

Turinys

I. Paaiškkinimas	1
1. Tiesos šaltinis – vidinis aš iš Tėvo	9
2. Kodėl buvo perduodami šitie mokymai?	10
3. Manojų gyvenimo žmogiškuoju pavidalu epizodai	11
4. Mano maldos	13
5. Tikrovės virpesiai	14
6. Dievo samprata Jėzui-vaikui, ieškančiam atsakymų savyje	15
7. Gyvo bendravimo su žmonėmis svarba	17
8. Psichologijos ir psichiatrijos problema	17
9. Mano aplinka	18
10. Mano apmąstymai	20
11. Mano vienatvė ir bendravimas su Tėvu	21
12. „Pasikalbėjimai su Tėvu“	22
13. Vaiko auklėjimas	24
14. Nereikia bijoti mirties	26
15. Tikrovės kūrinija ir jos Kūrėjas	27
16. Kūrėjas ir Tikrovė	30
17. Kūrimas	33
18. Kūrėjo supaprastinimas	35
19. Rojaus Trejybė	35
20. Rojaus Trejybės narių veiklos sferos	37
21. Dabartinis visatos amžius	40
22. Kas yra Dievas?	41
23. Žemesnioji sąmonė	42
24. Mano paties aiškkinimasis	43
25. Ėjimas su Jonu Krikštytoju link kalno	44
26. Man parodytas kūrinijos vaizdinys	45
27. Informaciniai energetiniai virpesiai	46
28. Kūrinijos spalvingas energetinių virpesių vandenynas	47
29. Mano noras apreikšti Tėvą žmonėms	48
30. Su Tėvu įmanoma viskas	49
31. Mano apsisprendimas	50
32. Nusileidus nuo kalno	51
33. Įtikėjimas	53
34. Viskas yra judėjime	55
35. Mano geroji žinia jums	57
36. Kodėl aš kreipiuosi į jus pats?	59
37. Mane džiugina jūsų nuoširdžios maldos	60
38. Apaštalų aplinka	61
39. Manasis dvasinis statusas	62
40. Dvasinės karjeros laiptai	63
41. Mano misija gilumine prasme	64

42. Juozapas ir Marija	66
43. Mano lavinimas.....	68
44. Stebuklų nėra	69
45. Nukabinkite mane nuo kryžiaus ir garbinkite Tėvą.....	70
46. Laisva valia	73
47. Sielos vergovė.....	76
48. Mano mokymų iškraipymų priežastis	77
49. Komunija su Tėvu	79
50. Gyvas Tėvo patyrimas savo viduje	81
51. Dvasiniai mokytojai.....	82
52. Kūnas ir asmenybė	83
53. Fizinis kūnas yra iš žemiškųjų tėvų	84
54. Kas yra mylintys tėvai?	85
55. Materialaus kūno sutrikimų šalinimas ir klaidingas gydymas.....	85
56. Tai, kas negyva, paverskite gyva savyje	87
57. Kelias.....	88
58. Jūsų bažnyčia ištaria: “Ir žodis tapo kūnu.” Ar tikrai juo tapo? ..	90
59. Negyvos pamaldos.....	91
60. Išsilaisvinkite iš negyvų ritualų	92
61. Mano naujas nurodymas jums	94
62. Gyvoji bažnyčia	95
63. Gyvenimas yra prasmingas žaidimas, bet ne pramogavimas	96
64. Priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis kūrinyje	98
65. Savojo aš plėtimas	101
66. Tapkite <i>manimi</i>	105
67. Garbinkime visų Tėvą drauge.....	106
68. Gyvas ryšys su Tėvu ugdo kiekvieną su Juo bendraujantį	107
69. Ko mokė Tėvas mane, ne visko galėjau aš mokyti jus	108
70. Kūrinijos geresnis pažinimas yra būtinas	111
71. Mokslininkas turi atsiremti į Kūrėją	112
72. Demokratija yra jūsų ateities duobkasys	112
73. Dvasinė aristokratija yra pasaulio ateitis.....	113
74. Sielos įsiviešpatavimas žmogaus prote.....	116
75. Demokratija yra išsisėmusi	117
76. Bendradarbiavimas vietoje konkuravimo visose sferose	118
77. Dabartinio sporto žala žmonijai.....	120
78. Dabartinės ekonomikos ribotumas	122
79. Dvasiniai lyderiai yra realūs, tik, kol kas, nematomi.....	125
80. Sunkią savo naštą atiduokite Tėvui ar man.....	127
81. Pati našiausia ekonomika yra ta, kuri remiasi į Tėvą	129
82. Žemi virpesiai kenkia visiems	130
83. Širdis ir protas	132
84. Realus jūsų proto pakeitimas į mano protą	134
85. Mano vaikystė nebuvo tobula.....	136

86. Energetiniai virpesiai perduoda informaciją per sąmonę ir sąmonę.....	138
87. Pagalba malda veiksmingiausia	140
88. Nekalti tie, kurie kalė mane ant kryžiaus	142
89. Kieno šiandien yra tamsa?.....	144
90. Dabartinių fariziejų dvideidiškumas.....	145
91. Siųskite meilės virpesius šiandieniniams fariziejams nuoširdžia bendra malda	147
92. Mano perspėjimas jums	148
93. Dar kartą apie dvasinį mokytoją	151
94. Reinkarnacijos idėja	153
95. Keisdami save, keičiate žmoniją.....	158
96. Tėvo meilės universalūs vaistai nuo ydų	158
97. Kyšininkavimo poveikis	159
98. Parabolė?	163
99. Dvasinis žvilgsnis į aplinką ir neigiamų emocijų sunaikinimas..	167
100. Tėvo dvasios pagalba yra visur ir visada.....	171
101. Ryšys su Tėvu neateina iškart, kaip tą liudija ir mano apaštalo patyrimas	171
102. Sielos paukštė dabartinėje narvelio nelaisvėje	174
103. Moterys turi tapti dvasininkėmis kaip ir vyrai	176
104. Katalikų kunigai turi kurti šeimas	179
105. Tėvui nėra nė vieno išskirtinio sūnaus ar dukros	180
106. Tarpusavio ryšiai	186
107. Jūsų įtikėjimas ir gimimas iš dvasios.....	189
108. Gyvojo ryšio su Tėvu užmezgimas	194
109. Bendravimas su paprastais kitų kraštų žmonėmis suartina su tais kraštais	197
110. Dabartiniai televizijos, radijo, spaudos, interneto žemi virpesiai kenkia žmonijai	200
111. Reklamos įkaitu tapo žmonija	203
112. Kas yra mokymasis ir kokia jo prasmė?	205
113. Jūsų interesai ir poreikiai turi poveikio visai kūrinijai.....	208
114. Dvasinio mokymo patikrinimas patyrimu.....	210
115. Mirtingojo sielos daigas jūsų viduje.....	212
116. Dabartinių ydų suvešėjimas gali užbraukti jūsų išlikimą	214
117. Mokykite vaikus atrasti Tėvą savyje – tai didžiausia dovana jiems	217
118. Sielos lavinimas po prisikėlimo	218
119. Atsisakykite sprendimų vengimo.....	221
120. Augimas patyrimo dėka dabarties akimirka	222
121. Noro augti dvasiškai ir patyrimo svarba	223
122. Vaikų auklėjimo pagrindas ir gelmė	226
123. Prasmė	231

124. Mano mokymų paskirtis.....	237
125. Skirtingi požiūriai į mirtį.....	240
126. Dar kartą apie neegzistuojančią reinkarnaciją, įtikėjimą, ir jūsų patyrimus.....	243
127. Atlygis už įtikėjimą yra jūsų prisikėlimas.....	245
128. Negyvi ritualai ir dogmos yra didžiausia kliūtis jūsų ryšiui su Tėvu.....	247
129. Mano kreipimasis į šventikus.....	249
130. Įtikėjimas ir maistas.....	251
131. Gyvensena ir mityba.....	254
132. Aplinkos pažinimas.....	256
133. Gerasis Locmanas ir kapitonas.....	257
134. Dabartinis laikmetis ir jūsų apsisprendimas.....	259
135. Po jūsų prisikėlimo.....	261
136. Švietimo sistema turi lavinti vaikus ne individo, bet visumos labui.....	269
137. Kantrybė.....	272
138. Gamtos turtų niokojimas yra pražūtingas jums patiems.....	276
139. Nešvaistykite veltui nė akimirkos.....	280
140. Išplėskite savo sampratą apie kūriniją.....	285
141. Mano mokymai veda į meilę ir tiesą ir rodo kryptį į išlikimą....	289
142. Kurkite naują gyvybę ir puoselėkite ją tik drauge su Tėvu.....	293
143. Vaikas ir jūs.....	297
144. Organizmą žalojantis energijos švaistymas.....	299
145. Išmintingas energijos panaudojimas ir jos pusiausvyros atstatymas.....	301
146. Išmintis iš Tėvo suteikiama tam, kad žvelgtumėte toliau.....	304
147. Šviesa patiria tamsos pasipriešinimą.....	306
148. Mąstymo virpesiai.....	309
149. Žmogui smegenys suteiktos tam, kad jis augtų, o ne degraduotų.....	311
150. Padėkite sau.....	316
151. Jūsų indėlis Tėvo banke.....	317
152. Mūsų šeima ir jūsų pagalba man.....	319
153. Jūsų žemiškoji mylinti šeima.....	321
154. Dabartinė šeimos tragiška padėtis yra jūsų pačių savanaudiškumo pasekmė.....	323
155. Raštų sulinkęs medis ir šis mano mokymas.....	325
156. Mano antrasis atėjimas.....	328
II. Pastaba.....	330

I. Paaiškinimas

Ši paaiškinimą rašau jau užbaigęs priiminėti Jėzaus mokymus.

Bendraudamas su Tėvu, paklausiau Jo, ar reikalingas, koks nors įvadas, paaiškinimas, prieš pradėdant skaityti Jėzaus perteiktus mokymus. Tėvas manęs paprašė parašyti paaiškinimą, kaip aš pradėjau bendrauti su Juo, kaip pradėjau gauti Jo mokymus, kaip vyko Jėzaus mokymų perteikimas, kad kiti žmonės galėtų nors kiek suprasti, kaip tokie dalykai yra imanomi. O taip pat suskirstyti visą mokymą į skyrius ir jiems sugalvoti pavadinimus. Tą aš su didžiule meile ir atsidavimu ir padariau.

Kadangi Tėvas mane visą laiką moko, jog į viską žvelgčiau kaip į sistemą, kurios visos dalys turi tiesioginį ar netiesioginį ryšį, tai aš jums turiu pateikti šiek tiek didesnį kontekstą, kad galėtumėte suvokti, jog bendravimas su Tėvu, ir su Jėzumi, nebuvo mano paties užgaida ar netikėtas susigalvojimas. Tai buvo ilgas, man pačiam net neįmanomas, vedimas ir rengimas iš vidaus. Ir labai dažnai sunkus ir skausmingas.

Kada prieš tryliką metų man buvo atnešta Urantijos Knyga anglų kalba, tada ir minties neturėjau, kad ji pakeis mano visą gyvenimą, kad ji atves mane į tiesioginį ryšį su Tėvu, su Jėzumi, apie kuriuos ir sužinojau iš šitos knygos tiek daug, kaip iš niekur kitur.

Tačiau mano gyvenimą keitė Tėvas jau nuo pat gimimo. Dabar tesuminėsiu vos kelis epizodus.

Visą laiką rengiausi tapti karininku, o įstojau į Vilniaus universitetą studijuoti anglų kalbą ir literatūrą. O dar priešpaskutinėje mokyklos klasėje mano anglų kalbos pažymiai trimestre balansuodavo ant „patenkinamo“ ir „nepatenkinamo“ įvertinimo bedugnės krašto. Visus kitus dalykus mokiausi gerai, o anglų kalbą tiesiog ignoravau ir vadinau ją „paukščių kalba,“ nes nieko nesupratau.

Tačiau per paskutines mokinių vasaros atostogas, visiškai netikėtai sau, pats vienas, pradėjau mokytis anglų kalbos. Ir mokiausi kasdien, pagal man tuo metu nežinomų būtybių pateikiamą programą. Tų būtybių aš nei mačiau, nei jutau, o kasdien savo taikomą mokymosi sistemą laikiau savo paties susigalvota. Tik dabar suvoki, kad aš nė menkiausio supratimo neturėjau, kaip reikia mokytis mano taip nemėgstamos anglų kalbos. Net ir dabar tokio metodo netaiko jokios mokyklos ir jokie universitetai.

Įsivaizduokite, kasdien, per visas vasaros atostogas, septyniolikmetis vaikinai, kuriam anglų kalba yra pats nemėgstamiausias mokymosi

dalykas, nei iš šio nei iš to imasi pats sau vienas šito paties dalyko studijų. Ir sistema buvo tokia nuostabi, kad po trijų mėnesių darbo aš pralenkiau visus geriausius klasės anglistus. Tuo niekaip negalėjo patikėti nei mokytoja, nei mano klasės draugai, kad šitaip gali būti.

O man dar nuostabiau buvo tai, kad vietoje karo mokyklos įstojau į universitetą studijuoti anglų kalbos. Todėl per pirmuosius dvejus metus, per paskaitas, dažnai sugaudavau save klausiantį, „ką aš čia veikiu, kodėl aš ne karo mokykloje, ko aš siekiu savo tokiu pasirinkimu, kada visi baigę anglų kalbos studijas tampa mokytojais.“ O mokytoju savęs aš ne tik negalėjau įsivaizduoti, bet ir pagalvoti apie tai sau neleisdavau. Tai tokia profesija, kurios nebūčiau sutikęs pasirinkti už jokių pinigų.

Antraisiais studijų metais universitete, pirmą kartą, buvo suformuota speciali vertėjų grupė, į kurią įtraukė ir mane. Be jokio mano prašymo. Ir net manęs nepaklausė, ar aš noriu joje būti. Jos mokymosi programa apėmė papildomus dalykus prie įprastoms anglistų grupėms dėstomų dalykų. Tai buvo vertimo teorija ir istorija, vertimo praktika, lietuvių kalbos gramatika ir sintaksė, stilistika ir redagavimas. O praktiką turėjome atlikti ne tik mokykloje, bet dar ir leidykloje. Dėl to mokymosi krūvis labai padidėjo. O jis mokantis užsienio kalbos ir taip yra didelis, nes niekas vietoje tavęs kalbos neišmoks, jeigu pats nesimokysi.

Likus pusei metų iki universiteto užbaigimo, katedros vedėjas man pasiūlė nueiti į Lietuvos Televiziją ir radiją, kur jis anglų kalba skaitydavo radijo laidas užsienio klausytojams. Jis man pasakė, kad anglų kalbos skyriui reikalingas anglistas. Taip, dar likus keturiems mėnesiams iki studijų pabaigos, ir pradėjau ten dirbti, tik ne anglų skyriuje, bet kažkodėl lietuvių. Rengiau laidas ekonomikos ir jaunimo klausimais. Ir vėl save klausiau: „Kam aš studijavau anglų kalbą, kad čia dabar dirbčiau žurnalisto darbą lietuvių skyriuje, o ne anglų?“ Nors vieta buvo laisva, bet manęs į anglų skyrių nepervedė ištikus metus. Taip visus metus ir klausiau savęs, kaip gi man vis tik pereiti į anglų skyrių, kodėl jie manęs neperveda į jį, vis sugalvodami įvairių pasiteisinimų.

Tai buvo manęs rengimas po keliolikos metų įvyksiančiam susitikimui su Urantijos Knyga ir jos išvertimui į lietuvių kalbą. Taip Tėvas man praktiškai padėjo gerinti ir šlifuoti mano lietuvių kalbos įgūdžius ir jos stilių. O kada jau tą, iki tam tikro laipsnio, pasiekiau, tada leido panirti ir į anglų kalbos praktinį vartojimą, kada galų gale mane pervedė į anglų skyrių.

Kada angliška Urantijos Knyga pateko į mano rankas, tada aš nieko nežinojau nei apie pačią knygą, nei kaip ji iš viso atsirado mūsų planetoje. Ji man buvo atnešta ir įteikta. Milžiniška, 2097 puslapių teksto ir 60 puslapių turinio apimties ir didžiulio formato knyga.

Ją skaitydamas aš gavau visus atsakymus į iki tol mano keltus klausimus, į kuriuos man niekas nesugebėdavo įtikinamai ir argumentuotai atsakyti – nei kunigai, nei filosofai, nei teologai, nei knygos, nei mano paties apmąstymai.

Perskaitęs Urantijos Knygą, pajutau, savo viduje, kad būtina šita knygą šaukte šaukti žmonėms tiesiog gatvėse, miestuose ir miesteliuose, kaimuose ir vienkiemiuose. Tokia jos galia, kad sunku patikėti, jog tokią galią gali turėti knyga. Tik jos dėka ėmiau vis labiau ir labiau suvokti, kas yra Dievas Tėvas, kas yra Jėzus, kas yra dieviška visatos šeima, kaip ji veikia.

Vilniaus Mokytojų namuose pradėjau skaityti paskaitas kiekvieną penktadienį. Ruošiausi paskatoms labai intensyviai, kasdien. Ir tą darau iki šiol, nes Urantijos grupė ir dabar, kiekvieną penktadienį, nuo 1995 metų vasario mėnesio, renkasi į savo užsiėmimus. Būtent šitų užsiėmimų dėka, jiems ruošdamasis raštu, išversdamas po nedidelę porciją kiekvienos savaitės skaitymui, pradėjau Urantijos Knygos vertimą iš anglų kalbos į lietuvių. Tačiau dar ilgai nesuvokiau, kad šita knygą verčiu. Tiesiog ruošdavausi penktadieniui Urantijos grupės užsiėmimui. Apie vertimą, tokios milžiniškos ir tokio sunkaus teksto knygos, neturėjau ir minties. Dar daugiau, buvau tikras, kad tokios knygos išversti iš viso neįmanoma. Vienintelės knygos visoje planetoje, nes tokia giluminė, masyviais klodais, yra pateikta joje informacija. Ir be Tėvo pagalbos jos tikrai išversti neįmanoma.

Tačiau po poros metų tokio darbo atėjo mintis, kad būtų neblogai tokią knygą turėti ir lietuvių kalba. Kiek daug daugiau žmonių galėtų ją perskaityti. Bet net ir tada nuvydavau mintį, kad ją galima būtų išversti visą. Ir tik tada, kada, besiruošiant Urantijos grupės užsiėmimams, jau susidarė daugiau kaip tūkstantis puslapių ranka prirašyto vertimo teksto, pajutau didžiulį ryžtą, viduje, tarsi kas būtų išjudinęs jį iki tol miegojusį, išversti visą tekstą. Tuo labiau, kad per šitą laiką jau buvau įgijęs pasitikėjimo savo jėgomis, kaip gi vis tik tvarkytis su tokiu sudėtingu ir labai neįprastu, žmogaus protui, tekstu.

Ir kada tik apsisprendžiau Urantijos Knygą išversti ir išleisti lietuviškai, pajutau, kaip tarsi nematoma jėga ėmė taip stipriai mane vesti iš vidaus, padėdama suformuoti tokius sudėtingus sakinius, tarsi pasakydama, kad turiu kažką pataisyti, kas jau buvo išversta kokiame

nors konkrečiame puslapyje, net prieš kelis šimtus puslapių, kad atrodė, jog toji nematoma jėga yra man labai artima ir norinti padėti. Ir tai man keldavo ir šypsena ir žingeidumą, ar tikrai yra taip. Ir kada ieškodavau klaidų nurodytuose puslapiuose, tikrai jas ten ir surasdavau.

Namuose, prieš užmigdamas, pradėjau kalbėtis-melstis savais žodžiais. Labai atsargiai rinkdavau žodžius, kad tik neįsipareigoti per daug Dievui. Aš laikiausi tokios nuostatos, jeigu kokį žodį jau vartoji maldoje, tai už jį tampa ir atsakingas, kad gyvenime tokiu žodžiu ir vadovausi. Jeigu meldžiu didesnio Dievo supratimo, tai turiu ir siekti didesnio Dievo supratimo, jeigu meldžiu didesnio galeistingumo, tai turiu ir pats būti galeistingesnis. Jeigu sutinku su Dievo valia, tai turiu ją ir pripažinti be jokių išsisukinėjimų, kad patogia būtų man. Todėl, mano malda buvo galima pavadinti tokia, kad aš su Tėvu derėjausi, ieškodamas tokių žodžių, kurie būtų priimtini ir Jam, ir manęs per daug neįpareigotų ir tuometinės mano laisvės „nesuvaržytų.“ Bet maldos žodžiai keitėsi. Jie gilėjo ir vis daugiau ir daugiau ateidavo ramybės pojūtis.

Vieną dieną, Beverčiant Urantijos Knygą tamsiame kambarėlyje, manyje įvyko sprogimas – visą krūtinę užliejo nepaprasta šiluma ir meilės banga. Aš norėjau lėkti į gatvę ir šaukti visiems: „Mielieji aš Jį suradau, aš noriu su jumis Juo dalintis, nesvarbu, ar jūs sveiki ar sergantys, net užkrečiamomis ligomis, ar jūs turtingi ar vargšai, noriu visiems Jį aiškinti.“ Pajutau, kad mano visa baimė išgaravo. Tiesiog pajutau, kad nebeturiu baimės jausmo. Vietoje jo, vien tik meilės jausmas. Tai buvo gimimas iš dvasios, apie kurį kalbėjo Jėzus. Žmogaus kūnas tas pats, bet visiškai kitas jo charakteris. Nuo to laiko meilės jausmas visą laiką tik augo ir stiprėjo visiems be jokio prioriteto tarp savų ar nesavų. Visi tapo savi. Tik tada suvokiau, dar daugiau patyriau, kad aš tapau laisvas. Laisvas nuo baimės, nuo pykčio, nuo susierzinimo, nuo pavydo, nuo noro viešpatuoti kitų atžvilgiu. Ir visos neigiamos savybės buvo pakeistos nuostabiu meilės jausmu, milžinišku galeistingumu, noru tarnauti visiems, nesiekiant jokio už tai atpildo. Tik tada suvokiau, kodėl Jėzus yra vadinamas Išlaisvintoju.

Kada pradėjau reguliariai skaityti paskaitas dar ir Kaune, tada ėmiau praktiškai patirti, kaip pačios paskaitos metu tarsi pajausdavau, kad kažkas man padeda sklandžiai formuluoti mintis, jas perteikti ir kokiu balso stiprumu. Mano pasiruošimas paskaitai visada būdavo mano malda kelyje į Kauną, ir prašymas Tėvui, Jėzui, kad man padėtų pasakyti tai, ką jie nori, kad aš pasakyčiau. Tiesiog meldavau, kad Tėvas kalbėtų mano lūpomis. Ir Jis kalbėjo taip nuostabiai, kad paskaitos metu, momentais, aš pajausdavau, jog pats tarsi klausausi

iš šalies taip pat, ką Jis aiškina. Apie tokius savo patyrimus aš niekam nepasakojau, dėl to mano paskaitų klausytojai nieko ir nežinojo apie mano paties patyrimus tų pačių paskaitų metu. O grįždamas namo, visada dėkodavau už tokių nuostabų vedimą ir patyrimą paskaitos metu.

Toks ilgalaikis patyrimas man leido tvirtai žinoti, kad Tėvas veikia realiai per žmogų. Jis kalba per žmogų, kad kitas žmogus galėtų išgirsti Jį, kol pats žmogus dar negali Tėvo balso girdėti.

Kada įsteigiau Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovę ir pradėjau vesti pamaldas kiekvieną šeštadienį, tada pajutau, kaip malda liejasi ne iš mano žmogiškojo proto, bet iš pačios sielos gelmės. Kada per pirmąsias pamaldas skvere buvo paskleistas nuostabus kvapas, tada daugiau pajaučiau negu suvokiau, kad tai būtent mums ir buvo duodamas fizinis ženklas, jog Tėvas leidžia mums pajauti, mūsų fiziniais jutimo organais, kad Jis gali apie savo buvimą šalia duoti žinią. Bet tokią žinią, kuri mums teiktų palaimą, kuri mūsų negąsdintų, bet priešingai, nuramintų, tačiau kokios pajauti įprastinėje būsenoje negalime.

Tada prisiminiau, kaip prieš keletą metų skrendant iš Paryžiaus iš Urantijos Knygos pasaulinės vertėjų konferencijos, man buvo parodytas trijų koncentrinė žiedų ženklas, kuris reiškia mūsų visatoje vartojamą Rojaus Trejybės simbolį: Dievą Tėvą, Dievą Sūnų, ir Dievą Dvasią.

Todėl per pamaldas skvere paskleistas malonus kvapas manęs nebenustebino. Tačiau kada tas pats kvapas mane pasivijo važiuojantį dviračiu už miesto, tada su juo taip pat pajutau ir šilumą, savo viduje, ir meilės antplūdį. Ir aš vėl prisiminiau, kad lygiai tokius pačius pojūčius buvau patyręs ir skrisdamas iš Paryžiaus, ir kada įvyko mano gimimas iš dvasios. O sugrįžus namo, vonioje, vėl užuodžiau tokią patį kvapą. Ir jis buvo toks stiprus, kad ėmiau net uostyti muilą, ar ne jis skleidžia tokią aromata. Muilo kvapas man pasirodė labai grubus. Tuo tarpu išėjęs iš vonios, virtuvėje, užuodžiau jau kitokią, dar skanesnį kvapą, o kambaryje dar ir trečią kvapą, pranokstantį abu pirmuosius. Jokių abejonių nebuvo dėl dvasinės šitų trijų kvapų kilmės. Aš turiu man labai patinkančių, ir mano supratimu, labai subtilaus skonio smilkalų, bet kai juos palyginau su kambaryje paskleistu kvapu, tai jie net iš tolo neprilygo tam nežemiškai subtiliam kvėpėjimui. Jo neįmanoma apsaityti, koks jis buvo nuostabiai subtilus, švelnus, ir gaivinantis. Tai buvo padėka už mano naują dvasinį žingsnį – Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovės įkūrimą ir Tėvo garbinimo pamaldas iš dvasios.

Po kurio laiko pradėjau taikyti tylos praktika, kada po maldos Tėvo pagarbinimo laukdavau tyloje, kad išgirsčiau tai, ką sako Tėvas man. Kada šitą patį mėginau daryti dar prieš keletą metų, tuomet Jį išgirsti man nepavyko. Tada tokią tylos praktiką nutraukiau, manydama, kad ji galbūt ir nelabai reali, o galbūt aš dar nesu pasiekęs tokio lygio, kad išgirsčiau Tėvo mokymus, perteikiamus asmeniškai man, kaip ir kiekvienam kitam. Tačiau vis tiek vedimas iš vidaus buvo toks, kad, gal po poros metų, vėl ėmiau taikyti savo gyvenime tylos praktiką. Ir šikart Tėvą išgirdau. Negalėjau atsidžiaugti, kad iš Jo gaunu mokymus, kad galiu su Juo kalbėtis, kai tik siela to nori ir atsiveria tokiam bendravimui. Tai buvo toks pastiprinimas man, einančiam dvasiniu keliu, kad nieko panašaus iki tol nebuvau patyręs, nors dvasiniame kelyje buvau patyręs įvairių dalykų, net ir apsireiškimų.

Dėl to pradėjau vis daugiau ir daugiau skatinti visus savo sielos brolius ir seses siekti asmeninio ryšio su Tėvu, su Jėzumi, kad ir jie galėtų pajaušti šitų, neįkainojamų sielos augimui, tiesioginių mokymų, kurie pritaikomi kiekvienam individualiai, sutinkamai su to žmogaus sugebėjimu tuos perduodamus mokymus suvokti ir priimti.

Kada su Tėvu pradėjau bendrauti kasdien, tai ryšys su Juo vis gilėjo ir stiprėjo. Dažnai Jis man sako: „Tu turi pasitikėti manimi daugiau. Kuo daugiau bendrausi, tuo labiau augs tavo pasitikėjimas manimi, o tuo pačiu ir savimi, tuo labiau galėsi gauti sudėtingesnius mano mokymus. Toks bendravimas reikalingas kiekvienam, tik ne kiekvienas jam yra pasiruošęs. Todėl tu turi raginti ir kitus atsigręžti į savo vidų, atrasti mane savo viduje ir užmegzti tokį abipusį bendravimą.“

Kada toks mano bendravimas su Tėvu tapo neatskiriama mano gyvenimo dalimi, tada tik suvokiau, kaip su Tėvu galėjo kalbėtis Jėzus. Ir būtent tada Tėvas mane paragino pradėti bendrauti ne tik su Juo, bet ir su Jėzumi. Pradėjau, po truputį kalbėtis ir su Jėzumi, nors siela labiau linko į Tėvą. Tačiau, palaipsniui, bendraujant, kilo vis didesnis noras kalbėtis ir su Jėzumi.

Kada, gal prieš penkis mėnesius, vienas mano sielos brolis atsiuntė man Jėzaus dvasinius mokymus, pavadintus Jėzaus Laiškais, anglų kalba, ir kada aš juos perskaičiau, man kilo didžiulis noras juos išversti į lietuvių kalbą. Jie yra tokie gilūs ir padedantys žmogui giliau pažvelgti ir į patį Jėzų, ir į savo gyvenimo prasmę. Jie buvo perteikti per vieną moterį Afrikoje. Kelias dienas vis sukau galvą, ar neįimti Jėzaus Laiškų vertimo į lietuvių kalbą, kad ir kiti žmonės galėtų su jais susipažinti. Tikrai tokių Jėzaus mokymų trūksta mūsų visuomenei. Tačiau galų gale nusprendžiau šituo klausimu pasitarti su Tėvu. Jis pritarė mano minčiai, tik man pasiūlė, kad tą aptarčiau

betarpiškai su Jėzumi: „Kaip sutarsite, taip ir bus.“ Tačiau prieš man kreipiantis į Jėzų, mano protą perskrodė mintis, kad Jėzaus prašyčiau ne leidimo išversti jo laiškus į lietuvių kalbą, bet kad jis man perduotų panašius mokymus, tačiau lietuviškai, kad tai būtų originalūs mokymai, skirti mūsų žmonėms, o ne išversti į lietuvių kalbą iš anglų kalbos.

Kada užmezgiau ryšį su Jėzumi, aš jam pasakiau, jog ketinau prašyti jo leidimo versti jo laiškus, perduotus anglų kalba, tačiau kad prieš pat užmezgant šį ryšį, mano protą perskrodė tokia mintis, jog gal jis gali ir man padiktuoti originalius mokymus, kurie labiau tiktų mūsų žmonėms, kad jie žinotų, jog tai nėra vertimas, bet originalūs jo mokymai.

Jėzus pritarė šitai minčiai ir pasiūlė kasdienį bendravimą nuo ryto šeštos valandos. Man tai buvo ankstyvas metas. Paprastai aš eidavau miegoti šiek tiek po pusiaunakčio, o pabUSDavau apie pusę aštuonių. Keletą kartų, anksčiau, man Tėvas buvo rekomendavęs keisti dienos režimą – keltis bent jau šeštą valandą ryte. Tačiau tokio režimo tegalėjau laikytis vos kelias dienas, nes vėlai nuėjęs gulti, turėdavau vargo atsikelti šeštą valandą. O vis tik atsikėlęs tokiu ankstyvu metu, dieną jausdavau tokį mieguistumą, kad turėdavau šiek tiek nusnausti.

Tačiau troškimas gauti iš Jėzaus mokymus suteikė didžiulį norą savo režimą pakeisti. Ir aš sutikau su jo pasiūlytu bendravimo laiku.

Vakare jaučiau šioki toki neramumą, ar atsikelsiu, ar būsiu pakankamai išsimiegojęs, kad galėčiau taip anksti priimti jo perduodamus mokymus, kokie bus tie mokymai, kaip man pavyks juos priimti, daug kitų klausimų sukosi mano galvoje.

Tėvo man perduodamus mokymus aš kartais užrašydavau tiek anglų kalba, tiek lietuvių kalba. Angliškus nusiUSDavau savo sielos broliams ir sesėms į Jungtines Amerikos Valstijas, į internetu vykstančių diskusijų konferenciją, o išverstus į lietuvių kalbą – į mūsų svetainę – www.urantija.lt. Jeigu Tėvo mokymus priiminėdavau lietuviškai, tuomet juos versdavau į anglų kalbą, o jeigu juos gaudavau anglų kalba, tada versdavau į lietuvių kalbą. Žodžiu ir viena kalba, ir kita kalba turėjau patyrimo, kaip juos iš karto užrašyti, kada bendrauju su Tėvu. Tačiau dabar bus perduodami Jėzaus išsamūs mokymai, kurie turės tapti atskira knyga. Dėl to tai bus, galbūt, nuoseklūs ir ištisiniai mokymai, kokių dar niekada nebuvau gavęs. Tai turėjo būti naujas patyrimas ir man. Tačiau tvirtai žinojau, kad su Tėvu įmanoma viskas. Dėl to dar daugiau ėmiau garbinti Tėvą ir melstis už visus. O sau prašiau tik dar didesnio atsidavimo Jam ir gilesnės išminties iš Jo pajautimo.

Kiekvienas rytas, dar prieš šešias, prasidėdavo nuo Tėvo garbinimo ir maldos už visus. Ir mano visiško atsidavimo Tėvo valiai ir Jėzaus mokymų priėmimui. Aš pajusdavau viduje nedidelį virptelėjimą, tarsi kas įjungtų mane į kitokį virpesių dažnį, kur mano paties, ką tik buvusios mintys, tarsi nugrimzta į nebejuntamą mano paties protui dugną, o mane pripildo visiškai kitokios mintys iš Jėzaus. Man belieka tik jas kompiuteriu užrašyti, kaip tą darydavau gaudamas Tėvo mokymus.

Bendravimas vyko kasdien du mėnesius. Kada jis buvo baigtas, tada ėmiausi taisyti korektūros klaidas, nes vis tiek spausdindamas, padarydavau klaidų, tai ne tos raidės mygtuką nuspaudžiu, tai dvi raides nuspaudžiu, ir pan. Tačiau nei kalbos, nei stiliaus klaidų netaisiau, išskyrus keletą vietų. Dėl to jūs turite būti atlaidūs dėl sunkoko stiliaus, nes jo palengvinti aš neturiu teisės. Kokį tekstą priėmiau, tokį ir jums pateikiu. Mokymas yra Jėzaus. Mano, užrašymas. Jūsų, studijavimas ir taikymas.

Ruošiant Jėzaus Kristaus apreiškimą KALBU JUMS VĖL išleisti atskira knyga visas jos tekstas vėl buvo atidžiai perskaitytas, kad prastrūdusios pro akis gramatinės klaidos būtų pašalintos. Ir ši didžiulio kruopštumo pareikalavusį darbą su meile ir atsidavimu atliko mano sielos sesė Vita Paleckienė. Tuo tarpu knygai tokį pavidalą, kokį dabar ir matote, ją sumaketuodamas, suteikė jos vyras – Arnoldas Paleckis. Ir viršelio dizainas yra Arnoldo nuoširdaus darbo vaisius. Nuoširdžiai dėkoju jiems abiems už šitą jų tarnystę, kad kuo daugiau mūsų sielos brolių ir sesių galėtų susipažinti su Jėzaus Kristaus ryškesne šviesa, skirta mums visiems. Taip pat dėkoju visiems savo sielos broliams ir sesėms, kurie paaukojo pinigų, kad KALBU JUMS VĖL iš viso galėtų knygos pavidalu patekti į jūsų rankas. Tik jų nuoširdžių paaukojimų dėka jūs ir galite turėti šią nuostabią knygą, kuri padarys didžiulį meilės ir gėrio poveikį ne vienam iš jūsų. Telydi jus ramybė.

Su broliška meile,
Algimantas

Jėzaus mokymų priėmimas prasidėjo 2006 metų rugsėjo 29 dieną 6 val. 15 minučių.

1. Tiesos šaltinis – vidinis aš iš Tėvo

Mano mylimas brole, ir visi kiti mano broliai, kurie dabar skaitote šituos mano mokymus, perteikiamus per mano mylimą broli kaip ir visus kitus mano vienodai mylimus brolius, jūs turėsite galimybę patirti didesnę šviesą negu ją iki šiol patyrėte, skaitydami mano mokymų aprašymą iš jūsų vadinamojo Šventojo Rašto, arba Naujojo Testamento.

Šito Rašto tiesa ir šviesa turėjo didžiulės prasmės prieš du tūkstančius metų, kada žmonija gyveno kitomis sąlygomis, didžiulės agresijos sąlygomis. Dabar gi ateina tas metas, kada žmonija turi didžiulį pasirinkimą laisva valia, kuo mėgautis, kuo domėtis, kuo vadovautis.

O kaip gi žmogus gali vadovautis, turėdamas tik vieną rašytinį šaltinį, kurį jis pavadino Biblija, ir tik ja pasitiki vien tik dėl to, kad jos parašyta tiesa išgyveno du tūkstančius metų.

Tiesa neturi laiko rėmų ir įprasminimo laike, jeigu ji pajaušta žmogaus širdimi. O žmogaus širdis prilygsta žmogaus vidiniam balsui, kuris yra paprasčiau suvokiamas kaip sąžinė, kaip sielos balsas, kaip Dievo balsas, kaip tas tikrasis doros ir moralės matuoklis, aukščiausiu lygiu atskiriantis, nors sąmoningai dar ir nesuvokiantis, kas yra *tiesa*.

Dėl to, kad pajaustumėte ir savo, ir kitų savo sielos brolių augimą, jūs turite turėti ir didesnius tiesos ir šviesos rašytinius dokumentus, kuriuos ir galėtumėte patikrinti savo vidiniu balsu, savo sielos balsu. O šitas patikrinimas yra gyvas. Jis yra Dievo balsas iš vidaus. Štai dėl ko jūsų vidiniam balsui neturi būti svarbu, ar rašytinis šaltinis jau išsilaikė du tūkstančius metų ar tik ką pasirodė tarp jūsų.

Būtent jūsų pačių vidus yra tas tvirtas patvirtinimas to, ar jūs susidūrėte su didesne šviesa, ar priešingai, šitoji šviesa jus sugniuždo ir atitraukia nuo savojo aš naujo atsiskleidimo ir sužydėjimo naujomis spalvomis.

Dabar aš jums perduodu naujus, ir artimesnius jūsų dabartinės civilizacijos išsivystymo sampratai, mokymus, kurie kiekvieną pakylės į aukštesnį ir jums patiems reikalingesnį lygį negu tą galėjote pajaušti skaitydami tik jūsų vadinamąjį Šventąjį Raštą – Naująjį ir Senąjį Testamentus. Ir šitoji tiesos dalis, kurią jūs gausite iš manųjų, per mano mylimą broli, pateikiamų mokymų, yra skirta jūsų pačių ugdymui ir jūsų sampratos išplėtimui tiek apie mano paties asmenį, kada aš gyvenau būdamas žmoгіškuoju pavidalu kaip Jėzus iš

Nazareto, tiek ir apie aukščiausiają dieviškąją Tėvo asmens tikrovę, kurioje esu tiek aš, tiek jūs.

Kiekvienas iš mūsų esame Jame, ir Jo pranokti negalime. Nė vienas tvarinys negali pranokti Kūrėjo, kad ir kiek tas tvarinys būtų išsivystęs ir norėtų augti.

2. Kodėl buvo perduodami šitie mokymai?

Iš pat pradžių noriu jums, mano mylimi sielos broliai ir seserys, paaiškinti, kodėl ėmiausi perteikti šituos savo mokymus per savo mylimą brolių.

Aš perdaviau savo mokymus per vieną savo mylimą seserį, kuri gyvena Afrikoje, ir tie mano mokymai pavadinti Kristaus Laiškais. Su jais susipažino ir jūsų sielos brolis, kuris dabar ir priima mano naujus mokymus ir užrašo juos, kad galėtumėte juos skaityti ir jūs, kiekvienas, kurie dar negalite su manimi tiesiogiai taip bendrauti.

Kristaus Laiškai buvo perduoti per mano mylimą seserį anglų kalba, kad kuo lengviau būtų galima juos išversti į kitas pasaulio kalbas, kad jie galėtų paplستی po visą pasaulį. Ir jūsų sielos brolis, dabar užrašantis šiuos mano mokymus, perskaitęs Kristaus Laiškus, pajuto nenumaldomą troškimą juos išversti į jūsų gimtąją kalbą. Jis su manimi bendrauja tiesiogiai ne vienerius metus ir gauna mokymus iš manęs, lygiai taip, kaip toji mano mylima sielos sesuo, užrašiusi mano mokymus, pavadintus Kristaus Laiškais. Ir kada jis kreipėsi pagalbos į Tėvo dvasią, kuri taip pat gyvena kiekviename iš jūsų, ir su kuria jūs, kiekvienas, taip pat galite užmegzti tiesioginį ryšį, lygiai taip, kaip tą ryšį yra užmezgęs šis jūsų sielos brolis, tada jis paprašė Tėvo pagalbos verčiant Kristaus Laiškus į jūsų gimtąją kalbą. Ir tada jam kilo mintis tuos Kristaus Laiškus ne išversti, o taip pat užrašyti tiesiogiai iš bendravimo su manimi. Tėvas tokiai minčiai pritarė ir viską atidavė bendram mūsų sprendimui.

Toks mano sielos brolio apsisprendimas buvo būtent tas sprendimas, kokio ir norėjo Tėvas ir kokio norėjau aš, ir kokiam mano sielos brolis buvo ruošiamas ne vienerius metus. Dėl to aš labai apsidžiaugiau tokiu savo sielos brolio sprendimu ir su malonumu priėmiau tokį jo pasiūlymą perteikti jums, mano mielieji, skirtą mokymą, kuris ir atitinka mano perteiktus mokymus per mano mylimą sielos seserį Afrikoje anglų kalba ir pavadintus Kristaus Laiškais. Tačiau tai ne Kristaus Laiškų vertimas į lietuvių kalbą, ir ne jų atpasakojimas jūsų gimtąja kalba, bet manieji mokymai, skirti jums visiems, kas juos skaito lietuvių kalba. Nesvarbu kokios tautos mirtingasis juos skaito. Nesvarbu, kokią religiją jis išpažįsta. Nesvarbu, kokios rasės jis yra

vaikas. Šitie mokymai yra skirti visiems, kas nori augti net daugiau negu patys gali įsivaizduoti, kad jie dar gali tiek augti dvasiniu savojo aš augimu, kuris iš tikrųjų yra nesibaigiantis.

Dvasinis augimas yra begalinis. Amžinas. Kaip ir visos kūrinių pažinimas yra begalinis ir nesibaigiantis. Tik jūs, kiekvienas, esate savo paties augimo vienintelis stabdys – jeigu patys sau sakote, kad augti daugiau nenorite, jums šito užtenka, tai ir yra pagrindinė kliūtis ir pagrindinis stabdys jūsų asmeniniam augimui. Nėra jokios kitos jėgos, visoje Kūrinijoje, išskyrus jūsų pačių valią, asmeninę valią, savo paties dvasiniam augimui ir kūrinių pažinimo augimui.

3. Manojų gyvenimo žmogiškuoju pavidalu epizodai

Dėl to, kad jūs galėtumėte jaustis tvirčiau skaitydami šituos mano jums pateikiamus mokymus, o tuo pačiu, kad ir patys galėtumėte pajauti mano, kaip atėjusio tarp jūsų materialiu pavidalu, Jėzaus asmenį, aš jums kai ką pasakysiu ir iš savojo gyvenimo žmogiškuoju pavidalu, ko nėra parašyta jokiam kitame rašte.

Tie, kurie esate susipažinę su nauju Apreiškimu, pavadintu Urantijos Knyga, galite susidaryti manojų gyvenimo ir mokymų aprašymo gilesnį pavaizdavimą, nes tokį mano gyvenimo aprašymą jums pateikė aukštesni už žmogų tvariniai. Ir būtent jų dėka jūs turite tokį gilesnį manojų gyvenimo prieš du tūkstančius metų vaizdinį. Bet jie nedrįso savojo visatos Kūrėjo pavaizduoti tokio, kuris galėjo turėti ir neigiamų savybių, nors tenai irgi kalbama, kad aš gimiau lygiai taip, kaip gimė ir visi kiti vaikai tiek iki manęs, tiek ir po manęs jūsų pasaulyje. Ir augau ir brendau lygiai taip, kaip augo ir brendo visi kiti vaikai iki manęs ir kaip jie augs ir brės po manęs. Tačiau mano gyvenimo aprašymas yra perteiktas vien tikrai kaip teigiamų savybių rinkinys nuo pat gimimo iki pakilimo pas Tėvą iš dešinės. Tik labai retai buvo užsiminta, kad mano gyvas ir žingeidus charakteris sukeldavo problemų tiek tėvams, tiek mokytojams sinagogos mokykloje. Tačiau net ir tos mano sukeltos problemos buvo pateiktos kaip labai nekaltos ir mielos skaitančiajam.

Tačiau ir augdamas ir brėsdamas aš patyriau lygiai tokias pačias problemas kaip ir visi kiti vaikai. Būdamas guvus, aš tuo pačiu buvau ne tik žingeidus, bet ir išiplieskiantis, kaip ir kiekvienas tokio amžiaus vaikas. Ir tik tai, kad mano tėvai buvo supratingi ir mane tikrai mylintys, tai ir suteikė jiems nuostabios kantrybės, kad aš jokiū būdu nepasukau tokiu keliu, kuris mane būtų nuvedęs tolyn į didesnius klystkeliuos. Aš turėjau savyje daug vidinės jėgos ir sugebėjau savojo ego neiškelti virš kitų tik tada, kada manoji vaikystė jau buvo

įsibėgėjusi. Kada aš jau buvau pasiekęs didesnę savosios aplinkos supratimo lygį. Mano bendravimas su Juozapu ir Marija nebuvo toks nekaltas, kaip kai kuriems iš jūsų gali atrodyti. Aš irgi turėjau ir pykčio proveržių, kada mano protas negalėdavo suvokti, kodėl mano tėvai taip stengiasi mane laikyti kažkokiu išskirtiniu negu mūsų gausios šeimos kiti mano broliai ir seserys. Man tai atrodydavo neteisinga ir aš tam mėgindavau priešintis. Ir priešinausi savo paties viduje, o tada pradėdavau priešintis ir išoriniais veiksmais. Bet tą dariau ne dėl to, kad didesnis dėmesys man trukdytų arba būtų nemalonus, bet dėl to, kad tai skriaudė kitus mano brolius ir seseris. Ir tą jaučiau kaip įžeidimą. Tą juto mano paties vidinis aš. Tėvai, nei Juozapas, nei Marija man nieko neaiškino apie mano kažkokią aukštesnę misiją šitame pasaulyje, kurią mano motinai, dar prieš man gimstant, buvo pranešęs jai apsireiškęs Gabrielis. Dėl to mano ego jautėsi įžeistas, kad mane mėgino daugiau lepinti negu kitus savo vaikus. O mamytės lepūnėlio vaidmuo man buvo visiškai nepriimtinas. Dėl to manasis vidinis aš tuoj pat užsiliepsnodavo tokį tėvų, ypač motinos, elgesį atmesti. Aišku, tai juos skaudindavo ir žeidavo. Tačiau tuo metu aš jaučiau, kad turiu elgtis tik taip. Toks buvo mano paties vidinio, dar visai nesubrendusio, aš diktavimas mano protui. Dėl to toks mano impulsyvumas sukeldavo nemažai skausmo ir neaiškumo mano tėvams. Jie iš manęs laukė kažkokio išskirtinio dėmesio jiems ir nepaprasto susidomėjimo Dievu, nes visą laiką jie gyveno ta žinia, kurią mano motina buvo gavusi iš Gabrielio, kad aš būsiąs toks pažadėtasis vaikelis, kuris atvers šviesą visiems, kurie tik ją priims. O mano tėvų, kaip ir visų kitų tuometinių žydų mintyse, ir net pasamonėje per kartų kartas buvo giliai suformuotas Mesijo laukimas, kuris būtent ir turėjo išvaduoti jų visą tautą iš pagonių pavergėjų.

Dėl to bet kokioje šeimoje, bet kokioje kartoje, jeigu yra daugiau kaip vienas vaikas, tėvams niekada nereikia meilės dalinti jiems skirtingomis dalimis. Ji turi būti visiems dalinama vienodai. Ir visada dalinama tokia meilė, tarsi tas vaikas, net ir gausioje šeimoje, būtų vienas vienintelis vaikas visoje šeimoje.

Tokia meile mus visus, ir kiekvieną, myli *tas Didysis Šaltinis ir Centras*, kurį jūs vadinatė *Dievu*.

Ir tik pajautus *Jo* meilę savo viduje ir galima padalinti visiems savo vaikams meilę vienodai ir tarsi tie visi vaikai, ir kiekvienas paimtas atskirai, būtų vienas vienintelis ir pats mylimiausias vaikas visoje šeimoje. Ir taip su kiekvienu iš gausios šeimos vaiku.

4. Mano maldos

Kol aš augau savo šeimoje, buvau mokomas savo tėvų namuose ir sinagogos mokykloje bendravimo su Dievu per nustatytas maldų formas. Man toks kelias buvo nesuprantamas. Aš klausdavau savo tėvų, kodėl su Dievu reikia kalbėtis ne taip, kaip su savo tėvu, kodėl su Juo reikia kalbėtis tik nustatytų maldų forma. O kaip gi Jam išreikšti savo mintis, savo meilę, savo prašymus, kuriuos jaučia mano protas ir kurių negali išreikšti maldos žodžiai, nes ten nėra tokių prašymų, kuriuos nori pateikti mano protas, vis tiek, labai smarkiai? Ir tokie mano samprotavimai gąsdino mano tėvus ir religinį mokytoją. Tai buvo didžiuliai ir skaudūs samprotavimai ir tėvams, ir mano mokytojui, nes prie jų laisvės jie nebuvo pripratinę savo proto. Dėl to jie niekaip nežinojo, kaip su manimi susitvarkyti, tik atkirsdavo griežtai: “Mes gyvename Mozės įstatymu. Jis mūsų pranašas ir jis bendravo su Jahve ir gavo iš jo mokymus ir mums paliko nuostatas, kaip galima su Jahve bendrauti, o kaip ne. Dėl to ir meldžiamės taip, kaip mus moko šventieji raštai, nes tik juose yra tiesa. Tu nesi tas, kuris būtum išmintingesnis už Možę, kad pažeidinėtum jo paliktus įstatymus. Dievas nubaus kiekvieną, kuris mėgins prilygti Jam. Dėl to ir tu daryk kaip darė mūsų protėviai ir kaip darome mes.”

Tačiau man tokie paaiškinimai nebuvo įtikinami. Aš negalėjau suprasti, kodėl negalima su Dievu kalbėtis su meile ir taip, kaip patinka kalbėti su pačiu mylimiausiu draugu, su pačiu mylimiausiu ir artimiausiu tėvu, ar motina. Aš taip norėjau tikro ir gyvo bendravimo, kad mano vidus kunkuliuote kunkuliuodavo prieš tokią Dievo sampratą, kokią mano siūlo raštai ir tėvai – tik nustatyta forma kreiptis į Izraelio Dievą, Jahvę. Dėl to namuose aš sukeldavau maištą, kad šitaip neteisinga. Dievas nori mūsų nuoširdumo, o ne tų pačių vienodai kasdien kartojamų žodžių. Aš savo tėvo, Juozapo, klausdavau: “Tėve, ar tu būtum patenkintas, jeigu tavo visi vaikai tau kasdien vis kartotų lygiai tuos pačius ir vienodus žodžius. Kaip tu mus galėtum geriau pažinti, ir kaip mes galėtume tave labiau pamilti, kai mūsų visas bendravimas būtų visada tik tie patys žodžiai. Ir iš visų vienodi žodžiai. Ir ne tik mūsų šeimoje, bet visų mūsų, žydu, šeimose, visi vaikai kalbėtusi su savo tėvais lygiai tais pačiais ir vienodais žodžiais. Kaip gi tada jūs galėtumėte mūsų norus sužinoti. Kaip galėtumėte sužinoti ko mes jau pasiekėme, o ko ir nereikia mums siekti?”

Tačiau nei tėvas, nei motina man nieko negalėdavo paaiškinti. Jie tik susierzindavo ir liepdavo man nekvaršinti jiems galvos tokiomis šventvagystėmis. Ir kitiems tokių dalykų nepasakoti, nes susilauksiu didelio vargo.

Bet kaip gi būdamas vaikas imsi ir paklausysi tėvų žodžio. Tuo labiau, kad tėvai negali suteikti nė vieno įtikinamo atsakymo nė į vieną mano klausimą, į kurį aš ir pats nerasdavau atsakymo. Tačiau vidumi jautau, kad turėtų būti ne taip. Dėl to net ir tokius dalykus aptarinėdavau su savo draugais. Ir sinagogos mokykloje klausdavau mokytojo. Tačiau niekas man niekada negalėjo atsakyti. Jie jautė mano nuoširdumą, jautė, kad jų vienodi atsakymai, kuriuos girdėjau ir namuose iš tėvų, manęs neįtikina. Ir juos tai momentais labai erzindavo, kad aš vis kažko ieškau, vis nepasitenkinu, ką išgirstu iš jų. Aš niekaip negalėjau tilpti į man siūlomas vadinamųjų šventųjų raštų apimtis. Ir man nieko kito neliko, kaip šituos pačius klausimus: “Kodėl turiu su Dievu bendrauti tik nustatytų maldų forma? Kodėl Jahvė baudžia už nuodėmes, jeigu Dievas yra gailestingas ir mylintis Izraelio Tėvas? Kodėl žmonės turi taip kentėti ir sirgti? Kodėl yra tiek daug blogio? Kodėl mes esame nevienodi? Kodėl nevisi yra protingi ir geri? Kodėl Dievas leidžia kitus žudyti?” ir daugybę kitų klausimų pasilikti sau.

Kadangi mano nuoširdus noras klausti daug ką erzindavo, tai pamačiau, kad žmonės susierzina tik dėl to, kad nežino atsakymo. Ir kada klausimas išmuša juos iš nustatytų rėmų, tada jie pajunta tarsi nebetenka pagrindo po kojomis ir išsigąsta, tarsi būčiau pasakęs ką nors bloga. Ir tada savaime jie pradeda iš baimės gintis mane užsipuldami patys.

Tai būdinga visiems žemo dvasinio lygio žmonėms – išgastis, baimė, automatiškai diktuoja gynybinę reakciją, kuri visada yra puolimas prieš tą asmenį, kuris tokią reakciją sukėlė. Ir vietoje to, kad pamąstytų apie patį klausimą, tuoj pat atšaukama: “Kokias čia nesąmones kalbi? Ar iš proto išsikraustei?”

5. Tikrovės virpesiai

Mano mylimas broli, mano visi kiti mylimi broliai ir sesės dvasioje, aš jums perduodu šituos savo mokymus dėl to, kad jūs galėtumėte giliau pažvelgti į jus supančią tikrovę ir į tą pačią tikrovę, kurioje esate ir jūs patys. Niekas, net ir aš, negali išsiveržti iš šitos tikrovės virpesių, nes tik iš šitų virpesių, kuriuos paskleidžia Pirmasis Šaltinis ir Centras, ir susideda Tikrovė. Ji yra sudaryta vien tik iš skirtingo dažnio energetinių virpesių. Jūsų mokslininkai kai kuriuos virpesius jau nagrinėja ir skverbiasi vis giliau į jų vidų. Tačiau jie neklausia, net ir patys savęs, kodėl ir iš kur yra tie virpesiai? Jie jau ima suvokti, kad kiekviena, net ir materialinė ir žmogaus akiai matoma medžiaga yra sudaryta iš atitinkamų energetinių virpesių. Jie jau kalba ir tyrinėja atomo suskaidymą branduolinės reakcijos metu, jie mėgina tyrinėti atomo struktūrą teoriniu lygiu. Kol kas jie nekalba apie atomo

mažesnių darinių – elektronų sandarą. Tačiau jie irgi turi dar didesnius energetinius virpesius negu atomo virpesiai ir šitų virpesių dažnumas nulemia ir atomo sandarą.

Visa aplinka, kurią jūs pavadinate negyva, taip pat yra gyva. Tik šitos, jūsų manymu, negyvos gamtos gyvybė yra labai žemų ir grubių energetinių virpesių pavidalu. Ir kiekviena dalelė yra judėjime, virpėjime, ir sukimesi. Kiekviena, net ir mažiausia dalelė, kad ir kokia jūsų materialiam žvilgsniui matoma kieta substancija, tokia kaip didžiausio kalno uola ar pats kiečiausias plienas yra taip pat gyva substancija. Tik šitos gyvos substancijos sudedamųjų dalių judėjimas-virpėjimas yra labai žemų dažnių. Dėl to jūs jų ir nematote. Dėl to ir laikote tokius savo akims matomus aplinkos objektus negyva gamta.

Jūs lygiai taip nematote ir labai aukšto dažnio virpesių. Dėl to jūs negalite matyti manęs dabartiniu ir realiu pavidalu. Kaip negalite matyti net visai šalia jūsų esančių ir jums tarnaujančių angelų – jūsų asmeninių sargų-serafimų – kaip ir daugybės daugybės kitų už šiuos serafimus aukštesnių dvasių, kurios realiai tarnauja jums savo atsidavimu visos kūrinių Sutvėrėjui, visų šitų energetinių virpesių Centrai ir Paskleidėjui, kurį jūs ir pavadinate Dievu.

Tai ir teisinga, ir ne. Dievas yra visaapimantis ir visur esantis. Jis nėra konkrečios formos ir išvaizdos. Jis yra Pirmasis Didysis ir Amžinasis visų pačių aukščiausiųjų virpesių paskleidėjas ir rėmėjas ir visos visuminės Sąmonės Šaltinis ir Centras. Tik Jis vienas vienintelis yra visasuvokiantis ir visažinantis, visur matantis nuo pabaigos visą pradžią per visą amžinybę praityje, kaip ir ateityje. Ir vis tik net ir būdamas toks, jums, pačių žemiausių virpesių pavidalams ir Jo visuminės sąmonės teatskleidusiems tik patį patį pradinį ir patį patį pirminį ir paprasčiausią supratimą, Jis yra asmuo ir asmenybė, su kuria jūs galite bendrauti kaip su pačiu mylimiausiu asmeniu, kuris pats yra Meilės Šaltinis. Jis yra meilės Šaltinis ir Centras visai kūriniųjai.

6. Dievo samprata Jėzui-vaikui, ieškančiam atsakymų savyje

Kada aš buvau, ir pačiu žemiausiu jūsų materialiu pavidalu, žmogaus pavidalu, ir kada mano žmogiškoji sąmonė irgi buvo pačiame žemiausiame mirtingojo lygyje, tada aš irgi negalėjau suvokti, kas gi yra Jahovė-Jahvė, kaip žydai vadino Izraelio Dievą, Izraelio Tėvą. Ir man, net ir vaikui, buvo nesuprantama, kodėl yra kažkokia aukštesnė Jėga, kurią vadina Izraelio Tėvu, ir kurio reikia *bijoti, nes jis nubaus, jeigu jam nepaklusi*.

Kaip gali mylintis Tėvas bausti savo vaikus, jeigu net žmogiškasis mylintis tėvas stengiasi surasti būdą, kaip pasiekti savo vaiko protą,

kad tas suprastu jo pamokymą ir paaiškinimą, o ne tuoj pat pulti bausti, jeigu vaikas ko nors nesuprato ir padarė ne taip, kaip šito prašė jo žemiškasis tėvas.

Man buvo nesuprantama, kad tokia Aukščiausia Jėga, gali elgtis blogiau už žemiškąjį ir dar neišmintingą tėvą, kad reikalautų gyvų ėriukų ar kitokių gyvulių ir paukščių aukojimo, kad žmogus sulauktų už tai atlygio iš jos.

Mano protui toks dalykas atrodė, kad tokia Aukščiausioji Jėga, dar vadinama Izraelio Tėvu, turėjo turėti mažiau išminties už žemiškuosius tėvus, kurie nereikalaudavo iš savo žemiškųjų vaikų žudyti jokių gyvūnų, kad jie pamiltų savo žemiškuosius vaikus.

Ir kada tokios mintys mane nuolat lydėdavo, aš neturėjau ko pasiklausti, dėl ko yra toks negailestingas Dievas, dėl ko Jis yra toks kerštingas, dėl ko Jo reikia bijoti ir visada Jam paklusti, dėl ko aš su Juo negaliu bendrauti tiesiogiai, o tik per rabinus?

Mano paties protas niekaip negalėjo surasti sau pačiam įtikinamų atsakymų, kad argumentai būtų svarūs. Ir jam nebelikdavo nieko kito, kaip imti kalbėtis su savimi. Ir šitoks žvilgsnio nukreipimas į savo vidų atnešdavo vis labiau ir labiau augantį pasitenkinimą, nes netikėtai pats sau, pajausdavau, kad imu surasti ir atsakymus. Ir tokie atsakymai buvo man svarūs tiek, kad aš ėmiau vis labiau ir labiau mėgautis šituo pokalbiu su savimi.

O kodėl gi mano protas turėtų nesivadovauti gaunamais atsakymais, nors ir nesuprasdamas, kaip tie atsakymai jį pasieka? Tačiau aš vis labiau ėmiau tikėti tais atsakymais, kad Dievas tikrai nieko nebaudžia ir neskriaudžia, Jis myli ir šviečia, o tik žmonės dėl savo protėvių baimių bijo šitos šviesos, nes nežino, kad šitokius klausimus, kokius klausiu ir aš, gali savęs klausiti patys. Ir patys gauti tokius atsakymus, kurie juos nuramintų ir paaiškintų, kaip jiems nebebijoti Dievo, kad Jis kiekvieną kartą juos gali nubausti. Aš net ir nežinodamas šitų savo minčių, kurios vis giliau ir skvarbiau ėmė įsiviešpatauti mano prote, šaltinio, jomis ėmiau pasikliauti irgi vis labiau ir labiau. Bet apie tai negalėjau pasikalbėti atvirai su niekuo, nes mano net užuominų, kad Dievas myli ne mažiau už žemiškąjį tėvą, ir nebaudžia daugiau už žemiškąjį mylintį tėvą irgi, niekas ne tik nenorėjo suprasti, bet nenorėjo net apie tai kalbėti.

Ir dėl to aš vėl buvau priverstas lygiai taip ir toliau tokiais klausimais kalbėtis su pačiu savimi. Ir nuo labai ankstyvo amžiaus. O kadangi mano paties mintys vis labiau skirdavosi nuo tų minčių, kurios vyravo mano aplinkiniame gyvenime, tai žmonės labai greitai susierzindavo, jeigu ką aš pasakydavau jiems ne taip, kaip jie buvo išmokyti savo

tėvų, tėvų tėvų, ir visų ankstesniųjų kartu vadinamųjų raštų. Štai dėl ko mano aplinka man tikrai niekuo negalėjo padėti surasti atsakymų į man kylančius vis naujus ir naujus klausimus.

7. Gyvo bendravimo su žmonėmis svarba

Žingeidumas yra nuostabus bruožas kiekvienam, kada yra keliami klausimai ir nuoširdžiai ieškoma atsakymų. Tačiau, kada klausimų gelmė pranoksta žmogaus suvokimą, tada tokie klausimai žmogų iš karto išgąsdina, suerzina, ir jis akimirksniu stoja į savojo aš gynimo pozą, tuo pačiu užblokuodamas bet kokią nuoširdų norą sužinoti atsakymą, kad išplėstų ir savo paties proto supratimą.

Būtent tokia aplinka vyravo prieš du tūkstančius metų, kada aš vaikščiojau jūsų pasaulio žeme, kada keliavau po Viduržemio jūros kraštus ir studijavau žmones ir tomis kelionėmis plėčiau savo proto supratimą, kaip gi žmogus gyvena, dirba, ir mąsto skirtingose vietovėse. Ir skirtingų charakterių ir rasių žmonės. Ir šitokios gyvos studijos vėl man suteikdavo daug daugiau atsakymų į mano paties keliamus klausimus, negu aš jų galėjau pasisemti iš tuometinių Raštų.

Visada gyvas bendravimas tarp žmonių pranoksta bet kokią *teoriją*, nes teorija yra tik išmąstymas, pasiremiantis ribota patirtimi ir mėginant padaryti apibendrinančias išvadas. Tuo tarpu gyvas bendravimas su žmogumi suteikia gyvus *virpesius, kuriuos tas žmogus, su kuriuo bendraujate, skleidžia ir jums, ir visai aplinkai*. Ir tų virpesių nenagrinėja teorija, nes jų apibūdinti kokia nors viena išvada neįmanoma, nes jie visi yra individualūs ir nepakartojami, nes jie yra gyvi ir *besikeičiantys*. Ir vieno ir to paties žmogaus skleidžiami virpesiai vieną akimirką gali būti vienokio dažnio, kitą akimirką – jau kitokio. To paties žmogaus.

8. Psichologijos ir psichiatrijos problema

Jūsų mokslas, šiandien, nagrinėja tik žmogaus psichologiją ir visiškai iš akiračio išleidžia tos psichologijos tyrinėtojo *gyvą ir realų Šaltinį* ir žmogaus *gyvą ryšį su tuo Šaltiniu*. Tas Šaltinis ir yra Pirmasis Šaltinis ir Didysis Centras, kuris laiko apgaubęs visą kūrinių savajame grybšnyje. Dėl to neįmanoma turėti mokslinės teorijos tada, kada toji teorija neigia kokio nors nagrinėjamo reiškinio *Šaltinį*. O būtent psichologija, psichiatrija ir neigia žmogaus kilmės *Šaltinį* ir visos išminties *Šaltinį* – Pirmąjį *Šaltinį* ir Centrą, kurį jūs vadinatė Dievu, ir kurį aš prieš du tūkstančius metų, kada vaikščiojau kaip vienas iš

jūsų ir tarp jūsų kaip Jėzus iš Nazareto, pavadinau jūsų, kiekvieno, *mylinčiu Tėvu*.

Štai dėl to jūsų psichologija ir psichiatrija atsidūrė aklavietėje, mėgindama išspręsti žmogaus dvasinio-energetinio vidinio virpėjimo sutrikimo problemas, kurios vis dažniau ir giliau kamuoja žmones. Ir šitų problemų tik daugės, o psichologijos ir psichiatrijos galimybės padėti tokiems vargšams ir nevilties apimtiems žmonėms niekuo nesikeis, jeigu tie patys psichologai ir psichiatrai, mėginantys padėti, patys nepatirs Pirmojo Šaltinio ir Centro veikimo savo pačių viduje ir nesuvoks, kad visos ligos prasideda nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro siunčiamų, visai kūrinijai ir kiekvienam tvariniui vienodai ir be perstojo, *Jo meilės virpesių vandenyno pažeidimo*. Ir tik padėdami tiems vargšams ir tikrai labai kenčiantiems mano sielos broliams ir seserims, ir jų sielos broliams ir seserims, atsiverti šitiems Pirmojo Šaltinio ir Centro *nuolat ir be perstojo siunčiamiems meilės virpesiams*, jie ir išgydys juos nuo tokių ligų, kurios iš tikrųjų rodo ne ką nors kita, o šitų meilės virpesių trūkumą jų viduje.

9. Mano aplinka

Aš atėjau į šitą pasaulį norėdamas žmonėms atnešti ne teorinės Aukščiausiosios Jėgos, ne teorinio Aukščiausiojo Proto, ne teorinės Aukščiausiosios Sąmonės sampratą, ne tai, ką jūs vadinate Jahove ar Jahve, Izraelio Dievu, Izraelio Tėvu, sampratą, aš atėjau į šitą nuostabų pasaulį, kad parodyčiau kelią, kaip jūs galite surasti ramybę ir palaimą, ir patirti tikrąjį pasitenkinimą savo viduje, turėdami tikrą ir gyvą ryšį su tais realiai jus maudančiais kaip kosmoso vandenynas, ir net jūsų pačių viduje, tos Aukščiausiosios Jėgos, to Aukščiausiojo Proto, tos Aukščiausiosios Sąmonės meilės virpesiais jumyse, ir kaip juos pajusti ir atrasti.

Ir tada patys galėtumėte patikėti mano žodžiais, nes visa tai galėtumėte patys patirti, o tuo pačiu patvirtinti ir mano žodžių teisingumą savajame gyvenime.

Aš pasirinkau paprastus, eilinius jaunos vyrus, kurie turėjo didesnę galimybę neišsigąsti tokio kelio į savo vidų, kuris visiškai paneigs tą kelią, kokį jiems per šimtmečius buvo nutiesę rabinai ir fariziejai, jų vadinamojo švento rašto aiškintojai ir mokytojai.

Sakydamas, kad aš pasirinkau eilinius vyrus, kurie gyvena toje kartoje ir toje vietoje, kur aš vykdyčiau savo misiją, apreikšdamas visiems vieną ir tą patį Dievą – Tėvą, aš turiu omenyje paprastus žmones, kurie buvo linkę patikėti manuoju žodžiu ir manuoju mokymu apie vieną Dievą Tėvą visiems žmonėms ir visų žmonių tarpusavio brolystės ryšį.

Tačiau nemanykite, kad šitie paprasti žmonės buvo nemokyti iš viso, kad ir skaityti nesugebėjo. Jie visi buvo baigę tuo metu buvusias sinagogų mokyklas. O tose mokyklose jie visi gaudavo gerą pasirengimą tiek rašymo, tiek skaitymo, tiek tuometinio pasaulio pažinimo, tiek savo vadinamųjų Raštų supratimo, kiek tokio supratimo mokė tuometiniai mokytojai. Ir toks supratimas jiems šiek tiek padėdavo kasdieniame gyvenime, nes kiekvieną sunkumą ar nepasisekimą žmonės visada pateisindavo Dievo atsigrėžimu ar nusigrėžimu nuo žmogaus. Jeigu žmogus gyveno turtingai, tai reišė, kad jį Dievas myli ir tuo įrodo savo palankumą apdovanodamas jį savo didesniu dėmesiu, kuris ir pasireikšdavo didesniu materialiu turtu ir geresniu materialiu gyvenimu. Tuo tarpu tie, kuriems gyvenimas buvo sunkus, buvo luoši ar ligoti, kurie kentėjo fizines kančias ir buvo atstumti, anuometiniu supratimu, nuo Dievo malonės gausos, rodė ne ką kita, o tai, kad tie žmonės nėra Dievo tiek mylimi.

Ir dėl tokių nuostatų, kurių jie pasisemdavo sinagogų mokyklose, o rabinai dar ir savo akademijose, kuriose tuometinis rabinų mokymas visą laiką pabrėžė, kad tik jie, ir rašto aiškintojai, raštininkai, turėjo Dievo jiems suteiktą išskirtinę teisę mokyti raštų dėstomų jiems atrodančių tiesų visiems kitiems judėjams, ir tuo Dievas jiems parodė dar didesnę palankumą, priartindamas save prie jų, tokia sluoksniuota visuomenė neturėjo jokios sąžinės graužaties dėl to, kad viskas yra taip sureguliuota nuo pat gimimo. Tuo labiau, kad šitoje struktūroje moterims iš viso nebeliko vietos. Jos negaudavo jokio mokymosi net ir tokiose anuometinėse ir primityviose sinagogų mokyklose. Žydų požiūris į moteris buvo jas žeminantis, kaip į antrarūšį žmogų, kurio vienintelis tikslas gimdyti vaikus ir užsiimti vaiko auklėjimu iki penkerių metų amžiaus. O po šito amžiaus visa auklėjimo atsakomybė pereinavo į tėvo rankas. Tiesa, tas tiko tik berniukams. Mergaičių ir tolimesnė globa buvo motinų rankose. Tačiau jų vienintelė pareiga būdavo parengti mergaitę motinystei.

Tuo tarpu pagonių žydai nelaiškė net žmonėmis. Jie buvo prilyginami gyvuliams. Ir net pagonio nužudymas nebuvo laikomas nuodėme. Tokia neteisinga pažiūra visoje visuomenėje, net ir save laikančioje išskirtine tauta, kuriai Izraelio Tėvas, Jahvė, patikėjo ypatingą vaidmenį – vieninteliams skelbti mokymą iš savųjų raštų, kaip iš teisingo šaltinio, jokiū būdu negalėjo atnešti tarpusavio meilės ir stipraus dvasinio ryšio ir bendravimo.

Kadangi tokia sistema buvo įdiegta nuo pat vaiko gimimo ir tęsėsi per visą žmogaus gyvenimą, kuriame viešpataujanti vaidmenį vaidino rabinai su savuoju iškreiptu mokymu apie Dievą, kuris ir baudžia nepaklusnų žmogų, ir rodo išskirtinį palankumą tiems, kurie Jam patinka, tai mažai buvo galimybės, kad atsirastų tarp žydų laisvas

žmogus, kuris galėtų pranokti tokių jų protus suvaržantį mokymą, kad savuoju švietimu pamėgintų kitiems paaiškinti, jog Dievas myli visus vienodai ir be jokio išskaičiavimo. Vienodai myli ne tik žydus, bet ir pagonis, kurių žydai taip neapkentė, kad jų net žmonėmis nelaikė.

Ir Romos priespauda žydai niekino, nors jai pasipriešinti ir negalėjo dėl savo negausaus skaičiaus. Tačiau būdami savo skaičiumi nedidelė tauta, tai jie panieka, reiškiamą pagonims, net ir Cezariui, patenkindavo savo vidinį ego, kad šitie engėjai neverti, kad su jais būtų bendraujama kaip su sau lygiais.

Štai tokia padėtis man buvo nesuprantama – kaip galima gyventi šitokiomis neteisingumo sąlygomis, kaip galima mokytis tokio Dievo, kuris vienus myli, kitų ne, vieniems siunčia turtus ir gausų materialų gyvenimą, iš kitų tokių gyvenimą atima ir siunčia kančias. Kaip gali būti toks Dievas, kuriam reikalingos kraujo ant altoriaus aukos, kad jis galėtų atleisti ir parodyti palankumą. O pagoniui net ir už aukas jis vis tiek neparodys jokio palankumo, vien dėl to, kad jis yra pagonis.

Tokia aplinka ir gyvenimas man buvo jokių būdu nepriimtinas.

10. Mano apmąstymai

Mano protas viduje irgi smarkiai imdavo priešintis, kai tik pradėdavau susimąstyti apie mūsų gyvenimo paskirtį šitoje planetoje.

Kada tik ėmiau vis giliau ir giliau jausti, kad man vienam bendraujant savais žodžiais su Izraelio Dievu, Izraelio Tėvu, man viduje palengvėdavo ir aš apsiramindavau, pradėjau pats mąstyti, kad aš gi nesilaikau numatytų rabinų ir raštininkų ritualų, o vis tiek jaučiu ramybę savo viduje. Tai reiškia, kad ritualas nieko neduoda. Jis pats neatstoja gyvo ryšio su Dievu. Vien tik ritualo neužtenka, kad galėtum pajusti tą gyvą ryšį su Dievu. Kaip tik ritualas ir trukdo gyvo bendravimo metu, nes tada dėmesys nukrypsta į ritualo atlikimą, o ne į patį ryšį su Dievu visu savo vidumi.

Mano asmeninis patyrimas, dar paauglystės metais, mane įtikino, kad ne ritualas turėtų būti svarbu Dievui Tėvui, o bendravimas su Juo tiesiai iš širdies. Ir apie tai aš užsimindavau savo tėvams. Tačiau dėl tokių mano kalbų jie abu labai išsigąsdavo, kad tuoj pat mane puldavo atkalbinėti nuo tokių, jiems nesuprantamų, bendravimo su Dievu formų. Ir visą laiką man pabrėždavo, kad jų raštai yra tokie seni, kad daug kartų nugyveno jų laikydamosi, kad juos labai gerai išmano rabinai ir raštininkai, o jie visada moko, kaip reikia melstis Dievui nustatytomis maldomis. To moko ir sinagogose. Dėl to mano samprotavimai juos labai suezindavo ir man nieko kito nebelikdavo, kaip tik vėl viską laikyti savo viduje. Su niekuo negalėjau surasti

bendros kalbos, vos tik pradėdavau kalbą apie tai, kad Dievas myli visus.

Negali būti tokio Dievo, kuris vienus mylėtų labiau, o kitus nuskriaustų. Tada Jis turėtų būti labai negailestingas Dievas, nes net ir geras pagonis yra vertas ir meilės, ir tokio paties požiūrio, kaip ir žydas. Tačiau tokie mano samprotavimai tik išgąsdintų mano draugus ir mokytojus sinagogos mokykloje. Dėl to aš gerai suvokiau, nuo ankstyvos jaunystės, kad nevisada ir geranoriški pokalbiai geranoriškai nuteikia net ir mano bendraamžius, jeigu jie mano žodžių negali suprasti, o nuo savųjų samprotavimų pabėgti negali. Todėl neturėjau, per visą savo gyvenimą, su kuo galėčiau atvirai pasikalbėti apie tai, kas mane patį ir jaudino ir skaudino žmogaus gyvenime.

Štai dėl ko man kildavo vis dažniau klausimų, kodėl gi kiti nemato tokių akivaizdžių dalykų, kurie man yra taip ryškiai matomi? Kodėl kiti viską priima taip, kaip yra, ir visiškai nemąsto apie gilesnes priežastis? Kodėl jie negali suvokti, kad toks gyvenimas veda į žmonių dar didesnę susvetimėjimą ir susiskaldymą ir dar didesnę kančią? Kodėl aš matau daug giliau, negu mano draugai? Net geriau suprantu daug ką, ko negali suprasti net rabinai ir raštininkai? Tokie klausimai nuolat kutendavo mano protą, bet atsakymų, kurie man pačiam būtų akivaizdūs ir aiškūs nerasdavau ir aš.

11. Mano vienvė ir bendravimas su Tėvu

Štai tokioje aplinkoje turėjau bręsti vienas, nes neturėjau nė vieno pagalbininko, kuris man būtų galėjęs visa tai paaiškinti. Ir vėl viskas likdavo mano paties bendravimui su savimi pačiu ir su Dievu Tėvu.

Tačiau mano mintys vis labiau, akimirkomis, nušvisdavo. Aš nežinojau, kaip tai atsitinka, tik pajausdavau, kad ateina šviesi mintis paaiškinanti man nesuprantamą dalyką, dėl kurio aš su savimi ir kalbėjau, kuri svarstydavau savo mintyse, kuri net pasakydavau ir *savo* Dievui Tėvui. Ne tik Izraelio Tėvui, bet ir savo Tėvui. Sulaukdavau tokių minčių, kurios man nuolat sakydavo, kad Dievas yra vienas ir visus mylintis, kad jis yra visur ir visada ir su visais, ir vienodai, tiek su vargšais, tiek su turtingais, tiek su žydais, tiek su pagonimis, tiek su sergančiais, tiek su sveikais, tiek su vaikais, tiek su senukais, tiek su moterimis, tiek su vyrais, kad tik žmogus gali nusigręžti nuo Dievo, o Dievas nuo žmogaus nenusigręžia niekada, kad tik žmogus gali nubausti kitą žmogų, o Dievas nebaudžia niekada. Tos mintys man buvo tokios artimos ir tokios sustiprinančios, kad aš nuolat džiaugdavausi jomis ir vis laukdavau, gal ateis dar kokia mintis, kuri

mane sustiprins ir palaikys tokioje sunkioje ir neteisingoje žydu aplinkoje.

Man buvo labai sunku, kad tokiomis mintimis negalėjau su niekuo pasidalinti. Niekam jos nebuvo suprantamos, nes neatitiko Rašto pateikiamų nuostatų. Dėl to visą laiką jos mane spaudė iš vidaus. Ir kankino mane, kaip padaryti, kad galėčiau jomis pasidalinti ir su kitais? Kad ir jie pajustų panašių minčių šviesą. Kaip paversti jas tokiomis prieinamomis visiems, kad jas būtų galima skelbti net iš sinagogų sakyklų, kaip pasiekti, kad tokios mintys išviešpatautų žmonių širdyse?

Aš nežinojau šito kelio, bet jaučiau, kad turiu kažką daryti, kad mane deginanti, o tuo pačiu ir nuraminanti šviesa turi būti skelbiama. Tik kaip? Kaip ją skelbti, kai aplinkui tokia suvaržyta aplinka, kai bet koks žodis ir mintis ne iš Rašto tuoj pat užsipuolama net mano paties namuose, mano mylinčių tėvų?

Mano mintys apie Dievą mane visada nuramindavo ir sustiprindavo. Tai buvo vienintelė atgaiva, tokioje aplinkoje, kurioje mano mintims nebuvo pasireiškimo nei laisvės, nei erdvės. O kadangi tokią paguodą pajusdavau savo paties viduje, tai ir pradėjau vis labiau ir dažniau šitokiu būdu pereiti nuo pokalbio su pačiu savimi, prie pokalbio su Dievu. Aš jį norėjau sulyginti ne su Izraelio Dievu, su Jahve, su Izraelio Tėvu, bet su *savo Tėvu*.

Man labai patiko pradėti į Jį kreiptis “Mano mylimas Tėve.” Man toks kreipinys atitiko mano paties vidinę būseną: “Dievas *myli*, ir aš turiu Jį *mylėti, o ne bijoti*.” O kas gi gali labiau mylėti už tėvą ar motiną bet kurį savo vaiką. Aš jaučiau, kad motinos meilė yra labai švelni, bet ir aš pats negalėjau kreiptis į Dievą “Mano mylima *motina*.” Toks kreipinys man negalėjo ir į galvą ateiti. Juk ir mane veikė žydu raštai, šeimos auklėjimas, draugai, mokytojai sinagogos mokykloje, rabinų pamokslai, raštininkų aiškinimai, karavano keliauninkų pasakojimai, kuriuos nuo pat vaikystės girdėdavau Nazarete, per kurį ėjo karavanų kelias iš imperijos pakraščių. Aš taip pat turėjau savo paties proto apribojimų, kaip galėčiau kreiptis į Dievą. Dėl to pasirinkau mano sielai artimą ir šiltą kreipinį “Mano mylimas Tėve.” Ir šitaip pradėdavau Jam persakyti savo sunkias mintis, neįmenamus mano protui klausimus. Ir mane labai ir nustebindavo ir nudžiugindavo, kad ateidavo mintys, kurios man ėmė atrodyti, kad yra atsakymai iš Tėvo.

12. „Pasikalbėjimai su Tėvu“

Toks patyrimas man buvo naujas ir neįprastas. Dėl to aš pats negalėjau suvokti, kaip tos šviesios mintys mane pasiekia. Iš kur jos?

Bet aš sau nusprenžīau, kad jos ir gali bŭti iř Tĕvo. Jeigu ař jam pateikiu klausimus, o tada netrukus ataina tokia mintis, kuri man padeda suprasti tai, ko suprasti negalĕjau, tai řitā paaĩřkinimā ir priskirdavau Tĕvui. Ir sau ĕmīau sakyti, kad taip man atsakĕ Tĕvas. Palaipsniui ĕmīau tokius savo pokalbius vadinti “Pasikalbĕjīmais su Tĕvu.” Ir nors apie tai negalĕjau papasakoti niekam, net savo řeimoje, nes mane bŭtŭ palaikĕ pamiřusiu vaiku, bet man paĉiam buvo gera po tokiŭ, kaip ař pavadīnau “Pasikalbĕjīmŭ su Tĕvu.” Ir ař dźiaugīausi, kad dabar turiu paslaptī, kuriā ŭino tik “Mano mylimas Tĕvas” ir ař.

Kuo toliau pasinerdavau į řituos, ir man paĉiam nesuvokiamus, periodus, pavadintus tokiu niekam mano aplinkoje nesuvokiamu pavadinimu, tuo labiau ĕmīau pats patirti, kad řitoks mano pasikalbĕjīmas su Tĕvu reikalingas visiems ŭmonĕms, nes jis pradeda veikti mane vis didesniu laipsniu iř vidaus. Bet veikti į gerā pusĕ. Ař ĕmīau jausti, kaip darausi iř greitai ŭřsideganĉio jaunuolio vis kantresnis ir kantresnis. Jeigu anksĉiau mano ŭodźiai daug kā įřkaudīndavo tik dĕl to, kad juos drāřiai iřsakydavau gindamas savo nuomone, tai dabar ĕmīau vis aiřkīau suprasti, kad ne viskā, kā ař suprantu ir jauĉiu, panařiai supranta ir jauĉia mano draugai, ar kiti ŭmonĕs, kurie nenorĕdavo mano tiesŭ klausytis, nes jos gāřdino juos. Tada pradĕjau suvokti, kad neviskā turiu taip atvirai pasakoti kitiems, kad sukelĉiau maźiau prieřtaravimŭ ir maźiau nuteikĉiau juos prieř save. Taip palaipsniui mokīausi bendravimo su visais – net ir su savo tĕvais, nes ir jie mano nuostatoms prieřtaravo, nors prieřinosi ne taip arřiai, kaip kiti.

Mane visā laikā gelbĕdavo mano nuořirdumas. Dauguma pastebĕdavo, kad ař buvau nuořirdus ir nesiekiantis naudos sau. Jie man atleisdavo tuos drāřius pasisakymus, kurie jiems bŭdavo nepriimtini, o klausimai tiesiog gāřdīndavo, ir jie niekaip nesugebĕdavo į juos surasti jokio atsakymo. Net ir tai, iř kur atsiranda ŭaibas ir griaustinis, kada paklausīau savo tĕvo, jis atvirai prisipaŭino, jog neŭino. Neŭino, nes niekas ŭydu apie tokius dalykus nieko nemokĕ. Man toks neŭinojimas buvo keistas, nes tada buvau dar vos ařtuoneriŭ metŭ, ir laikīau savo tĕvā viskā ŭinanĉiu ir galinĉiu man paaĩřkinti daugelī dalykŭ, apie kuriuos ař neturĕjau jokio supratimo. Dabar gi pasirodĕ, kad řitai p nĕra. Net ir mano tĕvo autoritetas mano akyse suřlubavo. Ir vĕl tā klausimā aptarinĕdavau savo paties pasikalbĕjīmuose iř pradźiŭ pats su savimi, o vĕliau, kaip minĕjau, tokie mano pasikalbĕjīmai peraugo į pokalbius su Tĕvu danguje.

13. Vaiko auklėjimas

Kada vaikas auga, jis yra natūraliai ieškantis atsakymų į viską, kas jį supa ir ką jis mato. Dėl to tėvų auklėjimo vieną svarbiausių dalių sudaro savo vaikams su didžiule meile ir kantrybe aiškinimas visos supančios aplinkos. O tai reiškia, kad ir tėvai patys turi būti apsišvietę žmonės. Jie turi žinoti, kaip paprastai ir suprantamai paaiškinti savo vaikams visus tuos dalykus. Bet paaiškinti dar neužtenka. Reikia leisti jiems patiems ir patirti. Patirti daugelį dalykų, kurie gali būti patiriami jų pačių amžiuje.

Dabar gi daugelis dabartinių šeimų yra tiek nutolusios nuo savo vaikų, kad tik jos yra atsakingos dėl nutrūkusio meilės ir pagarbos ryšio tarp kartų visoje jūsų planetoje. Gyvenimo ritmas yra labai intensyvus, materialus mąstymas yra visiškai užgožęs dvasinį ryšį tarp kartų ir vieno žmogaus su kitu. Štai dėl šito nutrūkusio ryšio ir kyla visi konfliktai ir įtampa.

Aš buvau laimingas vaikas, nes mūsų gausioje devynių vaikų šeimoje tėvai visada rodė nuostabų meilės jausmą mums visiems. Dėl to ir mes galėjome patys patirti, ką reiškia mylėti. Man buvo nepaprastai smagu, kada mane tėvas ėmė pasiimti drauge su savimi į savo staliaus dirbtuvę, kur pats savo akimis mačiau, kaip jis dirba, kaip sukuria baldą. Dėl to man ir pačiam norėjosi būti panašiam į jį. Ir aš dar daugiau džiaugiausi, kad jis kantriai mane mokė, kaip dirbti su instrumentais, kaip pačiam *kurti*.

Mano tėvas daug ko, kas mane domino, paaiškinti negalėjo, bet jis visada nuoširdžiai prisipažindavo, kad šito nežino. Ir toks prisipažinimas mano meilės jam nė kiek nesumažino. Man, dar mažam vaikui, atrodė, kad jis turėtų žinoti viską ir apie viską, nes kas gi dar kitas gali daugiau žinoti už jį. Ir pirmasis jo atsakymas apie griaustinį ir žaibą, „nežinau,“ mane nuliūdino, kad jis nėra visąžinis. Bet dėl tokio atsakymo mano meilė jam nepakito.

Štai dėl ko tėvams reikia ne tik visada išlikti nuoširdiems, kad vaikas jaustų lygiai tuos pačius meilės virpesius per rodomą nuoširdų prisipažinimą, kad ko nors gali ir nežinoti, bet lygiai taip pat reikia ir jiems *žinoti*, kad galėtų kuo mažiau apvilti savo mažylius, kurių aplinka yra tokia įvairi, kurių žvilgsnis yra toks skvarbus ir tyras, ir kurie taip nori viską patirti. Tokie jų norai yra *natūralūs, su tokiais norais gimsta kiekvienas kūdikis*. Ir tėvai gali jų visus nuoširdžius klausimus puikiai atsakyti ir patenkinti jų žingeidumą, jeigu tik patys siektų gilesnio savo aplinkos žinojimo ir pažinimo.

Tėvai savo nuostatomis grindžia savo *ateitį per vaikus*. Ir ne tik asmeninę, bet ir visos visuomenės. Visos žmonijos.

Mano pasikalbėjimai su dangiškuoju Tėvu, man augant, ėmė vis labiau dažnėti ir gilėti.

Man labai patikdavo su savo tėvu užlipti ant didžiulės kalvos Nazareto pakraštyje ir dairytis po toli nusidriekiančias apylinkes. Saulėtą dieną matydavau net labai toli skendinčią neryškia jūrą. Ir tokios iškylos man būdavo patys maloniausi patyrimai. Jų metu man tėvas aiškino kur yra graikiški-pagoniški miestai, kur yra kryptis į žydų šventą centrą, Jeruzalę, su savo didingomis sinagogomis ir daugybe nuostabių žydų švenčių. Ir iš tų pasakojimų aš daug ką galėjau suprasti, kokia nelaiminga buvo žydų tauta, nes tėvas visada liūdnai atsidūsėdavo, kad dabar jie turi tarnauti pagonims, ne žydams, nes yra jų priespaudoje.

Bet labiausiai mane jaudino tėvo nuoširdus noras mane šviesti, mokyti, ir pačiam leisti viską patirti, ką tokio amžiaus vaikui ir dera patirti. Jis niekada man nedraudavo dirbti drauge su juo ir nestumdavo nuo savęs, net jeigu ir labai buvo užsiėmęs. Ir toks ryšys vaikui yra labai reikalingas, nes tik jo pagalba jis ugdo savyje pagarbą ir meilę tam su kuo šitaip bendrauja. Ir nebūtinai su tėvu ar motina. Su kiekvienu taip su juo nuoširdžiai žaidžiančiu ir augančiu žmogumi.

Šitokio dalyko stinga dabartinėms šeimoms, nes jos daugiausia energijos ir pastangų skiria tik savo vaikų materialaus gerbūvio užtikrinimui, iš akiračio visiškai išleisdamos kantrų ir su meile vaikų ugdymą, su jais drauge bendraujant ir *augant*. Vaiko auklėjimas ir yra nuoširdus ir mylintis bendravimas su juo, užmirštant visą aplinką. Tuo metu, kada bendrauja su vaiku tėvas ar motina kiekviename žingsnyje turi egzistuoti tik šitas ryšys. Nesvarbu, ar tėvas užsiima kokiais nors darbais, tvarko automobilį, rašo patį sudėtingiausią mokslinį darbą, ruošiasi rytdienos darbui, plauna indus, valo drabužius ar batus, o motina rūpinasi šeimos darbais rytdienai, ruošia vakarienę, kalbasi su drauge, atėjusia į svečius, visada kaip lygus narys šitame pačiame veiksmo ir procese turi būti ir vaikas. Jis turi dalyvauti visoje šitoje veikloje kaip *partneris*, o ne kaip *mažylis*.

Ir jūs, mieli tėvai, turite, nuoširdžiai, jam suprantamais žodžiais aiškinti, *ką jūs šituo konkrečiu momentu čia darote*. Ir lygiai taip šitame procese leisti dalyvauti ir *jam*. Ir nesvarbu, kad jam ne iš karto pavyks atlikti kokį nors veiksma taip, kaip jūs norėtumėte. Tam jūsų, tėvų, ir yra tėviška-motiniška meilė, kad su dieviška kantrybe mokytume visų tų veiksmų, kurie jam pagal pečius, kad net su draugais bendraudami lygiai taip nesišalintumėte ir savo vaiko, o ir jam rodytumėte dėmesį. Šitoks dėmesys ir nuoširdumas yra būtent tas gyvas ryšys, kuriuo grindžiama *meilė*.

14. Nereikia bijoti mirties

Kas bebūtų atsitikę malonaus, ar nemalonaus, niekada nesistenkite nuo vaiko slėpti, kad vaikas būtų tariamai apsaugotas nuo jam nereikalingos kančios ir skausmo. Vaikui *būtina aiškinti gyvenimą jam suprantama kalba ir jam leisti gyventi šią gyvenimą, koks tinkamas jo suvokimui*. O kad tas suvokimas plėstųsi, tam tėvai ir reikalingi. Su meile ir nuoširdžiai auginamas vaikas pradės pateikti tokius klausimus, kurie anksčiau ar vėliau atves ir prie tokio klausimo, į kurį nedrįsta atsakyti ir patys tėvai: Kodėl senelė ar senelis numirė? O ką gali jam paaiškinti tėvai, jeigu jie patys nežino, kodėl senelis ar senelė numirė? Kodėl žmogus miršta? Ir tuomet stengiamasi vaikus apsaugoti, ir labai iškreiptai apsaugoti, nuo visų tokių reiškinių, kurie pačių tėvų supratimu yra skausmingi ir kankinantys net ir juos, o ką jau kalbėti apie jų mylimą vaikeli.

Tai pati didžiausia klaida, kurią dabar daro išsivysčiusi, materialiu pagrindu, žmonija. Niekas niekada negali išvengti materialios mirties patyrimo. Dėl to *būtina žinoti jos prasmę ir tikslą*. Būtent dėl šito didesnio žmogaus apšvietimo aš ir buvau atėjęs į šią nuostabų jūsų pasaulį prieš du tūkstančius metų, kad žmones apšviestčiau ir nuraminčiau, o ne atpirkčiau žmonių nuodėmes ir išgąsdinčiau juos, matančius, kaip mane nukankina manieji mylimi tvariniai – mano sielos broliai. Aš atėjau į šią pasaulį atnešti šviesą, atnešti šviesą apie visų Šviesų Šaltinį ir Centrą, kurią jūs vadinate Dievu, ir kurią žydai mano laikais vadino Jahve arba Izraelio Dievu, Izraelio Tėvu. Aš atėjau į šią pasaulį, kad tuometinėje aplinkoje ir tuometiniams žmonėms aiškinčiau, kad šitas pats Jahvė, šitas pats Izraelio Dievas, Izraelio Tėvas yra *kiekvieno Tėvas, mylintis Tėvas, ir nebaudžiantis Tėvas*. Jis neturi sielas kankinančio pragaro. Ir mirtis nėra bauginanti žmogaus pabaiga, o tik pati pradžia į realią amžinybę.

Tačiau mane pakoregavo žydų tuometinės sampratos. Žydų tėvai ir motinos, nors ir mylėjo savo vaikus taip, kaip niekur kitur pasaulyje jų taip nemylėjo, jie šeimos gyvenimą vertino taip išaukštintai, kaip jo nevertino niekur kitur, tuo metu. Tačiau net ir žydai mirties bijojo ir liejo ašaras, kada ji aplankydavo jų šeimas. Aš norėjau jiems suteikti didesnę šviesą ir parodyti kelią, kaip ją pasiekti. Bet tuo metu vyravę ritualai sugebėjo žydų samonę tiek apvaldyti ir pajungti, per kartu kartas, kad manoji šviesa juos gąsdino ir vertė paklusti rabinų ir fariziejų sugalvotiems negyviems ritualams, o ne mano atneštai išlaisvinančiai gerajai naujienai – Dievo Tėvystei ir žmonių brolystei.

Ir šitoji ritualų suvaržymų tamsa ir vergavimas jiems ir dabartinėms šeimoms – jau dvidešimt pirmajame amžiuje – neleidžia pajaušti manosios evangelijos – Dievo Tėvystės ir žmonių brolystės –

išlaisvinančio poveikio. O be jo neįmanoma net ir mylintiems tėvams išauginti laisvus ir mylinčius savo vaikus, kurie toliau patys augintų savo vaikus su meile ir gailėstingumu kaip vieno Tėvo vaikus ir visus tarpusavyje kaip sielos brolius ir seseris. Be šitokio auklėjimo niekada neišsigalės taika ir ramybė jūsų tokiame nuostabiame pasaulyje. Ir niekada žmogus neišsivaduos iš mirties baimės.

Dėl to, kad jūs galėtumėte patirti dvasinės laisvės pojūtį, kad patys įsitikintumėte, jog gyvenimas turi būti gyvenamas tikroviškai ir *tikrovėje*, o ne pramanytai ir iliuzijoje, aš jums ir perteikiu šią daug gilesnę ir labiau išplėstą tikrovės sampratą. Šitokiai sampratai didelė jūsų dalis yra pasirengusi, tik ji nežino, kur semtis tokios didesnės išminties. Šitoji knyga ir bus tas laiptelis, kuris jus nuves į toki nuostabų patyrimą, kad patys pradėsite patirti manų žodžių tikrovę. Ir tik tada pajusite, kad anksčiau jus įkalinusios dogmos ir ritualai išnyko kaip nepermatomas rūkas, ką tik dar visiškai dengęs jus supančią tikrovę. Dabar jūs patys *praregėję*, pajusite *laisvės ir erdvės poveikį jūsų sielai*. Ir tas patyrimas jums leis suvokti, kad mirties nėra. Dėl to nėra ir reikalo nuo jos saugoti savo vaikus, bijant apie senelio ar senelės mirtį aiškinti savo mylimam mažyliui.

Tačiau iš pradžių jūs turite patys sužinoti, kad mirties nėra. Yra tik žmonių neišmanymas ir nenoras daugiau sužinoti, kas gi yra *tikrovė*.

Tam, kad sužinotumėte, kas yra Tikrovė, aš jus ir kviečiu pakeliauti su manimi taip, kaip ir mane į savo išvykas po Nazareto apylinkes pasiimdavo mano tėvas ir man aiškindavo, ką gi mes matydavome nuo tos aukštos kalvos.

15. Tikrovės kūrinija ir jos Kūrėjas

Tikrovę jūs išivaizduojate tik tokia, kuri yra patiriama jūsų pačių penkiais jutimo pojūčiais: lytėjimu, regėjimu, uosle, klausa, ir skoniu. Prie šito dar, kai kurie iš jūsų, prijungiate ir vaizduotę, kada jos dėka galite persikelti į tas vietas, kurias buvote aplankę ar sapnus, kurie jus gali sugražinti ten, kur buvote ar net nukelti į ten, kur dar būsite. Tačiau šiuo pastaruoju atveju, tai taip pat yra susiję su buvusiu patyrimu, suvoktu ar pasamoneje užfiksuotu. Ir tik tokiu būdu žvelgdami ir vertindami tikrovę jūs labai nuvertinate jos įvairovę. Ir jeigu tik jūs žinotumėte, kokia tikrovė yra įvairi, graži, ir gera, tai jūs visiškai kitaip žvelgtumėte net ir į betarpiškai jus supančią jos tiktai nedidelę dalį, kurią ir tegalite suvokti.

Tikrovę sudaro tokia gausybė iš Pirmojo Šaltinio ir Centro pasklindančių energetinių virpesių, kurie visi yra siunčiami su tokia milžiniška meile, kad jos spindėjimas jūsų žvilgsniui būtų akinantis ir

jokiu būdu nepakeliamas, jeigu jus perkeltų į visos kūrinių centro, kurį pavadinsime Rojumi ir iš kurio veikia Pirmasis Šaltinis ir Centras. Kadangi jis yra Pirmasis Šaltinis ir Centras, tai visiškai natūralu, kad jis turi būti pats visos kūrinių centre, kad visa esanti tikrovė galėtų vis labiau augti ir plėstis, susiformuodama iš tų pačių energetinių virpesių. Pirmasis Šaltinis ir Centras lygiai taip turi būti, *visada*, didesnis už tą tikrovę, nes visiškai logiška, kad tik didesnis gali sukurti mažesni, o ne mažesnis – didesni. Juk negali vaikas sukurti suaugusiojo, kad ir kiek mėgintų tą padaryti. Negali ir kūrinys sukurti kūrėjo. Tik priešingai, suaugęs gali sukurti vaiko charakterį, o kūrėjas gali sukurti kūrinį.

Taip pat šitas pats Kuriantysis Centras turi būti gyvas, jeigu jis gali sukurti jums suvokiamas gyvas kūrinių dalis. Nes tik gyvas gali sukurti tai, kas taip pat yra gyvas. Tik ne atvirksčiai. Šitas pats Kūrėjas turi turėti ir atitinkamą savo buveinę, iš kurios ir galėtų veikti kurdamas. Dėl to, tokio Šaltinio ir Centro kūrimas turi būti iš tokio centro, kuris atitiktų šio Šaltinio Kuriamąsias Galias ir joms prilygtų. Lygiai taip šitas pats Šaltinis ir Centras, kurdamas tokią milžinišką kūriniją, kurios tik mažytę dalį gali aprėpti jūsų materialios akys, o protas negali jos net suvokti, pats turi būti ir suvokiantis savo kūriniją ir ją aprėpiantis, nes tik toks Šaltinis ir Centras būtų pajėgus sukurti tokio dydžio ir tokio nesuvokiamo ir protingo valdymo tikrovę. Tačiau toks Šaltinis ir Centras, jeigu turėtų jums mėginamą įsivaizduoti kūną ar formą, niekaip negalėtų, tokį kūną ar formą turėdamas, aprėpti tokios savo sukurtos kūrinių, kad joje vyrautų tam tikra tvarka, kad žvaigždės mirgėtų jums naktį ir tarpusavyje nesusidurtų keliaudamos, ir tuo pačiu kūrinių nesujautų. Lygiai taip šitas pats Šaltinis ir Centras negali būti griaunantis ir neapkenčiantis, nes šitokiu būtų jis pradėtų naikinti pats save, nes nėra taip, kad net ir pats mažiausias kūrėjas-žmogus galėtų sukurti gražų savo lygiui prilygstantį kūrinėlį pykčio ir neapykantos būsenoje. Jis gali sukurti tai, kas kitiems žmonėms būtų gražu ir gera, tiktai jausdamas meilę. Dėl to išimylėjęliai, net anksčiau ir nekūrę jokių eilėraščių, pradeda juos rašyti, nes meilės jausmas juos pakylėja savo poetinių minčių protrūkiui. Dėl to, tokia milžiniška kūrinija, kokios negali aprėpti net ir akys, negali neturėti tokio Centro ir Kūrėjo, kuris pats šitos savo kūrinių nemylėtų ir jos nekurtų iš meilės. Kūrėjas turi paskleisti tokią savo meilės galingą virpėjimą, kad ji pasiektų visus kūrinių, net ir pačius tolimiausius, pakraščius, kad ir jie galėtų pajauti Jo meilę ir nuostabią trauką. Dėl to visa kūrinija turi atsidurti milžiniškame Kūrėjo meilės virpesių vandenyne. Ji turi būti skęstanti Kūrėjo ir Centro meilės virpesiuose, kad galėtų viską plėsti nuo centro į bet kurią pusę.

Kadangi kūrinių yra tokia milžiniška ir tokia graži, tokia, kurios negali suvokti joks žmogaus protas, tai reiškia, kad ji taip pat turi turėti net ir Didesnį Protą, kuris sugebėtų ją sukurti ir valdyti. Nes tik protingas protas gali sukurti tokią kūrinių, kurioje taip pat būtų protingų tvarinių. O jeigu tvariniai, net patys, negali iki galo suvokti pačios kūrinijos, tai reiškia, kad tas Protas turi būti didesnis už visų tvarinių visą protą, kad galėtų tokius protingus tvarinius sukurti ir juos valdyti su tokia meilės jėga, kuri juos pačius palaikytų ir leistų pajauti tą pačią meilę.

Kadangi kūrinių turi skirtingų formų ir skirtingo lygio kūrinių, nes jūs net ir savo aplinkoje patiriate, jog yra skystų ir kietų pavidalų, šaltų ir karštų, judančių labai greitai ir labai lėtai, matomų ir nematomų, tai pats Kūrėjas ir Centras irgi turi turėti tokių pavidalų keitimo ir išmanymo kaip keisti tokius pavidalus galia ir sugebėjimus. Tai reiškia, kad Šaltinis ir Centras turi būti Visagalis, nes Jis yra pajėgus tokius transformavimus atlikti.

Aš jums pateikiu tokius Tikrovės Šaltinio ir Centro apibūdinimus, kad jūs nors kiek pradėtumėte susimąstyti, jog pati tikrovė yra labai sudėtingas mechanizmas, kurio veiklos paaiškinti iki galo negali niekas. Tą padaryti gali tik Tas, kuris ją ir sumanė, ir įgyvendino. Tik Jam yra žinomi visi planai ir tikslai. Dėl to toks Kūrėjas-Šaltinis ir Centras turi viską žinoti, ko nežino Jo sukurtos tikrovės atskiros dalys. Reiškia, kad Jis turi būti visažinis, kad galėtų suprasti ir žinoti, kaip tokią kūrinių kurti ir joje tvarkytis.

Ar gali pirmokas, tik pradėjęs lankyti mokyklą, turėti tiek žinių, kiek jų turi mokytojas, kuris tą vaikelį ir pradėjo mokyti pirmosios raidės pažinimo? Ar gali tvarinys, kuris prieš savo akis mato tokios neapbrėpiamos kūrinijos platybę ir galybę, suvokti paties Kūrėjo ir Šaltinio ir Centro žinias ir mintis šitą pačią akimirka, kad galėtų suprasti Jo planus ir veikimo dėsnius, kurie pasireiškia matomu pavidalu jų akims, ir jausmams, gimstantiems jų širdyje?

Kadangi tvarinys nėra pajėgus suvokti visus Kūrėjo planus ir tikslus, nes Kūrėjo planai ir tikslai tvariniui yra per daug didingi ir išmintingi, kaip ir pirmokui vaikelui jo mokytojo visos žinios, tai tvarinys turi pasitenkinti tuo, ką jis pats patiria ir suvokia, kad ir kokia tai būtų menka suvokimo dalelė, ir nesistengti suvokti Kūrėjo planų ir tikslų savo protu.

Aš jums mėginu labai supaprastintai atskleisti Tikrovės Šaltinio ir Centro pobūdį, kad jūs galėtumėte savo sampratas apie jį išplėsti tiesiog pamėgindami susimąstyti mano pateiktos logikos grandine jūsų psichikai. Truputėlį išplėskite jūsų mąstymo sąstingį, kad jūsų protas pasimankštintų, o pats sąstingis, taip, kaip ir sunkiai jūsų besilankstančių šanarių sąstingis, pradėtų nykti, juos lankstant ir treniruojant.

Jūsu protas gali nepalyginamai daug daugiau suvokti. Ir dabar esama mąstymo sastingį pakeisti lanksčiu mąstymu ir išplėstu Tikrovės suvokimu, jeigu tiktai tam paskirsite daugiau laiko ir dėmesio. Tada pamatysite, kokia yra nuostabi jūsų proto mankšta. Kaip vis daugiau ir labiau jūsų protas skverbiasi į gilesnį ir platesnį Tikrovės pažinimą. Lygiai taip, kaip ir pirmokui vaikelui sunku suvokti jam mokytojos aiškinamas Tikrovės tiesas, kurios mokytojai yra tokios akivaizdžios ir suprantamos, taip ir jūsų dabartiniam lygiui sunku suvokti *tokią* tikrovės dalį, kurią mėginsiu perteikti dabar jums aš.

Todėl aš jūsų prašau, kad leistumėte savo protui laisvai mąstyti ir nieieškoti jokių prieštaravimų tiems dalykams, apie kuriuos jums pasakosiu. Prieštaravimai yra ne kas kita, kaip savo siauresnio mąstymo susiaurinimas dar didesniu laipsniu. Tuo tarpu neutrali reakcija yra prieangis į tai, kad protas mėgintų plėsti savo sampratą ir net ją keisti, palyginus su anksčiau suformuota vieno ar kito reiškinių atžvilgiu.

16. Kūrėjas ir Tikrovė

Tikrovė yra visa erdvė ir visas laikas, kurį šiandien tvarinys nepajėgus nei pamatyti, nei pajauti, nei suvokti. Erdvė ir laikas sudaro judėjimą, nes iš vieno erdvės taško pasiekiamas kitas per tam tikrą laiką. Jeigu yra erdvė ir laikas, tai tokia tikrovė turi turėti judėjimą. Kitaip ji egzistuoti negali. Ten, kur yra erdvė ir laikas, egzistavimas gali būti tik judėjime. Ir priešingai, Tas, kas laiką ir erdvę sukuria, Tas laiką ir erdvę pats turi pranokti, nes ir šitoje Tikrovės dalyje negali Kūrėjas būti tik toks, ką jis sukuria, visada jis turi pranokti tai, ką sukuria, nes tik pranokstantis gali kurti tai, ką kuria.

Tai reiškia, kad pats Kūrėjas, Pirmasis Šaltinis ir Centras, turi pranokti ir erdvę, ir laiką. O tai negali būti niekaip kitaip, kad Kūrėjas pats turi neturėti jokio judėjimo. Judėjimas reiškia *keitimąsi*. Reiškia Kūrėjas negali keistis Pats. Jis turi būti *nesikeičiantis ir nejudantis*. Dėl to jis turi būti toks, kad *apreptų visus judėjimus ir keitimuis* visoje kūrinijoje, pats išlikdamas nesikeičiantis ir nejudantis. Tai lygiai taip reiškia, kad ir Jo veikimo vieta, toji vieta iš kurios Jis paskleidžia savo virpesius, kad formuotų visą tikrovę, toji vieta, kurią pavadinau jums Rojumi, taip pat turi atitikti nesikeičiančio ir nejudančio Šaltinio ir Centro lygį. Dėl to, ir pats Rojus turi būti nesikeičiantis ir nejudantis. Tai taip pat reiškia, kad šita vieta turi būti viena vienintelė vieta visoje kūrinijoje, kurioje nebūtų judėjimo, kuri būtų statiška.

Lygiai taip ir su erdve. Pirmasis Šaltinis ir Centras, pajėgdamas sukurti erdvę, pats turi pranokti erdvę, pats turi būti daugiau negu erdvė. Tuo pačiu ir Jo buveinė, Rojus, turi būti prilygstanti tokiam Kūrėjui, Šaltiniui ir Centrai. Tai reiškia, kad ir Rojus turi pranokti

erdvę, taip kaip jis pranoksta ir laiką. Tai taip pat reiškia, kad Rojus irgi neturi *erdvės*. Jis yra *beerdis* ir *belaikis*. Tačiau pats paskleidžia ir erdvę, ir laiką. Ir visas sukurtos kūrinių judėjimas vyksta *aplink Rojų ir Rojaus atžvilgiu*.

Kadangi Pirmasis Šaltinis ir Centras paskleidžia savo energetinius virpesius visai kūriniųjai, kad iš tų virpesių atsirastų *tikrovė*, tai reiškia, kad Jis turi pats būti pirmesnis už *tikrovę*. O tai reiškia, kad *tikrovę* Jis *pranoksta*. Pirmasis Šaltinis ir Centras turi būti pranokstantis *tikrovę*, didesnis už *tikrovę*, ankstesnis už *tikrovę*, galingesnis už *tikrovę*, išmintingesnis už *tikrovę*, lankstesnis už *tikrovę*, ir būtinai turi būti gyvas, nes kuria tokią *tikrovę*, kurioje taip pat yra *gyvybė*.

Kadangi Pirmasis Šaltinis ir Centras pranoksta ir laiką, ir erdvę, yra gyvas ir kuria *gyvą tikrovę*, tai jis turi būti visaapimantis, kad *Jame galėtų egzistuoti* tokia įvairovė *gyvybės ir rūšių, ir formų*.

Ir kadangi jis yra *Pirmasis Šaltinis ir Centras*, tai Jo paties sukurti negalėjo niekas. Tai reiškia, kad jis buvo visada, net ir tada, kada sukurtos *tikrovės* dar nebuvo iš viso. Tai reiškia, kad Jis yra *amžinas*, žvelgiant į visą praeities amžinybę.

Kadangi Pirmasis Šaltinis ir Centras yra *tikrovės Kūrėjas*, tai reiškia, kad Jis *tikrovę* kuria ją vis plėsdamas ir plėsdamas, kaip tą daryti pradėjo praeities amžinybėje. Ir kaip tą daro dabar. Ir kaip tą darys ateities amžinybėje. O tai reiškia, kad Pirmasis Šaltinis ir Centras, *Kūrėjas*, yra ne tik amžinas, bet Jis pats yra net ir amžinybės Šaltinis ir Centras, nes aprėpia visą amžinybę į praeitį ir į ateitį. Dėl to jis yra Absolutus, kuriame sutelpa viskas, kas buvo, yra ir bus. O tai reiškia, kad Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visą laiką esantis dabartyje, nes jam nei praeitis, nei ateitis neegzistuoja, nes jis apglėbia viską ir vienu ir tuo pačiu metu, ir viskas juda ir vystosi, keičiasi ir auga Jo vieninteliame visaapimančiame glėbyje. Jis mus visus laiko taip, kaip mylintis tėvas su meile paėmęs ant rankų savo mylimą vaikelį – vieną ir tą pačią laikymo akimirka. Tik žemiškajam tėvui vaikelio laikymo akimirka sudaro visą tą laiko atkarpa, kada jis laiko savo vaikelį ant rankų, o Pirmajam Šaltiniui ir Centrai tokia akimirka trunka nuo pat pirmosios akimirkos, kai tik Jis paėmė ant *savo Kūrėjo mylinčių rankų kūriniųją, ir ją laikys per visą ateities amžinybę, ir visą laiką kūriniųją laikys ir puoselės, kaip savo mylimą vaikelį laiko paėmęs ant rankų mylintis žemiškasis tėvas*.

Lygiai taip pat ir Pirmojo Šaltinio ir Centro gyvenamoji buveinė, iš kurios Jis paskleidžia savo kūrybinius virpesius, turi būti amžina ir absoliuti, nes iš jos, iš Rojaus, veikia Pirmasis Šaltinis ir Centras.

Pirmasis Šaltinis ir Centras, arba Visuotinis Tėvas, negali būti mažesnis kaip asmuo ar asmenybė, nes kitaip Jis nepajęgtų bendrauti su daugybe kitų asmenybių, esančių visoje kūriniųjoje. Aš būdamas sukurtas šito Pirmojo Šaltinio ir Centro, mano ir visų Tėvo, galiu su

Juo bendrauti bet kurioje vietoje ir bet kuriuo metu. Jeigu Jis pats nebūtų asmenybė, tai aš su Juo niekaip negalėčiau bendrauti, nes tas, kas yra žemesnio lygio už asmenybę, tas niekada negali suvokti to, kas yra asmenybė. Todėl jo bendravimas su asmenybe nebūtų toks, kad galėtų suteikti abipusį supratimą ir bendradarbiavimą kaip tarp lygių asmenų.

Kad jums būtų lengviau tą suprasti, įsivaizduokite bet koki, net ir patį labiausiai išsivysčiusį gyvūną jūsų planetoje ir pamąstykite, kiek toks gyvūnas gali bendradarbiauti lygiu pagrindu su žmogumi, kuris turi asmenybės statusą. Asmenybė – tai tokia gyvybės kategorija, kada jos protas yra pajėgus pasiekti tokį išsivystymo lygį, kad suvoktų tokias kategorijas, kaip gėris, meilė, gailestingumas, dora, vertybė, Dievas, pomirtinis gyvenimas, tarnavimas, atidumas, rūpestingumas, ir panašiai. Tokias kategorijas gali suvokti tik žmogus, jūsų pasaulyje. Joks gyvūnas, kad ir kiek jį treniruotumėte, tokių išvystytų smegenų neturi. Dėl to, lygiu pagrindu tarpusavyje gali bendrauti tik žmogus su žmogumi. Gyvūno bendravimas su žmogumi nėra lygiaverčiu pagrindu. Gyvūnas visada liks žemesnio lygio už žmogų, net ir paties menkiausio intelekto žmogų.

Asmenybė gali suvokti vertybių tam tikrą gradavimą ir gali šitų vertybių siekti ir numatyti šito siekimo pasekmes kitiems. Net ir visai žmonijai, jeigu tokia žmogiškoji asmenybė turi labai gerai išvystytą kosminę įžvalgą. Tuo tarpu gyvūnas gyvena vien tik instinktų lygyje.

Štai kodėl Pirmasis Šaltinis ir Centras niekaip negali būti mažesnis už asmenybę, nes Jis ne tik sugeba bendrauti su kitomis asmenybėmis, bet ir pats sukuria pačią pirmą asmenybę ir tuo tampa Asmenybės Šaltiniu kitoms asmenybėms. Ir Jo sukurta pirmoji asmenybė turi būti irgi tokia pat amžina ir begalinė, kaip ir Jis, nes Pirmasis Šaltinis ir Centras, pats būdamas amžinas ir begalinis niekaip negali sukurti ko nors kito, kaip tik amžiną ir begalinį. Tas, kas yra pats amžinas ir begalinis, tas ir pats kuria tokį, kuris irgi yra amžinas ir begalinis.

Jums labai sunku suvokti, kad tas, kas yra amžinas ir begalinis, irgi sukuria amžiną ir begalinį kitą asmenį, nes toks asmuo, jeigu jis yra sukurtas negali būti turintis kokią nors pradžią. Jeigu jis turi kokią nors pradžią, jeigu jis yra sukurtas, tai jis nebebus jau nei amžinas, nei begalinis. Tas tikrai yra tiesa. Tačiau net ir tai, kad žmogaus protas yra asmenybės kategorijos, kad jis vis daugiau ir daugiau gali būti vystomas, bet jis tikrai nėra pajėgus suvokti, kas yra amžinybė ir begalybė. Jis taip pat nepajėgus suvokti, kad Pirmasis Šaltinis ir Centras yra pats visada veikiantis per visą amžinybę be pradžios ir pabaigos, kad Jo nesukūrė niekas. Tai iš kur Jis galėjo atsirasti, kaip Jis galėjo pradėti veikti, jeigu Jo nesukūrė niekas, kaip gali būti, kad Jis sukūrė kitą tokia pačią amžiną ir begalinę asmenybę, kada tik ėmė

kurti, ir kaip toji kita sukurta asmenybė yra lygiai taip pat amžina ir begalinė, jeigu ji buvo sukurta?

Tikrovė yra daugybę milijardų kartų sudėtingesnė negu jūsų dabartinis protas gali ją suvokti. Dėl to nesistenkite išsivaizduoti to, ko jūs dabar vis tiek nesuvoksitė. Tačiau mintyje visada turėkite tokią nuostata, kad ateis laikas, kad jūs patys stovėsite šito Pirmojo Šaltinio ir Centro, Visuotinio Tėvo, akivaizdoje. Štai tada ir atsakysite, labai išsamiai, kaip gi galėjo būti, kad Pirmasis Šaltinis ir Centras galėjo pradėti egzistuoti ir veikti be pradžių pradžios, nes Jis visada buvo ir veikė ir niekada nebuvo tokios praeities amžinybės, kada Jis nebūtų buvęs ir veikęs.

O dabar pateikdamas jums tokią pasakojimą apie Pirmąjį Šaltinį ir Centrą, aš darau tokią milžinišką supaprastinimą jūsų protui, kad galėtumėte suvokti Pirmojo Šaltinio ir Centro ne tik savybes ir veikimą, bet ir *ryšius* su savo tikrove, su kūrinių ir joje esančia gyvybe.

17. Kūrimas

Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmasis kūrybinis procesas pasižymėjo sukūrimu tiek materijos, tiek dvasios. Materija, tokia, kokią sukūrė, iš energijos, Pirmasis Šaltinis ir Centras, pats, buvo lygiai taip pat *amžina, kaip ir dvasia*. Pirmojo Šaltinio ir Centro kūryba yra Jo paties sukuriamos, iš savės, ir paskleidžiamos, iš savės, energijos transformavimas ir pakeitimas į tokią pavidalą, kuris suteiktų pradžių pradžią kūrinių vystymuisi erdvėje ir laike. Pirmojo Šaltinio ir Centro tiesiogiai sukurta materija buvo ne kas kita, kaip Jo paties buveinė ir visos kūrinių materijos *modelis* pagal kurį yra modeliuojamos kitos žemesnės kūrinių materialios grandys. Ir šitas materialios kūrinių modelis yra tas pats mano minėtas *Rojus*. Būtent jis yra visos kūrinių energijos sancaupa, nes būtent jame Pirmasis Šaltinis ir Centras laiko visą savo energiją. Ir kada tik buvo kuriamas visos kūrinių materijos modelis, *Rojus*, tada Pirmasis Šaltinis ir Centras sukūrė ir sau lygiavertę amžiną ir begalinę asmenybę, *dvasią*, ir absoliučią dvasinę asmenybę, kokios kitos nėra visoje kūrinijoje, Antrąjį Šaltinį ir Centrą. Ir tuo savo kūrybinio veiksmo Pirmasis Šaltinis ir Centras, Visuotinis Centras, dar nenutraukė, nes jie abu sukūrė dar trečią sau lygiavertę asmenybę, Trečiąjį Šaltinį ir Centrą. Štai dabar Pirmojo Šaltinio ir Centro asmens kūrybinis potencialas buvo paverstas aktualu, tai yra, tapo pasireiškusiu tikrovėje, tapo realiai įgyvendintu.

Pirmasis Šaltinis ir Centras, jeigu Jis būtų likęs visą laiką tik vienas, tai Jo potencialas niekada nebūtų realizuotas veikime. Tada kūrinių niekada nebūtų įgavusi savosios pradžios ir pasireiškimo, kaip Pirmojo

Šaltinio ir Centro meilės ir gėrio atspindžio visiems joje sukurtiems tvariniams. Tada būtų egzistavęs tik Pirmasis Šaltinis ir Centras vien tik su savo potencialiomis, bet nepanaudotomis galimybėmis. Tačiau taip niekada nebuvo įmanoma Pirmajam Šaltiniui ir Centrai išlikti vienam, nes Jo kūrybinis potencialas, visagalis potencialas, suteikia tokią milžinišką meilės spaudimą Jo paties viduje, kad šitą spaudimą būtina išlyginti, paskleidžiant jį į kosmosą ir kuriant kūriniją su visa jos gyvybe. Tačiau, kol egzistuoja tik Pirmasis Šaltinis ir Centras, tol dar nėra iš Jo paskleista kosminė erdvė, tol dar nėra ir kūrinijos jokių darinių kosmose. Ir pats pirmasis kūrybinis Pirmojo Šaltinio ir Centro veiksmas, apie kurį jau sakiau, ir negali sukurti nieko tokio, kas nebūtų lygiai taip pat amžinas ir begalinis, kaip ir Jis pats. O kada du amžini ir begaliniai kuria drauge, tai ir jų sukurtas vaisius negali būti mažesnis už amžinybę ir begalybę, dėl to ir Trečiasis Šaltinis ir Centras yra lygiai toks pat lygiavertis, kokie lygiavertčiai yra Pirmasis Šaltinis ir Centras ir Antrasis Šaltinis ir Centras. Jie abu sukuria Trečiąjį Šaltinį ir Centrą, kuris taip pat yra amžinas ir begalinis, kaip ir jie abu. Su Trečiojo Šaltinio ir Centro sukūrimu amžinybės ir begalybės veikimas įgauna amžinybės ir begalybės asmenų tarpusavio ryšius.

Pirmasis Šaltinis ir Centras, sukurdamas pirmąją absoliučią dvasinę asmenybę, Antrąjį Šaltinį ir Centrą, tampa Pirminiu Tėvu šitai savo sukurtai absoliučiai asmenybei. O ši tampa Amžinuoju Sūnumi, kilusiu iš Pirminio Tėvo. Taip prasideda Dievo Tėvystė.

Pirmasis Šaltinis ir Centras šituo savo kūrybiniu veiksmu apribojo savo asmenybę, nes sukūrė dar vieną, ir sau lygia, asmenybę – Amžinąjį Sūną. Ir sukūrė Jį ne šiaip sau, bet veikiamas milžiniško meilės energetinio spaudimo savo viduje. Jis negalėjo šito spaudimo išlyginti niekaip kitaip, tik jį nukreipdamas į kūrybinį veiksmą.

Pirmasis Šaltinis ir Centras save, kaip absoliučią asmenybę, atkartuoja Amžinojo Sūnaus absoliučioje asmenybėje visomis savo savybėmis, nes Pirmasis Šaltinis ir Centras yra ir *absoliučios asmenybės Šaltinis*, dėl to Jis tiesiogiai ir negali sukurti nieko mažiau, kaip tik absoliučią dvasinę asmenybę – Amžinąjį Sūną. Be Amžinojo Sūnaus sukūrimo, Pirmasis Šaltinis ir Centras negalėtų turėti *amžinosios Tėvystės* patyrimo.

Pirmasis Šaltinis ir Centras visai kūrinijai yra Visuotinis Tėvas. Ir Jis yra Mintis. Antrasis Šaltinis ir Centras yra Visuotinė Motina. Ir jis yra Žodis. Jie abu, sukurdami, sau lygiavertį Trečiąjį Šaltinį ir Centrą, sukuria Veiksmo Šaltinį, kuris dar yra vadinamas Begaline Dvasia. Trečiasis Šaltinis ir Centras yra Veiksmas. Jis yra Bendrai Veikiantysis. Jis yra toji reikalinga minimali trečioji grandis, kad būtų patiriama *brolystė*. Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia būdami patys abu sukurti patiria ir tarpusavio brolystę. Tuo tarpu Amžinasis Sūnus

dar patiria ir *motinystės* patyrimą, nes kūrė Trečiąjį Šaltinį ir Centra drauge su Visuotiniu Tėvu.

18. Kūrėjo supaprastinimas

Tačiau dar kartą noriu jums pakartoti, kad amžinybėje, per visą praeitį, tokio kūrybinio proceso, kokį dabar jums aiškinau, nebuvo, nes nebuvo tokios akimirkos per visą praeities amžinybę, kada neegzistavo visi Trys Šaltiniai ir Centrai, ir Rojus, kaip Jų buveinė.

Tai, ką dabar skaitėte, yra mano pastangomis jums perteiktas labai smarkiai supaprastintas Rojaus *Trijų Amžinų Asmenybių – Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios* – pavaizdavimas jūsų protui, kad nors kiek galėtumėte pamąstyti apie jų didingumą ir neaprėpiamumą. Kitokių būdų mirtingojo proto pasiekti neįmanoma, kad jam būtų nors šiek tiek suprantama tiek amžinų asmenybių buvimas, tiek ir jų tarpusavio ryšiai.

Tačiau net ir iš šitokio mažyčio jums pateikto paaiškinimo jūs galite puikiai suvokti, kokia glūdi gelmė šituose amžinuose ir begaliniuose Trijuose Šaltiniuose ir Centruose. Ir kaip reikia juos supaprastinti, o tuo pačiu ir iškreipti tikrovės pavaizdavimą, kad tą suvokti galėtų jūsų protas. Ir vis tik, net ir toks iškreiptas vaizdas jums leis susidaryti daug geresnes sampratas negu iki šiol tiek apie Dievą, tiek apie kūrinį, nes toliau aš jums kalbėsiu apie *Rojaus Trejybę*.

19. Rojaus Trejybė

Jūs esate girdėję pasakymus bažnyčioje, ar skaitant jūsų vadinamuosius šventuosius raštus, jog yra Šventoji Trejybė. Ir jai priskiriamas esu aš. Aš noriu jums iš karto pasakyti, kad aš, jums žinomas kaip Jėzus iš Nazareto, nepriklausau Rojaus Trejybei tokiu būdu, kad būčiau jos narys. Kada jūs sakote Dievo Tėvo, Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, tai minty turite sūnų mano asmenyje. Aš nesu tas Sūnus iš Rojaus Trejybės.

Jūs ką tik perskaitėte mano paaiškinimą apie Tris Šaltinius ir Centrus. Būtent *JIE* sudaro Rojaus Trejybę. Jūs mane supainiojote su tuo tikrai *vieninteliu* Dievo Sūnumi, kurį yra sukūręs tiesiogiai, ir vienas pats, Dievas Tėvas. Ir jo vardas gali skirtis, nes įvairiose kūrinių vietose šie Trys Šaltiniai ir Centrai vadinami įvairiai. Ir vienas iš vardų, kuriuo yra vadinamas Antrasis Šaltinis ir Centras yra *Amžinasis Sūnus*. Dar Jis yra vadinamas tokiu vardu, kuris reiškia ne tik Dievo Sūnų, bet ir *Dievą Sūnų*.

Kad jums būtu nors šiek tiek aiškiau, dabar aš jums pateiksiu nedidelį paaiškinimą apie Rojaus Trejybę, kas ji yra, kad daugiau manęs nebesupainiotume su Amžinuoju Sūnumi ir nelaikytumėte manęs Rojaus Trejybės Antruoju Asmenu, nors su Juo aš esu labai artimai susijęs. Ir apie šį ryšį jums pasakysiu šiek tiek vėliau.

Kada veikia Pirmasis Šaltinis ir Centras, kaip Visuotinis Tėvas, Antrasis Šaltinis ir Centras, kaip Amžinasis Sūnus, ir Trečiasis Šaltinis ir Centras, kaip Begalinė Dvasia, ir veikia bendrai, kaip kolektyvas, tada Jie veikia kaip *Rojaus Trejybė*. Tai lygiai tokia pati minimali šeima, kaip ir jūsų pasaulyje.

Ir jūsų šeimas minimaliai gali sudaryti trys asmenys: tėvas, motina, ir vaikas. Ir jeigu šita šeima yra mylinti, tai kiekvienas jos narys su meile išklausys vienas kitą, o tada nuspręs, ką ir kaip daryti. Visi šeimos nariai išsakys savo nuomones, tarkim, kaip praleisti atostogas, kurios gali būti dar negreitai. Tačiau jas kiekvienas nori praleisti turiningai, prasmingai, gal pakeliauti, gal prie jūros, gal prie ežero, gal kaime. Kiekvienas turi savo norų ir tikslų. Atostogoms reikalingi pinigai, atitinkama apranga, dar ir teorinių žinių, ką ir kur ketina veikti.

Ir štai tuomet visa šeima susėda kurį vakarą prie bendro stalo ir su meile ir nuoširdžiai išsako savo planus, ko kas norėtų per atostogas. O tada visi ima svarstyti, kieno ketinimai ir planai yra tokie, kuriuos ir reikėtų įgyvendinti visiems drauge. Gimsta bendras sutarimas ir priimamas vienas sprendimas. Ir tuomet, kiekvienas šeimos narys siekia įnešti savo indėlį, kiekvienas pagal savo supratimą, į kuo tinkamesnį priimto sprendimo įgyvendinimą: vienas, ar visi, pasirūpina pinigais, kitas savo organizaciniais sugebėjimais perengia, tarkim, kur ir kada gali keliauti, kur apsistoti nakvynei, kiek tai kainuos, ką galės pamatyti kelionės metu, kaip paskirstyti kelionės biudžetą, ir panašiai. Kiekvienas mėgina vykdyti šeimos priimtą sprendimą, nors jis vienas nėra toji šeima. Bet net ir vienas, jis turi savo ryšį, savo santykį su visa šeima. Jis, galbūt, norėjo kitokio atostogų praleidimo plano, tačiau dabar jis pritaria tam, kas buvo pasirinkta, nes taip buvo nuspręsta visos šeimos. Jo santykis su šeima, kaip su mažiausiu žmonių junginiu ar dariniu, yra pagrįstas meile. Dėl to jis prisideda prie bendro šeimos sprendimo su noru ir užsidegimu. Kitais metais, galbūt, šeima pritaro jo planui. Tada kiti šeimos nariai prisidės prie jo įgyvendinimo irgi su noru, kaip tą dabar daro jis.

Taip yra mylinčioje šeimoje. Jeigu šeimoje meilės trūksta, tuomet bendri sprendimai nėra taip lengvai pasiekiami. Ir daug sunkiau paklūstama tokių sprendimų vykdymui. Dėl to kiekvienas narys turi savo asmeninį ryšį su visa savo šeima. Jis gali būti grindžiamas meile

vienam šeimos nariui, o šaltumu kitam šeimos nariui, o galbūt vienoda meile visiems šeimos nariams, arba net kam nors neapykanta. Taigi, kiekvienas šeimos narys turi savo nuostatas savo šeimos, tiek kaip visumos, tiek ir jos atskirų narių atžvilgiu.

20. Rojaus Trejybės narių veiklos sferos

Taip ir Rojaus Trejybė. Kiekvienas jos narys turi savo veikimo sritį ir savo asmeninę nuostatą visos kūrinių-šeimos atžvilgiu. Ir Jis, kiekvienas, palaiko ryšį vienas su kitu, bet, kaip Rojaus Trejybė, jie veikia tik tada, kada veikia visi trys *vieningai priimdami sprendimus kūrinių atžvilgiu*. Jie gali veikti ir kaip trys atskiri asmenys ir taip veikia. Tačiau tuomet jie veikia ne kaip Rojaus Trejybė.

Rojaus Trejybė rūpinasi *teisingumo* įgyvendinimu kūrinių šeimoje. Dėl to Rojaus Trejybės priimami nuosprendžiai yra tik tokie, kada visų trijų Rojaus Trejybę sudarančių asmenų nuomonės absoliučiai sutampa. Dieviškasis teisingumas yra ne vieno asmens teisingumas. Tai kolektyvinis teisingumas. Ne Dievo Tėvo teisingumas, bet Rojaus Trejybės visų trijų amžinų ir lygiaverčių asmenų teisingumas, kuris *visada yra teisingas ir tobulas*.

Dieviškasis teisingumas visada remiasi dieviškuoju galestingumu ir dieviškąja meile. Vien tik dėl to, jis visada yra tobulai teisingas ir pasiekia tokį laipsnį, kad net pats tvarinys, kuris yra padaręs net ir patį didžiausią piktybinį blogį, suvokia nuoširdžiai, kad tokį blogį yra padaręs. Ir tik tada vyksta teisingumo mandatų įgyvendinimas. Jokiu būdu ne anksčiau. Ir net tokiu metu, kada priimamas nuosprendis, jis visada atitinka tvarinio valią.

Todėl mirtingiesiems labai sunku suvokti dieviškojo teisingumo pasireiškimą, nes nuo nusikaltimo įvykdymo iki bausmės nuosprendžio paskelbimo, atitinkančio tvarinio nuoširdžią valią, gali praeiti net šimtai tūkstančių metų jūsų planetos laiku matuojant, ir vis tik Rojaus Trejybės požiūriu, kuri pranoksta laiką, toks įsiterpiantis laikas neegzistuoja. Dėl to tai yra lygiai tas pats, kaip nusikaltimo įvykdymo, jo išnagrinėjimo, nusikaltusiojo nuoširdaus savojo veiksmo pripažinimo, nuosprendžio paskelbimo, ir jo įvykdymo viena ir ta pati akimirka. Nors tvariniams toji akimirka galėtų tikrai atrodyti tokia ilga, trunkanti kelis šimtus tūkstančių metų. Ir vis tik, Rojaus Trejybės teisingumas yra visada triumfuojantis ir visada tobulai teisingas, kurį visada nuoširdžiai pripažįsta visi tvariniai, net jeigu jie ir pasirenka tokį nuosprendį, kaip savosios asmeninės tapatybės sunaikinimą. O tai reiškia, kad toks tvarinys per visą kūrinių amžinybę daugiau niekada nebeegzistuos ir jo vardas iš visų

kūrinijos registru bus išbrauktas, kad bus taip, lyg to tvarinio kūrinijoje niekada ir neegzistavo. Ir net tokiu atveju, tai yra tvarinio valios pasirinkimo įgyvendinimas.

Rojaus Trejybės teisingumas yra neišvengiamas ir visada grindžiamas meile ir gailestingumu, bet būtinai jis *yra*. Nors meilė ir gailestingumas yra begaliniai ir nesibaigiantys, bet teisingumas visada *galų gale pasiekia tokią pasireiškimo išraišką, kad nuosprendis yra priimamas, nes ir pats prasizengėlis nuoširdžiai pasirenka Rojaus Trejybės teisingumo mandatų įgyvendinimo kelią.*

Dieviškasis teisingumas niekada neturi net menkiausio šešėlio prievartos ar kito tvarinio valios pažeidimo.

Visi trys Rojaus Trejybės nariai yra vienodai tobuli, amžini, begaliniai, visagaliai, mylintys, tarnaujantys, ir veikiantys vieningai. Ir vis tik kiekvienas iš jų turi savo veikimo sferą, kad šituo sferų pasidalinimu galėtų demonstruoti visai kūrinijai tobulą bendradarbiavimą meilės ryšyje, kurio turi siekti visi laisvą valią turintys tvariniai, kokie tik bebūtų sukurti pačiose žemiausiose kūrinijos sferose. O tie tvariniai, kurie yra sukurti betarpiškai pačios Rojaus Trejybės trijų asmenų, ar kurių nors dviejų, ar net ir vieno iš jų, visi yra tobuli ir kupini meilės ir tobulumo, net ir tokio, kokį demonstruoja šie kūrinijos Tėvai. Tačiau net ir tokie sukurti tobuli tvariniai turi laisvą valią ir ją gali panaudoti prieš Rojaus Trejybės valią. Tačiau tokio laisvos valios pasireiškimo nėra užfiksuota nė karto per visą ilgaamžę kūrinijos istoriją, kuri nusidriekia milijardų milijardus metų į tolimą praeitį. Visos įvykusios pražangos yra padaromos tokių tvarinių, kurie nėra kilę iš Rojaus Trejybės tiesiogiai, o iš Trejybės sukurtų tvarinių, kurie taip pat turi šitos pačios Rojaus Trejybės asmenų deleguotą ir teisę ir galią sukurti žemesnius tvarinius.

Rojaus Trejybės Pirmasis Asmuo, Dievas Tėvas, visas savo veiklos teises yra atidavęs savo Pirminiam Sūnui, Amžinajam Sūnui, kurį Jis kuria pats vienas. Ir daugiau jokių asmenybių Visuotinis Tėvas nebekuria *vienas*. Nuo pat Pirminio ir Amžinojo Sūnaus sukūrimo, Dievas Tėvas nekuria jokios kitos asmenybės kaip nors kitaip, kaip tik poroje su Amžinuoju Sūnumi.

Lygiai taip ir su Amžinuoju Sūnumi. Jis nekuria jokios kitos asmenybės *vienas*. Visada kuria drauge arba su Tėvu, arba su Begaline Dvasia, Rojaus Trejybės Trečiuoju Asmeniu. Tėvas jiems atiduoda visas kūrybines galias iš tobulos ir amžinos meilės jiems. Ir šitas savo galių atidavimas, išlaisvina iš tokio Tėvo absoliutumo spaudimo Jo paties viduje, kad dabar Jis yra padalinamas kitiems dviems Rojaus Trejybės nariams. Tačiau Tėvas bet kada gali susigrąžinti visas deleguotas galias, bet šito niekada nėra padaręs per visą praeities amžinybę. Ir vis tik, Visuotinis Tėvas yra vienintelis

Rojaus Trejybės Asmuo, kuris suteikia vieną išskirtinę dovaną ir dabar – tai *asmenybės* dovaną. Ir tada, kada asmenybės sukuria kiti du Rojaus Trejybės Asmenys, ar jų pačių sukurti tvariniai sukuria dar kitus asmenis, *visada* tiems sukurtiems asmenims asmenybės dovaną padovanoja *Tėvas*. Niekada nėra buvę taip, kad būtų buvę kitaip. Dėl to Tėvas turi iš savęs paskleides po visą kūrinių asmenybės grandinę. Iš šito tobulo ir amžino iš Tėvo nusidriekiančio kanalo, kuris pasklinda iš paties asmenio ir dvasinio Tėvo, asmenybės dovaną yra dovanojama net pačiam toliausiai nuo Tėvo esančiam tvariniui, koks yra materialus mirtingasis, kurio pirminis pavidalas, materialus kūnas gimsta kaip bejėgis kūdikis iš moters ir vyro intymios sueities.

Amžinasis Sūnus, kuris yra pirmoji iš Tėvo kilusi dvasinė asmenybė, dėl to ji yra *absoliuti asmenybė ir absoliuti dvasia*. Todėl Amžinasis Sūnus iš savęs po visą kūrinių paskleidžia *dvasingumo* grandinę. Ir visi laisvą valią turintys tvariniai, gali savo dvasiniu augimu naudotis tik šitos dvasingumo grandinės, nutiestos visiems Amžinojo Sūnaus, dėka. Niekas ir niekada negalėjo augti dvasiniu ūgiu niekaip kitaip, kaip tik Amžinojo Sūnaus dvasingumo grandinės egzistavimo dėka. Šitoji grandinė yra nepažeidžiama. Kad ir kas beatsitiktų visoje kūrinyje, Amžinojo Sūnaus dvasingumo grandinė egzistuos amžinai ir visada bus prieinama laisvą valią turintiems tvariniams, nesvarbu kokia būtų tų tvarinių izoliacija žemesniuose kūrinių segmentuose.

Būtent per šią dvasingumo grandinę visos maldos pasiekia ir Tėvą, ir Sūnų.

Rojaus Trejybės Trečiasis Asmuo, Begalinė Dvasia, vos tik buvo sukurtas kitų dviejų Rojaus Trejybės Asmenų, tapo Veiksmo Dievu, arba Bendrai Veikiančiuoju. Jis veikia ir drauge tiek su Tėvu, tiek su Amžinoju Sūnumi, kurdamas asmenybės, kurios sudaro Begalinės Dvasios protingų kūrinių tvarinių galestingo tarnavimo milžinišką komandą. Būtent jos sferą sudaro tokių milžiniškų angeliškųjų gausybių sukūrimas. Ir Begalinės Dvasios išskirtinę grandinę sudaro *proto* grandinė. Visi kūrinių protingi tvariniai gauna protą iš Begalinės Dvasios, per jos nutiestą proto grandinę.

Taip, kaip Amžinasis Sūnus yra *absoliuti* asmenybė ir dvasia, taip Begalinė Dvasia yra *absolutus protas*. Ir visa, kas susiję su proto veikla, per visą kūrinių, veikia ne kaip nors kitaip, kaip tik per Begalinę Dvasią.

Taip Visuotinis Tėvas, absoliučios dvasios ir absoliutaus proto *Šaltinis*, yra atidavęs kitiems dviems savo lygiaverčiams Partneriams veiklos sferas, kurias jis galėjo atiduoti. Sau Jis pasiliko *asmenybės* ir *laisvos valios* padovanojimo sferas. Šitos sferos yra tarpusavyje neatskiriamai

susietos, nes asmenybė yra tik tokia gyvybės forma, kuri turi laisvą valią.

Kodėl Tėvas sau pasiliko šitą asmenybės ir laisvos valios padovanojimo sferą aš nežinau. Tą žino tik pats Tėvas ir Jo kiti du lygiaverčiai Rojaus Trejybės Partneriai. Jie yra visažiniai. Mes gi tik galime numanyti, kad toks Tėvo veiklos pasidalinimas buvo todėl, kad Tėvas norėjo su savo mylimais ir lygiaverčiais Partneriais pasidalinti lygiavertėmis grandinėmis, o pasilikti sau tik tokia, kuri yra, tikriausiai, neatskiriama nuo Tėvo. Tačiau tai yra tik mūsų, žemesniųjų dvasinių būtybių, kad ir tobulo lygio būtybių, samprotavimas. Ne viskas, kas yra prieinama Rojaus Trejybės Trims Asmenims, yra prieinama iš jų sukurtiems tvariniams. Bent jau šitame visatos amžiuje.

21. Dabartinis visatos amžius

Kada aš vartuju tokį pasakymą, kaip dabartinį visatos amžių, tai turiu mintyje tokį visatos išsivystymo lygį, kuris yra pasiektas nuo to meto, kada buvo pradėtos kurti už Rojaus ribų galaktikos ir joje įvairaus lygio gyvybė, kuri dvasiniu požiūriu vystėsi nuo pačios žemiausios grandies, tokios kaip materialūs mirtingieji, kuriuos jūs įpratę vadinti žmonėmis, per sielos etapą iki dvasios lygio, ir šitas dvasinis augimas net ir žemiausiame gyvybės lygyje, arba žemiausioje gyvybės formoje, materialaus mirtingojo lygyje, dar nepasiekė mano lygio, kada aš buvau prieš du tūkstančius metų jūsų pačių pavidalu ir tarp jūsų kaip Jėzus iš Nazareto. Kada žmonija pasieks mano dvasinį išsivystymo lygį, ir ne tik jūsų planetoje, bet ir kitose planetose, apie kurias aš kalbėjau, kaip apie savo avis kitose avidėse, tada bus pasiektas kitas visatos amžius.

* * * * *

Dabar apie tai išsamiau nekalbėsiu, nes jums ir taip sunku bus viską suvokti. Truputėli pakentėkite, kol priprasite prie mano minčių dėstymo. Tuo labiau, kad ir mano laidininkas ima jausti nuovargį, ir jam reikalingas poilsis. Kuo labiau apsunkęs mirtingojo protas, tuo daugiau jis gali suklysti priimdamas mano mokymą. Mes neturime skubėti. Mūsų tikslas yra ne kuo greičiau pasiekti finišą, bet mėgautis pačia distancija, pačiu veikimo procesu.

Dėl to, dabar noriu, kad mano diktavimas būtų nutrauktas kelioms valandoms ir mano laidininkas, kuris man yra taip atsidavęs, galėtų atgauti energiją, kuri yra labai smarkiai išsekvojama tokio bendravimo metu, kada yra užrašinėjami tokie dvasinių būtybių mokymai.

Jūsų mirtingajam protui tokia veikla yra dar naujas dalykas. Dėl to ir pats protas nėra įpratintas taip dirbti. Nors manasis laidininkas jau kelerius metus bendrauja tiek su Tėvu, tiek su manimi, ir jam šitas procesas nėra visiškai naujas. Tačiau tokios apimties darba ir toki kasdienį dvasinį ryšį su manimi ir mano jam pasiūlytu metu anksti kiekvieną rytą, ir jis atlieka pirmą kartą savo gyvenime. Štai dėl ko aš jam siūlau padaryti pertrauką, kad atgautų išekvotą energiją ir mes galėtume tęsti toliau. O toliau mūsų visų laukia nuostabūs pasakojimai, apie kuriuos nieko nežino nei mano laidininkas, nei jūs.

22. Kas yra Dievas?

Atėjo laikas jums visiems sužinoti, kad *tai*, ką jūs vadinate *Dievu*, yra ne kas kita kaip *Aukščiausioji Sąmonė, kuri ir turi Dieviškąją Sąmonę*. Dieviškoji Sąmonė taip pat yra ir Visuotinė Sąmonė. Ir visa tai sudaro *Absoliučią Sąmonę* drauge paėmus. Tai ir *yra* jūsų supratimu Dievas. Taip, tai yra *meilės ir žinojimo Šaltinis. Asmenis Šaltinis, kuris būdamas asmenybė, gali taip pat irgi kurti asmenybes, kad su jomis bendrautų, palaikydamas įvairiapusį ryšį, valdydamas visą kūriniją*.

Tam, kad Absoliuti Sąmonė galėtų dalyvauti kūrinijos veikloje, ji turi pasidalinti į Visuotinę Sąmonę ir į Dieviškąją Sąmonę. Visuotinė Sąmonė apima visą tą kūrinijos dalį, kuri jūsų supratimu yra negyva kūrinijos dalis tokia, kaip kieta materija ir minkštą materija, įskaitant ir skystą bei dujinę materiją. Dieviškoji Sąmonė apima tą kūrinijos dalį, kuri yra gyvoji materija, sielos substancija, ir dvasios pasireiškimas. Absoliuti Sąmonė sudaro tą kūrinijos dalį, kuri dar tik atsiras ateityje per visą ateities amžinybę ir begalybę. Šitos trys sąmonės pasireiškimo rūšys ir sudaro tai, kas yra Dievas. Tik *sąmonė* gali mylėti, būti asmenybė, būti asmuo, gali kurti ir vertinti. Bet kas mažiau už sąmonę yra netikrovė, nes tikrovę sudaro tik šitos trys sąmonės rūšys – *visuotinė, dieviškoji, ir absoliuti*.

Dievas yra tikrovė, todėl *sąmonė yra tikrovė*. Kas yra nesąmonė, tas nėra Dievas, tas nėra tikrovė. Tas negali niekaip ir niekada egzistuoti. Tikrovė yra egzistencija praeityje, dabartyje, ir ateityje. Netikrovė yra neegzistavimas praeityje, dabartyje, ir ateityje. Tačiau tokio dalyko, kaip realios netikrovės nėra ir būti negali, nes Absoliuti Sąmonė apima kaip Dievas *viską ir dėl to negali būti nieko tokio, kas nebūtų apimta*. Todėl negali būti nieko tokio, kas neegzistuočiau.

Viskas juda ir veikia Sąmonės dėka ir Sąmonėje. Ir nieko negali būti, kas išsiveržtų už Sąmonės ribų.

23. Žemesnioji sąmonė

Jūs laikote, kad žmogus, esantis nesąmonės būsenoje, jau sąmonę yra praradęs. Jis tik savo sąmonės virpesius, energetinius virpesius, skleidžia kitokių dažnių. Bet jokių būdų jis neišsiveržia už Dievybės, arba Dieviškosios Sąmonės ribų. Tai, kad jūs nebesugebate bendrauti su tokiu žmogumi, jokių būdų nereiškia, kad Dieviškoji Sąmonė nejaučia tokio mirtingojo, sakykim komos būsenoje, siunčiamų pasikeitusių informacinių energetinių virpesių. Tik jūsų sąmonės lygis nebetenka ryšio su tokiu mirtinguoju. Tačiau jokių būdų nereiškia, kad Dieviškoji Sąmonė nutraukia tokį energetinį ryšį su tokiu mirtinguoju.

Ir jums, ne vienam, teko skaityti ar klausytis, kaip patys mirtingieji, patyrę jūsų vadinamąją klinikinę mirtį, pasakodavo apie matytą šviesos tunelį, apie matytą savo paties materialų kūną iš viršaus, ir pavadindavo tokį matymą savo sielos išėjimu iš savo materialaus kūno. Reiškia jie būdavo net informaciją suvokiantys ir prisimenantys. Kaip gi gali būti, kad nesąmoningas žmogus vis tik sąmoningai prisimena tokius vaizdinius, kuriuos vėliau papasakoja savo bičiuliams, kada vėl atgauna tokius sąmonės virpesius, kurie jam vėl leidžia bendrauti su tais bičiuliais. Jeigu toks mirtingasis tuo metu būtų be sąmonės, tai jis tikrai negalėtų prisiminti jokios informacijos. Jo neveiktų jokie energetiniai informaciniai virpesiai. Tuomet jis nebebūtų tikrovės dalis. Tuomet jis nebebūtų Absoliučios Sąmonės veikimo sferoje, nebebūtų jūsų vadinamojo Dievo sferoje. Tačiau tokios sferos būti negali, kadangi yra tik *Absoliuti Sąmonė-Tikrovė*.

Lygiai taip pat jūs nesate pajėgūs bendrauti su daug žemesnio lygio gyvūnija, su vabzdžiais, žuvimis, ropliais. Jūs visiškai nesuvokiate jų sąmonės informacinių virpesių, dėl to jūs juos gašdinate ir jie gindamiesi jus puola. Nes jūsų sąmonės skleidžiami energetiniai-informaciniai virpesiai jiems yra per aukšti ir todėl nesuprantami. Dėl to jie viską, kas neatitinka jų pačių sąmonės energetinių informacinių virpesių, laiko svetimu lauku ir ima ginti savąjį lauką, savąją informacinę energetinę veiklos teritoriją puldami jus. Vien tik dėl to jūs ir tampate aukomis rykliams, krokodilams, liūtams, ar net žolėdžiams drambliams. Jūs nemokate keisti savosios sąmonės siunčiamų energetinių informacinių virpesių į savo aplinką, kad ji atitiktų tos aplinkos sąmonės energetinių informacinių virpesių dažnį.

O kadangi jūsų sąmonės siunčiamų energetinių informacinių virpesių dažnis tame lauke yra kitoks, tai jūs nesuvokiate aplinkos ir ją mėginate studijuoti tik iš išorės, ir niekaip kitaip. Toks studijavimas jums neduos jokios naudos, nes vis tiek jūs nepažįstate toje aplinkoje esančios sąmonės informacinių energetinių virpesių. O studijuoti vien

tik tų virpesių pasekmes, tai yra jų veiksmą, nesuvokiant to veiksmo motyvų, yra kvailokas užsiėmimas. Be to, daug kam sukeliantis ne tik skausmo, bet ir tragiškų pasekmių. Nors iš to jokios naudos nėra nei jums, nei aplinkai. Priešingai, jūs tik atsiduodate išoriniam aplinkos studijavimui, visiškai net nemėgindami atsiverti Dieviškajai Sąmonei ir per šį atsivėrimą, pakelti savosios sąmonės energetinius informacinius virpesius iki tokio lygio, kad pradėtumėte jausti ir Visuotinės Sąmonės energetinius informacinius virpesius, kurie ir leistų jums studijuoti ir pažinti visą aplinkui esančią materiją iš vidaus, nebe iš išorės.

24. Mano paties aiškinimasis

Daugeliui iš jūsų ir šis mano aiškinimas atrodo neįtikėtinas ir neįmanomas. Tačiau neskubėkite su savosiomis išvadomis. Kada aš buvau žemėje kaip Jėzus iš Nazareto, tada irgi nemaniau, kad galėsiu sužinoti daugiau negu mato mano akys ir girdi mano ausys. Tačiau visą laiką mėgindamas kelti sau klausimus, kadangi pasitarti tokiais klausimais nerasdavau su kuo. Visi apie tai nenorėdavo nei kalbėtis, nei sukti sau galvos, kas nėra susiję su jiems suprantama tikrovės išraiška, kurią mato jų materialios akys ir girdi jų materialios ausys. Dėl to man ir likdavo šitie klausimai neatsakyti. O man vis norėjosi sužinoti, kas pastatė tokius kalnus? kas sugalvojo vandenį? iš kur atsirado gyvybė? ir kodėl ji tokia įvairi, bet vis tiek sugeba tarpusavyje susiderinti, kad išliktų? kas sukursto žmogui pyktį? kodėl yra pavydas, turtas, skurdas? kas yra tas Dievas, kuris visus valdo? kas Jį sukūrė? kaip jis gali būti nematomas, o turėti daugiau jėgos už patį stipriausią žvėrį, kurio ir joks žmogus neįveiks? Dėl to man tikrai tie klausimai tik augo ir augo, o tvirto atsakymo, kuris mane įtikintų, niekaip nerasdavau.

Taip, aš priėmiau sau tokią nuostatą, kad sutinku, jog viską sukūrė Dievas Jahvė, Dievas, Izraelio Tėvas, bet kaip Jis tą padarė ir kodėl, vis sau sukau galvą ir nesugebėdavau surasti tokio suprantamo ir įtikinamo atsakymo.

Ir tik tada, kada mane pakrikštijo Jonas Krikštytojas Jordano upėje, man buvo parodytas nuostabus reginys. Tai Tėvo parodytas reginys, mano dieviškajai ir visuotinei sąmonei, ne materialioms akims, jog šitoje planetoje aš esu tokiu pavidalu ir tokioje aplinkoje, kad galėčiau atlikti daug aukštesnės Dieviškosios ir Visuotinės Sąmonės užduotį, misiją žemesnės sąmonės informaciniame energetiniame lauke, kad galėčiau šitą patį žemesnės sąmonės energetinį informacinį lauką ne tik pažinti iš vidaus, kaip tą pažinojau ir anksčiau, bet kad šita sąmonės lygį pats *patirčiau, tapdamas vienu iš tokios žemesnės sąmonės virpesių sklaidėju*. Tai mane sustiprino ir leido suvokti, kokia

tai yra nuostabi ir kilni šviesos misija, kada savo aukštesnius sąmonės virpesius nužemini iki žemesnių sąmonės virpesių ir mėgini žemesnius sąmonės virpesius kelti vėl iki aukštesnių, iki tų, iš kurių nusileidai, kad įgytum naują *patyrimą*.

Patyrimas yra vienintelis kelias, kuris yra patikimas ir tvirtas bet kokios asmenybės charakterio brandinimui. Nesvarbu, kokios būtų aplinkybės, tačiau visada yra *įmanoma* savosios sąmonės energetinius virpesius nors kiek pakelti aukščiau negu jie yra tuo metu. Nėra tokios aplinkos, kurioje šito padaryti nebūtų galima ir *įmanoma*. Ir tik tada, kada sąmonės informaciniai energetiniai virpesiai yra pakeliami į aukštesnę dažnį, tik tada stiprėja charakteris. Ir tos asmenybės, kurios charakteris stiprėja, taip pat stiprėja ir materialus apvalkalas, kurį jūs vadinatė kūnu.

Štai dėl ko yra reikalinga jūsų sąmonės virpesius kelti vis aukščiau ir aukščiau, nesvarbu, kiek aukštai būtumėte jau juos pakėlę. Vis tiek yra sąlygos juos pakelti dar per vieną laiptelį į viršų.

25. Ėjimas su Jonu Krikštytoju link kalno

Kada po pakrikštijimo aš išėjau į kalnus, mane lydėjo iki kalno papėdės Jonas Krikštytojas. Aš su juo nieko nekalbėjau, nieko jam nesakiau, nors jis man pirmą kartą papasakojo apie tai, kad jo motina iš mano motinos, iš Marijos, buvo sužinojusi, kad aš esu Mesijas, kad mano misija yra labai aukšta ir svarbi visiems, ir kad jis buvo savo motinai pasižadėjęs apie tokią misiją man nieko nepasakoti, ir duoto pažado laikėsi. Bet dabar jis savo viduje pajuto, kad atėjo metas, jog apie tai sužinočiau ir aš. Jis negalėjo paaiškinti, kokia jėga jį pastūmėjo atskleisti šitą pačią ilgus metus saugomą paslaptį.

Aš ėjau ir vis mažiau apie tai, kad ir man ką tik buvo parodytas vaizdinys, kaip aš atrodžiau iki atėjimo į šitą žemesnį lygį. Ir net toks vaizdinys, kas manęs laukia po misijos užbaigimo ir sugrįžimo pas Viso Izraelio Tėvą, ir *mano, visų mūsų, Tėvą*. Ir kaip tik šituo manųjų svarstymų savo viduje metu, mums žingsniuojant link kalnų, Jonas man irgi pasakojo apie jam iki šiol nesuprantamą mano misiją, Mesijo misiją tarp žydų.

Aš nieko Jonui neaiškinau, nes suvokiau, kaip tai jam būtų sunku suvokti, ką aš mačiau. Kaip aš jam būčiau galėjęs išaiškinti, kad nesu Mesijas, o jis taip visą tą ilgą laiką puoselėjo mintis, kad grindžia kelią Mesijui, kuris įkurs naują Dievo karalystę. Kaip aš jam būčiau išaiškinęs, kad jis pajėgtų suvokti, kad manoji misija yra savo paties dabar iš aukštų sąmonės energetinių informacinių virpesių nužemintą sąmonę vėl sugražinti į aukštesnius sąmonės virpesius savuoju patyrimu. Ir šitoji misija jau yra *įgyvendinta*. *Manoji misija jau yra*

užbaigta. Toliau jau viskas priklauso nuo mano asmeninės ir laisvos valios.

Aš ėjau paskendęs savo giliuose apmąstymuose. Ir jaučiau, giliai viduje, kad dabar einu vedamas Tėvo iš vidaus, kad pabūčiau vienas, kad pabendraučiau su Juo niekieno netrukdomas, kad pats pasikalbėčiau su savimi, ką man daryti *toliau*. Dabar viskas priklausė tik nuo mano laisvanoriško sprendimo.

Jonas, matydamas, kad aš visiškai nereaguojau į jo žodžius, net į jo klausimus, ką jam daryti, ar ir toliau krikštyti žmones ir skelbti, kad dangaus karalystė arti, po truputį ėmė atsilikti nuo manęs. Ir matydamas, kad aš ir toliau žingsniuojau į kalnus, sugrįžo prie upės.

26. Man parodytas kūrinių vaizdinys

Kalnuose man buvo parodytas dar nuostabesnis vaizdas. Aš mačiau, kad visa kūrinija yra apgaubta nuostabiausių iš pačios Absoliučios Sąmonės centro sklindančių meilės virpesių. Jie visi man buvo matomi nuostabiausių atspalvių, kokių niekur mano materialios akys nebuvo mačiusios. Tai buvo toks džiaugsmo ir palaimos reginys, kuris jaudino sielą iš vidaus. Aš pravirkau. Aš jaučiau ne tik palaimos būseną, bet neapsakomą dėkingumą *Mano ir visų Tėvui*. Dėkingumą, kad galėjau ateiti Jo dėka į šitą pavidalą, kokiame esu dabar, ir patirti tokius nuostabius džiaugsmus ir skausmus, kokius patiria šitos žemesnės sąmonės tvariniai. Tai tokia nuostabi patirtis, tokia nuostabi Tėvo meilės išraiška, kad visa tai jausdamas, aš sukniubau ir verkiau. Verkiau iš dėkingumo Tėvui už šitokius patyrimus, kokių negali patirti jokia kita dvasia, kuri nebuvo išikūnijusi žmogiškuoju pavidalu.

Ir kaip tuomet, net ir aukšto rango dvasioms, gali perteikti tokia būseną, kurios jos nėra pačios patyrusios. Ir vis sau kartojau: “Mylimiausias mano Tėve, dėkoju Tau už šituos nepakartojamai man brangius patyrimus, aš tiek Tave myliu, tiek trokštu Tau iš meilės atsiduoti ir tarnauti, kad aš pasirengęs Tave ir toliau apreikšti savo tvariniams, savo broliams ir sesėms iki pat paskutinės akimirkos šitame pavidale.”

Netrukus man buvo parodytas dar didingesnis vaizdas. Aš mačiau, kad visa aplinka, visa gamta, viskas, kas tik egzistuoja, yra nuostabaus judėjimo būsenoje. Ir toji materialioms akims nematoma, nepastebima būseną yra žemesnio lygio sąmonės informacinių virpesių išraiška, kuri ir suteikia tiems vadinamosios gyvos ir negyvos gamtos daiktams formas ir pavidalus. Visa tai, kas yra, juda. Ir juda ne chaotiškai, bet atitinkama tvarka. Dėl to egzistuoja įvairios formos ir pavidalai. Net ir akims atrodantis chaotiškas judėjimas turi tam tikrą dėsningumą, o tuo pačiu irgi sudaro atitinkamą tvarką. Ir visas šitas

formas ir pavidalus išlaiko būtent tokius ne dalelių trauka ir judėjimas, bet sąmonės lygio informaciniai energetiniai virpesiai. Ir tik šitiems virpesiams paklūsta žmogaus materialioms akims matomos formos. Kuo žemesni virpesiai, tuo lėtesnis judėjimas, tuo žemesnė sąmonės informacija.

Tai, kas man buvo parodyta, pranoko mano, kaip žmogiškosios sąmonės virpesių imtuvo ir siųstuvo lygį, tačiau mano dieviškasis sąmonės lygis puikiai suvokė ir matė visur tvarką ir nuostabų Protą, veikiantį per šituos nematomus sąmonės virpesius. Tik man reikėjo visa tai apmąstyti, kaip galėčiau tarpusavyje suderinti šituos du sąmonės virpesių lygius – dieviškąjį ir žmogiškąjį.

27. Informaciniai energetiniai virpesiai

Kada tą vaizdinį nustojau matyti, kažkur giliai viduje jaučiau, kad pakeldamas žmogiškosios sąmonės lygį iki dieviškojo sąmonės virpesių lygio, aš lygiai taip galiu žemesnius energetinius virpesius transformuoti, kad galėčiau juos paversti matomais pavidalais žmogaus akims. Viskas priklauso nuo mano paties sąmonės energetinių virpesių, kuo aukščiau juos pakelsiu, tuo labiau galėsiu paveikti žemesnius sąmonės energetinius informacinius virpesius. Energija ir informacija yra perduodama tiesiogiai virpesiais net ir be kokių nors materialių pagalbinių priemonių.

Informaciniai virpesiai, kaip ir bet kokia energijos forma, turi svorį. Jį yra reali, kaip ir svoris. Dabartinis jūsų protas yra materialus. Jį palaiko jūsų materialios smegenys. Jeigu nebūtų jūsų materialių smegenų, jūs negalėtumėte nei protauti, nei suvokti, ką protauja jūsų kiti broliai ir seserys. O be sąmonės net ir jūsų smegenys, būdamos funkciškai sveikos, vis tiek negalėtų suvokti, ką jos gali suvokti. Tačiau tai, ką jūs vadinate sąmone ir nesąmoninga jūsų sąmonės būseną yra ne kas kita, kaip skirtingos sąmonės virpesių pasireiškimo formos, kaip skirtingos bangos, to paties jūsų imtuvo ir siųstuvo, kuris šitas bangas ir siunčia ir priima. Ir jūsų materialios smegenys, būdamos paties žemiausio iš visų kūrinijos tvarinių sąmonės energetinio informacinio virpėjimo, tuoj pat ima jausti nuovargį, kada tik susiduria su nors šiek tiek aukštesniais sąmonės energetiniais informaciniais virpesiais, kuriuos nori arba įsisavinti, tai yra, suvokti ir kitiems perteikti, arba kada nori pačios ką nors sukurti. Tuo metu, kaip niekada, jos ims jausti tų virpesių svorį, kuris jas ima varginti. Sąmonės energetinių virpesių svoris mažėja priklausomai nuo jų dažnumo, kuo aukštesnis dažnumas, tuo lengvesnis jų svoris. Tačiau keistas dalykas, jie, tie sąmonės energetiniai virpesiai sukelia tuo

didesnę įtampą, kuo yra mažesnis jų svoris, žemesnių virpesių sąmonei.

Būtent dėl to žmogaus pati žemiausia, laisvą valią turinti sąmonės forma, jaučia vis labiau didėjantį nuovargį nuo vis sunkėjančios jai suvokti bet kokios aukštesnių energetinių virpesių informacijos. Šią įtampą sukuria šitų sąmonės energetinių informacinių virpesių neatitikimas. Ir kuo šis neatitikimas yra didesnis, tuo didesnė įtampa. Aukštesnės sąmonės energetiniai informaciniai virpesiai visada apgaubia žemesnės sąmonės energetinius informacinius virpesius. Bet niekada nebūna atvirkščiai. Žemesni sąmonės informaciniai virpesiai gali tik pakelti savo sąmonės informacinius virpesius tik tiek, kiek patys susilieja su aukštesniais. Ir būtent šitas susiliejimas, bendras tokių informacinių virpesių laukas, tokios laisvą valią turinčios sąmonės tampa realus augimu, brendimu, plėtimu. Ir vis didesniu priartėjimu prie Visuotinės ir Dieviškosios Sąmonės.

28. Kūrinijos spalvingas energetinių virpesių vandenynas

Būdamas kalnuose, ir visą laiką labai įtemptai mąstydamas apie savo tolimesnį darbą tarp žmonių, mačiau man parodytą išplėstą vaizdą visų tokių Dieviškosios ir Visuotinės Sąmonės virpesių vandenyną. Kaip jis nuostabiai žėrėjo, savo įvairiomis spalvomis. Tokiomis, kurias sudaro šviesos spektras. Arba kaip man tada atrodė, kad matau ištisą vaivorykštės atspalvių vandenyną visoje kūrinijoje. Viskas yra maudoma šitų šviesos gamos spindulių su milijardais jos atspalvių ir virpėjimo dažnių. Tai buvo labai panašu į tai, ką jūs dabar galėtumėte padaryti įvairiais lazeriniais spinduliais ar kompiuterinės grafikos išraiška mėgindami sukurti visą tokią erdvę, kurioje viskas, absoliučiai viskas, būtų judėjime ir įvairiomis kryptimis, net atrodytų iš pirmo žvilgsnio chaotiškame judėjime, kuo toliau nuo paties ryškiausiai spindinčio ir net akinančio centro.

Tačiau greitai pamačiau, kad tie nuostabiausi ir ryškiausio spindėjimo energetiniai virpesiai apgaubia vis didesnę kūrinijos dalį. Bet, kuo toliau nuo paties centro, tuo tų nuostabių virpesių atspalvis vis tamsėja ir trūkinėja. Bet vis tiek jis yra vyraujantis ir viską apgaubiantis. Ir niekas jo ryškumo negali pranokti. Ir niekas negali išsiveržti už jo ribų. Gali tik šituos nuostabaus akinančio spindėjimo ir baltumo virpesius iškreipti ir net visiškai suteršti, taip, kaip ant baltų marškinių kas nors gali išlieti juodos dervos. Bet net ir tokiu atveju šitas nuostabus virpėjimas yra nepranokstamas ir nedingsta bendrame kūrinijos fone. Net jeigu kurioje kūrinijos dalyje ir yra tokia juodų sąmonės žemo dažnumo virpesių dėmė, net keičianti savo judėjimo kryptį, palyginus su skaisčiai tviskančiais virpesiais, vis tiek ji negali sukurti savo pačios tokių virpesių, kurie pajėgtų nors

mažiausia dalele įtakoti visumos spindėjimą, kuris yra toks galingas ir visaapimantis, toks pilnas meilės ir šviesos, kad tikrai realiai suvoki, kad viskas, absoliučiai viskas, atsiduoda šitų galingiausio švytėjimo sąmonės virpesių įtakai ir poveikiui nepajėgdamas pasipriešinti. Ir ne dėl to, kad tokie yra galingi šie virpesiai, bet dėl to, kad juose yra gyvas ir neįveikiamas gyvos meilės turinys. Šitie virpesiai savyje talpina *meilės informaciją*. Ir būtent šitų virpesių informacija sugeba išvalyti deguto dėmę iš nuostabaus baltumo marškinių.

Štai dėl ko sąmonės energetinių virpesių informacija ir keičia jų dažnį, jų virpėjimo kokybę, jų *turinį*. Ir tik turinys turi įtakos. Tik šita gyva informacija turi poveikio šitų informacinių energetinių virpesių spalvai. Ir visa tai yra nuostabiai suausta į vientisos sistemos bet tokių įvairių raštų didingos Absoliučios Sąmonės audinį.

29. Mano noras apreikšti Tėvą žmonėms

Tą pamatęs aš negalėjau neparpulti ant kelių ir nepravirkti iš milžiniškos savo viduje patiriamos meilės tokiam nuostabiam Kūrėjui ir Šaltiniui. Aš verkiau iš laimės, verkiau iš meilės, verkiau iš to pojūčio, kad ir aš esu ne atskiras ir vienišas šitame milžiniškame Sąmonės virpesių vandenyne, bet taip su meile puoselėjamas ir globojamas visos nuostabios kūrinijos gyvas tvarinys, galintis taip pat prisidėti prie šitos pačios kūrinijos šviesinimo ir tos juodos dėmės ant akinančio baltumo marškinių išvalymo.

Tada aš pajutau, kad pati nuostabiausia mano misijos šitame pasaulyje, kaip ir mano visuose kituose pasauliuose dalis, būtų atskleisti šitą pačią mano dabar patirtą milžinišką meilę iš Centro.

Ir savo sielos broliams aš geriausiai šitą nuostabaus švytėjimo galią galėsiu perteikti mylinčio, kiekvieną ir visus, Tėvo simboliu. Būtent visų ir kiekvieno Tėvo simboliu. Ne tik išrinktosios tautos, ne tik žydų, ne tik turtingųjų, bet kiekvieno vargšo, kiekvieno pagonio, kiekvieno atsivėrusio šitai nuostabiai meilei vaiko Tėvo simboliu. Taip, kaip žydai gerbė šeimą ir tėvo vietą šeimoje, taip aš jiems išplėsiu savo mokymą apie dangiškąjį Tėvą.

Toks buvo mano didžiulis noras padėti šitiems nuskriaustiems ir pilniems baimės virpesių savo sielos broliams ir sesėms pajauti tai, ką pajaučiau aš. Pamatyti tai, ką pamačiau aš. Suvokti tai, ką suvokiau aš. Gyventi visu šituo turiniu, kuris taip keičia viską iš vidaus, kad net pats juodžiausias ir pikčiausias žmogus gali tapti pačiu skaisčiausiu ir nuostabiausiai spindinčiu.

Aš savo viduje pajutau tokia meilę, kuri lygiai taip viduje pavirto galingu ir tvirtai žinančiu *itikėjimu į tą vieną vienintelį Centrą*. Ir man buvo aišku, kad susiliedamas su Jo virpesiais aš taip pat tampu toks,

koks yra Jis. Ir ne tik tampa toks, koks yra Jis, bet taip pat ir gali daryti tą patį, ką daro Jis. Jis savo virpesiais sukuria tokias nuostabias meilės virpesių bangas ir viską užlieja palaima, tai ir aš galėsiu lygiai taip šitą palaimą pasiųsti kitiems. Jis gali paveikti pačius netinkamiausius, mažiausiai prie Jo spindėjimo derančius virpesius, tokiais akinančiai spindinčiais virpesiais. Reiškia ir aš tą galėsiu padaryti. Ir dėl to bet kokia fizinė kančia ir negalia, kuri nedera prie tokio akinančio energetinio informacinio virpesių spindėjimo, gali būti pakeista taip, kad tie kančią sukeliantys virpesiai būtų pakeisti Centro skleidžiamais virpesiais, kad toji kančia išnyktų.

Man tapo visiškai aišku, kad viskas yra tokia nuostabi minkšto ir švelnaus pobūdžio judėjime, kad bet kokie skausmingi patyrimai yra vien tik dėl to, kad nesuvokia žmogus, jog reikia savuosius sąmonės energetinius žemus virpesius išgryninti iki aukštesnių. Tada pasitrauks visos ligos, visos kančios, visi nesutarimai. Atsiras nuostabi darna ir santarvė, kurią aš dabar pamačiau milžiniškoje kūrinyje.

Aš taip pat mačiau ir savo vietą joje. Tą, kurią turėjau iki pasirodymo šitame pasaulyje žmogiškuoju pavidalu, ir tą, kurią turėsiu pakilęs pas Tėvą po sugrįžimo iš šito nuostabaus pasaulio, kuriame dabar matau tiek daug skausmo ir iškreiptų virpesių, kurie labai prasilenkia su tais virpesiais, kurie yra apgaubę kiekvieną iš mūsų šitame pasaulyje. Teliaka apie tai patiems daugiau sužinoti ir patirti, kad galima būtų tuo tikrai patikėti.

Štai čia aš ir mačiau tolimesnį savo misijos kelią. Atvesti žmogų prie tokios sampratos, kad yra nuostabus visus ir kiekvieną mylintis Centras, Tėvas, ir jo meilė jau yra mus visus, ir kiekvieną apgaubusi, kaip rūkas apgaubia slėnį. Teliaka mums tą meilę pajaušti savo viduje, kada išileisime ją į vidų patys įtikėdami, kad toji meilė yra visiems, ir kiekvienam. Ne išrinktiesiems, bet kiekvienam. Ir tik mes patys galime nuspręsti, kada apie tai sužinome, tikėti tuo ar ne, atrasti tą meilę ir patirti ją savo viduje, ar ne, dalintis ja su kitu, ir su visais, ir dar vienodai, ar ne.

30. Su Tėvu įmanoma viskas

Štai šitokią šviesą aš nusprendžiau atnešti visiems žmonėms nuo šio kalno, po šitų apmąstymų ir bendravimo su Tėvu kalnuose per keturiasdešimt dienų. Mano paties žmogiškąją sąmonę visi pamatyti vaizdiniai ir bendravimas su Tėvu tiek išskaistino, tiek išplėtė, tiek manusius sąmonės virpesius iškėlė į tokią aukštą virpėjimą, kad aš žinojau, vos tik aš ko užsimanysiu, tas akimirksniu įvyks. Aš buvau tokioje pakilimo ir žmogiškojo tikėjimo viršūnėje, kad visiškai gerai suvokiau, jog man tereikia tik sąmoningai panorėti ir čia atsiras ir

maisto ir drabužiu. Ir nuostabus guolis. “Viskas, ko sūnus trokšta, ir Tēvas nori, tas *yra*.” Šitas teiginys man buvo toks artimas ir akivaizdus, kad Tēvas *nori, kad aš nesikankinčiau, kad aš būčiau palaimoje, kupinas Jo meilės virpesių, ir dalinčiausi jais su kitais.*

Aš prisiminiau, kaip po pakrikštijimo, stovėjau Jordano upėje, ir kaip man tada buvo parodytas vaizdinys, iš kur aš atėjau į šitą pasaulį. Tas vaizdinys buvo iš Tėvo, Ir Jo Dalelės buvo man atneštas padrašsinimas: “Šituo savo mylimu sūnumi esu labai patenkintas.” Šitą balsą girdėjo ir šalia stovėjęs Jonas Krikštytojas ir mano žemiškosios šeimos broliai Jokūbas ir Judas. Tačiau tai, ką mačiau dabar, buvo mano žmogiškąją vaizduotę pranokstantis reginys. Aš mačiau gausybę įvairių būtybių, kurios yra pasirengusios man padėti toliau vykdyti mano misiją. Aš esu jų visatos Sutvėrėjas ir Valdovas, atėjęs į šitą nuostabų pasaulį žmogiškuoju pavidalu, kad sužinočiau ir suvokčiau žmogaus gyvenimo patyrimą iš vidaus. Tai gali suvokti tik tas, kuris pats yra gyvenęs tokį žmogaus gyvenimą. Ir savo gyvenimu norėjau parodyti, koks gi yra tas Aukščiausiasis Šaltinis ir Centras, kuris leidžia šitai su meile ir tiesa gyventi kasdien, visus mylint ir visiems tarnaujant.

Aš puikiai suvokiau, kad šitą pačią akimirką aš galiu sau panorėti, ir aplink mane bus pilna tokio maisto mano žmogiškajam kūnui, apie kokį joks žmogus neturi net menkiausio įsivaizdavimo, Aš net galiu turėti tokio maisto, kokį valgė tie žmonės, kurie gyveno prieš daug tūkstančių metų, kada net pačių žydų, tarp kurių aš gimiau, nebuvo šioje žemėje. Taip, man tereikia panorėti ko nors, ir tas bus. Tačiau, ar tai bus mano sąmonės virpesių skaidėjimas, jų virpėjimo dažnio pakėlimas, jeigu aš ko tik užsimanysiu, tą ir gausiu ne piršto nepajudinęs. Kuo aš šitai būsiu panašus į savo sielos brolius ir seseris, kad jų neišgašdinčiau, kad juos sustiprinčiau patiems jiems ieškoti savo viduje nuostabios Tėvo meilės poveikio?

31. Mano apsisprendimas

Todėl mano apsisprendimas buvo tvirtas ir galutinis: “Aš turiu elgtis lygiai taip, kaip elgiasi visi aplinkiniai, niekuo savęs neišskirdamas iš kitų. Tik tada, kada jie matys, jog elgiuosi taip, kaip elgiasi jie, bet visada lieku su aukštesnės sąmonės meile, tiesa, ir gailėstingumu, galės patys sekti paskui mane, galės eiti drauge su manimi, nes aš jiems nebūsiu nepasiekiamas ir save iškeliantis virš jų supratimo lygio. Aš jiems turiu rodyti tik tai, ką jie suprasti gali ir ką gali daryti ir patys.

Todėl mano sprendimai buvo visi tokie, kad aš neturiu imtis jokių papildomų priemonių tam, kad mėginčiau juos patraukti į savo pusę. Juos aš trauksiu savo kupinu Tėvo meilės gyvenimu kaip vienas iš jų

ir tarp jų. Ir ne tik šitoje kartoje, bet per visas žmonių kartas. Ir ne tik šitoje planetoje, bet ir milijonuose kitų planetų. Dėl to aš nesikišiu į jokių ekonominius ir politinius įvykius, o savo gyvenimu rodysiu, kaip išmintingesni žmonių protai, pasiekę aukštesnių sąmonės virpesių, siunčiamų iš Pirmojo Šaltinio ir Centro, ir galės tvarkyti ekonominius, politinius, švietimo, šeimos, buitinius, ir kitokius reikalus. Būtent jiems reikalingas mano apšvietimas, kaip jie gali patys nušvisti, o būdami nušvitę, jie jau žinos kaip spręsti tokias problemas, kurios kamuoja juos šiandien. Jeigu aš imsiu duoti patarimus visiems, kaip tvarkyti konkrečius ekonominius ir politinius, finansinius ir švietimo, šeimos ir visuomenės reikalus kiekvienoje konkrečioje situacijoje, tai labai greitai, situacijai pasikeitus, mano patarimai bus nebetinkami.

Dėl to svarbiau yra parodyti žmogui kelią į šviesą ir didesnę išmintį, kad ja pasinaudodamas jis ir galėtų spręsti kylančius klausimus bet kurioje kartoje ir bet kuriame amžiuje.

Būtent todėl aš nusprendžiau nesinaudoti tokiomis viršgamtinėmis priemonėmis, kad tai nebūtų prieš Tėvo valią, kurią atėjau visiems savo sielos broliams ir seserims pademonstruoti. Kad ir jie žinotų, kaip vykdyti Tėvo valią jiems. Kasdien. Kiekvieną akimirką.

32. Nusileidus nuo kalno

Kada po keturiasdešimties dienų sugrįžau nusileidęs nuo kalno, mano sieloje buvo tiek daug meilės ir šviesos, kurios pasisėmiau iš Tėvo, kad aš niekaip nesupratau to kontrasto, kurį mačiau aplinkui. Žmonės tarsi kitame pasaulyje gyveno negu aš ką tik buvau. Jie matė vienas kitą tik tokius, kokie buvo savo išoriniu pavidalu. Jie nieko nematė giliau ir toliau negu išorinis materialus žmogaus kūnas, ką man kalnuose parodė Visų Šaltinių Šaltinis. Toji galingiausioji iš visu sąmonės pavidalų ir energetinių informacinių pavidalų, kuriais taip nuostabiai ir įvairiaspalviai spinduliuoja kiekvienas kūrinijos aspektas – materijos, sielos, ar dvasios. Visa kūrinija, net ir aplinkui mus, tiesiog pulsuote pulsuoja ir yra tokia gyva ir tarpusavyje susieta – augalai su augalais ir gyvūnais bei žmonėmis, žmonės su gyvūnais ir augalais bei vieni su kitais, ir viskas, tikrai viskas, aplinkui taip pat yra susieta ir su visa jūsų vadinama kietąja gamtos dalimi – žeme, ežerais, upėmis, jūromis, kalnais. Net su debesimis ir dangumi. Viskas yra taip surišta į gyvus ir banguojančius tarpusavio ryšius, net mintimis pasklindančius po visą kūrinijos matomą ir nematomą jos dalį, kad man buvo sunku susitaikyti su ta mintimi, kad niekas šitokio grožio nemato, kad niekas apie tai net negalvoja, kad niekas negali net pamanyti, kad viskas, absoliučiai viskas, juda ir pulsuoja visu savo energetiniu pavidalu tiek viduje, tiek išorėje. Ir tai toli gražu yra ne tai,

ką mato mūsų akys ar liečia mūsų rankos. Visa tai yra daug daugiau, gražiau, ir subtiliau. Jeigu tik šitą pamatytų nušvitusi žmogaus sąmonė, jis tuoj pat suvoktų ir pamiltų viską, kas yra kūrinyje ir tuoj pat pajautų, kad Kūrėjas – toji pati galingiausia Kuriančioji Sąmonė yra vien tik *mylinti ir nieko nebaudžianti, vien tik padedanti ir nieko neatstumianti*.

Būtent tai ir yra Dievas, žmonių supratimu. Ir ne bet koks, o *kiekvieną Mylintis Tėvas*. Tad, kaip gi žmogus gali nemylėti vienas kito ir visos aplinkos, o tuo pačiu ir paties Kūrėjo.

Dabar rodomas žmogaus baimės pagimdytas keliaklupsčiavimas prieš Dievą neturi visiškai nieko bendro su tokiu jausmu, kurį aš patyriau kalnuose ir dabar patiriu palaimingoje būsenoje vėl sugrįžęs pas žmones. Aš mačiau ir troškau aiškinti žmonėms tai, ką mačiau savo sielos akimis ir ką jaučiau sielos širdimi visiems sutiktiems mano broliams ir seserims. Aš jaučiau, kad mano siela degte dega iš meilės ir troškimo padėti visiems, kurie nori mano pagalbos. Ir kuriems tikrai padėsiu. Kad ir jie galėtų nors šiek tiek patirti panašių patyrimų ir meilės virpesių savo viduje. Tai ir suteiktų jiems nusiramimą ir palaimą, kurią jiems visiems jau yra atsiuntęs savo meilės virpesiais Kūrėjas, Pirmasis ir Visaapimantis Šaltinis, kurį žydai vadino Izraelio Dievu, jų išskirtinės tautos Dievu, net Izraelio Tėvu.

Ne, Šis Šaltinis ir Centras yra *Visos Kūrinyjos, o ne vienos išskirtinės tautos*. Jis yra visų ir kiekvieno. Kiek kas atsiveria Jam, tiek tas ir pajunta Jo meilės virpesius savo viduje. Kiek žydu atsivers Jam, tiek jie ir pajaus Jo veikimą savo viduje. Tiek jie ir pradės į kitus, ir visus, žvelgti su meile, kaip į sielos brolius ir seseris.

Aš nusileidau nuo kalno, kupinas meilės ir pasiryžimo, kiek įmanoma daugiau padėti šitiems baimės ir nerimo, ritualų ir dogmų vergijoje besikankintiems savo kasdieniu egzistavimu žmonėms, kuriuos visus taip mylėjau. Ir šitą meilę buvau pasiryžęs dalinti visiems. Ne dėl to, kad šito reikėjo pasauliui, bet dėl to, kad kitaip gyventi negalėjau. Vienu vieninteliu Dievo Tėvo įstatymu aš vadovavausi – *Jo meilės įstatymu*. Ir šituo pačiu meilės įstatymu vadovaujasi ir visa kūrinyja, nes bet kokie aukštesni kūrinyjos tvariniai irgi mato ir jaučia daug daugiau negu tai, kas yra vien tik apvalkalas. O jie jaučia ir to apvalkalo vis gilesnę turinį, kuo labiau susilieja su Dieviška, Visuotine, ir Absoliučia Sąmone, su Kūrėju, kuris ir pats yra Meilės Sąmonė. Aš esu Jo spindulys. Ir galiu apšviesti, ir apšviesiu, visus be išimties žmones, gyvūnus, ir augalus, savo visame kelyje, kur tik beatsidurčiau. Ir kas tik norės šitos šviesos iš manoj, ir visų, Kūrėjo, *mylinčio Tėvo*, tas ją ir gaus. Jau net ir dabar yra gavęs. Visi yra gavę.

Aš tik padėsiu atverti savo širdį, ir pajausti Jo šilumą ir meilę, o sielos akims, pamatyti šitą meilės šviesą.

Mano širdis dainavo meilės ir šlovės himnus visos kūriniųjos Šaltiniui ir Centrui, tokiai nuostabiai ir gyvybingai Šamonei, kuri sukuria gyvybę ir meilę ir ją skleidžia po visą kūriniųją, kad ir ši pradėtų ją jausti ir skleisti viskam aplinkui. Argi galima nemylėti tokio Kūrėjo, tokio Šaltinio, tokio Centro, kuris pats yra Meilė ir Išmintis, net Meilės Šaltinis ir Išminties Šaltinis. Ir mus moko mylėti ir išmintingai gyventi. Aš jaučiau tokią vidinę palaimą, kad mano sielos giesmė buvo ne kas kita, kaip Kūrėjo sužadintų meilės virpesių, kurie visą laiką buvo, ir yra, siunčiami, gyvas sielos atsakas į suvirpinimą. Ir tai, ką jaučiau, troškau, labai troškau, kad patirtų kiekviena siela. Ašėjau toks kupinas palaimos, toks ramus visa savo vidine būseną, ir toks tvirtas įtikėjimu į Kūrėją iš vidaus, kad nebuvo jokios jėgos, kuri galėtų nustelbti manosios meilės virpesius visiems žmonėms, kad kas nors pajėgtų man ką nors priešpastatyti daugiau už meilę. Niekas man daugiau neegzistavo, tik meilė, meilė, meilė, ir galingas vidinis sielos troškimas dalintis ja su visuma, padėti visiems nusiraminti ir pamilti per šitokią nuostabų Šaltinį – Tėvą, esantį mūsų viduje.

Ir aš puikiai žinojau, kaip tą jausmą išlaikyti visą laiką tvirtėjantį ir nenutrūkstantį. Aš žinojau, jog tik nuoširdus ryšys, nuoširdi malda yra tas kanalas, kuris žmogui leidžia atidaryti to kanalo vartus, kad šitas pats meilės gėrimas pradėtų gyvai tekėti į kiekvieną sielą. Aš turiu juos mokyti, kad jie galėtų pajausti šitą gyvą tekėjimą savo viduje. Tik šitaip jie patirs meilę ir ramybę savo viduje. Tik šitaip jie spinduliuos meilę ir ramybę į išorę.

Man buvo taip šviesu ir gera viduje, kad atrodė, jog visa aplinka – kaip nuostabus žydintis sodas, kuriuo niekaip negali atsigerėti akys ir atsidžiaugti širdis. Aš žvelgiau į aplinkui esančias uolas, o mačiau žydintį sodą. Aš žvelgiau į dykumą, o mačiau žaliuojančias lankas. Man viskas buvo pilna gėrio, gaivos, grožio, santarvės, ir harmonijos meilės virpesiuose. Aš suvokiau, kad šitokio reginio trokšta širdis. Ji trokšta judėjimo pirmyn į gėrį ir grožį. Ji nori pati dalyvauti, labai kūrybingai ir aktyviai, kad šitoks grožis suptų kiekvieno tvarinio sielą. Kur ji bebūtų, kad ji visą laiką jaustųsi esanti kaip žydinčiame ir gaiviame sode, pilname nuostabios gyvybės, kuri turi vieną tikslą: pati pulsuoti visu šituo grožiu ir gaivumu, gerdama Kūrėjo *meilės nektarą* visa savo savastimi, net susiliedama su Kūrėju.

33. Įtikėjimas

Aš puikiai suvokiau, kad aplinka tokių aukštų meilės virpesių, kokius jaučiau aš, dar nėra prisigėrusi. Todėl žmonių sąmonės energetiniai

virpesiai yra labai žemi ir sunkūs. Ir jie dėl to kenčia patys. Kenčia ir skundžiasi. Ir vienas kitą baugina Dievo bausmėmis. Jau vien tokios mintys, bet kokius aukštesnius ir šviesesnius sielos polėkio virpesius labai smarkiai užblokuoja ir neleidžia jiems gyvybingai pasireikšti iš vidaus. Štai dėl to siela negali pajauti vidinio pasitenkinimo ir energijos, kad galėtų išskleisti savo sparnus geriems darbams.

Aš gerai supratau, kad žmonės, patys, be mano pagalbos, ir negali sužinoti, kad jie tikrai turi *mylintį ir jiems tarnaujantį Dievą Tėvą, o ne reikalaujantį paklusimo ir baudžiantį Dievą*. Tačiau vien tik sužinoti, kad Dievas Tėvas ne baudžia, bet myli, neužtenka, reikia dar į toki *mylintį Tėvą įtikėti*. O štai šitoje vietoje aš esu bejėgis, kuo nors padėti, kad žmogus įtikėtų pats. Šią žingsnį jis turi žengti pats. Jis turi išdrįsti pats sulaužyti savo paties prote, per kartų kartas, pasėtas ir labai iškraipytas Dievo, pikto, kerštaujančio, ir baudžiančio Dievo, sampratas. Tai labai sunkus išmėginimas kiekvienam žmogui. Ne tik žydui, bet ir pagoniui. Žmogus labiausiai bijo *nežinios ir keistis*. Nežinia jį baugina, o keitimasis jį ir vargina, ir kelia nerimą, nes jis turi žengti ten, kur dar nebuvo žengęs iki tol, tapti tokiu, kokiu dar nebuvo iki tol. O tai irgi sukuria nežinią. Dėl to žmogaus protas, jo žmogiškasis ego, ieško net ir apgaulingos ramybės ten, kas yra pažįstama ir patikrinta, kas yra suprantama ir suvokta, nes tik tuo jis pasitiki. Štai kur ir turi pasireikšti žmogaus *įtikėjimas*. Įtikėjimas į *Tą*, kurio jis matyti negali, bet kurio vaisių jis gali pajauti savyje, kada siela Jam atsiveria iki pačios savo gelmės. Jo vaisius yra *meilė ir ramybė*.

Dėl to, įtikėjimas yra kaip lazda ligotam ir nusilpusiam, kad pasiremdamas ja, galėtų eiti. Kada įtikėjimas auga, tada į materialią lazda vis mažiau bereikia remtis. Įtikėjimas yra ne tik lazda, kad palengvintų žingsnį, bet jis tuo pačiu yra dar ir vaistas. Kuo labiau įtiki, tuo sveikesnis daraisi. Kuo labiau sveiksti, tuo mažiau reikalinga šitoji materialinė lazda pasiremti. Dar daugiau, įtikėjimas yra toks vaistas, jog tada, kada nusilpęs ir ligotas visiškai pasveiksta, tampa toks stiprus, kad jam nebereikalinga nei materialinė lazda, nei vaistai, tai toks įtikėjęs mirtingasis gimsta iš dvasios ir jo siela visa prisipildo Kūrėjo meilės virpesių ir ji nori sklęsti laisvame skrydyje, iškilusi virš visų juodų negandų ir nerimo. Ji nori ir kitiems padėti, pasidalindama savuoju patyrimu, kad ir kitos sielos pakiltų į tokią laisvą skrydį, kuriame ji gali sklęsti tik gerų darbų varomos energijos. O įtikėjimas tampa kaip tas kuras, kuris ir suteikia impulsą tokių gerų darbų darymui. Įtikėjimas iš pasiligojusio ir nusilpusio materialios lazdos ir vaistų pats transformavosi į galingos varomosios gerų darbų jėgos impulsus. Dabar įtikėjimas pradeda žmogui keisti charakterį taip, kad jis vis labiau ir labiau trokšta gyventi taip, kad jo siela laisvės skrydyje

vis labiau ir labiau susilietų su pačiu šito skatinančio geriems darbams impulso *Šaltiniu*. Su Kūrėju, kurio kibirkštėlė ir sukuria šitą patį įtikėjimą. Ir šitoji Kūrėjo kibirkštėlė yra vadinama Jo dvasine dovana. Ji yra Jo dvasia. Ir žmogaus protą ji veikia iš vidaus, tik jokiū būdu nepažeisdama laisvos valios principo.

Aš žinojau, kad žmonės negalės manęs suprasti. Kad dauguma iš viso mano mokymu nesidomės, nes jie yra per daug bailūs, kad apkabintų tą, kuris neša akinančią jų akims šviesą. Dėl to aš turiu nusileisti iki jų supratimo lygio, kad nors kiek juos galėčiau pakelti į visos aplinkos aukštesnį matymą, negu jie matė ją iki šiol.

34. Viskas yra judėjime

Žmonės yra per daug bailūs, kad sužinotų tikrąją tiesą apie juos supančią tikrovę. Net apie save, apie savo materialų kūną. Nes tas kūnas, kurį mato jų akys, yra visiškai ne toks, kokį matė mano akys, man būnant kalnuose, kada man parodė tą nuostabų ir pulsuojantį tikrovės vaizdą. Pulsuojantį įvairiomis spalvomis vaizdą. Visą laiką judantį ir spinduliuojantį. Ir mano, kaip ir kiekvieno kito žmogaus, kūno kiekviena ląstelė lygiai taip pat juda ir spinduliuoja nuostabiai tvarkingą ir gyvą informacinį bangavimą, kada mačiau, kaip kiekviena ląstelė, apgaubta membranos, yra sudaryta iš gyvų elektronų, judančių labai tvarkingai, atitinkamais virpesiais, aplink savo centrą ir aplink atomo centrą, protoną, ir šitas judėjimo-virpėjimo dažnumas nulemia ne tik tos ląstelės sudaromą organą ir jo paskirtį, bet ir to paties organo būklę, sveikas jis ar ne, kada mačiau tą vidinį kūno judėjimą, kaip jūsų mokslininkai mato per pačius galingiausius mikroskopus, kada tyrinėja tą pačią ląstelę. Tik jie negali matyti tų bangavimų ir judėjimo ląstelės viduje, kokį matė manoji sąmonė. Aš mačiau, kad nėra tokios vietos net nejudančio kalno milžiniškoje, žmogaus akims nejudančioje, materijos sankaupoje, kuri pati būtų statiška, kuri nejudėtų. Judėjimas yra toks milžiniškas, įvairus ir spalvingas, kad, šitą matydamas, jutau už viso šito stovinčią neapsakomos meilės, grožio, ir gėrio protą ir ranką.

Jūsų matymas nėra toks gilus ir platus, nes jūsų sąmonė nėra tam pasirengusi, kad tokį vaizdą regėtų nuolat. Dėl to jūs matote tik plokščią kūrinijos, tikrovės, vaizdą. Jums stinga tokio vaizdo, kuris tą tikrovę perpjautų vidiniu ir nematerialiu pjūviu, kad jūs pajustumėte, kad tikrai atsidūrėte šitos pačios tikrovės *viduje*. Dabar jūsų matymas jums rodo tik išorinį tikrovės vaizdą. Ir net šitas pats išorinis tikrovės vaizdas tesudaro labai mažytę jos dalį.

Dar liūdniau jūsu padėtyje yra tai, kad nematydami vidinio kūriniųjos vaizdo, jūs net nerodote noro tikėti didesne šviesa ir gilesne išmintimi, o visą laiką laikotės įsikabinę lengvesnių ir dogmatinių tikėjimų, kuriuose vyrauja ritualas be dvasinio gyvo virpėjimo. Dėl to, pirmiausia jūs turite išplėsti savo vidinį tikėjimą, o tada tas tikėjimas praplės jūsu matymą, didesnės kūriniųjos dalies. Ir net galės pamatyti tokius gyvus ir įvairiapusius virpesius kūriniųjos viduje, kūno viduje. Jeigu jūs pradėsite vis daugiau ir daugiau atsiverti Dieviškajai, Visuotinei, ir Absoliučiai Šašonei, Kūrėjui, tada jūsu matymas tiek išsiplės, kad tai, ką mačiau aš, matysite ir jūs. Tą matys ne jūsu materialios akys. Tą matys jūsu išplėstas vidinis, sielos ir dvasios, matymas.

Jis nebus visą laiką. Tiesiog savo sielą vystydami, jūs plėsite jos matymo lauką, o Kūrėjas taip yra sutvarkęs nuostabią visos kūriniųjos tvarką, kad kiekviena gyvybės forma gali pamatyti tuos energetinius virpėjimus, kurie yra tokie pat, kaip jos ir žemesnius. Todėl vis labiau ir labiau vystant savo dvasinį lygį, net ir dabar jūsu auganti siela plečia savo matymą ir klausą. Būtent dėl to jūs galite užmegzti gyvą bendravimą su Kūrėju, su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru, kurį aš pavadinau *kiekvieno ir visų Tėvu*, ir girdėti jums siunčiamus Jo šašonės energetinius-informacinius virpėjimus, kuriuos jūs galite pavadinti Dievo mokymu, Dievo balsu. Kada jūs savo sielą išvystote iki tokio dvasinio aukšto dažnio šašonės energetinių virpesių, kurie susilygina su jums siunčiamo Kūrėjo Šašonės energetinio-informacinio dvasinio virpėjimo dažniu, tada ir išgirsta jūsu sielos ausis šituos mokymus, pajunta šituos virpesius.

Kadangi viskas yra judėjime, nėra nieko, kas būtų sustingę ir negyva, tai ir siela, jeigu pasirenka judėjimą į dar didesnio dažnio šašonės virpesius, tai ji gali gauti dar subtilesnius mokymus, dar gilesnius Kūrėjo šašonės energetinius-informacinius virpesius. Toks yra visos kūriniųjos ryšys – per atsigrėžimą į visos Kūriniųjos Kūrėjo siunčiamus virpesius. Ir į juos reaguoja visą kūriniųja. Nėra nė vieno dvasinio virptelėjimo, kuris į tai nereaguotų. Tik vienas virpėjimas yra gilesnis, kitas yra tik pačiame paviršiuje, dar kitas tik pakeliui net ir į šita paviršinį reagavimą. Net ir jūsu vadinamos negyvosios gamtos šašonės energetiniai informaciniai virpesiai reaguoja į Kūrėjo šašonės energetinius informacinius virpesius taip, kaip jie ir turi reaguoti, kad išliktų atitinkamame savo dažnyje šitaip sudarydami atitinkamus fizinės materijos elementus, kurie savo išraiška jums atrodo, jog sudaro kalnus, vandenį, ar dykumą. Bet ir tai yra judėjime ir keitimasi. Juda kalnas tiek savo viduje, tiek išorėje. Ir tas judėjimas yra apspręstas Kūrėjo šašonės virpesių, pasiekiančių bet kokį kūriniųjos kampelį.

Jeigu dabar aš jums pasakysiu, kad ateis laikas, kada visi jūsu pasaulio žmonės pasieks mano dvasinio išsivystymo lygį, kada aš buvau tuo žmogiškuoju pavidalu, kuriam jūs ir suteikėte Jėzaus iš Nazareto vardą, tai labai retas iš jūsu šituo mano teiginių patikėsite. Jums atrodo, kad aš esu nepasiekiamas idealas. Jūs net ir pagalvoti sau neleidžiate, kad mano lygio siekti ne tik verta, bet ir reikia. Tik šitoks lygis jums atvers kelią į ramybę ir sveikatą, nes jūs visi jausite Kūrėjo sąmonę savosios sąmonės energetinių dvasinių virpesių susiliejime su Jo virpesiais. Tada jūs patirsite, ką reiškia Kūrėjo siunčiama, jums visiems, meilė ir gėris, kad nebenorėsite iš šitokios palaimos vandenyno išbristi. Jūs norėsite jame maudytis ir skęsti visą laiką. Ir tada pradėsite pajusti, kad pasiekėte tą nepasiekiamą idealą, kurį ir vadinote Kristumi.

35. Mano geroji žinia jums

Mano gyvenimas, kaip vieno iš jūsu ir tarp jūsu, buvo skirtas ne kraują pralieti ir jums palikti tokią žinią, kad aš jūsu nuodėmės atpirkau savoju krauju. Tai būtų didžiulė netiesa. Tokia mano žinia neturi nieko bendro su Kūrėjo, Visuotinio Tėvo, meile ir gailestingumu. Tokia žinia yra labai žiauri jūsu visoms kartoms, kurios ją nuolatos perduoda iš vienos kartos į kitą.

Aš esu tas Kristus, tas Jėzus iš Nazareto, kuris tikrai patyrė tokią žiaurią ir kankinančią mirtį ant kryžiaus. Tačiau mano žinia buvo nešama mano sielos broliams ir sesėms tuo metu, kada aš vaikščiojau po Galilėją ir Judėją, keliavau po kitas Viduržemio jūros šalis. Tada aš nekabėjau ant kryžiaus. Tada aš ir nešiau tą žinią, kuri turėjo likti kiekvieno iš jūsu širdyje, kad atvertų jūsu sielos dvasinius virpesius taip, kad jie susiliėtų su Kūrėjo, Tėvo, dvasinio spindėjimo siunčiamais, kiekvienam mums, virpesiais. O tada jokio kryžiaus nebuvo. Ir apie jokią nuodėmės atpirkimą aš nekabėjau. Ir niekas net minties neturėjo, kad aš būsiu taip žiauriai nukankintas, tačiau mano žinios klausėsi tūkstančiai. Mano *gyvojo Jėzaus gyvosios žinios*.

Kada manęs klausėsi tūkstančiai, kada tūkstančiai tikėjo į mano skelbiamą gerąją naujieną, tada niekas manęs net mintyse nevadino *Kristumi*. Jie džiaugėsi atnešta mano gerąja žinia, kuri būtent ir išgelbės kiekvieną. Būtent geroji žinia, o ne mano mirtis ant kryžiaus, kuri tik užbaigė mano, mirtingojo, gyvenimą tarp jūsu. Tai pati manosios misijos pabaiga. O savo gerąją žinią aš skelbiau daug metų. Iš pradžių skleisdamas ją vienas. Kur beatsidurdavau, kur benukeliaudavau, visur aiškinau žmonėms tą gerąją žinią. O kada pamačiau, kad žmonės su didžiule viltimi ir pasitikėjimu sutinka gerąją naujieną, kad šitoji geroji žinia juos ramina ir stiprina, tada

nusprendžiau, kad turiu paruošti savo mokinių, kurie skelbtų šitą mano gerąją žinią, kada aš jau būsiu išėjęs iš šito pasaulio, kada manęs nebegalės klausytis ir matyti, kaip aš mokau būdamas materialiu pavidalu.

Ir aš žinojau apie savo tragišką būsimą išėjimą. Ir šitam išėjimui neteikiau didelės reikšmės. Visą savo dėmesį aš sutelkiau gerosios žinios skelbimui ir savo mokinių rengimui, kurie šitą žinią neštų po pasaulį ir ją drąsiai skelbtų po manojo išėjimo iš šito pasaulio materialiu pavidalu.

Manoji gera žinia yra, buvo, ir bus, tik tokia – *Dievo Tėvystė ir žmonių brolystė* – ir kai kas net iš jūsų jau dabar skelbia net ir padidintą šitą pačią žinią, ir tai yra *tiesa – ir visos kūrinių brolystė*. Tačiau prieš du tūkstančius metų aš negalėjau skelbti *visos kūrinių brolystės*, nes žmonių samprata apie kūrinių buvo labai menka. Šiandien ji taip pat dar labai menka, nors jau yra vis daugiau ir daugiau žmonių, suvokiančių, kad jūsų pasaulis nėra viena vienintelė planeta, kurioje yra gyvybė. Lygiai taip pat vis daugiau ir daugiau bus tokių jūsų sielos brolių ir sesių, žvelgiančių į kūrinių dar gilesniu žvilgsniu ir suvokiančių, kad yra ne tik kitos planetos, kuriose yra žmogiškojo lygio gyvybės forma, bet taip pat yra pasauliai su dieviškosios gyvybės sumodeliuotomis įvairiomis dvasinėmis gyvybės formomis. Ir vis labiau ir daugiau jūsų sielos brolių pradės suvokti, kad kūriniuose yra ir tokia gyvybės forma, kuri įsiterpia tarp materialios ir žmogiškosios gyvybės formos ir dieviškosios dvasinės gyvybės formos. Ir šitoji tarpinė gyvybės forma yra pereinamoji gyvybės forma, sielos gyvybės forma, kada iš materialaus gyvybės apvalkalo, arba kūno, yra pereinama į dvasinį.

Štai dėl ko aš sveikinu visus tuos savo brolius ir seseris, kurie jau dabar mano gerąją žinią išplėtė nuo Dievo Tėvystės ir žmonių brolystės iki visos kūrinių brolystės.

Kada aš buvau šitame pasaulyje žmogiškuoju pavidalu, tai turėjau derintis prie to laikmečio žmonių sampratų. Tačiau aš norėjau šitas sampratas tiek sustiprinti, tiek ištiesinti, kur jos buvo iškreiptos. Aš ir jums negaliu kalbėti apie tai, ko jūsų protas suprasti šiandien nėra pajėgus. Tačiau jūs turite žinoti, kad tikrovė yra tokia sudėtinga, tokia įvairiapusė, kad jos suvokti iki galo negalima net ir man, nors manoji kilmė yra *dieviška, nes aš esu tiesiogiai kilęs iš Dievybės*. Tačiau toks tikrovės iki galo nežinojimas ir suteikia akstiną siekti dar daugiau ir siekti to, kas dar nepažinta, nes pati tikrovė yra *vystoma Kūrėjo*, kuris yra begalinis ir amžinas. Ir tik Jam yra žinoma *visa* tikrovės panorama.

Kada aš buvau žmogiškuoju pavidalu šitame pasaulyje, tada aš galėjau sau leisti labai atsargiai plėsti žmonių sąmonės dvasinius virpesius. Net ir manoji geroji naujiena daugumai buvo perdaug akinanti. Tačiau visi geravaliai žmonės, paprasti ir vargingi žmonės, labai nuoširdžiai klausėsi mano gerosios naujienos – Dievas Tėvas yra vienas visiems žmonėms, o visi žmonės yra broliai. Ir kas tik įtiki į šitą gerąją žinią, tą Tėvas priima į savo karalystę.

Man buvo daug artimesnis aiškinimas apie Visų Tėvą ir Jo milžinišką šeimą, tačiau šitoks mokymas nebuvo žydams dar suprantamas, kad Dievas Tėvas turi savo šeimą, kuri yra viena ir bendra, tiek pagonių, tiek judėjų, kurie įtiki į Tėvą. Žydams buvo per sunku save matyti vienoje šeimoje su pagonimis, kurie, jų samprata, buvo netikintys ir neverti tokio paties dėmesio ir tokios pačios meilės, kaip tikintieji judėjai.

Todėl man reikėjo derintis prie jų lauktos Mesijo atėjimo žinios, kada per kartas buvo laukiama, kad ateis Mesijas ir užims laisvą karaliaus Dovydo sostą, ir juos visus išvaduos iš netikinčių pagonių jungo. Tokioje aplinkoje šeimos samprata buvo perdaug ryški ir akinanti šviesa. Ir dėl tokio savojo mokymo šviesos sumažinimo aš jaučiau šioki toki nusiminimą, kad pats turiu iškreipti savo paties mokymą apie Tėvą. Tačiau kompromisai yra būtini, jeigu nori pasiekti mažiau išsivysčiusi, dvasine prasme, žmogiškąją protą. Ir aš tą kompromisą padariau sąmoningai.

Judėjams, kaip ir kitiems tikintiesiems, įvedžiau ne Tėvo *dvasinės šeimos*, bet *dangiškosios karalystės* metaforą.

36. Kodėl aš kreipiuosi į jus pats?

Mano misija tarp jūsų, kaip žmogaus tarp žmonių, ir mano mokymas buvo taip iškraipyti tų pačių žmonių net su kuriais aš tiesiogiai bendravau, kad dabar aš priėmiau sprendimą tiesiogiai kreiptis į jus, mano mieli broliai ir sesės, kad jūs gautumėte tiesioginius mokymus, be kokio nors žmogiškojo iškraipymo. Mano mokymo ir aiškinimų perteikimo jums visiems tarpininkas nuo savęs nieko neprideda. Jis yra pasiruošęs užrašyti tik tai, ką aš jam perduodu per jo protą, per jo viršsąmonę. Jis šitą mano perduodamą tekstą užrašinėja kiekvieną rytą nuo šeštos valandos.

Jis perskaitė mano mokymus, perteiktus per vieną mano parengtą mano sesę Afrikoje anglų kalba. Ir jis norėjo tuos mano laiškus išversti į lietuvių kalbą, kad su jais galėtų susipažinti ir jūsų tautos sesės ir broliai. Tačiau po jo pabendravimo su Tėvu ir manimi buvo nuspręsta mano laiškus ne versti iš anglų kalbos, bet iš manęs gauti tiesiogiai

mano mokymus lygiai taip, kaip juos gavo toji mano sesė iš Afrikos. Mano mokymus užrašantis jūsu sielos brolis yra patyręs mirtingasis, žengiantis dvasiniu keliu jau penkiolika metų. Ir per šitą laiką jis tapo dvasiniu mokytoju ir bendrauja su manimi ir Tėvu lygiai taip, kaip bendravau su Tėvu aš, kai buvau prieš du tūkstančius metų jūsu planetoje kaip Jėzus iš Nazareto. Dėl to jo užrašomi mano mokymai yra be iškraipymų ir patikimi, kaip yra patikimas ir šitas jūsu sielos brolis, vykdamas Tėvo valią ir besirūpinantis Jo reikalu jūsu pasaulyje lygiai taip, kaip juo rūpinausi ir aš būdamas žmogiškuoju pavidalu. Dėl to aš esu daug kartų jį patikrinęs, ir juo pasitikiu net ir taip, kaip juo pasitiki ir Tėvas. Štai dėl tokių priežasčių ir buvo tarp mūsų susitarta, kad savo mokymus perteiksiu per jūsu brolių tiesiogiai, kad jam nereikėtų versti iš anglų kalbos į lietuvių kalbą, o kad jūs turėtumėte mano mokymus savo gimtąja kalba ir perteiktus juos irgi gimtąja kalba.

37. Mane džiugina jūsu nuoširdžios maldos

Mano mieli sielos broliai, aš jums nuoširdžiai dėkoju, kad jūsu šalyje yra taip nuoširdžiai ir dažnai minimas mano vardas, kad mano vardas daugeliui sukelia gerų minčių ir stimuliuoja geriems darbams. Aš džiaugiuosi jūsu sielos brolių šviesa ir tiesa, kuri iškelia mano vardą ir mano asmenį kiekvieną kartą, kada jūs meldžiatės bažnyčiose ar namuose, kada tik jūs nuoširdžiai atsiveriate man. Aš dėkoju jums visiems, kurie taip nuoširdžiai ginate mano vardą, kada kas nors pradeda jį teršti, nes tą jūs darote iš meilės man. Aš sveikinu jus, kad statote naujus Tėvo maldos namus ir juose šlovinate ir garbinatė Tėvą. Tuo jūs visi ir kiekvienas tampate panašūs į mane, nes aš irgi šlovinau ir garbinau Tėvą būdamas žmogaus pavidalu. Net ir dviejų tūkstančių metų intervalas netrukdo mus sujungti bendru veiksmu, kuris yra vienas ir tas pats veiksmas *dvasioje – Tėvo šlovinimas ir garbinimas iš meilės*.

Būtent aš šito ir siekiu, kad žmonės per mane pažintų Tėvą ir pradėtų Jį šlovinti ir garbinti, jausdami Jo meilę savo viduje. Aš norėjau, kad visi žmonės pajautų šitą realią Tėvo meilę savo pačių viduje, o pajautę, atsiliptų jai Tėvo šlovinimu ir garbinimu. Todėl dabar aš ir sveikinu jus visus kaip savo sielos brolius, taip nuoširdžiai ir taip su meile mininčius mano vardą ir atvėrusius savo širdis tiek man, tiek Tėvui.

Tėvas ir aš esame *viena dvasioje*. Dėl to, jeigu jūs esate nuoširdūs, tai visada šlovindami ir garbindami mane, jūs tuo pačiu šlovinatė ir garbinatė ir Tėvą. Nes aš visada pasirūpinu, kad šitas nuoširdus manęs šlovinimas ir garbinimas pasiektų ir Tėvą, nes ši šlovinimo ir

garbinimo pasiuntimą man aš sustiprinu ir persiunčiu Tėvui. Tėvui ir man svarbiausias dalykas yra jūsų nuoširdus atsivėrimas, kad jūsų siela trokštų gyvo bendravimo su manimi iš meilės man, ir Tėvui.

Todėl mano širdis visada yra pasiekiamo, ir džiaugiasi jūsų nuoširdžiais atsivėrimais man. Dar daugiau ji džiaugiasi tada, kada jūs ir patys man nuoširdžiai pasipasakojate savo problemas ir sunkumus, savo skausmus ir kančias, savo gėlą ir neviltį. Tačiau dar daugiau ji džiaugiasi jūsų valia, drąsa, ir ryžtu šitas pačias problemas ir sunkumus spręsti atsiduodant manosios ir Tėvo valios vykdymui.

Mano valia visiškai sutampa su Tėvo valia. Jeigu jūs sutinkate su mano valia, reiškia sutinkate ir su Tėvo valia. Jeigu sutinkate su Tėvo valia, tai sutinkate ir su mano valia. Tėvo ir mano valia yra *viena dvasioje*. Ir kada tik jūs sutinkate su Tėvo valia, ar su mano valia, tada ir jūsų valia tampa *viena dvasioje* su Tėvo valia, ar su mano valia. Šitaip mes būname suvienyti dvasioje Tėvo meilės dėka. Tik šitoks ryšys yra gyvas, gyvybingas, ir kuriantis. Ir apie tokį ryšį aš atėjau į jūsų pasaulį kalbėti žmonėms, kad mane išgirstų tiek jūsų pasaulio žmonija, tiek ir kitų pasaulių gyventojai: ir materialūs mirtingieji, ir sielos, žengiančios tolyn jau po prisikėlimo, ar dvasios, kurios yra amžinos, kada savo valią yra suliejusios su Tėvo valia. Aš atėjau į šitą pasaulį, kad apšviesčiau žmones meile ir tiesa, gėriu ir grožiu, gailėstingumu ir tarnavimu.

Ir gyvenimas būtų neatpažįstamai pasikeitęs, jeigu tiktai mane būtų supratę ir neiškraipę net ir mano betarpiški mokiniai, kuriuos aš išskyrčiau iš visos kitos žmonijos apaštalu vardu.

38. Apaštalu aplinka

Jie nebuvo išskirtiniai žmonės. Jie nebuvo ypač protingi ar dvasingi žmonės. Jie niekuo neišsiskyrė iš kitų to laikmečio žmonių. Visi jie turėjo savo užsiėmimą, visi jie buvo to meto savos kartos atstovai. Ir dvasiniu mokymu nesidomėjo kiek nors daugiau už kitus savo bendraamžius. Nors jie ir buvo baigę jūsų supratimu mokyklą, mokėjo puikiai skaityti ir rašyti, protingai dėstyti savo mintis, drąsiai bendrauti su savo aplinka, bet nė vienas iš jų nebuvo specialiai, be sinagogos mokyklos, įgijęs tokio žinojimo apie Dievą, kokį suteikia rabinų akademijos. Jie žinojo apie Dievą tik tiek, kiek to meto aplinka jiems leido žinoti. Todėl jiems buvo sunku mano mokymus priimti tokius, kokius aš jiems atnešiau, kad jie, juos įsisavinę, išliktų nepasikeitę, nelaužytų aplinkos jiems primestų ritualų ir dogmų. Toks žingsnis reikalauja nepaprastai gilaus įtikėjimo į Tėvą ir Jam atsidavimo. Toks žingsnis yra žengiamas tik pajautus milžinišką Tėvo meilę savyje. Ir labai dažnai net šitoji Tėvo meilė, pajausta savo viduje,

uždega tokią didžiulę ugnį žmogaus viduje, kad jis trokšte trokšta nešti šitą pačią ugnį ir kitiems. Tačiau neišmintingai nešama tokia Dievo meilės uždegtas ugnis, gali apakinti ir išgąsdinti kitus, tos meilės dar nepajutusių, tuos, kurie tos meilės dar nėra patyrę, dėl to jos ir nepažįsta. O tai, kas dar nepažinta ir nesuprantama, žmogų visada baugina ir neramina. Ir todėl žmogus labiau linksta laikytis jau pažinto ir suprantamo dalyko negu žengti nuo to, kas atrodo yra artima ir sava, į ten, kur nežinoma ir neaišku.

O kada širdyje suliepsnoja Tėvo meilės ugnis, kuri traukte traukia pirmyn, ir kada nėra gilaus supratimo ir patyrimo, ką šitoji Tėvo meilės ugnis nori perteikti savo degimu žmogaus sieloje, jo širdyje, tuomet tas degantis šita meilės ugnimi yra linkęs daug ką iškraipyti, daug ką pasakyti ne taip, kaip yra iš tikrųjų, kad tik tie kiti jį išklaustyti ir patys užsidegtų šita ugnimi iš vidaus. Tačiau aplinka, kuriai nešama šitoji Tėvo meilės ugnis, yra dar mažiau pasirengusi manajai gerajai žinia – Dievo Tėvystei ir žmonių brolystei – kad ją priimtų iš karto. Kaip iš karto jos nepriėmė ir mano apaštalai. Ir aš turėjau daugiau negu trejus metus juos nuolat mokyti, nuolat jiems aiškinti, kad visi vienodai yra laukiami dangiškojoje karalystėje. Ne tik žydai, bet ir pagonys. Visi, be jokių išimčių.

Dėl to, kada tokie minčiai aplinka nėra pasirengusi ir atsivėrusi, o viduje deganti ugnis skatina žengti ir veikti išorėje, tada labai lengva susigundyti tikrąją žinią pakeisti paprastesne, kurios neatmestų ir aplinka.

Tačiau pakaitalas niekada nebus toks, koks yra originalas. Ypač tai svarbu dvasiniuose reikaluose, kur mintis ir mokymas nėra akimirksniu patikrinami akimis ar rankomis. Tam reikalingas vidinis, sielos, matymas. O jis yra pasiekiamas tik nuoširdžiu, atkakliu, ir ryžtingu pastangų dėka.

Kadangi mano gerosios naujienos mano apaštalams taip ir nepavyko suvokti iki galo, kad šitą žinią būtų paskleidę visam pasauliui net ir taip, kaip jiems ją paskleidžiau aš, tai atėjo laikas, kada turiu dar kartą kreiptis į jus aš pats. Kreiptis tam, kad ištaisytumėte šitokią mano mokymo iškreipimą, tam, kad jūs patys galėtumėte, galų gale patys, patirti mano mokymo tikrumą, kad ir tie, kurie šio mokymo dar nežinos, pagal jūsų gyvenimą, pagal jūsų veiksmus kasdienėse situacijose, atskirtų, kad jūs einate manoj mokymo keliu.

39. Manasis dvasinis statusas

Aš esu aukščiausiojo rango Dvasinis Valdovas visoje savo visatoje. Aš nesu Tas, kurį jūs palaikėte Trejybės Sūnumi. Aš pats esu kilęs iš šito Sūnaus ir iš Tėvo. Ir tik šitas Vienintelis Tėvo Sūnus yra *tas ir*

vienintelis Tėvo Sūnus, ir yra Rojaus Trejybės Antrasis Asmuo. Aš niekada nebuvau, ir nesu, ir nebūsiu, tas Vienintelis ir Amžinasis Tėvo Sūnus. Amžinasis Sūnus neturi pradžios ir pabaigos. Aš pradžią turiu, nes ją esu gavęs iš šito paties Sūnaus ir Tėvo. Nei šis Sūnus, nei Tėvas neveikia kaip nors kitaip visatoje kaip tik per *tokius Sūnus, kaip aš*. Ir jums nereikia jausti nusivylimo ar net susierzinimo, kad aš nesu tas vienintelis Tėvo Sūnus, nes, *su juo*, aš dvasioje esu lygiai toks pat, kaip ir jis. Esu net labiau savo kai kuriomis savybėmis panašesnis į vienintelį Tėvo Sūną, negu į patį Tėvą. Aš jums minėjau, kad Amžinasis Sūnus yra visai kūriniškai Dievas-Motina. Ir jo motiniškoji meilė yra sušildyta begaliniu gailėstingumu. Ir mano viena iš panašesnių savybių į Amžinąjį Sūną yra *gailėstingumas*. Būtent šis gailėstingumas ir leidžia pasiekti žmonių širdis net ir tada, kada atrodo jos jau seniai yra prarastos meilei ir tiesai. Būtent gailėstingumu pasižyminti meilė ir leidžia iki pat paskutinės akimirkos siekti atverti žmogaus sielą, net kai visi kiti nuo tokio užkietėjusios širdies žmogaus gali jau būti nusigręžę.

Todėl būkite tikri, kad aš esu lygiai toks, koks yra ir Tėvas, ir Amžinasis Sūnus, ir esu turintis visas galias ir valdžią savojoje visatoje, kokią galią ir valdžią turi Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus visoje kūrinyje.

40. Dvasinės karjeros laiptai

Žmogui yra būdinga keltis karjeros laiptais tam, kad kiti jį pradėtų labiau vertinti, kad su juo pradėtų elgtis pagarbiau. Tačiau ne šitaip yra dvasinėje Tėvo šeimoje. Didesnė valdžia yra suteikiama tada, kada tvarinys pasiekia aukštesnes dvasines vibracijas ir jomis susitapatina su Tėvo siunčiamais aukštesnio dažnio dvasiniais-informaciniais virpesiais. O šitoks aukštesnio dažnio virpėjimas yra pasiekiamas ne tik didesnėmis žiniomis apie kūriniją ir Dievą, bet taip pat, ir ypač, tu didesnių žinių pritaikymu kasdieniame *tarnavime visumos labui*. Toks yra vienintelis žengimo į šviesą kelias, užimant vis aukštesnę ir įtakingesnę, jūsų supratimu, postą. Mūsų supratimu, prisiimant vis sudėtingesnę užduotį tam, kad ją vykdydamas atiduotum kūriniškai visą tą šviesą, kurią sukaupi iki tol, ją pažindamas, ir kad pasirengtum dar didesnės šviesos priėmimui. Ir toks kelias yra amžinas.

Ir kiekvienas tvarinys, nesvarbu kokio rango ar kategorijos jis būtų, visada turi laisvą valią ir ja naudojasi vadovaudamasis tik savo išmintimi. Nė vienas tvarinys niekada negali nieko padaryti, kad savo valią primestų kitam. Net ir žmogus. Kiekvienas sprendimą priima tik remdamasis savąja išmintimi. Ir pats didžiausias išminčius, nesvarbu,

prieš kiek laiko jis būtų gyvenęs šitame pasaulyje, visada savo išmintį siekė išplėsti ir ja pasinaudoti, ir kitiems ją paskleisti. Tačiau pats išmintingiausias savo išminties plėtimas yra pasinaudojimas aukštesniais šaltiniais, net dieviškais šaltiniais, ypač apreiškimų išmintimi, kurią perteikia dvasinės būtybės žmonėms. Kaip ir šiuo atveju, kada dabar jūs gaunate šį apreiškimą. Tačiau, ar jūs juo pasinaudosite, sprendimą vis tiek priimsite patys, ir asmeniškai. Ir, pasiremdami tiek savo sukauptą išmintimi, tiek mano jums perteikiamu apreiškimu, jūs išsivaduosite iš tamsos ir klaidžiojimų, klaidingų samprotavimų apie mane ir mano gyvenimą žmogiškuoju pavidalu.

Štai dėl ko išmintingai žvelgdami į mano mintis, jūs tikrai suvoksite, kad jums tikrai niekas nesikeičia net ir dabar, kada sužinojote, jog aš nesu tas Vienintelis Dievo Tėvo Sūnus, kokiu mane laikote jau du tūkstančius metų. Tačiau atėjo metas, kad jūs tikrai galėtumėte sužinoti apie mane daugiau ir net tai, ko nežino nė vienas manosios visos visatos tvarinys, nes būtent aš jums pasakoju apie save. Ir niekas kitas, visoje mano visatoje, negali žinoti geriau už mane, ką ir kaip aš patyriau per savo gyvenimo periodą žmogaus kūne. Ir tie patyrimai nebuvo perteikti jokiame kitame šaltinyje taip, kad atspindėtų mano paties mintis, kad tą perteiktų iš mano lūpų.

Kaip tik dabar atėjo metas tokią informaciją paskleisti. Paskleisti tam, kad ji paaikšintų mano misiją tarp jūsų.

41. Mano misija gilumine prasme

Jums jau užsiminiau, kad manoji misija buvo apreiškta Tėvą ir atskleisti Jo savybes savuoju gyvenimu. Tik jokių būdų jus ne gąsdinti savąja mirtimi ant kryžiaus už tariamas jūsų nuodėmes. Tačiau aš atėjau ne tik jums, bet ir visai savo visatai pasitarnauti. Aš save padovanojau kaip didesnę šviesą, kuri nusileido ir įsikūnijo jūsų grubių, arba žemų, energetinių virpesių materialiam kūne. Šitas mano patyrimas paties žemiausio, materialaus, tvarinio pavidalu man suteikė tokį patyrimą, kokio aš dar iki tol nebuvau turėjęs.

Aš esu savosios visatos Sutvėrėjas ir Valdytojas. Ir ją aš valdau, ir tą darau ne vienas, bet drauge su sau lygia partnere Visatos Motina Dvasia, kuri ir paskleidžia po visą visatą savo dvasią, kuri vadinasi *Šventoji Dvasia*. Dabar jūs turite sužinoti, kad Šventoji Dvasia yra manosios sutuoktinė, manosios partnerė, man lygiavertė, Visatos Motinos Dvasios *pasireiškimas mūsų visatoje*. Šventoji Dvasia nėra asmuo. Dėl to ji nėra ir Rojaus Trejybės narys.

Jūsų pirmtakai, tie, kurie pirmieji pajuto manosios dvasios, Tiesos Dvasios, poveikį po mano prisikėlimo ir pakilimo pas Tėvą, kada aš ją

pasiunčiau šitam visam pasauliui, o Tėvas tuo metu pasiuntė savo dvasią, Minties Derintoją, kiekvienam vaikui, ir kada toks dvasinis pakylėjimas buvo apaštalu ir mano mokinių realiai patirtas jų viduje, tuomet jie ir pavadino šią dvasinį pakylėjimą Šventąja Dvasia. Ir jai priskyrė Rojaus Trejybės Trečiojo nario statusą. Begalinės Dvasios statusą. O kaip tik Begalinė Dvasia ir suteikia man savo dukrą, Vietinės Visatos Motiną Dvasią, kaip mano lygiavertę Partnerę.

Štai dabar, kada mes bendrai sukuriame savo visatoje įvairių kategorijų gyvybę, tada aš turiu patirti tų gyvybės formų išikūnijimus, kad žinočiau ne tik iš išorės, kokia manosios sukurtos gyvybės įvairovė, bet taip pat, kad patirčiau ir iš vidaus, ką reiškia *ta gyvybės forma būti ir tarnauti*. Ir man teko patirti kitus savęs padovanojimus tų tvarinių pavidalu dar ir dėl to, kad tos kategorijos, kurios pavidalu buvau išikūnijęs, tvariniams aš demonstravau, koks gali būti nuostabus tos kategorijos tvarinio gyvenimas, kada yra nuoširdus ir begalinis troškimas ir atsidavimas Dievo valios vykdymui.

Aš ne tik pats įgydavau tų tvarinių, visų tos kategorijos tvarinių per visą mano visatą, patyrimą, bet tuo pačiu ir jiems visiems aš rodydavau tų tvarinių kategorijos tarnavimo pavyzdį. Ir nors aš išikūnydavau tik vieną kartą vienos kurios nors gyvybės kategorijos pavidalu vienoje kurioje nors planetoje, bet aš sukaupiau *visų* tokios kategorijos tvarinių patyrimą visose planetose.

Lygiai tą patį sakau ir apie mano patį paskutinįjį savęs padovanojimą žmogiškuoju pavidalu. Aš nugyvenęs savo vieną gyvenimą vienoje planetoje turiu galią sukaupti visų žmonių visose planetose turimą patyrimą. Tokį sugebėjimą man suteikė Tėvas. Ir savuoju išikūnijimu aš rodžiau, kaip žmogus gali gyventi su Tėvo meile visumai. Visiems. Ir dėl to, kad aš atskleidžiau žmonėms didesnę šviesą, atnešiau jiems didesnę meilę, parodžiau jiems kryptį, kur žengti, manasis išikūnijimas yra *savęs padovanojimas visiems mirtingiesiems*.

Manasis atėjimas nėra baimės ir bausmės pranešimas, kas neatgailaus ir neįsileis manęs į savo širdį, tas nepateks į Tėvo karalystę. Manasis atėjimas yra džiaugsmo dovana visiems, nes ji apšviečia ir sušildo visus, bet nė vieno negašdina ir neprievartauja.

Gyvendamas žmogiškuoju pavidalu, aš gyvenau kaip bet kuris kitas žmogus. Aš buvau atviras bet kokioms gėrio ir blogio sampratoms, kokios tuo metu buvo tuometinėje visuomenėje, kurioje aš ir gyvenau. Dėl to šitas visatos Sutvėrėjo ir Valdovo išikūnijimas yra pats pavojingiausias iš visų kitų, nes jis gimsta iš moters bejėgiu kūdikiu ir auga ir vystosi lygiai taip, kaip ir kiti to meto ir tos kartos vaikai. Nei išvaizda, nei kūno struktūra aš nesiskyrčiau nė nuo vieno savo bendraamžio. Niekas mano kūne neliudijo, kad aš esu visos tos

planetos, visos jos gyvybės ir augalijos Sutvėrėjas ir Valdovas, savo visatą valdantis Visuotinio Tėvo vardu, kaip Jo atstovas. Ir patirdamas savo sukurtų tvarinių patyrimą, įsikūnydamas jų pavidalu, aš kaupiau jų patyrimą, suvokdamas, ką reiškia tokio tvarinio gyvenimas visai visatai. Ir tokių įsikūnijimų patyrimu aš pelnytai įgydavau vis didesnę ir didesnę valdžią Tėvo vardu, priartėdamas prie paskutiniojo savęs padovanojimo, kada po sėkmingo jo įgyvendinimo, aš iš Tėvo gavau aukščiausiąją valdžią ir savo visatą ėmiau valdyti nebe kaip Tėvo atstovas, bet taip, kaip ją valdytų pats Tėvas, asmeniškai būdamas šitoje mano visatoje. Ir šitą aukščiausiąją valdžią nebe Tėvo vardu, bet savo paties vardu valdyti, aš gavau iš paties Tėvo. Užsitarnavęs savuoju patyrimu tokių įsikūnijimų dėka.

Įsivaizduokit tą mano padėtį, kada aš augu kaip eilinis tos kartos vaikas, veikiamas visų išorinių poveikių, kaip ir bet kuris kitas vaikas yra veikiamas, ir išaugu toks vyras, kuris imtų kurstyti savo sielos brolius prieš Dievo valią. Reiškia visa mano misija būtų sužlugdyta. Dėl to, kad šitaip negalėtų taip lengvai atsitikti, toji šeima, kurioje buvo numatytas mano gimimas, buvo labai skrupulingai parinkta, vadovaujant Gabrieliui, kuris prieš pat mano gimimą apsireiškė Marijai ir pranešė tą džiugią žinią apie mano būsimąjį gimimą.

42. Juozapas ir Marija

Marija ir Juozapas buvo neseniai susituokę. Jie abu buvo dar labai jauni. Tačiau jų visa genealogija buvo tikrinama einant vis tolyn nuo jų į praeitį per kartų kartas, per visą žmonijos istoriją. Ir iš paskutiniųjų trijų parinktų šeimų, kurių visų protėvių genai buvo patikrinti iš dieviškųjų registru duomenų, buvo asmeniškai Gabrielio parinkta Juozapo ir Marijos šeima. Ir jūs labai iškraipėte mano gyvenimo istoriją, kad iš manęs atėmėte ir mano gimimą Marijos ir Juozapo šeimoje, visą laiką tvirtindami, kad aš gimiau iš nekaltos mergelės iščių. Jūs visiškai nežinote žydų pagarbos šeimai, vyravusios tais tolimais prieš du tūkstančius metų laikais, ir vyraujančios ir dabar.

Kaip gi jūs galite kalbėti ir vadinti tą Dievo žodžiu, kada jūs mano gimimą pavaizduojate už šeimos ribų. Ir mano gimimą būtent tokioje tautoje, kuri taip nuoširdžiai aukština pačią šeimą ir motinos ir tėvo vaidmenį joje. Būtent motina yra atsakinga už berniuko auklėjimą iki penkerių metų amžiaus. O sulaukus penkerių metų, berniuką savo auklėjimo globon perima tėvas. Tuo tarpu motina užsiima mergaičių auklėjimu ir toliau iki jos sukuria savo šeimą. Ir net šeimą sukūrusi dukra, iki pagimdo pirmąjį kūdikį, ir toliau dar tebelaikoma mergina. Tik pagimdžiusi vaiką ji tampa pilnateise *moterimi*.

Dĕl to ir Marija, kol dar nebuvo pagimdĭiusi manęs, o aŐ buvau jos pirmagimis vaikas, tol dar neturęjo moters statuso ir buvo laikoma mergina, nors ir turinti savo vyrą.

Tokių iŐkraipymų yra ir daugiau jŭsų laikomame Ŗventajame RaŐte. Taĉiau net ir jame jŭs dar surasite ir kai kurių kitų mano Ŗeimos brolių vardus, o taip pat paminęjimą, kad aŐ turęjau ir seserų. Tik skaitykite labai atidĭiai ir jŭsų vadinamąjį Ŗventąjį RaŐtą, ir jŭs suĭžinosite daugiau ir apie mano Ŗeimą, Juozapo ir Marijos Ŗeimą.

Ir man labai skaudu matyti, kada kuriami iŐkraipymai apie mane ir mŭsų Ŗeimą, kuri buvo gausi: Marijos pagimdyti devyni vaikai, mano jaunesni broliukai ir sesutęs, kuriuos man teko ir auklęti, kada nelaimingo atsitikimo metu statybose netikętai ŭuvo mano ŭemiŐkasis tėvas, Juozapas. Tada aŐ tapau pagrindiniu savo motinos ramsĉiu tiek aprŭpinant gausią Ŗeimyną pinigais, tiek moraline parama.

O man tai buvo toks patyrimas, kokio neturęjo joks kitas vaikas visoje planetoje. AŐ tuo metu teturęjau vos keturiolika metų, o ant mano peĉių uŭgulę visų mŭsų aprŭpinimas maistu ir vaikų auklęjimas. Bŭdamas vos keturiolikos metų aŐ netikętai tapau vyresniuoju broliu-tėvu visiems savo jaunesniems broliams ir seserims.

Tie patyrimai buvo labai sunkŭs ir kartŭs mano jaunam protui ir sielai. Ir kŭnui. AŐ nuo pat paauglystęs turęjau atsisakyti dĭiaugšmingos paauglystęs malonumų, kurie tuo metu vyravo tarp mano bendraamĭių. AŐ nebegalęjau atsiduoti tiems malonumams, nes mano peĉius uŭgulę tokia naŐta, kurią galętų su dideliu vargu neŐti net ir suaugusio vyro peĉiai. Tada man atrodę, kad tikrai galęsiu palŭėti ir neatlaikyti tokios didĭiulęs naŐtos mano dar nesubrendusiems peĉiams. Tuo labiau, kad iki to tragiŐko įvykio su mano tėvu, Juozapu, aŐ buvau ŭinomas kaip labai judrus, guvus, ir pilnas skambanĉio juoko vaikas. Savo judrumu ir samprotavimais aŐ pridarydavau daug rŭpesĉių ne tik savo tėvams, bet ir tiems, su kuriais bendraudavau. Jie ŭinojo, kad aŐ buvau dailidęs Juozapo sŭnus, todęl į mane ŭvelgę su tokia atlaidĭia pagarba, nes labai gerbę mano tėvą, Juozapą, kuris buvo labai darbŐtus ir nuoŐirdus ŭmogus.

Mano motina, Marija, irgi buvo labai jam atsidavusi ŭmona ir mus visus vaikus labai mylinti motina. Taĉiau jos charakteris buvo ne toks pastovus, kaip Juozapo. Juozapo ramumas, ir Marijos banguotumas turęjo įtakos ir mano charakterio formavimuisi. Iki mano tėvo ŭŭties aŐ daugiau savo charakteriu priminiau savo motiną. Manęs buvo pilna visur. Ir visur jauĉiau, kad kiti mano bendraamĭiai turi polinkį paklusti mano įtakai. Dĕl to man atrodę visiŐkai natŭralu, kad ir mano jaunesnieji broliai ir seserys turi man paklusti, nes buvo dar uŭ mane

ir jaunesni. Tik likęš šeimos pagrindiniu maitintoju, aš suvokiau tą atsakomybę, kuri dabar slėgė mano pečius.

43. Mano lavinimas

Aš prieš daugiau kaip metus buvau užbaigęs sinagogos mokyklą ir buvau tapęs pilnateisiu Izraelio įstatymo sūnumi.

Žydai turėjo tokią tradiciją, kad berniukai, užbaigę sinagogos mokyklą, vykdavo su tėvais į Jeruzalę ir pagrindinėje šio miesto sinagogoje būdavo išventinami į Izraelio įstatymo sūnus. Taip jie pereidavo iš paauglystės į visišką vyrystę. Ir paprastai tas atsitikdavo apie keturioliktus metus. Tačiau aš buvau priimtas į Izraelio įstatymo sūnus anksčiau dėl mano didesnio susidomėjimo mokymusi sinagogos mokykloje. Ir dėl mano tėvo, Juozapo, didelio atsidavimo mano švietimui nuo pat penkerių metų, kada jis jau buvo atsakingas už mano, kaip būsimojo Izraelio įstatymo sūnaus lavinimą. Aš sulaukiau iš jo tikrai išsamių aiškinimų apie gamtą, apie žmonių gyvenimą, apie užsidirbimą pragyvenimui, apie bendravimą su kitais žmonėmis, su savo bendraamžiais. Tėvas mane pasiimdavo labai dažnai į išvykas už Nazareto miesto ir rodydavo aplinkinę gamtą, aiškindavo istoriją. Aš mačiau jį dirbantį. Ir jam taip pat padėdavau dirbti, nes ir man jis buvo padaręs mažesnę staliaus varstotą, kad galėčiau pats praktiškai patirti ir jo darbo procesą. Ir mano motinos, Marijos, aiškinimai apie Dievą, man turėjo didelę įtakos.

Tačiau man nepakako mano tėvų aiškinimų, kodėl Dievas turi būti toks negailestingas, kad baustų savo klystančius vaikus. Todėl aš daug mąstydavau apie Dievą pats. Ir tokie apmąstymai man suteikdavo gilesnių minčių ir mano paties galvoje. Tėvas mane buvo išmokęs skaityti ne tik aramėjų kalba, bet ir graikų. Dėl to mano uolumas mokykloje nebuvo išskirtinis, tiesiog mano protas buvo įpratęs ieškoti priežasčių kiekvienam veiksmui. Aš nebuvau patenkintas tradiciniu atsakymu: “Tokia Jahvės valia.” Todėl mane labai domino klausimai, kodėl tokia Jahvės valia? Ir mano klausimai sukeldavo daug rūpesčių tiek mano tėvams, tiek aplinkiniams suaugusiems Nazarete, tiek mano mokytojams sinagogos mokykloje. Ir vis tik toks mano protas, ieškantis gilesnių ir labiau jį patenkinančių atsakymų apie daugybę dalykų, leido man lengviau suprasti ir įsisavinti tuos mokymus, kurie buvo pateikiami sinagogos mokykloje. Dėl to aš sinagogos mokyklą baigiau dar nesulaukęs nė trylikos metų. Ir tapau pilnateisiu Izraelio įstatymo sūnumi, kada mane tėvas pirmą kartą nuvežė į Jeruzalę.

44. Stebuklų nėra

Visi mano šie aiškinimai yra skirti tam, kad jūs nors kiek suvoktumėte, kad aš, nors ir būdamas Visatos Sutvėrėjas ir Valdovas, drauge su savo partnere Visatos Motina Dvasia, kada įsikūnijau žmogiškuoju pavidalu, tai kaip žmogus augau normalioje šeimoje, eilinėje vidutinėje šeimoje, kuri buvo labai atidžiai atrinkta iš daugybės šeimų. Galutinai iš trijų šeimų Juozapo ir Marijos jauną šeimą parinko pats Gabrielis. Po savojo apsiireiškimo Marijai, jis davė pirmąją viešą žinią mirtingajam apie didesnės šviesos atėjimą į šią pasaulį. Tačiau viskas visada per mano gyvenimo įvairius periodus vyko *natūralia* tėkme. Net ir tai, kad mano gyvenimo epizodus lydėjo jūsų vadinamieji stebuklingi išgydymai ar kiti viršgamtiniai dalykai, buvo ne kas kita, kaip natūrali veiksmų seka sutrumpinant nuo jūsų neatskiriama *laiko elementą*. Tik dėl to, kad jūs nežinote tokių įvykusių veiksmų priežasčių ir paties veiksmo proceso, o matote tik galutinį to veiksmo proceso rezultatą, akimirksniu įvykstantį, tai jūs tą pavadinate *stebuklu*. Stebuklų visoje kūrinijoje *nėra ir būti negali*. Yra tik jūsų nesuvokimas, kaip tokie dalykai gali įvykti. Todėl mano dabartinis jums perteikiamas aiškinimas apie save, daug ką iš jūsų gali ir nuvilti, nes jūs norite ir toliau gyventi nieko bendro su tikrove neturinčių iliuzinių pasakojimų apie mane įtakoje. Gyventi ramiai apie nieką giliau net nesusimąstant, nes taip yra parašyta jūsų vadinamame šventame rašte, dėl to ir turi būti tik taip, o ne kaip nors kitaip. Ir turi būti tik tiek, kiek jame irgi parašyta. Daugiau būti negali.

Jeigu vadovautis jūsų tokia iškreipta logika, tai aš niekada neturėjau būti mažiukas vaikas, niekada neturėjau bendrauti su savo bendraamžiais draugais, niekada neturėjau semtis didesnės išminties ir žinojimo iš bendravimo su savo tėvais, su savo draugais, su savo mokytojais, nes apie tai nieko nėra jūsų Naujasis Testamentas. O prie jo negali pridėti nė žodžio. Tuomet ir galite padaryti tik vieną vienintelę išvadą, kad aš turėjau iš gimusio kūdikio užaugti stebuklingai be savo vaikystės, be savo apmąstymų ir apie Dievą, ir apie aplinką. Bet aš jau minėjau, kad į šią pasaulį aš ir atėjau tik tam, kad patirčiau visą žmogaus gyvenimą – nuo gimimo iki mirties. Ir turėjau patirti ir patį gimimą ir pačią mirtį. Tik nebūtinai tokia prievartinę mirtį.

Aš turiu galią savo gyvybę atiduoti ir vėl ją susigrąžinti. Ir šią galią man suteikė Visų Tėvas. Dėl to aš galėjau, pasirinkęs tokį žmogaus patyrimą kuriame nors kitame savo visatos pasaulyje su daug aukštesniu civilizacijos ir dvasingumo išsivystymu negu jūsų, patirti mirtį, materialaus kūno mirtį, tiesiog pats pereidamas per tokia transformaciją, kada iš materialaus žmogiškojo apvalkalo vėl sugrįžtu į

savo įprastą dvasinį kūną, kuriame esu ir dabar, kada siunčiu šituos aiškinimus jums.

Prievartinė mirtis, bet kokia, liudija labai žemą dvasinio virpėjimo lygį to individo, arba tų mirtingųjų, sieloje. Bet koks dvasinis vystymasis, net ir pats menkiausias, visada tokius pačius žemiausius energetinius virpesius, kurie ir yra priežastis bet kokio prievartos veiksmo, kelia aukštyn į aukštesnio dažnio virpesius ir tada prievartos veiksmą atlikti tam pačiam žmogui tampa tiesiog *neįmanoma*. Kiekvieni dvasiniai virpesiai sukuria atitinkamą rezultatą. Tačiau tik žemi ir labai materialūs virpesiai, kurie visiškai yra užvaldę žmogiškojo proto ego, yra toji priežastis, kad tas gyvulinis protas griebiasi prievartinio veiksmo kito atžvilgiu, arba net savojo asmens atžvilgiu.

Visur ir visada per visą kūrinių stebuklą nevyksta. Dievas nėra stebukladarys. Jis paskleidžia meilę visai kūriniųjai, ir visiems vienodai. Ir ji pasireikšdama sukuria dėsni – priežasties, veiksmo, ir pasekmės. Kūriniųjoje yra tik meilė ir nieko daugiau. Ji yra reali ir tikra ir ją pajauti galite ir jūs, net ir dabar, skaitydami šituos mano aiškinimus. Tačiau, kad ją pajautumėte, jūs ir turite dvasiškai augti, kad pasiektumėte tuos pačius Tėvo siunčiamus meilės virpesius, kurių dažnis yra labai aukštas. Ir tada patys pamatysite, kad šitas nuostabus ir naujas pajautimas jūsų viduje sukuria priežastį gėrio ir meilės veiksmui visos kūriniųjos labui, visų žmonių labui. Ir tai bus meilės įstatymo priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio ir pasireiškimas, ir veikimas, ir įgyvendinimas asmeniniu laisvos valios sprendimu ir veiksmu. O tie, kurie šitų aukšto dažnio Tėvo meilės siunčiamų virpesių nepatiria, ir negali vadovautis meilės pačiu įstatymu, bet priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis veikia ir jiems. Dėl to jų veiksmų priežastis yra daug žemesnio dažnio virpesiai. Dėl to ir tų veiksmų pasekmės taip pat turi žemo dažnio virpesius. Jos yra skausmingos. Tik keldami savo dvasinį lygį, tuo pačiu ir savojo aš dvasinius virpesius, jūs pradėsite žvelgti į visą kūriniųją irgi dvasiniu žvilgsniu. Ir tada pradėsite realiai suvokti, kad kūriniųjos dėsnis yra nepažeidžiamas. Dėl to joje stebuklą nėra. Yra tik jūsų menkas suvokimas, kurį turite plėsti.

45. Nukabinkite mane nuo kryžiaus ir garbinkite Tėvą

Štai dėl to aš ir perteikiu šituos paaiškinimus, kad padėčiau ir jums giliau pažvelgti į savo aplinką, į kūriniųją, ir į mano asmenį bei jūsų pačių vietą. Be tokių mano paaiškinimų, jūs ir toliau eitumėte savosios skausmingos ir kankinančios jūsų sielą iš vidaus gyvenenos keliu. Aš jums sakiau, ir dabar kartoju: “Aš esu tas kelias.” O jūs vietoje to, kad eitumėte manuoju keliu, vis dar tebeaukštinate mano mirtį ant

kryžiaus. Aš jus pačius noriu išvaduoti iš mirties, kad jūs drašiai, be menkiausio šešėlio baimės žengtumėte mano gyvuoju keliu su manimi *prisikėlusiu ir gyvu*.

Aš trokštu, kad jūsų širdyse išivyrautų Tėvo meilė ir ramybė, o ne mano mirties vaizdinys. Jūs turite kurti aplinkui save *gyvenimą meilėje*, o ne skausme ir kančioje.

Ar galite jūs savo mažiems vaikams aiškinti apie Tėvo meilę, ir ją patirti, kada jūs mane demonstruojate kenčiantį ant kryžiaus. Tada vaikučio širdelėje gimsta baimės jausmas. Jis nemato meilės ten, kur kitas kenčia ir lieja kraują. Meilę jis mato tik ten, kur yra jo motinos ar tėvo apkabinimas iš tyro jausmo ir švelnumas, ten, kur yra pastiprinantis žodis ir pagalba.

Ar gali mažylis, matydamas mane ant kryžiaus kraujuojantį ir išsekusį, jausti savo širdutėje, kad Tėvas mane myli ir apkabina, šildo ir ramina, man padeda ir stiprina?

Kiek jam kyla daug klausimų, kada jūs aiškinate apie mane, kad aš numiriau už žmonių nuodėmes, kad aš išgelbėjau net ir nuodėmingus vaikus, nes jie jau gimsta su nuodėme. Ar gali toks vaikutis suprasti, kur jis padarė nuodėmę, kad aš turėjau net už jį numirti? Kur buvo mano mylintis Tėvas, kad leido man taip kankintis?

Tikrai mažyliui mano kabėjimas ant kryžiaus sukelia baimę. Ir jau nuo pat jaunų ir pirmųjų dienų jį pratina kaip nors pasislėpti nuo tokio Dievo, kad ir jam netektų taip kentėti, kaip kentėjau aš. Jis ima vis labiau ir labiau Dievo *bijoti*.

Aš atnešiau žmonijai, ir visai savo visatai, *mylinčio* Tėvo sampratą. Ne gašdinančio ir baudžiančio Tėvo sampratą. Tik manęs jūs nesupratote ir mano visą mokymą iškreipėte paversdami mane kančios simboliu visai žmonijai. Aš šito jūsų nemokiau. Net ir jūsų vadinamajame šventame rašte, ar surasite nors vieną užuominą, kad iškelkite mane pakabintą ant kryžiaus viešose vietose ir rodykite mane besikankinantį. Ar mokiau aš jus šito? Ne, šito aš jūsų nemokiau.

Tai kodėl jūs darote tai, ko aš jūsų nemokiau?

Ar mokiau jus, kad Dievas yra Tėvas ir visiems vienas, o visi žmonės yra broliai ir seserys? Taip, mokiau. Bet jūs mano mokymą iškreipėte, kad mane šlovinate vietoje Tėvo.

Aš manęs šlovinti ir garbinti jūsų nemokiau. Tai kodėl jūs šlovinate visą laiką mane, o ne Tėvą? Aš ir dabar garbinu Tėvą.

Ir dabar į jus kreipiuosi, kad pradėtumėte šlovinti Tėvą ir tik Jį. Jis yra vienintelis Dievas Tėvas. Ir tik Jį šloviną visa kūrinija. Ir aš. Aš nesu

Dievas Tėvas. Dievas Tėvas ir aš esame *viena dvasioje*. Ir nepaisant šitos mūsų dvasinės vienovės, mes esame du atskiri asmenys.

Ateis laikas, kada po prisikėlimo, kada jūs tapsite daug aukštesnių savo dvasinių virpesių pasireiškimas, arba sielos pavidas, turėsiatis savo dabartinį aš, kuris yra amžinas, nes padovanotas Tėvo, jūs stovėsite mano akivaizdoje, jau nužengę visą savo sielos vystymosi etapą ir būsite tapę amžina dvasia, su dar aukštesniu savojo dvasinio virpėjimo pasireiškimu, arba dvasios pavidalu, tada mes atsisveikinsime, ir jūs žengsite tolyn iš mūsų visatos, ir artyn pas Tėvą, kol atsidursite paties Tėvo akivaizdoje pačiame kūrinių amžinajame centre, Rojuje. Ir tada jūs šlovinsite Tėvą. Ir per visą amžinybę šlovinsite tik *Jį*. Ir vienintelį asmenį.

Dėl to ir dabar aš jums aiškinu, kad jūs išgirstumėte mano prieš du tūkstančius metų paskelbtą gerąją naujieną, mano evangeliją visam jūsų pasauliui, ir visai mano visatai, – Dievo Tėvystę ir žmogaus brolystę – o dabar mano dabartinių mokinių ir apaštalų išplėstą iki visos kūrinių brolystės. O ją išgirdę, kad patys pradėtumėte ja vadovautis ir gyventi, kasdien vis giliau ir giliau suvokdami, kad visi mes esame broliai ir seserys. Visi iki vieno. Mūsų visų Tėvas yra vienas. Jis yra Visuotinis Tėvas, Pirmasis Šaltinis ir Centras. Dėl to ir aš esu jums jūsų *vyresnysis brolis*. Aš jus mokau ir padedu eiti pas mūsų Tėvą. Dėl to atėjo laikas jums atvirai pasakyti, kad aš trokštu, kad jūs visi patirtumėte manųjų žodžių visą gelmę su Tėvu, pajautu savo viduje. Aš esu su jumis. Su visais jumis per savo išlietą Tiesos Dvasią. Bet Tėvas yra visada jūsų, kiekvieno, viduje. Ir visą laiką. Ir Jis yra jūsų viduje, nes pasiuntė jums, kiekvienam, savo dvasią, Minties Derintoją. Ir būtent Jo dvasia jus veda visą laiką nejučia iš vidaus. O aš visą laiką jums beldžiu iš išorės. Beldžiu ir įeinu į kiekvieno širdį, kuris tik ją atveria man. Ir tada mes drauge su Tėvu pradėdame veikti jus iš vidaus. Ir mūsų bendras veikimas turi dar vieną pagalbininką – Šventąją Dvasią. Aš jums jau aiškinau, kad šitoji dvasia yra mano Partnerė – Visatos Motinos Dvasios – dvasia. Ir mes harmoningai, net ir tobulai, sutardami jus visus, bet kiekvieną asmeniškai, vedame pas Tėvą. Vedame vienu vieninteliu keliu – *vidinio įtikėjimo* keliu. Tik įtikėjimas yra tas kelias pas Tėvą. Ir jis veda per mane. Jūs niekaip neišvengsite manojų kelio iki susitiksite su manimi, kada tapsite amžina dvasia. Nors patyrimo kelių pas Tėvą yra nesuskaičiuojama daugybė, bet pagrindinis kelias ir vienintelis kelias, kuris išgelbsti kiekvieną, yra *gyvasis įtikėjimas*. Ne ritualinis tikėjimas, bet *gyvasis įtikėjimas*.

46. Laisva valia

Mano mielieji broļiai ir sesēs, jūs turite iš Tēvo, mūsu visu vienintelio Tēvo, padovanotā jums visiems, ir kiekvienam, *laisvā valiā*. Tai reiškia, kad jūs galite elgtis ir vienaip ir kitaip, ir Tēvas, o taip pat ir aš, neprieštarau jums. Nes jeigu Tēvas neleistu jums pasinaudoti *laisva valia*, tai jūs negalētumēte būti mirtingaisiais Dievo vaikai, kurie turi likimą vis labiau ir labiau patirdami Jī patī per daugybę Jo pasireiškimo etapų jūsu gyvenime, tiek dabar, tiek ateityje sielos pavidalu, ir dar vēliau amžinosios dvasios pavidalu, kokiame esu ir aš, vystytis į vis geresnį ir tobulesnį asmenį, į vis geresnį savąjį aš. Jeigu jūs *laisvos valios* neturētumēte, tai jūs niekuo nesiskirtumēte nuo bet kurio gyvūno, kuris neturi tokio likimo, kokį turite jūs – vis labiau ir labiau patirti Tėvą ir vis daugiau ir daugiau skleisti meilę ir gėrį visiems ir susilieti su Tėvo dvasia, gyvenančia kiekviename iš jūsų, ir pasiekti visos kūrinių centrą, Rojų, kad galėtumēte iš Tėvo gauti patvirtinimą, kad Jo mandatą panaudojote iki galo ir įgyvendinote Jo nurodymą: „Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu Aš.“ Ir tą padarėte iš meilės Jam ir panaudodami savo *laisvą valią*.

Tik *laisvos valios* dėka tvarinys, kurį jūs vadinate žmogumi, gali vystytis ir augti. Ir net tokiomis tragiškomis aplinkybėmis, kada pavojus iškyla jūsų materialaus kūno gyvybiniam egzistavimui, kada jums gresia pavojus, kad jūsų kūno gyvybinės energijos tekėjimas į jūsų materialų apvalkalą bus nutrauktas, vis tiek jūs turite *laisvą valią* išlikti ištikimas Tėvui, arba nuo Jo nusisukti.

Ir tą jūs padarote savo *laisva valia*.

Tačiau dauguma iš jūsų klaidingai tvirtinate, kad jūs buvote priversti pasielgti vienaip ar kitaip, nes jus kažkas tą padaryti privertė. Jūsų priversti negali *niekas, net ir Tėvas*. Vis tiek sprendimą priima jūsų protas. Ir kiekvieno sprendimas yra priimamas asmeniškai ir *laisva valia*. Jus gali įtakoti atitinkamos aplinkybės pasielgti vienaip ar kitaip, gerai ar blogai, bet vis tiek nusprendžiate jūs, priimdami galutinį apsisprendimą patys *asmeniškai*.

Aš jums esu ne vieną kartą sakęs, kada gyvenau žmogiškuoju pavidalu: „Nebijokite tų, kurie gali atimti jūsų fizinio kūno gyvybę, nes tuo jų valdžia jums ir pasibaigia. Bijokite tų, kurie gali pražudyti jūsų sielą. Kokia gi nauda iš to, kad jūs gyvybę materialiam kūne išsaugosite, o sielą prarasite.“

Vienas dalykas yra nepajudinamas ir nepakeičiamas – Tėvo suteikta *laisva valia* yra nepajudinamas kūrinių vystymosi ir augimo pagrindinis veiksnys. Be *laisvos valios* kūrinija būtų ne kas kita, kaip

robotų ir automatų milžiniškas veikimo laukas, niekaip nepajėgiantis pasiekti ko nors daugiau, negu jau buvo pasiekta iki šiol, nes automatas negali ko nors siekti daugiau negu jam yra suteikta kokia nors funkcija.

Net ir savo aplinkoje jūs turite panašių įrengimų, kurie atlieka tokias monotoniškas, nors ir labai tikslias operacijas gamyboje, ir jie negali pasirinkti kokios nors kitos veikimo funkcijos, nes nėra kitoms funkcijoms pritaikyti ir negali, patys, keisti savo veiklos funkciją.

Šitą pavyzdį aš jums pateikiau dėl to, kad galėtumėte geriau suvokti, ką reiškia laisvos valios panaikinimas. Net jeigu jūsų sukurti automatai ir neturi tokios gyvybinės energijos ir yra tik mašinos, tačiau veikimo prasme tai būtų labai panašu ir su gyvais mirtingaisiais, jeigu jie nebeturėtų laisvos valios.

Dėl to jūs turite įsisąmoninti, kad tik laisva valia gali suteikti tokią vidinę aplinką laisvą valią turinčiam tvariniui, kada jis pats gali nuspręsti, kaip ir ką jam daryti. O padarius ir pamačius savo veiksmo pasekmes, jis gali savo sprendimą net pakeisti, kad sulauktų kitokių pasekmių. Ir sprendimus jis gali keisti vien tik dėl to, kad iš Tėvo turi jam padovanotą laisvą valią.

Jūs apie laisvą valią savo gyvenime visiškai nesusimąstote ir jums atrodo, kad ja mažai ir tesinaudojate. Bet yra būtent priešingai. Kiekvieną savo sprendimą jūs grindžiate laisva valia. Nors jums tai gali ir atrodyti, kad sprendimus priimate tiesiog mechaniškai, daug nesvarstydami, ir vis vien jie yra laisvavaliai sprendimai. Net ir tie, kurie yra suformuoti jūsų išpročių ir tapusių jūsų pasireiškimo artima dalimi.

Laisva valia jums ima trukdyti tik tada, kada atsiranda konfliktas tarp jūsų vidinio ego ir jūsų sielos besiskleidžiančio ego, arba dieviškojo ego, arba jūsų *tikrojo ego*. Tada jūs imate intensyviai mąstyti, kaip jums pasielgus. Tada jus ima draskyti vidiniai prieštaravimai, kurių nebūna tik paties primityviausio žmogaus prote, nes jis visiškai atsiduoda savo gyvybės išsaugojimo instinktams ir nieko nesusimąsto apie jo sukeliamų veiksmų pasekmes aplinkiniams savo sielos broliams. Lygiai taip pat konfliktų mirtingojo viduje nebeegzistuoja labai dvasingoje civilizacijoje, kuri jūsų dar tik laukia. Tokioje civilizacijoje konfliktų kelias, tiek išorinių, tiek ir vidinių, yra seniai praeityje, ir dabar visi žmonės kuria dvasingą visuomenę tarnaudami vieni kitiems. Ir toks harmoningas tarpusavio ryšys ir vidinis atsidavimas savyje atrastam Tėvui, panaikina bet kokias sąlygas dvasinių sukrėtimų ir konfliktų pasireiškimui. Tai nereiškia, kad tokia visuomenė nebeturi ką spręsti savo gyvenime. Ji gali ir toliau siekti, ir siekia, dar didesnio individo savojo aš tikro atsiskleidimo save dovanojant gerais darbais visai aplinkai – vaikams, bendraklasiams,

bendradarbiams, visuomenei, kūrinijai, Tėvui. Dėl to šitoks vystymasis yra realiai grindžiamas Tėvo meile ir tiesa. Iš gyvenimo dingsta įtampa ir stresas, visas žmogaus gyvenimas įgauna džiugesio virpesius, nes savasis ego nebesiekia naudos sau kitų sąskaita, o stengiasi savo aš panaudoti visų interesų tenkinimo labui. Ir nuo to tik gausėja ir pačios visuomenės materialus gerbūvis, vystosi mokslas ir ekonomika, remiantis visumos poreikiais, o ne atskirų individualių grupių pelno intereso poreikiu.

Ir vien tik tokių sąlygų susiformavimas per ilgalaikį žmonijos vystymąsi leidžia bet kokią konkurenciją pakeisti *bendradarbiavimu iš visos širdies, vadovaujant Tėvo vedimui iš vidaus*. Ir kada tokiai visuomenei vadovauja patys dvasingiausi visuomenės nariai, tada tokia visuomenė tampa tikru kiekvieno asmens laisvos valios pasireiškimo veiksmingu įgyvendinimu iš meilės Tėvui ir vieni kitiems, kaip savo sielos broliams ir seserims.

Kad tai yra daug aukštesnio lygio gyvenimas visose, absoliučiai visose, visuomenės sferose, jūs galite įsitikinti ir patys. Pamėginkit suburti grupę tokių žmonių, kurie jau būtų patyrę Tėvą savo viduje, kurie jau būtų užmezgę su Juo betarpišką bendravimą, komuniją, kurie jau būtų pajautę Jo meilę savo viduje, ir tegu toji grupė imasi bendro projekto. Net ir tokio, kokius jau vykdo kiti. Ir pamatysite, kad po kažkurio laiko šitos grupės veiklos rezultatai ne tik pralenks kitų grupių veiklos rezultatus, bet net ir pačioje grupėje sustiprės meilės jausmas vienu kitiems ir visiems už jos ribų, ir jų energetinis veiklos pasireiškimas padidės ir jiems suteiks papildomų jėgų. Ir tą netrukus pastebės ir aplinkiniai žmonės.

Dabar mano žodžiai jums atrodo kaip pasaka ar fantazija. Tačiau tam juos ir sakau, kad galėtumėte juos patikrinti. Ir kad toks patikrinimas būtų įgyvendintas, reikalinga viena vienintelė sąlyga – visi tos grupės nariai turi būti įtikėję ir savo laisvą valią pašventę Tėvo valios vykdymui. Tai nereiškia, kad jie turi tapti, visi, dvasininkais, dvasiniais mokytojais tiesiogine žodžio prasme. Tai reiškia, kad jie tikėtų į Tėvą ne atlikdami *negyvus ritualus* ir *išpažindami dogmas*, bet patys pajautę Tėvo meilę *savo viduje, ją dalintų visiems ir bendrautų su Tėvu per nuoširdų atsivėrimą tiek asmenine, tiek kolektyvine malda*. Tada tokio žmogaus gyvenimas pavirsta dvasine šviesa ir tampa dvasiniu mokymu kitiems, kurie dar šito kelio tik siekia. O dirbti toks žmogus gali ir toliau bet kokius darbus. Tik jo požiūris į darbą bus jau kitoks. Jis dirbs ne dėl savo atlyginimo, bet iš meilės. Ir jam darbas seksis nepalyginamai geriau, negu tiems, kurie dirba tik dėl atlyginimo. Tas pats darbas, tik visiškai kitoks to darbo *motyvas*. Ir atlyginimas netrukus ateis. Ir net didesnis, negu tas žmogus galėjo

pagalvoti. Štai tokia turi bŭti sąlyga visiems tos naujai susiformavusios ar suformuotos grupės nariams, kad ji galėtų mano žodžius patvirtinti savo praktine veikla. Ateis laikas, kada mano žodžiai taps aiškūs net ir vaikams.

47. Sielos vergovė

Mano mokymo – Dievo Tėvystės ir žmonių brolystės – o dabar kai kurių iš mano brolių skelbiamos ir visos kŭrinijos brolystės, ne tik žmogaus, ir tai teisinga, iškraipymą nulėmė kai kurių iš jŭsų per didelis savasis ego, kuris neleido pasireikšti savosios sielos ego. Tas vidinis žmogaus balsas, kuris vis daugiau nori sau, nesvarbu kokia kaina, kad jis tampa visiškai nevaldomas, tada jis paima į nelaisvę sielos vystymąsi, jis pavergia savo tikrąjį aš, kurį yra kiekvienam iš jŭsų padovanojęs Tėvas kaip *asmenybės dovaną*.

Ir šitoji dovana gali vystytis vis labiau tapdama tokia, kokią Tėvas ir suteikė, su visu amžinybės potencialu, tik tada, kada jos vystymuisi nėra trukdoma. Tačiau tiems, kurie mane ne tik persekiojo, bet ir nužudė, jų ego savo sielas buvo paėmę ne tik į nelaisvę, iš kurios dar galima išsivaduoti, bet jas buvo visiškai pavergę. Siela, paimta į savojo gyvulinio aš vergovę, neturi jokių sąlygų išsiveržti į laisvę, jeigu ją visą laiką vergystėje laiko tokio žmogaus protas, kuris sukuria negyvus ritualus ir laikosi negyvų dogmų. Tai papildomi išoriniai veiksniai, kurie stiprina šitokią proto klaidžiojimą ir nutolina sielos išsilaisvinimo galimybę.

Ir šitoks kelias yra daug ramesnis protui, bet labai pavojingas sielai. Protas džiaugiasi, kad jis dar vieną dieną labai skrupulingai atliko religinį ritualą, ir tuo dar labiau užsitarnavo Dievo palankumą. Ir ramiai eina miegoti. Tačiau siela verkte verkia išsilaisvinimo, ji siekia gyvo pasireiškimo, kuris nebūtų suvaržytas jokio ritualo, ji trokšta trokšta tiesioginio bendravimo su Tėvu, kad galėtų dar labiau prisipildyti Jo meilės virpesių ir sklęsdama laisvame skrydyje gerais darbais šlovintų Tėvą ir visiems neštų grožį.

Ir tokia konfliktinė padėtis yra neišvengiama tų mirtingųjų viduje, kurie pradeda nors kiek jausti, kad vien tik ritualas jų nepatenkina, kad jie jaučia tuštumą ir baimę, jaučia kažkokį trūkumą savo pačių viduje. Jie negali to jausmo tiksliai įvardinti, apibūdinti, bet žino, kad jį jaučia. Tada vienam kitam atsiranda nors ir nedidelis, bet vis tik nuoširdus noras, pabendrauti su Dievu, net ir toje pačioje bažnyčioje, sinagogoje, mečetėje, kada nėra pamaldų, kada yra ramybė. Jis ateina pabūti vienas. Ir net nežinodamas šito pats, jis bendrauja su Dievu. Jis nesimeldžia tomis įprastomis maldomis, neatlieka jokių matomų akims ritualų. Tiesiog nusiramavimo būsenoje pasėdi ar pastovi ir tai

yra toji aplinka, kada pati siela kalbasi su Dievu. Ji gali atsiverti Tėvui tik tada, kada ir yra ramybės būseną, kada negyvas ritualas neblaško tos ramybės, kurioje siela gali kalbėti Dievui. Žmogaus protas šito gali ir nesuvokti. Dažniausiai taip ir yra. Tačiau po tokio pabuvimo ramybėje, žmogus pajunta savo paties viduje didesnę apsiraminimą. Net ir labai skaudžios problemos, atrodo nebe tokios skaudžios. Neįveikiamos kliūtys, atrodo nebe tokios neįveikiamos.

Taip iš tikrųjų ir yra. Siela gauna iš Tėvo nuraminimą, ir pamokymą, kad ir problemos nėra tokios skaudžios, ir kliūtys nėra tokios didelės. Tik žmogaus protas dar nesugeba šito suvokti, nes jis nėra įpratintas, nuo vaikystės, bendrauti su Tėvu per nuoširdų atsivėrimą ir pasikalbėjimą ramybės būsenoje. Dėl to ir augdamas, vaikas vis labiau ir labiau ima nusigręžti nuo bažnyčios negyvų ritualų ir dogmų, nes tarp jų gausos jo siela negali patirti nusiramavimo ir pajauti laisvo skrydžio polėkio. Ji negali džiaugtis po pamaldų, kad būtų prisipildžiusi dar daugiau dvasinės energijos tokiam laisvam sielos skrydžiui, kad ji būtų pajautusi, realiai, jog tapo dar labiau mylinti ir gailėstingė, dar labiau norinti gyventi tiesoje.

48. Mano mokymų iškraipymų priežastis

Mano mokymai ir buvo iškraipyti tik dėl to, kad vietoje gyvo ryšio su Tėvu atsirado negyvas ritualas ir dogma, kurie pamėgino pakeisti patį gyvą ryšį. Tačiau gyvo ryšio pakeisti negali niekas, nes jis yra iš Tėvo, kuris yra nesikeičiantis, o ne iš žmogaus, kuris visą laiką keičiasi. Žmogus tik gali atrasti šitą gyvą ryšį su Tėvu, atradamas patį Tėvą savo viduje. Kol šito ryšio jis nėra atradęs per Tėvo atradimą savo viduje, tol jis neturi jokių kitų pakankamai svarių argumentų prieš negyvus ritualus ir dogmas. Jis jų arba laikosi, arba visai nususuka ir ima neigti Dievo buvimą. Toks yra jo laisvos valios pasirinkimas.

Šiandieninis jūsų gyvenimas yra tiek pasikeitęs nuo tų amžių, kada aš vaikščiojau kaip vienas iš jūsų ir tarp jūsų turėdamas žmogiškąjį pavidalą. Daug, labai daug kas iš jūsų iš viso netiki mano asmens realiu egzistavimu. Ir tas netikėjimas yra ne dėl ko nors kito, bet dėl mano mokymų iškraipymų, kuriuos ir padarė mano mylimi mokiniai, kuriuos aš išskyriau kaip savo apaštalus. Jie mano mokymų visiškai nesuprato. Ir tas nesupratimas jums labai brangiai kainavo, o dar brangiau kainuos per ateinančių kartų gyvenimą, kada mano mokymų iškraipymas savo vaisius dar ilgai duos jūsų kitoms kartoms.

Ir tik dėl to, kad atstatyčiau tiesą aš ir pateikiu savo paties mokymus per savo dabartinį apaštalą, per savo mokinį, kuris manuoju keliu eina pats ir veda kitus. Dėl to aš juo pasitikiu, ir dėl to Tėvo ir mano valia yra tokia, kad jis priimtų mano ištaisytus mokymus ir perduotų jums

visiems, kad galėtumėte patys juos skaityti ir taikyti savo asmeniniame gyvenime. Toks kelias yra vienintelis ir tikras kelias, kad mane jūs pajauustumėte esantį gyvą, prisikėlusį iš materialios mirties.

Jeigu mano tuometiniai apaštalai būtų laikęsi mano tikslų mokymų, tai šiandien jūs nebeturėtumėte tokio susipriešinimo tarp islamo ir krikščionybės, o šitų abiejų susipriešinimo su judaizmu. Jūs visi turėtumėte vieną ir tą patį Visuotinį Tėvą, kuris sujungtų visus į vieną šeimą, kaip šito aš ir mokiau. Dabar gi tie, kurie turi mano vardu vadinamą religiją, net tarpusavyje negali sutarti, kaip mane reikėtų išpažinti. Jūsų išoriniai ritualai net ir krikščionybę suskaldė į mažesnes dalis, kad jos atskyrė jus iš vienos ir mylinčios šeimos ir tarpusavyje nebendruojančias bažnyčias ir tų bažnyčių bendruomenes. Tik dėl išorinių ritualų skirtumo ir negyvos dogmos išpažinimo, kurią jūs, per kartų kartas, diegiate nuo pat mažumės sujaukdami visiems ramybę ir protą, sakydami, kad aš atėjau į šita pasaulį ir, numirdamas ant kryžiaus, išpirkau jūsų nuodėmes. Tai *netiesa*.

Niekada ir niekas negali išpirkti nė vienos nuodėmės. Nuodėmės nėra išperkamos. Tai senasis žydų tikėjimas, kuris nuo Mozės laikų visą laiką diegė nuostata, kad Dievui reikalingos aukos, kad būtų nuodėmės išpirktos. Iki Mozės žydai nuodėmių išpirkimui naudojo pačią brangiausią žmogui auką – pirmagimį sūnų. Mozė šitokią žiaurų ir laukinių aukojimą sustabdė ir pakeitė žmogaus auką gyvūno aukojimu. Tačiau vertelgos šventikai iš to netruko gauti gerų pajamų, kada jie ėmė diegti savo gradavimą aukos dydžiui, priklausomai nuo gyvūno dydžio ir nuodėmės dydis būdavo išperkamas. Dar vėliau jie sugalvojo ir piniginių išpirkimą, kada galima vietoje gyvūno duoti pinigų ir šitaip irgi išpirkti savo nuodėmę.

Tai yra visiškai klaidingas kelias, kuris veda tolyn nuo Dievo. Lygiai tas pats ir su bet koku savo kūno poreikių suvaržymu, kuris yra pateikiamas, kaip auka Dievui, kad Jis būtų gailestingas ir atleisčių. Visi jūsų prasimanymai, kad pasninkavimas arba kokios nors pasižadėjimų formos, kad jūs tapsite geri, jeigu tik išgysite nuo kokios nors ligos, ar išsikapstysite iš kokios nors jums atrodančios sunkios padėties, yra ne kas kita, kaip tie patys žydų aukojimai mėginant papirkinėti Dievą.

Jeigu tik jūs žinotumėte, koks Tėvas yra mylintis ir gailestingas, tai šitokiu savo negyvu ir ritualiniu elgesiu ir gyvenimu tikrai nemėgintumėte taip vaikiškai ir neišmintingai papirkinėti Tėvo. Tėvas yra toks jus mylintis ir toks gailestingas, kad Jam nereikia jokių jūsų aukų. Jis atleidžia jums nuodėmes net ir tada, kada Jo šito net ir neprašote. Tik šito atleidimo jūs nepajusite savo sieloje tol, kol jūsų siela Jam neatsivers visu savo nuoširdumu. Tik tokiu atveju jūs patys,

ir realiai, pajausite, kad jums palengvėjo. Nieko daugiau neaukojant. Tik tampant nuoširdžiu su pačiu Dievu. Tai vienintelė, tariama, auka, kuri patenkina Tėvą. O dar geresnė Jam dovana yra jūsų nuoširdi meilė tiek Jam, tiek man, tiek bet kuriam savo sielos broliui ar sesei. Nieko didesnio jūs Tėvui padovanoti negalite, nes Tėvas yra pats *visos gausos Šaltinis*. Tai ką gi jūs Jam dar galite padovanoti, kada Jis turi viską? Jis turi net jus visus, ir kiekvieną, savo paties viduje, o savo dalelę, savo dvasią, Minties Derintoją, yra padovanojęs kiekvienam iš jūsų. Ir šitoji Tėvo dvasia gyvena jūsų viduje ir visą laiką jus veda tolyn nuo nuodėmės.

Dėl to Tėvui pati didžiausia dovana yra tokia, kuri yra pati reikalingiausia ir jums patiems. Kiekvienam. Be jokių išimčių. Nesvarbu ar tu esi prezidentas, ar vargšas benamis. Pati geriausia Jam dovana yra viena – Tėvo dvasios atradimas savo viduje ir Jo meilės pajautimas tiek Tėvui, tiek visiems savo sielos broliams ir sesėms. Be jokių materialių dovanų ar savojo aš atsidėjimų.

Jūs taip pat turite žinoti dar ir kitą labai svarbų dalyką, kodėl aš neatėjau jūsų nuodėmių atpirkti. Ką tik aš jums dar kartą pasakiau, kad Tėvui reikalinga jūsų meilė. Ir tik ji vienintelė jus gali išvaduoti iš nuodėmių. Dabar pasakysiu ir šitokią dalyką. Negali vienas, kaip jūs sakote, atpirkti *kito* nuodėmės. Tai taip pat reiškia, kad negali atpirkti ir visų kitų nuodėmių. Dėl to, kad ir kokia buvo sunki manoji fizinė kančia ant kryžiaus, aš negalėjau atpirkti net pačios lengviausios *jūsų* nuodėmės. O kodėl taip, aš jums ką tik sakiau. Tėvas yra gailestingas ir *mylintis*, dėl to nereikalauja jokios kančios iš jūsų, kad pasitenkinęs jūsų kentėjimu pajautų pasitenkinimą ir tartų jums: “Atleidžiu, pakaks.”

49. Komunija su Tėvu

Atėjo laikas jums išgirsti mano žodį be jokių iškraipymų ir priemaišų, kurios manovo mokymo spindesį ir ramybę ne tik iškraipo, bet iš viso sunaikina. Štai dėl ko aš jums sakau, kad atėjo metas, kad jūs pradėtumėte Tėvo ieškoti ne tarp bažnyčios šiandieninių negyvų ritualų, bet savo pačių viduje.

Jūsų pačių viduje yra *gyvo Tėvo gyva dvasia*. Būtent ji jus ir atveda į bažnyčią. Tačiau čia ji negauna gyvo išsiskleidimo ir jūsų atsivėrimo, nes niekas jums nepaaiškina, kaip gi jai išsiskleisti jūsų sieloje, kad ji pajautų tą Tėvo nuostabų ir gyvą fragmentą. Aš jums dabar sakau, kad bažnyčioje jūs turite laikytis ne negyvų ritualų ir skelbti negyva dogmą, bet pradėti patiems atsiverti visu savo nuoširdumu Tėvui, esančiam jūsų viduje. Bet dar geriau tą padarysite ramioje aplinkoje,

kur jūsu niekas netrikdys. Tą ramią vietą galite susirasti bet kur ir bet kada. Ir tada ramiai, bet labai nuoširdžiai pasimelskite savais žodžiais. Pabendraukite su Tėvu kaip su pačiu nuostabiausiu draugu, kuriam galite pasipasakoti visas paslaptis. Ir tada pasėdėkite kelias minutes nieko nekalbėdami. Tiesiog tokioje nuoširdaus atsivėrimo būsenoje pati siela yra atsivėrusi Tėvo dvasios mokymui, kuris visą laiką jums yra suteikiamas. Tik tą mokymą išgirsti nėra taip paprasta. Siela turi būti labai nurimusi ir be galo atsivėrusi visu savo nuoširdumu. Tik tokia siela gali girdėti, ką jai sako Tėvo dalelė, Tėvo dvasia.

Ir toks jūsu, kiekvieno, atsivėrimas ir bendravimas su Tėvu ir yra *komunija*. *Gyvoji komunija*. Štai tokios reikia Tėvui dovanos, bet jokiū būdu ne aukos. Ir tik tokia dovana pranoksta bet kokią auką, kokią gali išvaizduoti mirtingasis. Tik tokia dovana yra gyva, dėl to ji turi realaus poveikio ne tik Tėvui, bet ir tam pačiam žmogui, kuris dalyvauja tokioje *komunijoje* su Tėvu ir jausdamas Tėvą savo sieloje. Štai dėl tokios komunijos aš atėjau į šitą pasaulį. Kad parodyčiau jums kryptį pas Tėvą, kad paaiškinačiau to kelio pas Tėvą tikrumą per jūsu širdies atsivėrimą *itikėjimo*, *gyvo itikėjimo*, dėka, o ne negyvo ritualo ir aukų dėka.

Manasis gyvenimas tarp jūsu iš tikrųjų buvo toks, kad aš jums parodžiau kelią ir tapau jums tuo keliu. Ir dėl to jūs mane galite vadinti *Išlaisvintoju*, tik jokiū būdu ne atpirkėju. Aš jus išlaisvinau iš prietarų vergystės. Tik jūs patys šito mano parodyto kelio atsisakėte. Net ir mano patys artimiausi apaštalai. O mano ištikimiausias mokinys, Jono Krikštytojo apaštalų vadovas Abneris, net turėjo dėl kibirčių su Petru ir Pauliumi pasitraukti į Filadelfiją. Jis savo sielos brolių buvo atstumtas dėl to, kad liko ištikimas manosios evangelijos skelbimui. Ir dėl to net evangelijoje nesuminėtas jo vardas. Vardas to mano mokinio, kuris net ir vienas būdamas, nešė mano šviesą neiškraipytą. Tačiau vieno pastangos buvo per daug menkos, kada Romos bažnyčios visa institucija ėmėsi pastangų paversti mano religiją verslu su didžiuliais statiniais, su brangiais išpuošimais, su aukso dirbiniais, su prabangiais rūbais. Ir kas liūdniausia, su negyvais ritualais be manosios šviesos ir gyvybės.

Aš prieš du tūkstančius metų kalbėjau, jog aš esu tas gerasis piemuo, kuris įeina tik per atrakintas avidės duris. Ir aš esu tas gerasis piemuo, kuris išeina ieškoti net ir vienos pasiklydusios avies. Ir aš esu tas piemuo, kuris net ir savo gyvybę paaukos, kad tik liktų avys sveikos. Ir aš esu tas gerasis piemuo, kurį iš balso pažįsta manosios avys. Ir aš esu tas gerasis piemuo, kuris turi avių dar ir kitose avidėse. Dabar, kada jūsu civilizacijos materialus lygis yra nepalyginamai pažengęs pirmyn, aš galiu jums pasakyti, kad manoji misija žmogiškuoju pavidalu buvo skirta ir toms mano avims iš kitų avidžių.

Tada aš negalėjau atvirai pasakyti savo mokiniams, kad egzistuoja ir daugiau kitų planetų, kuriose gyvena mirtingieji. Ir tų pasaulių žmonės taip pat gaudavo informaciją apie manosios misijos vyksmą. Ir tarp daugybės pasaulių su žmonėmis yra ir tokių pasaulių, kurie yra pasiekę daug aukštesnį išsivystymą už jūsų pasaulį – tiek materialų, tiek dvasinį. Ir tiems pasauliams manoji misija buvo daug geriau suprantama negu jūsų pasaulio žmonėms, nors ji vyko tarp jūsų praėjusiųjų amžių kartų protėvių. Ir jeigu tie mirtingieji, iš labiau civilizuotų planetų būtų perkelti į jūsų planetą, tai jų reakcija į jūsų visą kasdienį gyvenimą ir jūsų ryšį su Dievu būtų labai panaši, kaip ir jūsų reakcija į džiunglėse gyvenančių ir su jokių išoriniu pasauliu jokių ryšių nepalaikančių genčių gyvenimą. Lygiai taip, kaip jūs matytumėte tokių genčių primityvumą, taip ir jūsų primityvus ryšys su Dievu tiems labiau išsivysčiusiems mirtingiesiems būtų ne tik nepriimtinas, bet keltų jų užuojautą jums, kodėl gi jūs šitaip skriaudžiate save ir nenorite gyvo ryšio su gyvu Tėvu, o jį pakeičiate vien tik ritualų atlikimu.

Jūsų gyvenime gali būti tik du ritualai. Ir abu jie yra *gyvi*. Vienas ritualas yra jūsų *gyva dvasinė komunikacija su Tėvu*. Antras ritualas yra *jūsų asmeninis tarnavimas su meile ir iš meilės Tėvui*. Jokių daugiau ritualų būti negali, nes jie visi, kokie tik bebūtų sugalvoti, niekada nepranoks šitų dviejų ir gyvų ritualų. Ir tik šitų dviejų ritualų laikymasis jums suteiks nuostabų pojūtį – *gyvą ryšį su Tėvu*. Ir tai bus jums atlygis, Tėvo atlygis, už nuoširdžias ir atkaklias jūsų pastangas. Ir vėl, šita atlygį jūs pajausite lygiai taip, kaip pajaučiate meilę pačiam artimiausiam žmogui. Tai bus gyvas atlygis per vidinį jausmą.

50. Gyvas Tėvo patyrimas savo viduje

Ir tada jūs ne tik suvokssite, bet savuoju patyrimu patvirtinsite, ir kitiems liudysite, kad tik gyvas ryšys su Tėvu leidžia ne tik Jį patirti, bet lygiai taip pat suteikia pasitikėjimo ir savimi ir Tėvu vis daugiau ir daugiau. O toks pasitikėjimo augimas veda į vis didesnį ir didesnį atsidavimą tarnavimui visumos labui. Ir be jokių pažadų, be jokių įsipareigojimų, be jokių atsižadėjimų. Ir toji varomoji jėga yra jūsų viduje – Tėvo dvasios, Minties Derintojo, jums teikiami vis labiau ir labiau suprantami impulsai, kuriuos jūs imate jausti vis subtiliau ir subtiliau. Palaipsniui jūsų sąmonės virpesiai vis auga ir vis labiau ir labiau ir vis didesne ir didesne dalimi susilieja su Dieviškąja, Visuotine, ir Absoliučia Sąmone, su Kūrėjo Sąmone.

Štai kokio mokymo trūksta jūsų dabartinėse ritualinėse bažnyčiose. Ir šitokio gyvo mokymo šaukte šaukiasi jūsų siela, kuri nėra tokia stipri dabartiniame jūsų materialaus proto apvalkale. Nėra stipri, nes jūsų

protas negauna aukštesnių virpesių dvasinio mokymo nei namuose iš tėvų, nei mokykloje iš mokytojų, nei bažnyčiose iš kunigų, nei darbe iš vadovų, nei gatvėje iš išmintingesnių sielos brolių. Dėl to siela ir negali stiprėti. Ji jaučia Tėvo dvasios mokymus, bet materialus žmogaus protas juos tuoj pat užgožia savo savanaudiškais troškimais ir visu pasišventimu tų troškimų įgyvendinimui, nesvarbu, ar jie būtų savojo aš naudai, ar grupės naudai. Sielai tokių troškimų vedamas protas yra pagrindinis barjeras, kad ji pajautų Tėvo dvasios mokymus ir vedimą iš vidaus. Ir šitam vedimui nereikalingas joks tarpininkas. Dėl to ateina metas, kad jūs sužinotumėte, kad tarp jūsų, kiekvieno, ir Dievo jokio tarpininko nėra ir būti negali. Dievas yra arčiausia jūsų, net jūsų pačių viduje. Koks dar gali būti kitas ir geresnis tarpininkas, kada jūs, kiekvienas, esate vienas kitame – Dievas yra jūsų, kiekvieno, viduje, o jūs, kiekvienas, esate Dievo viduje. Nėra nieko, kas nebūtų Dievo viduje, kas galėtų būti už Jo ribų. Jis yra nepranokstama tikrovė. Ir tik Jo dėka, kiekvienas iš jūsų gaunate Jo paties dalelę, dvasią, Minties Derintoją, tam, kad niekada daugiau nebeieškotumėte bendravimui su Dievu jokio tarpininko.

51. Dvasiniai mokytojai

Jūs galite turėti dvasinį mokytoją, kuris parodys jums kelią, kaip atrasti Tėvą savo viduje. Tačiau jis nebus tarpininkas tarp Tėvo ir jūsų. Aš dabar irgi veikiu kaip jūsų dvasinis mokytojas. Ir savo kelyje jūs sutiksite irgi daug ir gerų mano sielos brolių, kurie jums bus dvasiniai mokytojai. Mes visi esame vienas kitam dvasiniai mokytojai. Be tuo pačiu esame ir dvasiniai mokiniai. Mes mokydami kitus, mokomės ir patys, įgydami vis naujų patyrimų.

Dabar jums aš pateikiu tokius mokymus, kurie nereikalauja jokių finansinių resursų, kad jūs išplėstumėte savo mąstymą ir augtumėte savuoju charakteriu. Jūs dabar patys galite ir kitus mokyti, kada tik pradėsite patirti Tėvo veikimą savo pačių viduje. Tada jūs veiksite kaip dvasiniai mokytojai, dalindamiesi savo patyrimu su kitais. Ir tas patyrimas leis ir kitiems jūsų mokiniams lygiai taip patirti tokius gyvus patyrimus, kokius patiriate jūs. Ir savo ruožtu ir jie taps mokytojais savo mokiniams, kurie dar tokių patyrimų nebus patyrę. Tačiau ir jie pradės patirti tai, ką patyrė jūsų mokiniai, ir ką patyrėte jūs. Taip, per kartų kartas, ir plėsis dvasiniai mokymai, ir šitų mokymų dvasinių mokytojų skaičius visą laiką augs. Jais taps ir tėvai savo vaikams, vyresnieji vaikai savo jaunesniems broliukams ir sesutėms, mokytojai mokykloje, dėstytojai universitete, vadovai įmonėse ir kontorose. Taip, per kartų kartas, gyvasis Tėvas ateis į kiekvieno iš jūsų širdį kaip realus Tėvas.

Ir šituo keliu jūs jau pradėjote žengti, kada tik pirmą kartą sau pagalvojote, kad vis tiek kažkokia didesnė jėga yra kosmose, kad yra kažkoks didesnis protas, kokio nors energija, kuri šitaip tvarkingai surikiuoja žvaigždes ir leidžia tokiai grožybei egzistuoti tokiaame gausiame šviesuliais erdvės kupole, kurio tik miniatiūrinę, net nepastebimą dalelę, palyginus su visu skliautu, žmogus pradeda pažinti pasiūsdamas savo paties sukurtus skraidančius aparatus ir pradeda girtis savo pasiekimais prieš kitus – viena valstybė prieš kitą, viena visuomenė prieš kitą. Bet jūs, kol kas, nepažvelgiate net į savuosius pasiekimus taip, kad atsakytumėte, kodėl jie įvyksta, kodėl jūs sugebėjote pasiekti tiek, kiek esate pasiekę. Jums atrodo, jog tai yra natūralus ir savaiminis dalykas, kad jūsų civilizacija vystosi pirmyn ir jūs sugebate pagaminti vis geresnių priemonių, kurių dėka galite persikelti iš vienos vietos į kitą, užmegzti ryšį vieni su kitais.

Tai nėra savaiminis dalykas. Būtent tai irgi yra didesnio ir nematomo Proto poveikis jūsų silpnam ir dar iškreiptam protui. Kadangi jūs nieko nežinote apie Kosminio Proto veikimą jūsų protui, tai jūs manote, kad jūsų smegenų sugebėjimas yra toji vienintelė priežastis, kuri vysto jūsų civilizaciją.

Koks tai naivumas! Jūs visiškai nesusivokiate, patys, ir nesugebate atsakyti į patį esmingiausią klausimą – kas jūs esate iš viso? Kas yra tas jūsų gyvenimas ir kodėl jūs gyvenate?

Neatsakę į šitą klausimą, jūs netapsite išmintingi. Dėl to jokių būdu negalėsite priimti išmintingų sprendimų ir gyventi išmintingo gyvenimo.

52. Kūnas ir asmenybė

Kūrinijos Aukščiausiasis Protas yra Išminties Šaltinis. Jeigu jūs nesisemiate didesnės išminties, jūs negilinate savo proto. Jūs neaugate savuoju aš. Kūnas fiziškai auga, vystosi, tuo tarpu jūsų protas pradeda atsilikti nuo išvystyto kūno fizinio grožio. Jūs turite suprasti, kad kūrinija yra veikianti, nuostabiai sumanyta, sistema. Dėl to kiekvienas jos mažesnis elementas yra susijęs su visuma, kaip ir visa sistema yra susijusi su mažesniu jos elementu. Sistema yra tik tada, kada trys ir daugiau kaip trys elementai yra susieti į vieną visumą.

Dėl to ir jūsų aš turi dvasinę dovaną, gautą iš Tėvo, asmenybę, tą jūsų aš, kuris turi atsiskleisti meile ir gėriu, tiesa ir gailėstingumu tarnaudamas materialiame kūne, kuris yra labai laikinas. Jūsų vidinis aš gali būti amžinas, jeigu savo viduje atrasite Tėvo dvasią. Tuo tarpu jūsų vidinio aš pasireiškimui skirtas materialus apvalkalas, kurį jūs vadinate kūnu, niekada negali būti amžinas. Materiali energija, kuri ir sudaro jūsų kūno žemų dažnių energetinius virpesius, išsieikvoja ir

turi pakeisti savo išraiškos formą. Kūnas suyra, nes jame nebėra aukštesnių energetinių virpesių, kurie suteikia jam gyvybę, ir suirusio kūno dalelių energetinių virpesių dažnis tampa dar žemesnis. Toji energijos forma, kuri palaikė fizinio kūno gyvybę perėjo į kitą formą, kuri tokios, kokia buvo ankstesnioji gyvybė, palaikyti nebegali. Tačiau tol, kol jūsų kūnas aukštesnių virpesių energiją gauna ir ja maitinasi, tol jūsų vidinis aš turi jausti, kad jis ir jo fizinis apvalkalas, gyvas apvalkalas, ir Tėvas sudarote sistemą, kurioje kiekvienas elementas yra tarpusavyje susietas.

Tėvas kiekvienam iš jūsų padovanoja asmenybės dovaną, tą jūsų aš, kuris yra dvasia, kuris yra dvasinis, ir kuris yra *amžinas*. Tas, kas yra Amžinas, ir pats dovana, tai, kas yra *amžina*, nes *Jis yra net Amžinybės Šaltinis*. Dėl to jūsų tikrasis aš, tam kad atsiskleistų savuoju charakteriu, jo spindėjimu, turi turėti kažkokį savo tapatumo pavidalą. Štai šitas pavidalas ir yra jūsų materialus, arba fizinis pavidalas, kurį jūs vadinatė kūnu. Tačiau šitas kūnas nėra jūsų vidinis aš. Jis yra tik išorinis apvalkalas.

53. Fizinis kūnas yra iš žemiškųjų tėvų

Šitą išorinį apvalkalą jūsų vidiniam aš suteikia ne kas kita, kaip jūsų materialūs tėvai, kurie savo lytinio ryšio metu vyriškąją sėklą sulieja su moteriškuoju kiaušinėliu. Ir šitoji užuomazga yra jų abipusio dvasinio ryšio išraiška per būsimąjį fizinio kūno pavidalą jūsų vidiniam aš.

Jeigu abu tėvai gyvena dorą ir dvasingą gyvenimą, ir jeigu jų tarpusavio meilė yra sąmoningai suvokta iš visos jų sielos gelmės, kad ji yra ne jų pačių sukurta, bet gauta iš Tėvo ir nuspalvinta jų asmeninių patyrimų atspalviu, kurie suteikia Tėvo meilei įvairių prieskonių virpesių pavidalu, tai tokių tėvų sukurtas vaisius bus sukurtas drauge su Tėvu, dalyvaujant Tėvui, kaip pačiam mylimiausiajam ir lauktam asmeniui, ir dėl to tas vaisius vystysis sveikas ir gims sveikas. Ir jis turės daug didesnes ir sveikesnes genetinio paveldėjimo charakteristikas negu gimę vaikai iš tų tėvų, kurie visą šitą kūrimo procesą laiko vien tik seksualaus pasitenkinimo savo fiziniam kūnui išraiška.

Todėl iš mylinčių Tėvą ir atradusių Tėvą savyje žemiškųjų tėvų gimę vaikai yra sveikesni ir stipresni. Net jeigu jų ankstesnis genetinis paveldėjimas buvo nelabai tinkamas, tai šitas pats naujos gyvybės kūrimo procesas labai daug ką gali ištaisyti, kada tėvų dvasiniai energetiniai-informaciniai virpesiai, daug aukštesnio dažnio, nustelbs jų protėvių linijos sukauptus žemesnio dažnio energetinius-informacinius virpesius.

54. Kas yra mylintys tėvai?

Aš turiu jums paaiškinti sąvoką “mylintys tėvai,” kad suvoktumėte labai tiksliai šių žodžių prasmę. Jūs jau puikiai žinote, kad meilės Šaltinis yra Tėvas. Dėl to ir meilę galima pajauti ir patirti su visu jos saldumu ir ramybe, polėkiu ir laisve tik atradus Tėvą savo viduje. Tik tada tokie tėvai tvirtai stovi visose gyvenimo aplinkybėse ir tikraja šio žodžio prasme vienas kitą myli. Visais kitais atvejais tėvai nėra mylintys. Jie tiesiog turi savo interesų ir siekia juos patenkinti. Vieni vaikus lepindami, kiti juos mokydami labai griežtai, dar kiti juos baugindami. Ir visada jie mano, kad jie savo vaikus myli. Lygiai tas pats pasakytina ir apie pačius tėvus vienas kito atžvilgiu. Jie vienas kito klausia: “Ar tu mane myli?” Kaip galima klausti to, kas turi būti jaučiama kiekvieną akimirka. Jeigu klausimas kyla, reiškia pojūčio nėra. Tuomet yra tik mylėjimo iškreipta samprata, iliuzija.

Todėl kada aš sakau *mylintys tėvai*, tada aš kalbu tik apie *tikrai mylinčius* tėvus, o ne save apgaudinėjančius ir manančius, kad jie yra mylintys tėvai. Tiesiog negali būti nė vieno tėvo ar motinos, kuri būtų mylinti, jeigu tėvas ar motina neatsiveria visa savo siela, visa širdimi Tėvui, jeigu nebendruoja su Juo iš visos sielos, iš visos širdies. Tik šitokia gyva *komunija* su Tėvu realiai leidžia tėvams tapti *mylinčiais tėvais*.

O šiaip tėvams būdinga instinktyvi meilė savo vaikams yra toji pati meilė iš Tėvo, tik instinkto lygiu, kuriame gyvena visa gausi aukštesniųjų žinduolių šeima. Bet tik žmogus yra toks, kuris vienintelis turi iš Tėvo suteiktą *asmenybės* dovaną. Dėl to žmogus ir Tėvo meilę, kurią gauna iš asmenybės Šaltinio turi pakelti iš instinktyvaus lygio, ir tuo pačiu gyvulinio, į aukštesnį – asmenybės žmogiškąjį lygį. O šitą padaryti neatradus Tėvo savyje iš esmės neįmanoma. Moralės principai, etikos normos, religijos postulatai gali padėti tik iš dalies. Ir tik tiems, kurie vis dar nuoširdžiai Dievo ieško, kurie nepasitenkina vien tik bažnytinių ritualų atlikimu.

55. Materialaus kūno sutrikimų šalinimas ir klaidingas gydymas

Iš mylinčių tėvų gimę vaikai bus sveikesni ir imlesni dvasiniam augimui ir naujos šviesos skleidimui. Ir jie į savo materialų apvalkalą žvelgs ne daugiau, kaip į atitinkamos energijos pasireiškimo formą žemų virpesių pavidalu. Tačiau jį puoselės ir prižiūrės labai rūpestingai kaip dabartinės sistemos vieną iš svarbių elementų, kurio veiklai sutrikus, vidiniam aš atsiranda nedidelis sustojimas šalikelėje, kada tenka užsiimti šitos energetinio apvalkalo sutrikdytos energetinės grandinės išlyginimu ir atstatymu į normalių energetinių virpesių

diapazoną. Žmogaus protas, atsiverdamas Tėvui, pajėgus toki sutrikimą atstatyti pats, per savosios sąmonės virpesių pakėlimą į aukštesnių virpėjimų lygį. Tačiau jėsų proto niekas nemoko šitų dalykų nei namuose, nei mokykloje.

Dar daugiau, visa medicina yra pajungta nuogam ir išūliam pelnui gauti. Visa vaistų pramonė prisideda, kad žmogaus protą dar labiau atitrauktų nuo to, kad jis savo gilesne ir dvasingesne veikla kūno negalavimus pats pašalintų. Kadangi protas nėra įpratintas veikti *savarankiškai mąstydamas, o kada nori savasis aš, tada jis gali pasiklausti Tėvo patarimo*, tai jis labai lengvai pasiduoda inercijai ir vadovaujasi tuo, ką jam sako gydytojai. Tuo tarpu gydytojai sako ne tai, ką patys būtų ištyrinėję, o tai, ką jiems nurodo sakyti vaistų pramonės gigantai, kuriems tikrasis žmogaus pasveikimas yra kaip peilis, nes sužlugdys visą jų apgaulingą veiklą, pridengtą melagystės šydu, kad jie siekia išspręsti jėsų fizinio kūno sveikatos problemas.

Tai melas. Ir jie niekada neatsisakys šito melo, kuris juos maitina.

Kiekvienas iš jėsų puikiai galite suprasti, kad kiekvienas žmogus yra skirtingas. Skiriasi jo charakteris, temperamentas, svoris, ūgis, kaulų apimtis, tankis, net kraujas yra kiekvieno skirtingas. Tik jūs negalite tų skirtumų pastebėti taip akivaizdžiai, nes jie nėra taip aiškiai išreikšti. Dėl to jūs sugrupuojate tik pačias akivaizdžiausias savybes ir pagal jas mėginate daryti apibendrinimus. Todėl gydytojai net ir nesivargina žvelgti į kiekvieną pas juos ateinantį ligonį, koks jis yra, kaip jis reaguos į vaistus, kurių dozė kiekvienam turi būti *individuali, o ne tokia, kokią tariamai nustatė* vaistų gamintojai. Tačiau vidutinės dozės nereiškia, kad jos tinka. Kiekvienas, net ir menkiausias, skirtumas skiriant vaistus turi didžiulės svarbos. Bet didžiausia blogybė yra tai, kad nė vienas gydytojas nedrįsta pasakyti visiems atvirai, jog jie nėra gydytojai, nes jie tik užslopina sutrikusios energetinės grandinės virpesių signalo pojūtį, bet pačios energetinės grandinės virpesių dažnio, kurio sutrikimas ir sukelia fizinį skausmą, neatstato. Todėl cheminių ar kitokių preparatų dėka yra užslopinamas signalo pojūtis. Ir tas daroma per smegenų centrų jautrumo nuslopinimą, pačią priežastį ir toliau paliekant ne tik nepašalintą, bet ir visiškai nežinomą.

Šitie dalykai, apie kuriuos kalbu jums visiems dabar, dar laukia savojo atradimo ir patvirtinimo jėsų patyrimu. Tačiau jau atėjo laikas jums plačiau pažvelgti į tikrovę, kuri yra aplink jus – tiek matoma jėsų materialioms akims, tiek ir nematoma. Dėl to ir jūs turite tapti patys savo pačių gydytojais. Ir pradėti turite nuo sielos išsiskleidimo.

56. Tai, kas negyva, paverskite gyva savyje

Kada tik siela ims laisvai kvėpuoti ir pasireikšti gerais darbais, tada ir jūsų materialus kūnas atgaus sveikata be jokių cheminių vaistų. Tačiau tam, kad jūsų siela pakiltų į laisvą skrydį jūsų pačių viduje, tuo pačiu jus ryžtingai kviesdama pasireikšti meile ir gailestingumu išorėje savo sielos broliams ir sesėms, jūs turite įdėti nuolatinių ir atkaklių pastangų atsigręždami į Tėvą, esantį kiekviename iš jūsų. Ir šitas vidinio atsigręžimo etapas yra labai daug kam varginantis ir sunkus. Dėl to jūs ir laikotės išikabinę negyvų ritualų ir dogmų, kurių jus klaidingai moko jau du tūkstančius metų bažnyčios hierarchai, kurie patys nėra atradę Tėvo savyje ir dėl to negali jūsų vesti link Tėvo meilės ir tiesos.

Būtent dėl to, kad padėčiau jums susiorientuoti ir nustoti likti pasiklydusios avelės padėtyje aš, jūsų vadinamas Kristus, ir perteikiu šituos mokymus, kad jus *išlaisvinačiau* iš jums bažnyčios primesto ir toliau primetamo paklydimo kelio.

Jūs visi turite žinoti, eidami tik *mano gyvuoju keliu, eidami per mane*, jūs galite atrasti Tėvą savo pačių viduje. Sakydamas “Aš esu tas kelias, aš esu tas gyvybės vanduo, aš esu ta gyvoji duona,” aš omenyje turėjau ne tai, kad jūs turite tikėti į mane atlikdami ritualus ir išpažindami mane, o tai, kad jūs gyvai ir įtikėję turėtumėte gyventi mano jums atnešta gerąją naujieną – Tėvas yra vienas *visiems ir kiekvienam, o jūs visi tarpusavyje, ir kiekvienas, esate broliai ir seserys dvasioje*.

O dabar šitą mano gyvajį mokymą iškrapė ir jums primetė negyvos bažnyčios hierarchai, kurie patys nežino, ko jus moko, nes moko negyvos, o tuo pačiu ir neegzistuojančios jų vadinamos tiesos, kad aš įkūriau bažnyčią ir esu bažnyčios galva, kad jūs turite remti bažnyčią ir jai atsiduoti tarnavimu.

Ne, tai *netiesa*.

Aš niekada tokių neteisingų mokymų niekam nesu suteikęs. Aš visada mokiau vienintelio dalyko – įtikėjimo į dangaus karalystę savo širdyje. O tos karalystės priekyje yra visų Šaltinių Šaltinis – *Tėvas*. Aš visą laiką siekiau jus stiprinti ir guosti, kad tik jūs turėtumėte gyvojo įtikėjimo į Tėvą patyrimą savyje. Dėl to dabar jums atvirai ir ryžtingai pakartuju šituo savo mokymu, perduodamu per savo dabartinių laikų apaštala ir Tėvo ambasadorių, nes jis visą save yra pašventęs manosios evangelijos skelbimui. Ir šitokią įgaliojimą jam suteikiau aš ir jį patvirtino Tėvas. Manoji evangelija galioja lygiai taip šiandien, kaip galiojo ir tuo metu, kada gyvenau žmogiškuoju pavidalu ir vaikščiojau po šitą nuostabią planetą tarp jūsų. O šiandien aš lygiai taip pritariu ir

manojo apaštalo dar ir išplėstai mano evangelijai – *Dievo Tėvystei, žmonių brolystei, ir visos kūrinijos brolystei.*

Tai reiškia, kad visa kūrinija, visos visatos, visos jose gyvenančios asmenybės yra jums nusiteikusios draugiškai ir su meile, nes jos turi vieną vienintelį Tėvą, kuris yra ir mano Tėvas. Ir aš jus raginu, drąsiai atsigrežkite į Tėvą, kuris į jūsų pačių, ir kiekvieno, vidų yra atsiuntęs savo dalelę, savo gyvą dvasią. Ir tiktai šitoji žinia yra *gyvasis mano kelias*. Tik šitas kelias ir esu aš, nes Tėvas ir aš esame viena dvasioje, nors esame dvi atskiros asmenybės. Manoji asmenybės kategorija yra kilusi iš paties Tėvo ir iš Rojaus Trejybės Antrojo Asmens – Amžinojo Sūnaus, kurį jūsų bažnyčios hierarchai pateikia kaip mano asmenį. Aš esu atskiras ir kitas Dievo Sūnus. Bet su Tėvu ir su Amžinuoju Sūnumi mes esame viena dvasioje. Dėl to jūs turite atskirti mano asmenį nuo Amžinojo Sūnaus asmens, nors savojoje visatoje aš atstovauju jiems abiemis.

Todėl žengdami gyvuoju keliu, žengdami per mane, per gyvą įtikėjimą į mano evangeliją, jūs ir žengiate link Tėvo. Ir tai yra vienintelis kelias, kuris veda pas Tėvą – gyvas įtikėjimas. Tačiau iki savo gyvo įtikėjimo yra daug mažesnių kelių, bet tuo pačiu ir klaidingesnių.

57. Kelias

Kuo klaidesnis kelias, tuo didesnes kančias patirs jūsų siela. Todėl aš ir kreipiuosi į jus dabar, kad jūsų sielai parodyčiau patį tiesiausią ir tvirtiausią kelią, kurio tikrumą pajaus jūsų siela per savo tikrą ir gyvą ryšį su pačiu Tėvu. Ir pajutusi savo viduje ramybę ir palaimą, jūsų siela pažins Tėvą, ji netikėtai atras savo viduje, kad ji užgimė ne kaip apleista našlaitė, bet kaip mylima ir realiai patirianti Tėvo meilę siela. Būtent dėl šito gyvojo patyrimo siela ir stengiasi atsiduoti šitam Tėvo vedimui iš vidaus ir ryšiu su pačiu Tėvu, nes ji junta palaimos jausmą, kuris yra toks tikras ir realus, kad jo nebegali pakeisti jokie kiti išoriniai ir jai nebereikalingi ritualai ir jokios kitos dogmos. Ji tvirtai žino, kad Tėvą *pažįsta*. Pažįsta Jį dėl to, kad pati savo skaistumu ėmė darytis panaši į Tėvo skaistumą, savo darbais ėmė panašėti į Tėvo meilės darbus, dėl to Tėvo meilės virpesiai ir tapo pasiekiami atsivėrusiai sielai.

Todėl ir dabar aš jus noriu pakviesti, pakviesti visus, ir kiekvieną, kur jūs bebūtumėte, ką bedarytumėte, apmąstyti mano jums pateiktas ir jūsų perskaitytas mintis, kurios yra suvokiamos jums visiems. Tačiau jūs negalite patikėti, kad jos yra iš to paties Kristaus, kuris gyveno prieš du tūkstančius metų. Aš jums negaliu įrodyti jokių kitų argumentų, kaip savo teigimu, kad aš esu tas Kristus, ir tą, ką sakau

jums, tas yra Tiesa. Ir toji Tiesa yra *gyva. Dėl to prieinama kiekvienam, jai atsiveriančiam visa savo širdimi.*

O po šitokio atsivėrimo, ateina ir pats patyrimas visų mano pasakytų žodžių apie Tėvą – Pirmąjį Šaltinį ir Centrą – Sąmonės ir Proto, Meilės ir Tarnavimo, Gėrio ir Grožio, *visos kūrinių Šaltinį ir Centrą.*

Ir dabar aš jums sakau, ko dar nesakiau nei tuomet, kada vaikščiojau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu, nei šiuo metu. Aš jums sakiau, jog aš esu tas kelias, jog aš esu ta gyvenimo duona, jog aš esu tas gyvenimo vanduo.

Dabar aš jums sakau, *TĖVAS YRA TAS GYVENIMO KELIAS, TĖVAS YRA TA GYVENIMO DUONA, TĖVAS YRA TAS GYVENIMO VANDUO.*

Nuo šiol ir visada, per visą ateities amžinybę bus šitoji mano evangelija, net ir taip, kaip ją išplėtė mano dabartinių laikų apaštalas, *Dievo Tėvystė ir žmonių brolystė, ir net visos kūrinių brolystė. O Tėvas yra tas kelias, toji duona, ir tas vanduo, suteikiantis amžinybę kiekvienam pas Jį žengiančiam per gyvąjį įtikėjimą.*

Tik šitas kelias yra vienas vienintelis, kuriuo jūs galite žengti ir drąsiai, ir ryžtingai, turėdami mano ir Tėvo garantijas, kad Tėvą pasieksite. Visi kiti keliai, nors ir gali atvesti į šią gyvąjį kelią, garantijų nesuteikia. Jūs patys turite pasirinkti, ko jūs norite.

Aš jums šito kelio neprimetu. Aš jums paaiškinu ir padėdu pasirinkti išmintingą sprendimą, kviesdamas nebijoti žengti šituo gyvuoju Tėvo keliu. Aš žinau, ką sakau, nes šituo keliu žengčiau ir žengiu visą laiką, dar nuo tų laikų, kada nebuvo ne tik jūsų pasaulio, bet ir mūsų visatos. O aš turiu milijardus metų patyrimą, jūsų laiku skaičiuojant, tą gyvąjį patyrimą, kuris man leidžia jums su meile tarti – nebijokit, ženkit šituo Tėvo keliu. Ir visada žinokit, kad Tėvas ir aš nuolat esame su jumis. Tėvas yra net jūsų viduje. Kiekvieno iš jūsų. O aš esu šalia jūsų ir einu visur net pirma jūsų. Tačiau, vos tik mane pakviesite, aš per savo Tiesos Dvasią įeisiu, kad jus nuraminčiau ir sustiprinčiau, kad pakviesčiau jus žengti be baimės tolyn šituo pačiu gyvuoju Tėvo keliu.

Dėl to mano žodžių tikrumą liudys ir jūsų vidinė ramybė, kada tik jūs iš ritualinio ir dogmatinio bažnytinio tikėjimo pereisite į gyvąjį *įtikėjimą.* Tada jūsų siela patirs palaimą ir pati nustebs šitos palaimos realumu ir egzistavimu savo pačios viduje. Tai ir bus mano žodžių patvirtinimas, o jūsų sielai naujas pajautimas ir milžiniškas atradimas to, koks yra nesulyginamas skirtumas tarp negyvo, ritualinio, ir dogmatinio bažnytinio tikėjimo ir gyvojo sielos atsiskleidimo ir jos *įtikėjimo.*

Kadangi visa kūrinių yra Tėvo, o Tėvas yra meilės Šaltinis, tai visi Jo tvariniai visoje kūrinių, atradę Tėvą savyje, ir patiria šiuos pačius Tėvo meilės virpesius. Tik tada jie gali patvirtinti, kad Tėvas iš tikrųjų yra meilė, kad kūrinių yra ne tik draugiška, bet ir mylinti, tik tada jie pajunta tą gyvojo Tėvo kelio realumą ir džiaugsma juo einant. Ir tada siela ar dvasia pradeda dar giliau skverbtis į tą patį gyvąjį Tėvo kelią, kuris iš esmės yra ne kas kita, kaip pats Tėvas. Tvarinys ima giliau ir giliau skverbtis į patį Tėvą, vis geriau Jį suvokdamas ir patirdamas per savo tarnavimą kitiems tvariniams, taip pat Dievo vaikams. Tik tada nustoja egzistuoti skirtumai taip įvairiausius postus užimančių mirtingųjų, nes juos visus apjungia toji pati dvasinė meilė ir dvasinė giminytė. Tik tada politikas pradeda tarnauti visai visuomenei, o ne partijai, nes partijos, kaip save išskirianti žmonių grupė, kuri siekia savų interesų įgyvendinimo per valdžios pasiekimą, išnyksta. Tada, tik tada, žmonės ima ne tik suvokti, bet ir patirti, kad jie priklauso vienai šeimai – visos žmonijos šeimai. O ši yra neatskiriama dar didesnės šeimos – visos kūrinių šeimos – dalis.

58. Jūsų bažnyčia ištaria: “Ir žodis tapo kūnu.” Ar tikrai juo tapo?

Kada aš buvau žmogiškuoju pavidalu tarp jūsų, tada pasaulio padėtis buvo visiškai kitokia. Žmonės be gyvūnų, neturėjo jokių mašinų, nežinojo jokių patogumų, nematė jokių vaizdų iš kitų šalių, ar net planetų. Dabar jūsų visatos pažinimo lygis nepaprastai išsiplėtė. Jūsų proto nebegąsdina tokie dalykai, kaip garvežio vaizdai kine ar net matomi žiaurumai, kuriuos nuolat jums perša nudvasintos ir tik pinigų siekiančios televizijos ar laikraščių leidėjų kompanijos. Tuo metu žmonės gyveno nuolatinės baimės įtampoje. Jie bijojo prarasti gyvybę dėl plėšikų užpuolimų, kurie buvo paplitę ir dažni, žmonės bijojo Dievo bausmės, bijojo nepaklusti rabinams, bijojo pragaro kančių. Nuo tol žmonija neatpažįstamai pasikeitė išoriškai.

Tačiau žmonių vidinis pasikeitimas tokių permainų nepatyrė. Priešingai, vidus dar labiau apšerpėjo, apsiblausė, kad šiandien apie Dievą jūs nustojote diskutuoti, kaip diskutuodavo žmonės anais laikais. Ir jie diskutuodavo nuoširdžiai klausdami labiau išmanančius. Net ir po pamaldų sinagogose. Diskusijos buvo ir bendravimo priemonė. Dabar jūs apie Dievą iš viso nebekalbate nei namie, nei mokykloje, nei darbe. Dėl to ir jūsų vidus apipelijo ir paskendo vien tik materijos liūne, pelkėje, kurioje dvasinės atgaivos sielai nebepalikote. Ji kenčia ir liūdi, bet jūs ir toliau atkakliai mokote vaikus siekti tik materialaus turto ir padėties, kad jų gyvenimas būtų *patogus kūnui*. Jūs visiškai apleidote sielos dvasinius reikalus. Ir ypač juos apleido bažnyčia, nors ir pati sau, kaip ir jums, teigia, kad rūpinasi jūsų sielos

reikalais. Bažnyčioje jūs girdite, kaip kunigai kartas nuo karto savo pamokymuose pasako “Ir žodis tapo kūnu.”

Dėl to jūsų bažnyčiose nėra gyvybingumo, dėl to jauni žmonės nelanko jų, dėl to bažnyčios tuštėja, dėl to kuriamos naujos ir naujos sektos, kad bažnyčia, pati tarianti “ir žodis tapo kūnu,” šitą ištarusi, kūnu nepavirsta pati. Ji turi pavirsti gyvu kūnu. Ji turi nustoti laikytis bet kokių negyvų ritualų ir dogmatinių teiginių. Ji turi suteikti savo visa siela atsivėrusiems tiek man, tiek Tėvui, kunigams laisvę vesti pamaldas ne laikantis ritualų, bet jas vesti taip, kaip jiems diktuoja Tėvo dvasia iš vidaus. Leisti jų sieloms išsiskleisti laisvame dvasios skrydyje, kad ir į bažnyčią atėjusios tikinčiųjų sielos taip pat pajustų šituos gyvus dvasinius virpėjimus, kuriuos pasiunčia tokia jau laisvą skrydį patirianti kunigo siela.

Ir tada užsimegęs gyvas dvasinis ryšys tarp Tėvo ir kunigo, tikinčiųjų, kiekvieno atskirai, ir Tėvo ir tarp kunigo ir tikinčiųjų, ir tarp visų tikinčiųjų tarpusavyje. Ir šitas ryšys yra *gyvas ir patiriamas*. Ir tada atsivėrusios tikinčiųjų sielos, visos, ims savyje patirti tokius palaimos būsenos pojūčius, kad norės pakilti ir lėkti dalintis šita meile, kurią jos patirs tuo metu savo viduje. Jos norės lėkti dalintis Tėvo meile, nes pačios sielos pajaus Tėvo meilės spaudimą savo viduje, ir toki didžiulį, kad darysis nebeapakeliamai sunku jį atlaikyti nedalinant šitos pačios Tėvo meilės kitiems.

Ir tik šitaip pati siela gali išlyginti šitos Tėvo realios meilės spaudimą, kada ji dalina meilę visiems, ir kiekvienam, be jokio išskaičiavimo. Štai tuomet “žodis tampa kūnu.”

Tuomet negyvi ritualai apleidžia bažnyčios sienas, o jos prisipildo Tėvo meilės virpesių, kuriuos ir patiria kiekviena atsivėrusi siela. Tada maldaknygės atiduodamos kaip istorinis palikimas ateinančioms kartoms susipažinti į muziejus, o bažnyčių skliautus užpildo gyvoji kunigo malda, kuri jam liejasi iš pačios jo sielos gelmių. Ir jam šios maldos žodžių prisiminti nereikia, nes kaskart siela suteikia tokius maldos žodžius, kurie atitinka jo atsivėrusios sielos dvasinius virpesius. Ir juos lygiai taip pat atpažįsta ir bažnyčioje esančių tikinčiųjų atsivėrusios sielos. Atpažįsta, nes visi šitie virpesiai yra iš Tėvo meilės virpesių, kuriuos ir gali atpažinti tik atsivėrusi Tėvui siela. Ir čia joks ritualas nepadės. Čia vienintelis ritualas yra *gyvas bendravimas su Tėvu*.

59. Negyvos pamaldos

Atėjo laikas, kada jūs turite atsibusti ir patys pradėti susivokti, kad Dievas tikrai nėra *tas ir toks* Šaltinis, kuris jus visus, ir kiekviena

atskirai, baustų ir skaudintų, žėistų ir kankintų. Ir jeigu jūs po bažnyčios pamaldų neišeinate dar labiau mylintys žmones, ir visą kūrinią, dar didesnį atsidavimą jaučiantys Tėvui dėl patiriamos Jo meilės savo viduje, tai reiškia, kad šitoks meldimasis ir buvo tik negyvo ritualo atlikimas. Jūsų sielos jis visiškai nepagirdė gyvuoju Tėvo vandeniui. Šitoks meldimasis tik nuramino, o iš tikrųjų apgavo, jūsų protą, kad jūs pabendravote su Dievu, nes dalyvavote pamaldose, kurios ir buvo skirtos bendravimui su Dievu.

Po kiekvienų pamaldų jūs stebėkite save, ar jūs tampate geresni, gailestingesni, labiau vieni kitus mylintys. Ir ne tik savo materialios, žemiškos šeimos narius, bet ir visus kitus savo milžiniškos dvasinės šeimos, Tėvo šeimos, narius, kuriuos Jis visus myli vienodai, lygiai taip, kaip ir kiekvieną iš jūsų. Ir jeigu tokių pasikeitimų tikrai nejaučiate savo širdyje, tai ir reiškia, kad jūs tik atliekate vien tik negyvą ritualą, kuris ir negali jums suteikti gyvo ryšio su Tėvu realaus ir gyvo patyrimo, kurį pajauštų jūsų, kiekvieno, siela. Lygiai taip pat tai reiškia, kad jūs patys save apvagiote nuo didesnio savo augimo. Jūs iš savės atimate savo paties tikrojo aš, kurį jums ir padovanojo Tėvas, realų ir palaimingą gyvenimą kasdien. Jūs net suvokti negalite, kaip jūs save žiauriai baudžiate. Tačiau dėl to jūs patys ir kenčiate.

Visi, be išimties, tie, kurie šitokių negyvų ritualų įtakoje yra įkalinė savo dvasios augimą, patiria ne gyvenimo džiaugsmą ir laisvę, ne jo teikiamų patyrimų pilnatvę ir palaimą, bet milžinišką nerimą ir baimę dėl bet kokių galimų nesėkmių, savo asmeninių ar savo žemiškos šeimos narių. Ir šitas skausmingas ir neramus gyvenimas yra jūsų pačių susikurtas, bet ne Tėvo jums suteiktas. Ir dėl to niekada nekaltinkite Tėvo, kad jis suteikia jums kančią ar skausmą, sunkų gyvenimą ir nusigręžia nuo jūsų, nesuteikdamas jokios pagalbos. Jūs patys savo tokiu negyvu ir netikru gyvenimu suteikiate visas neigiamas emocijas.

60. Išsilaisvinkite iš negyvų ritualų

Tik jūs esate savo ateities šeimininkai. Ir būtent tos ateities, kurios trokšta jūsų siela. Ir būtent tos ateities, kuri ir yra parengta jums, kiekvienam, Tėvo. Ir aš Jam padėdu, kad jūs galėtumėte, perskaite mano šituos mokymus, patys, be jokių kunigų ar kitokių tarpininkų, pradėti gyvai bendrauti su Tėvu.

Šitokiu būdu jūs tikrai žengsite pirmąjį ir realų žingsnį į savo išsilaisvinimą iš ritualų ir prietarų nelaisvės, kurioje dabar yra atsidūrę jūsų protas.

Man liūdna tą sakyti, bet tiesa yra tokia, kad jūsų dvasiniai vadovai, kurie dabar dėvi brangius ir auksu žvilgančius ritualinius rūbus

pamaldų metu, net juos kaitalioja, priklausomai nuo savo sugalvotų progų, yra akli. Akli ne žmogiškų akių žvilgsniu žvelgdami. Akli sielos matymu. Ir dėl to jie, būdami dvasiškai akli, kad ir kiek garsiai bešauktų mano vardą, netampa dvasiniais vadovais, kurie turi dvasios vidinį regėjimą ir matymą.

Dėl to jūs patys turite būti aktyvesni ir ieškoti tokių dvasinių vadovų, kurie yra lygiai tokie patys, kaip ir jūs, tik savo vidumi šviečia taip, kaip ir aš šviečiau, kada buvau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu. Ir manęs tada nenorėjo tie, kurie turėjo patys sau pasiskyrę išimtinę teisę mokyti kitus sampratos apie Dievą. Aš tokios teisės, jų supratimu ir įsitikinimu, neturėjau. Dėl to ir negalėjau nieko nusimanyti apie Dievą geriau už tuos, kurie tą teisę turėjo, nes jie buvo mokesi savo pačių susikurtose rabinų akademijose. Ir tik tie, kurie jas buvo užbaigę, turėjo suteiktus įgaliojimus aiškinti žmonėms apie Jahvę.

Argi ne taip yra ir šiandien? Argi jūsų kunigai nėra jūsų pačių susikurtų mokymų vergai ir belaisviai? Argi jūs negalite suvokti, kad Dievas yra neaprepiamas, kad Jo pasireiškimas yra begalinis? Argi jūs manote, kad naudodamiesi tomis knygomis, kurios buvo žmonių parašytos prieš daugelį šimtmečių, atitinkate dabartinio kūrybingo ir ieškančio žmogaus sielą? Argi gali kokia nors knyga likti amžinai atskleidžianti Dievo Tiesą, kurios vis naujus ir naujus aspektus žmogus pats mato savo aplinkoje? Kodėl, tuomet, jūs vis keičiate savo mokslinių atradimų, išradimų pritaikymo, tyrinėjimo aprašymus ir pateikimus kitiems, jeigu laikotės, visą laiką, vienos ir tos pačios sustingdytos sampratos apie Dievą? Kodėl moksliniais tyrinėjimais jūs suteikiate teisę pasipildyti naujais duomenimis, tuo tarpu sampratoms apie Dievą jūs atimate šitokią pačią teisę plėstis ir augti? Kodėl jūs esate tokie nenuoseklūs net savo pačių taip vienareikšmiškai vertinamiems vadinamiesiems šventiesiems raštams – juose yra daugybė išnašų, kurios pateikia net kelis tos pačios minties variantus? Argi tai nėra jau to paties jūsų vadinamo šventojo rašto papildymas, o tuo pačiu ir iškraipymas? Šitų daugybės pastabų jūs nepastebite, bet labai greitai nuteisiate tuos, kurie išsako savo sampratas tiek apie jūsų vadinamuosius šventuosius raštus, tiek apie mane, tiek apie Dievą, tiek apie Tėvą. Ir nuteisiate juos vienprasmiškai – jie klysta, jie piktojo suvedžioti, jie apsėsti piktuųjų dvasių, jie pateks į pragarą, jie nubaus save pasmerkdami kentėjimui, jie apsišaukėliai, jie nieko nesuvokia apie Dievą, ir daugybe kitokių nuosprendžių.

Būtent dėl to aš jums ir perteikiu savo mokymus. Ir žinau, kad ir juos labai daug kas užsipuls pavadindami klaidinančiais ir iškraipančiais tiesą.

Taip ir prieš du tūkstančius metų mane vadino Belzebubo ir Šėtono vaiku. Ir vadino tie, kurie patys nematė Tėvo jiems siunčiamos šviesos

ir neįautė Jo meilės. O tie, kurie buvo nuoširdūs, ir nuoširdžiai ieškojo Dievo, tie nuoširdžiai ir įtikėjo, ir po mirties buvo prikelti ir toliau žengia mano visatoje vis daugiau ir daugiau suprasdami Dievą, jų Tėvą. Ir dabar aš jums norėčiau apie Tėvą dar daugiau pasakyti, bet jūs dar nesate tokie, kad pajėgtumėte suvokti dar didesnę Jo Tiesos ir Šviesos dalį.

61. Mano naujas nurodymas jums

Dabar jums ir taip suteikiau tikrai, iš pradžių, atrodantį labai sunkų nurodymą – išsivadуйте iš negyvų bažnytinių ritualų ir dogmų ir ieškokite ir atraskite gyvą Tėvą savo viduje. Kiekvienas iš jūsų. Ir šitas mano nurodymas yra jums visiems. Ir kunigams taip pat.

Ir kada kunigai patys atras Tėvą savo viduje, tada patys įsitikins, kiek daug šviesos ir meilės prisipildė jų sielose, kad jie jokiū būdu nebeišsitenka tarp šitų negyvų bažnyčios ritualų ir dogmų, tarp tos pompastikos ir vaidybos, tarp bažnyčios hierarchijos nustatytų kanonų ir taisyklių.

Jie pradės kvėpuoti išsilaisvinusia ir Tėvo meilę patiriančia siela, o ne savo pragmatiniu ir sau naudos siekiančiu ego. Ir šitas kvėpavimo ritmas bus visiškai kitoks negu buvo iki tol. Tada kunigas pradės, ves, ir baigs pamaldas ne laikydamasis nustatytų ritualų, o jis pats taps gyvu dvasiniu vedliu žmonių atsivėrusioms sieloms, joms padėdamas susivienyti į milžinišką Dievo šeimą dvasioje.

Tada net ir kupinos nerimo ir kančios žmonių sielos ims rinti ir jausti vidinį troškimą bendrauti su tokiu kunigu. Jos jaus tokio kunigo dvasinius sielos virpesius, kurie pasieks ir tą sunerimusią sielą, kuri bus labiau ir labiau atsiverianti.

Ir tik šitoks kunigų pasikeitimas galės sugražinti sielas į bažnyčią.

Tačiau iki tol laukia dar ilgas bažnyčių tuštėjimo metas.

Tėvo dvasia veikia kiekvieną, nepriklausomai nuo to, ar žmogus lanko bažnyčią ar nelanko. Tie, kurie jas lanko, gali bažnyčioje patirti ir savo sielos atsivėrimo akimirkas. Tačiau toks mirtingasis, kada pajunta sielos palaimą, tada jis nori ją prailginti. Ir lygiai taip jis nori pajauti ir dvasinį ryšį ne tik šalia esantiems ir besimeldžiantiems savo sielos broliams ir seserims, bet taip pat ir iš jų sulaukti panašaus dvasinio ryšio, kokį jis jaučia jiems. O dėl ritualo viešpatavimo per pamaldas, visose, ne tik krikščioniškose bažnyčiose, šitokio abipusio ryšio užmegzti *neįmanoma*, nes jam ir trukdo būtent tas negyvas ritualas.

Tuomet tikintysis, po kurio laiko, pradės jausti nusivylimą, nes jis vienas negali dvasinio ryšio išlaikyti, negaudamas atsako iš kitų. Ir jaus dvasinės pilnatvės trūkumą. Jis jaus, kad jam kažko stinga. Tik

pareiga ir valia jį dar ves į bažnyčią. Tačiau tik nedaugelis šitaip belankys tokią negyvą bažnyčią, nes daug kas išgirs apie *gyvasias* bažnyčias.

62. Gyvoji bažnyčia

Tarp jūsų jau yra tokia gyvoji mano, ir visų, Tėvo ir mano vardu pavadinta šventovė. Ir joje yra, dabar, vos keletas nuoširdžių Tėvo sūnų ir dukrų, vedamų į dvasinę kolektyvinę Tėvo garbinimo Komuniją vien tik jų atsivėrusių ir laisvų sielų jaučiamos Tėvo meilės jų viduje varomosios ir labai galingos vidinės jėgos. Ir jie eina ir garbina Tėvą, kaip ir aš garbinu, net ir neturėdami kur galvos priglausti, net ir atvirame lauke. Eina, nes jie jaučia tuos pasikeitimus savo sieloje Tėvo garbinimo metu jai atsivėrus. Jie jaučia tą gyvą palaimą sielos viduje.

Ir tie tikintieji, kurie tikrai nuoširdžiai siekia savo aš prasmės suvokimo, kūrinių didesnio pažinimo, tie greičiau pajaus ir sielos troškimą bendrauti su kažkuo didesniu ir galingesniu, negu protas gali tą paaiškinti. Ir jie išgirs apie tokios gyvosios Šventovės egzistavimą. Ir ateis į Tėvo garbinimo gyvas pamaldas, kada iš tikrųjų užsimegs dvasinis ryšys ir su Tėvu, ir su manimi, ir su šitoje komunijoje dalyvaujančiais sielos broliais ir seserimis. Bet net ir tai dar neviskas. Per Tėvo garbinimą prie jų prisijungia didelė gausa ir nematomų žmogaus žvilgsniui dvasinių būtybių tiek esančių toli nuo tos vietos, tiek arti.

Ir visus tuos iš sielos sklindančius Tėvo meilės virpesius iš mažyčio jūsų pasaulio pajunta *visa kūrinių, pajuntu aš, pajunta Tėvas*. Jis ir nori pajauti jūsų atsivėrusių sielų virpėjimą, o ne tariamus, automatiškai, žodžius, kada jūsų sielos dar yra net nepabudusios iš gilaus ir ilgo miego. Tėvui patenka visų sielų, ir kiekvienos sielos atskirai, siunčiami virpesiai. Ir būtent Jį pasiekia *gyvojo įtikėjimo sielos virpesiai*, nes tokia siela jau savo virpesius yra suderinusi su Tėvo virpesiais. Štai dėl to Tėvas ir gali išgirsti, pajauti Jo virpesius atitinkantį sielos bangavimą. Tačiau siela šitaip banguoti gali pradėti tik ten, kur yra gyvas ryšys su Tėvu, kur yra gyva *komunija* su Tėvu, *kur jokio ritualo ir jokio vaidinimo nėra, nes jie netenka prasmės*.

Todėl aš labai giriu tuos savo sielos brolius ir seses, kurie turi ryžto ir atkaklumo eiti šituo mano keliu, kada reikia atsiremti tik į Tėvą, pasitikėti tik Juo, ir šituo keliu žengia drąsiai ir atkakliai lankydami gyvą šventovę ir pasisemdami gyvo patyrimo iš dvasinio bendravimo su Tėvu ir tarpusavyje. Visas jų maldas girdžiu. Ir būtent dėl to džiaugiasi mano širdis, kad tuo metu, kada milijonai eina ten, kur yra jų daug ir kur lengva atlikti tik dalyvavimo ritualą, jie, vos keli, eina į

priešingą pusę, eina susitikti ir su Tėvu, ir su manimi, ir tarpusavyje kaip vienos milžiniškos dvasinės Tėvo šeimos pilnateisiai nariai.

Ir aš tikrai džiaugiuosi dėl tokios gyvosios šventovės veikimo, kuris ir gimė man pasiūlius. Ir tokių gyvųjų bažnyčių vis daugės ir daugės. Ir į jas rinksis tie, kurie norės giluminio ryšio su Tėvu ir manimi. Ir tą ryšį jie patirs. Iš pradžių vieni stipresnį, kiti silpnesnį, bet jeigu atkakliai laikysis šito gyvojo kelio, kelio be negyvų ritualų, tai jie tą ryšį vis gilins ir gilins. Ir ateis laikas, kada didelėse bažnyčiose bus tuščia ir skaudu, kad jos ištuštėjo. Bet po tuštėjimo meto jos palaipsniui ims vėl pildytis. Vėl žmonės rinksis į jas, nes gyvai atradusiųjų Tėvą savo viduje bus daug ir jie norės sugrįžti į Tėvo garbinimui skirtus namus. Ir sugrįš žmonės vedami tikrųjų dvasinių vedlių, tikrai iš meilės tarnaujančių Tėvui, man, ir kūrinijai.

63. Gyvenimas yra prasmingas žaidimas, bet ne pramogavimas

Dabartiniai laikai daug labiau žmogaus protą blaško įvairiomis vilionėmis. Dėl to jam labai sunku susikaupti ir nurimti, kad jis galėtų tapti iš tiesų toks, koks yra – žvelgiantis į gelmę, o ne į paviršių.

Jūs dabar patys sau kasate pražūtis duobę, paversdami savo visą gyvenimą pramogavimo kančia, vietoje to, kad gyvenimas būtų prasmingas žaidimas, kuriame dalyvauja visa kūrinija, vadovaujant Tėvui. Jūs irgi nesate išimtis. Visa planetos žmonija yra įtraukta į šita patį prasmingą Tėvo kūrybos žaidimą – augti charakteriu Jo meilėje ir tiesoje kasdieniuose darbuose visų labui.

Jūs patys puikiai matote, tie, kurie pradeda žvelgti giliau, kiek dabartinė pasaulio visuomenės vystymosi kryptis prasilenkia su mano ką tik paminėta prasmingo žaidimo nuostata. Jūs ne žaidžiate, bet pramogaujate. Net dirbdami labai sunkų ir tikrai sudėtingą darbą, jo nepaverčiate tarnavimu Tėvui. Dėl to pavargstate ir negalite ilgai sutelkti savo pastangų tokiems reikalingiems darbams, kaip geresnio gyvenimo sukūrimo minčių vystymui ir įgyvendinimui. Dabar jūs esate tiesiog atskirų ir svetimų, vieni kitiems, individų suma, neturinti jokios jungiamosios ir gyvos grandies, kuri jus paverstų, tarpusavyje, broliais ir seserimis.

Būtent dėl tokio svetimumo, jūs ir pavertėte savo gyvenimą vien tik pramoga. Kiekvienas kariaujate vienas su kitu ir su savimi, kad tik patenkintumėte savo ego nesibaigiančius troškimus ir siekius bet kokia kaina. Vien tik toks gyvenimo būdas jūsų sielą vis labiau ir labiau aptraukia voratinkliais, kurių niekaip ne tik nenuvalote, bet net ir nepastebite, kad jie atsirado.

Todėl jūs siekiate naudoti sau kitų sąskaita, nesvarbu kokia būtų kaina kitų sveikatai, net gyvybei. Tuo pačiu ir savo gyvenimui. Jūs

pavertėte vieni kitus dabartinio naujojo amžiaus vergais ir pradėjote viską vertinti vien tik pagal tai, kaip kas atrodo išoriškai, su kuo kas bendrauja, kur ir kiek uždirba, koki materialų turta turi, kokią įtaka daro savo aplinkoje dėl šito sukaupto turto ir padėties. Jūs net turite tokį posakį, kad “pirmasis milijonas yra visada nedoras.” Ir tuo posakiu mėginiate pateisinti savo veiksmus. O kaip gi gali atsirasti milijonas doru tarnavimu, kada jūsų atskiros grupuotės primeta net ir tokios pramogos, kurią dabar sudaro jūsų gyvenimas, nes jo negyvenate prasmingai ir su Tėvu sieloje, žaidimo taisyklės visumai jos pačios naikinimo sąskaita. Jūs atidarėte daugybę lošimo ir pasilinksminimo oficialiai veikiančių įstaigų – restoranų, kazino, net kai kur yra ir moteris žeminančių viešųjų namų atvira veikla. Jūs patys nesuvokiate, ką jūs darote patys sau. Juk visai šitai proto troškimų vergovei reikalingi vergai, kitaip ji sužlugs. Sužlugs ir tie milijonai, kurie dabar teka į nedidelės grupės rankas. Dėl to jūs imate nurodinėti, nes turite daugiau pinigų ir perkate visus, ką ir kur norite statyti, kada ir koku būdu norite į šitą pramogų vergiją įtraukti naujų vergų. Ir tam jūs sugalvojote tokias mokyklose dėstomas pamokas, kaip ekonomikos pagrindai. Jūs nuo mažumės pradėdate mokyti vaikus, kaip skaičiuoti pinigus į savo kišenę, kaip mokėti juos kaupti ir didinti, kad tik būtų geriau tam mokinamam mažiukui. Jūs naikinate tų mažiukų besiskleidžiančią sielą kimšdami jiems nereikalingų dalykų apie jūsų pačių susigalvotus ir negyvus ekonomikos dalykus nuo mažų dienų, o apie gyvą sielą jūs tylite. Jūs visi vienodai bijote patys praregėti, nes bažnyčia tam irgi pataikauja, tik dėl akių kalbėdama teisingus žodžius, bet tais žodžiais pati netikėdama.

Dėl to jūs neturite dvasinių vedlių, kurie jums padėtų susiorientuoti dabartinėje ekonominėje, politinėje, moralinio nuosmukio, visuomenės svetimumo, egoizmo, prievartos, ir materialaus turtėjimo siekių jūsų vergystėje.

Jūs visi prisidedate prie korupcijos išlaikymo, nes visi tyliai tuo naudojate, jeigu tik naudinga jūsų asmeniniam interesui. Kada tas trukdo jūsų pačių asmeniniam interesui, tada pradėdate šaukti. Bet ir tai tik dar labiau stiprina korupcijos šaknis, nes ima kitus apgaulingai veikti, kada jie mano, jog garsiai šaukiantis yra švarus ir doras kovotojas prieš korupciją. Jūsų visa medicinos sistema yra taip pat prisidedanti prie korupcijos stiprinimo ir kai kurie iš jūsų tą mato, tačiau vis tiek su tuo taikstosi savyje.

Jūsų politika yra aklavietėje, nes ji nesuvokia esminio dalyko – tarnavimo iš meilės Tėvui visai visuomenei, ne atskiroms partijoms ir ekonominėms grupuotėms.

Švietimo sistema net iš tolo neprimena tokio tyro ir reikalingo vaiko sielai mokymo, kuris ji stiprintų ir keltų iš vidaus siekti gėrio visiems,

o ne mokėti prisitaikyti prie tokių pragaištingų sąlygų, kurias yra sukūrę išminties neturintys aktyvesnieji.

Jums primeta tas pražūtingo žaidimo taisyklės ir jūs jomis vadovaujatės, nors viduje joms priešinatės, o kai kiti nemato ir pažeidinėjate. Net ir tas pačias automobilių eismo taisyklės, kurias keičiate ir vis tiek pažeidinėjate. Ar jūs suvokiate, kad taisyklės netenka prasmės, jeigu jų pradeda nebesilaikyti didesnė dalis jūsų sielos brolių ir sesių. Netenka prasmės ir visi įstatymai, jeigu jų nesilaikoma. O įstatymus jūs ir kuriate tokius, kurie jūsų gyvenimą ne palengvina, bet, priešingai, apsunkina tiek, kad žmogus, norėdamas jį palengvinti, išiteikdamas savajam ego, ieško įvairių kelių, kaip pažeisti. Ir juos suranda. Tuo pačiu savo veiksmu yra smukdoma visa visuomenė. Ji demoralizuojama, jau nieko nebesakau, kad ji nudvasinama, nes tai, kas sutarta jūsų pačių išrinktų atstovų, kurie pagal kai kurių iš jūsų sugalvotas taisyklės, turi jūsų suteiktą teisę įstatymus priiminėti, yra kasdien pažeidinėjama.

Bet ten, kur yra pažeidinėjama tai, kas yra sutarta, ten dvasia negali skleistis, nes ji yra Tėvo meilės dovana. O meilė nepripažįsta apgaulės. Jūs visą savo vadinamąją ekonomiką grindžiate be Dievo vedimo. Tokia ekonomika negalės ilgai išsilaikyti, nes ji pažeidžia pagrindinį Tėvo meilės įstatymą, kuris galioja visoje kūrinijoje. O jūs esate irgi neatskiriama kūrinių dalis. Ir jums nėra jokių išimčių, kad jūsų pasaulyje nustotų veikti šitas *vienintelis meilės įstatymas*.

Tai, kad kūrinijoje meilės įstatymas yra tikras ir gyvas, rodo ir kai kurių iš jūsų, atsidavusių Tėvui ir mylinčių Jį ir savo sielos brolius ir seseris, gyvenimas ir kasdieniai veiksmai. Visi mano broliai ir sesės, kurie dorai ir sąžiningai dirba net tokios šio amžiaus vergystės sąlygomis, kurie mini mane ir Tėvą savo mintyse su meile, kurie daro gėrį kitiems, net ir ten, kur kiti mato ne ką kitą, kaip kvailystę, būtent ir vadovaujasi Tėvo meilės įstatymu. Tik Tėvo meilė ir leidžia jiems atsakyti gėriu į blogį ir toliau augti Tėvo meilėje ir tiesoje. Tik tokie jūsų broliai ir sesės yra gyvenimo, prasmingo gyvenimo žaidimo, druska. Ir tik jų dėka ir jūs pajuntate ir savo gyvenimo skonį, kada susimąstote apie jį. Ir būtent jiems, kad jie sustiprėtų ir dar ryžtingiau augtų, dar atkakliau žengtų šituo Tėvo keliu pas Jį patį, aš ir pateikiu šitą mano ilgoką mokymą. Kad jie skaitydami jį, pajautų savo sieloje, kad jie nėra nepastebimi ir nematomi, kad jų veiksmai nereikalingi niekam, kad jie yra bejėgiai ir apleisti, kad Tėvas jų negirdi.

64. Priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis kūrinijoje

Aš mokau jus visus ir mokau lygiai taip su meile tiek nedorus, tiek dorus. Tik nedorieji mano mokymus išmeta iš galvos ir vėl toliau

atsiduoda išoriniams jų proto kurstomiems dirgikliams. Jie manuosius žodžius ignoruoja ir jais netiki. Bet aš žinau, ką sakau, nes aš buvau dar iki šito mano pasaulio sukūrimo, iki visų kitų savo visatos pasaulių sukūrimo. Aš sukūriau šituos pasaulius ir juose esančią gyvybę. Ir aš žinau, kaip ji turi vystytis. Ir net tie sunkumai, kurie dabar kamuoja jūsų pasaulį, yra laikini. Jie visi bus įveikti, nes šitaip aš, drauge su Tėvu, tvarkome visą visatą. O joje yra veikiantis priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis, kuris viską pastato į savo vietas.

Net ir jūs, kai kurie, imate jau dabar suvokti, kad narkotikai, ginklai, alkoholis, tabakas, bet kokie azartiniai žaidimai yra atnešę labai skaudžių pasekmių daugybei žmonių, kurie prarado net savo gyvybę. Tačiau dar prieš ją prarasdami, jie visiškai ignoravo šią patį priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimą tiek kiekvieno žmogaus gyvenime, tiek tautos gyvenime, tiek rasės gyvenime, tiek žmonijos gyvenime, tiek visatos gyvenime.

Jeigu kas nors šį dėsnį ignoruoja, tai nereiškia, kad jis nustoja veikti. Jeigu žmogus dieną užsimerkė, nuo to dienos šviesa neišnyko. Šito dėsnio veikimo negali sustabdyti, visoje kūrinijoje, niekas. Net Tėvas. Vien tik šito dėsnio sustabdymas sugriautų visos kūrinijos sandarą, jos vystymąsi, ir patį Tėvą sunaikintų. Tačiau šitokio dalyko būti tiesiog negali, nes Tėvas yra gyvas ir Jis yra Pirmasis Šaltinis ir Centras. Ir būtent Jis yra *meilės Šaltinis, paskleidžiantis ją visai kūrinijai vienodai*. Jis taip pat yra ir *laisvos valios asmenybės Šaltinis*. Jis padovanoja laisvą valią visoms kūrinijos asmenybėms – ir aukščiausioms, ir žemiausioms. Ir kiekviena asmenybė Tėvo meilės gali prisigerti tiek, kiek sugeba pati jai atsiverti. Meilės prisigėrimas ir jos pajautimas asmenybės viduje yra pasekmė to, kad šita asmenybė turi iš Tėvo gautą *laisvą valią*, kuri yra priežastis šitos pačios asmenybės *atsivėrimui* Tėvo meilei, jau esančiai šitos asmenybės viduje. Ir kada yra laisva valia, kaip priežastis, o veiksmas yra asmenybės atsivėrimas Tėvui, tai ir pasekmė bus Tėvo *meilės pajautimas* šitos asmenybės viduje.

Ir priežastys-veiksmai-pasekmės yra nenutrūkstantys šito paties dėsnio pasireiškimai, sujungti į begalinę visos kūrinijos sistemos grandinę. Jūs bet kokią veiksmą atlikę, tuoj pat pamąstykite apie to atlikto veiksmo priežastis, kodėl šitaip pasielgėte, kas jus iš vidaus paskatino taip pasielgti – meilė, ego, baimė, žinių stoka, grasinimai, prievarta, išmintis, Tėvas, šeima, karjeros troškimas, pinigų troškimas, malonumų kūnui troškimas, pareiga, draugystė, tiesos siekis, pavydas, pyktis, kerštas, užuojauta, gailėstingumas, kūrybos polėkis, populiarumo troškimas, gyvenimo aplinka, moralė, sąžinė, bendradarbiai, klasės draugai, kaimynai, gimimas iš dvasios, knygų ar informacijos poveikis ar daugybė įvairiausių bet kokių kitų priežasčių?

Net ir jūsu suvokimu automatiniai veiksmai, kaip piršto staigus atitraukimas nuo karšto puodo yra priežastis to, kad jūsu smegenų informacinis centras akimirksniu pajutęs skausmą per nervų kanalų signalą per tą patį akimirksnį davė jūsu raumenims informacinį signalą atitraukti pirštą nuo karšto puodo ir raumenys tą komandą per tą patį akimirksnį įvykdė atitraukdami jūsu pirštą nuo karšto puodo. Jūsu protas viską fiksavo ne sąmonės, bet pasąmonės lygiu, dėl to smegenys galėjo taip greitai signalą priimti ir savo sprendimą pasiųsti raumenims, o šie jį įgyvendinti. Bet vis tiek net ir šitame veiksmo buvo priežasties-veiksma-pasekmės dėsnio veikimas. Karšto puodo palietimas buvo priežastis, kad smegenys gavo skausmo nervinį signalą, dėl to priėmė sprendimą pirštą atitraukti, kad būtų pašalintas nepriimtinas skausmo nervinis impulsas. Ir šitas smegenų sprendimo priėmimas yra veiksmas, sukeltas skausmo impulso priežasties, tuo pačiu šito sprendimo pasiuntimas raumenims yra šito sprendimo signalo pasiuntimo veiksmo pasekmė, tuo tarpu šitas pats sprendimo signalo pasiuntimas, iš smegenų raumenims per vietines raumenų nervines ląsteles, kurios yra tokios protingos, kad reaguoja į aukštesnio centro komandą ir priima savo sprendimą atitraukti pirštą nuo karšto puodo, yra priežastis piršto atitraukimui. Dėl to, kiekviena priežastis sukuria veiksmą-sprendimą, o šis veiksmas-sprendimas duoda pasekmes, kurios vėl yra nauja priežastis naujam veiksmui ir naujoms pasekmėms.

Kad ir kokia menka priežastis ar menkas veiksmas, ar menka pasekmė tik jūsu supratimu tuo ir užsibaigia. Ne, akimirksniu visa tai yra įjungiama į visos kūrinijos priežasties-veiksma-pasekmės dėsnio pasireiškimą. Net jeigu jūs neatlikote materialaus ir jūsu akims matomo veiksmo, kokį jūs ir įpratę laikyti veiksmu, bet pagalvojote savo mintyse, jau jūs sukūrėte tokią priežastį, kurios poveikyje bus atliktas veiksmas, gims kita mintis jūsu pačių viduje, o tai ir duos pasekmes jūsu vidiniam aš. Jūs, nė vienas, negalite išsiveržti iš šito kūrinijos dėsnio veikimo ribų. Jūsu sąmonės virpesiai yra realūs ir pasklinda ne tik į šalia esančią aplinką, bet ir į visą kūriniją. Dėl to jūs savo sąmonės žemais virpesiais užkertate kelią daugybės milijonų savo sielos brolių ir seserų sklandžiam dvasiniam vystymuisi, kad tarp žmonių išivyrautų tas vienintelis Tėvo meilės *įstatymas*, kurio veikimas jums suteiktų tokią palaimą iš vidaus, kad priežasties-veiksma-pasekmės dėsnio pasireiškimas jus šviesintų ir artintų prie Tėvo, o ne, priešingai, vestų link žemesnių ir baisesnių ego veiksmų.

Štai dėl ko jūs veikiate prieš Tėvo meilės įstatymą ir patys sau sukuriate milžinišką nerimą ir kančią, tiek intelektualią, tiek fizinę, kada visatos priežasties-veiksma-pasekmės dėsnio pasireiškimą vis labiau ir labiau įtvirtinate tokiuose žemuose savo veiklos virpesiuose,

kuriuos būtent ir sukuria vien tik pelnu motyvuotos ekonomikos vystymas. Šitokiu keliu eidami, jūs niekada nepasieksite vidinės ramybės. Nei tie, kurie sėdite viršuje ir valdote savo šiuolaikinius vergus, kurie yra ne kas kita, kaip jūsų sielos broliai ir sesės, nei tie, kurie yra apačioje vergų padėtyje. Nes ir vieni, ir kiti neturite savo kasdieniame gyvenime Tėvo meilės pasireiškimo savo mintyse, savo širdyje, savo sieloje. Jūs neturite jungiamosios dvasinės grandies tarpusavio ryšio grandinėje. Tarp jūsų visų nėra gyvo Tėvo, gyvenančio kiekviename iš jūsų, dvasinės meilės, patiriamos jūsų sielos viduje, ryšio. Vieni iš jūsų norite dar didesnių materialių turtų, ir dėl to galvojate, kaip jų dar daugiau prisidėti, išnaudojant savo sielos brolius ir seseris, kiti galvojate, kad jus taip stipriai engia tie viršuje sėdintys, kad negalite pragyventi. Ir vieni ir kiti jūs nelaikote vieni kitų savo sielos broliais ir seserimis. Ir nelaikote dėl to, kad nesate Tėvo atradę savyje, nesate patyrę Tėvo meilės. Jūs esate našlaičiai, nes neturite Tėvo savo širdyje, nors apie jį kalbate gražiais žodžiais. Žodžiai yra ne daugiau kaip simboliai, o Tėvo meilės patyrimas, kiekvieno iš jūsų asmeninis, yra jūsų sielos gyvasis ryšys su aplinka, su Tėvo kitais vaikais ir kūriniu, su jūsų aplinka, su gamta.

65. Savojo aš plėtimas

Vienintelė kliūtis, kuri yra tikrai jums sunkiai suvokiama – tai jūsų pačių nenoras tapti geresniems, gailestingesniems, labiau mylintiems, daugiau tarnaujantiems visumai. Ir šitą kliūtį kiekvienas iš jūsų turite įveikti asmeniškai. Tik jūs asmeniškai, ir niekas daugiau, negali vietoje kiekvieno iš jūsų panorėti tapti toks, kuris būtų geresnis negu buvo vakar.

Kiekvienas iš jūsų trokštate gyventi geriau. Tačiau tas troškimas pažymėtas jūsų, asmeninio, egoizmo ženklų. Jūs norite, kad būtų geriau jums asmeniškai, kad jūs turėtumėte geresnį materialų gyvenimą, arba ramesnį gyvenimą, bet vis tiek galvojate apie savo aš ramesnį ar sveikesnį gyvenimą. Ir nieko, nė menkiausiu širdies virptelėjimu, neužsimenate sau, savajam aš, kad būtų gerai, jog geriau gyventų kiti, jog sveikiau gyventų kiti. Ne aš, bet kiti, ne aš būčiau turtingesnis, bet kiti, ne aš būčiau sveikesnis, bet kiti, ne aš geriau gyvenčiau, bet kiti.

Kada aš gyvenau tarp jūsų prieš du tūkstančius metų, tada tikrai nieko negalvojau apie save. Man ir minties nekildavo, kad savo gyvenimą kreipčiau savojo aš kryptimi, o ne projektuočiau visumos, visų žmonių pusėn. Aš daug pridariau rūpesčių dėl savo guvaus charakterio ir begalinio domėjimosi aplinka ir klausdamas tėvų ar mokytojų, kokios yra įvairiausių mano galvoje besisukančių minčių

priežastys – kodėl griaustinis griaudžia, kodėl žaibas trenkia, kodėl moterys negali būti lygios su vyrais tarp žydų, kodėl kiti žmonės, laikomi pagonimis, yra skriaudžiami net žydų, kurie save laiko tikinčiais į Jahvę, kodėl mergaitės nesimoko sinagogos mokyklose, kodėl vaiko auklėjimas skirstomas į periodus, kada iki penkerių metų berniuko auklėjimu išskirtinai rūpinasi motina, o nuo penkerių metų šitą atsakomybę perima tėvas, tuo tarpu mergaite ir toliau rūpinasi išskirtinai tik motina, kodėl pagonys valdo žydus, kodėl pagonys linksmesni ir labiau atsipalaidavę negu žydai, kodėl aklieji ir elgetos yra Jahvės glojami labiau negu sveikieji, kodėl ritualai yra tokie gąsdinantys, reikalaujantys paskersti ėriuką ar kitus gyvūnus, kad būtų paaukojama Jahvei už sielos apvalymą, kodėl Jahvė gali nubausti, jeigu jis myli, kodėl žydai save laiko “išrinktąja Dievo tauta,” ir daugybė kitokių klausimų, kurie mane tiek giliai domino ir kėlė mano proto žingeidumą, kad niekas jo patenkinti nesugebėjo. Štai dėl to ir vis labiau ir labiau kreipdavausi į dangiškąjį Tėvą su šitais pačiais, man per sunkiais klausimais, į kuriuos atsakymo nerasdavo mano protas. Ir mano protas nušvisdavo nuostabiomis mintimis, kurios ateidavo iš Tėvo, ir kurios paaikškindavo man labai tiksliai, kokios yra viso šito priežastys. Ir tokie ryšiai su Tėvu mane vis daugiau kreipė nuo pataikavimo savajam ego į tai, kaip padėti žmonėms apšviesti jų protus, kad ir jie pajautų tokią pačią šviesą ir ramybę, kurią pradėdavau vis daugiau ir daugiau jausti savo viduje.

Mano didžiulis noras padėti žmonėms kilo dar ankstyvoje vaikystėje, kada tikrai mano protas dar nesuvokė, kad jis bendrauja su Tėvu. Nors aš pats kalbėdavau su Juo, likęs vienas, po savo džiaugsmingų žaidimų su savo draugais per visą dieną, nors tuo metu jokių Tėvo atsakymų negirdėdavau, bet nuolatinio asmeninio bendravimo su Tėvu dėka, aš išsiugdžiau tokią įprotį, kurį pavadinau “mano malda ir mintys Tėvui.” Aš jausdavau malonų nuraminimą savo viduje tokiomis akimirkomis. Ir jos man labai patiko. Dėl to malonaus pojūčio aš stengdavausi vis daugiau ir daugiau pabūti vienvėje. Ir ne tik vakarais prieš miegą, bet ir dieną, kada išbėgdavau iš namų Nazarete ir užlipdavau ant didžiulės kalvos ir žvelgdamas į toli nusidriekiančią panoramą su Hermono kalnu ir net matomais už keliolikos kilometrų miestais, o ypač skaidrios giedros dienomis, ir jūros krašteliu, atsisėsdavau ant žemės ir apkabindavau suriestus kelius ir mintyse mėgindavau įsivaizduoti, kas yra toliau už mano akims matytų vaizdų, kas yra danguje, kur naktį matau tiek daug žvaigždžių, kas yra tose žvaigždėse, kas yra tarp jų, kodėl jos nesukrenta į žemę, kodėl jos neišsibarsto, kaip Dievas jas išlaiko visas ir nepaleisdamas nė vienos. Ir po tokių labai gilaus ir nuoširdaus apmąstymo akimirku ant Nazareto kalvos, sulaukdavau šviesių minčių savo prote, kurios man suteikdavo atsakymus į mano klausimus. Ir pajutau, kad manyje yra

kažkoks nematomas vidinis ryšys su Dievu. Aš apie tai mėginau pasikalbėti su savo tėvu, tačiau jam tokios kalbos buvo nesuprantamos ir nepriimtinos, nes jis buvo paprastas žydas. Nors labai doras ir nuoširdus žmogus, bet ir jis buvo ritualų, primestų žydu religijos visiems, nelaisvėje. Ir bet kokia mano mintis apie Dievą, kuri prasilenkdavo su tuometine griežta religine dogma ir bet kokio atliekamo ritualo kritika, iš karto jį suerzindavo ir tuoj pat jis mane pradėdavo barti, kad išmesčiau tokius svaičiojimus iš galvos, nes jie prie gero neatves, tik nelaimę prisišauksiu. Motina buvo dar griežtesnė ir nieko nenorėdavo su manimi apie tai kalbėti. Ją tokios kalbos iš viso labai gąsdino. Ji buvo tokia žydu patriotė, kad ir minties sau nekėlė, kad kas nors gali būti žydu religijoje visiškai ne taip, kaip to nori Dievas.

Aš neturėjau nė vieno žmogaus aplink save, su kuriuo galėčiau pasikalbėti apie tai, kas mane labai giliai jaudino ir domino. Dėl to ir liko man tik tokie pasikalbėjimai vienvėje su Tėvu. Mano tėvams tokie mano pasikeitimai, kada, ką tik iš linksmo išbėgusio ant Nazareto kalno sūnaus, sugriždavo ne pagal metus surimtėjęs jų vaikas ir pradėdavo juos mokyti, kaip reikia širdimi tikėti į Dievą, o ne laikytis beprasmių ritualų, kurie širdžiai neduoda nieko, dėl to ir žmogaus nedaro geresnio, ėmė vis daugiau ir daugiau kelti ne tik nerimo, bet ir augantį susierzinimą, kad taip neatsargiai pradėjęs kalbėti tarp žmonių aš galiu būti atskirtas nuo sinagogos, apšauktas velnio apsėstu.

Manęs tokie jų samprotavimai neveikė nė kiek, bet aš susimąstydavau, jeigu jau šitaip apie mane gali pagalvoti man artimiausi žmonės, tai kiti tikrai mane pradės laikyti nenormaliu. Dėl to nuo ankstaūs amžiaus aš ėmiau vis daugiau suvokti, kad ne viską turiu išsakyti visiems vienodai. Tie, kurie šito suprasti nepajėgia ir išsigąsta, verčiau šito jiems ir neaiškinti, nes išsigandę jie vis tiek nieko nei klausys, nei supras, o baimė tik augs. Štai dėl tokių priežasčių aš negalėjau žmonėms aiškinti, kaip jie turėtų surasti ramybę savo bendravime su Tėvu, surasti ją bendraudami su Juo savais žodžiais. Tai būtų buvęs labai didžiulis iššūkis visai žydu ritualinio ir dogmatinio tikėjimo sistemai, kuri nešė didžiulius pinigus rabinams.

Tačiau vis tik namuose aš aiškinau, kad Tėvas myli, ir Jis myli net daugiau, negu bet koks žemiškasis tėvas. Ir Jam nereikia jokių aukojamų gyvūnų ar bet kokios kitokios aukos, pinigų ar pažadų. Savo tėvo aš klausdavau: “Argi tu mane mylėdamas reikalautum iš manęs, kokios nors dar aukos už savo meilę man?” Juozapas visada svarstydavo mano žodžius. Jis niekada nepuldavo man atsakinėti iš karto. Priešingai negu mano motina, kuri buvo atkakli, bet nekantri. Tėvas buvo ne toks energingas, daugiau mąstantis tyliai savo viduje. Ir po kurio laiko jis tarsi tęsdamas pokalbį sugriždavo prie kokios nors

mano anksčiau išsakytos minties ir pritariančiai ištardavo: “Mielas mano sūnau, vis man galvoje sukasi tavo žodžiai, žinai, kad tu ir teisus, gal ir nereikia Dievui tos mūsų aukos. Jeigu Jis myli, tai tikriausiai ne dėl mūsų aukų. Bet kad visi taip daro, taip darė Mozė. Mes negalim laužyti Mozės mums paliktų įstatymų. Tada mes jau nebebūsime Dievo tauta, tada nieko nebesiskirsime nuo pagonių, kuriems nereikia iš viso jokio Jahvės. Tu jau geriau šitaip garsiai niekam nekalbėk. Namuose gali, bet kitur nekalbėk. Užtrauksi bėda visiems namams. Tu kitiems nieko neišaiškinsi.” Aš tėvui, su kuriuo vieninteliu iš visos mūsų gausios dešimties narių šeimos galėdavau atvirai pasikalbėti, nes motina net klausyti mano samprotavimų apie Dievą nenorėjo, o visi kiti mano mažesni broliai ir seserys buvo dar per jauni, kad iš viso ką suvoktų, sakydavau: “Aukodami bet kokią auką Jahvei mes niekuo nesiskiriame nuo pagonių, kurie garbina stabus. Jums toji auka irgi yra kaip stabas, nes manote, kad Tėvas nemyli jūsų be kokio nors dar vertingesnio daikto negu esate Jam jūs patys. Jūs turite Jahvei paaukoti tai, kas būtų daugiau negu jūsų nuoširdumas ir atverta širdis. Tai reiškia, kad šitą pačią auką jūs vertinate aukščiau negu savo atvertą širdį. Vien tik atverta širdis, jūsų supratimu, dar nėra pakankama auka Dievui, dar reikia būtinai pridėti ir materialią auką. Juk tą kaip tik ir daro pagonys, kuriuos jūs taip niekinate ir nelaikote savęs vertais žmonėmis.” Juozapui pristigdavo man atsakyti argumentais, jis tik tarsteldavo: “Pagalvosiu, pagalvosiu, kažką tu sakai, ko iš karto mano protas suprasti negali. Man reikia laiko.” O tada po dienos ar kelių, jis ir taria: “Gal tu ir teisus. Bet vis tiek garsiai to nekalbėk kitiems. Nesupras...”

Šitą epizodą iš savosios žmogiškojo kūno pavidalu patirties aš jums papasakojau dėl to, kad galėtumėte suvokti ir jūs, dabartinio amžiaus žmonės ir mano broliai ir seserys – iš jūsų Tėvui nereikia jokių aukų, jokių fizinių savo kūno suvaržymų, tokių kaip pasninkavimas, ar kokio nors maisto nevalgymo vienu ar kitu religinių švenčių metu, arba priešingai, kaip tik kokio nors konkretaus, ir būtent tokio, maisto valgymo, nereikia jokios savo pažadų ir ritualų atlikimo aukos, tikėjimo dogmomis aukos. Jam reikia vieno vienintelio dalyko, kad jūs savuoju iškėjimu pajutę Jo jau jums pasiųstą ir viduje veikiančią dvasią ir per ją siunčiamą, be perstojo, Jo meilę, galėtumėte džiaugsmingai gyventi kasdienį savo gyvenimą palaimoje, kurią gali patirti tik atsivėrusi Jam siela. Ir nieko daugiau.

Kada jūsų siela atsivers, tada Tėvo dvasia, gyvenanti jūsų viduje, ir pripildys ją Tėvo meilės tiek, kiek toji siela bus nuoširdžiai atsivėrusi jos prisipildyti. Ir tada jūsų protas patirs palaimą ir galės pradėti jums vadovauti *išmintingai ir su meile visiems*, o tai ir bus priežastis visų jūsų gerų darbų visiems. Ne sau, bet visiems.

Bet siela ir jūsu aukštesnio dažnio virpesių protas, sielos protas, jums vis labiau ir labiau sakys, kokia tai palaima skleisti meilę ir gėrį visiems. Ir šitoks žmogus tada realiai pajaus, kad jis tapo tokiu pat *manimi*, koks aš buvau žmogiškuoju pavidalu prieš du tūkstančius metų.

66. Tapkite **m a n i m i**

Jūs tada ir pradėsite eiti mano keliu. Ir tada mano žodžiai “Aš esu tas kelias” jums taps nebe žodžiais, bet jūsu gyvenimu. Jūs eidami savuoju gyvenimo keliu, eisite *manimi*, *ne per mane*, *bet manimi*. Taip jūs pradėsite gyventi meile ir tiesa, nes gyvensite *manimi*. Bet kiekvienas dirbsite savo ankstesnius darbus, bet juos dirbsite *manimi*, *mano kvėpavimu*, *mano dvasiniu požiūriu*, *žvilgsniu*. Jūs viską matuosite *manimi*. Ir visa tai bus tik priemonė dar labiau atskleisti Tėvo meilės, tiesos, ir gėrio charakterį, kurio visa veikla yra skirta mums. Mums visiems. Ir kiekvienam. Ir pats Tėvas prisipildo jūsu gėrio ir meilės kaip asmuo ir asmenybė, nors Jis pats yra tos meilės ir gėrio Šaltinis. Jis prisipildo visa savo pilnatvę jūsu kiekvieno sunešamu gėrio ir meilės pasireiškimu savo broliams ir seserims, ir šituo jūs irgi tampate panašūs į Tėvą. Jūs dalindami meilę ir gėrį kitiems, patys šitų dovanų irgi prisipildote.

O aš jums esu toji pagalbinė priemonė, kad galėtumėte geriau apreikšti Tėvą. Tapkite *manimi*.

Ir ne mane aukštinkite ir šlovinkite, bet aukštinkite ir šlovinkite Tėvą, kaip Jį aukštinu ir šlovinu aš. Ir šituo Tėvo garbinimu, jūs irgi tampate *manimi*. Jūs, tada, visi realiai pajuntate, savo viduje, kad mano gyvenimas žmogaus pavidalu ir negalėjo būti gyvenamas kitaip. Nes jūs ir patys imate matyti prasmę ten, kur ją mačiau aš. Ir toks jūsu dvasinis praregėjimas yra ne dėl to, kad šito jus mokau dabar aš, bet dėl to, kad jūs turite, kaip ir aš tuo metu turėjau, Tėvo dvasią, Minties Derintoją, savo viduje. Būtent ji ir leidžia žmogaus aukštesnių dvasinių virpesių protui pajaušti giluminę prasmę, kaip ją pajaučiau aš.

O pamatęs šitokią giluminę savo gyvenimo prasmę, žmogus iš karto nusimeta tą negyvą šydą, kuris buvo uždengęs jo vidinį tikrąjį aš. Žmogus pats nustemba, kodėl jis tiek ilgai vaikščiojo po šitą pasaulį, žvelgė į saulės šviesą, keliavo po įvairius kraštus, bet iš tikrųjų buvo kalėjime ir tamsoje, buvo aklas ir kurčias.

Ir aš esu tik laiptelis su savo dabartiniu mokymu jūsu kelyje į šito jus paslepiančio šydo nusimetimą savo paties viduje, kad jūs patys, kiekvienas asmeniškai, patirtumėte savojo ir tikrojo aš gimimą. To aš, kuris eina pas Tėvą, o pakeliui dar daug tūkstančių metų bendraus su

manimi, kaip su tuo laipteliu į amžinybę. Stokitės ant mano laiptelio, jums pakloto prieš jus, jau šiandien, jau dabar, nieko nelaukdami ir neatidėliodami ateičiai. Aš jus kviečiu jau dabar tapti *jėzumis savojuo itikėjimu ir Tėvo meilės skleidimu gerais darbais visiems*. Tuo jūs padarysite savo gyvenime patį svarbiausią ikišiolinį apsisprendimą. Ir tai yra vienintelė auka Tėvui, kurią Jis priims ne kaip auką, bet kaip Jo meilės jūsų sielos sušildytą pačią brangiausią dovana, kokia tik gali būti visoje kūrinyje. Jūs tam ir esate šitame pasaulyje. Tokia yra jūsų gyvenimo prasmė. Viso jūsų amžino gyvenimo prasmė. Bet *noras yra jūsų, kaip ir apsisprendimas yra asmeninis ir laisva valia*.

67. Garbinkime visų Tėvą drauge

Man yra didžiulis malonumas jums pateikti paprastą ir jums visiems gerai suvokiamą tiesą per šituos mokymus. Ir lygiai taip, kaip šituos pačius žodžius suvokiu aš, trokštu, kad lygiai taip juos suvoktumėte ir jūs – aš esu ne jūsų valdovas, o jūsų vyresnysis brolis. Mano Tėvas yra ir *jūsų Tėvas, mūsų visų Tėvas, ir kiekvieno Tėvas*. Mes visi esame Jo viena ir mylinti šeima. Ir Jo mylima šeima. Atėjo laikas, kad jūs ne tik suvoktumėte mano jums pateikiamus žodžius, bet, kad iš tikrųjų vietoje *manęs* pradėtumėte *garbinti Tėvą*. Aš Jį irgi garbinu. Dėl to ir jus visus raginu labai nuoširdžiai – prisijunkite prie mano ir jūsų visų Tėvo mano garbinimo ir garbinkime Jį drauge. Visada nuoširdžiai, iš visos širdies, ir atsivėrusia siela, iš pačios jos gelmės.

Garbinimas yra jūsų sielos ir dvasios pats aukščiausias troškimas, kada ji visa atsiveria tarsi būtų visa permatoma, kada nelieka nieko jos viduje, tik beribis jos troškimas, kuo glaudžiau susiliesti su Tėvu, kada kalba jūsų vidinis aš, kuris per visą laiką labai daugeliui jūsų yra paslėptas po materialiomis akimis matomu šydu ir tais veiksmiais, kurie grindžiami pavydu, pykčiu, susierzinimu, baime, savanaudiškumu, didžiuliu noru nuskriausti kitus, kad pasiektumėte savo viršų bet kokia kaina, materialaus turto siekimu, kad pajautumėte savo svarbą ir tvirtumą, valdžios siekimu, kad patenkintumėte savo norus kitų sąskaita, ir daugeliu kitokių drumzlinų ir jūsų tikraji aš paslepiančių savybių, kurios pačios jus ir skaudžiai suspaudžia savo paties viduje. Ir kada savasis aš atsiskleidžia visu savo nuoširdumu ryšyje su Tėvu Jį ir tik Jį garbindamas, tada tas tikrasis aš, savo paties viduje, patiria tikrąsias savo charakterio savybes, kurios yra būtinos, kad savasis aš visoje milžiniškoje Tėvo šeimoje galėtų bendrauti su visais kitais savo sielos broliais ir seserimis. Ir tik tada tokia pakilusi iš žemų savojo ego virpesių dažnio į aukštesnius savosios sąmonės virpesius siela patiria tą gyvą ir vis labiau ir labiau užsimezgantį ryšį su pačiu Tėvu visa savo

savastimi ir pilnatve, kuri visą laiką plečiasi ir gilėja, kad tie patys sielos sąmonės virpesiai visą laiką auga ir siekia dar aukštesnio dažnio virpesių pojūčio, kada ji gali laisvai pakilti virš dabar tokios sunkios materialios aplinkos jūsų žmogiškajam ego.

Toks Tėvo garbinimas yra jūsų sielos meilės išraiška Tėvui, ir visai kūrinijai. Siela neprašo visiškai nieko. Ji tiesiog skrenda pas Tėvą vis labiau ir labiau susiliedama su Tėvo sąmonės jai siunčiamais, per savo dvasią, jūsų Minties Derintoją, pačiais aukščiausiais ir skaisčiausiais meilės virpesiais. Taip jūsų siela ima vis daugiau ir daugiau ragauti Tėvo meilės, ir vis labiau ir labiau trokšti tokio saldumo begalinio bendravimo.

Tėvo garbinimas yra gyvas ryšys, o ne susigalvota jūsų proto apeiga. Dėl to, jūsų siela ir gali pati ne tik patirti, kas yra gyva, bet tuo pačiu ir kaip pati tikriausia ir gyviausia bei gyvybingiausia jūsų tikrojo aš pasireiškimo pusė vystytis ir augti šituo ryšiu ir per šią gyvą su Tėvu ryšį. Štai dėl ko aš jus taip nuoširdžiai raginu, kad tikrai pradėtumėte, dar šiandien, garbinti Tėvą.

Žinokite, kada tik jūs garbinate Tėvą, asmeniškai po vieną, ar kolektyviai grupėje, su jumis Tėvą garbinu ir aš per savo Tiesos Dvasią. Tėvas man suteikė tokią galią, kad taip, kaip Jis per savo dvasią, Minties Derintoją, gali būti jūsų viduje, taip aš per savo Tiesos Dvasią esu drauge su jumis, nesvarbu, kur jūs bebūtumėte, ir kada bebūtumėte. Dėl to mano yra vienas vienintelis troškimas, kad ir jūs galėtumėte patirti tokį gyvą ryšį su mūsų visų, ir kiekvieno, Tėvu, kokią gyvą ryšį aš patirdavau, kada taip pat buvau tarp jūsų materialaus žmogaus pavidalu.

68. Gyvas ryšys su Tėvu ugdo kiekvieną su Juo bendraujantį

Prieš du tūkstančius metų aš patyriau tokių sielos pakylėjimo momentų, kad jie man ir suteikė galios, ryžto, ir tvirtumo skleisti Tėvo meilę visiems, net ir tiems, kurie mane persekiojo ir žudė. Be Tėvo šito padaryti aš nebūčiau galėjęs. Tik Tėvo meilės pajautimo savo sielos viduje ir gyvo ryšio, gyvo bendravimo su Tėvu dėka, aš galėjau daryti lygiai tokius pačius darbus, kokius ir jūs galite daryti. Ir net dar daugiau, nes dabar jūs esate daugiau ir matantys, ir patiriantys Tėvą ir mūsų kūriniją negu tie mano broliai matė ir patyrė tuo metu, kada tarp jų vaikščiojau jų materialioms akims matomu žmogiškuoju pavidalu.

Taip, aš vis daugiau ir daugiau gaudavau Tėvo mokymų ir vis labiau ir labiau ėmiau šito bendravimo su Tėvu dėka suvokti, kad aš čia atėjau su nuostabia misija – pajaušti, patirti jūsų gyvenimą ir jo rūpesčius, kad visa tai žinočiau ne iš išorinių informacijos kanalų, bet kad tą

būčiau patyręs pats, kiekvieną dieną nugyvendamas lygiai tokioje pačioje aplinkoje, kokioje tą pačią dieną ir jūs, kiekvienas, gyvenate, kad aš pats sužinočiau, ką reiškia būti žmogiškai skriaudžiamam ir niekinamam, atstumiamam ir kankinamam, bet visą laiką palaikančiam gyvą ir intymų ryšį su Tėvu, kuris ir leidžia žmogui daryti gėrį net ir tiems, kurie daro blogį, mylėti juos vienodai, kaip ir tuos, kurie tau daro gėrį.

Tik su Tėvu bendraudamas aš vis daugiau ir daugiau gaudavau mokymų per Jo dvasią, Minties Derintoją, kad aš esu ne tik žmogaus pavidalas, bet esu dvasia ir labai aukšto rango dvasia. Ir vis labiau ir labiau suvokiau, kad ir visi žmonės, kurie gyvena šitame pasaulyje, ir daugybėje kitų pasaulių, taip pat bendraudami su Tėvu taip, kaip ir aš, gaus mokymus iš Tėvo, kad ir jie yra dvasios, tik jie šito nežino ir klaidingai save laiko tik tais materialiais pavidalais, kuriuos ir mato jų materialios akys. Tik jų dvasios realusis pasireiškimas dar pasireikš po prisikėlimo iš materialios mirties miego trečiąją dieną po fizinio kūno mirties. Ir aš esu toji garantija, kad šitaip įvyks visoje visatoje, ir jūsų pasaulyje taip pat, nes paklojau gyvojo ir mylinčio Tėvo kelio pagrindus ir parodžiau kryptį, kur surasti šitą gyvą gyvojo Tėvo kelią – *savyje atrasti Tėvą ir pradėti su Juo gyvai bendrauti Jį garbinant.*

69. Ko mokė Tėvas mane, ne visko galėjau aš mokyti jus

Kada man Tėvas vis daugiau ir daugiau atskleisdavo savosios meilės virpesių, kai tik mano paties siela vis labiau ir labiau pati trokšdavo patirti šituos pačius virpesius, tuo daugiau ir daugiau aš ėmiau pasitikėti tokiu bendravimu su Tėvu, o ne tokiomis negyvomis pamaldomis, kurias matydavau sinagogoje ar šeimos maldoje. Aš pradėjau suvokti, kad Tėvas šitą kūrinių sukūrė ne šiaip sau, o kad joje visi jaustų palaimą ir meilę, kaip ir aš ją ėmiau jausti vis daugiau ir daugiau. Ir man pačiam palaipsniui tapdavo vis aiškiau ir aiškiau, ko aš turiu mokyti visus žmones, nepriklausomai nuo jų rangų ir turto, minčių ir veiksnių – Tėvas yra vienas visiems ir kiekvienam, ir Jis myli visus ir kiekvieną, ir daug stipriau negu pati stipriausiai mylinti žemiškoji motina ir žemiškasis tėvas myli savo vaiką net drauge sudėjus. Net visus tėvus drauge paėmus jų meilė nė iš tolo negali prilygti Tėvo meilei, kuri nieko *nereikalauja* iš mylimo vaiko. Nieko. Ji tik pati pakylėja vaiko sielą į tokį lygį, kad tas vaikas nustoja blogai elgtis ir daryti blogus darbus, jis nustoja pykti ir keršyti. Ir ne dėl to, kad šitaip elgtis mokyti jį mylintys tėvai, bet dėl to, kad šitie patys mylintys tėvai jį patį myli tais pačiais Tėvo meilės virpesiais ir elgiasi su juo lygiai taip, kaip jų sielos jaučia, kaip su jais elgiasi Tėvas. Ir šituos pačius savo tėvų virpesius labai greitai pajunta vaikas. Nuo pat lopšio, nuo pat gimimo, nuo pat vystymosi motinos iščiose,

nuo pat dviejų vienas kitą ir Tėvą ir visus mylinčių priešingos lyties Tėvo vaikų lytinio suėjimo, kad šituos pačius Tėvo meilės virpesius perteiktų ir per savo patį intymiausią fizinį dviejų kūnų ryšį, pripildytų Tėvo meilės virpesių ir šituose Tėvo meilės virpesiuose besimaudančių drauge su pakviestu Tėvu, kad šitame meilės kūrybos procese dalyvautų jie visi bendrai, ir net dar anksčiau, iki šituos abu priešingos lyties Tėvo vaikus tie patys Tėvo meilės virpesiai suvedė kartu iki tol vienas kito net nepažinusių ir net nieko nežinojusius apie vienas kito egzistavimą būsimuosius mylinčius savo vaikus žemiškuosius tėvus, tapusius ne tik šeimos dalimi, bet ir naujos Tėvo gyvybės bendrakūrėjais su pačiu Tėvu.

Apie tai aš troškau aiškinti savo broliams ir seserims žmogiškuoju pavidalu prieš du tūkstančius metų. Tačiau tuo metu žmogaus aplinka, tradicijos, nuostatos tiek apie šeimą, tiek apie religiją, tiek apie Dievą man neleido pateikti tokios nuostabios šviesos. Jos jie negalėjo suprasti. Jie negalėjo suprasti net mano aiškinimų apie Tėvą bendrą šeimą. Dėl to aš turėjau prisiderinti prie tuometinių sampratų ir, kiek įmanoma, jas išplėsti. Ir tai, kad Jonas Krikštytojas iki manęs savo išmąstymu buvo jau apie metus laiko skelbęs viešai apie ateinančią naująją karalystę ir ragino visus atgailauti bei krikštytis, nes karalystė yra visai šalia, irgi turėjo įtakos. O prieš pat susitinkant su manimi Jordano upėje, kada jis mane ir pakrikštijo, jis jau buvo pradėjęs skelbti, kad jis krikštija vandeniui, bet po jo ateis tas, kuriam jis dabar rengia kelią ir šis krikštys dvasia. Jono Krikštytojo pranašavimas mane taip pat įrėmino tarp karalystės, o ne šeimos sampratos.

Nors ir kaip mano širdis linko į Tėvo šeimos skelbimą, aš vis tik nenorėjau žmonių supainioti ir sukelti dar didesnio pasimetimo tarp Jono Krikštytojo pranašavimo ir manosios žinios visiems žmonėms, visiems – ir pagonims, ir žydams. Dėl to pasinaudojau tokia žydams svarbia ir brangia karalystės samprata, nes jie taip laukė, ilgai laukė, Mesijo, kad šis ateitų ir užimtų laisvą karaliaus Dovydo sostą ir juos visus išlaisvintų iš pagonių imperijos priespaudos. Tada aš nusprendžiau, būdamas vienas kalnuose, kada man Tėvas parodė nuostabų kūrinių vaizdinį ir kada aš pamačiau ir savo tikrąją vietą kūrinių visoje mylinčioje ir jai tarnaujančioje hierarchijoje, Aukščiausioje Valdžioje, tada aš nusprendžiau Tėvo žinią nešti per dvasinės karalystės žmonių *širdyse* sukūrimą, kad visi žmonės sukurtų dvasinę karalystę savo pačių širdyse. Tada išgalės ir tikroji dvasinė karalystė visoje planetoje, kuri ir atitiks Tėvo šeimos turinį, tik pavadinimu skirsis.

Tačiau dabar, kada aš perduodu šituos savo mokymus, per savo dabartinių laikų apaštala, aš tariu jums visiems ir kiekvienam, kad jūs

esate pasireņģe iģirsti mano mokymą apie Tėvo šeimą. Ir net dar daugiau, kad visa kūrinija, kaip ir pati šeimā, yra sudaryta iš skirtingo dažnio energijos virpėjimo. Ir tarp tokių mano mokymų manoji karalystės samprata labai išsiplečia, bet jūsų sielos ir jūsų protas jau yra pakankamai pažengę į priekį, kad šitoki mokymą priiņtumėte kaip gilesnį mokymą negu koki buvo jums kas nors aiškinęs iki šiol.

Tai, kad yra toks jūsų sielų ir proto pasirengimas rodo ir dabartinio mano apaštalo atsivėrusi siela ir išvystytas protas, kad jis gali toki mano mokymą priiņti ir perduoti kitiems. Ir jūs galite daryti tą patį. Prieš du tūkstančius metų toks dalykas dar buvo neįmanomas. Lygiai taip pat manojo apaštalo protas ir siela išplėtė mano evangeliją nuo Dievo Tėvystės ir žmonių brolystės iki visos kūrinijos brolystės. Prieš du tūkstančius metų to būti negalėjo.

Tą liudija ne tik mano tragiška mirtis, bet taip pat net ir mano mokymų apie karalystę ir brolystę iškraipymai, kurie jus varžo iki šiol. Bet jūs jau esate pakankamai subrendę gilesnės tiesos suvokimui ir priiņimui, o taip pat ir dalinimui. Prieš du tūkstančius metų taip pat negalėjau žmonėms nieko aiškinti apie gyvenimą kitose planetos, kur taip pat yra mano sielos brolių ir seserų. Šiandien gi jūs, net dar būdami visai vaikai, girdite apie ateivius iš kitų planetų, jūs ir patys ieškote kontaktų su kitų planetų protingos gyvybės rūšimis. Ir jos egzistuoja. Ir jūsų laukia susitikimai su kitomis gyvybės rūšimis. Tik tam jūs dar nesate iki galo pasireņģę. Jūs dar turite perdaug baimės, kuri virsta agresyvia savigny. Jums dar reikia atsiverti Tėvui savo pačių viduje, kad taptumėte svetingais šeimininkais kitų planetų sielos broliams ir seserims, o ne naikintumėte juos iš baimės tuoj pat laikydami juos savo priešais.

Būtent dabar, kada jūsų protas yra pasiekęs tikrai aukštą materialų ir idėjų išvystymo lygį jį būtina papildyti aukštais idealais ir dvasiniais ryšiais tiek su Tėvu, tiek su savo sielos broliais ir seserimis, tiek su visa kūrinija.

Jeigu tik jūs atsiversite visa savo siela Tėvui, jeigu tik užmegsite su Juo gyvą ryšį, tuomet jūsų dabartinis protas pasieks tokių dvasinių pokyčių, apie kuriuos dabar jis net neišsivaizduoja. Ir tai, ką jūs dabar laikote savo proto pasiekimo aukščiausia viršūne – kosminius laivus, lėktuvus, kompiuterius, automobilius, telefonus, ir kitokias priemones, skirtas bendrauti, keliauti, ar save išmaitinti – jūs laikysite tokiais vaikiškais žaislais, kokiais dabar laikote tuos žaislus, su kuriais žaidžia vaikai.

70. Kūrinijos geresnis pažinimas yra būtinas

Kūrinija, visa kūrinija, yra gyva energetinė sistema. Ir joje viskas sąveikauja. Dėl to, kad šioje sąveikoje būtų harmoningas veikimas, būtina ją gerai pažinti. O nepažinus, neįmanoma jos nepažeisti. Tačiau visos kūrinijos pažinimas yra giluminis tik tada, kada vis labiau ir labiau susilieama su jos Šaltiniu ir Centru, su Tėvu. Be Jo kūrinijos veikimo pažinti neįmanoma. Galima tik prisidaryti sau patiems daugybę problemų. Tą jau jūs, kai kurie, imate suvokti, kada matote, kaip chaotiškai ir grobuoniškai, vien iš savanaudiškų tikslų, yra naikinami miškai, siurbiamą naftą, dujas, kaip žudomi žvėrys, gaudomos žuvis, teršiama gamta, statomi vis didesni miestai, kurie įneša dar daugiau sumaišties ir nusikalstamų veiksmų tai pačiai visuomenei, kuri juos ir skatina statyti.

Nėra, visoje kūrinijoje, nė vienos gyvybės formos, kuri kenktų pati sau. Tai prieštarauja Tėvo meilės įstatymui. Dėl to pati žemiausia gyvybės forma, materialinė gyvybė, turi arba instinktus, kuriais vadovaujasi, kad išliktų ilgoje evoliucinėje grandinėje, bet negalėdama pakenkti sau, arba vienintelė materialinė gyvybės forma turinti laisvą valią ir esanti pačiame evoliucinių kopėčių dugne, žmogus, gauna Pagalbininkus iš Tėvo, kad savo laisvą valią panaudotų vis išmintingiau.

Pati didžiausia žmogaus kliūtis yra jo paties vidinio ego išpuikimas. Jis negali patikėti, kad yra aukštesnės dvasinės ir realios būtybės, dvasios, kurios taip pat turi savo kūnus, tik šitie jų kūnai neturi materialios išraiškos, dėl to jas tikslingiau būtų pavadinti ne kūnais, bet individualiomis energetinio virpėjimo formomis. Ji kiekviena yra lygiai taip individuali ir skirtinga, kaip jums dabar atrodo individualus ir skirtingas jūsų vadinamas materialus kūnas. Tik jūsų dabartinis kūnas yra labai sunkus ir žemų energetinių virpesių, dėl to jūsų materialios akys ir gali jį matyti. Mūsų gi žvilgsnis yra tokio aukšto energetinio virpėjimo atspindys mūsų sąmonėje, individualioje sąmonėje, kad daugeliui dvasinių kategorijų materija, kaip pati žemiausia energetinio virpėjimo forma, nėra matoma ir fiksuojama. Dėl to tokie maži jūsų kūnai ar statiniai joms neegzistuoja iš viso. Todėl tam, kad suvoktų jų reikšmę jūsų gyvenime, jos turi gauti iš kitų, žemesnių virpesių, dvasių atitinkamą paaiškinimą, su palyginimu, apie formą ir dvasinį statinį, kuris yra lygiai tiek svarbus ir pasitarnaujantis joms dvasiniame lygyje.

Kadangi jūs tokių dalykų suvokti savo protu negalite, o savo akimis taip pat nematote, tai ir netikite, kad yra aukštesni, dvasiniai jūsų pagalbininkai, kurie yra tikri, realūs, ir veikia jūsų labui. Ir dėl to jūs niekaip negalite sutikti su paprasta mintimi, kad jūs galite gauti didesnių ir gilesnių protų pagalbą, kaip jums patiems gyventi prasmingai.

Ir vien tik dėl to pasitikite tik tuo, ką jums sako nedidelės grupelės, ir toli gražu ne tik ne protingiausių jūsų sielos brolių, bet iš viso išmintimi nesivadovaujančių žmonių grupės, kurias jūs pavadinate mokslininkais ar politikais.

Patys nemėgindami skvarbesniu protu pažvelgti į aplinką, jūs visiškai atsisakote plėsti savo proto skvarbumą, nes pasitikite vien tik prasimanytu demokratijos ar mokslo neklystamumu. Tokia kryptis veda į jūsų išsigimimą, nes jūs kaip individai nustojate augti savo pačių veikla, individualia kūrybine veikla.

71. Mokslininkas turi atsiremti į Kūrėją

Mokslas tik tada turi vertės, kada mokslininkas atsiremia į Tėvą, kaip visų energijos pasireiškimo reiškinių Šaltinį ir Priežastį. Kada mokslininkas nagrinėja bet kokius energetinių virpesių pasireiškimus, kuriuos jis gali pavadinti biologija, botanika, chemija, fizika, astronomija, ir panašiai, bet visiškai ignoruoja jų būtent tokio konkretaus energetinio pasireiškimo kaip gyvūnai, žmonės, augalai, atomai, dangaus kūnai pačią Priežastį ir patį Šaltinį – Tėvą – tada toks mokslas niekada negalės žmogaus atvesti į tikrojo mokslo šviesą, kad žmogus suvoktų ir Priežastį-Šaltinį ir Pasekmę ir visa tai susietų į *sistemą*.

72. Demokratija yra jūsų ateities duobkasys

Jūsų politikų propaguojamas demokratijos modelis veda į jūsų iniciatyvos užgniauzimą ir vidutinybės iškėlimą. Būtent tokiomis sąlygomis pradėdama skaidyti visumą, kad bet kuri iš susiskaidžiusių grupuočių primestų visumai savo sprendimus, kurie tikrai prasilenkia su Tėvo meilės įstatymu. Ir tą jaučia didžioji dalis giliau mąstančių jūsų sielos brolių ir seserų. Jūs pradėdote suprasti, kad politinės partijos siekia savų grupinių tikslų, kad jos yra korumpuotos, kad valdžia yra sutraukusi į savo vidų visą įmanomą žmonijos purvą, kuris yra ne kas kita, kaip korupcija ir pagrindinis demokratijos variklis.

Nemažantis ir nesuvokiantis Visatos, visos Kūrinijos dėsnio – priežasties-veiksno-pasekmės – kuris kyla iš Tėvo meilės, žmogaus protas tuo pačiu nesupranta ir kokiu būdu jam galima iš tokios padėties išbristi.

Demokratija yra jūsų visuomenės duobkasys, o kastuvą laikote savo rankose kiekvienas, kuris atsisakote mąstyti Tėvo meilės virpesiais. Dėl to politikai jums tiktai prisidengia, kad toliau plėstų korupciją visame pasaulyje.

Demokratinė visuomenė turėjo pažangų tikslą tik pradinėje jos stadijoje, kada vergovė neleido žmogui išsakyti savo nuostatos ir turėti savo balsą, priimant sprendimą. Kada vergovė buvo panaikinta, su laiku demokratija pradėjo stabdyti visuomenės ne tik dvasinį, bet ir moralinį, ekonominį, ir politinį jos vystymąsi.

Paimkite patį paprasčiausią pavyzdį. Jeigu jūs surinkote pakankamai paremiančių jūsų idėją, kad vos vienu balsu turėtumėte persvarą balsavime, jūsų idėja nugali, ir ją turi priimti ir tie, kurie mato jos klaidingumą, ir net jos žala.

Jūs galite suvokti, kad teisingą idėją deklaruoti gali ir *vienas* žmogus, o klysti visi kiti. Ir jam niekaip nepavyks demokratinio keliu ją įprasminti darbais. Tačiau, jeigu jis sugebės po vieną ar grupelėmis įtikinti, arba dar blogiau, kuo nors atsilyginti už būsimą jo idėjos paramą, tuomet jo idėja, nugalėjusi balsavimo keliu, bus priimta. Bet nuo to pati idėja nė kiek nepakito. Tiesiog įvairiomis priemonėmis paveikti tie, kurie balsavimu priima sprendimus, pasiekė persvarą ir leido šitai idėjai skleisti sparnus.

Štai dėl ko demokratija yra korupcijos židinytis, arba jos kurstytojas. Ir senas pasakymas, jog demokratiją keikia daug kas, bet niekas nesugalvojo, kas būtų geriau už ją, turi būti labai greitai pakeistas, jeigu norite išlikti kaip visuomenė, kaip žmonija, dvasinių lyderių autokratija.

73. Dvasinė aristokratija yra pasaulio ateitis

Dvasinės aristokratijos autokratija neateis per metus ar dvejus, neateis ir kelis dešimtis metų, tačiau pradžia visam pasauliui jau gali duoti ir Lietuva artimu laiku. Atėjo laikas, kad Lietuva iš demokratinės politinės prezidentinės respublikos turėtų tapti *dvasine* prezidentine respublika, kurią valdytų patys dvasingiausi ir Tėvo tarnavimui atsidavę Jo sūnūs ir dukros. Tik tokie žmonės galės priimti tokius išmintingus sprendimus, kurie pirmiausia pasirūpins Tėvo reikalu valstybėje, o ne savo politinių grupuočių interesų tenkinimu visų kitų sąskaita.

Tėvo reikalas – tai gyvos meilės skleidimas visiems, net ir savo vadinamiems priešams, kurie iš tikrųjų yra ne priešai, o tik žemesnių dvasinių virpesių sąmonę turintys jūsų sielos broliai ir seserys. Priešais juos pavadina tik tie, kurie patys yra tokių pačių žemų dvasinių virpesių sąmonės. Dėl to jūsų šalies, Lietuvos valstybės, požiūriu, pati didžiausia meilės virpesių koncentracija turi būti nukreipiama į jūsų laikomus politinius priešus, kurie gyvena tokiose, jūsų manymu, nedraugiškose valstybėse, kaip Rusija, Baltarusija,

Irakas, Afganistanas, Alkaidos lyderiai, teroristai, visi tie, kurie jūsu politikų šiandien nudažomi juodžiausiomis spalvomis. Jūs turite jiems visiems siųsti tik meilės virpesius, tik jūsu dvasinį spindėjimą, kuris tikrai pasklinda į visatą ir pasiekia tuos, kam jie yra nukreipti. Ir tą meilės virpesių spindėjimą, kurį visa kūrinija gauna iš Tėvo, turite siųsti kasdien ir visi, o ne tik valstybės vadovai. Jūs net nesuvokiate, kokia tai galinga jėga, koks tai pats galingiausias ginklas, toli pranokstantis bet kokios, net ir pačios galingiausios, galios atominį ginklą. Lygiai tokius pačius meilės virpesius jūs turite siųsti, irgi kasdien, Šiaurės Korėjos visiems žmonėms, visiems Irano žmonėms, įskaitant ir jų vadovus. Ir tai nėra demokratiniu balsavimu priimtas sprendimas, tai yra jūsu pačių sielos giluminis ir išmintingas apsisprendimas dalintis savo meile su tais, kurie pasauliui sukelia daug problemų. Jūs visi turite siųsti savo meilės virpesius Jungtinių Amerikos Valstijų žmonėms ir jų vadovams, Didžiosios Britanijos žmonėms ir jų politiniams lyderiams, kad jų dabartiniai klaidingi ir neišmintingi sprendimai neturėtų dar didesnių tragiškų pasekmių jūsu visai planetai. Jūs turite su meile žvelgti ir į savo politinius vadovus ir jiems siųsti Tėvo meilės virpesius. Ir lygiai taip pat jūs turite visa atsivėrusia savo siela šituos pačius Tėvo meilės paties aukščiausio dažnumo virpesius siųsti vieni kitiems.

Tai nėra demokratija. Tai yra autokratinis dvasinis valdymas. Aš jums tik pasakiau, ką jūs turite daryti, aš neprašiau, kad mano sprendimą jūs aptarinėtumėte ir dėl jo balsuotumėte, jam pritardami ar atmesdami. Aš tiesiog turėdamas nepalyginamai aukštesnę ir gilesnę kosminę išvalgą ir žinodamas Tėvo meilės veikimo įstatymą visoje kūrinijoje lygiai taip žinau ir priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimą kiekvienoje, net ir mažiausioje kūrinijos kertelėje, net ir paties mažiausio tvarinio širdyje-sieloje. Dėl to remdamasis savo gilesne išmintimi ir šviesa aš jums pateikiau jūsu, kiekvieno, veikimo kryptį. Bet aš jūsu laisvos valios nelaužau, aš jums šito savo mokymo neprimetu, tik paaiškinu daug plačiau ir Tėvo meilės įstatymą ir priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio veikimą. Tuo tarpu sprendimą ir jūsu pačių veikimą diktuos jums atsivėrusi siela asmeniškai kiekvienam.

O jeigu jūs šitą meilės virpesių dovaną siųsite susibūrę kolektyviai, tai šio veikimo poveikis bus kvadratu nuo tame susibūrimo dalyvaujančių žmonių skaičiaus. Ir visada prie tokio meilės veikimo prisijungs ir kūrinijos dvasinės asmenybės, kurios šiandien jums dar nėra matomos. Bet kai kurie iš jūsu, kurių sielos bus labiau atsivėrusios, galėsite pajusti ir jų dalyvavimą šitame nuostabiame meilės procese. Tik jame jūs turite dalyvauti labai nuoširdžiai, su atsidavimu, ir laisva valia.

Kada aš sakau, kad Lietuvai laikas keisti savo valdymo pagrindus, aš turiu minty ne tik politinį valdymą, bet visų sričių valdymą – švietimą, šeimą, mokslą, ekonomiką, politiką, sportą, individualų asmenį. Viskas turi atsiverti Tėvo meilės jūsu, kiekvieno, viduje jau dabar esantiems virpesiams. Tik tada jūs patys pajausite jų veiksmingumą savo kasdieniame gyvenime. Tik tada, tarsi stebuklinga lazdele mostelėjęs, bet be jokio stebuklo, pradės keistis jūsų visuminiai ir giluminiai tarpusavio ryšiai tiek šeimoje, tiek mokykloje, tiek darbe, tiek valstybės įstaigose, tiek pačioje aukščiausioje valstybės valdžioje. Ir tada patys įsitikinsite, kad šitas ir Tėvo meilės įstatymas, ir Jo priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis yra ir realus, ir veikia. Ir absoliučiai visose srityse. Dabar jums tai skamba kaip fantazija, prasimanymas. Tačiau jis yra daug tikresnis už dabartinę jūsų trūkčiojančią dėl nesantaikos politinę-ekonominę tikrovę. Jūs ir pagalvoti sau neleidžiate, kad kažkas nematoma galėtų turėti toki milžinišką poveikį tam, kas yra matoma jūsų akims.

Palaiapsniui, eidami šituo mano nurodomu keliu, jūs visiškai pakeisite savo nuostatas ir demokratijos atžvilgiu, ir bažnyčios atžvilgiu, ir politikos atžvilgiu, ir bet kurios kitos žmogaus veiklos atžvilgiu. Ir tik tada jūs pamatysite, kokie Tėvo sūnūs ir dukros gali tapti jūsų valstybės vadovais, kurie rodytų Tėvo meilės ir tiesos kelią ne tik jums, bet drauge su jumis, ir visai planetai. Ir šitas kelias yra Tėvo kelias. Ir jis tuo pačiu yra ir mano kelias.

Aš esu visų šitų daugybės jums nematomų, bet apgyvendintų ir gyvenamų pasaulių ir matomų žvaigždžių-saulių Sutvėrėjas ir Valdovas, drauge su savo lygiaverte Partnere, Visatos Motina Dvasia, kurios dvasią, Šventąją Dvasią, jūs labai daug kas priskiriate net aukštesnei hierarchinei struktūrai – Rojaus Trejybės Trečiajam Asmeniui, Begalinei Dvasiai – juos visus valdome tikrai remdamiesi Tėvo meilės įstatymu. Dėl to, jeigu visa manoji visata remiasi tokiu valdymo metodu, kaip ir kitų visatų Aukščiausieji Valdovai irgi remiasi tuo pačiu Tėvo meilės įstatymu ir atsižvelgdami į priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnį, tai ir jūs nesate šitoje visoje kūrinijoje išimtis. Ir jūsų aukščiausieji valstybės vadovai turi pradėti vadovautis lygiai tuo pačiu ir vieninteliu Tėvo meilės įstatymu ir suvokti, kad jis veikia priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimu visur, nepriklausomai nuo vietos, rasės, tautos, religijos, turtinės padėties, intelektualaus išsivystymo, dvasinio lygio.

Ir tada patys pamatysite, kad nuoširdžių pastangų dėka, jūs galite pakeisti aplink save viską, ką iki tol laikėte nepakeičiama, nes save laikėte mažu žmogumi ir negalinčiu padaryti nieko, kas jūsų gyvenimą pagerintų ir palengvintų. Dabar jūs galite pradėti naują gyvenimo

etapą – atsivėrimą Tėvui visa savo širdimi-siela ir meilės virpesių siuntimą visiems tiems, kurie jus skriaudžia, niekina, šmeižia, skaudina. Toks jūsų veiksmas bus ne kas kita, kaip kito skruosto atgrėžimas tam, kuris jau jums sudavė į žandą. Tai aktyvus blogio nugalėjimas gėriu. Ir jis yra daug veiksmingesnis negu bet kokie kiti jūsų iki šiol taikyti metodai. Du tūkstančius metų jūs šitą metodą kartojote lūpomis, bet jūsų širdys nejautė tokių meilės virpesių, kad atgrėžtų skausmingoje padėtyje ir kitą skruostą.

Dabar aš jus mokau, kad meilės, jus jau pasiekusios iš Tėvo, virpesiai yra realūs, ir jūs turite juos nukreipti visiems, bet ypač tiems, kurie jus skaudina ir žeidžia. Tik šitą darykite visa savo siela, net negalvodami, kad tą darote ir dėl to džiaugiatės, kad darote. Šitaip jūs iš karto blokuojate meilės virpesių sklidimą. Šitaip jūsų ego savo gėrio veiksmu džiaugiasi pats save girdamas, tuo pačiu ir dvasinės meilės, kuri savo meilės spinduliuose paskandina ir užmigdo jūsų vidinį ir savanaudišką ego, pasiūsti į išorę nebegali. Meilės virpesiai pasklinda į išorę tik tada, kada visa jūsų širdis, visa siela tiesiog visa pilna tų virpesių ir nebepajėgia jų sutalpinti savyje, todėl savasis savanaudiškas ego nebeturi nė mažiausio plyšelio, per kurį prasiskverbtų į tokios atsivėrusios ir sklidinai pilnos meilės sielos vidų su savo pasididžiavimu dėl tokio savo gerumo. Meilę skleidžianti siela pati ištirpsta tos meilės virpesiuose, kad apie save ką nors pagalvoti *nebegali*. Tiesiog tokios minties net ir blyksnis *nebeįmanomas*.

74. Sielos įsiviešpatavimas žmogaus prote

Tada kiekvienas, šitaip atvėręs savo sielą, patirs ne tik Tėvo meilę, bet pajaus, kad jame vis labiau ir ryškiau atsiveria išminties klodai. Ir tie klodai bus tokie gilūs, kad pranoks mokslo siūlomas labai menkai suprastas tiesas. Tie klodai bus kiekvienos sielos išminties pasisėmimas iš Tėvo, per Jo dalelę, per Jo dvasią, Minties Derintoją. Kaip tik toks sielos atsivėrimas ir skaidrina giluminį žmogaus protą, skaidrina taip, kad siela vis labiau ir labiau gali įsiviešpatuoti materialaus proto atžvilgiu. Jūs turėtumėte suvokti, kad sielos toks įsiviešpatavimas žmogaus protą ne paneigia, bet jį iškelia į daug aukštesnį lygį, kuriame jis ir sugeba ne tik plačiau pamatyti visą aplinką, ir joje nematomus tarpusavio ryšius tarp atrodytų tarpusavyje nesusijusių dalykų, bet taip pat jis gali ir toliau numatyti savo veiksmus bei tų veiksmų pasekmes, o dėl to priimti išmintingesnius sprendimus. Ir visa tai protas gauna ne kokio nors universiteto dėka, ar kokių nors mokslinių knygų dėka, bet Gilesnio ryšio per sielos atsivėrimą Tėvui dėka.

Ir tada toks žmogus jau pats suvokia, kokie turi būti priimami išmintingi politiniai, ekonominiai, švietimo, šeimos sprendimai, kad

atitiktų aukštesnius visuomenės išsivystymo dvasinius virpesius, kurie savo ruožtu ir patys vystomi pačių aukščiausių Tėvo meilės virpesių. Ir tik tada žmogus pamatys ir tuos savo sielos brolius, kurie ir gali vesti Lietuvą Tėvo meilės ir šviesos keliu, kad visi tokį vedimą pajautų kaip rūpestį, kiekvienu ir visais, ne tuščiomis politinėmis partijų programomis, kurios visos yra panašios kaip du vandens lašai, nes visos motyvuotos gauti sau kuo daugiau paramos bet kokia kaina, bet tikru dvasiniu ryšiu ir tarnavimu visumai, kada savasis savanaudiškas ego yra visiškai ištirpintas amžinajame ir dieviškajame Tėvo padovanotos asmenybės ego kasdieniame pasireiškime.

75. Demokratija yra išsisėmusi

Kada aš buvau žmogiškojo pavidalo įsikūnijimu tarp jūsų, tada aš irgi mačiau geresnį politinį ir ekonominį valstybės organizavimą ir kelią, kaip jį pasiekti. Tačiau vergovės sąlygomis apie demokratiją kalbėti dar buvo per daug akinantis dalykas. Ir jeigu tuo metu aš būčiau nors žodžiu apie tai užsiminęs, tai tą žodį ir dabar jūs laikytumėte kaip šventą ir nepajudinamą. Taip, kaip dabar daugelis iš jūsų tebelaikote Bibliją šventu ir nepajudinamu žodžiu, kurio negalima niekaip kuo nors papildyti, išplėsti, ar pakeisti. Net ir dabar, kada aš nepalikau jokio žodžio apie demokratiją, tačiau ją vis tiek jūs laikote geriausia forma priimti bet kokius sprendimus. Todėl dabar aš jums ir pasakiau, ir sakau, kad demokratijos resursai jau išsemti ir atėjo laikas permąstyti ir keisti pasenusias sampratas pačiomis aukščiausiomis, nes tam jūs jau esate pribrendę. Visa ikišiolinė evoliucija, kurioje žmogus jau buvo tapęs jos pagrindine dalimi, visą laiką žmogui suteikdavo vis aukštesnį išsivystymo lygį, tiek savo proto sugebėjimais, tiek jų pritaikymu gamyboje, tiek geresniais priimamais sprendimais. Štai ir dabar atėjo metas jums žengti tokį naujos kokybės žingsnį, kokių jūsų senieji protėviai žengė, keisdami vieną visuomeninę farmaciją kita, ir vis geresne, aukštesnio lygio, ir atitinkančia aukštesnio lygio visuomenę. Dabar jūs patiriate tokį dvasinio virsmo, dvasinio kokybinio šuolio etapo pačią pradžią, kuri labai daug kam gali sukelti net šoką. Ir vis tik toks evoliucinis žengimas yra neišvengiamas. Ir tam, kad jis vyktų kuo sklandžiau, aš jums ir pateikiu šitą mokymą. Aš jus noriu nuraminti, kad toks dvasinis virsmas yra ne jūsų pačių sugalvotas. Jį numato Tėvo evoliucinis planas. Kada viena jo dalis yra įgyvendinta, tada prasideda kita, ir būtinai aukštesnės dalies įgyvendinimas.

Tačiau mes tie, kurie esame daug aukštesniame lygyje, tik stebime jūsų evoliucinį procesą ir padedame jam, bet už jus augti ir vystytis negalime. Dėl to tie kokybiniai šuoliai vyksta ne vienu metu ir ne visur tokiu pačiu mastu. Bet jie nesustabdomi, kaip nesustabdoma Tėvo

meilės energija, pasiekianti ir jūsup sielas, kurios ir skleidžiasi aukštesniam evoliuciniam lygiui savo viduje. Ir kuo daugiau sielų atsiskleis savo viduje, tuo daugiau visuomenės irgi patirs šitą aukštesnio dvasinio lygio pasireiškimą tarpusavio ryšiuose ir visuose priimamuose sprendimuose, visuose lygiuose, ir visą laiką.

Tik tada jūs žinosite, kam patikėti jūsup šalies vadovavimą, kokiems žmonėms jūs pavesite šitą nuostabų ir kilnų dievišką meilės ir šviesos dalinimą visai Lietuvai. Jūs tada, ne anksčiau, suvoksite ir pajausite savo viduje, kad dvasinė aristokratija neturi nieko bendro su jūsup pačių išgalvotomis sampratomis apie žmogiškąją ir žemų dvasinių virpesių valdomą aristokratiją, kuri pati, nors ir vadovaujasi rafinuotomis kūno manieromis ir rafinuoto elgesio taisyklėmis, kuri rengiasi, išoriškai, gražiais apdarais, bet savo viduje neturi Tėvo šviesos, nejaučia Tėvo meilės, kuri pranoktų visus išorinius manieringo elgesio ir aprangos dirbtinius reikalavimus.

Dvasinė aristokratija yra vienintelė aristokratija visoje Tėvo ir mūsų visų kūrinijoje, kuri skleidžia Tėvo meilę visiems, nelaukdama už tai jokio atlygio, kuri tarnauja visiems, visiškai net ir minties neturėdama apie atlygį už šitą tarnavimą, kuri eina ten, kur sunkiausia, nes ten eiti kiti nedrįsta, kuri dalinasi viskuo su visuma ir tuo dalinimu kvėpuoja – dalina meilę, gėrį, tiesą, gailestingumą, net jeigu dėl šito paties dalinimo ją kiti ir šmeižia, net jeigu dėl to iš jos tyčiojasi ir kaltina, kuri pati žino tvirtai ne tik Tėvo meilės ir šviesos kelio kryptį visiems – atrasti Tėvą kiekvienam savo viduje, užmegzti gyvą ryšį su gyvu Tėvu, esančiu kiekvieno viduje – bet ir pati šituo keliu jau tvirtai žengia, kuri niekada ir jokiomis aplinkybėmis nepažeidžia tiesos ir net neteisingų kaltinimų jos atžvilgiu metu vis tiek skleidžia meilės energetinius virpesius, kuriuos gauna iš Tėvo, savo kaltintojams, šmeižikams, ir piktavaliams sielos broliams. Tik tokie jūsup sielos broliai gali užtikrinti Lietuvos, ir viso pasaulio, dvasinį atgimimą ir politinį-ekonominį suklestėjimą tarnavimo ir bendradarbiavimo dėka.

76. Bendradarbiavimas vietoje konkuravimo visose sferose

Konkurencinė kova bet kurioje srityje – politikos, ekonomikos, mokslo, meno, sporto yra ne kas kita, kaip žemų vibracijų išviešpatavimo pasekmė, kada bet kokia grupuotė ar atskiras individas nori bet kokiomis priemonėmis patenkinti tik savo ego, besivadovaujanti žemiausiais energetiniais virpesiais, būdingais gyvuliams ir žvėrimis. Ir tokios nuostatos yra praeities atgyvena. Atėjo laikas jums išgirsti, jog yra geresnis ir aukštesnis kelias visose jūsup veiklos srityse – Tėvo meilės virpesiais grindžiamas broliško bendradarbiavimo kelias, kuris veda į brolystę visose srityse.

Tą jums, absoliučiai daugumai, dar sunku suvokti, kaip gi dabar galėtumėte atsisakyti konkurencinės kovos tarp partijų, tarp verslo kompanijų, tarp mokslo grupių, tarp sporto komandų ar atskirų sportininkų, tarp atskirų darbuotojų, studentų, mokinių, šeimos narių, nes jūsų, iškreiptu, tikrovės supratimu, tai sudaro jūsų pagrindinį variklį vystytis ir užtikrinti geresnį gyvenimą civilizuotai visuomenei bet kokioje valstybėje, ir net visame pasaulyje.

Toks požiūris yra labai atsilikęs ir neturi nieko bendro su išsivysčiusio ir dvasingo žmogaus, kuris realiai pajuto, jog yra Dievo sūnus, požiūriu. Toks požiūris yra dar barbaro mentaliteto neišsivystęs požiūris, kuris nukreiptas tik į savanaudiškų interesų tenkinimą visumos sąskaita.

Toks požiūris yra nukreiptas prieš Tėvo valios vykdymą. O Tėvas kiekvienam iš jūsų yra nurodęs: “Būkite tobuli, net ir tokie tobuli, koks tobulas esu Aš.” Ir šito nurodymo niekas per visą kūrinių negali nei paneigti, nei papildyti, nei pranokti. Tai pats nuostabiausias nurodymas, kuris pranoksta net ir mano evangeliją – Dievo Tėvystę, žmonių brolystę, ir net kaip ją mano apaštalas išplėtė iki visos kūrinių brolystės – nes tik toks tobulas savojoje sferoje, mirtingojo ribinio tvarinio sferoje tobulas tvarinys įgauna tokių pačių tobulumo aspektų, kuriuos ir paskleidžia visai kūrinių Tėvas. O Tėvas nieko daugiau be meilės virpesių ir neskleidžia. Ir jūs dėl to turite skleisti meilės, ir tik meilės, virpesius vieni kitiems, ir visur – politikoje, ekonomikoje, šeimoje, sporte, moksle, visur, kur tik jūsų mintis gali sklisti. Ir jeigu jūs pradėsite bendrauti su gyvuoju Tėvu, esančiu jūsų, kiekvieno, viduje, tuomet jūs nebegalite siekti pergalės tik sau. Jūs pradėsite suvokti tokio kelio kenksmingumą visai žmonijai, ir net kūriniųjai.

Kada jūs siekiate naudoti tik sau, pinigų ar valdžios, populiarumo ar sumanumo dėka savo veiklos srityse, tuomet jūs naikinate savojo aš, savosios sielos meilės virpesius, gaunamus iš Tėvo, savanaudiškais ir žemo dažnio virpesiais iš savo gyvulinio ego, gyvulinio genetinio paveldėjimo savojo aš, paniekdami ir sumenkinami kitų siekimą ir pastangas, kurias taip pat demonstruoja jūsų konkurento gyvulinis ir žemų dažnių valdomas aš. Dėl to po didelių pergalių vieni nenustygsta džiaugsmu ir geria putojantį gėrimą, kiti nesulaiko ašarų ir negali atsitokėti, kad viskas jų aplinkoje staiga per akimirką pasikeitė – vietoje planuoto tikslo įgyvendinimo ir jo pasiekimo džiugesio akimirku atėjo liūdesio ir tuštumos, juodo nusiminimo akimirkos ne tik patiems dalyviams, bet ir jų artimiesiems bei gerbėjams.

Šito būti negali tarp Tėvo šeimos vaikų, iš kurių sklinda meilė, kurią jie patys realiai jaučia, dėl to ir gali ją skleisti kitiems. Ir nė vienas mylintis sielos brolis ar sesė niekada, jokiais aplinkybėmis, nesutiks,

kad kitą savo sielos brolių nuskriaustų ir pažemintų, kad brolis ar sesuo iš nusiminimo net pravirktų. Tai prieštarauja Tėvo valiai. Ir visi tie, kurie organizuoja tokius gyvenimo spektaklius, tokius renginius, kurie šitokiu būdu valdo valstybę, visi tie nesuvokia Tėvo išminties, kuri visiems, ir kiekvienam, sako kasdien, kas akimirka: “Mylėkite vienas kitą, užjauškite vienas kitą, padėkite vienas kitam, tarnaukite vienas kitam, susivienykite per Mane dvasioje, jauskite palaimą šitokiame ryšyje su Manimi, mėgaukitės Mano žaidimo, kuris vadinamas amžinu gyvenimu, sielos gaiva, patiriama jai darant gėrį visiems.” O kad tai būtų pasiekta, kad tokia vidinė gyvenimo nuostata išivyrautų, būtinas gyvas ryšys su Tėvu savo paties viduje. Ir tada visa konkurencinė kova, visose jūsų veiklos srityse, pavirs *brolišku bendradarbiavimu*, kuris toli pranoksta bet kokią konkurenciją, nes jis turi vieną vienintelį motyvą – su meile dalintus tuo, kas jau pasiekta, kad būtų galima pasiekti dar daugiau *visumos labui*. Bet kokios sportinės varžybos, bet kokie renginiai, kuriuose viskas būtų vertinama pinigais ir kitais materialiais prizais, bet kokios loterijos, viskas nebeteks prasmės. Varžybos vyks tam, kad žmogus galėtų pademonstruoti savo kūno, sveiko kūno, sugebėjimą, ne dėl to, kad už tai gautų didelius pinigus, o valstybės didžiutuosi tokiu savo sūnumi, bet kad vyktų bendradarbiavimas tarp tautų, tarp rasių, tarp valstybių *iš meilės, ne dėl prizų ar vietų*. Jūs net pirminį Kuberteno šūkį “Svarbu ne nugalėti, bet dalyvauti,” kuris buvo taikomas per pirmąsias olimpinės sporto žaidynes išvertėte į priešingą pusę, ir jau vadovaujate savoju šūkių: “Dalyvauti tam, kad pasiektum pergalę.” Jūs net skaičiuoti pradėjote, kiek kokia valstybė laimi aukso medalių.

77. Dabartinio sporto žala žmonijai

Jūs nuvertinate sporto pasiekimus, kuriuos pavertėte nešvarių verslu, sportininkus traumodami stimuliuojančiomis medžiagomis ir žalingomis mintimis. O kad juos paverstumėte nemąstančiais žmonėmis-gyvuliais, jūs sukūrėte išstisus jų parengimo komandas – įvairius trenerius, gydytojus, psichologus, masažuotojus, vadybininkus, vairuotojus, ir daugybę šalutinių žmonių, kad tik jūsų globojamas žmogus-robotas geriau pasirodytų ir jums taip pat atneštų pelno į asmeninę kišenę. Prie šito nešvaraus verslo prisideda ir chemijos fabrikai, gaminantys, prieš Tėvo valią, tokią produkciją, kuri slopina smegenų veiklą, dirbtinai stimuliuodama kraujo ir raumenų veiklą ir taip jau nualintame šito žmogaus-roboto, visiškai nemąstančio apie Gilesnes pasekmes ne tik sau pačiam, bet ir visai žmonijai, organizme.

Ir jūs šitokiems renginiams pajungėte visą savo neišvystytą protą, kad tokius renginius pamatytų kuo daugiau žiūrovų, sugalvojote tam ir

autorines teise, kad už milžiniškus pinigus parodytumėte tik vienos televizijos kompanijos dėka visam pasauliui. Ir šituo pačiu dar daugiau norite įtraukti žmonių į šito absurdiško ir nužmoginančio spektaklio dalyvavimą.

Ir tai labai smarkiai pradeda veikti vaikų, matančių tokius reginius, sąmonę, nes ir jie, palaipsniui, pradeda norėti tokio spindesio. Ir kuo didesni jie auga, dar ir tėvai įneša savo indėlį, pakurstydami jų ir taip iškreiptus vaizdinius, kada jiems siūlo savo sampratą, kaip šiems geriau įsitaisyti gyvenime.

Dėl to visa šita dabar egzistuojanti bet kokių varžybų sistema yra žalojanti visų žmonių, pradedant vaikų ir baigiant jau suaugusių žmonių, psichiką, ir jų sąmonę smukdanti į žemų, ir tuo pačiu žudančių jų pačių ramybę, virpesių pragaištingą jų sielai lygį, iš kurio pakilti jiems tampa dar sunkiau.

Kada aš gyvenau žmogiškuoju pavidalu, tada aš, dar vaikas būdamas, su savo tėvu lankiausi graikiškame Skaitopolio mieste. Tai buvo mano pirmas didelis miestas, kurį mačiau. Tėvas man rodė sinagogos grožybes, o aš pamačiau tuo metu vykusias jaunimo sportines žaidynes. Ir vis prašiau tėvo, kad nuvestų ir mane jų pasižiūrėti. Tėvas, kaip ir visi žydai, su panieka žvelgė į pagonių bet kokias fizinio rungtyniavimo varžybas. Jie manė, kad tiems, kurie tiki į Jahvę, nepridera šitaip nedieviškai rūpintis savo fiziniu grožiu ir varžytis. Ir po mano atkaklių įkalbinėjimų tėvas nusileido. Mes nuėjome į Skaitopolio amfiteatrą, kuriame vyko jaunimo sportinės varžybos. Ir jos mane sužavėjo tiek, kad, jau po varžybų, aš net pasiūliau jam suorganizuoti Nazarete tokias jaunimo sportines varžybas. Aš tokių varžybų niekada nebuvau matęs, nes Nazarete nieko panašaus niekada nevyko. Ir tikrai man atrodė, kad jos labai patiktų mūsų berniukams. Tačiau tėvas taip užsiplieskė ant manęs, kad praradęs bet kokią savikontrolę pradėjo ant manęs šaukte šaukti: “Ką tu čia sau leidi, neišmanėli, nejaugi tu manai, kad mūsų išrinktoji Jahvės tauta, gali vaikytis tokių bedieviškų pagonių susigalvotų ir visiškai mums netinkamų žemų reginių. Aš nenoriu nė žodžio iš tavęs girdėti apie tokias varžybas Nazarete.” Mane toks jo elgesys pritrenkė, nes Juozapas buvo mylintis tėvas ir ramaus būdo. O čia jis liepsnojo ant mano dvylikamečio berniuko galvos tokiais žaibais, kad jo negalėjau pažinti. Ir negalėjau pritarti jo mintims.

Todėl mano pasakymas, kad tokios, kokios dabar rengiamos varžybos, ne tik nereikalingos, bet ir žalingos žmonijai, jokiū būdu neatitinka mano tėvo Juozapo minčių turinio, kad jokių varžybų nereikia. Varžybos turi vykti. Ir jos būtinos. Tik reikia visiškai kitokio turinio – jos turi būti rungtyniavimas ne dėl prizų, ne dėl pinigų, o dėl

malonaus bendravimo. Po varžybų neturi likti susvetimėjimo. Baigėsi kokia nors rungtis, ir sportininkai susėda drauge ir pasidalina savo pergyvenimais, kaip jie dalyvavo rungtyje, kas jiems pasisėkė ir kodėl, kas nepasisėkė, ir kodėl, ką vienas kitam gali patarti, kad pavyktų geriau.

Ir neturi būti griežto žiūrovų atskyrimo nuo sportininkų. Žiūrovai turėtų vaikščioti ir stabelėti ten, kuri jiems patinka, pasiklausyti pokalbių tarp sportininkų. Ir patys galėtų pareikšti savo minčių, kas jiems patiko toje rungtyje. Bendravimas turėtų būti pagrindas visokio rungtyniavimo. Tai ne tikslo – pergalės – siekimas bet kokia kaina, net ir žmogaus nužmogėjimo, tapimo robotu, kaina, o pats procesas, kurį ir sudaro tiek dalyvavimas sporto rungtyse, tiek ir jo aptarimas tiek tarpusavyje, tiek ir su žiūrovais, suteikia sielai daug didesnę atgaivą negu tik trumpa džiaugsmo akimirka grupei žmonių.

Ir ateis toks metas, kada nešvarus sporto žalingas ir pragaištingas verslas išnyks jūsų atsivėrusios sielos dėka, kada ji patirs Tėvo meilę ir jokiū būdu nebegalės dalyvauti šitame nebrandžiame veikime, kurį šiandien sudaro visos sporto varžybos, pradedant vaikų varžybomis mokyklose, ir baigiant jūsų vadinamomis aukščiausio lygio profesionalų varžybomis.

Šitokiomis varžybomis jūs kertate šaką, ant kurios sėdite.

78. Dabartinės ekonomikos ribotumas

Dar baisiau yra ekonomikoje, nes į ją jūs žvelgiate tik materialaus gerbūvio prasme. Jeigu pelninga ir didžiulė kompanija sumoka didelius mokesčius į valstybės biudžetą, jūs tą kompaniją labai vertinate ir jos darbuotojai džiaugiasi, jog gali uždirbti daugiau negu kiti jų sielos broliai kitose, ne tokiose didelėse ir ne taip pelningai dirbančiose įmonėse. Tačiau jūs ir čia iš akiračio išleidziate patį svarbiausią aspektą – koks yra kompanijos, bet kokios, motyvas siekti gerų savo veiklos rezultatų – gerovė visai žmonijai ar tik pelnas sau, tik tiems, kurie ją valdo ir laiko savo nuosavybėje.

Tik motyvas apsprendžia kiekvieno veiksmo prasmingumą ir atitikimą ar prieštaravimą Tėvo valiai. Tėvo valia yra viena ir nesikeičianti – tarnauti *visiems, o ne išskirtinėms ir tariamai išrinktoms grupėms, tautoms, valstybėms.*

Ekonominė, politinė, socialinė, šeimyninė laisvė gali būti tik tada, kada kiekvienas iš jūsų surandate mūsų visų Tėvą *savyje*. Tik tada jūs imate patirti, ką reiškia siekti ne savų ir labai siaurų interesų patenkinimo, o visumos gerovės.

Jeigu jūs esate ekonominės institucijos savininkas ar vadovas, jūs darote viską, kad prisidėtumėte prie visumos gerbūvio, prie visų gerovės, o ne mėgindami patenkinti tik savo savanaudiškus interesus visų kitų gerovės ir gerbūvio sąskaita.

Argi jūs džiūgausite, jeigu jūs vienas, būdamas šeimos tėvas, turite sau užsitikrinęs gerbūvį ir gerovę, turėdamas pilną nukrautą įvairiausių valgių stalą, net tiek nukrautą, kad visko nebepajėgiate suvartoti, ir daug ką tiesiog išmetate, nes produktai ima gesti ir dvokti, jūs turite puikius namus, nuostabų automobilį, ir važinėjate, kur tik užsimanote, gyvenate, jūsų supratimu, labai gražų gyvenimą, ir tokį gyvenimą pabrėžiate kitiems savo šeimos nariams, kurie prie jūsų gausaus stalo priėti negali, nes jūs patys uždraudžiate skanauti jūsų gardžiausius valgius, jūs neleidžiate jiems įeiti į namą ir gyventi jame, o paliekate juos šalti ar mirkti lietuje, jūs nepriimate jų į savo prabangų automobilį ir niekur nesivežate jų drauge su savimi, kad ir jie galėtų pasidžiaugti naujomis kelionėmis, kurias taip vilioja jų sielas. Argi jūs, mylintis tėvas, galėtumėte šitaip pasielgti su savo šeimos nariais, kuriuos lygiai taip mylite ir kuriems lygiai taip pat trokštate gerovės ir gerbūvio jokių būdu nemažiau kaip sau? Argi jūs šitokia kaina siektumėte gerovės tik sau ir jaustumėtės laimingas matydamas jų vargą ir skausmą savo džiugesyje? O juk *mūsų visų Tėvas* rūpinasi visais lygiai taip vienodai, kaip ir jūs asmeniškai, būdami kompanijos savininkais, rūpinatės savo asmeniniais interesais. Tik Tėvas visada rūpinasi *visų gerove, nė vieno neišskirdamas, ir šitaip elgtis moko visus ir kiekvieną per savo dvasią, gyvenančią kiekvieno iš jūsų protė, jūsų viduje.*

Dėl to ir jūs turite atsiverti Tėvui visa savo siela, kad pajautumėte Jo meilę savo viduje ir tada imtumėte elgtis taip, kaip elgiasi Jis. Tik tada jūs pajausite, kad negalite savo interesų tenkinti kitų savo sielos brolių ir seserų, jūsų mylimų ir jus mylinčių, sąskaita. Ir tik tada jūs visą savo verslą skirsite ne savanaudiškų interesų tenkinimui, ne sieksite pelno bet kokia sąskaita, bet pradėsite rūpintis tik visumos gerove.

Jūs nustosite vogti iš savo samdomų darbuotojų jiems priklausanti atlyginimą, nesumokėdami jiems jų dorai uždirbtų tūkstančių, kuriuos jūs pasiimate sau. Tai yra vagystė.

Kada kas nors pavagia pinigus iš kito kišenės, jūs tuoj pavadinate kitą vagiu. Bet jūs esate dar blogesnis vagis, nes tą darote labai rafinuotai, tvirtindami, kad rūpinatės kitų pragyvenimu, tik jiems daugiau mokėti negalite. Argi jūs susikrautumėte sau tokius turtus, jeigu iš jų nevogtumėte kasdien?

Jūsų turtai yra nedorai uždirbti ir atėjo laikas su jūsų pačių apvogtais savo darbuotojais, dabartinais ar jau net ir nebedirbančiais, atsiskaityti, sugražinti jiems tai, ką iš jų pavogėte.

Ir tik atsivėrusi siela Tėvui, pasakys jūsų protui, kaip tą padaryti, kur ir kaip susirasti tuos žmones, kuriuos taip ilgai skriaudėte ir privertėte kentėti, o jų kančių sąskaita sau statėte namus, siuntėte mokytis vaikus, keliavote, pirkote prabangius automobilius, rengėte pobūvius. Visa tai darėte ne savo dorai uždirbtomis pinigais, bet pavogtais. Nors vagimi jūsų nevadino niekas. Ir tik jūsų atsivėrusi siela Tėvui, galės sumokėti šitokią nuostabios šviesos kainą, o tuo pačiu ir pati pajausi palengvėjimą.

Dabar jūsų siela neturi nei vidinės ramybės, nei galimybės išskleisti sparnus doros ekonominės veiklos kelyje. Jūsų protas tuoj pat ją, nors kiek pradedančią abejoti, ar teisingu keliu einate, nutildo dar vienu ją prispaudžiančiu žingsniu, kada vėl imatės kokio nors naujo sprendimo tik savo aš naudai, visiškai ignoruodami kitų poreikius.

Pelno ekonomika yra tapusi pačiu didžiausiu stabdžiu *tolimesniam* pasaulio ekonominiam vystymuisi.

Tą demonstruoja ir visa pasaulio ekonominė struktūra, kada kompanijos nebegalėdamos išgyventi, brangina savo paslaugas, savo produktus, jungiasi į įvairius transnacionalinius susivienijimus, kada joks produktas, jokia žaliava nepasikeitė nė per nago juodymą. Auksas, kaip buvo toks pat auksas, taip ir liko, deimantas, kaip buvo toks deimantas, taip ir liko, nafta, kaip buvo tokia nafta, taip ir liko. Tik jūsų baimė ir tos baimės padiktuoti veiksmai atvedė į tokį chaosą pasaulio ekonomikoje, kad jūs patys nebesuvokiate, kas joje vyksta.

Nei ekonomistai, nei verslininkai, nei finansininkai, nei politikai neturi nė mažiausio supratimo, kas dabar vyksta pasaulio ekonomikoje ir politikoje. Jie yra tarsi skęstantis laivas, blaškomas milžiniškų vandenyno bangų, kai niekas nebegali padaryti nieko, kad ir kiek besukiotų vairą. Nė vienas vairo pasukimas nebeatneša taip geidžiamų pasekmių – nors kokio nusistovėjimo ekonomikoje ar politikoje, nors kokio aiškumo, kuriuo pasiremdami galėtumėte planuoti savo veiksmus. Bet kokia įtampa, bet kokie konfliktai – kariniai, politiniai, ekonominiai – dar daugiau kelia vandenyno bangas ir jūs jaučiatės visiškai bejėgiai net ir mėgindami kalbėti apie krizių cikliškumą, apie ekonomikos stagnaciją, apie galimybę sureguliuoti tokią padėtį, kada įveiksite jūsų pačių provokuojamą vadinamąjį terorizmą. Ne. Šitokiomis priemonėmis, kokias naudojate dabar, šitų bangavimų jokiū būdu neužgesinsite. Jūs tik padidinate audrą. Ir net nesusimąstote, kodėl?

Jūs mėginate šituos pačius klausimus nagrinėti įvairiuose tarptautiniuose forumuose, kurie net iš tolo nenagrinėja tikrųjų artėjančio dar didesnio chaoso priežasčių. Jūs esate visiškai akli ne tik dvasiškai, bet ir politiškai ir ekonomiškai.

Jūs kalbate apie tai, ko nesuvokiate, ir jūsų žodžiai yra beprasmingi, sprendžiant jūsų pačių nesuvokiamus uždavinius. Jūs nežinote jūsų pačių sprendžiamų uždavinių sąlygų. O ji yra viena vienintelė – *įtikėjimas į Tėvą, atradus Jį savyje.*

79. Dvasiniai lyderiai yra realūs, tik, kol kas, nematomi

Kiek jūs surengėte mokslinių forumų, į kuriuos būtų buvę pakviesti tie jūsų broliai ir seserys, kurie jau yra atradę Tėvą savyje, ir net gimę iš dvasios, kad galėtų jums paaiškinti, kaip išspręsti pasaulio politikos, ekonomikos, mokslo, švietimo, šeimos problemas? Nė vieno. Nė vieno nebuvo surengta tokio forumo.

Jūs pasipuošę dailiais drabužiais organizuojate brangius priėmimus tokių politinių, ekonominių, religinių forumų dalyviams, skiriate milijardus politinių vadovų kūno apsaugai, trilijonus skiriate ginklų, narkotikų, alkoholio gamybai, azartinių lošimo aparatų gamybai, o net ir nepagalvojate jog savo šitais veiksmais jūs dar labiau išsiūbuojate ir taip jau katastrofiškoje padėtyje atsidūrusį savo laivą audringo vandenyno bangose.

Jūs nesuvokiate patys, bet tu, kurie turi ryšį su Tėvu, su manimi, jūs net nenorite išgirsti, nenorite jų įsileisti į savo forumus ir veiklą. Tai jūsų pačių laisvos valios sprendimas.

Tačiau jūs jau žinote, kad Tėvo kūrinija, kurioje yra ir jūsų pasaulis, kurioje veikia kiekvienas, priežasties-veiksno-pasekmės dėsnis atsiremia į vienintelį visoje kūrinijoje Tėvo meilės įstatymą.

Kas būna, kada yra pažeidžiamas jūsų pačių sugalvotas įstatymas? Jūs priimate tam tikrus sprendimus ir pažeidę jūsų sugalvotus įstatymus patiria tam tikras pasekmes. Lygiai taip ir su kūrinijoje veikiančiu Tėvo meilės įstatymu. Jeigu jį pažeidžiate, pasekmė bus neišvengiama. Tačiau ne dėl to, kad jus nubaus Tėvas, bet dėl to, kad kūrinijoje veikia priežasties-veiksno-pasekmės dėsnis. Jūs gi turite tokius pasakymus: “Kaip šauksi, taip atsišauks.” “Liesi pyktį, supykdysi ir kita.” Tai nejaugi tokie pasakymai jūs manote yra be pagrindo?

Todėl, jeigu, net ir dėl savo neišmanymo, jūs pažeidinėsite Tėvo meilės įstatymą, tai nejaugi manote, kad nesusilauksite savo neišmintingų veiksmų pasekmių? Aišku, kad susilauksite.

Ir atsiminkite, kad tokių pasekmių jūs susilaukiate dėl to, kad elgiatės vienokiu ar kitokiu būdu jūs, o ne dėl to, kad jus baustų Tėvas. Tėvas

yra vien tik meilė. Ir Jis niekada ir nieko nebaudžia. Jis tik myli. Ir visus vienodai. Ir jus taip pat. O baudžiate jūs save patys savo neišmanymu. Ir tam, kad savo neišmanymą galėtumėte pašalinti, pradėkite į savo forumus kviesti tuos savo sielos brolius, kurie mato daug giliau ir toliau, negu jūs ir įsivaizduoti galite. Be jų pagalbos, jūs tikrai nuskandinsite savo ekonomikos-politikos-šeimos laivą.

Atsisakykite labai jums patiems kenkiančio mąstymo, kad tik didelės pasaulio valstybės gali įtakoti pasaulio politinius ir ekonominius reikalus. Net vienas žmogus turi įtakos tokiems reikalams, jeigu jis atsiduoda Tėvo valios vykdymui, gimsta iš dvasios ir savo valią pašvenčia Tėvo valios vykdymui. Nekalbant jau apie tokių gimusių iš dvasios Tėvo sūnų ir dukrų valstybę.

Būtent maža valstybė ir turi privalumų prieš dideles valstybes, nes tik mažoje valstybėje galima greičiau gimusių iš dvasios žmonių sprendimus įdiegti jos ekonominėse, politinėse, švietimo, šeimos sferose. O dalyvaudami įvairiuose pasauliniuose renginiuose ir forumuose, tokie mažos valstybės atstovai perteiks savo patyrimą ir idealus, ne tik naujas idėjas, ir pasaulio milžiniškoms valstybėms. Jūs turite visada prisiminti, kad tą jie darys Tėvo vardu ir mano vardu. Dėl to jų mintys bus aiškios, suprantamos, ir kupinos Tėvo meilės virpesių. Ir visi geros valios žmonės jaus šitokius virpesius ir pritars šitokiems idealams bei parems jų idėjas. Ir ne tik tuose forumuose, bet ir pačiose valstybėse, nes šitos mintys bus perteikiamos ne tik per masines informavimo priemones, bet jos eis iš lūpų į lūpas.

Jūs dabar nesate įtikėję į Tėvą ir man meldžiatės ne iš širdies, bet tik atlikdami negyvą ritualą. Dėl to jums sunku suvokti, kad mano dabar jums sakomi žodžiai iš tikrųjų yra toji tiesa, kurioje gyvensite ir prie kurios vis didesnio pasireiškimo visame pasaulyje prisidėsite ir jūs. Bet kaip tik šitaip ir bus. Aš negaliu veikti vietoje jūsų. Aš jums tik parodau jūsų veikimo kryptį ir suteikiu mokymą, kurį taip pat nuolat gauna ir mano apaštalas. Jis gauna mokymus ir iš Tėvo ir gauna juos kaip Jo ambasadorius.

Šitas pasakymas jus labai stebina ir jums sunku tuo patikėti, bet tikrovė yra tokia, kad šiuo metu aš, kaip ir Tėvas, galime jums perduoti savo mokymus taip, kad galėtumėte juos išgirsti jūs. Ateis laikas, kada tokius mokymus galės gauti kiekvienas iš jūsų. O kol kas mes naudojames tokiais žmonėmis, kuriuos esame parengę, nepažeisdami jų laisvos valios ir veikdami juos iš vidaus tik meilės virpesių impulsais.

Štai dėl ko jūs galite būti tikri, kad yra tokių žmonių jūsų planetoje ir dabartiniais laikais, kurie mūsų mokymus yra ne tik galintys priimti tiesioginio bendravimo su mumis būdu, bet kurie šitais mokymais ir

gyvena, dėl to jau yra patvirtinę jų tikrumą savoju patyrimu ir šita liudija savoju gyvenimu. Jie, dėl to, ir yra mūsų atstovai, kurie gali jums patarti, padėti, ir pasiklausti mūsų, kaip geriau tvarkytis visumos labui. Štai dėl ko mums yra reikalingi visa savo siela atsidavę ir meilę patiriantys jūsų sielos broliai ir seserys. Būtent jie padeda mums plėsti Tėvo milžinišką dvasinę šeimą tarp visų žmonių. Būtent juos ir pažinsite iš jų nesavanaudiškų ir kupinų meilės virpesių ir darbų. Ir jais pradėsite vis daugiau pasitikėti, net ir taip, kaip aš pasitikėjau jums, kada buvau tarp jūsų prieš porą tūkstančių metų žmogiškuoju pavidalu.

80. Sunkią savo našta atiduokite Tėvui ar man

Jūs skaitydami mano mokymus pajausite jų teisingumą priklausomai nuo savo sielos atsivėrimo laipsnio. Kuo labiau jūsų siela yra atsivėrusi, kuo labiau ji trokšta Tėvo vedimo iš vidaus, tuo giliau ji suvoks mano žodžių teisingumą, tikrumą, ir reikalingumą. Ir priešingai, kuo ji yra daugiau užspausta, užspėsta į tamsų proto kampa, kuriame viešpatauja savanaudiškos mintys, tuo labiau ją erzins mano žodžių siūloma jai šviesa, tiesa, ir meilė.

Kadangi negimusių iš dvasios žmonių yra absoliuti dauguma, pasakysiu dar daugiau, gimusių iš dvasios yra *tik vienetai* tarp jūsų daugiau kaip šešių milijardų, tai natūralu, kad tiek mano mokymo, tiek ir tų, kurie neš Tėvo meilę ir Jo šviesą jums, laukia sunkus ir ilgas kelias, kol jie prisibels iki jūsų tamsaus proto laikomų nelaisvėje jūsų skaisčių sielų. Bet būkite tikri, kad jūsų sielos bus išlaisvintos. Net jeigu tam jūs ir mėgintumėte labai atkakliai priešintis, tačiau meilė ir gėris yra pati galingiausia jėga ir ji nugali bet kokią pasipriešinimą. Nėra tokios užtvaros, kurios anksčiau ar vėliau neperkoptų meilė.

Štai dėl ko sužydėjusi meilė jūsų išlaisvintose sielose pakeis jūsų visų gyvenimą taip, kaip šito jos ir trokšta tuomet, kada jūs nuoširdžiai atsiveriate patys sau vienatvės ir nuoširdumo akimirkomis. Tik tokios sielos, pakilusios laisvam, tarnavimo Tėvui ir kūrinijai, skrydžiui ir nustos siekti pranašumo sau ar savo valstybei, o atsižvelgs į viso pasaulio, visos kūrinių interesus.

Argi gali būti laimingas žmogus, netekęs paskutinio pragyvenimo šaltinio, kada namie yra sergančių, o už gydymą nėra kuo mokėti, kada mokslas kainuoja taip brangiai, o pajamų šaltinis dinga, kada ir taip gausi šeima vos tepragyveno, o dabar ir iš viso nebėra iš kur gauti pinigų, nes tėvai neteko darbo, o dar ant galvos pakibo grėsmė, kad dėl skolų šeimą išvarys iš buto namo savininkas? Ir tai atsitiko po kompanijos bankroto. Kompanijos bankrotas – tai ne kas kita, kaip neteisingo ekonominio-politinio gyvenimo organizavimo pasekmė. Jūs

džiaugiatės, kada užimate naujas rinkas ir galite gauti didesnę pelną, tačiau visiškai nekreipiate dėmesio, kad jūsų naujų rinkų užkariavimas atneša nelaimės kitoms įmonėms, kurios neatsilaikiusios konkurencinėje kovoje su jumis, bankrutavo. O juk ten irgi buvo lygiai tokie patys žmonės, kaip ir jūs, kurie jų rinką ir užėmėte. Argi jūs manote, kad esate geresni ir vertingesni už juos vien tik dėl to, kad turite daug pinigų ir dėl to, klaidingai, esate laikomi galingais? Kiekviename iš jūsų nuskriaustų, dėl savo savanaudiško siekio užvaldyti kuo didesnę rinką, uždirbti kuo didesnę pelną, kuris jau ir taip didelis, nes jūs skriaudėte ir skriaudžiate net ir savo kompanijos dirbančiuosius apvogdami juos, kada nesumokate jų uždirbtų pinigų, taip pat yra Tėvas, kaip ir jūmyse. Šitaip, dėl savo godumo, sudarydami tokias ekonomines sąlygas, kad mažesni jūsų konkurentai turi žlugti, o jūs dėl to dar daugiau užsimojate, dar toliau plėstis, net į kitą šalį, einate prieš Dievo valią, prieš jus mylinčio ir visus kitus *vienodai mylinčio Tėvo valią*.

Jūs net šito savo pražūtingo žingsnio ne tik kitiems, bet pirmiausia sau, nesuvokiate. O nesuvokiate dėl to, kad gyvenate vien tik žemų virpesių lauke, blogio virpesių įtakoje, tarsi visą laiką vaikšiotumėte naktį ir bijotumėte sužinoti, kad dar yra ir kitokia paros pusė, kada šviečia saulė. Jūs saulės šviesos bijote. Ir iš tokios baimės mėginote pataikauti savo savanaudiško ir gyvulinio ego troškimams, kuriems nėra pabaigos, nes jie veja vienas kitą, kadangi jūsų aplinka irgi gyvena lygiai tokiuose pačiuose žemuose virpesiuose. Todėl jūs ir pradodate vieni su kitais lenktyniauti, kas daugiau uždirba, kas daugiau ir kaip išleidžia, kas daugiau pobūvių ir kuo brangesnių surengia. Ir visa tai yra ne kas kita, kaip baimės įtakoje nakties tamsoje mėginti pabėgti nuo tikrojo savęs. Tai jūsų pačių sau paspėsti spąstai, kurie jus anksčiau ar vėliau tikrai išsekins ir jus patirsite, o kai kurie tokie nevykę bėgliai, jau patiria, skaudžių pasekmių, net tragiškų pasekmių.

Šitais savo mokymais aš kreipiuosi į visus, nė vieno neišskirdamas, jaunus ir senus, turtingus ir vargšus, sveikus ir ligonius, ir sakau, nesvarbu, kokia yra jūsų padėtis ir vidinė būseną, vis tiek jūs galite ją pagerinti taip, kad savo sunkius ir atrodo neįveikiamus vargus galite atiduoti man, o patys likti laisvi nuo tokios jus užgulios naštos. Ir tą padaryti jūs galite labai nuoširdžiai savo sunkią naštą atidavę Tėvui, arba man. Tėvas paima tą naštą su džiaugsmu ir Jam tai nesunku, o malonu daryti. Ir man tą daryti malonu, nes Tėvas ir aš esame viena dvasioje. Ir aš darau lygiai tai, ką daro Tėvas. Dėl to aš jus raginu neatidėlioti, nedelsti, o savo skausmą ir vargą atiduoti Tėvui arba man. Viską, ką jūsų širdis taip su sunkumu kaip akmenį laiko savyje, aš raginu jus perkelti ant Tėvo ar mano pečių. Mes esame tam, kad

neštume kiekvieno iš jūsup naštą, kad tik jums būtų lengviau džiaugtis jūsup sielos laisvu skrydžiu tarnaujant Tėvo meilėje ir tiesoje.

Tik atidavę savo naštą iš visos širdies, jūs pajusite lengvumą savo širdyje, savo sieloje. Ir tada galėsite visiškai kitokiu žvilgsniu pažvelgti į aplinką. Jūs pamatysite, kad nebegalite imti didesnio atlyginimo už darbą, negu jūs patys sutiktumėte už tokį patį darbą sumokėti kitam tą darbą dirbančiam. Lygiai taip pat jūs mokėtumėte ir kitam, dabar dirbančiam savo darbą, tiek, kiek norėtumėte už tokį darbą gauti patys, dirbdami to kito dirbančiojo vietoje. Ir tai būtų jūsup *pirmasis sprendimas* įkurti dangaus karalystę ekonomikos sferoje.

81. Pati našiausia ekonomika yra ta, kuri remiasi į Tėvą

Jūsup motyvai visoje veikloje pasikeistų iš savanaudiškų į dieviškus visumos labui. Tada jūs ne plėstumėte savo verslą, bet padėtumėte organizuoti tokias pačias įmones kitose vietose ten gyvenantiems savo sielos broliams ir seserims, kad ir jie galėtų daryti tą patį, ką jums taip pavyksta padaryti.

Tada jums neberekėtų milijonų švaistyti nereikalingai, ir net žalingai, reklamai, nes jūs visiškai nebūtumėte suinteresuoti, kad tik jūsup kompanijos veikla yra reikalinga kitiems ir tik kad apie jūsup kompaniją žinotų kiti. Jūsup pastangos visų labui, jūsup realūs veiksmai būtų grindžiami Tėvo meile savo sielos broliams ir seserims, ir šitas nuoširdžias pastangas tuoj pat pastebėtų jūsup kompanijos dirbantieji, o jūsup sielos siunčiamus jiems meilės virpesius pajautų jų atsivėrusios sielos. Dėl to atsirastų tvirtas tarpusavio ryšys per Tėvo meilės virpesius. Ir darbo našumas nepaprastai pakiltų, nes žmonės eitų į darbą ne kaip prievolės atlikti, už kurią gautų vos galą su galu leidžiantį sudurti atlyginimą, dabartinės ekonominės vergovės sąlygomis, bet kaip į didžiulės šeimos bendradarbiavimą vienoje ar kitoje srityje. Vergų darbas niekada negali būti našus. Šiandien taip pat. Tuo labiau, kad visiškai yra atmetamas dvasinio ryšio tarp tos pačios kompanijos dirbančiųjų, tarp jos eilinių dirbančiųjų ir vadovų, tarp jos vadovų ir kitų kompanijų vadovų buvimas. O toks dvasinis ryšys, kada dalinamasi viskuo, kas yra geriausia kiekvienoje kompanijoje, kad tik būtų galima pasiekti kuo geresnį rezultatą *visumos labui, o ne atskiros kompanijos labui*, darbo našumą dar labiau pakeltų.

Bet kokių įrengimų, naujų technologijų kūrimas ir diegimas vyktų ne dėl noro užvaldyti rinką, gauti užsakymų, ir pasisavinti kuo didesnę pelną nedidelės žmonių grupelės labui, bet visa tai būtų daroma, daug efektyviau ir kūrybingiau, iš meilės Tėvui ir visai Jo kūrinijai, kurios maža dalelė yra ir šitoji jūsup planeta.

Kadangi pelno motyvas dingtų, tai nebeliktų tikslo jį vis didinti lekiant beprotiškose lenktynėse. Lėšų pragyvenimui būtų daug daugiau negu jų reikia, todėl būtų sutrumpinama darbo diena, kol galų gale užtektų trijų-keturių valandų darbo per dieną. Kita dienos dalis būtų skiriama dvasinių poreikių tenkinimui bei tarpusavio bendravimui, švietimui, šeimos bendravimui, Tėvo garbinimui.

Toks ekonominio vystymosi kelias apsaugotų dabartinius gamtos išteklius, miškus, gyvūniją, augmeniją, ežerus ir upes. Jis visiškai pakeistų ekonominę struktūrą, nes neberekėtų tokių milžiniškų ir kenksmingų chemijos fabriku, kurie ne tik teršia aplinką, orą, upes, miškus, bet ir žmones. Žemės duodamas derlius, be jokių cheminių trąšų, su kaupu patenkintų visos žmonijos poreikius, kurie iš esmės yra labai nedideli. Šiandien produkcijos yra daugiau prarandama negu išauginama. Ir auginama ne toji produkcija, kuri turėtų būti auginama. Žmonės vėl sugrįžtų į kaimus iš miestų.

82. Žemi virpesiai kenkia visiems

Miestų per didelis išplėtimas sukuria ne tik daugybę koncentruotų vietų, kuriose veši gyvulinės ydos, bet taip pat pasmerkia jų visus gyventojus gyventi ne tarpusavio bendravimo aplinkoje, bet susvetimėjimo, baimės, ir izoliacijos sąlygomis, kada miestuose vis daugiau ir daugiau atsiranda neperšaunamų langų, kada vis labiau ir labiau plinta azartinių lošimų vietų skaičius, kada net kuriami tam tikslui skirti miestai, tai tik padidina žemų ir blogų virpesių aplinką, kurie niekur nedingsta. Jie pasklinda į aplinką ir prie savęs traukia panašius virpesius iš kitų savajam gyvuliniam ego vergaujančių vyrų, moterų, ir vaikų.

Prie tokių žemų virpesių skleidimo prisideda ir bet kokios prievartos struktūros, tokios kaip policija, kariuomenė, kaip ir politinės partijos, parlamentai, vyriausybės, karaliai, karalienės, šamanai, astrologai ir visi tie, kurie siekia savanaudiškų asmeninių arba grupės, arba valstybės tikslų. Visa tai sutrauko kilnių ir Tėvo meile nuspalvintų Dievo vaikų siunčiamų jų sielų virpesių, nuspalvintų savuoju patyrimu, darnų ir harmoningą, tarpusavyje susietą, ornamentą, piešinį, ir modelį.

Prie tokio darnaus ir harmoningo visumos piešinio sudraskymo prisideda kiekviena bloga mintis, nesvarbu, kokia ji bebūtų neryški, neaiški, nesuvokta, vis tiek ji padaro savo neigiamą poveikį visuminiam gėrio ir meilės poveikslui. Dėl to jūs turite aiškiai suvokti, kad jūsų visos mintys daro poveikį visiems kitiems, kurių net galite ir nepažinti iš viso.

Kad jums būtu aiškiau, iesaizduokite, jog patekote į apšviestą kambarį ir jūs džiaugiatės jo apšvietimu, gėritės ant sienų kabančiais paveikslais, taip nuostabiai derančiais baldais, kurie padaryti taip kūrybingai ir nepakartojamai. Tačiau jums dar nespėjus visu tuo reginiu pasidžiaugti, kažkas, būdamas fiziškai aklas, priėjo prie netoli buvusio jungiklio, kuris įrengtas grindų lygyje, ir atsistojo ant to mygtuko, nes aplinkui nieko nemato. Priedo, jis net nesuvokė, kad atsistojo būtent ant šviesos jungiklio. O pats šviesos nematydamas, jis nepajuto, kad ji dingo visame kambaryje ir dėl to nieko nebemato ir kiti.

Lygiai taip pat ir su dvasinė šviesa. Jeigu jūs, būdami dvasiškai akli, nuolat rezgate piktas mintis, blogas mintis, tai net šito nesuvokdami, jūs ir stovite ant dvasinės šviesos jungiklio, jūs savo mintimis vis labiau ir labiau silpninate šviesos sklaidimą net ir tiems, kurie yra tame dvasiniame kambaryje ir gėrisi jo grožiu. Jūs turite suvokti, kad jūsų blogas vidus pasklinda į išorę ne tik mintimis, bet ir tų minčių pagimdytais veiksmais, kuriuos greičiau gali pajaušti didesnis skaičius žmonių. Dvasinius virpesius, sąmoningai, pajaušti gali tik labiau atsivėręs aukštesniems virpesiams. Tačiau net ir tie, kurie tokių virpesių, sąmoningai, pajaušti negali, tai jų sąmonė juos jaučia. Jeigu nieko nekalbantys tarpusavyje du žmonės bus viename kambaryje, tai po kurio laiko tas, kuris bus jautresnis pradės jausti kažkokį savyje jam nesuprantamą sunkumą, net silpnumą, jeigu kitas žmogus bus kerštingas ir piktas. Jo minčių virpesiai pasklinda į aplinką. Ir jeigu tik tas žmogus prabils, tai jo žemus virpesius išreikš tų virpesių žodiniai simboliai, kurie jau bus garsinė išraiška to, ką jis mąsto, ko trokšta, kaip ką vertina. Ir jo žodžiai bus paremti savojo aš išaukštinimu, kitų sumenkinimu. Tą galite patikrinti ir patys.

Štai dėl ko yra būtina, kiekvienam gimti iš dvasios, kad tokie žemi virpesiai nebeturėtų jums tokios įtakos, kokią jie turi dar negimusiems iš dvasios. Dėl to jūs net negalėdami paaiškinti priežasties, tiesiog įvardinate tokius žemus virpesius skleidžiančius žmones ir savo virpesiais sujaukiančius kitų žmonių energetinių virpesių jiems įprastą lauką *energetiniais vampyrais*. Kova su jais yra *Tėvo atradimas savyje ir Jo meilės virpesių prisipildymas*.

Dėl to bet kokia veikla, kuri veda į savanaudiškų interesų tenkinimą, vieno asmens ar grupės asmenų, tik ne į Tėvo meilės skleidimo intereso tenkinimą visumos labui, yra Tėvo, nesubrendusio ir nedvasingo, vaiko įnoringa veikla, kurios būtina atsisakyti, jeigu tikrai trokštama išspręsti dabar egzistuojančias žmonijos problemas.

83. Širdis ir protas

Tai, ką aš jums perteikiu dabar, turėd didžiulėd įtakos kiekvieno iš jūsdų gyvenimui, jeigu tik jūsd, kiekvienas, atsiversite man ir visū mūsdų Tėvui visa savo širdimi-siela.

Labai dažnai jūsd painiojate sielą-širdį ir protą, manydami, kad žmogus, atsisakęd savojo proto vedimo ir atsidavęd širdies, arba sielos, vadovavimui tampa neprotingu. Jūsd imate tuščiai švaistyti energiją ir įrodinėti, kad žmogaus protas yra pats svarbiausias normalaus žmogaus savojo aš komponentas, kad be proto jis nebetenka savosios asmenybėd kasdienio ir normalaus pasireiškimo.

Jūsd turite atskirti du esminius dalykus – proto netekimą ligos ar nepaprasto gyvenimo sukrėtimo atveju, ir žmogiškojo proto pakeitimą aukštesniu sielos-širdies vadovavimu. Kada jūsd atsiduodate aukštesniam vedimui už savo gyvulinio ir genetinio paveldėjimo protą, tada jūsdų protas įgauna daug gilesniū ir skvarbesniū aspektū, kuriū gyvulinis žmogaus protas iš viso neturi. Jūsd tampate dar protingesni negu buvote iki tol, nors jokiū knygdų neskaitėte, kaip savo protą lavinti. Tiesiog jūsd, kiekvienas, patys atsivėrė Tėvui ir dar labiau užmezgė gyvū ryšį su gyvuoju Tėvu, esančiu jau dabar jūsdų, kiekvieno, viduje, jūsd ir atveriate daug aukštesnius savojo proto imlumo virpesius, kurie gali iš gilesniuose pasąmonėd ir viršsąmonėd kloduose esamū Tėvo dvasios, Minties Derintojo, jums perduodamū, skleidžiamū paties aukščiausiojo dažnumo virpesiū, pasiimti vis didesniū ir didesniū kiekį ir vis išmintingesnėd ir išmintingesnėd informacijos. O pasinaudodami šita informacija, jūsd pradodate gyventi daug ramesniū gyvenimą, o tuo pačiu nebe taip lėkdami šitose gyvenimo lenktynėse, kuriose iki tol tempą jums diktavo jūsdų gyvulinio genetinio paveldėjimo protas. Jūsd imate daug daugiau pastebėti aplinkoje tokiū dalykū, kuriū anksčiau jūsdų akis nematydavo, nes jūsdų gyvulinio genetinio palikimo arba paveldėjimo protas savo žvilgsniū buvo nukreipęd tik į ateitį, tik į tikslą, tik į troškimus ir svajones, neturėdamas tam nei laiko, nei noro, nei suformuoto įpročio atsiduoti dabarties akimirkos grožiui ir mėgautis jos procesu.

Kiek jūsd galėtumėte pamatyti grožio, jeigu visą laiką skristumėte vien tik lėktuvu? Ir kiek daugiau įvairovėd jūsd pastebite važiuodami automobiliu arba traukiniu. Tačiau, jeigu automobilis lekia labai dideliu greičiu, ar ilgai jums pavyks džiaugtis tokiu grožiu, kurio iš arčiau akys negali pastebėti, nes automobilis jau nulėkė pro tą netoli esantiū grožį? O važiuodami dviračiu jūsd galite dar daugiau mėgautis netoli esančiomis grožio pasireiškimo spalvomis ir niuansais? Tačiau visą laiką net ir dviračiu važiuodami, pajausite, kad ir šitas greitis yra per didelis, jeigu norite aplinkos grožį pajauti su jo visais niuansais.

Tada geriausia pasirinkti pėsčiojo žingsnį ir mėgautis ne tik pačiu grožiu, bet ir jausti jo ritmą, o kartas nuo karto sustojant, net pačiam įsijungti į to grožio kūrimą pastiprinant ir paguodžiant pasimetusi šitame grožio kelyje kuri nors keleivė, su kuriuo ką tik užmezgėte pokalbį.

Grožis – tai ne tik pro akis pralekiančio peizažo vaizdas, bet ir žmogus, esantis tame peizaže, kaip neatskiriama nuo jo dalis. Grožis – tai jūsų asmeninis potėpis savo asmeniniu veiksmu skleidžiant meilę ir gėrį visiems, bet ypač tiems, kurie to grožio ne tik nemato, bet ir nenori, kol kas, matyti. Ir būtent tada, kada atsiveria žmogaus siela, kada širdis prabyla, tada to paties žmogaus protas tampa toks jautrus ir skvarbus grožio pažeidimams, kad jis netrukus pamato, kur reikalingos jos asmeninės pastangos to sujaukto grožio sugražinimui į normalią padėtį. Tai būtų panašu į nutapyto gražaus paveikslo nutrintų, nusidėvėjusių ir išblukusių spalvų, ar net visiškai suplėšytos vietos restauravimą į tikrąją *gyvojo* grožio paveikslo būseną. Jeigu kas nors ką nors išeidė, jeigu kas nors ką nors savo neišmanančiu gyvuliniu ir iš genų paveldėtu protu vadovaudamasis padarė netinkamą veiksmą, sudarkydamas tą grožio paveikslą, tai dvasiškai pabudęs sielos-širdies vedamas žmogaus daug jautresnis ir giliau mąstantis protas suras būdą, kaip tą epizodą panaudoti visų labui, ir savojo aš charakterio augimo labui, jeigu ne tiesiogiai išsikisdamas, priklausomai nuo aplinkybių, tai bent pasimeldamas už tą gyvojo grožio pažeidėją ir sudarkytoją, ir pasiūsdamas jam savuosius Tėvo meilės virpesius.

Ir būtent toks sielos-širdies veiksmas demonstruoja vieną ir labai svarbų aspektą – tuo metu jūsų gyvulinio genetinio paveldėjimo protas prilygo mano protui, kuriuo aš vadovavausi, kada prieš du tūkstančius metų gyvenau tarp jūsų. Ir jūs šitaip elgdami visi daugiau ir daugiau artėjate prie manojo tuometinio proto lygio.

Dar daugiau jums pasakysiu. Jeigu nuoširdžioje maldoje, bendraudami tiek su Tėvu, tiek su manimi, jūs melsite, kad galėtumėte savo gyvulinį genetinio paveldėjimo protą pakeisti mano tuometiniu protu, tokį protą ir gausite. Jūsų siela sužydės, jūsų jausmai pasieks neišpasakytai aukštų dvasinių virpesių lygį, o jūsų buvęs gyvulinis iš genų paveldėtas protas visiškai bus pakeistas mano tuometiniu protu. Ir tai yra realus pakeitimas. Ir jūs elgsitės panašiose situacijose, kokiose buvau atsidūręs aš, lygiai taip, kaip elgiausi aš. Jūs verksite, kaip aš verkiau, būdamas tvirtas ir visiškai suaugęs ir sveiko proto vyras, matydamas mano sielos brolių ir seserų piktavališkumą, dvasinį tamsumą, ir visišką nenorą nors menkiausia žingsnį žengti pas Tėvą, atveriant ne savo burną gražiais žodžiais ir rankas puošniems ir tuštiems ritualams, bet savo sielas. Ir verks jūsų,

kiekvieno siela, matydama tokį vaikišką užsispyrimą ir baimę. Verks lygiai taip ir matydama groįi, tokį groįi, kuris bus sukurtas graios minties, graaus ir tyro veiksmo, graios ir skaisios kaip kũdikio vibracijos, kuri bus kieno nors paskleista į aplinką iš pabudusios sielos.

Tvirtai įsidėmėkite, visos tokios ašaros nėra nei silpnumo požymis, nei susijaudinimo iš sentimentalumo ar iš pykčio požymis, tai jūsų, kiekvieno, sielos-širdies proto skaistavimo procesas. Ir kuo šitoks sielos skaistinimas gilės ir plėsis, tuo ji vis labiau ir labiau skleisis, ir tuo labiau taps jautresnė grožiui ir jo pažeidimams. Ir sureaguos skaistavimo ašaromis.

Tačiau veikdama, ji visada bus išmintingesnė ir toli žvelgianti, matydama savo pačios veiksmo toli siekiančias pasekmes net visoje kũrinijoje, ne tik atskirame epizode, kuriame ji veikia ryžtingai.

Tiems iš jūsų, kurie tokių patyrimų dar nepaįino, arba kurie jau su jais susidũrė, ir galbũt net išsigando, pasimetė, ar tik nesusimaišė jiems protas, kad jie nebeįino, kas su jais čia vyksta, aš tvirtai sakau: Džiaukitės tokiomis *mano ašaromis, kurios skaistina jūsų sielą*. Tik jos ir leidžia užmegzti kietą kaip titnagą ryšį su Tėvu, kuris yra tuo pačiu ir minkštas kaip vaškas savo turiniu. Jūsų siela tampa jautri savo viduje ir tuo pačiu ryžtinga ir drąsi veikdama išorėje. Ir visą laiką ji lieka išmintinga, nes išminties semiasi iš Tėvo, ir savo gyvulinio genetinio paveldėjimo protą vis labiau ir labiau keičia į mano gyvą ir dvasinį protą.

84. Realus jūsų proto pakeitimas į mano protą

Pasakymas, jeigu jums jūsų pačių protas ne padeda, o trukdo, pakeiskite savo protą mano protu yra teisingas ir atitinka tikrovę. Savo gyvulinį protą jūs ir galite pakeisti mano dvasiniu protu, kuriuo aš ir vadovavausi priimdamas visus sprendimus, kada gyvenau tarp jūsų.

Kada tik iškildavo kokia nors problema, koks nors esminis reikalas, tada būtinai kreipdavausi į Tėvą ir klausdavau Jo patarimo. Ir Jis man suteikdavo, per savo dvasią, per Minties Derintoją, kuris gyveno mano gyvulinio genetinio paveldėjimo prote, kurį aš buvau gavęs per visą Juozapo ir Marijos protėvių paveldėjimo liniją. Ne tik jų tėvų, ir jų tėvų tėvų, bet per visų jų protėvių protėvių iki pat pirmųjų jų linijos tėvų asmenų.

Tačiau kad ir kaip atrodytų keista, mano įsikũnijimas žmogiškuoju pavidalu turėjo ir visą šitą genetinį intelektualų paveldėjimą, ir visą savo dvasinį Sũnaus Kũrėjo, Visatos vieno iš dviejų Sutvėrėjų, drauge su Visatos Motina Dvasia, Dievo Tėvo Sũnaus, potencialą. Ir mano

atžvilgiu jūs turite suvokti, kad aš turėjau lygiai tokias pačias savo gyvulinio genetinio paveldėjimo proto-intelekto savybes, kokias turi ir bet kuris kūdikis, gimęs jūsų planetoje, ar bet kurioje kitoje mano visatos planetoje. Tai reiškia, kad ir jūsų visas gyvulinis genetinis intelekto paveldėjimas yra perduotas jums ne tik iš jūsų tėvų ar senelių, bet per visas protėvių genetinio paveldėjimo linijas, kurios lygiai taip nusidriekia per du tūkstančius metų iki mano buvimo žmogaus pavidalu laikų, ir tuomet lygiai taip pat eina vis tolyn ir tolyn į praeitį, kaip ėjo ir Marijos ir Juozapo intelektualinio paveldėjimo genetinės linijos iki jų pirmųjų žmogiškųjų tėvų.

Tuo tarpu Minties Derintojo man buvo atveriami mano dvasinio potencialo vis didesni ir didesni dvasiniai klodai, kuriuos aš turėjau kaip Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus, manųjų Tėvų, vaikas, kaip Sūnus Kūrėjas turintis laisvą valią. Jūsų dvasinis potencialas, kiekvieno iš jūsų dvasinis potencialas, yra Visuotinio Tėvo jums, kiekvienam, padovanota asmenybės dovana su visu jos dvasiniu potencialu ir laisva valia.

Dėl to, tie iš jūsų, kurių genetinis palikimas gali atrodyti yra labai prastas, nes labai menki buvo jų tėvų ar senelių intelektualūs pasiekimai šitame pasaulyje, tikrai neturėtų dėl to nusiminti, nes jūs visiškai nieko nežinote apie savo tolimesniųjų protėvių veiklą šitame pasaulyje tuometinėje kartoje ir tuometiniame amžiuje. O kad galėtumėte padaryti teisingas išvadas, turite žinoti visą informaciją iki pat savo pirmųjų protėvių.

Todėl jūsų ir genetiniai tyrinėjimai, ir bet kokia genealoginio medžio istorinė informacija yra ne daugiau, kaip šito paties medžio vieno lapo aguonos grūdėlio dydžio erdvės ir istorijos tyrinėjimas. Dėl to ir išvados, kad ir kaip norėtumėte, nei genetikoje, nei genealoginio medžio nagrinėjime neatitinka tikrosios vertės. Tai lygiai tas pats, kaip tyrinėti tik vos iš paties žemės plutos paviršiaus išsiveržusią lavą ir jau beveik ataušusią, ir mėginti nustatyti žemės branduolio savybes.

Žmogaus gyvybės atžvilgiu taikyti tokias išvadas, daryti kokius nors apibendrinimus, yra dar labiau *klaidinga*.

Dėl to, jūs turite žinoti, ir vis daugiau tuo remtis savo gyvenime, kad bet koks genetinis paveldėjimas, perduotas per kartų kartas, nuoširdžiai sielai, trokštančiai meilės ir tiesos, yra ne kliūtis, kad net ir savo menką genetinį paveldėjimą galėtų pranokti dvasiniu ryšiu su Tėvu, ir šitokiu būdu daugiau atskleistų savosios dvasinės asmenybės potencialą. Nė vienas iš jūsų neturite jokių neįveikiamų kliūčių savosios asmenybės vis didesnio ir didesnio potencialo pavertimui realiu, aktuali, įsisavintu ir pasireiškiančiu kasdieniame gyvenime.

Ir tiems iš jūsu, kuriems dar sunku iš karto tiesiogiai bendrauti su Tėvu, nes jūsu iki šiol šito nemokė nei šeimoje, nei bažnyčioje, nei mokykloje, galite kreiptis į mane. Nesvarbu į kuri iš mūsų kreipsitės, į Tėvą ar į mane, aš visus jūsu kreipinius žinau kaip patenkinti, net ir taip, kaip juos patenkinti žino ir Tėvas. Dėl to jūs galite palaipsniui bendraudami ir su manimi, vis labiau ir labiau pasitikėti ir manimi, ir Tėvu, nes bendraudami su manimi, nuoširdžiai bendraudami, jūs vis labiau ir labiau savo gyvulinio paveldėjimo protą keisite mano protu, ir vis labiau imsite atsiremti į Tėvą, net ir taip, kaip ir aš vis labiau ir labiau ėmiau remtis į Tėvą, kada buvau žmogiškuoju pavidalu kaip Jėzus iš Nazareto.

85. Mano vaikystė nebuvo tobula

Pasitikėjimas Tėvu ir atsirėmimas į Tėvą man neatėjo iš karto per akimirksnį. Tai buvo ilgas ir varginantis kelias mano gyvulinio genetinio paveldėjimo protui. Jis visą laiką, kaip ir jūsu protas, daug kuo nepasitikėjo, daug kuo abejojo, daug ko nesuvokė, ir visą laiką klausinėjo ir ieškojo.

Ir jūs nesibaiminkite dėl to, kad daug ko nežinote. Klausinėkite, ieškokite. Jūsu gyvulinis ego neleidžia jums paklausti to, ko nežinote. Klauskite be jokios baimės, nes nėra nė vieno visame pasaulyje žmogaus, kuris žintų viską. Tada sugriūtų visa kūrinija, nes nebektų prasmės augimas. O augimas yra įmanomas, kada vis gali sužinoti daugiau ir patirti daugiau, ir tuo žinojimu bei patyrimu pasidalinti su tais, kurie šito ieško ir nori patirti. Dėl to nevaržykite savo ego baimės pančiais, o drąsiai klausinėkite ir tyrinėkite.

Jūs dabar esate tikrieji mokslininkai tyrinėtojai, kurie eina nepramintu keliu, keldami sau klausimus ir ieškodami atsakymų, susipažindami su kitų pasiekimais ir pritaikydami juos savuose tyrinėjimuose. Nebijokite tyrinėti tiek gyvenimo, tiek savęs. Kuo daugiau tyrinėsite, tuo daugiau patirsite.

Ir jokiū būdu nebijokite klaidų. Nėra nė vieno neklystančio. Net ir tie, kurie teigia, kad aš nugyvenau gyvenimą neklysdamas, šitaip teigdami klysta. Aš nebuvau robotas ar automatas, užprogramuotas iš anksto. Aš lygiai taip turėjau emocijas ir susierzinimo protrūkius. Tik jūs šito nežinote, nes manojų gyvenimo aprašymų niekur neskaitėte.

Jeigu aš būčiau buvęs kitoks negu visi kiti vaikai, tai manęs būtų nesupratę mano draugai. Aš negalėjau išsiskirti iš kitų. Aš buvau labai energingas vaikas. Ir mėgau lygiai taip lakstyti ir laiptoti po kalnus, kaip ir kiti vaikai. Dėl to motina pergyvendavo, kad man kas neatsitiktų. Aš irgi nepareidavau namo laiku, stipriai užsizaidęs su

draugais, ir dėl to buvau baramas, bet į tuos barimus žiūrėjau, kaip ir visi kiti mano draugai, tiesiog kaip tėvų neišvengiamą auklėjimo priemonę. Man buvo įprasta nuo ankstyvo amžiaus bendrauti su savo Tėvu danguje, nes pamačiau, kad nei mano draugai, nei mano tėvai, nei mokytojai man nieko negalėdavo aiškiai paaiškinti apie Dievą, nes tie žydu garbinami raštai man atrodė netikri ir juose man nebuvo mane patenkinančių atsakymų. Dėl to bendravimas su Tėvu, kaip aš jį vadindavau, pasišnekėjimas su Tėvu, mane ramino. Jeigu man būtų atsakymus pateikę gilesnius tėvai ar draugai, ar mokytojai, gal būčiau mažiau ieškojęs jų iš Tėvo, gal būčiau dar daugiau sukėlęs rūpesčių ir tėvams, ir draugams, ir mokytojams.

Bet mano žingeidumas ir judrumas buvo ir taip daug kam sukuriantis daug problemų. Aš nebuvo mušeika. Tačiau niekada nevengiau konfliktų, kad apginčiau kitą ar kad apsinčiau pats. Tas tiesa, aš jų nesukeldavau, ir pats nereaguodavau iš karto. Tačiau ne kartą namo buvau grįžęs po susirėmimų su vaikais jausdamas pyktį, kad jie tokie kvaili ir tuoj puola muštis. Man tas labai nepatiko, tačiau, kad mane kas vadintų bailiu, niekada niekam nesudariau tokios progos. Aš net su vyresniais už save vaikais elgdavausi lygiai taip, kaip ir su savo bendraamžiais. Dėl to esu nuo jų ne kartą gavęs į kailį. Tačiau jūs turite suvokti esminį dalyką, kad Nazaretas buvo nedidelis miestelis, kuriame visi vienas kitą pažinojo, dėl to ir tokie konfliktai negalėjo būti žiaurūs ir turėti labai skaudžių pasekmių, kokias sukelia jūsų dabartiniai konfliktai net tarp paauglių. Tuo metu žmogaus gili baimė dėl Dievo bausmės vertė jį nuo mažų dienų neužmiršti šitos Dievo nuostatos už bet kokią pražangą.

Nazareto gyvenimas buvo daug laisvesnis negu Judėjos kaimų ar miestų gyvenimas. Dėl to ir pasibaksnojimo tarp paauglių būdavo daugiau negu Judėjoje. Galilėja tarp Judėjos fariziejų ir rabinų turėjo menką reputaciją. Dėl to, jų supratimu, iš ten negalėjo kilti nieko rimto, kas pamalonintų Dievą Jahvę, o tik problemos. Todėl ir mūsų vaikiški susidūrimai buvo visiškai įmanomi, nes mes nebuvo auklėjami taip griežtai, kaip Judėjos žydu vaikai.

Kada jūs mane pateikiate savo pasakojimuose ar rašymuose, kaip vien tik gerą ir vien tik Dievo meilės išikūnijimą, tai jūs mane parodote tik iš išorės. Jūs nieko nepasakote apie mano vidinius jausmus ir pergyvenimus, kurių jūs nė vienas negalėjote nei žinoti, nei numanyti apie juos. Juos žinau tik aš ir mano Tėvas. Ir niekas kitas negali vietoje manęs atspindėti mano tikrojo gyvenimo konkrečių epizodų. O jie nevisi buvo vien tik Tėvo meilės prasiveržimai mano gyvenime. Tačiau ryšys su Tėvu, vis labiau mane patraukiantis iš vidaus, vis labiau leidžiantis patirti realų poveikį, man leido pačiam pajauti, kad tai yra kažkas tikra ir kad šito tikrumo pasigendu bendraudamas su

tėvais ir draugais. Dėl to vis daugiau ir daugiau atsiremđavau į tokią ryšį savyje. Tai man ir leido susilaikyti nuo tokių ydingų poelgių, kurie jau tuo metu buvo paplitę tarp jaunų žydų, vyno gėrimas, linksmybės su moterimis.

Tačiau aš šito ryšio siekiau ne tik savo pastangomis, bet taip pat ir man pačiam nesuvokiama trauka iš vidaus. Man tikrai buvo malonu jausti tokią ramybę ir palaimą savo paties viduje. Ir šitokia maloni trauka leido man patirti, kad šitame ryšyje yra kažkas daug giliau, negu mano žmogiškasis protas gali suvokti ir paaiškinti kitiems. Todėl man visa tai reikėjo laikyti savyje. Savyje, kol dar ir pats negalėjau paaiškinti sau pačiam, kas gi vyksta mano viduje, mano prote, ko net ir aš bijau atskleisti kitiems.

Šitokia būseną mane ir malonino iš vidaus, kad žinau kažkokią paslaptį, ir neramino mano protą, nes jis nežinojo, kas tai. Bet vis tiek mano žingeidus protas, tas gyvulinio paveldėjimo protas, ieškojo atsakymų, iš kur ateina tas malonus pojūtis ir vidinė ramybė, kad mane nustoja jaudinti ir erzinti net ir mano bendraamžių kvaili veiksmai, užsipuolimai, kada aš vis mažiau bereaguodavau į jų laidomas replikas, jog aš vis daugiau tampo svajotoju-filosofu.

86. Energetiniai virpesiai perduoda informaciją per sąmonę ir pasąmonę

Kada tik jūs ieškote atsakymų savo viduje, tai nemanykite, kad jūs gaunate juos susigalvodami vien tik patys. Tai, ką jūs pasiimate iš savo ankstesnių perskaitytų knygų, girdėtų pasakojimų, ar bet kokių kitų informacinių šaltinių, kurie jau seniai buvo jūsų užmiršti, ir pati informacija lygiai taip pat tiek giliai nugrimzdo į pasąmonę, kad jūs nebeprisimenate, jog tokią informaciją esate turėję, jums net suteikia jūsų vadinamą *de javu* reiškini, tarsi toje vietoje jau esate buvę, tarsi tai jums jau vyko. Ir šitą reiškinį daug kas mėgina aiškinti kaip įrodymą jog egzistuoja kiti ir ankstesni gyvenimai, jūsų vadinama reinkarnacija. Tai ne kas kita, kaip jūsų pasąmonės žaismas, kurį kartais pajunta jūsų smegenų centras, pajunta siunčiamus pasąmoninius signalus kaip jūsų sąmonės lygio informacijos virpesius. Jūs jau žinote, kad virpesiai turi savo atitinkamą energetinę informaciją. Tik energetinių virpesių dėka jūs ir galite suvokti, samprotauti, ir vieni su kitais bendrauti. Tik jūs klaidingai manote, jog bendraujate žodžiais ar kitais matomais ar girdimais simboliais.

Jūs puikiai žinote, kad delfinai neturi savo kalbos, kuri būtų išreiškiama žodžiais, bet jūs juos labai teisingai laikote protingais žinduoliais, nes jie sugeba virpesių pagalba vieni su kitais bendrauti. Net ir su žmogumi. Dėl to tie virpesiai, kurie sklinda iš jūsų

pasamoneš ir pasiekia jūšų samoneę, lygiai taip pat suteikia jums informacija, kurią jūs, nežinodami jos prigimties, imate priskirti kažkokiems ankstesnių gyvenimų prisiminimams ar toms vietoms, kurių anksčiau nematėte, tačiau kurios tuo metu jums tarsi yra ir pažįstamos. Būtent tuo metu jūs ir gaunate iš pasamoneš gausybę informacinių pasamoninių virpesių, kurių kilmė jums visiškai nežinoma ir neįjuntama, jūs visą dėmesį, savo samoneėje, sukonzentruojate, į dabarties akimirka, nuspalvintą minties, kad šita akimirka jau buvo kažkada patirta. O tai, kad pasamoninės informacijos vienas niuansas buvo užfiksuotas kieno nors pasakytu žodžiu net vaikystėje, kitas niuansas buvo užfiksuotas kokios nors minties dėka jums skaitant kokią nors knygą, dar kitas, klausantis žinių per radiją, dar kitas, kalbantis su jūšų vaiku, dar vienas niuansas nusėdo jums net nesuvokiant, kada važiuote net nežinodamas, kad važiuojate labai panašia vietoje daug metų iki šitos akimirkos ir visai kitoje vietoje, gal ir kitoje šalyje, dar kitas neužfiksuotas niuansas kilo sapne, ir tokių niuansų, jūšų pasamoneėje, nusėdo ne vienas tūkstantis, o dešimtys, šimtai tūkstančių, kurie atskirai paimti jums nieko nei pasakytu, nei suteiktų kokios nors informacijos jūšų samonei, nes jie nebuvo samoneš lygiu užfiksuoti, nebuvo suvokti, nebuvo *realūs*, bet jie buvo kaip pasamoniniai virpesiai, kurie po daugelio metų iškilo atskiru vaizdiniu, tačiau *samoneš lygiu* suvoktu tik kaip tarsi buvusiu jūšų asmeninėje patirtyje.

Tai tik parodo, kad pasamone yra jūšų samoneš lygiu neužfiksuotų informacinių energetinių virpesių milžiniška saugykla, kurią galite iš netvarkingos ir chaotiškos paversti labai naudingą informacijos šaltiniu jūšų pačių samonei, jeigu tuos pasamoninius energetinius-informacinius virpesius išmoktumėte reikiamai iškelti į samoneš informacinių virpesių lygį, kuriame veikia jūšų samoningas protas. Dabar jūšų protas yra aptingęs, dėl to iš pasamoneš jūs nepasiimate visiškai nieko, nebent ji pati, esant tam tikroms aplinkybėms, šituos pačius energetinius virpesius išmeta į jūšų samoneę.

Tačiau net ir tada jie lieka jums mįslingi ir nepaaiškinami. Tai susiję su tokiais reiškiniiais, kaip spiritizmas, būrimai, astrologiniai pranašavimai, kada pasamoniniai informaciniai-energetiniai virpesiai kai kurių žmonių yra paverčiami samonei suvokiamais virpesiais, tačiau kurie neturi nieko bendro su realia tikrove. Tai žmogaus pasamoneš informaciniai virpesiai pateikiami kaip troškimai, kurie gali kartais tik atsitiktinai sutapti su realiais įvykiais. Tačiau jokių būdu tai nėra tokia informacija, kuri būtų organizuota taip, kaip ją sugeba organizuoti itikėjusiojo į Dievą ir pažįstančio Dievo kūriniją sūnaus ar dukros samoneš virpesiai.

DĖl to nuo tokių save apgaudinĖjanĉių ir pragaištingų uŖsiĖmimų, kaip astrologija, bŭrimai, spiritizmas grieŖtai atsiribokite. Tai nieko nesiskiria nuo narkotikų priklausomybĖs, kada Ŗmogaus smegenims bŭtinos tokios energetinĖs informacijos vibracijos, kurias sukelia narkotikų energetiniai informaciniai virpesiai pasamoneš lygiu. TodĖl Ŗmogus mato haliucinacijas, jauĉia pakylĖjima, ir nori šito atsipalaidavimo vĖl ir vĖl. Taĉiau pripratimas prie tokių energetinių virpesių, kurie yra paties Ŗemiausio lygio, kad net ir paties Ŗemiausio *saŖmonĖs lygio* virpesiai tokiam mirtingojo protui sukelia baimĖs pojŭtį, fiziniį skausmą, jeigu kuri laiką šitame saŖmonĖs lygyje mirtingasis lieka nesugriŖzdamas į pasamoneš narkotizuotų Ŗemų virpesių lygį. DĖl to narkomanui bŭtinos dirbtinĖs priemonĖs, kad jis galĖtų vĖl pasinerti į pasamoneš ir visiškai nerealų lygį, kuriame jis jauĉia Ŗemų energetinių informacinių virpesių poveikį savo smegenų centrui. Štai dĖl ko yra siekiama bet kokiomis priemonĖmis vĖl patirti tuos virpesius, kurie atitiktų to Ŗmogaus smegenų centro pasamonešinius virpesius, kuriuos suŖadina Ŗemi energetiniai informaciniai virpesiai, esantys narkotinėse medŖiagose.

Vienintelis kelias iš tokios pragaištingos valią paralyŖiuojanĉios priklausomybĖs yra ne jŭsų siŭlomi įvairūs psichologiniai ir gydomieji metodai, bet nuoširdus tokio pasamoneš Ŗemų virpesių valdomo Ŗmogaus Ŗemų virpesių pakeitimas aukštesniais ir šviesesniais virpesiais per gyvo ryšio su TĖvu uŖmezgima. Ir tada toks narkotizuojanĉių medŖiagų vergovĖje atsidŭrĖs Ŗmogus, nesvarbu maŖas ar didelis, jaunas ar senas, *visada* yra išvaduojamas. TĖvas nesukŭrĖ šito pasaulio, ir Ŗmogaus, tam, kad jį kankintų per daugelio gyvenimų patyrimą, kaip ir per vieno vienintelio materialaus gyvenimo patyrimą. Ir jeigu dĖl savo neišmanymo ar dĖl kokių nors nuo to Ŗmogaus nepriklausanĉių aplinkybių jis atsidŭrĖ narkotinių medŖiagų Ŗemų energetinių informacinių virpesių nelaisvĖje, jam išsilaisvinimas yra tik per *įtikĖjima į TĖvą* ir Jo meilĖs paĉių aukšĉiausių, skaisĉiausių, ir stipriausių energetinių informacinių virpesių patyrimą savyje.

87. Pagalba malda veiksmingiausia

Tą Ŗinodami, jŭs galite padĖti vieni kitiems ne tik apsisaugoti nuo to, kad neatsidurtumĖte tokioje Ŗemų virpesių priklausomybĖje – narkotikų, alkoholio, tabako, bŭrimo kortų, astrologinių horoskopų, azartinių lošimų – bet ir jau atsidŭrusiems. Tiems, kuriuos paŖįstate, ar net savo šeimos nariams. Net ir tai, kad jŭs nuoširdŖiai jiems savo nuoširdŖioje maldoje siŭsite meilĖs virpesius, taip pat turĖs įtakos jų išsivadavimui. Taĉiau pats galingiausias išlaisvinantis poveikis yra tuomet, kada jŭs meldŖiatĖs drauge su tuo Ŗmogumi. *Visada* turĖkite

minty, kad maldos poveikis meldžiantis vienu metu keliems prilygsta besimeldžiančiųjų skaičiaus kvadratui. Dėl to, jeigu melsis visi šeimos nariai – tuo pačiu metu ir nuoširdžiai – tai poveikis bus toks, tarsi tą darytų pavieniui jau nebe tiek žmonių, kiek yra toje šeimoje, o tas šeimos narių skaičius pakeltas kvadratu. O jeigu dar prie jų tuo pačiu metu prisijungs ir tos šeimos narių bičiuliai, bendradarbiai, tai poveikis dar labiau išaugs. Nors malda truks lygiai tiek, kiek ji truktų meldžiantis ir vienam mirtingajam. Jūs tik pagalvokite, kokia tai galinga meilės virpesių jėga, kuri bus nukreipta į tą, kuris yra atsidūręs tokioje sunkioje padėtyje – tiek savo fizinio kūno prasme, tiek dar baisiau, savosios sielos prasme. Tai pati sunkiausia akimirka kiekvieno mirtingojo gyvenime, kada net jo potencialiai nemirtinga siela atsiduria tokiaame pavojuje, kad ji gali taip ir neišsilaisvinti iš materialių pančių ir nebeturėti galimybės žengti pas Tėvą aukštesniu lygiu – išsilaisvinusios sielos pavidalu.

Būtent dėl to, kad galėtumėte padėti tokiems jūsų sielos broliams ir seserims, jums yra būtinas įtikėjimas ir Tėvo atradimas savo pačių viduje. Tik taip jūs turėsite drašos suteikti tokią veiksmingą pagalbą, kokios nesūlo nė viena žmogaus sukurta organizacija. Jūs turite patys tapti Tėvo meilės laidininkais, kad galėtumėte Jo meilės virpesius pasiųsti nelaimingam savo sielos broliui ar sesei. Tuo labiau, kad šitaip elgdami, jūs ir patys, visi šitame sielos gelbėjime dalyvaujantys, augate savo siela, bręstate savo Tėvo pažinimu, kuris tik dar kartą jums patvirtins, kad Tėvo meilė yra visagalė, kada pamatysite išsilaisvinusį iš narkotikų savo brolių ar sesę. Toks patyrimas jums suteiks dar didesnę pasitikėjimą Tėvu. Ir tuo pačiu jūsų noras dar labiau padidės atsiduoti tokio mylinčio Tėvo vedimui ir remtis tik į Tėvą, kuris niekada neatstumia ir niekada nesiučia jokių sunkių išmėginimų jūsų fiziniam kūnui ar jūsų sielai. Jis jums siučia tik meilę ir nieko daugiau be meilės. Tačiau patys atsisakydami Jo siučiamų meilės virpesių, kurie jau yra jūsų viduje, jums tik lieka juos atrasti, jūs patys ir kankinate tiek save, tiek sukeliate didžiulių kančių kitiems, net ir visai žmonijai, ir visai kūriniui.

Štai dėl ko žengiant su Tėvo meilės virpesiais savo pačių viduje jūs esate *nugalėtojai*. Tačiau ne tokie nugalėtojai, kurie džiaugiasi tuo, kad yra pirmi, bet kurie džiaugiasi tuo, kad yra toks *mylintis ir gyvas Tėvas*, kuris išlaisvina iš nuodėmės ir apkabina savo meilės glėbyje visus, ir kiekvieną atskirai, ir myluoja visus, ir kiekvieną, vienodai tarsi tai būtų vienas vienintelis Jo vaikas visoje kūrinyje. Net ir tą, kuris yra narkotikų ar alkoholio, nusikaltimų ar nuodėmių nelaisvėje. Jis vis tiek ragina iš tokios duobės keltis ir žengti į meilę ir šviesą. Ir tik šitą meilės virpesį pajautęs savo paties viduje, žmogus ir pradeda keltis ir žengti vedamas šitos pačios meilės į šviesą ir į vis didesnę meilės virpesių lietu, kol siela ima atsigauti nuo šito gyvojo vandens,

kuris vis nepaliaujamai liejasi ir liejasi, kol pavirsta į ežerą, o jis vis liejasi, kad tas ežeras vis auga savo krantais toldamas bei savo gelme gilėdamas, kol pavirsta į visą vandenyną, kuriame ir maudo ir skandina išlaisvintą ir mylimą sielą.

Ir jūs, kiekvienas, galite tapti matomu to lietaus piltuvėliu į narkotikų nelaisvę patekusių savo sielos brolių ir sesių sielas. Tai yra vienintelis kelias, kaip tuos kenčiančius išlaisvinti iš tokios kančios ir vergystės.

Lygiai taip ir su tais, kurie, dėl savo gobšumo ir didžiulio savojo ego poveikio, narkotikus gamina ir platina. Ir už juos turite su meile ir iš visos širdies melstis ir lygiai taip jiems siųsti meilės lietaus gyvąjį vandenį.

Jūs bjauritės jų veiksmais, kurie neša nelaimės ir pragaištį visai žmonijai, tačiau turite mylėti šituos dar didesnius vergus ir nelaimėlius, kurie yra savojo ego pačių žemiausių virpesių nelaisvėje. Jie nesupranta, ką daro. Jie nesupranta, kad tokiais veiksmais jie naikina pirmiausia patys save. O nesupranta dėl to, kad jie yra vargšai, nes niekas jiems šitokios meilės ir šviesos nerodė ir nedemonstravo, kada jie augo, kada buvo patys imliausi gėrio ir meilės virpesiams. Tada jų niekas nepripildė šituo gyvuoju Tėvo meilės vandeniu. Tėvas ir jiems liejo meilę, lygiai kaip ir dabar ją lieja jiems, tačiau nei tada, nei dabar šalia jų nebuvo gyvo ir matomo jiems tos meilės piltuvėlio, koku esate tapę jūs. Dėl to jie buvo nuskriausti meile ir šviesa. Dėl to jie ir negali elgtis taip, kaip elgiatės jūs, kupini meilės ir šviesos. Bet vis tiek jie yra jūsų sielos broliai ir sesės. Ir juose gyvena Tėvo dvasia, kaip ir jūsų viduje. Dėl to ir jūs turite juos mylėti lygiai taip, kaip ir tuos, kuriuos jie skriaudžia dėl savo tamsumo ir neišmanymo ir užjausti juos, kad šitaip jie save skriaudžia ir žudo savo sielas.

88. Nekalti tie, kurie kalė mane ant kryžiaus

Kada aš buvau kalamas ant kryžiaus kaip žmogus tarp žmonių, tada aš galėjau išsilaisvinti kaip dvasia, kaip Visatos Sutvėrėjas ir Valdovas, su visa galia ir valdžia, tačiau mano meilė ir Tėvui, ir jums, ir tiems, kurie mane kalė, neleido elgtis kaip nors kitaip, kaip tik parodyti visiems, kad su Tėvo meile, tik su meile, galima ištvirti bet kokią fizinį kūno skausmą ir bet kokią panieką sielai ir tuo pačiu likti toje pačioje Tėvo meilėje ir tiesoje nieko nekaltinant, nieko nesmerkiant, nieko neteisiant, tik mylint, mylint, ir mylint visus vienodai, visus iki vieno. Net ir tuos, kurie kala realiais materialiais instrumentais ir vinimis gyvą žmogaus kūną. Ir nuoširdžiai melsti Tėvo, kad Jis atleistų jiems,

šitiems paklydusiems ir pasimetusiems Jo vaikams jų darbus, nes jie juos dirba dėl savo neišmanymo, dėl savo tamsos.

Ir daug didesnę nuodėmę daro tie, kurie sėdi aukštuose religiniuose postuose, kurie sėdi politiniuose postuose, ir kurie tik žodžiais, labai skambiais žodžiais, skalambija apie mane, apie Tėvą, apie kovą su narkotikais, apie moralę, apie gėrį, apie teisingumą, apie meilę, apie grožį, bet patys ir piršto nepajudina, kad savo siela atsigręžtų į savo pačių lūpomis tariamas vertybes ir savo gyvu pavyzdžiu liudytų patį tą kelią, kaip visas tokias vertybes kurti, kad jomis galėtų džiaugtis *visi*.

Dėl to aš kaltinau fariziejus ir rabinus prieš du tūkstančius metų, kad jie dedasi išmaną kaip padėti žmogui gyventi pagal jų Dievą, kai patys savo mokymais negyvena.

Tai kaip gi tada pavadinti tokį mokytoją, kuris moko to, kuo pats nesivadovauja? Kaip gali žmonės eiti paskui tokį mokytoją, kada pats mokytojas neina savojo mokymo keliu? Ar dėl to yra kaltas tas, kuris moko, ar tas, kuris yra šitaip mokomas, bet nežino, kaip tuo mokymu vadovautis, nes nemato mokytojo pavyzdžio? Ar gali mokytojas turėti nuoširdžių ir dorų mokinių, jeigu pats mokytojas apgaudinėja savo mokinius sakydamas jiems viena, o darydamas kita?

Štai dėl to aš varčiau pinigų keitėjų stalus sinagogoje ir variau, paėmęs rimba, gyvulius iš Tėvo namų, nes ten šventovė buvo teršiama nedorais ritualais ir menkaverčiais veiksmais, kurie žmogaus sielą tik kankino ir kūną slėgė nepakeliama pinigine našta, kurios reikalavo rabinai – mokėti aukojamais gyvūnais ir piniginiiais mokesčiais, kad per tuos ritualus negalėtų prisibelsti iki Tėvo širdies. Dėl to aš rabinus ir fariziejus kaltinau, kad jie rūpinasi tik savo išoriniu spindesiu, visiškai nekreipdami jokio dėmesio į savo vidų. Drabužiai puošnūs, ritualai iškilmingi, o žmogaus siela kenčia nuo neteisingumo ir priespaudos, kurią ir sukelia šitų pačių ir negyvų ritualų jungas. Dėl to aš prašiau Tėvo, kad Jis atleistų tiems, kurie mane kalė ant kryžiaus, nes jie *tikrai* nežinojo, ką daro, kitaip joku būdu nebūtų kalę.

Tačiau, rabinai ir fariziejai sąmoningai griebėsi manęs sunaikinimo plano. Jie tą darė giliai apsvarstydami ir pasirinkdami įvairiausius sprendimus, kada vieną įgyvendinti nepasisekdavo, imdavosi kito, bet kiekvienas naujas sprendimas vis patvirtindavo ankstesnį, nepavykusį įgyvendinti. Jie *žinojo*, ką daro. Dėl to jų kaltė yra jų *nuodėmė*.

89. Kieno šiandien yra tamsa?

Lygiai taip ir su jūsu dabartiniais laikais. Ir dabar tarp jūsu yra pilna rabinų ir fariziejų, kurie daro žinodami, kad daro blogai, neleidami žmogui atsitiesti nuo sunkių mokesčių naštos, nuo negyvų ritualų ir dogmų priespaudos, nors jų spindintis išorinis pasaulis liudija, kad jie tokios pačios naštos neneša su tais, kuriems taiko savo gražius žodžius. Jie tokį dvideidišką gyvenimą tarp mano ir Tėvo meilės ir tiesos garsiai tariamų žodžių ir savojo realaus kasdienio gyvenimo pavyzdžio pastato milžinišką *negyvą bedugnę*, kuri juos ir atskiria ne tik nuo jūsu visų, bet ir nuo manęs ir Tėvo, kuris yra ir jų viduje. Tik jie Tėvo neatranda, dėl to šitaip ir elgiasi.

Tai šitokie yra dabartiniai rabinai ir fariziejai, kurie ir yra jūsu religiniai ir politiniai vadovai, laikraščių ir televizijų savininkai ir vadovai, kurie jums pateikia gražių žodžių vėrinius, bet patys tais žodžiais negyvena. Dėl to jie turi daugybę užtvarų ir sargybinių, kad prie jų negalėtumėte prieiti jūs, kuriuos kasdien jie moko. Ir moko ne dėl to, kad būtų pajutę Tėvo meilę savyje ar atsivėrę man, bet dėl to, kad nori būti įtakingi ir galingi, kad turėtų kuo pasidžiaugti vieni prieš kitus, o labiausiai savo viduje. Ten, kur turėtų atrasti Tėvą, kur turėtų pajauti Tėvo meilės virpesius, ten jie atiduoda visą savo vidų, visą savojo ego žemų virpesių areną savojo netikro aš įsiviešpatavimui tikrojo, Tėvo padovanotojo aš, atžvilgiu. Dėl to jų tikrasis aš niekaip negali patirti Tėvo meilės gyvojo vandens, jų siela yra ištroškusi to paties gyvojo vandens, kuris girdo ir jūsu sielas, tačiau jie neleidžia savo sieloms atsigaivinti gyvuoju Tėvo meilės vandeniu, kuris jau yra jų pačių viduje.

Ir jų veiksmai yra tarpusavyje susiję. Politikai priima tokius sprendimus, kurie yra palankūs tik nedidelei grupei žmonių, o tie įstatymai, kurių privalo laikytis visi, toms grupėms negalioja, nes nėra tokios valstybėje jėgos, kuri priverstų juos laikytis. Kada vyksta kova tarp savojo aš ego ir dieviškojo aš ego žmogaus viduje, tada laimi kovą žemesnis ir netikras ego, jeigu nėra nuoširdaus ryšio su Tėvu, jeigu pirmiausia nesiekiamo savojo aš nušvitimo, jeigu netrokštama tapti tokiu, koks yra Tėvas. Tada visada viršų paima žemasis ir materialusis gyvulinis protas, kuris visada diktuos tokius sprendimus, kurie visomis išgalėmis pataikaus tokių pačių žemų virpesių valdomiems kitiems save apgaunantiems protams ir netikriems aš. Ir vieni kitus pritrauks panašiais žemais virpesiais. Tada jie vienijasi ir buriasi ir drauge mėgina mąstyti, kaip galėtų patenkinti savo interesus, nesvarbu, kiek tai kainuotų kitiems.

Politikų interesai yra siekti palankių sąlygų savo politinėms partijoms, kad gautų valdžią, laikraščių savininkų interesai turėti savo įtaką ir savo interesų patenkinimą dar ir pelno gavimo būdu. Dėl to žemi jų sąmonės virpesiai spinduliuoja tik tokią energiją, kad jų protas gali priimti tik savajam ego naudingus sprendimus. Kompromisai yra galimi tik iki tam tikros ribos, kurią gali suvokti jų protas. Tačiau, kada toji riba yra pasiekama, tada įvyksta arba skilimas, arba griebiamasi bet kokių metodų, kad iškilusį savo interesų patenkinimui pavoju pašalintų. Būtent dėl to mane fariziejai nukryžiuvo, nes būtent aš jiems sudariau tą didžiausią pavojų jų ego interesų patenkinimui.

Ir dabartiniiais laikais bet kokia šviesi mintis, bet kokia dvasinga apraška nesuranda jokio, net mažiausio takelio nei į laikraščių puslapius, nei į radiją, nei į televiziją, nei į vyriausybę, nei į bet kokią kitą pinigų ir valdžios valdomą instituciją, jeigu šita šviesos ir dvasios apraška gali sukelti grėsmę jų savanaudiškų interesų, tiek asmeninių, tiek grupinių, patenkinimui. Ir jūsų spauda, televizija, radijas nemoko, kaip gi surasti meilę ir šviesą savo viduje, kaip gi atrasti Tėvą savo viduje, kad galėtumėte patirti, kad esate viena ir dieviška šeima, kad jūsų kančios ir skausmai pasibaigs tik tada, kada ir spaudos, ir televizijos, ir radijo kompanijų savininkai ir vadovai, ir politikai, ir religininkai atras Tėvą savo pačių viduje.

Tas neįvyks vienu ir tuo pačiu metu. Bet žinokite, kad vis tiek tai įvyks. Ir įvyks daug greičiau negu daugelis iš jūsų manote. Ir šitas mano mokymas taip pat yra skirtas, kad išplėstų jūsų požiūrį į aplinką, į jus pačius, kad tuo pačiu irgi prisidėtų prie jūsų, kiekvieno, apsisprendimo atrasti Tėvą savyje, nesvarbu ar dabar esate politikas, kunigas, mokytojas, žurnalistas, verslininkas, sportininkas, tėvas, motina, sūnus, dukra, jaunas, senas, sveikas, ligotas, bet visas šitas mokymas yra skirtas tam, kad Tėvo meilė ir šviesa galėtų vis daugiau praskleisti tamsos uždangą, kuri dabar ir neleidžia sielai pamatyti Tėvo šviesos.

90. Dabartinių fariziejų dviveidiškumas

Dabartiniai fariziejai elgiasi lygiai taip rafinuotai, kaip ir mano gyvenimo žmogaus pavidalu laikais. Jie stengiasi prieš žmones pasirodyti esantys labai kilnūs, net kilnesni negu tuometiniai. Tuo jiems tenka didesnė atsakomybė už jų pačių dviveidiškumą. Jie kalba net apie žmogaus teisių gynimą, net steigia įvairias organizacijas, komisijas, ir tarnybas joms užtikrinti, bet visiškai nekreipia dėmesio ir įžūliai jas pažeidinėja patys, jeigu tik pastebi, kad tokie pažeidimai yra naudingi jų savanaudiškų interesų tenkinimui. Netgi griebiasi prievartos veiksnių, karo veiksnių prieš kitas, beginkles ar silpnai

ginkluotas, valstybes. Jie drąsiai aukoja kitų gyvybes, kad tik jų savanaudiški siekiai, bet kokia kaina, net *kitų gyvybės kaina*, būtų patenkinti. Ir tas ypač būdinga dabartinių laikų politikams ir televizijos ir laikraščių savininkams.

Ar gali būti kas nors ciniškesnio ir žiauresnio kaip per televiziją stebėti karą? Karą, kuris yra sąmoningai išprovokuotas ir demonstruojamas visam pasauliui, kad jis stebėtų ir drebėtų, net nesusimąstydamas, kad yra žudomi Dievo vaikai. To paties Tėvo vaikai, Tėvo, kuris jus myli ir kuris mane atsiuntė pas jus prieš du tūkstančius metų, kad aš jums galėčiau, jums suprantama kalba ir suvokiamu savo gyvenimu, pademonstruoti, kaip jūs turite gyventi vieni kitus *mylėdami*.

O ką daro jūsų dabartiniai politikai-fariziejai, religiniai lyderiai-fariziejai? Ką darote jūs visi, kurie tyliai su tuo sutinkate, kaip jūsų sielos broliai, vien tik dėl to, kad jų religiniai įsitikinimai yra kitokie, kad jie gyvena turtingose nafta pasaulio vietose, jūs sutinkate juos pavergti savo įtakai?

Ir dar kaip, prisidengdami kovos prieš terorizmą šūkais, žmogaus teisių užtikrinimu, demokratijos gynimu. Tai pati žiauriausia žmogaus ego žemiausių virpesių, savanaudiškų virpesių kova prieš aukštesnę savojo aš sąmonę. Ir šitą kovą laimi, kol kas besąlygiškai laimi, jūsų dabartinių fariziejų žemasis-gyvulinis aš. Ir jus lygiai taip veda į pražūtį. Lygiai tokią pražūtį, į kokią vedė mano laikų fariziejų veiksmai.

Jūs net nesusimąstote, kad šitaip, tyliai, stebėdami savo sielos brolių ir seserų žudymą neteisingame kare, jūs dar labiau slopinate savo sielos išsiskleidimą ir įsiviešpatavimą jūsų gyvulinio ir agresyvaus aš atžvilgiu, tokio surambėjusio meilės ir tiesos aš atžvilgiu, kad jūs ir patys stovite ant skustuvo ašmenų ir net patys nesuvokiate, kad jus užhipnotizavo jūsų dabartinių laikų politikų-fariziejų kalbos ir veiksmai, jūsų dabartinių rabinų-kunigų fariziejų tuščios maldos, kurios yra ne kas kita, kaip jus klaidinantys negyvi ritualai, kuriuose jūs laisva valia sutinkate dalyvauti, kad patys žudytumėte savo sielas.

Tol, kol neatsiras nė vieno, kuris atvirai ir garsiai pradės sakyti, kad jūs turite atsikvošėti ir atsigręžti į Tėvą savo viduje, nelikti nuo Jo nusisukę laikydamiesi vien tik negyvų ritualų ir tikėdami negyvomis tiesomis, tol jūs patys sau esate *pavojingi*. Ir tai yra vien tik dėl to, kad jūs nesate atradę Tėvo savo pačių viduje, kad ir manęs jūs nepažįstate, nors mano vardą kartoja jūsų lūpos, bet jūsų širdis nejaučia gyvo dvasinio ryšio su manimi. Ir dėl to jūs taip žiauriai ir neteisingai elgiatės su savo sielos broliais, kurie lygiai taip pat yra paskendę negyvuose ritualuose ir dogmose, ir dėl to taip pat priima neteisingus ir save žudančius sprendimus. Tačiau jų klaidingi sprendimai

nesuteikia jums jokios kitos teisės, kaip tik *už juos melstis, juos mylėti, ir užjausti*.

Bet tai jokiū būdu nesiderina su jūsų konkrečiais veiksmais, kurie sumanyti jūsų politinių vadovų-fariziejų savanaudiškų interesų tenkinimui. Jūs turite klausytis savo sielos balso, ar ji džiaugiasi ar liūdi, kada matote tokius veiksmus jūsų tokiame mažyčiame kaip aguonos grūdelis pasaulyje. Jūs net nesuvokiate, koks yra trapus jūsų pasaulis, kaip lengva jame pažeisti meilės, Tėvo meilės, įstatymą, o priežasties-veiksno-pasekmės dėsnis galioja visada. Neskriauskite savęs. Nustokite pritari tiems veiksams, kurie jūsų sielą verčia verkti ir liūdėti. Ir drąsiai atsiduokite Tėvo vedimui iš vidaus, kad ir kokios būtų skaudžios pasekmės jūsų kūnui, tačiau nerizikuokite savo sielos išlikimu po savo kūno mirties. Niekas, absoliučiai niekas, jūsų negali priversti jus elgtis prieš Tėvo meilės valią. Atsiminkite, kad Tėvas myli visus, net ir tuos, kurių neapkenčia jūsų politikai-fariziejai, kurie jums primeta savo sprendimus ir savo sąmonės, gyvulinės sąmonės, virpesius, o jūs neturite jokio pagrindo, kuris nejudėtų po jūsų kojomis, kad galėtumėte, tvirtai stovėdami, jų žemus virpesius paskandinti savo aukštuose Tėvo meilės virpesiuose, nukreiptuose į jų sielas, kad jos atsivertų.

91. Siųskite meilės virpesius šiandieniniams fariziejams nuoširdžia bendra malda

Aš, jums žinomas kaip Jėzus Kristus, kreipiuosi į jus visus, susirinkite į kolektyvines pamaldas, atsiverkite savo sielomis Tėvui, atsiverkite man, ir šitoje atsivėrimo būsenoje, jūs pradėsite jausti Tėvo meilės virpesius, net ir taip, kaip aš juos jaučiau būdamas žmogiškuoju pavidalu tarp jūsų. Siųskite šitų pamaldų metu bendrus, suvienytus, Tėvo meilės virpesius savo politikams-fariziejams, televizijos kompanijū, laikraščių kompanijū, bet kokių kitų kompanijū savininkams ir vadovams, kurie savo veiksmais propaguoja karą ir prievartą, kurie prisidengę gražiais žodžiais savo milžiniška įtaka pasiūsti savo sąmonės, gyvulinės sąmonės, nepabudusios sąmonės, žemus virpesius per savo priimtus sprendimus, per kariuomenių kareivių ir karininkų atliekamus veiksmus, per televizijos, radijo programų paskleidimą, per laikraščių straipsnius, per informacinius pranešimus užtvindo jūsų pasaulį žemais virpesiais, kurie jus pradeda dusinti, smaugia bet kokią galimybę jūsų sielai paskleisti meilės virpesius.

Todėl būtent šitų bendrų pamaldų dėka melskite sąmonės pabudimo jiems visiems, lygiai taip melskite sąmonės pabudimo ir tiems, kuriuos jūsų politiniai fariziejai vadina teroristais. Jie nėra teroristai, kokiais

juos laiko jūsu politiniai vadovai, kurie jums ir primeta tokius jų apibūdinimus, kad jūs, būdami visiškai nemastantys, juos irgi pradėdate laikyti teroristais. Jie yra lygiai tokie patys Tėvo sūnūs, kaip ir jūs, kaip ir visi kiti. Tik jūsu politikų fariziejų priimti sprendimai dėl savo savanaudiškų interesų pasiekimo ir patys veiksmai jiems įgyvendinti juos įvarė į aklavietę, užspėdė į kampa. Ir jie pradėjo gintis.

Tačiau savo gynybai jie turi daug tvirtesnį pagrindą negu jūs. Jie turi savo teisingumą – moralę ir Dievo sampratą, kurios jie yra labai intensyviai mokomi nuo pat mažumės. Dėl to jų samprata tiek apie Dievą, tiek apie savo teisingumą yra grindžiama nepalyginamai aukštesnėmis vertybėmis už jūsu savanaudiškus interesus, jums primetamus jūsu politikų fariziejų. Dėl to šita kova jums bus nepakeliama, jūsu protą išvargins ir ją jūs tikrai pralaimėsite, nes jai nepitaria jūsu pačių viduje auganti *siela*. Siela trokšte trokšta skleisti Tėvo meilę, pati jos prisipildžiusi, o dabar ji šito daryti negali, nes jūsu žmogiškąjį protą, kuris ir taip labai nenoriai atsisako materialių gėrybių, kad pamalonintų savo gyvulinį aš, dar daugiau prispaudė jūsu politinių vadovų naujos baimės dėl terorizmo ir nauji išipareigojimai jūsu klaidingai suprastų teisingumo sampratų pasiekimui. Todėl toji pati siela, kuri ir galėtų pateikti jums *išmintingus* sprendimus, kaip elgtis, kad visa šita sujaukta painiava palaipsniui prašviesėtų, kad ji tikrai pamatytų mano parodytą Tėvo meilės kelią, dabar iš viso yra nuslopinta ir jos troškimų ir sauksmo jūsu tamsus gyvulinis protas išgirsti negali.

92. Mano perspėjimas jums

Aš, jums žinomas kaip Jėzus Kristus, šitais mokymais kreipiuosi į jus, kad perspėčiau jus, kiekvieną, kas dar iki šiol tokių dalykų nežinojote: Jūs galite šitą pažeistą meilės virpesių, Tėvo virpesių, lauką dar labiau pažeisti ir apimti savo žemais gyvulinio ego savanaudiškų siekių virpesiais tiek, kad šitą planetą, visus jos žmones, gali ištikti milžiniškas skausmas ir kančia. Ir dėl to jūs nė mažiausia sielosširdies kertele neturite manyti, kad tai bus Dievo bausmė ar kerštas.

Tėvas yra vien tik meilė ir niekas daugiau, kas susiję su jums siunčiamais Jo virpesiais. Jūs visi, ir kiekvienas atskirai, gaunate iš Jo tik meilės virpesius. Ir jeigu šitas Tėvo meilės virpesių vandenynas kažkurioje vietoje nusidažo juodai, tai nuo to visas vandenynas nė per nago juodymą nepraranda savo akinančio ir tviskančio visumos baltumo ir tyrumo. Tačiau toje tamsioje, ir vis tiek išliekančioje Tėvo meilės vandenyne, dėmelėje esantiems vis sunkiau pamatyti ir pajauti Tėvo meilę ir šviesą, o tamsa aplinkui ima vis tirštėti. Ir toje tamsoje

veiksmai tampa vis agresyvesni ir žiauresni. Ir visa aplinka pradeda vibruoti tokiais stipriais ir žemais virpesiais, kad daug kam gali atrodyti atėjo pasaulio pabaiga. Šitie virpesiai ne tik sukuria dar didesnes kančias ir skausmą, dar daugiau žūsta mirtingųjų dėl prievartos, bet šitoje Tėvo meilės vandenyno juodoje dėmėje susiformuoja tokia terpė, kokia būna stovinčiame ir uždarame vandens telkinyje, kuris nėra valomas ir negauna jokio papildomo vandens iš kito šaltinio. Tada vanduo ima pažaliuoti, užsitraukti dumbliais, pasmirsta, nes augalai nebegauna deguonies, pradeda jie irti, paskleisti dujas, kurios ir duoda tokį nemalonų kvapą, o šitoje terpėje yra labai palanki dirva bakterijoms atsirasti ir daugintis.

Ir *jūsų juoda dėmė*, Tėvo meilės akinančio skaistumo ir baltumo vandenyne, taip pat sukuria labai palankią terpę naujų virusų atsiradimui ir jų dauginimuisi. O jie lygiai taip pat prasiskverbs per žemų sąmonės virpesių apimtus fizinius kūnus ir ten pradės daugintis. Ir jūs patys pradėsite patirti, kad jums jau neberūpi joks terorizmas, jokie jūsų, anksčiau taip atrodę svarbūs siekiai, įtvirtinti demokratiją visame pasaulyje, nes aplinkui išivyras vis augantis ir gilėjantis chaosas, kuris apims visą planetą kaip pandemija. O jūs neturėsite jokių priemonių jį pašalinti, nes visi būsite apimti nerimo ir baimės, nes fizinio kūno mirtis bus ne kažkur jūsų pramanyto karo prieš terorizmą tolimoje šalyje, bet siautės šalia jūsų visur. Ji bus išiveržusi ir į jūsų namus, bus apėmusi ir visą jūsų šalį. Ne tolimą šalį, bet konkrečiai jūsų šalį, kaip ir kaimyninę šalį, kaip ir visas kaimynines šalis. Visas šalis be jokio apribojimo. Jūs nežinosite iš kur visa tai kilo, dėl to nesuvoksite, kur surasti patį židinį, kad jį pašalintumėte. O tai jums kels dar didesnę nerimą ir baimę, kai kam paniką, kad savižudybės taps akivaizdžiu reginiu, nes žmonės nebegalės išverti nematomos rankos, kuri taip pandemiškai atima jums brangių ir mylimų žmonių gyvybes. Net vaikų. Tada jums tikrai neberūpės kova prieš pasaulinį terorizmą, nes jūs patys būsite savojo ir išsigalvoto terorizmo nelaisvėje. Jūs tapsite savojo žemų instinktu valdomo ir dėl to tik savanaudiškai gyvenančio gyvulinio aš sukkelto terorizmo auka. Bet tą būsite padarę savo pačių protu, menku ir neišvystyto protu, neišmintingu protu, ilgalaikiais veiksmais.

Lygiai taip, kaip iki mano atėjimo žmogaus pavidalu, judėjai žudydavo pranašus, kurie atnešdavo jiems didesnę šviesą, bet jų žemasis ir gyvulinis ego niekaip nenorėjo užleisti valdymo jų tikrajam ir aukštesnių Tėvo meilės virpesių valdomam aš, ir dėl to kaltindavo Dievą, kad jis siunčia bausmes ir kančias, taip ir jūs nenorėjote išgirsti mano didesnės šviesos ir pajauti Tėvo meilės virpesių, ir mane nužudėte, o vėliau, dar mano vardu prisidengdami, žudėte ir kitaip tikinčius savo sielos brolius ir seseris ir tą pateikdavote, kaip Dievo

bausmę ir Jo norą atversti juos į jūsup tikėjimą, taip ir dabar aš jums *dar kartą, paskutinį kartą*, aš jums suteikiu galimybę išgirsti didesnę mintį, išvysti didesnę šviesą, pajauti Tėvo meilės virpesius, atrasti Tėvą savyje, kad paskiau nė vienam nekiltų noras net ir mintyse pamanyti, kad niekas jam šito nesakė, niekas neperspėjo, kad jie klysta, niekas neužbėgo už akių tokiems įvykiams, kurie dabar jiems kelia tiek daug kančios kūnui ir skausmo sielai.

Aš jums perduodu per savo apaštalą šitą mokymą, kad jūs žinotumėte, ką daryti, kad jūs nepasimestumėte sunkią akimirką, kada aplinkui bus tiek skausmo ir baimės, panikos ir depresijos. Bet visa tai bus sukurta jūsup dabartinio nenoro atrasti Tėvą savyje. Ir net tomis sunkiomis sąlygomis ir jūsup kūnui, ir jūsup sielai, galios lygiai tas pats kelias, kaip surasti išėjimą iš to viso išorinio chaoso – Tėvo atradimas savo viduje. Ir lygiai tas pats priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis visą laiką veiks nepažeidžiamai. Net ir tomis kritiškais akimirkomis kiekvienas atradęs Tėvą savyje ir užmezgęs su Juo gyvą ryšį žinos, ką jam daryti. O tie, kurie, pamatę tokią nepalankią jiems aplinką, nuoširdžiai ieškos išėities, tie gaus mokymus iš tų sielos brolių ir seserų, kurie šituos mokymus jau bus gavę ir toliau tebegaus iš Tėvo, iš manęs, iš kitų dvasinių mokytojų, kad ir patys būtų dvasiniai mokytojai tiems nuoširdžiai trokštantiems meilės ir šviesos. Lygiai taip, kaip šituos mokymus gauna ir dabartinis mano apaštalas ir Tėvo ambasadorius.

Tada šitas dvasinis gyvas ryšys bus vertinamas visiškai kitaip, negu jis vertinamas dabar, kada iš jo yra šaipomasi ir juokiamasi, kada ir iš mano apaštalo tyčiojasi, net ir taip, kaip tyčiojosi iš manęs, kada aš vaikščiojau tarp jūsup, tik anuometinėje kartoje. Ir dabar jis yra užgauliojamas ir jam neleidžiama nešti Tėvo meilę ir gyvą žodį taip, kaip trokšta jo atsivėrusi siela, net ir taip, kaip ir man neleido nešti gyvo Tėvo žodžio taip, kaip troško mano siela. Ir savo apaštalu aš visiškai pasitikiu, net ir taip, kaip Tėvas pasitikėjo manimi, ir mano apaštalas bendrauja su Tėvu net ir taip, kaip su Tėvu tuo metu bendraudavau aš. Dėl to aš žinau, kad ir jūs surasite mano apaštalą tada, kada jūsup siela bus skausmo apimta, ir net ir taip, kaip mane surasdavo skausmo apimtos sielos. Ir jis lygiai taip padės jums, net ir taip, kaip aš padėjau savo sielos broliams ir seserims. Dėl to šalia to, kad skaitytumėte mano mokymus, kad patys siektumėte atrasti Tėvą savo viduje, jūs taip pat turite vieni su kitais bendrauti gyvai, kad pajautumėte šeimos, dvasinės šeimos, brolystės ryšį, kurį ir skelbia mano apaštalas jau keliolika metų. Dėl to jūs turite išiklausyti į jo žodžius, nes jo žodžiai yra mano ir mūsų visų Tėvo mokymų, mano mokymų, mano Partnerės, Visatos Motinos Dvasios, mokymų, perduodamų jam, žodžiai. Dėl to tuose žodžiuose jūs negirdėsite

savanaudiškumo garsų ir nepajausite savojo aš iškėlimo virš jūsų aš kaip savęs išaukštinimo jus sumenkinant, kaip ir aš nieko nemenkinau ir savęs neaukštinau. Tačiau jūs išgirsite iš jo sakant ir tokius žodžius, kokių net jis ir pats, šiandien, neįsivaizduoja, kad pasakys, nes tai nėra jo žodžiai išmąstyti, tai Tėvo žodžiai skirti jums visiems, tik pagarsinti per mano apaštala, kaip jūs galite išgirsti kieno nors tariamą tylų žodį į mikrofoną, bet sustiprintą tiek, kad girdi ir toli esantys, tik ne patį to tariančiojo balsą, bet jo perteiktą ir sumoduliuotą virpesį per garso aparatūrą. Tačiau visi tariami žodžiai turės lygiai tą patį Tėvo meilės virpėjimą, kuris ir palies atsivėrusios sielos virpesius, kad šie virpesiai atpažins vieni kitus, nes jie yra iš vieno Šaltinio, iš Tėvo. Ir tada šitos sielos pajaus vis didesnę ir didesnę tarpusavio ryšį, kad galėtų vis aktyviau pasireikšti veikime visų labui.

93. Dar kartą apie dvasinį mokytoją

Kada griūna imperijos, tada būna didžiulė suirutė. Tačiau didžiausia suirutė būna tada, kada griūna ne materialios imperijos, bet kada griūna proto sukurtos iliuzinių ir vien tiktai savajam aš naudingų interesų tenkinimo imperijos mirtingojo proto viduje. Būtent tada protas gali pasimesti, nes nebežino, kas vyksta jo paties viduje. Jis jaučiasi niekam nebereikalingas, išduotas, ir apleistas. Ankstesni proto siekiniai neteko prasmės, nes vidinis aš ėmė kažkiek pajauti, kad iki šiol viskas, kas buvo jo daroma, vis tiek ramybės ir pasitenkinimo neatnešė, tuo tarpu naujų apčiuopiamų kokio nors kito matomo ir pažįstamo kelio gairių jis neįaučia ir nemato. Dėl to tokioje padėtyje ypač reikalingas matomas šitokio kelio paaiškintojas – dvasinis mokytojas.

Tik jo dėka galima sušvelninti ir sumažinti materialaus proto nerimą ir nuogaštavimą, nežinomybę ir baimę, kada jis eiti senu keliu nebenori, bet vis dar nežino, kur gi gali būti kitoks kelias. Ir kad tokia siela neprarastų gyvojo skrydžio siekio, net ir labai sunkiomis ir nepalankiomis jai aplinkybėmis, ir reikalingas toks sielos sustiprintojas, su kuriuo būtų galima, vis labiau trokštančiai atsiverti, sielai pabendrauti, pajauti, kad ji nepadare klaidos, atsisakydama savo senojo savanaudiško kelio, o dabar norėtų kažko didesnio, tik nežino, kas tas didesnis gali būti.

Dvasinio mokytojo vaidmuo visada bus reikalingas, nes niekada nebus taip, kad visi mirtingieji iškart viską suvoktų ir patirtų vienodai. Dėl to tiems, kurie daugiau ir nuoširdžiau ieško, ir reikalingas didesni patyrimą sukaupęs dvasinis mokytojas. Ne toks, kuris turi daug žinių ir labai išlavintą protą, bet toks, kuris jau pats nuėjo dvasinį kelią, patvirtinantį jo sukauptas žinias, kad jis galėtų mokyti remdamasis ne

proto sukaupptomis citatomis, bet savo sielos balsu, kuris šitame kelyje kalba Tėvo gyvuoju žodžiu ir savuoju patyrimu, patvirtinančiu ir paremiančiu Tėvo žodį, kad šis būtų suprantamas visiems, ir kuri patį būtų galima patikrinti savo asmeniniu patyrimu.

Toks dvasinis mokytojas nesistengia prisiminti skaitytų knygų ar girdėtų pokalbių. Jis tiesiog dalinasi pats savimi. O save jis ugdo atsiverdamas visa savo siela Tėvui. Būtent šitas atsivėrimas ir leidžia Tėvo dvasiai, Minties Derintojui, perduoti šito dvasinio mokytojo sielai tuos žodžius, kurie ir yra patys reikalingiausi mokytojui, kad šis juos pasakytų mokiniui, kad jis suprastų ir mokymą ir mokytojo sielos virpėjimą.

Toks dvasinis mokytojas yra *gyvas mokytojas, kuris remiasi į Tėvą*. Ir visada jis galės padėti ir sustiprinti pasimetusią ir pasiklydusią sielą, net jeigu šalia nebus ir jokių priemonių, kurias toji pasimetusi ir pasiklydusi siela galėtų pamatyti ir kuriomis galėtų pasinaudoti. Toks dvasinis mokytojas padės pasimetusiai ir pasiklydusiai sielai pačiais Tėvo meilės virpesiais, kad ši juos pajaus ir nusiramins. O dvasinis mokytojas ją šitaip nuraminęs, paaškins jai, kaip ji ir pati gali paprašyti, labai nuoširdžiai, šito paties nuraminimo tiesiai iš Tėvo, nesvarbu, kur ji beatsidurtų, kokios bebūtų kūnui skausmingos ir kankinančios sąlygos, kokios bebūtų baimės ir nežinios aplinkybės sielai.

Tėvas niekada neapleidžia *nė vieno*. Visada Jis yra kiekvieno iš jūsų viduje. Tik, kad Jį pajautumėte, jūs turite Jam ir atsiverti nuoširdžiai, visa savo siela-širdimi. Štai tokių atsivėrimo būdų ir mokys dvasinis mokytojas.

Dvasinio mokytojo vaidmuo žmonijos istorijoje niekada nebuvo pasiekęs tokio lygio, kokį jis dar pasieks. Net ir tada, kada tarp žmonių pasirodydavo mano siųsti atstovai, net ir įgavę žmogiškąjį pavidalą, jie niekada negalėjo atskleisti tokios tiesos, kurią žinojo patys, nes žmogaus protas ir dvasinis išsivystymas buvo tokio lygio, kad būtų nesuvokęs tokios tiesos šviesos. Dėl to toji šviesa turėjo būti perteikta daug blausesnė negu dvasiniai mano pasiuntiniai troško ją perteikti. Jie turėjo taikytis prie aplinkos, prie žmogaus. O tie laikmečiai, tie tūkstantmečiai, per kuriuos jūs iš viso neturėdavote jokie dvasinio mokytojo, nes jūsų planetos dvasinis vystymasis buvo uždelstas dėl jūsų nuklydusio dvasinio vadovo maišto prieš Tėvą ir prieš mane, iš viso net ir tą menką dvasinę sampratą apie Tėvą, apie mane tiek iškraipydavo, tiek išversdavo į išvirkščią pusę, kad mums tiems, kurie Tėvo kūriniją ir jos šviesą pažįstame tokią, kokia ji yra iš tikrųjų, buvo skaudu žvelgti į jūsų kančias ir skausmą, kuri patys sau ir susikurdavote iškreipdami Tėvo kūriniją ir patį Tėvą ir dėl to patys

susikurdami sau baimę ir toje baimės tamsoje kankindamiesi patys, ir kankindami savo vaikus, kad jūs net ir iki šiol nesuvokiate dvasinio mokytojo šviesos.

Ir mano, Kristaus, mokymai yra skirti visiems tiems, kurie nori dvasinio mokymo šviesos ir yra pasirengę sekti paskui tikrą dvasinį mokytoją, kuris bus jų kelyje, siųstas jam nuo manęs. Aš pasirenku ne vieną mirtingąjį, kuris neštų mano šviesą. Pasirenku tokį mirtingąjį, kuris pats trokšta būti mano pasiuntiniu, ir iš meilės Tėvui laisva valia trokšta bendradarbiauti su manimi ir nešti mano mokymų šviesą visiems savo sielos broliams ir seserims.

94. Reinkarnacijos idėja

Tačiau ir aš turiu taikytis prie savo pasirinktų žmonių mąstymo, kurio negalima pakeisti niekaip kitaip, kaip tik jų pačių atsivėrimu laisva valia Tėvui. Ir kuo didesnis atsivėrimas, tuo imlesnis yra tas žmogus, tuo galingesnį ir tikslesnį mano mokymą arba Tėvo mokymą jis gali perteikti ir kitiems. Dėl to su kiekvienu bendraudamas ir bendradarbiaudamas aš esu priverstas prisiderinti prie to žmogaus dvasinio imlumo ir pasitikėjimo Tėvu ir manimi. Lygiai taip, kaip ir būdamas žmogiškuoju pavidalu aš turėjau derintis prie jūsų sugebėjimo suprasti mano nešamą jums mokymą, mano atneštą jums evangeliją, kurią jūs taip ir užmiršote, net neleidę išskleisti savo sparnų, kad ji pakiltų ir apkabintų visą žmoniją.

Rytai atstūmė jūsų pačių sugalvotą krikščionybę kaip Vakarų religiją ir ją pakeitė įvairiais kitais tikėjimais, kuriuose mano evangelija neturėjo jokios dirvos, kad prigytų. Dėl to juose įsigalėjo reinkarnacijos idėja, sielų migravimo per daugelį gyvenimų idėja. Net ir mano kai kurie pasirinkti žinianešiai, negalėjo iki galo išsilaisvinti iš reinkarnacijos idėjos, dėl to kai kurie gaudavo mano mokymus, kuriuos nuspalvindavo jų pasąmonės informacinių virpesių priemaišos, kurios suteršdavo net ir dabar perteikiamus mokymus reinkarnacijos idėja. Aš turiu ir prie tokių iškraipymų taikytis, nes priešingu atveju neturiu geresnio pasirinkimo vienoje ar kitoje vietoje. Todėl nenustebkite, kada susidursite su mano mokymais, kuriuose yra paminima ir reinkarnacijos idėja.

Tačiau aš giriu ir džiaugiuosi, kad galiu pasinaudoti šiuo savo apaštalu ir Tėvo ambasadoriumi ir perteikti kuo mažiausiai jo paties pasąmonės iškraipomus mano mokymus. Ir dabar aš jums visiems sakau, atėjo laikas jums sužinoti, kad reinkarnacijos samprata turi labai neseną šaknis žmonijos istorijoje, vos kelis tūkstančius metų. O iki tol visą laiką mano dvasiniai pasiuntiniai tiek žmogiškuoju pavidalu atsiųsti tarp jūsų, tiek ir patys būdami jums nematomi ir veikdami per

tam parengtus žmones, aiškino gilesnes Dievo tiesas, kuriose jokios reinkarnacijos nebuvo. Reinkarnacija nėra Tėvo kūrinijos plano dalis, skirta žmogui.

Tėvui iš jūsų tereikia tik vieno ir paties pradinio žingsnio – jūsų itikėjimo į Jį laisva valia. Ir visiškai nesvarbu, koki iki tol gyvenimo patyrimą jūs būsite sukaupe – gera ar bloga, ar net labai bloga, bet jūsų itikėjimas yra pakankamas patvirtinimas, kad jūs galite būti pakviesti į pomirtinį prisikėlimą.

Tačiau Tėvas nieko nekankina ir neverčia gyventi daugybę gyvenimų vien tik tam, kad jūs turėtumėte patirti blogio patyrimą. Toks Tėvas nebebūtų mylintis Tėvas. Toks Dievas tiesiog negali egzistuoti, nes Jis yra *meilės Šaltinis ir Centras*, dėl to tik meilė pasklinda iš Jo paties, ir nė vienas žmogus nėra paliekamas tam, kad kartotų gyvenimus tol, kol Tėvo kieta širdis būtų suminkštinta begaliniu žmogaus gyvenimų kartojimu, kol galų gale Jis pasitenkintų tokio žmogaus kankinimusi ir jam tartų: “Pakaks, tu jau esi pakankamai geras, kad keliautum pas mane, o nebegrižtum į žemę vis kartoti ir kartoti savo naujų isikūnijimų, kad daugiau pasimokytum.”

Toks Tėvas negalėtų būti *meilės Šaltinis ir Centras*, nes Jis pats prieštarautų savo paties sugalvotam ir įgyvendinamam evoliucinio vystymo planui, jog iš netobulo tvarinio išstobulintų jį iki savo paties lygio vien tik *meilės jėga*, o ne skausmo ar kankinimų baimės jėga. Tokio Tėvo nebuvo ir būti negali. Tokį Dievą jūs patys sugalvojote, iškraipydami dvasinius mokymus tų, kuriuos aš jums atsiųsdavau kaip savo pasiuntinius. Dėl to dabar aš jums kartoju – Tėvas yra vien tik *meilė*. Ir Jis ragina tiek per savo dvasią, gyvenančią jūsų viduje, tiek per mane, kad atsigrežtumėte į Jį ir pajustumėte Jį savo viduje, o tada jūs itikėsite į Tėvo tikrumą ir patirsite Jo meilės virpesius savo pačių viduje, ir patys insite praregėti, kad reinkarnacijos būti negali, kad jūs vėl ir vėl turėtumėte sugrįžti į šitą pasaulį ir dar gyventi skausme ir kančioje, kad taptumėte geresni.

Net ir iš žudiko gali atsiversti romus Dievo sūnus, jeigu tik jis sugeba atrasti Tėvą savyje. Tik žudikui atsiversti yra daug sunkiau ir nėra jokios garantijos, kad jis iš viso panorės atsiversti, negu doram ir sąmoningai ir nuoširdžiai ieškančiam Tėvo, tik pasimetusiam ir pasiklydusiam ir nežinančiam, kad Tėvo ieškoti reikia savo viduje.

Jūs taip pat turite žinoti, kad mirtingieji tik pradeda pirmąjį žingsnį į *amžinybę*. Jūs net nesuvokiate paties žodžio *amžinybė* prasmės, dėl to ir tikite tokiais tikrovės iškraipymais, kaip žmogaus sielos sugrįžimas į kitą žmogiškąjį kūną, kad jis sukauptų didesnį patyrimą ir taptų tobulesnis.

Jūs nesugebate suvokti tikrovės tikrojo priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnių veikimo. Kiekvienas veiksmas turi ir priežastį ir pasekmę. Jeigu jūs norite tapti geresnis, tai šitas noras taps priežastimi, kad jūs atliktumėte ir tokį veiksma, kuris jus nepastebimai darys geresnį, o jeigu bus veiksmas geresnis, tai ir jūsų vidinis pojūtis bus malonesnis. Ir viskas vyksta laisva valia. Jeigu jūs norite tolimesnio ėjimo pas Tėvą, tai šitas noras bus priežastis tam, kad jūs pradėsite ieškoti kelio pas Jį, o šito ieškojimo pasekmė bus tokia, kad Jį atrasite, o šito atradimo pasekmė bus jūsų prisikėlimas aukštesniu savojo aš pavidalu – sielos pavidalu.

Tačiau, jeigu jūs nenorite Tėvo, nenorite tapti geresnis, nenorite žengti į amžinybę, tai jūs ir paskirsite savo veiksmus tam, kad ten ir nežvelgtumėte. Ir tą darysite taip pat savo valia. Ir pasekmė tokio nusigręžimo nuo Tėvo bus jūsų savojo aš išnykimas, nes po materialaus kūno mirties jūs nebebūsate prižadintas jokių pavidalu, nes toks buvo jūsų asmeninis pasirinkimas laisva valia – nusigręžti nuo Tėvo. Taip veikia priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis. Jūs atsakingas tik už savo asmeninius veiksmus ir už savo laisvos valios sprendimus. Tačiau jūsų asmeniniai laisvos valios veiksmai apsunkina gyvenimą aplinkai, visumai, jeigu jie yra nukreipti prieš visumą, prieš Tėvą, ir priešingai, kada jie yra nukreipti visumos labui, tada visumos gyvenimą palengvina, pašviesina. Bet tai nėra kokia nors karma, kurią žmogus turi atidirbti už save ar už tėvų suklydimus kituose gyvenimuose.

Priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis veikia tiek individo gyvenime, tiek visumos gyvenime, tačiau toks abipusis veikimas visada pagrįstas laisvos valios veiksmu. Ir visada tas veiksmo atlikėjas arba jų visuma yra apgaubti vienodos Tėvo meilės virpesių. Ir tik tų virpesių gyvas pajautimas savo viduje transformuoja žmogaus charakterį iš blogo į gerą, o ne karmos išpirkimas, atidirbimas, nuodėmių atpirkimas, net tėvų nuodėmių.

Ir toks transformavimasis įvyksta labai mažam skaičiui žmonių, nes jie nežino, kaip ieškoti kelio į tokį vidinį transformavimąsi, nes reinkarnacijos klaidingos sampratos tokio kelio nenurodo, jos žmogų tik gąsdina, kad jis turės dar ir dar daug kartų sugrįžti į šį pasaulį, kad atidirbtų savo karma. O tai, kad jis jau šiandien galėtų patirti ryšį su Tėvu, jeigu savo žvilgsnį nukreiptų ne į išorę, mėgindamas atidirbti neegzistuojančią savo karma, o į savo vidų, ir atrastų Tėvą savyje, jokia, ir reinkarnaciją propaguojanti, religija žmogaus nemoko.

Štai kodėl atėjo metas, kad jūs sužinotumėte iš manęs, Kristaus, jūsų visatos vieno iš Sutvėrėjų ir Valdovų, kuris jums yra žinomas tik kaip Jėzus iš Nazareto, reinkarnacijos samprata turi būti ištirpdyta Tėvo

meilės virpesių vandenynė, kuris jau yra maudantis kiekvieną jūsup gyvą laštelę ir jūsup tikrajį aš žadina pabusti, kad ir jūs pats, savo didžiausiai nuostabai, pamatytumėte savo tikrajį aš, kurį tikrai bus sunku atpažinti net ir dabartiniam ir netikram, gyvulinių polinkių proto valdomam jūsup aš.

Argi jūs nenorite, kad jūsup viduje įsiviešpatautų meilė, ramybė, dingtų bet koks nerimas ir kančia, pyktis ir susierzinimas, kerštas ir pavydas, blogos mintys ir blogi siekiai? O juk jus tokį ir sukūrė Tėvas pagal savo atvaizdą – kupiną meilės, tiesos, gailėstingumo, tarnavimo, gėrio, grožio, užuojautos. Būtent tokių bruožų charakteris yra tikrojo jūsup aš atvaizdas kūriniėjai ir Tėvui. Būtent tik toks jūs tampate, kada atrandate Tėvą ir gimstate iš dvasios. Tačiau net jeigu jūs ir nepasiekiate tikrojo savo aš charakterio savybių, bet nuoširdžiai siekiate didesnio Tėvo pažinimo ir savo laisva valia stengiatės surasti Tėvą, net ir nežinodami, kur Jo ieškoti, bet norite atsiduoti Dievo vedimui, tikite šitokių vedimu, bet vis tiek jūsup viduje tebėra daug skausmo, kančios, nerimo, pavydo, pykčio, keršto, ir kitų gyvulinių polinkių, net ir tada jūs būsite pažadinti iš materialios mirties miego. Ir pažadinti lygiai su tomis pačiomis savo charakterio neigiamomis arba teigiamomis savybėmis. Ir tolimesnis jūsup tobulinimas vyks sielos pavidalu. Tokiu pavidalu, kuris jau nebebus jūsup materialaus kūno pavidalas. Tai bus daug aukštesnių energetinių virpesių jums matomas kūnas, neturintis kraujo, kaulų, raumenų pavidalo. Dėl to jis bus sveikas ir tarlaus jūsup dvasiniam augimui aukštesniu ir geresniu lygiu negu jūsup silpnas materialus kūnas. Tačiau jūsup tolimesnis kelias yra irgi dar labai toli nuo tobulumo centro, nuo tobulumo šaltinio – Tėvo Rojuje. Todėl net ir aukštesniu lygiu jūs turėsite daug ko mokytis, net jeigu jau ir šitame savo pasaulyje būsite pasiekę, kaip jums atrodo, didžiulių dvasinių aukštumų. Tada jūs pamatysite, kokios dar didesnės dvasinės aukštumos atsiveria prieš jus, apie kurias net ir įsivaizduoti neįsivaizdavote.

Todėl vadovautis klaidinga reinkarnacijos samprata, kad jūs turite pakankamai patirti šitame pasaulyje, kad ištobulėtumėte yra jūsup naivumas dėl jūsup pačių neišmanymo. Tobulumas yra ne tikslas, o procesas. O norint jame dalyvauti reikia ne stoviniuoti vietoje ar sukti žemyn, bet visą laiką žengti tik į priekį, tik į ten, kur dar žengta nebuvo, kas dar patirta nebuvo. Ir tokiu kūrinių priežasties-veiksmapasekmės dėsnium pulsuoja visa kūrinija. Nė vienas jos tvarinys išvengtų jo negali, kad ir kokioje situacijoje jis būtų, kad ir kokį dvasinį lygį pasiektų. Dėl to ir reinkarnacijos atveju, jeigu jūs tikėsite tokia doktrina, tai jūsup gyvenime ramybės nebus. Jeigu ją pakeisite mano perteikiamu šituo mokymu – atrask Tėvą savyje ir tu pajausi tikrąją meilę – tada jūsup gyvenime įsiviešpataus ramybė.

Tačiau net jeigu jūs ir tikite reinkarnacija, net jeigu ji ir padeda turėti didesnės vilties, kad kitame gyvenime jums pasiseks labiau, tai net jeigu ir tokios saviapgaulės sąlygomis nuoširdžiai tikėsite į Dievą, tai ir jūs būsite pažadinti, po mirties, aukštesniu pavidalu. Tik tada nustos vertės ankstesnės jūsų sampratos apie reinkarnaciją, kadangi Tėvo dvasia, esanti ir jūsų prote, po prisikėlimo sugrįš į jūsų aukštesnį, sielos protą, kurio mažičius daigelius jau ir dabar galite pajauti, nes būtent jos protas ir skatina jus atsigręžti į Dievo ieškojimą nuoširdžiai, tai tas sielos protas nuo tokio balasto, kuris neturi tolimesnės prasmės jūsų dvasiniam augimui, bus apvalytas. Ir jums bus suteikta informacija iš savo žmogiškojo patyrimo tik tokia, kuri turėjo vertės jūsų aš geresnio charakterio augimui ir vystymuisi. Tačiau net ir informacijos tam tikras apvalymas nepašalins jūsų ankstesnio žmogiškojo charakterio įgytų savybių, arba priešingai, dar kokių nors neatsikratytų neigiamų savybių. Ir gerosios savybės bus ugdomos ir plečiamos tiek teoriniais mokymais, tiek praktiniu žinių pritaikymu tarnavimo misijose, kad gerosios savybės užimtų blogųjų savybių vietą.

Jūs būsite mokomi tik teigimo metodu, o ne neigimo, koks šiandien egzistuoja jūsų pasaulyje. Jūsų dabartinio išsivystymo žmonija viską teigia per neigimą – nedaryk taip, nesielk taip, jeigu elgsiesi blogai, nukentėsi. Visi jūsų įstatymai yra draudžiančiojo pobūdžio, ir jūs laikotės tokios nuostatos, jeigu įstatymas ko nors nedraudžia, tai tą daryti galite. O jeigu jūs būtumėte priėmę mano atneštą jums gerąją žinią – Dievo Tėvystę, žmonių brolystę – tai jūsų įstatymai iš draudžiančiųjų būtų tapę jau teigiančiais. Ir juose atsispindėtų Tėvo meilė ir priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis, kad nuo pat mažumės jūs diegtumėte ir savo vaikams šituos du esminius dalykus visoje kūrinyje. O jūs irgi esate šitos pačios Tėvo kūrinių dalis. Jūs nesate už kūrinių ribų. Tik jūsų dvasinis tamsumas neleidžia, kol kas, jums pamatyti, kad tikrasis įstatymas gali būti tik vienas – Tėvo meilė.

Tad po savo prisikėlimo jūs ir pradėsite nuo teigiamo ir tikrojo Tėvo meilės įstatymo studijavimo. Ir pamatysite, kaip jis realiai veikia, kad jums, šiandien dar turintiems pykčio, niekaip nepavyks šitos savybės ilgai išlaikyti, kada aplinkui jausite meilę ir jums rodomą rūpestį. Tokioje aplinkoje pykčiui išmušamas pagrindas iš po kojų. Ir po kurio laiko ir jūsų charakteris nebeteks tokios neigiamos emocijos, kuri yra žalinga dvasiniam augimui, o taip pat kenksminga ir kiekvienai gyvai ir materialiai kūno ląstelei.

95. Keisdami save, keičiate žmonija

Savuoju mokymu aš nenoriu nė vieno iš jūsu nei išgąsdinti, nei nuteikti prieš save ar mano apaštala, kuris jį priima ir užrašo. Jūs neturite savo, dar tebeegzistuojančio, pykčio, pavydo, susierzinimo, keršto nukreipti nė prieš vieną iš mūsų, nes tiek aš savo mokymu, tiek jis savo atsidavimu man, norime, kad šitoji šviesa būtų prieinama kiekvienam iš jūsu, kad jūs galėtumėte studijuoti šituos mokymus ir patys sau apsispręsti, laisva valia ir sąmoningai apsispręsti, ar jums priimtinas Tėvo meilės ir šviesos kelias, ar jūs esate patenkinti savo aplinka tiek ta, kuri jus supa savo paties viduje, savajame aš, tiek savo namuose, savo mieste, savo valstybėje, savo planetoje.

Jeigu esate tuo šviesos ir meilės lygiu patenkinti, tada atitinkamai priimkite savo laisvanorišką sprendimą ir gyvenkite savo sampratos lygiu kasdienį gyvenimą. Jeigu kuo nors nesate patenkinti ir manote, kad kažkas turėtų būti keičiama, kad pasaulis patirtų daugiau šviesos ir meilės, taip pat apsispręskite, laisva valia, kaip jūs asmeniškai, kiekvienas, galite daugiau tapti aktyvus, kad šitoji Tėvo meilė ir šviesa apimtų jus ir iš jūsu pasklistų į aplinką, į visą žmoniją, į visą kūrinių. Jūs turite apsispręsti, o ne likti baimės ir abejingumo padėtyje, manydami, kad nuo jūsu niekas nepriklauso. Jūs esate žmonija. Žmonija nėra toli nuo jūsu. Ji prasideda ir baigiasi jūsu viduje. Ir taip su kiekvienu. Jeigu jūs keičiatės į gerą ar į blogą pusę, lygiai taip vienu žmogumi į gerą ar į blogą pusę pasikeičia *žmonija*. Ir jūs galite, kiekvienas, arba trukdyti žmonijai šviesėti, arba prisidėti prie visos žmonijos šviesėjimo ir Tėvo meilės pajautimo vieno žmogaus, savojo aš, valios apsisprendimo dėka.

Žmonija negali veikti kaip nors kitaip, kaip tik veikdama per kiekvieno atskiro jos nario laisvos valios sprendimus ir tų sprendimų vykdymą.

96. Tėvo meilės universalūs vaistai nuo ydų

Meilė, tik Tėvo meilės virpesiai ir visiškas atsidavimas Jam, yra vienintelė gydomoji priemonė tiek nuo jūsu fizinių negalavimų, tiek nuo dvasinių ligų, tiek nuo proto sutrikimo, tiek nuo jūsu pasauli apėmusių žalingų ydų, tokių, kaip korupcija, kyšininkavimas, valdžios troškimas, godumas, prievarta, narkomanija, alkoholizmas, nusikalstamumas, šeimos konfliktai ir skyrybos, švietimo degradavimas, visuomenės susvetimėjimas, karai, žmonijos kančios ir skausmai, baimė, nerimas, depresija, kaip jums atrodo be priežasties, meilės stoka, šeimų kūrimas su išskaičiavimu, abortai, vienišos motinos, apleisti vaikai, besislapstantys tėvai, paleistuvavimas, prostitucija, homoseksualizmas, skurdas, badas, apgaulinga

diktatūra, pilka, beveidē, ir žmonija po truputi žudanti demokrātija, azartiniai žaidimai, komercializuotas sportas, negyva ritualinė religija, jauno žmogaus pasimetimas ir krizė, visiškas nesuvokimas, kas yra gyvenimo ir kiekvienos gyvenimo valandos prasmė, ir panašūs dalykai.

Ir jums užtenka tik patiems atrasti Tėvo gyvą buvimą savo viduje, kaip visos šitos neigiamos ydos bus pašalintos ir jūs patys negalėsite patikėti, kad vienu vieninteliu veiksmu – Tėvo atradimu – įveikėte tiek daug jus kankinusių ir realiai veikusių neigiamų poveikių, ydų, ir reiškinių. Ir dėl to, kad išsivadotumėte iš visų tų neigiamų poveikių, jūs nieko specialiai nedarėte, nieko specialiai nestudijavote, nieko specialiai nesiekėte. Tik atradote Tėvą savo pačių viduje. Ir šitos vienintelės pastangos, bet nuoširdžios ir atkaklios, kasdienės pastangos, užteko, kad Tėvas, būtent Jis, jums atlygintų tokiu *išlaisvinimu*.

Kad jūs galėtumėte geriau suvokti savo padėtį, aš jums suteiksiu didesnę jūsų aplinkos poveikį ir jums patiems, ir visiems kitiems, kada jūs priimate bet kokius jūsų orumą žeminančius sprendimus, arba priešingai, jus iškeliančius į Tėvo sūnų arba dukrų orumo aukštumas.

Jūs taip atkakliai kovojate prieš korupciją, prieš kyšininkavimą, tačiau padėtis ne tik nesitaiso, bet kaskart ji vis blogėja ir blogėja. Ir tas vyksta visame pasaulyje, net ir tose valstybėse, kurias kai kurie iš jūsų laikote labai skaidriomis, tokiomis, kaip Skandinavijos valstybės ar Šveicarija. Ir ten korupcija vis labiau ir labiau apraizgo žmogaus sielą, kuri negali pakilti laisvam meilės skrydžiui.

97. Kyšininkavimo poveikis

Kada bet kuris gydytojas ar valstybinės institucijos darbuotojas paima kyši, jis mano, kad nieko blogo nepadare, nes niekas jo veiksmo nematė. Jis gali likti ir toliau švarus ir laimingas, ir toliau dėvėti švnią kaukę prieš savo bendradarbius, prieš savo vaikus, žmoną ar vyrą, prieš visus sutinkamus žmones. Net ir pats gali atvirai pasisakyti prieš šią pačią visuomenę žudančią ydą. Tačiau, tikrovėje yra visiškai kitaip.

Kada tik žmogus rengiasi net užsiminti apie kyšio davimą, jau tada jo viduje ramybės, kad ir kokia sujaukta ir nerami jo būsena buvo iki tol, aukštesni virpesiai tuoj pat pavirsta žemo dažnumo energetiniais virpesiais, kuriuos siunčia žmogiškasis savanaudiškas aš į kiekvieną savo kūno ląstelę per kraują, ir šitie patys virpesiai pasklinda į išorę ne tik aplinkui šią patį, priėmusį sprendimą dėl kyšio žmogų, bet ir visur į kūriniją. Ir šitie virpesiai sklinda ne tik tuo metu, kada sprendimas yra priimamas, bet visą laiką. Ir visą laiką jie žemėja ir

žemėja, nes protas, net ir pasąmonės lygiu, yra užsiėmęs tuo, kad planuoja, kaip šitą sprendimą jam įvykdyti, kad tas pats jo vadovaujamas žmogus-kūnas nebūtų sugautas tokio veiksmo metu, kad pats kyšis, būtų gerai, jog būtų kuo didesnis, bet ne per didelis, kad jo nebeįstengtų duoti. Bet kuo didesnis, tuo malonesnis tam savanaudiškam gyvuliniam ego, tam žemuosius virpesius spinduliuojančiam aš.

Ir kiekvienas naujas žingsnis šitoje grandinėje, kiekviena mintis ruošiantis įgyvendinti šitokią pragaištingą sielai nuodėmę, šituos virpesius vis žemina ir žemina, kad tas žmogus nebegali normaliai įsisavinti net maisto, kurį valgo. Jis jaučia nerimą. Jis nori, kad kuo greičiau numatyta kyšio reikalavimo akimirka būtų jau praeityje. Jį ima gąsdinti mintis, „o kas bus, jeigu duoti kyšį atsisakys tas, iš kurio jis ketina paprašyti.“ Tai dar labiau supurto vidinę ir taip sujauktą būseną.

Kada tie du žmonės susitinka, tada žemų virpesių paskleidimas suintensyvėja. Ir jis veikia ir vieną, ir kitą, jeigu ir kyšio davėjas lygiai taip pat sutinka kyšį duoti. Ir jo savojo aš virpesiai iš prieš tai buvusių aukštesnių vis žemėja. Ir kada galų gale įvyksta pats kyšio davimas, tada šitie žemi virpesiai pasiekia pačią aukščiausią amplitudę, patį aukščiausią intensyvumą, ir patį didžiausią poveikį ir vienam, jį imančiam, ir kitam, jį duodančiam. Ir visiškai nesvarbu, kad po šito veiksmo atlikimo įtampa atslūgsta, bet žemi virpesiai niekur nedingsta, jie ir toliau sklinda iš abiejų, kur jie beėtų, su kuo bebendrautų. Ir sklinda ne tik tuo metu, bet net ir miego metu iš pasąmonės. Dėl to jie gali išsiveržti ir sapnų vaizdiniais miegančiajam. Tai rodo, kad net ir pasąmonėje jie tuo metu suintensyvėjo, nes juos galėjo išprovokuoti, kokia nors mintis ar matytas reginys, ar išgirstas žodis.

Ir toks žemų virpesių sklaidimas nesibaigia tol, kol pats žmogus nepriima aukštesnius ir šviesesnius virpesius atitinkančių sprendimų ir nedaro atitinkančių šiuos aukštesnius virpesius veiksmų. Dėl to, jeigu žmogus ir toliau eina tokiu kyšininkavimo keliu, tai tie žemi virpesiai dar labiau žemėja, ir dar labiau intensyvėja, tik kyšininkas nebejaučia tokio jaudulio, kaip juto patį pirmą kartą. Jis lygiai taip, kaip narkomanas, jau pripranta prie tokių žemų virpesių dozės ir jie nebėra jam tokie sujaukiantys jo vidų. Tačiau tai yra milžiniška klaida, nes žemi virpesiai jau yra pradėję savo griovimo darbą smegenyse, kad jie nustoja siųsti nerimo signalą į centrinę nervų sistemą, kad žmogus pradėtų jaudintis ir pergyventi dėl savo sprendimo. Jis šitokio signalo nebegauna, nebent jeigu būtų didinamas kyšis arba pačios aplinkybės keistųsi, kad jis vėl pradėtų jaudintis, ar pavyks šikart, nes viskas turės būti kitaip.

Kyšininkavimas yra ne kas kita, kaip savo netikrojo aš proto narkomanija, kada jis nusiramina tik gavęs naują dozę, ir jaučia nerimą tada, kada niekas jam tos dozės nebeduoda. Tada jis pradeda jausti viduje nerimą ir blaškytis, jausti neužtikrintumą dėl savo ateities gerbūvio, dėl nesugebėjimo atitikti savo proto ir panašių virpesių valdomų kitų protų diktuojamus materialaus turto standartus.

Ir dėl tokių žemų, ir vis žemėjančių, virpesių tiek savo viduje, tiek pasiunčiamų į išorę, žmogaus ląstelės, kurios Tėvo ir mano sumanytos tam, kad veiktų sveikomis ir be kokios nors įtampos sąlygomis, po kurio laiko pradeda jausti to žmogaus net pasąmoninio nerimo žemus virpesius, ir patirti stresą, įtampą, kuri apsunkina kiekvienos ląstelės normalų veikimą. Jos kyšių nepripažįsta. Jos reaguoja tik į aplinką. Ir kyšininkas, tiek juos nuolat imantis, tiek juos nuolat duodantis, nebegali įsisavinti net visų maistingų bet kokio suvalgomo maisto medžiagų. Ląstelės nebegali ne tik veikti normaliomis sąlygomis, bet ir gauti normalaus maitinimo, nes jų veiklą nulemia tos įtampos sąlygos, kurias sukelia centrinė nervų sistema. Dėl to po kažkiek laiko ląstelės nebegali susilaikyti ir pradeda išsigimti. Jų veikla sutrinka. Prasideda susirgimai. Visi susirgimai turi vieną ir tą patį pagrindą – sutrikdytą centrinės nervų sistemos veiklą, kuri yra labai palanki dirva net pačių nekalčiausių virusų, sukeliančių slogą ar gripą, plitimui.

Tačiau tai tik ledkalnio viršūnė. Toks žemų virpesių spinduliavimas iš kyšininko skinda visur. Ir ten, kur jis būna dažniau ar ilgiau, ten jis savo žemais elektromagnetiniais virpesiais gali pažeisti kitų žmonių pusiausvyrą, jie gali tapti nervingesni, net lygiai taip pat mažiau atsparūs ligoms. Ypač tie žmonės, kurie gyvena drauge su kyšininku. Ir ypač jų maži vaikai, kurie ypatingai yra atviri bet kokių virpesių poveikiui – ir aukštų ir žemų dažnių.

Dėl to kyšininkas, manydamas, kad savo interesą patenkino ir išsprendė problemą kyšio paėmimo metu, net nesuvokia, kad jis tik užsuko tos problemos patį pradinį ratą, o pati problema tik įgaus vis intensyvesnę ir augantį poveikį labai dideliame skaičiuje žmonių, ir ypač jo patiems artimiesiems, su kuriais jis gyvena, ir ypač jo mažamečiams vaikams.

Aš jau esu jums sakęs, kad visa kūrinija yra tarpusavyje susieta gerai veikianti sistema, kurioje valdymas vyksta vadovaujantis Tėvo meilės įstatymu, kuris grindžiamas priešasties-veiksno-pasekmės dėsniumi. Todėl visiškai natūralu, kad net ir tada, kada žmogus paėmęs, ir davęs, kyšį ir likęs nesugautas, vis tiek savo energetiniais žemais virpesiais pažeidžia Tėvo meilės aukštų virpesių įstatymą, kūrinijos įstatymą, kuris nenumato *savanaudiškumo*. Ir dėl šito savanaudiško

mirtingojo veiksmo pasekmes turi patirti *visi* toje sistemoje esantys elementai. Virpesiai pasklinda absoliučiai visiems, net gyvūnams ir augalams. Ir šitas poveikis nėra juntamas tokiu laipsniu, kad žmogus galėtų jį pastebėti ir suvokti jo priežastis. Tai būtų panašu į tokią palyginimą, jeigu mesite akmenį į ežerą, tai ar nuo įkritusio į vandenį akmens sukeltų ratilų visas ežero vanduo sujudėjo. Aišku, kad ne, tačiau šitie virpesiai perėjo per visą ežero vandens turį vis silpstančia grandine, tačiau kiekviena ežero vandens molekulė buvo paveikta dėl šito smūgio. Tik nei jūsų akis, nei pati sudėtingiausia jūsų aparatūra šitų virpesių užfiksuoti nepajėgs. Tačiau tai jokiū būdu nereiškia, kad vieno akmens įmetimas nepaveikė viso ežero vandens tūrio. Jūs gi puikia žinote jūsų vadinamą Archimedo dėsnį, kada į vandenį panardintas daiktas išstumia tokį patį kiekį vandens, kokį turį užima tas daiktas. Dėl to ir net mažiausias akmenukas turėjo poveikio visam ežero vandens baseinui.

Kyšininko žemi energetiniai virpesiai taip pat turi poveikio visai aplinkai, ir net visai kūrinijai. Ir kuo arčiau ir daugiau su juo bendrauja kitas žmogus, tuo didesnis tas poveikis.

Todėl atėjo laikas ir jums atidžiau pažvelgti į visos kūrinijos tarpusavio sąsajas ir tarpusavio poveikį, kurį jūs darote ir sau, nes jūsų organizmas taip pat yra ne izoliuotas nuo visos kūrinijos gyvas kūnas, bet yra lygiai tokia pati veikianti gyva sistema ir reaguojanti į visos kūrinijos virpesių sistemą, ir kitiems, aplinkui esantiems, ir net visai kūrinijai. Ir jeigu jūs asmeniškai, ar kas nors iš jūsų artimųjų šeimoje pradeda sirgti ar sunkiai ir nepaaiškinamai jaustis savo viduje, susimąstykite apie savo poveikį dėl savo pačių gyvenimo sprendimų ir veiksmų, kuriuos jie sukelia, ir jūs tiesiog išspinduliuojate žemus energetinius virpesius.

Kyšininkavimas, ar bet kokia kita netinkanti Tėvo sūnui ar dukrai yda, turi poveikio visuomenės fizinei sveikatai.

Tai lygiai tas pats, jeigu visą laiką būtumėte tarp garsiai rėkiančių, besikeikiančių, ir besimušančių, tai netrukus jūs pajautumėte savo viduje silpnumą, fizinį išglebimą, ir norėtumėte kuo greičiau iš tos vietos pasišalinti. Visa jūsų nervų sistema priešintųsi tokiam nenormaliam ir regimam vaizdai.

Tuo tarpu nematomi jūsų akiai, bet labai gerai jaučiami jūsų sielai, žemų dažnių virpesiai yra dar labiau pražūtingi ir kenksmingi negu mano paminėto vaizdinio sukelti žemi virpesiai. Tie nematomi žemi virpesiai ne tik kenkia jūsų fizinio apvalkalo ląstelių veiklai ir dėl to sukelia sutrikimus ir susirgimus fiziniu lygiu, bet jie labai pavojingai veikia net jūsų sielą. Jai vis sunkiau ir sunkiau tiestis į Tėvo meilę ir

šviesą, nes jūsų žemų virpesių valdomas aš tuoj pat užgniauzia bet kokį sielos troškimą matyti šviesą ir spinduliuoti meilę, nes toks sielos troškimas tuoj pat sukelia didžiulę kliūtį savo savanaudiškų interesų įgyvendinimui.

Dėl to žmogus labai dažnai mėgina savo sielos tyrą balsą viduje nustelbti dirbtinėmis priemonėmis – alkoholiu, narkotikais, paleistuvavimu. Ir tą daro vien dėl to, kad tik pateisintų savo veiksmus, nes išoriškai paveiktas žmogaus protas nebegali leisti sielai belstis savo tyru balsu. Todėl siela susiduria su papildomomis kliūtimis – ne tik kyšininkavimu, bet ir to kyšininko intensyviu savo paties ir tikrojo aš skandinimu vis naujais ir naujais išoriniais veiksmais, kad tik jam nereikėtų likti vienatvėje su savimi ir kalbėtis nuoširdžiai. Tada jis ieško panašių interesų žmonių, kurie irgi vadovaujasi savo ego interesais. Jie save nuramina rengdami turtingus pokylius, vieni kitiems demonstruodami savo išorinį blizgesį ir tą aplinką, kurioje tas blizgesys gali dar labiau patraukti panašų ego turinčių sielos brolių ir seserų akį ir sulaukti tokio pamaloninančio įvertinimo. Ir tokie mano sielos broliai ir seserys be išorinio blizgesio panašumo turi dar vieną ir vidinį panašumą – jie vengia ir bijo nuoširdaus pokalbio ne tik su manimi ar su Tėvu, bet ir su savo sąžine, savo siela, savo tikroju aš, kuris galėtų atsiverti ir atverti akis savo tariamam ir gyvuliniam aš. O kad šitai neįvyktų, tokie jūsų ir mano sielos broliai ir seserys griebiasi energingos veiklos, kad galėtų pasinerti vien tik į ją, kad tik neliktų laiko savo sąskaitų suvedimui su savuoju aš, kurio per gyvulinio ir netikro aš išorinį blizgėjimą nėra matomas tikrasis nuoširdus ir tylus, pripildytas vien tik Tėvo meilės, sielos aš.

98. Parabolė?

Visi mano mokymai yra daug kam paprasti, suprantami, ir džiuginantys sielą. Ir toks požiūris rodo, kad tas mirtingasis jau savo sielos virpesius ima jausti ir savo žmogiškuoju protu. O jeigu jis vis daugiau ir daugiau ims vadovautis mano mokymais, vis labiau ir labiau atsivers Tėvui, kuris pats, per savo dvasią, Minties Derintoją, yra tame prote, tai toks mirtingasis tikrai atras, jeigu dar nėra atradęs, Tėvą savo viduje. Ir jis pradės mano mokymais vadovautis ir vis daugiau ir daugiau atsiduos tam meilės Tėvo vedimui iš vidaus, kad nebebijotų, o drąsiai ir ryžtingai pradėtų gyventi Tėvo meilėje ir tiesoje.

Ir nebebus jam baisi jokia aplinka, kuri mėgina jį priversti gyventi lygiai tokį patį žemų virpesių gyvenimą, kokį gyvena ir pati aplinka. Tik tada jis bus pajėgus pranokti jį supančios aplinkos, kad ir kokios anksčiau atrodžiusios grėsmingos aplinkos, ir žemus virpesius ir

nerimā, net ir baime, kĕlusį poveikį jo protui. Tik toks žmogus bus pasirengęs nešti Tĕvo meilĕs ir tiesos deglą per tamsiā kaip naktis ir gūdzia aplinkos giriā. Ir šitas deglas bus ne kas kita, kaip geri to žmogaus atliekami darbai visų labui, o ne savam ir egoizmo pilnam aš. Ir šitas deglas apšvies ne tik patį keliā, bet ir tā, kuris jį neš kitiems. Ir daug kas, pamatę išsiskleidusiā šviesā, lygiai taip nustos baimintis kā tik buvusios aplinkinĕs gūdzios tamsos ir norĕs nuo šitos Tĕvo meilĕs ir tiesos deglo prisidegti ir savo maųyti deglą, kad prisijungtų prie taip nuostabiai apšviesto deglo nešĕjo ir taip ryškiai šviečiančio keliā visiems. Ir tas deglo nešĕjas išmintingai pamokys tā kitā, norinti prisidegti savo deglą, kad šitoji ugnis yra ne paprasta, ne deginanti, kaip degina ir sudegina materialius daiktus įprasta ugnis. Šitos ugnies negalima prisidegti nuo paties deglo. Jį uždegti galima tiktai pačiam iš vidaus atsivĕrus šitam meilĕs ir tiesos Šaltiniui ir Centruui – Tĕvui. Ir tas norintis taip pat jaustis drāsus ir ramus, kokį dabar drāšų ir ryųtingā mato deglą nešantįjį, mokysis, nuoširdžiai mokysis, klausydamasis šviečiančio deglo nešĕjo, kaip reikia deglą uždegti iš vidaus, kad jis apšviestų keliā ir aplinkā išorĕje. Ir po nuoširdzių ir atkaklių pastangų ir jis patirs, kad ir jo deglas ima liepsnoti. Ir jis tikrai nedegina kūno, bet maloniai šildo, ramina, ir apšviečia ne tik išorinę aplinkā, kuri daugiau nebĕra tokia gāsdinanti ir grĕsminga, bet lygiai taip apšviečia ir vidų, kad dingsta ir vidinĕ baimĕ ir nerimas, o juos pakeičia maloni ir vis stiprĕjanti meilĕ, kuri atrodo tokia nepanaši į anksčiau suvoktā meilĕ. Dabar ji spinduliuoja visiems be jokio pasirinkimo, be jokio išskaičiavimo, be jokių nuostatų.

Ir pats maloniausias atradimas yra tai, kad kyla vidinis noras vis labiau ir labiau atsigrĕžti į šitos ugnies Šaltinį, kurį pradedi vis labiau ir labiau jausti kaip savo, ir visų, *mylintį Tĕvā*. Ir kada šitas noras vis auga ir auga, tada daugiau ir daugiau imi atsigrĕžti į Tĕvā ir net jau pradedi su Juo kalbĕtis, kaip su savo nuostabiu ir mylimu draugu. Be kokios nors baimĕs, be kokio nors maųiausio nerimo ir abejonĕs, kad su Juo kaip nors kalbĕtis negalima, netinka, nes Jis yra toks galingas, net gali deglo ugnį uždegti. Savo visu vidumi pradedi jausti, kad Jis yra mylintis ir tikrai nori, kad su Juo bendrautum be jokios kaukĕs, be jokio oficialumo, be jokios dirbtinĕs pagarbos, tik kuo nuoširdžiau, ir tada pamatai, kad deglo ugnis vis labiau ir labiau ima išiliepsnoti. Ji ima vis labiau ir labiau degti, bet vis tiek nenudegina, tik vis didesnį plotā apšviečia. Kad dar daugiau sielos brolių ir seserų pamatytų šitā meilĕs ir tiesos ugnį. Ir tada vĕl ima kartotis tas pats, kā buvo patyrĕs ir šis žmogus, kai pamatĕ pirmąjį Tĕvo meilĕs ir tiesos deglo nešĕją ir panoro taip pat turĕti savo asmeninį šviečiantį deglą, kad galĕtų ir pats pasišviesti keliā.

Ir dabar jau daugiau žmonių buvo pamatę šituos du deglus, kurie vis labiau ir labiau švietė, dėl to, kad abu deglo nešėjai vis glaudžiau ir glaudžiau bendravo su Tėvu ir save laikė ne tik deglo nešėjais, bet ir suvienytais tarpusavyje to paties meilės ir tiesos Šaltinio – Tėvo – sielos broliais. Ir tada jie ėmė vis labiau ir labiau ne tik suprasti, bet ir patirti iš tarpusavio bendravimo ir ryšio su Tėvu, kad ir kiti, tik dar išsigandę, apimti tamsos baimės žmonės, taip pat yra jų sielos broliai ir seserys, nes ir jie lygiai taip gali uždegti savo deglus, kaip savo deglą uždegė ir šie du – atsigręžę į Tėvą savo viduje. Ir jie ėmė aiškinti ir tiems tamsoje gyvenantiems ir bijantiems tos pačios tamsos, kaip uždegti savo meilės ir tiesos deglus, kad galėtų išsklaidyti ir tamsą, ir baimę, kad galėtų patirti meilę savo viduje ir gyventi tiesoje darydami gerus darbus vieni kitiems.

Ir atsirado tarp tų išsigandusių ir tokių, kurie išdrįso patys pamėginti užsidegti savo deglą. Tačiau didžioji, absoliučiai didžioji dalis bijojo ir kitus atkalbinėjo, kad šito nedarytų, kad jie gali labai nudegti, kad niekas iš jų protėvių niekur nevaikščiojo su tokiais deglais ir niekam nešvietė, ir visi gyveno daug darniau negu dabar, dėl to ir jie turėtų gyventi, kaip gyveno jų tėvai ir tėvų tėvai. Bet tokie samprotavimai ypač juokingi atrodė jaunesniems, nes jie patys trokšte troško šviesos, jie norėjo matyti ne tik aplinką, bet ir kryptį, koku keliu eiti per savo gyvenimą. Tamsa jų netenkino. Jų vidus jautėsi prislėgtas ir kažku nepatenkintas, visą laiką kažko ieškantis, tik nežinantis nei ko nori, nei kaip tuos norus patenkinti. Tamsoje sukaupti materialūs turtai neapšvietė ir nešildė vidaus. Dėl to tas neramumas, kuriį jie jautė viduje, neišnykdavo, kad ir kiek būtų prikauptę nespindinčio materialaus turto. Tamsoje jis buvo nematomas. Tamsoje jis buvo kaip akmuo parištas po kaklu ir dar giliau gramzdinantis į tamsą.

Ir tie jaunesni, dar ne tiek prisigėrę tamsos baimės, imdavo patys mėginti vaduotis iš šitos tamsos lygiai taip, kaip iš jos išsivadavo ir patys pirmieji. Ir jie taip pat pamatė, kad ir jų deglai nušvito. Ir jie ne tik nušvietė aplinką, bet apšvietė ir jų gyvenimo kelio kryptį – gyventi visų labui. Ir tada jie suvokė, kad ir tuo turtu, kuris taip sunkiai buvo prikauptas ir dabar taip traukė gilyn į tamsą, reikia išmintingai naudotis ir patiems ir panaudoti visų apšvietimo labui. Ir kada tik jie patys pamatė tokį savojo materialaus turto panaudojimo kelią, tuoj pat ir ėmė turta panaudoti ne tik savo ar savo šeimos labui, bet ir visų labui. Ir tada pamatė ir jie, ir visi kiti, kad jų turtas ne tik nebesukelia jiems nerimo ir nebetraukia dar giliau į tamsą, kaip traukė anksčiau, bet jis pradėjo vis labiau ir labiau spindėti net ir toje tamsoje aplinkoje. Ir pats turtas bei jo įgijimas nustojo būti varginantis, bet ėmė įgauti prasmingumą. Ir tie patys jauni žmonės pajautė savo deglo šviesoje ir visų greta buvusių deglių šviesoje, bet ypač savo vidinės meilės ir tiesos dėka, kad jų gyvenimo prasmė yra uždibrbti turta ne

sau, bet vieni kitiems. Kas turi didesnių sugebėjimų vienoje sferoje, tas jais ir pasinaudoja, kad rezultatai tų nuoširdžių ir prasmingų pastangų būtų atiduoti visumos šviesinimui, visumos ugdymui, kad toji tamsa pradėtų sklaidytis, nes tą šviesą vis daugiau ir daugiau pamatys ir kitų jaunų ir veiklių žmonių, kaip ir tą šviesą nešančių jaunų savo bendradarbių, draugų džiugų gyvenimą ir net jų vis gerėjantį gerbūvį. Ir jie lygiai taip pat norės gauti tokios šviesos ir lygiai taip pat gyventi matydami savo gyvenimo prasmę. Ir jie patys prašys pamokymo, kaip ir jiems užsidegti savo deglą, kad galėtų nurimti, matydami ir gyvenimo kelią ir savo veiklos prasmingumą.

Tai, ką aš jums dabar pasakiau nėra parabolė. Tai yra tikrovė. Tik jūs šitos tikrovės dar neatradote. Dėl to jūs ir nematote, nes net nemėginate jos ieškoti. Tačiau šitoji tikrovė yra ne taip jau ir toli. Ji yra būtent toji vienintelė tikrovė, kuri turi galimybių egzistuoti. Kitokios tikrovės tiesiog būti *negali*. Kitokia tikrovė tiesiog paneigtų Tėvo meilės įstatymą ir patį Tėvą, kaip visų Tėvą, kuris meilę dalina, spinduliuoja visiems, ir visiems vienodai, be jokio išskaičiavimo ar privilegijų. Tik tokio mylinčio Tėvo tikrovė ir gali būti viena ir vienintelė, kurioje mes visi, ir kiekvienas asmeniškai, nešame Tėvo meilės ir tiesos ugnies deglus ir apšviečiame *visą kūriniųj*. Bet kokia kūrinių dalis, pažeidžianti Tėvo meilės įstatymą, patiria taip pat ir to vienintelio kūrinių dėsniu – priežasties-veiksmo-pasekmės – veikimą. Dėl to jūs patys gerai turite suvokti, kad ne kas kitas, bet jūs patys, kiekvienas, asmeniškai galite prisidėti prie savo, ir visų, kančios tiek sumažinimo, tiek padidino, priklausomai nuo savo apsisprendimo: norite nešti Tėvo meilės ir tiesos deglą ar nenorite? Tik jūsų apsisprendimas laisva valia gali apšviesti gyvenimo kelią ir jums, kaip ir kiekvienam kitam. Ir kuo daugiau bus tokių nešančių Tėvo deglą, tuo labiau mylinti ir gyvenanti tiesoje bus visuomenė.

Jūs, kiekvienas, negalite panorėti ir nuspręsti už kitą, ko ir kaip reikia siekti kitam. Jūs galite apsispręsti tik pats asmeniškai, ir tik savo paties atžvilgiu. Tačiau apsisprendę asmeniškai, jūs kiekvienas, ir tarpate tuo vienu vieninteliu Tėvo meilės ir tiesos deglu, kuris ir parodys jums asmeniškai tikrąjį kelią. Kitas irgi pamatys savo tikrąjį kelią. Dar kitas – taip pat. Ir toji Tėvo meilės ir tiesos ugnis, kiekviena asmeniškai ir atves į brolišką šeimą, nes šitoji šviesa, nors ir uždegta kiekvieno asmeniškai ir dega kiekvienam individualia šviesa pagal kiekvieno pajėgumą tą šviesą matyti, kad neapakintų, bet ji vis tiek veda į vieną ir tą patį kelią – tarpusavio brolystę milžiniškoje Tėvo dvasinėje visos kūrinių šeimoje.

Ir šitoji Tėvo šeima prasideda jau šiandien ir jau šitame pasaulyje. Ne kažkada po prisikėlimo, ne po jūsų taip bijomos mirties, kuri, anot

jūsų neišmanymo, turi jus nusinešti kažkur į nebūtį, bet kai tik jūs, kiekvienas asmeniškai, ir uždegate šitą patį Tėvo meilės ir tiesos deglą.

Tuo jums sunku patikėti, dar sunkiau suvokti, kada dabartinė aplinka yra tokia savanaudiška ir visiškai izoliuota, nors jūs ir keliaujate, palaikote ryšius vieni su kitais, bendraujate, bet nuo to nedingsta tikroji jūsų tarpusavio izoliacija. Jūs bendraujate tik kaip *kūnai*, bet ne kaip *sielos*. Dėl to dabartinis jūsų bendravimas yra ne daugiau kaip jūsų sielų izoliacija. Ir vien tik dėl to dabar dar nėra tikrosios visuomenės, kuri turėtų bendrų siekių, kad tie siekiai ją ir apjungtų į visuomenę. Dabar yra atskirų individų, turinčių vien tik savo asmeninius, arba, geriausiu atveju, grupinius interesus ir siekiančių juos įgyvendinti, suma. Tačiau tokia individų suma toli gražu nėra tikroji visuomenė. O jūs gerai jau suvokiate, kad Tėvo kūrinią toli pranoksta *visuomenės* samprata, nes ji yra *Tėvo šeima*.

Dėl to bet kokia žmonijos išsivystymo stadija visą laiką žengs vis pirmyn, kol galų gale pasieks tokią fazę, kada kiekvienas savo rankoje laikys Tėvo meilės ir tiesos deglą, juo švies kelią sau ir nušvies aplinką. Ir vidinio ryšio su Tėvu dėka gaus mokymus, kaip drąsiai ir ryžtingai eiti šituo prasmingu keliu, kad ir kiti jaustų nenumaldomą norą juo eiti. Ir šitoji šeimos, žmonijos šeimos, visos kūrinių šeimos vidinė jungtis per Tėvą ir leis jums, kiekvienam, ne tik suvokti, bet ir patirti šitos tikrovės prasmingumą ir dar labiau atsiduoti visos Tikrovės Meilės ir Tiesos Šaltiniui ir Centrui – Tėvui.

Ir tada jums nebeliks net ir sampratos, kas yra nusikalstamumas ar karai, kas yra melas ar prievarta, kas yra baimė ar nerimas, kas yra bet kokia neigiama emocija, kuri šiandien jus ėda negailestingai iš vidaus ir griaua jūsų sveikatą. Ir ne tik jūsų, bet ir visos jūsų šeimos, visuomenės, žmonijos.

99. Dvasinis žvilgsnis į aplinką ir neigiamų emocijų sunaikinimas

Žvelgdami į visą kūrinią, ne materialiu, bet savo dvasiniu matymu, jūs labai greitai ir realiai pajausite tikrą ir nepertraukiamą meilės, Tėvo meilės, virpesių jungtį. Ir šitokią jungtį patirdami kiekvieną akimirką, jūs nebenorėsite kelti rankos prieš savo sielos brolių ar seserį ne tik fizine išraiška, bet ir mintimi. Jūs patys patirsite, kad šitaip ta pačia Tėvo meile ėmėte kvėpuoti, ir tas kvėpavimas kokybiškai pasikeitė, jis tapo daug ritmingesnis, gilesnis, ir sveikesnis. Jūs pradėjote patys patirti, kad ankstesnis jūsų gyvenimas prarado tikroviškumą ir spindesį. Nors jus ir toliau galės supti tie patys bendradarbiai ir artimieji, tačiau jūsų požiūris į juos bus labai smarkiai pasikeitęs. Netikėtai patys sau prisipažinsite, kad tie bruožai, kuriuos anksčiau pastebėdavote savo artimųjų, draugų, ar bendradarbių charakteryje,

nustojto jus erzinti tiek, kiek erzindavo anksčiau. Po kurio laiko pamatysite, kad ir iš viso jūs nebesierzinate dėl tų neigiamų jų charakterio savybių pasireiškimo. Ir tą jūsų ramų pakantumą jų pasireiškiantiems neigiamiems charakterio bruožams pastebės ir jie. Juos toks ramumas iš pradžių erzins. Erzins ne tai, kad jūs nebeužpykstate, erzins, kad jie patys negali likti ramūs, kai jūs išliekate ramus. Erzins toji iš jūsų sklindanti ramybė ir jiems nepažįstami ramybės virpesiai, kurie visiškai neatitinka jų vidinių žemų virpesių. Jie pradės jausti jus esančius kitokius. Ir šitoks pojūtis jiems kels nerimą. Jie negalės ramiai klausyti jūsų samprotavimų apie šviesesnius dalykus, manydami, kad tai nerealūs arba per daug sureikšminti teoriniai svaičiojimai. Ir net jūsų ramybė, kada jų kandžios pastabos neveiks jūsų vidinio virpesių lauko, kada jūs liksite ramūs ne tik išorėje, bet ir viduje, jiems bus visiškai nesuprantama, todėl jus pamėgins pavadinti net ir apsimetėliais, gerai sugebančiais vaidinti.

Jie visiškai bus nepajėgūs suvokti, kad toji ramybė yra tikra ir ateinanti iš Tėvo, iš vis didesnio ir gyvybingesnio bendravimo-ryšio su gyvu Tėvu. Tai, kas jums tapo tikrove ir nebereikalauja jokių savo valios pastangų nusiraminti, jiems atrodo milžiniškos jūsų valios pastangos ir savo charakterio prievartavimas. Jie pradės jums aiškinti, jog išlieti viduje prisikaupusias neigiamas emocijas ne tik verta, bet ir sveika, kad jos nesikauptų ir kad žmogus nesusirgtų. Jie net jums pateiks pavyzdžių, ką ir kada skaitė, ar girdėjo, šitaip mokant eilinius žmones net vadinamų profesionalų psichologų ir psichiatrų. Jiems pykčio protrūkiu yra visiškai normali ir žmogiška reakcija, skirta savisaugai, kaip saugiklis elektros grandinei, kad neperkaistų į grandinę įjungti prietaisai ir iš viso nesugestų. Ir jūsų mėginimai paaiškinti, kad tikrai neigiamų emocijų išliejimas į išorę nėra tas sveikatos šaltinis, daugumai nebus suvokiami.

Tas neigiamas emocijas tiesiog galima visiškai ištrinti Tėvo meilėje, kurią galima atrasti savo viduje, kada pradedama nuoširdžiai bendrauti su Tėvu, kada vis glaudžiau ir glaudžiau šitas bendravimas apima kiekvieną ląstelę, kai ji vis giliau ir giliau ima jausti nusiramimą ir palaimą sielos viduje. Ir asmeninės valios pastangų nebereikia įdėti, kad pasiektum nusiramimą, mėgindamas nuslopinti neigiamas emocijas savo viduje. Tiesiog tų pačių emocijų nebeliko. Kada ir kaip tai įvyksta mirtingasis negali tiksliai paaiškinti. Jis ir pats šito mechanizmo nežino, bet jis gali dalintis savuoju patyrimu, jog tikrai tokios neigiamos emocijos išnyko, ir jam liko tik malonus palaimos jausmas, kuris ir toliau lieka, ir net stiprėja ir ilgėja, kai asmeninė laisva mirtingojo valia yra nukreipta ne kovai su savo

charakterio silpnybėms, ydomis, kaip šito moko psichologai ar mokytojai, bet nuolatiniam ir nuoširdžiam bendravimui su Tėvu.

Atrodytų, jog to būti negali, kad neigiamos ir labai kankinančios ne tik mirtingojo siela, bet ir žalojančios jo materialų kūną, emocijos gali išnykti neįdedant jokių pastangų joms sunaikinti. Tai prieštarauja visoms iki šiol prirašytoms psichologų, psichiatrų, ekstrasensų knygoms, kuriose jų nuostatos yra apverčiamos aukštyn kojomis.

Žmogus negali šitokiais dalykais patikėti net ir pats, nes prieš jį tokia lavina informacijos, tokios milžiniškos gausybės informacijos, ir visi, kaip susitarę, tvirtina viena, reikalingos asmeninės pastangos vis daugiau ir daugiau nukreipiančios individą į teigiamas mintis, į teigiamą mąstymą, o neigiamų minčių kaupimas ir laikymas savyje kenkia kiekvienam individui. Neišleistos iš vidaus į išorę prisikaupusios neigiamos emocijos gali sukelti labai rimtų nervų sistemos sutrikimų ir pasireikšti įvairiomis ligomis, tokiomis, kaip depresija, organizmo imuninės sistemos nusilpimu, o dėl to net ir somatinių ligų pasireiškimu, ir panašiai.

Todėl, vadinamieji jūsų autoritetai, visais įmanomais būdais, jums perša mintį, tiek jūsų sąmonei, tiek ir pasamonei, kad jūs galite tas emocijas išleisti į išorę ir jausti palengvėjimą, o tuo pačiu apsisaugoti nuo didesnių neigiamų poveikių savo organizmui. Jūs net pateisinate žmogų, padariusį nusikaltimą tokioje būsenoje, kuri yra jūsų pavadinta afekto būseną.

Visas toks aiškinimas ir požiūris į žmogaus gyvenimą yra klaidingas. Jūsų psichologai, psichiatrai, ir visų kitų mokslo sferų atstovai nieko neaiškina apie Tėvo atradimą savo viduje, apie visų savo asmeninių pastangų nukreipimą ne į savo neigiamų savybių įveikimą valios pastangų dėka, ar net būtiną šitų emocijų išleidimą į išorę, bet apie visišką atsidavimą Tėvui ir visų šitų pačių ir kankinančių savąjį aš gyvulinių neigiamų savybių ištirpinimą Tėvo meilės vandenyne, kuris užlieja visą mirtingojo vidų be kokių nors papildomų savo valios pastangų toms neigiamoms savybėms įveikti.

Jūs turite suvokti, jog gyvulinis ego, negali įveikti to, kas lygiai taip pat turi gyvulinę prigimtį. Gyvulinis negali kovoti prieš tą, kas lygiai taip pat yra gyvulinis, kad visiškai nugalėtų ir pats išliktų gyvas. O jeigu jis nebegali išlikti gyvas kaip gyvulinis, tai jis niekaip negali kovoti pats prieš save, kovoti, kad save sunaikintų. Gyvulinį gali įveikti tik tas, kas yra aukščiau už gyvulinį. Dėl to žmogaus aukštesnis ego ir gali įveikti savo žemesnį ego. Tačiau aukštesnis žmogaus ego yra nebe gyvulinis, bet dieviškas, nes jis yra padovanota Tėvo asmenybė, kuri turi galimybę gyventi amžinai, jeigu ji eina Tėvo meilės keliu ir sugrįžta į namus pas Tėvą, kuris yra *Asmenybės Šaltinis*.

Štai todėl tik atsigrežimas į šitą Šaltinį ir gali sunaikinti žemesnes ir gyvulinės neigiamas žemesniojo aš ego savybes, pakeisdamas jas kitokios *kokybės* savybėmis – meilės, tiesos, gailestingumo, gėrio, grožio, tarnavimo siekimo ir pasireiškimo savybėmis. Ir tai yra pasiekama tik vis daugiau ir daugiau panašėjant į Tėvą, gyvenantį jūsų viduje.

Juk ir jūs turite tokį pasakymą – “Su kuo sutapsi, tuo ir pats tapsi.” Arba dar ir tokį – “Pasakyk, kas tavo draugas, aš pasakysiu kas esi tu.”

Štai kodėl, norėdami atsisakyti bet kokių neigiamų savo netikro ir gyvulinio charakterio savybių, jūs, kiekvienas, visada ir turite ne tuščiai kovoti su pačiomis savybėmis, nes jūs nuo šitos kovos pavargsite, išseksite, nusivilsite, kad niekaip ir nepriartėjate prie pergalės, o atsigrežti į dieviškųjų savybių Šaltinį, esantį jūsų pačių viduje per savo fragmentą, ir tuo pačiu užmezgtu gyvu kanalu įsileisti Jo paties gyvojo ir tos pačios kokybės vandens.

Štai kokia yra tikroji ir vienintelė kryptis, kaip jūs galite įveikti savo neigiamas savybes, kurios jus graužia iš vidaus, net jeigu jūs šito ir nenorėsite pripažinti ir vis tvirtinsite, kad nejaučiate baimės, nerimo, esate ramūs, esate stiprūs ir sveiki. Tačiau tie jūsų tvirtinimai yra tik pačiame jūsų sąmonės paviršiuje.

Jūsų sąmonė yra gyvas nervų karštas kamuolys, kuris visas liepsnoja baime ir nerimu, ką demonstruoja jūsų nuolatiniai ir chaotiški sapnai. Kada jūs nusiraminsite savo sąmonėje, tada jūsų sapnai *išnyks iš viso*. Sapnai – tai jūsų chaotiško ir neramaus gyvenimo atspindys sąmonėje. Ir jie gali išnykti, kad jūs galėtumėte turėti švarų sąmonės kanalą Tėvo dvasios, Minties Derintojo, mokymų perteikimui miego metu, kada jūsų sąmonė yra atjungta.

Dėl to jūs turite suvokti, kad jūsų sveikata, fizinio kūno sveikata, tiesiogiai priklauso nuo jūsų nuoširdaus ir gyvo ryšio su Tėvu, o ne nuo jums suteikiamos klaidinančios informacijos panaudojimo. Kad ir kokia būtų gausi toji informacija, jokių būdu tai nereiškia, kad ji yra teisinga. Teisinga informacija yra tik tada, kada ji yra pateikiama jums iš aukštesnių šaltinių. Kada jūs patys imate šitą informaciją interpretuoti, labai didelė dalis tokios informacijos būna iškreipiama. O tais iškreipimais remdamiesi jūs lygiai taip pat priimate iškreiptus ir klaidingus sprendimus mokydami kitus ir mėgindami tą taikyti savo gyvenime.

100. Tėvo dvasios pagalba yra visur ir visada

Štai kodėl, net ir norėdami nustatyti informacijos teisingumą, jūs turite užmezgti tiesioginį ryšį su Tėvu, esančiu per savo dvasią, Minties Derintoją, jūsų, kiekvieno, viduje. O kas gi džiaugsis pirkdamas knygą, kurioje yra iškraipyta informacija. Tai lygiai tas pats kaip pirkti druską be skonio, kuri niekam nebėra tinkama, tik išmesti po kojomis, kad būtų sutrypta, kaip neturinti savo pagrindinės savybės – suteikti sūrumo skonį.

Todėl net ir šitoje, tokioje svarbioje sferoje, kaip informacijos teisingumo nustatymo sferoje, jūs turite vėl atsigręžti į Tėvą. Ir toks informacijos teisingumo patikrinimas nieko jums nekainuoja. Jūs naudojate lygiai tas pačias pastangas, kokias dedate ir norėdami atsikratyti savo neigiamų gyvulinio, žemesniojo aš, charakterio bruožų. Tai yra tos pačios pastangos, ne papildomos. Ir tikrai verta jums paskirti laiką ir dėti nuoširdžias pastangas tam, kad atrastumėte Tėvą savo viduje, užmezgtumėte su Juo ryšį, ir gimtumėte iš dvasios, nes nėra nė vieno argumento, kuris galėtų nusverti jūsų sprendimą į priešingą pusę. Jūs turite vidinę ramybę, patiriate meilę, jaučiate gailėstingumą, trokštate daryti gėrį be jokio atlygio, džiaugiatės trykstančia kūno sveikata, ir labai ilgai gyvenate dabartinio jūsų žmogiškojo supratimo požiūriu. Tuo labiau, kad jūs turite patį nuostabiausią *draugą, net ir tokį, kokį turėjau aš*, kada gyvenau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu. Ir jus, kiekviena, Jis lydi visur ir visada, net yra ne tik su jumis, kiekvienu, bet ir jūsų, kiekvieno, viduje. Jums, kiekvienam, telieka nepagailėti nuoširdžių ir atkaklių pastangų atrasti Jį savo viduje. Ir šito atradimo atlygis pranoksta dabartinį jūsų net patį vaizdingiausią įsivaizdavimą.

101. Ryšys su Tėvu neateina iškart, kaip tą liudija ir mano apaštalo patyrimas

Jums sunku patikėti mano žodžiais, tačiau mano žodžius jums liudija, jau daugelį metų, dabartinis mano apaštalas, kuris iki šito ryšio su Tėvu užmezgimo irgi turėjo daug baimės ir nerimo, noro pasiekti materialių viršūnių, patyrė išdavimo skausmą, draugų nusigręžimą, visišką izoliaciją tiek aplinkos, tiek savo šeimos, ir tik tada, kada atrado Tėvą savyje, kada gimė iš dvasios, visi neigiami ir kankinantys iš vidaus jį patį charakterio bruožai buvo tarsi kažkieno nematomos rankos nuvalyti, kad pro nuostabiai švarų lango stiklą jo siela galėtų pamatyti tokį spalvingą ir gražų kūrinijos paveikslą, kuriame jūsų planeta yra tik mažytis aguonos grūdelis. Jis tapo toks mažytis ir toks nuostabiai mylimas, kad nebuvo kur dar išsitekti tamsioms baimės ir pykčio griaunančioms emocijoms. Vietoje jų švietė jam ir šildė jį Tėvo,

atrasto savyje, meilė, tiesa, ir šviesa. Ir tą jis patyrė savo pastangų dėka, nuoširdaus noro dalintis savo žiniomis ir šviesa su kitais dėka, nors neturėjo jokio kito mokytojo, kuris galėtų paaiškinti, kaip žengti po mažytį žingsnelį, konkretų žingsnelį, kasdien.

Jis pasitikėjo didingais mokytojais, kurie mokė per daug ryškia ir jam šviesa, dėl to per daug apšviečiančia visuma, bet kasdieniame ir paprastame kelio krypties ieškojime link Dievo, link žmogaus, jis turėjo klaidžioti pats. Jis skaitė daug gražių ir teisingų knygų, bet jam asmeniškai trūko paprasto ir suprantamo žodžio, kaip gi pajausti Dievo meilę savyje, kaip pamilti Dievą ir žmogų, nors apie tai skaitė labai daug. Bet tuose skaitiniuose nebuvo konkrečių išvardintų žingsnių, ką daryti, kad šitokius nuostabius teiginius – meilę Dievui, ir meilę žmogui – pajaustum, realiai patirtum.

Todėl jo klaidžiojimas savo paties viduje, gilūs monologai su pačiu savimi, skausmas ir kančia viduje dėl aplinkui tvyrančio jėgos ir materializmo pasireiškimo net ir kitų laisvos valios suvaržymo kaina, vis kėlė naujų ir naujų klausimų, į kuriuos atsakymai, pateikti rašytiniuose šaltiniuose, nors ir labai giliuose ir šviesiuose, nepavirto jo paties patyrimu, ir dėl to buvo tik sausi teoriniai mokymai. Ir tokia kančia truko ne vienerius metus. Kasdien. Bet akimirkomis jis pastebėdavo, kad ateina kažkoks neapčiuopiamas nusiramimas, kada jis mėgindavo vienatvėje, užsimerkęs, įsivaizduoti save susiliejančią su kažkokia jam nesuvokiama Jėga visame kosmose. Ir šitas nesuvokiamas susiliejimas su kažkuo, kas irgi nebuvo jo proto suvokta labai konkrečia forma, konkrečiu pavidalu, tik su kosmoso platybe, kurioje turi būti kažkokia Aukštesnė Jėga, suteikdavo realų ramybės ir malonumo viduje patyrimą, trukusį vos kelias minutes. O tada vėl sugrįžimas į sunkią aplinką. Po metų tokių ramybės akimirkas suteikiančių proto meditavimų, palaiapsniui, vakarais, jau prieš užmiegant, jis ėmė dėkoti Tėvui, dėkoti man už nugyventą dieną. Dėkoti asmeniui, o nebemėginti susiliesti su kosmine visata. Dar po kažkurio laiko padėka Tėvui ir man ėmė įgauti jo aukštesniojo aš, sielos, troškimų išsakymą. Išsakymą, kuris buvo nuspalvintas nuoširdumu, bet kuriam trūko įtikėjimo. Jis tą darė tarsi pats nesuvokdamas nei dėl ko tą daro, nei kaip tą turėtų daryti, ir ar iš viso tą reikėtų daryti. Jo protas tarsi stebėjo iš šalies kaip kažkas jo paties viduje nori žodžiais išreikšti kažkokių šviesių troškimus Dievui.

O tie jo troškimai buvo paprasti, kad visi būtų sveiki, kad galėtų geriau tarpusavyje sutarti, kad jis pats galėtų susivokti. Jo mintys buvo panašios į tarpusavyje nesusietą atskirų norų išraišką, skirtą Dievui. Jis net pats nesuvokė, kad būtent šitoks kelias ir yra skirtas kiekvienam mirtingajam: Užmegzti nuoširdų monologą su Tėvu, su manimi.

Žmogus negali iš karto išgirsti Tėvo balso, kuris, negirdimai, visą laiką kalba kiekvienam iš jūsų. Pradžią visada yra nuo mirtingojo monologo. Padriko, visiškai netvarkingo minčių paskleidimo, net ir pačiam mirtingajam nelabai suvokiant, ką ir kaip jis tuo metu daro, nes jo mirtingojo protas prie tokių dalykų nebuvo pratintas, jam tokių dalykų niekas neaiškino, o aukštesnis sielos protas dar neturi tiek galios prieš žemesnę žmogiškąją protą, kad jį visiškai nustelbtų, kad šis visiškai nesikištų, o tuo pačiu ir nesujautktų begimstančių sielos minčių prasiveržimų, kuriuos ir ištaria mirtingojo lūpos.

Būtent mano šitie mokymai ir yra skirti tam, kad jūs vis realiau suvoktumėte, kad jūsų tikrasis aš, Tėvo padovanota asmenybė, ir turi prasikalti per jūsų žemiškojo ir žmogiškojo savanaudiško proto lukštą, kad galėtų gyvai ir prasmingai ne tik kalbėtis su Tėvu, bet ir tarnauti Jam ir visai kūrinių, darant gerus darbus kasdien ir nelaukiant už tuos darbus jokio materialaus ar kitokio atlygio, kuris taip traukia žemesnįjį ir savanaudišką žmogaus ego.

Ir mano būsimajam apaštalui tos neryškios mintys, tie netvirti sielos troškimai palaipsniui ėmė sietis į atitinkamas ir turinčias vis gilesnę ir gilesnę prasmę mintis. Jis ėmė palaipsniui suvokti, kad tos mintys jam pačiam užkrauna ir kažkokią atsakomybę, kažkuo įpareigoja. Dėl to jis ėmė atsirinkti, kokias mintis dar per drąsu būtų pasakyti Tėvui. Pavyzdžiui, jam buvo dar poreikis kartais susitikti su draugais ir nedidelį kiekį išgerti stipraus alkoholio ar alaus. Ir jis nenorėjo prarasti tokios bendravimo progos. Nors ir pats alkoholis suteikdavo jam atsipalaidavimo. Dėl to savo pasikalbėjimuose su Tėvu ir su manimi, jis vengė bet kokių pasižadėjimų ir net prašymų, kad jam būtų suteikta galimybė bendrauti nevartojant alkoholio. Jis sau paaiškino, jog bet kokia mintis, kurią jis pareiškia Tėvui ar man, turi visada prasmę tik tada, kada ji yra išsakoma nuoširdžiai, o tuo pačiu kada jis gali priimti atsakomybę, kad šitai minčiai pasiekus išraišką jo gyvenime, ar jis sutiks su tokia išraiška. Todėl jis ilgai nedrįso į savo monologą įtraukti tokią pabaigą – „Tebūnie Tėve, ne manoji valia, bet Tavoji.“ Jis šituos monologus taip ir užbaigdavo be šitos paskutiniosios minties. Kartą mėgino šitą pabaigą įtraukti į savo monologą, bet tuoj pat savo žodžius atsiėmė, sau paaiškindamas – “Ne, dar šito negaliu pasakyti. O kas, jeigu man Tėvo valia nepatiks. O vis tiek ją turėsiu vykdyti, nes šitą būsiu pats Jam pasakęs. Gal kada vėliau. Bet šiandien aš dar noriu pasilikti sau didesnę laisvę, kad ji nebūtų suvaržyta Tėvo valios, nes Jo valios aš nežinau. Maža ką Jis man gali pavesti. Geriau jau neprisižadėti taip, kad paskiau negalėčiau įvykdyti.”

102. Sielos paukštė dabartinėje narvelio nelaisvėje

Mano mokymai nė vieno iš jūsų neturėtų bauginti, nes jie skirti jūsų tikrosios ramybės atradimui savo viduje. Jie gąsdins tik tuos, kurie trokšte trokšta atsiduoti savo savanaudiško aš interesų patenkinimui visų kitų sąskaita, net ir mano sąskaita, kada jūsų religiniai lyderiai prisidengdami mano vardu ir net vadindami savo sukurtą religiją mano vardu, stengiasi jus valdyti ir manipuliuoti jūsų jausmais. Jie laiko jus uždare narve, kaip patį nuostabiausią paukštelį, kuris taip nori laisvės, taip nori pajaušti tikrojo skrydžio, kuriam ir yra sutvertas, polėkį ir patirti viso skrydžio malonumą, kuris pripildo sielą ne tik džiaugsmo, bet ir vis Gilesnio ir Gilesnio susiliejinimo su tomis oro srovėmis, kurios ir iškelia paukštį į didingą aukštį, kada jis išskleidžia sparnus ir moja jais. Būtent sielos skrydžio oro srovės yra Tėvo nuostabi meilė, kuri yra patiriama, kada mirtingasis atranda Jį savyje ir *įtiki visa siela-širdimi*.

Štai tada ir dingsta bet kokie narvelio suvaržymai. Tik tada siela ir gali išskleisti savo sparnus ir pakilti tomis oro srovėmis į tokį aukštį, iš kurio ji gali ne tik pamatyti iš išorės, kokia yra nuostabi kūrinija, bet lygiai taip patirti palaimą ir savo viduje, patirti, kas gi yra Tėvo meilė, apie kurią tiek daug buvo girdėjusi, kai ji dar buvo narvelyje ir nelaisvėje.

Sielos narvas yra ne kas kita, kaip negyvi papročiai ir ritualai, kurie be galo apraizgo sielos sparnus ir tada ji nebegali ne tik pakilti, bet ir bijo net klausyti kitų pasakojimų apie jų sielos skrydžius. Ir dabartiniai jūsų religiniai vadovai nieko nesiskiria nuo mano laiku buvusių rabinų fariziejų, kada jie irgi bijojo mano žodžių ir neleido jų klausytis paprastoms ir laisvo skrydžio ištroškusioms sieloms. Kada jie ėmė vis labiau ir labiau suvokti, kad mano mokymas ima patraukti vis daugiau ir daugiau nuoširdžių ir paprastų žmonių, tada jie griebėsi tokių veiksmų, kad uždare man visas sinagogas. Aš nebegalėjau net Dievo žodžio skelbti iš Tėvo namų. Ir tą padarė tie, kurie save laikė Dievo tarnais. Ne tie, kurie buvo, jų supratimu nieko neišmanantys apie žydų Dievą – Jahvę – bet tie, kurie save vadino raštų žinovais ir aiškintojais, tie, kurie mokė žydus Dievo žodžio ir reikalavo jo laikytis, tie, kurie *privalėjo* matyti toliau ir plačiau, negu matė tie, kuriuos jie mokė. Būtent jie man užkirto kelią į sinagogas, į Tėvo namus.

Lygiai taip pat elgiasi ir dabartiniai jūsų fariziejai – kunigai ir teologai. Jie laiko jus paėmę į negyvų raštų nelaisvę ir neleidžia nė vienam iš jūsų iš jų išsivaduoti laisvam jūsų sielos skrydžiui, kad jūs patys galėtumėte visus jūsų vadinamus raštus išplėsti ir papildyti savo patyrimais ir savo supratimais apie Tėvą ir mane. Jūs negalite laikyti net savo vadinamųjų raštų įkalintų vienoje akimirkoje. Jie turi būti

atviri ir laisvi nuo dogmatinių jūsu fariziejų – kunigų ir teologų – dogmatinių aiškinimų ir mokymų. Ir visi Tėvo namai turi būti atviri visoms religijoms, o ne tik vienos religijos.

Dabar jūs niekada nesuartėsite, kada į savosios negyvos religijos maldos namus neįsileidžiate su malda kitos negyvos religijos pamaldžių, nors ir sielą laikančių supančiotais sparnais tikinčiųjų. Jūs turite pakviesti vieni kitus, dalintis maldos namais vieni su kitais. O dabar jūs laikote juos tik tinkamus savo religijos negyvoms apeigoms atlikti. Kiti gi statosi savo negyvų ritualų religijos maldos namus. Ir jūs niekaip negalite vieni su kitais sutarti. Ir niekada nesutarsite, kol negalėsite atrasti Tėvo savo viduje, kol jūsų nesujungs Tėvo meilė, realiai patirta savo viduje ir paskleista vieni kitiems išorėje.

Ir kol nėra jūsų viduje pulsuojančios Tėvo meilės, tol jūs turite ieškoti mažesnės, tegu ir negyvos, bet jungiančios grandies. Pradėkite naudotis maldos namais, jais tarpusavyje pasidalindami. Pradėkite tą daryti tarpusavyje tie, kurie dabar tikite į mane, kurie savo religijai panaudojate mano vardą.

Tada jūs pradėsite vieni su kitais bendrauti daug daugiau. O kuo didesnis bendravimas, tuo geresnis vieni kitų pažinimas. Ir kuo bus didesnis pažinimas, tuo greičiau pamatysite, kad esate ne tik ne kitokie, bet vieni ir tie patys broliai ir sesės dvasioje, tik turintys kitokius ritualus ir kalbantys skirtingomis kalbomis.

Juk tarpusavyje jūs sukuriate žemiškas šeimas ir sugebate, drąsesni, pranokti net šituos pačius negyvus religinius ritualus ir negyvas dogmas, kada jūsų širdį pažadina Tėvo meilė. Tai toji pati Tėvo meilė, tik ją jūs nukreipiate vienam ir konkrečiam priešingos lyties sielos broliui ar sesei. Būtent tikroji Tėvo meilė, kada būna patiriama, net ir šiaip jau pilną baimės sielą, paverčia drąsia kovotoja dėl savo meilės įprasminimo naujoje ir kupinoje meilės gimstančioje šeimoje.

Ir lygiai taip jūs pradodate atlaidžiau žvelgti į vienas kito religinius papročius, nes juos suminkština jūsų viduje pulsuojanči Tėvo gyva meilė. Ir dar labiau šitoji meilė išskleidžia sparnus, kada gimsta nauja gyvybė šitoje pačioje dviejų skirtingų religijų atstovų šeimoje. Jūs nenorite, kad jūsų kūdikis kentėtų vien tik pasirinkdamas vieną religiją, atstumdamas kitą religiją. Šitaip jūs manote jis galėtų ižeisti vieną iš jūsų. Ir kiekvienas iš tėvų nori su meile paaiškinti savo mylimam kūdikiui savo geriausias sampratas apie savąją religiją, apie Dievą. Ir vaikutis nuo didesnio pažinimo tik turtėja. Jam šitos abi religijos nebebus tokios viena kitą atstumiančios, kaip būtų, jeigu jis būtų gimęs vienos religijos atstovų šeimoje.

Ir abu žemiškieji ir mylintys tėvai nereikalauja, kad jų vaikutis pasirinktų vieną iš jų religijų. Būtent Tėvo meilė juos ir paverčia iš

nesutaikomų ir prieštaraujančių kitai religijai Dievo vaikų į pakančius ir net su meile kalbančius ir aiškinančius tiek vienas kitam, tiek ir savo kūdikiui savosios religijos sampratas.

Ir tai yra būtent tas suartėjimo kelias, kada jūs galėtumėte pasiūlyti savo maldos namus vieni kitiems. Jais pasidalinti, kad ir skirtingu laiku. Bet tikrai labai daug žmonių pasiliktų ir kitokiais ritualais apipintose savo sielos brolių ir sesių pamaldose, ko dabar padaryti niekaip neišdrįsta. Ir tą darytų tiek vieni, tiek kiti. Ir tai būtų jūsų didesnis pažinimas, ne tik ritualų, bet ir jūsų pačių. Ir toks artimesnis ryšys išplėstų ir jūsų požiūrį. O bendra maldos namų priežiūra ir rūpinimasis jais, leistų jums daugiau bendrauti ne tik pamaldų metu, bet ir jums laisvesnėje aplinkoje, kada jūsų nebevaržo ritualo atlikimas pamaldų metu. Tačiau lygiai taip pat toks suartėjimo pavyzdys būtų rodomas ir kitų religijų susiskaidžiusioms sektoms. Žinokite, kad ir kitos religijos turi savo sektas ir jos lygiai taip tarpusavyje nebendrauja, kaip ir jūs.

Šitoks žingsnis yra labai sunkus jūsų religiniams vadams, bet ne nuoširdiems ir paprastiesiems tikintiesiems. Vadai nebeteks turėtos įtakos, bet taps laisvesni ir geriau pažins vieni kitus, kad galėtų vieni iš kitų ir pasimokyti. Jums taps įprasta į savo pamaldas pasikviesti vieni kitus, kad savo patyrimais pasidalintumėte nuoširdžiai, kad išgirstumėte pamokymus ne vien tik iš savo kunigų, bet ir iš kitaip pamaldas rengiančių savo sielos brolių ir seserų.

103. Moterys turi tapti dvasininkėmis kaip ir vyrai

Kol bažnyčia neleidžia lygiomis teisėmis tapti religiniais vadovais moterims, tol tokia bažnyčia yra tamsi ir laikanti nelaisvėje visus savo tikinčiuosius. Jūs dažnai sakote savo pamokymuose, kad aš nesibodėjau bendrauti nei su muitininkais, nei su laisvo elgesio moterimis, ir net viena iš jų, Marija Magdalena, tapo garsi tarp jūsų kaip mano pasekėja, kuri irgi nebuvo mano atstumta kaip neverta ir amžiams puolusi moteris.

Taip, tas tiesa, aš jai lygiai tokias pačias suteikiau teises, kaip ir bet kuriai kitai pačiai nuoširdžiausiai mano pasekėjai. Bet nė vienam vyrui aš nesuteikiau jokių didesnių teisių, kokias suteikiau ir moteriai. Ir apie Mariją Magdalena jūs sužinojote ne dėl to, kad ji iš puolusios laisvo elgesio moters tapo mano skaisti pasekėja, nes ji buvo ne vienintelė tokia. Apie ją jūs sužinojote tik dėl to, kad aš ją priėmiau į dvylikos moterų evangelininkų būrį, kuris skelbė mano evangeliją drauge su mano apaštalais ir dar su daugiau kaip penkių dešimčių vyrų evangelininkų būriu. Tais laikais buvo negirdėtas dalykas, kad moteris viešumoje užkalbintų vyrą, o aš jas pakviečiau tapti

religinėmis mokytojomis. To dar žydai niekada nebuvo nei girdėję, nei matę. Būtent Marija Magdalena buvo paskirta palaikyti moterų evangelininkų ryšius su tikinčiais tuomet, kada ką nors reikėdavo jiems pasakyti viso šito moterų būrio vardu. Tik dėl to ji tapo labiau žinoma žmonėms, o ne dėl to, kad ji iš laisvo elgesio įtikėjo į Tėvo dangaus karalystę ir buvo išgelbėta. Tai tik sutapimas. Būtent šitos dvylika moterų pačios jai paskyrė tokį savo bendros nuomonės reiškęjos vaidmenį. O tai, kad apie kitas moteris jūs nieko nežinote, tai irgi liudija, kad religijos žmogiškieji lyderiai siekė savo savanaudiškų išskaičiavimų, kad visiškai nutylėjo apie tokį nuostabų jau prieš du tūkstančius metų moterų išlaisvinimą iš tuometinių sustabarėjusių ir kietai apraizgytų rabinų gniaužtų.

Atėjo laikas ir jums išlaisvinti moteris ir religinėse sferose. Jūs kalbate apie moters lygias teises visuomenėje, ginate jų teises šeimoje, gamyboje, politikoje, moksle. Ir tai teisingi žingsniai. Visuomenė negali vystytis, jeigu viena jos dalis negali naudotis tomis pačiomis teisėmis, kaip kita. Tas taikoma ir diskriminacijai lyties požiūriu. Nejaugi net šitame amžiuje jūs ir toliau norite likti tokie, kokie buvo jūsų laukiniai protėviai, atstumdami vieną savo pusę ir uždarydami ją į dvasinį ir visuomeninį narvą. Būtent dėl to, jūs turite pasirūpinti, kad ir moterys galėtų vesti pamaldas bažnyčioje lygiai taip, kaip jas veda ir vyrai.

Nejaugi jūs, dabartiniai religiniai fariziejai, ir toliau norite laikyti save išmintingesniais, aukštesniais už savo neatskiriama pusę – moteris? Kaip gi jūs galite būti Tėvo sūnūs, tikri ir mylintys sūnūs, jeigu visiškai nesiskaitote su Tėvo dukrų sielų troškimais taip pat skelbti Tėvo žodį iš sakyklų ir nešti Tėvo meilę ir šviesą savo sielos broliams ir seserims tuose pačiuose Tėvo namuose, kuriuose dabar joms tą daryti užgynėte jūs. Ne aš. Jūs tie, kurie taip skrupulingai ginate ritualus ir dogmas, o nematote, kad mane gyvą ir prisikėlusį pažeminate išskeldami patys save net virš Tėvo, kuris myli visus vienodai, ir savo sūnus ir savo dukras. Dėl to ir jūs pamilkite jas lygiai taip, kaip jas mylėjau ir aš, kada buvau žmogiškuoju pavidalu.

Aš irgi susidūriau su milžinišku pasipriešinimu iš fariziejų pusės, kada paskyriau dvylika religinių moterų mokytojų. Jie su tuo niekada nesusitaikė. Jie mane dėl to ir nukryžiavo, kad aš jų išskirtines teises aiškinti Dievą padalinau ir su moterimis. Tai kodėl gi jūs tie, kurie taip uoliai *žodžiais* vis tvirtinate kitiems sekti manimi, o patys manimi nesekate, kodėl nenorite savo pačių sau prisiskirtų išskirtinių teisių valdyti bažnyčia pasidalinti su savo sielos sesėmis, net ir taip, kaip su jomis šita pačia teise dalinausi aš.

Aš jus mokau tik to, ką jūs esate pajėgūs padaryti patys. Kas jums trukdo, net ir šiandien, atvirai iš savo aukštų postų ir sakyklų

paskelbti: „Mūsų sielos sesės turi lygiai tokias pačias teises ir privilegijas tapti kunigėmis, kaip ir mes, vyrai, jau jais tapę“. Kas jums trukdo lygiai taip paskelbti: „Mes norime savo Tėvo namais pasidalinti su kitų mano vardu vadinamų bažnyčių tikinčiais, ir kitų religijų tikinčiais“? Baimė? Baimė dėl savo padėties, dėl savo vardo, dėl savo įtakos kitiems, dėl savo ateities?

Tačiau aš jums visiems sakau, ten, kur yra baimė, ten trūksta *meilės*. Tai ir yra jums atsakymas, ar jūs patys tikite į mane, ar jūs tikite į Tėvą. Tas, kuris yra įtikėjęs į mane, į Tėvą, tas baimės dėl savęs jau nebeturi. Tokį Tėvo vaiką motyvuoja toji pati *viduje patiriama meilė*. Ir tada ateina vidinis nušvitimas, kad negali būti moteris žemiau už vyrą niekur, tuo pačiu ir religijoje. Tėvas suteikė visiems vieną ir tą pačią *laisvą valią*. Ir niekas negali jos apriboti. Net ir jūs, dabartiniai fariziejai, sau prisiskirdami teisę valdyti tikinčiuosius, įskaitant ir moteris, ir nesuteikdami joms lygių teisių tapti tokiais pat kunigėmis, kaip ir jūs.

Jūs atėmėte moterims laisvą valią, kai ją daug anksčiau sugražino politikai, kurie patys savęs nelaiko Dievo tarnais ar mano mokiniais, kokiais save laikote jūs. Ir jie, nebūdami tokie dievobaimingi, kokiais save laikote jūs, moterims davė daugiau, sugražino tai, kas iš jų buvo atimta - teisę balsuoti ir dalyvauti politikoje lygiomis teisėmis. Ir dabar pažiūrėkite, kiek jau yra moterų, kurios laimi net pačius aukščiausius valstybių postus, kai dalyvauja atviruose rinkimuose. Tačiau jūs tie, kurie save laikote gailėstingumo ir teisingumo Viešpaties tarnais, elgiatės daug neteisingiau ir negailėstingiau negu tie, kurie neturi jokių sąsajų su Viešpačiu savo tiesioginiuose darbuose.

Dar daugiau, politikai savo kasdienėje veikloje labai dažnai nusigręžia ir išduoda net ir patį Tėvą. Tad kodėl gi jūs tie, kurie turėtumėte šviesti Tėvo šviesa ir skleisti gailėstingumą ir meilę, šituos pačius esminius visos kūrinių gyvybingumo pagrindus paminiate ir tuo pačiu sau prisiskiriate teisę pažeisti laisvą valią, suteiktą Tėvo *visai kūrinių šeimai ir kiekvienam jos nariui*.

Taip jūs save iškeliate net virš Tėvo.

Manieji mokymai yra lengvi net ir jums tiems, kurie laikotės dabar vien tik negyvų ritualų ir išpažįstate dogmas, jeigu tik nuoširdžiai norite pakeisti save, kad taptumėte geresni. Būtent šitas pats noras tapti geresniu ir yra pats pirmasis, nors ir labai dar silpnas, sielos balso giliai ir tyliai tariamas skaudus Tėvo noras – Būkite tobuli, net ir tokie tobuli, koks tobulas esu Aš. Ir šitas sielos balsas pajaus, vis daugiau ir daugiau, kad šitie mano mokymai sielą ima jaudinti vis labiau ir labiau, jis pamatys vis gilesnę ir gilesnę tos pačios Tėvo tiesos gelmę, ir pati siela pradės mąstyti vis laisviau ir laisviau. Ir dėl to šitie

mano mokymai pradės skverbti vis giliau ir giliau. Ir jai patiks toks mano mokymų skverbimasis į jos vidų. Ji vis mažiau ir mažiau jaus norą jiems prieštarauti, bet vis daugiau ir daugiau norės jais pasidalinti ir su kitais sielos broliais ir sesėmis. Ir tada pati pradės mąstyti vis laisviau ir skvarbiau. Ir suvoks dar vieną didžiulį laisvos valios suvaržymo aspektą, net ir vyrams.

104. Katalikų kunigai turi kurti šeimas

Katalikų bažnyčia visiškai pažeidžia Tėvo laisvą valią, kada draudžia kunigams tuoktis ir turėti šeimą, auginti vaikus ir dalintis savuoju vaikų auklėjimo patyrimu su tikinčiais, kad ir jie galėtų sekti kunigų siūlomu ir rodomu pavyzdžiu, kaip darnoje ir meilėje su Tėvu ugdyti jaunimą tokioje dvasioje, kad jie iš tikrųjų, nuo pat vaikystės, augtų Tėvo sūnumis ir dukromis.

Visuotinis Tėvas visiems savo vaikams suteikia vienodas galimybes patirti Jį savo pačių viduje. Lygiai taip pat visiems yra suteiktos vienodos galimybės jausti potraukį priešingai lyčiai, kad būtų užtikrintas žmonijos ir rasių pratėsimas. Tačiau pats žmogus, nusigreždamas nuo Tėvo, sugalvoja apribojimus vienu ar kitu kastu atstovams. Toks apribojimas nėra nuo Tėvo. Toks apribojimas yra nuo Tėvo nusigrežusių ir savo tikslų, pažeidžiančių Tėvo laisvą valią, siekiančių mirtingųjų pasireiškimas laisva valia. Dėl to atsiranda tokių nukrypimų, kurie turi poveikio net visos žmonijos raidai.

Katalikų kunigams taikomas apribojimas neturėti vaikų yra ne kas kita, kaip jūsų pačių sugalvotos negyvos tradicijos. Lygiai tas pats yra ir tarp vienuolių, vyrų ir moterų, tiek tarp budistų, tiek tarp krikščionių. Tai ne tik Tėvo laisvos valios pažeidimas, bet lygiai taip trumparegiškas žmonijos baudimas savo pačių sprendimais ir veiksmais.

Jūs tik pamąstykite, kiek daug dorų ir nuoširdžių katalikų kunigų, įvairių tikybių vienuolių, galėtų prisidėti prie šeimos dorovės atstatymo, jeigu jie patys savo šeimyniniu gyvenimu rodytų pavyzdį visiems kitiems tikintiesiems. Būtent jie ir būtų galėję tapti ta mano druska, net ir laikantis negyvų papročių ir dogmų, su mano vardu skiepyti meilę savo mažyčiams vaikams. Ir tie mažyliai būtų patys atsivėrę Tėvui ir būtų keitę tuos negyvus papročius ir negyvas dogmas, ko, per kartų kartas, nedrįso padaryti jų tėvai.

Tėvo yra suteiktas dauginimosi instinktas gyvūnams, o žmogui be šitokio instinkto yra suteikta dar ir Jo paties dvasia, kuri ir veda mirtingąją doros nuostatų praktiniu pritaikymu tiek šeimoje, tiek visuomenėje. Ir jeigu visuomenės moralė ir dora labai smunka, kada žmogus nusigrežia nuo Tėvo dvasios, esančios jo paties viduje, tuomet

nėra kam jos žadinti, jeigu tie patys, kurie turi ją žadinti dvasiniam pabudimui, nežino, kaip tą daryti, nes ir patys nėra pabudę. O jeigu kuris ir pabudo, tai neturi jokio patyrimo, kaip gi šitokią šviesą nešti mažyliams, nes niekada nepatyrė jų auklėjimo praktikos savo asmeniniame gyvenime. Dėl to nėra gyvo mokytojo, kuris ne tik pats būtų atradęs meilę ir šviesą savo viduje, bet taip pat būtų sukaupęs šeimos gyvenimo tinkamą patyrimą, kad kiti juo patikėtų ir sektų. Dėl to, uždėdamos tokius šeimyninio gyvenimo suvaržymus visos tokios religijos nuskriaudžia ne tik save, bet ir visą žmoniją.

Dabartinė žmonija yra negyva ir teorinė žmonija, nes ji neturi gyvo ryšio su Dievu, apie kurį tiek daug samprotauja ir sinagogose, ir bažnyčiose, ir cerkvėse, ir mečetėse, ir bet kokiuose kituose maldos namuose, tačiau praktiškai tokių savo teiginių neįgyvendina net ir tarp savo religijos tikinčiųjų sielos brolių ir seserų. Dėl to taip viskas ir lieka vien tik teoriniame lygyje. O kaip jūs patys žinote net nuo mokyklos laikų, bet kokia teorija yra sausas medis, kurio lapijos žalumą suteikia tik praktinis žinių pritaikymas. Vien tik teorinės pamokos vaiką labai greitai išvargina ir jo ne tik dėmesys dingsta, bet labai greitai tokios pamokos jam tampa atstumiančios ir nuobodžios tiek, kad jis nebenori mokytis iš viso.

Ir tokia vaiko reakcija yra *natūrali*, nes Tėvo kūrinijoje teorija visada yra gretinama su praktika, tarnavimu. Religija, kaip ir moralė, gali tapti gyva ir nešančia nuostabų ir gyvybingą norą ją puoselėti tiktai tada, kada jos imama ragauti praktiniame gyvenime, kada vis labiau ir labiau suvokiama, kad gražūs žodžiai apie dorą elgesį yra ne tik teorija, bet kada šitie žodžiai turi gyvybingumą, kuri gali pajausti kiekvienas, kas tokių moralių nuostatų laikosi su Tėvu ir Jį atradęs savo viduje. Štai dėl ko kunigams *būtina patirti* ir šeimyninio gyvenimo kasdienybę, kad savo šviesią moralę galėtų ne tik skelbti kitoms šeimoms, bet ir taikyti savose šeimose.

105. Tėvui nėra nė vieno išskirtinio sūnaus ar dukros

Kunigai nėra išskirtiniai žmonės, nors jūs juos laikote tarsi kitokiais žmonėmis. Kunigai yra lygiai tokie pat Tėvo vaikai, kaip ir jūs. Ir jie neturi jokių papildomų teisių negu turite jūs. Aš nė vieno kunigo, nė vieno popiežiaus nepaskyriau ir nepašventinau į kokį nors ypatingą rangą ar luomą, išskyrus savo dvylika apaštalų ir 70 evangelininkų. Ir dabartinius, šių laikų savo apaštalus. Tačiau jie neturi jokių išskirtinių teisių, o mano jiems pasiūlytas šitas garbingas pareigas prisiėmė su didžiuliu noru ir laisva valia. Tačiau jie jokių būdu nėra kuo nors apdovanoti daugiau už jus, jie neturi jokių privilegijų daugiau už jus, jie jokių būdu neturi didesnių garantijų, kad

nenusigręš nuo manęs ar nuo Tėvo, kokias turite jūs, nes jie turi lygiai tokią pačią Tėvo suteiktą laivą valią, kaip ir jūs. Ir aš nė vienam iš jų laisvos valios niekada neapribojau ir neapriboju, ir niekada neapribosiu. Dėl to jie turi lygiai toki patį pasirinkimą, kokį turite ir jūs prieš save – mylėti Tėvą ir būti visą laiką su Juo, Jame, ir jausti Jį savo viduje ar nusigręžti nuo Jo ir atsiduoti vien tik negyvo ritualo atlikimui ir negyvos dogmos išpažinimui ir neleisti, kad kiti mėgintų kokį nors ritualą pakeisti ar dogmą pašalinti.

Manieji apaštalai ir Tėvo ambasadoriai turi vieną išskirtinį *bruožą – gyvą įtikėjimą į Tėvą ir ryšį su Juo, su manimi, ir mano Partnere, Visatos Motina Dvasia, su kitais mano pagalbininkais, kurie yra ir jūsų pagalbininkai*. Tai vienintelis bruožas, kuris jiems ir leidžia eiti tokiu keliu, kuriuo eiti nedrįstate jūs, nors galėtumėte ir jūs tapti mano apaštalais – tiek vyrai, tiek moterys. Aš neapriboju nė vienam laisvos valios.

Kada tik jūsų sielos atsivers ir iš visos širdies atsiduos gyvojo Tėvo vedimui iš vidaus ir trokšte trokš vykdyti Jo valią labiau už viską ir jeigu tik jos panorės, aš tokias sielas, visas, paskirsiu Tėvo ambasadoriais ir mano apaštalais ir šitą paskyrimą Tėvas *patvirtins, ir įgalios skelbti JO gyvą žodį, mokyti ir gydyti JO vardu*. O šitą įgaliojimą ir aš patvirtinsiu, kad mano apaštalai ir Tėvo ambasadoriai skelbtų, mokytų, ir gydytų ir mano vardu, nes Tėvas ir aš esame viena dvasioje, kaip Tėvas, aš, ir Jo ambasadoriai ir mano apaštalai esame viena dvasioje.

Ir aš noriu, ir raginu, kad ir visi dabartiniai kunigai ir vienuoliai atsivertų man, kad jie pajautų dvasinį ryšį ir su Tėvu, ir su manimi ir patys savo atsivėrusia siela pradėtų prašyti šito paties paskyrimo Tėvo ambasadoriumi ir mano apaštalu. Ir aš juos išgirsiu, kaip ir Tėvas išgirs, ir jų sielų troškimas bus patenkintas. Ir tada jie pradės skelbti Tėvo gyvą žodį ne iš raštų, bet Tėvas kalbės jų pačių lūpomis, kaip ir aš kalbėsiu jų lūpomis, kada tik jie šito panorės, lygiai taip, kaip ir Tėvo šis ambasadorius ir mano apaštalas kalbasi su Tėvu ir su manimi, ir Tėvas kalba jo lūpomis ir aš kalbu jo lūpomis, net ir taip, kaip dabar jis gauna šitą mano mokymą, skirtą jums visiems.

Viskas yra jūsų pačių, kiekvieno, rankose. Tik jūs galite nuspręsti, ko norite, ne aš, nors aš geriau žinau, net ir už jūsų protą, ko nori jūsų siela, bet negaliu nuspręsti už jus. Net ir Tėvas šito padaryti negali už jus. Laisva valia yra nepažeidžiama net ir Tėvui. Jeigu tik Tėvas pažeistų savo paties padovanotą laisvą valią, visa kūrinija subyrėtų, nes ji vystosi tik laisvos valios pasireiškimo ir Tėvo meilės patyrimo dėka.

Štai kodėl nė vienas iš jūsu, kad ir kokį religinį rangą sau priskirtumėte, neturite atimti laisvos valios pasireiškimo galimybės kunigams ir vienuoliams turėti šeimas. Tačiau kurti ar nekurti šeimą, kiekvienas kunigas turi spręsti lygiai taip pat laisva valia, bet jis turi turėti tokiam sprendimui priimti suteiktą *galimybę*.

Tuo tarpu galimybes visi tvariniai turi turėti *vienodas*. Galimybes suteikia jūsu išmintis. Sakykime jūs priimate įstatymus, kurie numato visiems vienodas galimybes jais pasinaudoti ir gauti išsilavinimą, gauti medicininę priežiūrą, naudotis jūsu pačių sugalvotomis teisėmis į darbą, į mokslą, į švietimą, į asmens saugumą, į visuomenės saugumą, asmens teisių užtikrinimą, į dar kokių nors jūsu sugalvotų teisių užtikrinimą, tokių, kaip žodžio laisvė, privačios nuosavybės gynimas, teisė į privačią nuosavybę, ir panašiai.

Tam, kad galėtumėte šitas pačias teises garantuoti visiems vienodas, jūs ir priimate atitinkamus įstatymus, kurie padeda užtikrinti organizuotos valstybės veikimą ir egzistavimą tiek jos viduje, tiek tarp kitų valstybių. Ir tol, kol jūs laikotės savo pačių kolektyviai priimtų įstatymų, tol visi tos valstybės žmonės turi vienodas galimybes šitais pačiais įstatymais vadovautis ir jais pasinaudoti. Tačiau vos tik kuris nors iš jūsu, individualiai ar kolektyviai, pamina kokį nors įstatymą ir sugeba likti nenubaustas, tą patį akimirksnį dingsta vienoda galimybė naudotis šitais pačiais jūsu pačių sugalvotais kolektyviniais susitarimais, kuriuos jūs vadinate įstatymais.

Vienas asmuo, ar ištisa grupė asmenų, kada pažeidžia įstatymą ir lieka nenubaustas, kaip tą numato jūsu pačių įstatymai, iš karto sulaužo tuo pačiu įstatymu deklaruojamą vienodą galimybę visiems. Jeigu bausmė seka tuoj pat po įstatymo sulaužymo, tuomet vienoda galimybė visiems yra užtikrinama, nes pats įstatymas numato už tos pačios vienodos galimybės visiems pažeidimą atitinkamą bausmę. Kadangi kiekvienas turi laisvą valią, ką pasirinkti, pažeisti įstatymą ir rizikuoti savo gerbūviu, ar laikytis įstatymo, ir palaiapsniui įtvirtinti gerbūvį visiems. Laisvos valios pasireiškimas egzistuoja visada ir visur per visą kūrinių. Jūsu planetoje taip pat.

Tačiau, kada kas nors įstatymą pažeidžia ir lieka nenubaustas, o tą mato kiti, tada, vienodos galimybės yra pažeidžiamos. Tada pats įstatymas, garantuojantis vienodas jūsu žaidimo sąlygas visiems, nebetenka prasmės. Tada jis pradeda nebe šitas pačias vienodas galimybes visiems užtikrinti, bet, priešingai, jis veikia nebe kaip visiems vienodų galimybių garantas, bet kaip tokių galimybių pažeidinėjimo išryškintojas. Ir taip aiškiai jas išryškinantis, kad kyla noras tokius trukdančius įstatymus pakeisti tokiais, kurie nebūtų tokie aiškūs ir suprantami vienodai. Ir tai veda į painiojančių įstatymų

sukūrimą, kurie gali būti aiškinami įvairiai, priklausomai nuo aiškinančiojo sugebėjimo.

Ir kada tik yra pažeidžiamos vienodos galimybės visiems, tada iškyla pavojus ne tik atskiriems tos valstybės gyventojų sluoksniams, net ir tiems, kurie tų pačių įstatymų laikosi, bet ir visos valstybės egzistavimui. Jūs turite suvokti patį svarbiausią dalyką, kurią iki šiol ignoravo tiek psichologija, tiek religija – žmogaus sąmonės vaidmenį tiek ryšyje su Dievu, tiek tarpusavio ryšyje vieni su kitais.

Kada įstatymus pažeidinėja individas ar atskira žmonių grupė, ir nepaisant to, kad pažeidimai yra akivaizdūs, tačiau jokios bausmės dėl to nėra taikomos, dargi priešingai, tie įstatymus pažeidžiantys asmenys net gali ir toliau juos pažeidinėti ir likti nenubausti, tuomet žmonių sąmonėje kaupiasi nepasitenkinimo žemi virpesiai tiek dėl tų, kurie tuos pažeidžiančius įstatymą veiksmus atlieka ir išvengia bausmės, dar daugiau, jie ir toliau eina savo aukštas pareigas, ir toliau gyvena kūnui labai patogų gyvenimą, ir jį demonstruoja savo draugams, o televizija, laikraščiai, žurnalai dar išplatina tokį gyvenimo būdą ir visiems kitiems, tiek dėl pačių įstatymų neveiksmingumo, tiek dėl tų institucijų, kurios nesugeba užtikrinti šitų pačių įstatymų veiksmingumo, tiek dėl tokio nesuprantamai sunkaus gyvenimo, kada įstatymų yra laikomasi, tiek dėl savo asmeninių nepasisekimų, kurie labai dažnai būna susiejami su tokia netvarka valstybėje, tiek dėl šeimos narių kokių nors nepavykusių sprendimų ir veiksmų, kurie taip pat žmogaus sąmonės yra suvedami į tuos pačius neigiamus virpesius, kuriuos sukėlė tokios nepalankios aplinkybės, kad po truputį žmonių nuostatos net ir pačios valstybės, visos visuomenės atžvilgiu, ima įgauti, jiems dar nesuvokiamas sąmonės lygiu, vis labiau ir labiau neigiamas ir juodas spalvas. Ir visi tokie sąmonės neigiami impulsai, tokie žemi virpesiai, žmogaus organizmą, visą jo nervų sistemą pradeda po truputį griauti iš vidaus, žmogui šito dar nejaučiant.

Bet nė vienas sąmonės virpesys neišnyksta, jis tik kaupiasi ir susikaupus jų pakankamam kiekiui ir susiklosčius atitinkamam išorės impulsui, net ir labai nekaltam, tokiam, kaip ne toks kieno nors žvilgsnis ar žodis, ir tada visa lavina tų sąmonės žemų ir neigiamų, iki tol sąmoningai nesuvoktų minčių ir nuostatų, įgaus sniego lavinos išraišką jau gerai sąmonės suvoktais ir labai galingais impulsais veikti, veikti tam, kad būtų išlaisvinta visa sukaupta neigiamų virpesių gama, kuri žmogų spaudžia iš vidaus, kad šito spaudimo jis nebegali atlaikyti. Ir tie veiksmai gali būti labai agresyvūs, net ir nebūdingi tam žmogui.

Dĕl to jŭs turite suvokti, kad pasamonĕ žmogui yra labai svarbus rezervuaras, kurį net sau paĉiam neįuntant, jis gali pripildyti ir teigiamŭ ir neigiamŭ virpesiŭ. Visi neigiami, arba, žemi, virpesiai, yra iš žmogaus gyvulinio genetinio paveldĕjimo, kuriuos žmogus dar gali papildyti ir savojo savanaudiško, arba žmogiškojo ego, sampratomis ir nuostatomis. Visi teigiami, arba aukšti virpesiai, yra iš Tĕvo dvasios, Minties Derintojo, kuris ir veikia jus per jŭsŭ pasamonę ir žadina jŭsŭ tikrajį, dieviškajį ego. Ir kada jŭs pažeidinĕjate įstatymus ir liekate nenubausti, tai žinokite, kad jŭs lygiai taip prisidedate prie savo sielos brolių daug sunkesnio dvasinio pabudimo, net juos vedate link susirgimŭ, šeimyninių konfliktŭ, visuomeninių konfliktŭ, politinių konfliktŭ, valstybĕs griovimo, kad jos išlikimą pastatote tiesiogine prasme ant bedugnĕs krašto. Tereikia nedidelio impulso, kad per daugelį metŭ pasiekta pažanga paĉioje valstybĕje prasmegtŭ į tą bedugnę kartu su visa valstybe.

Ir tą darote jŭs tie, kurie pažeidžiate *vienodŭ galimybiŭ* ūtĭkrinimą visai visuomenei, kada pažeidinĕjate savo paĉiŭ sukurtus susitarimus-įstatymus, liekate nenubausti, ir toliau mėgaujate kŭno patogumais.

Aš jau jums sakiau, kad visa kŭrinija yra *sistema*, kurioje bet kokios grandies sklandaus veikimo sutrikimas, turi poveikio kitŭ sistemos grandžiŭ sklandžiam veikimui. Jŭs negalite ir ĉia išvengti priežasties-veiksmo-pasekmĕs dĕsnio veikimo. Kadangi jŭs šito paties dĕsnio veikimo nesuvokiate, tai net ir nepagalvojate, kad jŭsŭ paĉiŭ elgesys įtakoja net jums asmeniškai nepažįstamŭ žmoniŭ gyvenimą. Ir jŭs, pažeisdami lygias galimybes visiems, galite visiškai net nepažįstamam žmogui bŭti jo priešlaikinĕs mirties priežastis: jŭs galite vieną pastŭmĕti, savo tokiu antidievišku elgesiu, į savižudybę, kitas gali, net pats to sąmoningai nesuvokdamas, o vien tik dĕl savo paties pasamonĕje išivyravusiŭ žemŭ virpesiŭ, dĕl jŭsŭ tokiŭ savanaudiškŭ veiksmŭ, patirti insultą ar infarktą su galutiniu išĕjimu iš šito materialaus pavidalo.

Štai dĕl ko jŭs turite vis daugiau ir daugiau pažinti ir kŭriniją, ir patys save, o tuo paĉiu patirti Tĕvą savo viduje. Tik tada jŭs suvoksite, kad bet kokiais veiksmais, kada pažeidžiate vienodas galimybes visiems, jŭs lygiai taip pakenkiate visai sistemai. Tačiau labiausiai pakenkiate patys sau. ĉia galioja tas pats vienintelis kŭrinijos dĕsnis: priežasties-veiksmo-pasekmĕs. Ir jis galioja vienodai visiems. Ir jo poveikis kiekvienam yra lygiai toks pat, kaip ir kyšininkavimo atveju, apie kurį aš jau aiškinau. Dĕl to dar kartą perskaitykite mano aiškinimą apie kyšininkavimo poveikį tiek asmenišką, tiek ir visuminį.

Pažeisdami vienodŭ galimybiŭ visiems aplinką, jŭs, patys to nesuvokdami ir nenujausdami, savo žemus virpesius visą laiką, be

perstojo skleidziate į aplinką. Ir šituos virpesius jaučia kiti, ypač jautresni žmonės. Dėl to jie smarkiau reaguoja į jūsų veiksmus savo viduje. Ir tuo pačiu patys žeidžia save, ir patys ima skleisti žemesnius virpesius, negu skleidė iki kokios nors neigiamos ir juos sukrėtusios žinios sužinojimo. O tai irgi kelias į savo susirgimus, ir į visos visuomenės menkesnį atsparumą ir virusams, ir nerviniams susirgimams.

Dabar aš jums turiu paaiškinti apie nevienodus sugebėjimus, net ir esant vienodoms galimybėms.

Jūs jau ir dabar pastebite, kad net maži vaikai skirtingai gali atlikti panašų darbą. Sakykim, jūs paprašote savo vaikus padėti sutvarkyti kambarį. Vienas vaikas gali mielai atsiliepti į jūsų prašymą tuoj pat, kitam ir kelių raginimų neužteks. Vienas vaikas gali kokį nors pavestą darbą atlikti labai kruopščiai, kitas labai paviršutiniškai. Vienas žmogus gali skaityti ir daug ir jam nenusibos, o kitam, vos paskaičius keletą minučių, jau sunku išlaikyti dėmesį ir jis meta knygą šalin. Vienas gali aiškinti labai sudėtingas schemas, o kitas negali sklandžiai paaiškinti, kaip nueiti į parduotuvę. Ir visa tai yra dėl to, kad kiekvienas žmogus, ir ne tik jis, yra skirtingas ir unikalus, nepakartojamas. Kiekvienas yra įaudžiantis savo raštą į visos planetos, net visos kūrinijos, visumos priešinį. Kiekvieno sugebėjimai yra skirtingi. O juos nulemia ne tik genai, ne tik auklėjimas, ne tik lavinimas, ne tik patyrimo kaupimas, bet taip pat ir ryšys su Tėvu. Ir nėra dviejų asmenų, kurie net su Tėvu bendrautų vienodai.

Aš jums pasakojau, kaip aš pats pradėjau bendrauti su Tėvu, kada buvau žmogiškuoju pavidalu prieš du tūkstančius metų. Aš tiesiog neturėjau į ką kitą kreiptis, kad man patenkinamai atsakytų į man kylančius klausimus. Ir man tai buvo naujas patyrimas. Jis buvo tyrinėjimo, ir savęs tyrinėjimo, laikotarpis. Ir niekas kitas man čia negalėjo nei patarti, nei padėti, kad šitas kelias man būtų lengvesnis. Nes tuo metu aplinka buvo labai tamsi ir persmelkta Dievo baimės.

Šiandien mano mokymai jums taps tuo patarėju, kuris palengvins visą jūsų kelią ateityje, su sąlyga, jeigu jais pasinaudosite. Jeigu juos atstumsite kaip jums nereikalingus, nes jūsų dėmesys yra sutelktas į kitus dalykus, tuomet jūsų sugebėjimai bus vienokie, jeigu jūs tikrai nuoširdžiai juos skaitysite ir taikysite savo gyvenime, tuomet jūsų sugebėjimai bus nepaprastai padidinti. Jūsų laisva valia yra man svarbiausia ir jos niekada nepažeisiu. Tačiau aš jums aiškinu, kad jūs savo sugebėjimus galite eidami Tėvo keliu nepaprastai išplėsti. Aiškinu dėl to, kad nedarytumėte klaidos, ir neklaidintumėte kitų, sakydami, kad, jeigu Tėvas, aš, ir jūs, esame viena *dvasioje*, tai visi turime būti vienodi ir vienodai galvoti ir veikti, tuo pačiu visą kūriniją paversdami

vienoda ir monotoniška arena visiems suvienodėjusiems. Tai būtų netiesa. Kūrinija yra tokia įvairi, joje vyksta tokia įvairiapusė veikla, gimsta tokių įvairių idėjų, yra tiek daug įvairių kelių, kaip kiekvienam savo idėjas įprasminti, kad apie vienodumą nekyla ir minties. Jums ji gali kilti tik dėl to, kad jūsų aplinkoje tėra viena vienintelė laisvą valią turinti gyvybės kategorija – mirtingasis, arba žmogus. Tačiau vėliau, kada būsite po kūno mirties pažadinti aukštesniu pavidalu, sielos pavidalu, kuris yra vadinamas nauju terminu, *morontiniu* pavidalu, tada palaipsniui jums vis daugiau ir daugiau atsiskleis naujų gyvybės kategorijų. Ir su jomis išmoksitė ne tik bendrauti, bet ir bendradarbiauti visų labui, o ne savojo aš labui.

Šiandien jūs, kol kas, nesugebate surasti bendros kalbos net tarp vienos gyvybės kategorijos – žmogaus.

Ir ne tik šitos gyvybės kategorijos viduje jūs nesurandate sąlyčio taškų, nes net ir šita vienintelė laisvą valią turinti gyvybės forma, apgyvendinta jūsų pasaulyje šiuo metu, turi dar ir skirtingas rases, skirtingas religijas, tai jūs nesugebate, kol kas, surasti bendros kalbos net ir tarp vienos rasės ar religijos ribų.

Štai dėl ko aš jums suteikiu šiuos savo mokymus, kad jūs vis labiau žvelgtumėte į savo vidų ir atrastumėte Tėvą savo viduje, ir atiduotumėte tai, ką gaunate ir patiriate iš Tėvo tolyn į išorę, į visas rases, į visas religijas, net į visą kūriniją.

Ir tik tada suvoksitė, kad galimybės skiriasi nuo sugebėjimų. Galimybės yra vienodos visoje kūrinijoje mylėti Tėvą ir vieniems kitus, bet sugebėjimai yra skirtingi net ir Tėvo meilės valdomoje kūrinijoje. Ir laisva valia apsprendžia, kiek kiekvienas nori jam suteiktomis vienodomis galimybėmis išplėsti savo asmeninius sugebėjimus.

Ir kada žmogus atranda Tėvą savyje, tada jis ne tik nepažeidžia kitų laisvos valios pasireiškimo, bet savo gyvenimą pašvenčia asmeniniam augimui su Tėvu ir vienodų galimybių visiems užtikrinimui.

106. Tarpusavio ryšiai

Viena svarbiausių mirtingojo gyvenimo sričių yra tarpusavio santykiai, kurie pasireiškia visur, pradedant šeima, draugais, bendramoksliais, bendradarbiais, tautiečiais, tėvynainiais, žmonių ryšiais gatvėje, ar bet kokioje vietoje. Ir jeigu jūs atidžiau pažvelgsitė, tuomet pastebėsitė skirtumus, kaip jūs elgiatės skirtingai vis kitoje vietoje. Šeimoje jūs daug daugiau atsipalaiduojatė ir galitė sau leisti būti tiek labiau mylintys, taip, kaip meilę suvokiatė jūs, tiek labiau pykstantys ar nepakantūs. Su draugais jūs save varžotė daugiau, neleidžiātė sau

išsilieti taip, kaip šeimoje. Su bendradarbiais, savo veiksmus dar labiau suvaržote. Su žmonėmis gatvėje jūs net nebendruojate. Tačiau, jeigu kur nors išvykstate toliau iš savo miesto ar valstybės, tada net ir jums, kiekvienam, nepažįstamas iki tol žmogus tampa artimas ir norite jį užkalbinti, norite su juo pasidalinti savo patyrimais, paklausti ir apie jo patyrimus. Ir kuo toliau esate nuo savo valstybės, tuo artimesnis atsiranda ryšys su savo tėvynainiais.

Tačiau visą šitą laiką jūs esate vienas ir tas pats žmogus. Jūs netampate kitu žmogumi, kada bendruojate su draugais ar bendradarbiais, kada būnate savame mieste ar tolimame krašte. Tai kodėl jūsų elgesys vis tik yra taip smarkiai sąlygojamas aplinkos, kodėl jūs vis tik taip nevienodai elgiatės, net ir būdamas vienas ir tas pats žmogus?

Jūsų skirtingą elgesį skirtingose situacijose su skirtingais žmonėmis apsprendžia jūsų savasis žmogiškasis ego. Kaskart iš sąmonės jis gauna, net sąmoningai ne iki galo suvokiamus žemus virpesius, kurie ir motyvuoja žmogaus sąmonę vienokiam ar kitokiam elgesiui. Žmogaus savanaudiškas gyvulinis protas tuoj pat smegenyse pradeda veikti kaip pats greičiausias kompiuteris, tuoj pat vertindamas aplinką ir įmanomas pasekmes, jeigu jis vienoje aplinkoje elgsis lygiai taip, kaip ir kitoje. Jis sąmonėje apskaičiuoja, kad vienoks ar kitoks elgesys savajam ego gali pridaryti daug nemalonumų, sukelti daug įvairių problemų, jeigu savo draugą lygiai taip apkabins ir pabučiuos, kaip apkabina ir pabučiuoja savo sūnų ar brolių. Dar daugiau kils problemų savajam ego, jeigu jis šitaip elgsis su bendradarbiu. Tuo tarpu, šitaip pasielgdamas gatvėje, jis sukels sumaištį net tarp daugybės žmonių, nes tą, kurį mėgins pabučiuoti, išgąsdins, o iš išgąščio reakcija gali būti labai agresyvi ir įtraukti į pačią tą dinamišką situaciją daugiau su pačia situacija niekuo nesusietų praeivių, kurie taip pat pradės reikšti savo nuostatas ar net imtis kokių nors veiksmų. Tačiau, jeigu jūs šitaip pasielgsite sutikę savo tautietį labai tolimame krašte, reakcija tikrai nebus neigiama, kokia ji būtų savame krašte. Tolimame krašte jums aplinka yra neįprasta, svetima, dėl to bet koks jums išgirstas suprantamas žodis ar pamatytas veidas iš savojo krašto akimirksniu jus suartina ir pašalina bet kokias kliūtis, kurias tas pats veiksmas tokiu pačiu akimirksniu pastatytų savame krašte. Ir sąmonės žemi virpesiai, perduodami jūsų sąmonei, kad savame krašte šitaip elgtis nepriimtina, tolimame krašte nebėra šitaip griežtai vertinami, ir jūsų sąmonė užblokuoja šituos pačius žemus virpesius ir smegenys gauna komandą iš sąmonės aukštesnių virpesių priimti sprendimą ir apkabinti savo tėvynainį. Šitoks veiksmas jokių būdu nebūtų įmanomas savame krašte.

Tai nejaugi vienu atveju žmogus elgiasi protingai, o kitu atveju ne? Tas pats žmogus, arba tiksliau, tie patys žmonės. Aišku, kad ne. Tik vienu atveju, jie gali susitikti savame mieste ir prasilenkti kaip du nepažįstami ir visiškai svetimi žmonės vien dėl to, kad jie yra jiems įprastoje aplinkoje, kur sąmonės veiksmus apsprendžia ne tik gausybė informacijos, kuri glūdi giliai patalpinta sąmonės kloduose ir kuri vis yra kaupiama per įvairiausių įvykius, girdimus pasakojimus, matomas situacijas, kaupiama nesąmoningai, papildomai prie tų nuostatų, kurias žmogus yra jau suformavęs apie leistiną ar neleistiną elgesį gatvėje ir visiškai įtvirtinęs savo sąmonėje. Įtvirtinęs tiek, kad net tapo savo sąmonės iškreiptų nuostatų vergu, draudžiančiu net ir pagalvoti, kad galima elgtis nesivadovaujant tokiomis savo sąmonės suformuotomis nuostatomis. Dėl to žmogus ir elgiasi lygiai kaip užprogramuotas robotas – pagal sąmonės nustatytą programą ir visiškai nemašto apie kokią nors kitokią ir daug artimesnę elgesį su žmonėmis. Ir tik atsidūręs tolimame krašte, jis pajunta visiškai kitokią aplinką, pajunta po kažkurio laiko, kad jam ima stigti įprastos aplinkos, net savo gimtosios kalbos, nes jis turi įtemptai ir galvoti ir kalbėti jam svetima kalba, o tai irgi vargina jo protą. Ir šitas nuovargis yra nustelbiamas išorinių išpūdžių patyrimo, tačiau sąmonėje jis vis tiek kaupiasi. Ir netikėtai išgirdus gimtą kalbą, impulsas iš sąmonės akimirksniu pasiekia sąmonę ir ji pati jau nebesipriešina šitam artimam ir šiltam apsikabinimui su tautiečiu, kuris, nors trumpam, pašalina įtampą, nuovargį, ir sugražina į įprastas jai veikimo sąlygas. Dėl to ankstesni ir sąmonės, ir sąmonės pastatyti barjerai ir tabu lengvai yra įveikiami ir elgesys priartėja iki nuoširdaus bendravimo, nors bendraujantys tarpusavyje žmonės nepažįsta vieni kitų, nes iki tol jie niekada nebuvo susitikę. Tačiau juos suartina tautiškumo ir bendros kalbos ryšys.

Ir tomis akimirkomis išnyksta skirtumas, kuris būtinai egzistuoti savame krašte – padėtis visuomenėje, kokiame mieste gyvena vienas ir kitas, ar vienas gyvena kaime, o kitas mieste, kuo užsiima, kokios politinės pažiūros, ir daugybė kitokių atskiriančių barjerų išnyksta, arba jeigu išnyksta ne iki galo, tai labai sumažėja, kad jie nebetrūkdo bendrauti. Ir šitie patys barjerai vėl iškyla, šitiems patiems žmonėms sugrįžus į savo kraštą ir susitikus savame krašte, nes vėl atsidūrus savo sąmonei įprastoje aplinkoje, vėl pradeda veikti tie patys sąmoniniai žemi virpesiai, kuriais yra valdomas žmogiškasis gyvulinis ego, kuris visur mato pavojų *sau*. Atvirumas su kitais, nuoširdumas su kitais, meilė kitiems, gailėstingumas kitiems, tiesos siekimas, ir panašūs dalykai gali būti pavojingi savajam ego, dėl to jis ir slepiasi po įvairiausiomis kaukėmis. Tai yra ne kas kita, kaip *baimės vergystė*. Ir priklausomai nuo aplinkos pradeda iš tos baimės vaduotis. Kuo ilgiau žmogus bendrauja su kitais, kuo daugiau jis pažįsta kitus,

kuo daugiau ima kitais pasitikėti, tuo mažiau jis ima jų bijoti, o dėl to ir gali daugiau atsiverti ir rodyti daugiau meilės.

Meilė yra iš Visuotinio Tėvo. Visa kūrinija gauna vieną ir tą pačią meilę. Dviejų meilių nėra. Yra tik tos pačios Tėvo meilės virpesių įvairios interpretacijos, Jo siunčiamų virpesių savasis suvokimas, pajautimas, ir perteikimas kitiems, jau nuspalvinus savuoju jausminiu patyrimu, savojo žmogiškojo gyvulinio ego požiūriu, kuris ir atitinka to ego savisaugos laipsnį.

Šeimoje, jeigu ji yra mylinti ir nuoširdi šeima, žmogiškasis ego gali patirti didžiausią atsipalaidavimą ir ramybę, pajauti, kad yra saugus, kad jam negresia niekas, kas sukeltų jam pavojų. Dėl to šitokioje aplinkoje žmogiškasis gyvulinis ego gali patirti daugiau meilės pojūčių, nes meilė yra atvirkščiai proporcinga baimei. Ir tą jūs, kiekvienas, galite patikrinti patys. Paanalizuokite savo elgesį šeimoje, su draugais, su bendradarbiais, su bendramoksliais, su praeiviais gatvėje ir jūs patys sau padarysite lygiai tokią pačią išvadą – ten, kur jaučiate didesnę nerimą, daugiau baimės, ten lygiai tiek jaučiate meilės trūkumą, ten negalite bendrauti tiek nuoširdžiai, kiek galite taip bendrauti, ir bendraujate, ten, kur baimės ir nerimo tiek nejaučiate. Ir tai tinka visiems. Išimčių nėra niekam. Net ir žvėrys ar gyvuliai elgiasi lygiai taip. Ten, kur jaučia meilę, ten jaučia ramybę ir nerodo agresyvumo. Ir priešingai, kur atsiranda nerimas, baimė, ten tuoj pat pradeda veikti saviginos instinktas, ir akimirksniu kyla agresija. Su sąlyga, jeigu žvėris nėra alkanas, kada alkio jausmas jam diktuoja tokį elgesį, kuris turi patenkinti alkio jausmo numalšinimą.

107. Jūsų įtikėjimas ir gimimas iš dvasios

Tačiau žmogus yra nepalyginamai daugiau negu žvėris ar gyvulys. Jis yra Tėvo sūnus ar dukra. Jis turi išlikimo galimybę, kurios neturi joks kitas jūsų planetos gyvūnas. Tik jūs galite būti pažadinti iš mirties miego. Nė vienas kitas gyvūnas prisikėlimo patirti negali. Ir tą užtikrina jums Tėvo padovanota asmenybės dovana. Būtent šitoji asmenybės dovana jus visus išskiria iš visos planetos gyvūnijos ir iškelia į nepasiekiamą jokiame kitame gyvūnui aukštį, nes jūs turite labiausiai išvystytas smegenis ir paties Tėvo padovanotą dvasią, Minties Derintoją. Ir būtent šitos dvi dovanos, kaip ir laisva valia, suteikia jums vienodas galimybes visiems prisikelti iš mirties miego. Ir šitas prisikėlimas visiškai nepriklauso nuo jūsų materialios turtinės padėties, užimamų pareigų, populiarumo, padarytų gerų ar blogų darbų, rasės, religijos, intelektualaus išsivystymo, santykių šeimoje ir bet kokių kitų dalykų, išskyrus vieną vienintelį – *itikėjimą*. Būtent tik *itikėjimas* nulemia jūsų prisikėlimo laiką. Ir jeigu tik jūs itikite, tada

jūsų gyvenimas tiek pasikeičia, kad labai greitai jūs ir patys, kiekvienas, imate pastebėti savo pasikeitusį požiūrį į aplinką. Ir palaipsniui jūs pamatote, kad vis atlaidžiau ir atlaidžiau vertinate kitų veiksmus.

Įtikėjimas yra jūsų gyvas ryšys su Tėvu, kada jūsų gyvenimas įgauna prasmę atiduoti visas savo pastangas, kad kuo geriau būtų kitiems. Tai nereiškia, kad kitiems jūs pataikaujate. Priešingai, jeigu anksčiau pataikavote, tai dabar, įtikėjus, pataikavimas išnyksta, nes savasis žmogiškasis gyvulinis ego ima silpti, o jo vietą vis labiau ir daugiau užima Tėvo jums padovanotos asmenybės tikrasis dieviškasis ego, kuris neturi nė menkiausio noro įsiteikti žmogiškajam gyvuliniam ego. Jūsų dieviškasis ego neieško sau naudos kitų sąskaita, lygiai taip, kaip jis nesiekia visomis priemonėmis iškilti virš kitų žmonių ego, kad galėtų pasidemonstruoti savo veikla prieš kitus.

Tačiau jis nesistengia ir slėptis už kitų nugaros, kada jam pasireiškėti yra sudarytos galimybės, kurios visada tam pasireiškimui yra sudarytos, tik žmogiškasis gyvulinis ego trukdo dieviškajam ego jas pamatyti ir jomis pasinaudoti, kad šituo savo tarnavimu kitiems jis ir pats tvirtėtų, o tuo pačiu vis labiau nustelbtų gyvulinio ego proto balsą.

Įtikėjimą jūs galite stiprinti malda ir gyvu pasikalbėjimu su Tėvu. O kada vis labiau ir labiau pajausite sielos troškimą tarnauti kitiems, nesiekiant sau jokių atlygių, kada vis nuoširdžiau ir nuoširdžiau bendrausite gyvai su Tėvu, savais žodžiais, savomis mintimis, tada patys patirsite savo gimimą iš dvasios, apie kurią aš jums buvau užsiminęs. Jūs tebeturėsite savo dabartinį fizinį kūną, bet jūsų charakterio blogos savybės jums pačiam netikėtai pavirs geromis savybėmis. Jūsų viduje įsiviešpataus Tėvo meilė, kurią jausite visą laiką. Ir būtent per šią Tėvo meilę, per gyvą ryšį su Tėvu ir praktinį tarnavimą visiems, jūs pamatysite, kad jūsų gyvulinis žmogiškasis ego yra išnykęs, jį pakeitė dieviškasis ego, kuriam visi žmonės, netikėtai, tapo sielos broliais ir sesėmis.

Ir dabar tarpusavio santykiai atsirėmė į Tėvo realiai patiriamą meilę. Ir toliau jie vis gerėja, nes Tėvo meilė vis labiau ir labiau yra patiriama, kuo daugiau jos atiduodama kitiems, be jokio išskaičiavimo. Ir tik dabar net ir savame mieste, o ne tolimoje šalyje, kiekvieną sutinkamą žmogų, savo sielos brolių ar sesę, nori apkabinti, priglauti prie krūtinės, ir pabučiuoti. Ir šitas noras yra realus, nes jis yra iš pačios sielos gelmės, kurioje Tėvo meilė ir įleido savo gyvą šaknį, kad vis tvirčiau ir tvirčiau augtų tvirtas ir gyvas Tėvo meilės medis, nešantis gerų darbų dvasios vaisius.

Ir dabar žmogus ne tik suvokia, bet ir realiai *patiria*, kad jame nebeliko baimės net šešėlio. Jis nustojo bijoti, kad kam nors perdaug atsivėrus, kas nors gali šitą jo nuoširdumą panaudoti prieš jį. Jis nebebijo to, ko anksčiau bijojo ne kas kita kaip jo žmogiškasis gyvulinis ego, kuriam svarbiausia buvo jis pats. Dabar, gimus dieviškajam ego, svarbiausias dalykas yra *kiti, visuma*. Dėl to nebeliko to, kam gali pakenkti kiti.

Štai būtent dabar net ir tolimame krašte tas pats mirtingasis jaučiasi patogiai ir nepatiria jokios baimės ar įtampos, kad demonstruotų išskirtinius jausmus šiame tolimame krašte sutiktam tautiečiui. Dabar jam visi žmonės yra tapę savais, nepriklausomai nuo rasės, religijos, ar kalbos. Dabar dieviškasis žmogaus ego į aplinką žvelgia Tėvo žvilgsniu. Jis visiems rodo lygiai tą pačią meilę, kokią ir pats gauna ir patiria iš Tėvo. Ir tokiam žmogui nebelieka skirtumo tarp šeimos narių, draugų, bendramokslų, bendradarbių, praeivių gatvėje. Jis jiems visiems spinduliuoja tuos pačius Tėvo meilės virpesius, kuriuos jis ir pats patiria.

Tačiau, kol kas, tik vienetai iš jūsų visame pasaulyje esate gimę iš dvasios. Dėl to net ir tų gimusiųjų iš dvasios Tėvo vaikų elgesį varžo jūsų pačių suformuotas nenormalus ir priešiškas tarpusavio elgesys. Dėl to ir jie priversti varžyti atvirus meilės protrūkius, kuriuos demonstruoti veržte veržiasi jų sielos. Lygiai taip, kaip ir Tėvas apriboja savo meilės virpesius jums, kiekvienam, pagal jūsų, kiekvieno, norą, tuos Jo meilės virpesius gerti. Lygiai taip, kaip Tėvui skaudu, kada jūs atstumiate Jo dalinamą, be perstojo siunčiamą jums meilę, taip ir Jo vaikams, kurie jau yra gimę iš dvasios, yra skaudu, kada jie irgi negali atvirai su jumis dalintis šitais pačiais Tėvo meilės virpesiais, kad jūsų neišgąsdintų. Todėl jie savo veiksmus priversti varžyti. Tačiau jie siunčia šituos pačius meilės virpesius tiek jums visiems, ir kiekvienam, tiek ir visai kūrinių, vidiniu spinduliavimu, jums net nematant ir nesuvokiant. Ir visa tai jie daro *jūsų* labai, *visumos* labai.

Ir mano šitie mokymai, kuriuos jūs dabar skaitote, taip pat yra skirti tam, kad tokių gimusių iš dvasios mirtingųjų daugėtų, kad jūs ir patys pradėtumėte mokyti kitus, jog visi esate sielos broliai ir sesės, visiškai nepriklausomai nuo to, kur gyvenate, kuo dirbate, kokius turtus turite, kokios religijos laikotės, kokiai rasei ar tautai priklausote, *visi iki vieno* esate sielos broliai ir sesės. Ir tik jūsų neišmanymas ir neįtikėjimas neleidžia jums pamatyti šito akivaizdaus dalyko – Tėvas yra vienas *visiems*.

Ir kuo greičiau jūs tuo patikėsite, kuo greičiau jūs įtikėsite, kuo greičiau gimsite iš dvasios, tuo greičiau paversite visą pasaulį Tėvo meilės žydinčiu sodu, kuriame visi bendru tarnavimu vieni kitiems

vesite Tėvo meilės dvasinius vaisius, kuriais ir maitinsite savo sielas. Ir tada pamatysite, kad nebeturite savo žmogiškojo gyvulinio ego, kuriam dabar vergaujate ir skiriate visas pastangas ir energiją, kad jį dar daugiau augintumėte, o tuo pačiu ir dar labiau vienas nuo kito nusigręžtumėte ir nutoltumėte. O toldami vienas nuo kito, jūs tolstate ir nuo manęs, lygiai taip, kaip tolstate ir nuo Tėvo, kuris yra jūsų viduje, nes Jo neieškote savo pačių viduje, o mėginate ieškoti vien tik išorėje.

Bendravimas su Tėvu ir su manimi yra prieinamas kiekvienam iš jūsų. Nėra nė vieno, kuris būtų atstumtas ar kuriam būtų neįmanoma su manimi arba su Tėvu užmegzti ryšio atsigręžus į savo vidų ir nuraminus savo taip beprasmiškai jus varginantį ir nenurimstantį protą. Ir jūs patys tuo galite įsitikinti, tiktai pabandykite nusiraminti ir pasikalbėti su manimi ar su Tėvu, kuris ir taip visą laiką yra jūsų viduje, per savo dvasią, Minties Derintoją.

Jeigu Tėvas viską žino apie jus, kaip ir aš viską žinau apie jus, tai argi nebūtų logiška ir jums apie Tėvą ir apie mane sužinoti daugiau negu jūs žinote dabar? Argi jūs nenorėtumėte su manimi, arba su Tėvu pasikalbėti ir pabendrauti, kaip su gyvu Tėvu ir su gyvu manimi? Jūs tikrai, kiekvienas, šito norite, tik nežinote, kaip su Tėvu, ar su manimi, užmegzti šitokią gyvą ryšį, kad ir jūs galėtumėte išgirsti nuolatinis mokymus, kurie būtų skirti jums, taip, kaip juos girdi ir šis mano apaštalas, kaip juos girdi ir kiti nuoširdžiai šitokio bendravimo trokštantys ir šitai nuoširdžiai bendraujantys mirtingieji. Jūs turite suvokti, kad kiekvienas iš jūsų esate *vienodai* mylimi. Ir kiekvienas iš jūsų turite *vienodas* galimybes su manimi ir su Tėvu bendrauti. Kiekvienam iš jūsų yra sudarytos *vienodos* sąlygos atsiverti savo Minties Derintojui, ar mano dvasiai, Tiesos Dvasiai, ir mano Partnerės, Visatos Motinos Dvasios, dvasiai, kurią jūs vadinate Šventąja Dvasia. Bet kiekvienas iš jūsų nevienodai šito atsivėrimo norite, ir dar mažiau šito atsivėrimo siekiate, manydami, kad tai nerealus dalykas, arba, kad jis neprieinamas jums, nes jūs nesate kuo nors ypatingi, nusipelnę, kaip nors išskirtinai pasižymėję.

Ir vis tik net ir šitas mano mokymas yra skirtas tam, kad jus nuramintų ir sustiprintų žengti tokį žingsnį ir leistų savo nepasitikėjimą išsklaidyti, kada ir jūs, kiekvienas šito trokštantis, galėsite įsitikinti tokiu prieinamu patyrimu ir jums.

Štai dėl ko jūs turite atsisakyti negyvų ritualų ir dogmų, kurios ir laiko jus paėmusios į savo nelaisvę jau per daugelį kartų, kad iš jūsų atėmė laisvą valią su Tėvu ir su manimi bendrauti kaip su gyvais, mylimais, ir mylinčiais *asmenimis*, o ne su dogmų išpažinimu, kurios jus tik atskiria ir nutolina nuo mūsų. Jūsų nuoširdus noras, pareikštas

mums, net ir labai nedrąšiai, tikrai bus išgirstas. Ir jūs išgirsite ir Tėvą, ir mane, kalbančius jums.

Kiekvienas iš jūsų stengiatės sukurti kuo geresnį materialų gyvenimą tiek sau, tiek savo šeimai, ir tam paskiriate visas savo jėgas, visą energiją, visą gyvenimą, ir dėl to visiškai nepergyvenate, kad tarp šitų įtemptų ir nuoširdžių laiką ir energiją pasiglemžiančių pastangų nelieka vietos nuoširdžiam pokalbiui su Tėvu ar su manimi. Ir jūs vieni, vien tik savo pastangų dėka, einate per savo sunkų ir sujauktą gyvenimą, tiesiog jį švaistydami veltui ir net nesusimąstydami, kad jį iššvaistėte. Ir Tėvui, ir man labai skaudu matyti jus taip vargstančius ir viską atiduodančius už savo materialų gerbūvį ir visiškai nieko nedarančius dėl savo dvasinio gerbūvio, kuris ir yra esminis pagrindas jums, akliems mirtingiesiems.

Nėra nė vieno žmogaus, kuris galėtų sukeisti šitą kūrinių egzistavimo skaitiklį su vardikliu. Jūs turite suvokti, kad *visa kūrinija* sudaro *visumą, kurios pagrindas, arba skaitiklis, yra dvasia*. Net ir visos materialios visatos, net ir pats materialus Rojus, yra tiktai gyvenamoji vieta *dvasioms*. Ir būtent dvasių, sielų, ir net mirtingųjų *dvasiniai tarpusavio ryšiai ir tarnavimas* paverčia visą kūrinių *gyva ir veikiančia*. Bet ne atvirksčiai. Visos jūsų gyvenimo pastangos turi būti *dvasinės* ir nukreiptos į tarpusavio ryšių užmezgimą dvasinės meilės pagrindu visose savo veiklos sferose – politikoje, ekonomikoje, mene, sporte, moksle, švietime, kultūroje, šeimoje, religijoje, asmeninėje veikloje. Dvasinis mąstymas turi tapti jūsų gyvenimo skaitikliu, o materialus dabartinis mąstymas turi iš dabartinio skaitiklio vietos nusileisti į vardiklio vietą. Jūs turite suvokti, kad jūs patys tikrai pradėsite gyventi daug geriau, kada dvasinį skaitiklį atstatysite į savo vietą, kada jis užims viešpataujantią vietą, tada ir jūsų veikos materialus vardiklis igaus visiškai kitokių atspalvių, kurių dabar net ir įsivaizduoti negalite. Ir jūsų visų materialus gerbūvis *pakils neatpažįstamai*, nes visą savo veiklą paskirsite Tėvui ir visumos labui, o ne sau ir savo šeimos labui.

O kad tokia padėtis įsivyrautų, kad jūs patys susivoktumėte, kaip gi tvarkyti savo įvairiapusę veiklą, jūs ir gausite mokymus tiek iš Tėvo, tiek iš manęs, jeigu tikrai šito sieksite nuoširdžiai ir atkakliai. Aš jus raginu, kiekviena, *nustokite būti tinginiai* dvasinėje sferoje ir imkitės veiklos net ir taip, kaip imatės materialios veiklos. Šitaip jūs ne tik padėsite sau, bet ir visai kūriniųjai, padėsite savo valstybei, ir visai žmonijai.

Kiekvieno iš jūsų dvasinės pastangos turi milžiniško poveikio visiems kitiems. Jūs jau turėjote puikiai suvokti iš mano ankstesnio aiškinimo, kad viskas visoje kūriniųjoje yra tarpusavyje susieta ir veikia

kaip *sistema*. Ir tik nuo jūsu, kiekvieno, asmeninio noro dvasiškai tobulėti, priklauso, kiek šita kūrinių sistema veiks sklandžiau ar prasčiau vieno individo pasireiškimo joje požiūriu.

Jūs turite suvokti, kad sistemos jūs nepažeisite, bet savo asmeninį gyvenimą jūs galite paversti ugnikalniu, kuris niekada nejaus ramybės, o dėl to tik švaistys savo energiją tuščiai ir nesuvokdamas, kad ji pati jį artina prie pabaigos iš kurios nėra kelio į amžinąją ateitį. Todėl net ir visą gyvenimą nugyvenus visą laiką degančiu ugnikalniu ir iš kitų susilaukus daug gerų ir įvertinančių žodžių, sielos viduje liks šalta tuštuma, kuri nebegirdint savajam žmogiškajam gyvuliniam ego pagyrų, pasiners į dar didesnę tamsą ir pajus dar didesnę nerimą. Nei turtai, nei blizganti aplinka nebus toji sielą gaivinanti erdvė, kurioje palaimos būsenoje galėtų siela išskleisti savo sparnus laisvos valios skrydžiui Tėvo meilės oro srovėse.

Būtent dėl to, kad šitaip neatsitiktų, aš jus labai rimtai raginu, atsigrežti į Tėvą, esantį jūsu, kiekvieno, viduje, ir pradėti nuoširdžiai bendrauti su Juo.

108. Gyvojo ryšio su Tėvu užmezgimas

Aš jums jau buvau užsiminęs apie tą kelią, kaip užmegzti nuoširdų ir gyvą ryšį. Dabar dar pakartosiu, nes tai yra pats svarbiausias dalykas žmogaus gyvenime – užmegzti gyvą bendravimą su Tėvu.

Jeigu prieš du tūkstančius metų, kada aš buvau tarp jūsu ir kaip vienas iš jūsu, nebūčiau bendravęs su Tėvu, aš nebūčiau galėjęs pasisemti iš Jo išminties, ramybės, kantrybės, ryžto, drašos, o labiausiai, meilės, tai jokių būdu aš nebūčiau galėjęs savosios užduoties įvykdyti iki pat galo. Tik gyvas ryšys su Tėvu, mane, kaip mirtingąjį, palaikė per visą mano gyvenimą žmogiškuoju pavidalu, kada aš pajutau vis daugiau ir daugiau, kad Tėvas yra toji tvirčiausia uola, ant kurios aš galiu stovėti ramus net ir pačios didžiausios audros pačiame verpete.

Ir šitas pats Tėvo suteikiamas gyvas ryšys yra šiandien prieinamas ir jums, kiekvienam. Neatstumkite jo, neignoruokite jo, nebijokite jo, naudokitės juo, nes jis yra sumanytas paties Tėvo ir jūsu visų labui. Nesvarbu kokioje jūs būtumėte vietoje, nesvarbu, koks būtų dienos ar nakties metas, šitas ryšys yra jums, kiekvienam, prieinamas *visada ir visur*. Tik jis atsiveria jums tada, kada jūs viską pasaulyje užmiršę nuoširdžiai pradėdote kalbėtis su Tėvu, kaip su nuoširdžiausiu ir patikimiausiu draugu. Jūs pasakojate Jam apie savo sunkumus, skausmus, ir vargus, pasidalinate su Juo savo džiaugsmiais ir maloniais pergyvenimais, su Juo jūs kalbatės iš visos širdies, nes taip

gali kalbėtis tik atsivėrusi siela. O kad lengviau bŭtŭ jums atsiverti, kad protas apsiraminutŭ, tai prieš tai savais ŭodŭiais iŭstarkit tyliai: “Tėve, aŖ skaičiau Jėzaus mokymus, jis pasakojo apie Ŗitokiŭ imanomŭ bendravimŭ su Tavimi, aŖ Ŗlovinu Tave, kaip patŭ nuostabiausŭ Tėvŭ, kuris nusileidŭia iki paties maŭiausio, kad su juo bendrautŭ. AŖ noriu su Tavimi bendrauti, todėl aŖ noriu pasipasakoti viskŭ, kas Ŗiandien mane neramina ir dŭiugina, kas vargina ir skaudina, kas painioja ir klaidina, kas man padeda ir teikia dŭiaugsmŭ. Tėve, tik Tu gali suprasti mane, nes Jėzus aiŖkino savo mokymuose, kad Tu esi ir mano viduje. Dėl to ir gali mane suprasti kaip niekas kitas, kuris ŭ mano vidŭ patekti negali.”

Ir viskŭ pasipasakokite apie save, apie savo gyvenimŭ. Ŗitas pasakojimas yra reikalingas jums. Tėvas jus paŭista iŖ vidaus ir net geriau uŭ jus. Ŗitas pasakojimas reikalingas jums, kad atsiverdami savo siela jŭs nuramintumėte savo protŭ, nes tik nurimėŖ protas gali iŖgirsti, kŭ sako Tėvas, kŭ sakau aŖ.

Ir kada pasipasakosite apie save, iŖ paėios sielos gelmėŖ, kad net ir aŖaros galėŖ vilgyti jŭsŭ akis, nesidrovėkite jŭ, tai nuoŖirdumo aŖaros, tai skaisėios sielos aŖaros, jau galinėios pareikŖti ir savo nuostatas, tada ramiai patylėkite ir pasėdėkite. Dėl nieko nesisielokite. Jeigu ir neiŖgirsite Tėvo balso, nesijaudinkite. Tėvo balso virpesiai yra labai aukŖto daŭnio, o jŭsŭ siela dar neturėjo kur iki Ŗiol pasireikŖti, kad pati galėtŭ irgi tokio aukŖto daŭnio virpesius pajausti. Jŭ visŭ laikŭ nustelbdavo jŭsŭ ŭmogiŖkojo gyvulinio ego ŭemi virpesiai, kurie jus ir laikė vien tik materialaus maŭtymo vergovėje. Dėl to jŭsŭ sielai gali prireikti nemaŭai laiko tokiems nuoŖirdiems pokalbiams su Tėvu ir tokiems tyliems ir ramiems pasiklausymams, kad ji pati galėtŭ priprasti prie vis dvasingesniŭ ir dvasingesniŭ tokio atsivėrimo akimirkŭ ir tuo paėiu pasiekti Tėvo virpesiŭ aukŖtesnŭ lygi, kad tuo paėiu iŖgirstŭ ir Tėvo praneŖimus, skirtus bŭtent jai.

Tik nuoŖirdŭios ir atkaklios pastangos atneŖa sėkmė ir siela sulaukia palaimingo atlygio – iŖgirsta Tėvŭ, kalbantŭ jai. Tai tokia akimirka, kada ji niekaip nebegalėŖ likti tokioje pasyvioje padėtyje, kaip iki Ŗiol. Ji pradėŖ vis labiau ir labiau pareikŖti savo tvirtėjančŭ balsŭ ir nuostatas ŭmogiŖkojo egoistinio proto atŭvilgiu, kad ateis laikas, kada ŭmogiŖkasis protas pasiduos daug aukŖtesniam ir skaistesniam sielos proto maŭtymui, kuris visada remiasi Tėvo vedimu iŖ vidaus ir daug gilesne iŖmintimi, taip pat sielos protŭ pasiekianėia iŖ Tėvo, per Jo dvasiŭ, Minties Derintojŭ.

Vien tik Ŗitas ryŖys, gyvas ryŖys su Tėvu, ŭmoguŭ pakeis tiek, kad jis nebejaus nepasitikėjimo savo jėgomis. Jis ne tik pajaus Tėvo realumŭ, ar mano realumŭ, priklausomai nuo to, su kuriuo iŖ mŭsŭ bendraus, bet jis taip pat pradėŖ ir kitiems savo sielos broliams ir seserims

skleisti didesnę šviesa, nes jis gaus tokių mokymų, kokių nė vienas dar nebus perskaitęs ir girdėjęs iki tol tokiais suprantamais ir paprastais žodžiais, nes šis Tėvo sūnus ar dukra dalinsis ne tik pačiu mokymu, bet ir savuoju patyrimu, o ne cituos skaitytus, ar girdėtus iš kitų, mokymus.

Toks dalinimasis savuoju patyrimu yra daug veiksmingesnis, negu sausas kitų skaitytų ar girdėtų mokymų atpasakojimas. Dalinantis savuoju patyrimu visada dalyvauja pati to besidalinančioji siela, kuri būtent ir patyrė visa tai, ką žmogus pasakoja kitiems. Ir kai kuriomis akimirkomis, kada ir vyksta pasidalinimas patyrimu, siela pasiūnčia į žmogaus materialų protą savo aukštesnius virpesius, kad žmogus akimirka vėl patiria tokius pačius pojūčius, kokius juto, tik daug stipriau, paties bendravimo su Tėvu metu. Ir nuoširdus besiklausantysis ar net keli, daug imliau reaguoja į tokio patyrimo perteikimą negu į kokios nors, net ir panašios, informacijos atpasakojimą be paties patyrimo.

Štai dėl ko patyrimas yra labiau vertinamas negu vien tik teorinis samprotavimas, kad ir labai išmintingas. Patyrimas suteikia augimą patiriančiajam, o dalinantis juo su kitais, taip pat yra perduodami aukštesni energetiniai virpesiai besiklausantiems, nes pati siela siūnčia savo tiesioginius ir aukštesnius virpesius, ne vien tik žmogaus sąmonę, kurios virpesiai yra daug žemesni.

Gyvas bendravimas su Tėvu, ar su manimi, yra ne tik jūsų asmeninis ugdymas, bet lygiai taip ir visos visuomenės dvasinis vystymas. Prieš du tūkstančius metų mano sielos broliai ir sesės tokių galimybių dar neturėjo, nes dėl Liuciferio maišto, būtent šios vienodos galimybės buvo pažeistos. Ir man teko savosios misijos turinį išplėsti dar viena užduotimi – užbaigti Liuciferio maištą manosios visatos Satanijos sistemoje. Ir tą aš iki galo įvykdžiau, ant Hermono kalno atsilaikęs prieš Šėtono gundymus. Ir šituo pačiu pažeistos vienodos galimybės bendrauti su Tėvu vėl buvo atstatytos, kada aš sugrižau pas Tėvą, ir kada mes pasiuntėme savo dvasias: Tėvas – Minties Derintojus į kiekvieno nesutrikusio proto vaiko vidų, aš – Tiesos Dvasią virš visų materialių kūnų, ir ji visada įeina irgi į vidų, kada tik žmogus nuoširdžiai šito prašo.

Dabar jūs visi turite nuostabias galimybes naudotis šitų pagalbininkų suteikiama pagalba, kaip ir Šventosios Dvasios pagalba, kuri niekada nebuvo nutraukta, net ir maišto izoliacijos sąlygomis. Ir jeigu tik jūs suvoktumėte, kaip jūs daug galite prisidėti prie visos žmonijos vystymo, prie jos dvasinio ugdymo, kiekvienas, jeigu tik jūs suvoktumėte, kiek mažai, jums prieinamomis galimybėmis, naudojotės, tai jūs puikiai suprastumėte, kodėl šiandien yra tokia

apverktina padėtis jūsų planetoje, kodėl iki šiol jūs turite tiek daug kančios ir skausmo ne tik jūsų vidiniame gyvenime, bet ir fiziniame kūne, kuri vargina įvairios fizinės ligos.

Ir užtenka jūsų tik vieno, kokybiškai milžiniško žingsnio, *itikėti ir užmegzti su Tėvu gyvą ryšį*, ir žmonijos vargai ir skausmai nuplauks kaip debesys danguje, kada net ir nepastebi žmogus, kas gi juos taip be pastangų nunešė kažkur tolyn.

Ir jums itikėjus ir užmegzus ryšį su Tėvu, visi kankinantys vargai, jums visiškai nededant jokių šitiems patiems vargams įveikti pastangų, visi bus nunešti nežinia kur. Jų *nebeliks*.

Šiandien tuo jūs negalite patikėti. Bet aš žinau daug daugiau negu jūs galite net ir įsivaizduoti, kad tokius dalykus galima žinoti iš viso, nes apie tokių dalykų net patį egzistavimą jūs nieko nežinote. Dėl to, jeigu jūs mano mokymu pasiremsite ir pamėginsite juo pasinaudoti praktiškai jį pritaikydami savo kasdieniame asmeniniame gyvenime, jūs patys, kiekvienas, patirsite mano žodžių teisingumą.

Tačiau, ar jūs šitą mokymą taikysite savo gyvenime ar ne, spręsti jums, kiekvienam, asmeniškai. Net jeigu jūs ir susirinktumėte į grupę bendraminčių ir bendrai sutartumėte šitais mokymais pasinaudoti, vis tiek sprendimas būtų priimamas *asmeninis, ne grupinis*. Nėra nė vieno stipresnio poveikio, net ir pačioje vieningiausioje grupėje už Tėvo poveikį iš vidaus kiekvienam iš jūsų. Dėl to anksčiau ar vėliau, kiekvienas iš jūsų turės tokį apsisprendimą priimti. Vieninga grupė gali tokį *asmeninio* apsisprendimo kelią sutrumpinti arba palengvinti, bet vis tiek net ir pats dvasingiausias kolektyvas negali priimti asmeninio sprendimo už tą patį kolektyvo narį. Laisva valia gali pasireikšti tik tada, kada ji yra *asmeninė, bet ne kolektyvinė*. Kolektyvinė valia yra tada, kada nusprendžia dauguma, ir mažuma turi paklusti daugumos priimtam sprendimui. Tačiau ryšyje su Tėvu, dvasinio augimo kelyje, viską lemia *laisvos valios* sprendimas.

109. Bendravimas su paprastais kitų kraštų žmonėmis suartina su tais kraštais

Kada aš buvau atėjęs žmogiškuoju pavidalu, tada lygiai taip žmonės domėjosi, kas vyksta kituose kraštuose. Ir vienintelis tokių naujienu šaltinis buvo keliavimas. Aš tikrai patyriau daug malonių akimirku bendraudamas su kupranugarių vilkstinių keleiviais, keliavusiais per Nazaretą po visą tuometinės Romos imperijos pasaulį. Nuo pat vaikystės man pasisekė, kad tiek daug galėjau bendrauti su įvairiais žmonėmis, nes labai daug vilkstinių varovų ateidavo pas mano tėvą į jo nedidelę kalvę, kad jis sutaisytų, kokius nors sugedusius diržus su

metalinėmis sagtimis ar kupranugarių pakinktus. Mat tėvas taip pat, kada prispirdavo reikalas dirbo ne tik staliumi ar kalviu, bet ir tvarkė kupranugarių pakinktus, diržus, ir įvairius odinius krepšius.

Aš labai gerai įsidėmėdavau žinias, išgirstas kalbantis tėvui su atvykėliais, apie kitus kraštus. Man pačiam labai norėjosi pamatyti tuos kraštus, kad ir pats galėčiau patirti tokią įvairų gyvenimą, kokią patirdavo vilkstinių varovai, keliaudami ištisomis savaitėmis po Viduržemio jūros pakrantę, ar tolyn į Romos imperijos gilumą. Aš norėjau ne klausytis, ką kalba kiti, bet pats dalyvauti tuose pokalbiuose. Ir labai anksti pradėjau ir pats klausinėti atvykėlių tai, kas man buvo įdomu. Jeigu tėvas labiau domėjosi keliavimų saugumu, kaip dažnai karavanus galėdavo užpulti ir atimti visas prekes plėšikai, tai mane labiau intrigavo tų žmonių gyvenimo kasdienis patyrimas. Aš labai norėdavau sužinoti apie įvairių kraštų papročius, kaip žmonės bendrauja, kuo jie kasdien kvėpuoja, kuo gyvena. Dėl to vis dažniau ėmiau juos šito klausyti ir pats. Ir mano klausimai jiems atrodydavo tokie rimti, kad jie rimtai ir atsakinėdavo. Atsakinėdavo ne kaip vaikui, bet kaip suaugusiam. Tačiau juos išgąsdindavo mano klausimai apie įvairių kraštų religiją, apie tų tautų tikėjimą į Dievą, nes jie tokiais dalykais kituose kraštuose mažai domėdavosi, kas prasilenkdavo su jų pačių tikėjimu. Taip, kad net ir kelionių metu jie negalėdavo pamatyti tų tautų gyvenimo iš vidaus, matydavo tik tiek, kiek patiems tekdavo susidurti su kitonišku gyvenimu savo kasdieniuose reikaluose. Ir ne daugiau. Štai dėl to man pačiam vis labiau ir labiau ėmė kilti nenumaldomas troškimas patirti tų tautų gyvenimą iš vidaus, susipažinti ne tik su jų išoriniu, ir tik materialioms akims matomu gyvenimu, bet pajauti savo visa siela, kuo kiti žmonės kvėpuoja savo viduje, kokia yra jų gyvenimo dvasia.

Kada dabar jūs turite tokias įvairiapuses naujiųjų perteikimo priemones, tokias greitas keliavimo priemones, jūs patys galite vieni su kitais bendrauti daug laisviau negu anais laikais. Ir jūs galite padėti tiems, kurie dėl įvairių priežasčių patys keliauti negali. Jūs galite tas keliones parodyti per televiziją ar internetą, galite jas aprašyti laikraščiuose ir knygose, galite pasakoti apie jas per radiją, kad kuo daugiau žmonių pažintų vieni kitus. Tačiau visa tai jūs turite daryti ne žvelgdami iš paviršiaus, lygiai taip, kaip žvelgdavo vilkstinių keliauninkai, bet turėtumėte patys dalyvauti kitų kraštų kasdienio gyvenimo patyrimo iš vidaus. Turistas niekada nepamatys bet kokios kitos tautos gyvenimo, jeigu jis bendraus tik su vietiniu gidu ir vaikščios tik tais maršrutais, kurie yra numatyti ekskursijoms. Tokios kelionės nesuteikia kitos tautos pažinimo tikrojo skonio, tai lygiai taip, kaip būtų valgomas nesūdytas maistas. Valgai ir jauti, jog kažko trūksta, kad liežuvis jaustų viso skonio pilnatvę.

Būtent dėl šito skonio pilnatvės aš ir keliavau pats tiek po Viduržemio jūros pakraščius, tiek ir pačia jūra, aplankydamas salas, tiek ir pasiekdamas ir Romą, ir Atėnus, ir daugelį kitų miestų, kad juose pagyvenčiau ir praleisčiau laiką su paprastais žmonėmis, kad iš bendravimo su jais galėčiau pažinti jų gyvenimą toki, kokio per trumpą laiką negali pamatyti vien tik materialių akių žvilgsnis, kad ir kaip to norėtų.

O geresnis kitų pažinimas suartina vienus su kitais. Juk kada bendrauji su paprastais žmonėmis, tai ne tik tu sužinai apie kitus, bet ir kiti sužino apie tavo kraštą, kuriame jiems gal ne tik neteko būti, bet gal niekada ir neteks. Ir tada pajunti, kad tu net ir būdamas vienas, tuo metu atstovauji visam savo kraštui, nes kiti į tave žvelgia taip, tarsi tavajame krašte visi žmonės yra tokie, kaip tu.

Dabartinis jūsų keliavimas yra išpūdžių ir pramogų ieškojimas, o turėtų būti jūsų pačių gilesnio požiūrio į žmogų siekimas, kad plėsdami savo pažinimą, jūs galėtumėte su savo sielos broliais ir seserimis suartėti. Lygiai taip ir tie, kurie jus sutinka kituose kraštuose, į jus žvelgia ne kaip į savo sielos brolius ir seseris, bet kaip į atvykėlius, iš kurių galima pasipelnyti.

Turizmo tikslas dabar visiškai neatitinka tikrojo savo turinio, nes jis vietoje pažinimo ir suartėjimo tarp įvairių kultūrų, savanaudiškų verslo žmonių, yra paverstas pasipelnymo šaltiniu. Tokia veikla yra žalinga pačiam turizmui.

Ir vien tik dėl to, kad jūs nesate atradę Tėvo savyje, jūs nedrįstate turizmo krypties iš komercijos pakeisti į suartėjimo priemonę, kad žmonės galėtų apsigyventi ne prabanguose viešbučiuose, bet šeimose, ir drauge su tomis šeimomis dalyvauti jų kasdieniame gyvenime, o vakarais susiburti į vieną išplėstą bendrą šeimą, kad vieni su kitais geriau susipažintų ir pasidalintų savo patyrimais.

Dabar jūsų žvilgsnis yra nukreiptas į girdėtus ar matytus pastatus, architektūros statinius, pramogas ir atsipalaidavimą, bet visiškai už akiračio palikdamas paprastą žmogų ir jo kasdienio gyvenimo paragavimą iš vidaus.

Toks turizmas jums atrodo gal net neįmanomas, bet ateityje jis bus labai paplitęs visoje planetoje. Vien tik išorinio blizgesio akims ir patogumo materialiam kūnui ieškojimas kitoje aplinkoje niekuo nesiskiria nuo jūsų gyvenimo savame krašte, kur irgi siekiate tik paviršiuje blizgančių dalykų. Dėl to toks turizmas suteikia jums daug išpūdžių ir malonumų, bet neugdo jūsų sielos, neleidžia jai atrasti naujų savo brolių ir seserų, gyvenančių kitokioje aplinkoje, turinčių

kitokią gyvenimo tikslo bei prasmės ir Dievo sampratą, priklausančių net kitai rasei.

Ir savo betarpišku bendravimu šeimose, jūs galėtumėte praplėsti ir tų šeimų požiūrį. Ir visiškai nesvarbu, kad jūs negalėtumėte susikalbėti jų kalba, kalbėtų atsivėrusių sielų kalba, kuri yra bendra visiems. Jūs daug ką suprastumėte iš konkrečių gestų, veiksmų. O vertėjas kasdien gyventų vis su kita šeima, kad bent vieną dieną jūs galėtumėte giliau pabendrauti su tos šeimos nariais. Tuo tarpu vakarais vyktų visų bendras suėjimas vienoje iš šeimų.

Kol toks turizmas neegzistuoja, tol atrodo, kad jis būtų nepopuliarus, gal net varginantis. Tačiau kuo greičiau jis bus pradėtas, tuo daugiau jūsų norės jame dalyvauti. Tereikia tik pertvarkyti *save*. O toks pertvarkymas yra vienas vienintelis – atrasti Tėvą savyje, kad visus žmones, nesvarbu, kur jie gyventų ir kokios rasės būtų, laikytumėte savo sielos broliais ir seserimis. Ir tada patys pradėsite trokšti pažinti tuos kituose kraštuose gyvenančius sielos brolius ir seseris ne žvelgdami per turistinio autobuso langą, bet betarpiškai bendraudami su jais pačiais, su jų šeimomis, su jų vaikais. Ir tada imsite vis labiau ir labiau suvokti, kad ir jie yra lygiai tokie patys Tėvo vaikai, kaip ir jūs, turintys savo meilę ir skausmą, savo džiaugsmą ir liūdesį, savo kasdienes problemas ir svajones. Ir tada jūs pradėsite visiškai kitaip žvelgti į tuos vaizdus, kuriuos dabar perša televizija ir spauda. Jūs patys prarėgėsite ir suvokssite, kad visą laiką buvote nuodijami vien tik lėkštais pajuokavimais, išoriniu paviršiniu blizgesiu ir gausybe prievartos scenų tiek filmuose, tiek žinių laidose ar laikraščių ir žurnalų puslapiuose.

110. Dabartiniai televizijos, radijo, spaudos, interneto žemi virpesiai kenkia žmonijai

Jums visą laiką nuolat siūloma, iš esmės, tik žemus virpesius skatinanti informacija. Jūs negaunate nieko teigiamo, nes tie, kurie šitokias laidas ir straipsnius perša jums, patys gyvena tokiuose žemuose virpesiuose. Jie net nesugeba suvokti, kad tokia savo veikla jie griaua jūsų visų genofondą. Jie silpnina jūsų visų imuninę sistemą, žadina vien tik žemus troškimus – pyktį, pavydą, kerštą, populiarumo siekimą, turto siekimą, valdžios siekimą, prievartos demonstravimą, nusikalstamumą, narkomaniją, nutolimą nuo Tėvo.

Aš jums jau aiškinau apie kyšininkavimo žalingą poveikį ir tam, kuris kyšį duoda, ir kuris jį ima, o taip pat ir apie žalą, kurią jie suteikia savo žemų virpesių spinduliavimu aplinkiniams, ypač tiems, su kuriais bendrauja daugiausiai – šeimos nariams ir bendradarbiams – ir net

visai visuomenei. Kyšininkavimo išplitimas kenkia visos visuomenės atsparumui net ir įvairiausioms ligoms.

Lygiai tas pats yra ir su masinių informavimo priemonių pateikiama bet kokia informacija, kuri žadina ir stiprina žmogaus žemus gyvulinio ego virpesius. Jeigu jūs žiūrite tokias laidas, ar skaitote tokius straipsnius, kur pasakojama apie nusikaltimus, karo epizodus, apie bet kokius prievartos veiksmus, apie prabangius pokylius ir priėmimus, apie politikų nedorus poelgius, apie materialius turtus, ar apie bet kokius kitus dalykus, kurie nėra susiję su jūsų tikrojo dvasinio aš ugdymu, tai jūsų sąmonėje yra vis stipriau sužadunami žemi virpesiai, dar iki sąmonės lygio neprasiveržiantys, jeigu tokiais dalykais nesidomite nuolat. Tačiau, jeigu tokias laidas žiūrite nuolat, ar tokius straipsnius skaitote irgi dažnai, tai, jeigu nors akimirka pajuntate nors mažiausią pavydo dėl aprašomo turtuolių gyvenimo ar susierzinimo dėl politiko nesąžiningumo impulsą, tai jau rodo, kad iš sąmonės tokie žemi virpesiai išsiveržė į jūsų sąmonės lygį. Ir jeigu tokių laidų žiūrėjimo ar tokių straipsnių skaitymo nenutrauksite, tai šitie žemi virpesiai jus pasiglemš ir jūs prarasite ne tik ramybę, bet patirsite fizinio kūno sveikatos sutrikimų. Jus jau įsiurbia siaubingai žemų virpesių liūnas, kad jūs tampate panašūs į kyšininką arba narkomaną – jūs nebegalite atsitraukti nuo televizoriaus, kad išgirstumėte tokių lėkštų ir banalių pranešimų, ar kad paskaitytumėte tokių vulgarių straipsnių, kurie jus žudo iš vidaus. Jūs tampate lygiai tokiu pačiu informacijos narkomanu, kokiu yra ir narkotikus vartojantis.

Dabartinė televizijos, radijo, spaudos, ir interneto padėtis pasaulyje yra pragaištinga visai žmonijai vien dėl to, kad ji yra paversta verslu dėl *pelno*, o ne pasaulio bendravimo ir geresnio pažinimo *šviesos priemone*. Ir tą nulemia ne pati žmonija, kaip visuma, bet tie turčiai, kurie šitokį gyvenimo ritmą ir turinį primeta *visiems* kitiems, kurie tokio paties pasirinkimo geriau pažinti pasaulį ir jo žmones, *kol kas*, neturi. Jiems telieka tik Tėvo suteikta laisva valia – nebežiūrėti tokių laidų iš viso, nesiklausyti tokių radijo laidų, neieškoti internete tokių žemus virpesius žadinančių svetainių, neskaityti tokių straipsnių ir atsisakyti laikraščių ir žurnalų prenumeratos.

Tai *vienintelis* kelias apsisaugoti nuo ligų. Dar daugiau, tai vienintelis kelias išgelbėti visuomenę, nes tokia neigiama įtaka labai stipriai veikia vaikus. Ir kuo jaunesniame amžiuje vaikai pripranta prie tokių programų ar kompiuterinių žaidimų, skatinančių žemus virpesius, tuo lengviau ir greičiau jie praras bet kokią atsparumą ligoms. Jūs net nesuvokiate, kad būtent leisdami vaikams žiūrėti prievartos filmus ar žaisti panašius kompiuterinius žaidimus, jau dabar klojate pamatus

skausmingam jų gyvenimui su ligomis ir nusivylimais ir labai ankstyva fizine mirtimi.

Dĕl to dabartinių televizijos, radijo, spaudos, interneto svetainių savininkų ir darbuotojų nesuvokimas, kad pelnas bet kokia kaina tuo paĉiu yra ir űito paties pelno sunaikinimas, nes greitu laiku, jeigu jųs savo sampratos nepakeisite į tarnavimo visumos labai sampratą, tai nebebus nė kam ir naudotis jųsų siųlomomis iškreiptomis, savanaudiškomis, ir ųudanĉiomis paslaugomis.

Kada jųs aplinkui vis daugiau ir daugiau matysite, kaip masiškai mirűta jauni ųmonės, kaip mirűta vaikai, tada niekam nebebus ir galvoje domėtis tokiais dalykais, kurie űiandien jus visus yra paglemųę ir įtraukę kaip liųnas. Jųs ir patys pradėsite panikuoti, kada ir jųsų vaikas bejėgiškai mels jųsų padėti, o padėti bus jau vėlu, nes prie savo vaiko, mylimo vaiko, mirties bųsite prisidėję savo űitokia kenksminga veikla, kuri dabar jums atrodo, kad neűa gerą pelną. Tai apgaulinga iliuzija. Ir kuo greiĉiau iš jos išsivaduos tie, kurie űiandien formuoja jaunos kartos idealus – materialius idealus – bųti panaűiems į jųsų paĉių sugalvotas turtingas muzikos ųvaigųdes ar sportininkus, įtakingus politikus ar verslininkus, tuo geriau ir paĉiam jaunimui, ir visai visuomenei, kurios pamatus klojate dabar ateiĉiai.

Mėginimai gyventi űia diena be įųvalgos į ateitį yra praųūtingi visai visuomenei. Jeigu tik viskas nukreipiama į akimirkos malonumus, visiškai nesiejant űitų paĉių malonumų pasekmių ateityje – tai lygiai tas pats, kaip mirties nuosprendžio pasiraűymas sau paĉiam ir visuomenės ateities gyvenimo apsunkinimas. Jųsų dabar toks mėgiamas űųkis: „Gyvenimas yra vienas, išnaudokime jį iki galo!“ neatitinka tikrovės, jeigu nėra űitam paĉiam űųkiui suteikiamas prasmingumas, o į jį ųvelgiama vien tik kiekybiniu poųiuriu. Dĕl to teisingiau bųtų jį pakeisti tokiu: „Gyvenimas yra vienas, ir jis yra amųinas, tik su Tėvu savyje, atraskime Jį viduje!“

Ir jeigu tik jųs pradėtumėte vadovautis manuoju jums siųlomu űųkiu, tada labai greitai pastebėtumėte, kas jums trukdo, aplinkui, űitą űųkį paversti jųsų gyvenimo siekiu. Ir jųs pamatytumėte, kad didųiausia kliųtis yra jųsų paĉių neparengtas ir labai egocentiűskas protas. Jis visur mato vien tik savojo aű interesą ir viską matuoja tik juo. Todėl ir stengiasi viskuo prisistinti, ir kuo daugiau, ir per kaip įmanoma trumpesnį laiką. Kuo daugiau išpųdųių per keliones, kuo daugiau pinigų darbe, kuo daugiau draugų aplinkoje, kuo daugiau turto namuose, kuo daugiau patogumų kųnui. Ir visa tai yra vien tik kiekybiniai gyvenimo aspektai. Nė vienas iš jųų nėra kokybinis. Kodėl nė vienas iš jųsų nepakeiĉiate űitų paĉių siekių kokybiniais – kuo didesnio dvasinio patyrimo kelionėse, kuo geriau padaryti darbą, kuo

daugiau atsiverti sielos broliams ir seserims ir dalintis su jais savuoju patyrimu, kuo daugiau *dvasinės* meilės šeimoje ir aplinkoje, kuo daugiau tarnavimo.

Ir kada jūs pradėsite mąstyti šitaip patys, kada pradėsite šito mokytį savo vaikus, o mokytojai savo mokinius, tada jūsų kasdieniai siekiai, kurie šiandien visi yra užgožti vien tik kiekybinių poreikių patenkinimo aistros, pavirs į kasdienes prasmingus siekius, visą laiką, šiandien vis tobulinti tai, kas buvo padaryta vakar. Ir tada pradėsite pastebėti, kad kokybiniai siekiai atneša didesnį pasitenkinimą negu kiekybiniai, nes būtent jie padeda jums vystyti savo požiūrį į savo kasdienes veiksmus ir pažvelgti į ateitį daug atidžiau. Tada pamatysite, kad šitoje veikloje jums kažkas padeda, kažkas jus sustiprina, tarsi nematoma ranka kilstelį jus, kada reikia įveikti kokią kliūtį, kuri atrodė neįveikiama. Šitoks jūsų kokybinis žvilgsnis visiškai kitaip pradeda vertinti ateities perspektyvas tiek sau pačiam, tiek savo šeimos nariams, nes šitame vertinime atsiranda vietos ir visos visuomenės ateičiai, kuri, iš esmės, visiškai neegzistavo, kada siekėte vien tik kiekybinių gyvenimo malonumų.

Kiekybinis žmogaus gyvenimas yra labai įtemptas ir pilnas nerimo, kad dar ne viskas padaryta, kad būtų malonumų patirta dar daugiau. Visa, ko tik žmogaus savanaudiškas ego trokšta sau, pasiekti ir gauti pilnutinį pasitenkinimą yra ne kas kita, kaip gryna iliuzija.

111. Reklamos įkaitu tapo žmonija

Jūs patys matote, kiek yra pasaulyje pagaminama įvairiausių ir gražiausių produktų, prekių, gaminių, kaip visa tai su blizgesiu pateikiama jūsų akims ir ausims, kaip visa tai peršama, kad tik jūsų protas būtų dar labiau gundomas siekti tokių daiktų visomis įmanomomis pastangomis. Ir tą jūs pavadinate reklama. Reklama yra savo pačių susinaikinimas, savo tikrojo aš atsisakymas vardan vergavimo iliuzijai. Jūs net nesusimąstote, kad dabartinė reklama yra ne kas kita, kaip visą žmonijos ateitį pražudantis instrumentas, kuris sukuria vien tik kiekybinį gyvenimą tiems, kurie ją perša, ir tiems, kurie reklama naudojami. Jūs net nesusimąstote, kad kiekvienas reklamos demonstravimas į jūsų pašamonę išspraudžia dar vieną, jūsų sąmonei dar nesuvoktą, virpesį, žemą virpesį, savo pastangas nukreipti į panašių daiktų siekį. Nebūtinai tokių, kurie rodomi per reklamą. Jie gal jums ir nepasiekiami, bet juk galima pirkti ir ne toki brangų, ir ne toki patrauklų, ne toki madingą daiktą, bet paprastesnį. Tačiau vis tiek jums peršama mintis – pirkti.

Jūsų siūlomos reklamos, kad prisibelstų per jūsų pašamonę iki sąmonės, panaudoja daugybę niuansų, kurie paprasta akimi net nepastebimi, bet pašamonė juos užfiksuoja – koks nors

reklamuojamas daiktas yra pateikiamas taip, tarsi jis būtų pats mylimiausias žmogus, tarsi jis būtų artimiausias draugas, jeigu reklamuojamas didesnis daiktas, sakykim automobilis, tuomet akcentuojama jo veržlumas, agresyvumas, nes tokia reklama ir patraukia panašaus charakterio žmones.

Tai jūsų pačių sugalvota apgaulės priemonė, kuri jus pavergė. Dabar jūs nebegalite iš reklamos vergystės ištrūkti, nes ji tiems, kurie ją rengia ir talpina, atneša didžiulius turtus. Ir nors ji pažeidžia žmogaus laisvą valią, jūs vis tiek nieko negalite pakeisti, kad jos nebūtų televizijos ar radijo laidų metų. Ir pačios vertingiausias, jūsų manymu, laidos yra kaip tik brangiausią reklamą talpinančios. Ir visiškai nesvarbu, kad kam nors jos nepatinka, bet jūs vis tiek šokate savo mirties šoki reklamų sukuryje, ir net nesusimąstote, jog toks šokis yra tikras, kad jis turės labai tragiškų pasekmių visai žmonijai.

Jūs visi esate maži ir nepatyrę vaikai, dėl to neturite su kuo pasitarti, neturite išmintingesnio ir mylinčio šeimos Tėvo, kokį turi vaikai savo šeimoje, kad bet kada, kai tik ko nežino, atbėga prie jo ir klausia. Dabar jūs patys esate savo vaikų tėvai, o patys tikrojo Tėvo nesate atradę savyje, dėl to ir žaidžiate labai pavojingą žaidimą su ugnimi, kuris tikrai užkurs gaisrą. Jis jau yra užkurtas, tik šito jūs dar nematote, nes ugnis dar tik liepsnoja jūsų sąmonėje, tačiau, kada ji išsiverš į jūsų sąmonę, tada ją užgesinti be aukų nepavyks niekaip. Ir kentės visi. Absoliučiai visi. Net ir patys nekalčiausi ir mylimiausi jūsų mažyliai vaikai, kurie visiškai dar nesupranta, kas yra reklama.

Visos žmonijos pavertimas reklamos įkaitu, kada net pasaulinio masto sporto varžybų laikas yra derinamas prie vienos televizijos, kaip jūs sakote, nusipirkusios tų varžybų transliavimo teises, užgaidų vien tik dėl reklamos, kada neturite jokie mechanizmo visame pasaulyje, kaip išsilaisvinti iš tokių reklamos spąstų, tada žmonija tampa pasmerkta patirti katastrofą visame pasaulyje. Reklamos kūrėjų ir transliuotojų žemi virpesiai, siekiant vien tik pelno sau, ir kuo didesnio, ir visų kitų sąskaita, yra paskleidžiami ne tik tų pačių reklamos kūrėjų ir transliuotojų kaip individų ir kaip grupės, bet tuos žemus virpesius paskleidžia ir pačios rodomos reklamos, kurios demonstruojamos per visą pasaulį. Ir šitokiu būdu kiekvieną žiūrintį tokią reklamą veikia tie patys žemi virpesiai, kurie ir nusėda į bet kurio žiūrovo ar klausytojo sąmonę. Ir visą laiką kaupiasi. Ir būna akimirku, kada jie jau pasiekia ir sąmonės lygį, bet dar tik trumpam. Tokiomis akimirkomis žiūrovas ar klausytojas pajunta susierzinimą, kad reklama neleidžia ramiai žiūrėti kokios nors laidos, filmo, ar varžybų transliacijos. Tai jau liudija, kad sąmonėje tokių žemų virpesių yra prisikaupę daug. Tuo labiau, kad ir atitinkamos laidos, taip pat pateikia savo virpesių porciją. Vienos aukštesnių, kitos žemesnių. Ir tos laidos, kuriose yra

demonstruojami žmogiškojo savanaudiško ego pasiekimai, o tokioms būtent priklauso ir visos sporto varžybų transliacijos, tokius žemus virpesius tik sustiprina. Ir visa šita grandinė žemų virpesių griauna žmogaus fizinę sveikatą lygiai taip, kaip narkotikai ar kyšininkavimas. Ir ne tik individo atskirai, bet ir visos visuomenės, ir visos žmonijos. Ir ne tik sveikata, bet ir jos galimybę fiziškai išlikti.

Priedo, reklama, kaip ir bet kokia savanaudiška veikla ar yda, turi milžiniškos įtakos net žmonių genofondui. Dėl to tie, kurie nuolat žiūrite reklamą, ar prievartos filmus, ar bet kokias kitas laidas, kuriose gausu aistros, kovos, ir bet kokio kito savanaudiško žmogiškojo gyvulinio ego propagavimo, rizikuojate, kad jūsų vaikai ir vaikų vaikai gims silpnesni ir mažiau atsparūs ligoms negu gimtų, jeigu tokių laidų nežiūrėtumėte.

Šitų dalykų jums niekas iki šiol neaiškino, dėl to jūs taip neišmintingai ir elgėtės. Dabar atėjo metas susimąstyti ne vien tik apie savo gyvenimo kiekybinius siekius, bet pirmiausia susimąstyti, kaip juos pakeisti kokybiniais. Tokia yra realybė, kurios jūs nematote, nes gyvenate iliuzijoje, kurią klaidingai laikote tikrove.

Ir iš šitos iliuzijos labai nedaug kam pavyks išsivaduoti, nes mano žodžiais patikės tik nedaugelis. Bet tik šiuo metu. Ateis toks laikas, kada mano žodžių tikrumą paliudys jūsų pačių asmeninis patyrimas. Tik jis bus labai skaudus ir jus pačius pritrengiantis. Bet kitoks kelias jums buvo nepriimtinas, dėl to patys ir pasirinkote tokį patyrimą, kada aš jums siūliau visiškai kitą kelią – Tėvo kelią. Ir tik juo einant žmogus yra apsaugotas net ir nuo šitų pačių žemų virpesių, kuriuos taip negailestingai ir žudančiai dabar skleidžia visa reklama.

Jūs jau žinote rentgeno radioaktyvių spindulių žalą žmogaus organizmui, nors jų nei kvapo, nei skonio pajaušti negalite. Organizmas jų užfiksuoti nepajėgus. Tačiau vis tik pradodate nuo jų saugotis. Tuo tarpu reklamos, kaip ir kitų savanaudiško žmogiškojo gyvulinio ego laidų, skleidžiamų žemų virpesių jūs ne tik nejaučiate, bet net nieko apie juos nežinote iš viso. Dėl to jų pavojus yra daug didesnis, nes jis apima ne kurią nors vieną vietą, bet visą planetą, kadangi televizijos populiarumas dabar yra visame pasaulyje. Ir labai sparčiais tempais ją vejasi interneto reklama ir siūlomos pramogos žmogaus gyvuliniam ego.

112. Kas yra mokymasis ir kokia jo prasmė?

Praėjo vos du tūkstančiai metų nuo mano buvimo tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu. Kiek per tuos du tūkstančius metų jūs pažengėte pirmyn savo gyvenimo kiekybės sferose. Jeigu tuometiniai

mano sielos broliai ir seserys atsidurtų jŭsų šiandieninėje aplinkoje, jie prarastų orientaciją visiškai. Jie negalėtų patikėti, kad yra tarp žmonių, o ne tarp dievų. Kad ir kaip jiems aiškintumėte, kad jŭs esate tokie pat žmonės, kaip ir jie, jokie aiškinimai jŭ neįtikintų. Tokia milžiniška ir akivaizdi pažanga. Tačiau visa pažanga apima jŭsų gyvenimo vien tik kiekybinę pusę. Tuo tarpu kokybinė jŭsų gyvenimo pusė taip ir liko sustingdyta tų dviejų tūkstančių metų praeities akimirkoje. Per šitą laiką jŭs net nepriartėjote prie tų mano dvasinių sampratų, kokių aš mokiau ir apaštalus, ir visus mano mokinius. Ir kai kurie iš jŭ mano gyvą mokymą įsisavino. Tačiau jums šitą reikia daryti dabar.

Jŭs turite pradėti lygiai nuo tos pačios vietos, nuo kurios pradėjo tiek mano apaštalai, tiek visi mano mokiniai. O tai reiškia, kad jŭsų kokybinis gyvenimas turi tarsi sugrįžti į dviejų tūkstančių metų praeitį ir apmąstyti mano gyvąją gerąją naujieną, kurią aš tuo metu ir skelbiau – Dievo Tėvystė, žmonių brolystė, ir ją išplėsti jau iki šių dienų pažinimo ir lygio, kaip ją ir išplėtė mano šis apaštalas iki visos kūrinių brolystės. Nes jau dabar jŭs siekiate užmezgti ryšį su kokiu nors protu iš kitų planetų, jŭs jau nebeneigiate taip kategoriškai, kad kitose planetose gyvybės nėra. Dėl to ir kitose planetose esanti gyvybė yra jŭsų broliai ir seserys dvasioje, turintys vieną Tėvą – Visuotinį Tėvą. Ir tik tokioje Tėvo šeimoje jŭs galite turėti ir amžinybę, ir savojo gyvenimo kokybę, kurioje sutelpa ir visa kiekybė, nes kiek bepatirtumėte naujų patyrimų per visą amžinybę, jie visi nusidažo Tėvo meile, sušildyta jŭsų širdies ir tarnavimo visų labui.

Mokymąsi jŭs labai dažnai suvokiate vien tik kaip sunkią varginančią pareigą, kurią jums užkrauna tėvai ar jau jŭsų pačių subrendęs suaugusiojo protas. Mokymąsi jŭs turite suvokti kaip savo paties, savojo aš, augimą, kada jŭs vis daugiau ir daugiau galite gyventi lengviau ir lengviau, nes žinote aplinkoje veikiančių reiškinų priežastis ir dėl to galite numatyti jų veikimo pasekmes tiek visumos, tiek individo ar atskiros vietos atžvilgiu. Ir savo įsisavintas žinias galite pritaikyti praktikoje bendraudami su aplinka ir savo sielos broliais ir seserimis.

Mokymasis yra ne kas kita, kaip jŭsų gyvenimas. Jŭs turite keisti nuostatą, kuri vyravo iki šiol, jog mokymasis jums yra reikalingas tik tiek, kiek jis padeda surasti geresnę darbo vietą, kad galėtumėte uždirbti sau daugiau pinigų. Tai ne daugiau kaip barbaro požiūris, kuris neturi nieko bendro su Tėvo oraus sūnaus ar orios dukros nuostatomis į mokymąsi. Sūnaus ar dukros nuostatos yra visiškai nepanašios į jŭsų, nepažįstančių Tėvo, našlaičių Jo vaikų dabartinį varganą ir varginantį jus pačius požiūrį. Jŭ nuostatos į mokymąsi yra grindžiamos gyvu ryšiu su Tėvu, kuris leidžia jiems ne tik suvokti, kad

jų visa egzistencija ir veikla netektų prasmės, tiesiog net pati savojo aš, kaip individo, reali egzistencija, nutrūktų, jeigu dėl savo neišmintingų nuostatų, jie, staiga, kuriuo nors jų gyvenimo momentu, savo mokymąsi sustabdytų ar iš viso nutrauktų. Jie puikiai suvokia, kad tik mokydami jie gali egzistuoti kūrinijoje.

Visa kūrinių yra nuolat kintanti. Joje nieko nėra, kas nesikeistų. Ir jeigu tik tvarinys nustotų siekti didesnio jos pažinimo, jis būtų pasmerktas nutraukti savo žengimą į priekį. Visa kūrinių nebegalėtų tokio tvarinio vilioti savo naujais atradimais ir tų atradimų pritaikymu savojo aš vis naujame ir naujame atsiskleidime palaikant ryšius su kitais tvariniais. Kūrinių yra toks besikeičiantis ir vis besiplečiantis Tėvo meilės spindulių ir veikimo vandenynas, kad visi jame keliaujantys pas Tėvą ir tuo pačiu tampantys vis geresniais Tėvo vaikais, niekada negalės patirti tokios akimirkos, kada jiems bus pasakyta: „Užtenka, pasiekėte viską, ką buvo galima pasiekti, dėl to dabar vien tik ilsėkitės ir pramogaukite ir nieko daugiau nebesimokykite, nes išmokote viską.“ Tokios nuostatos neišgirsite niekada ir niekur per visą amžinybę. Ir dėl to jūsų augimas per jūsų mokymąsi ir mokymą kitų niekada nesibaigs. Dėl to jūs jau dabar galite nusiteikti tokiam amžinam gyvenimui, kuris visada bus kupinas naujų ir įdomių mokymų ir tų mokymų pritaikymo kasdienėje aplinkoje, kuri visą laiką jums plėsis, kol galų gale apims visą kosminę erdvę. Tik ji nepalyginamai didesnė, milijonus kartų didesnė, negu šiandien jūs matote, kada žvelgiate į dangų.

Štai ir pagalvokite, jau dabar pagalvokite, kaip gi jūs galėsite toje kosminėje erdvėje, kurioje yra nepaprastai daug pasaulių su įvairiomis gyvybės kategorijomis, tarnauti, daryti gerus darbus, jeigu šiandien nemokate, ir net nenorite, daryti gerų darbų savo sielos broliams ir seserims. Jūs nemokate ir nenorite daryti gerų darbų jiems, nes šito jūs nemokė nei tėvai, nei mokytojai, nei pats jūsų protas, kuris yra valdomas žemų ir savanaudiškų interesų, kurie tikrai neverti jūsų tikrojo aš spindesio, kurio pasiekti be nuolatinio mokymosi ir tarnavimo, neįmanoma.

Štai kodėl aš jums perteikiu savo dabartinį mokymą, kad jūs pajustumėte jo svarbą jūsų, kiekvieno, gyvenime. Šitas mokymas yra mano pagalba dabartinės kartos mano sielos broliams ir seserims. Kitos kartos, dėka to, kad jūs mano šį mokymą įsisavinsite ir imsite taikyti praktikoje, bus gilesnio ir aukštesnio mąstymo. Ir būtent jūs prisidėsite prie šitokio jų aukštesnio lygio pasiekimo, nes jūs, savo pačių gyvenimu, tapsite jų mokytojais, kad savo ruožtu dar aukštesni savo dvasinį gyvenimą jie galėtų perteikti savo vaikams ir anūkams. Jūs mokydami patys, tuo pačiu mokote ir kitus, kada pradėsite

gyventi savo kasdienį gyvenimą, remdamiesi mano mokymu. Tvarinys visada yra tuo pačiu metu ir mokinytis, ir mokytojas.

Dėl to ir jūs turite pradėti žvelgti į mokymąsi kaip į neatskiriama savojo gyvenimo dalį, kuri niekada neturi pabaigos.

Kai kurie iš jūsų tapsite mano apaštalais ir Tėvo ambasadoriais ir visiškai atsiduosite vien tik manojų mokymo ir Tėvo gyvojo žodžio skelbimui. Toks gyvas žodis yra labai svarbus ir reikalingas tiems jūsų sielos broliams ir sesėms, kurie dar negali taip greitai įsisavinti ir manojų mokymo, ir net nedrįsta apsispręsti, kokia kryptimi jiems žengti savo gyvenime. Jie dvejoja ir ieško. Jie pasimetę ir sunerimę. Tokiems Tėvo vaikams našlaičiams ir reikalinga tokia pagalba ir parama, kad išgirstų iš savo sielos brolių ir seserų gyvą ir sustiprinantį žodį, kuris yra nuspalvintas ne vien tik mokymo teorija, bet ir to mokančiojo gyvu patyrimu. Ir būtent patyrimas, o ne teorinis pasakojimas, yra pati veiksmingiausia mokymo priemonė ir dalis. Būtent dėl to mano mokymo neatskiriama dalį ir sudaro mano mokymų taikymas savo asmeniniame ir kasdieniame gyvenime, ir šiais patyrimais pasidalinimas su kitais savo sielos broliais ir seserimis.

Mano mokymas, kaip ir Tėvo gyvas žodis, niekada nenustos jaudinti jūsų, kaip ir kitų, pasaulių gyventojų, nes jis yra *gyvas ir patirtinis*. Jūs patys, kiekvienas, galite šitą mokymą ir tikrinti, ir patirti vis daugiau ir daugiau. Jame nėra nieko, kas būtų jums neįveikiama jau šiandien. Kiekvienas iš jūsų galite mano mokymą pritaikyti jau dabar ir palaiptui pajauti milžinišką savo gyvenimo skirtumą tarp to gyvenimo, kurį gyvenote iki mokymų taikymo ir to gyvenimo, kurį gyvenate juos taikydami.

113. Jūsų interesai ir poreikiai turi poveikio visai kūriniųjai

Mano mokymas, kaip ir visas Tėvo vedimas per visą kūriniųjai, yra skirtas *jūsų, visų ir kiekvieno, labui*. Jo tikslas nėra jums suteikti geresnį darbą ar didesnę uždarbį, kokį tikslą dabar sau keliate jūs. Jo tikslas yra padėti jums tapti tikruoju ir geresniu aš, kad dirbdami bet kokį darbą, galėtumėte jį atlikti geriau ir su meile. Tik tada jūs pradėsite suvokti, kad nėra nė vieno darbo, kuris nebūtų geras ar net šventas, kaip jūs dažnai pasakote. Ir tai visiškai priklauso nuo jūsų požiūrio į savo santykį su aplinka, su kūriniųjai, su Tėvu. Kada jūs prisipildysite Tėvo meilės, tada bet koks darbas bus dirbamas su meile, su sąlyga, jeigu tas darbas neprieštaraus Tėvo meilės valiai – skleisti meilę visiems ir šviesinti visus savo atliekamą darbą.

Darbas ne visada patinka, ir net labai daėnai nepatinka, jums, bet jŭs vis tiek jį dirbate, nes aplinkybės jus verčia šitaip elgtis. Ir jeigu tik jŭs vadovausitės mano mokymu, labai greitai pajausite, kad net ir nelabai patinkantis darbas ėmė vis labiau ir labiau patikti, nes vis daugiau ir daugiau pamatote jo prasmingumą visiems. Tačiau nenustebkite, kad bus daug ir tokių jŭsų sielos brolių ir seserų, kurie dabartinių darbų atsisakys, nes pamatys jų kenksmingumą tiek savajam aš, tiek ir visumai.

Ir tegu tikrai nepergyvena tie, kurie paliks tokį darbą, pamatę jo žalą kŭrinijai. Vietoje šito darbo jie gaus kitą, kuris tikrai bus prasmingas ir vertingas tiek jiems patiems, tiek visiems. Ir nebijokite, kad pajamos sumaėės, kad poreikiai keisis, nes viskas turi prasmę visumos ir kiekvieno individo atėvilgiu. Net ir sumaėėję poreikiai turi įtakos pajamų padidėjimui asmens ar šeimos biudėzete, net jeigu realios pajamos nė kiek nepadidėjo.

Ir jeigu jŭs, po šito mokymo, pradėsite visiškai kitokiu žvilgsniu vertinti savo veiksmus, savo interesus, savo poreikius, tuo pačiu jŭs irgi prisidėsite prie visumos veiksmų, interesų, poreikių keitimo. Vien tik jŭsų asmeninis apsisprendimas, kad ir koks jis būtų jŭsų supratimu nereikėšmingas, turės poveikio visai visumai. Visuma negali pati savaime keisti savo poreikių ir interesų jų nekeičiant atskiram individui. Visuma nėra kažkokia teorinė abstrakcija. Visuma yra sudaryta iš realių individų, kurių, kiekvieno, interesai ir poreikiai turi įtakos jai. Visuma yra *sistema*, o ne izoliuoti ir tarpusavyje nesąveikaujantys elementai.

ėmonija, kaip visos kŭrinijos Tėvo šeimos maėytė dalelė, taip pat yra sudaryta iš atskirų individų, tarpusavyje susietų į maėesnius susivienijimus ir tarpusavyje palaikančius vienokius ar kitokius ryėius. Ir bŭtent tų ryėių kokybė ir nulemia, kokia kryptimi vystosi visuma. Dėl to kiekvieno iš jŭsų interesai ir poreikiai labai tiesiogiai paveikia ir visumą. Tik šitas poveikis nėra pastebimas jŭsų materialiam protui per jums juntamą laiko intervalą. Norint pajauti vieno individo poveikį visai ėmonijai, bŭtina turėti daug aukėtesnį uė dabartinio ėmogaus matymo ir suvokimo lygį. Dėl to, dabar, jums derėtu pasikliauti mano mokymu ir patikėti, kad kiekvieno iš jŭsų ir mintys ir veiksmai veikia *visą ėmoniją*, jeigu laiko atkarpą išplėsite iš dabartinio ėmogaus gyvenimo tarpsnio iki jums sunkiai suvokiamų milijonų metų tarpsnio.

Todėl jau dabar turite pradėti suvokti, kad savo pačių asmeniniais interesais ir poreikiais jŭs betarpiėškai veikiate kitas, ateities, kartas, kada dabartinius jŭsų interesus ir poreikius arba jos atmes, kaip niekam nereikalingą balastą, arba puoselės ir vystys toliau.

Ir jeigu tik jūs patys jausite visos kūrinių pulsa, jeigu tik jūs patys pradėsite pagal jo tvinksnį gyventi, o ne mėginti jį savavališkai keisti, ko padaryti jums vis tiek nepavyks, tuomet jūs būsite tikri, kad jūsų interesai ir poreikiai tikrai niekur ir niekada nebus išmesti už borto kaip nereikalingas balastas, bet tikrai bus tęsiami ir vystomi kitų jūsų sielos brolių ir seserų. O kad neapsiriktumėte, tam aš ir pateikiu savo mokymą. Tai pagalbinė priemonė jūsų pačių interesų ir poreikių formavimo ir vystymo kelyje.

114. Dvasinio mokymo patikrinimas patyrimu

Jums būtina suvokti vieną svarbiausių dalykų – niekada niekuo netikėti vien tik dėl to, kad šitą sako jūsų draugas ar mokytojas, jeigu šito mokymo negalite pajauti savo atsivėrusia siela. Jūs turite žinoti, kad nė vienas jūsų dvasinis mokytojas niekada nepasakys tokios tiesos dalies, kuri būtų nepriimtina jūsų sielai. Jeigu toji tiesos dalis, kurią jūs girdite iš savo mokytojo, jūsų atsivėrusiai sielai yra priimtina, tuomet tas dvasinis mokytojas suteikia jums tokią dvasinio mokymo visumos dalį, kuri yra priimtina jūsų tuometinei sielos išsivystymo pakopai.

Jeigu tame dvasiniame mokyme kam nors jūsų nuoširdžiai atverta siela prieštarauja, tai reiškia, kad jūsų sielai toks mokymas yra per gilus arba jau per sekus. Ir vienu ir kitu atveju ji jaus ne giluminę palaimą, kad patiria tai, ką girdi ar skaito ir tuo pačiu pritaria tam mokymui, bet vienu atveju jaus nerimą ir net pasipriešinimą tokiam mokymui, o kitu atveju, matys, kad tą mokymo dalį ji jau kažkada, galbūt, ir pati buvo patyrusi. Tačiau bet kuriuo atveju, kiekviename dvasiniame mokyme yra nemažai dvasinio sąlyčio taškų. Tuomet vertingiausia būtų esamus sąlyčio taškus išidėmėti, o tai, kas išsiskiria viename ar kitame dvasiniame mokyme palikti iki tol, kol jūsų kelyje bus naujas dvasinis mokytojas, kad paaiškintų.

Dėl to jūs niekada neskubėkite kategoriškai atmesti kokio nors dvasinio mokymo vien tik dėl to, kad jis neatitinka jūsų dabartinių nuostatų. Tačiau vis tik tam, kad galėtumėte nors kiek patys nusiraminti ir kitiems paaiškinti, visus mokymus pamėginkite vertinti vienu ir tuo pačiu matu – ar jis atitinka Tėvo meilės įstatymą, kuris niekada nieko neprievartauja, nieko nebaugina, vien tik dalina gėrį, ir ragina apsispresti laisva valia žengti pas *mylintį, bet ne baudžiantį ar kankinantį Tėvą*, į amžinybę, kuri yra reali, o ne išgalvota iliuzija.

Ir gerai išidėmėkite, gyvą dvasinį mokymą galima patirti, o tuo pačiu ir patikrinti, kiek jis yra pritaikomas kasdieniame gyvenime. Net ir dabartiniame jūsų gyvenimo tarpsnyje, jūs galite patirti, realiai patirti, kiek bus geresnis gyvenimas po prisikėlimo iš jūsų vadinamos mirties

miego. Kada tik jūs pradėdate palaikyti gyvą ryšį su Tėvu, atradę Jį savo viduje, jam atsiverdami vis daugiau ir daugiau, tada jūsų tikrasis aš per vis stiprėjančią sielą, ima jausti palaimą ir didžiulį troškimą dar labiau susiliesti su Tėvu, dar labiau atsiduoti Jam darant vien tik gerus darbus visiems, štai toks pojūtis ir yra tas išankstinis pomirtinio gyvenimo paragavimas, koks jis palaimingas bus po prisikėlimo. Ir šitos palaimos negali patirti net ir dvi sielos vienodai. Kiekviena iš jų turės skirtingą patyrimą, nes jų ryšys su Tėvu yra skirtingas ir pojūtis yra skirtingas. Tačiau net ir sau pati siela negali paaiškinti, koks yra tas malonus pojūtis, nes tokiai išraiškai neužtenka dabartinių išraiškos priemonių. Tačiau patyrimas pasako daugiau negu tą galėtų paaiškinti bet kokios kitos priemonės net ir tai pačiai sielai.

Štai tuomet ir galima patirti ir paties to dvasinio mokymo, kuris aiškina apie Tėvą ir amžiną gyvenimą su Juo, Jame, ir Jį patiriant savo viduje, teisingumą, kiek šiandien žmogus yra pajėgus jį patikrinti net ir žvelgiant į savo paties ateitį po prisikėlimo, jau nekalbant apie tas mokymo vietas, kurios kalba apie kasdienio dabartinio gyvenimo patyrimus, kurie prieinami kiekvienam, besivadovaujantiems tokiu mokymu.

Šitą aš jums aiškinu dar ir dėl to, kad jūs ir patys galėtumėte nustatyti, kokio dvasinio mokymo lygio trokšta jūsų siela, ko ji siekia, kiek ji yra išsilaisvinusi iš ją valdančio materialaus mirtingojo proto, ir kiek ji pati savo aukštesniu protu įtakoja savo žemesniojo mirtingojo aš dabartinio materialaus proto sprendimus ir veiksmus.

Visada mokymasis ir mokymas yra džiaugsmingas ir sielai teikiantis palaimą procesas. Jis niekada nebūna varginantis, nors ir reikalauja energijos panaudojimo ir asmeninių pastangų. Mokymas visada yra nukreiptas į savojo aš turtinimą visumos labui, tuo pačiu ir to paties individo labui, nes tik turtėjantis individas gali geriau atsiverti Tėvui ir bendrauti su Juo ne iš baimės, o iš meilės.

Todėl ir mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs turtėtumėte ir pajustumėte Tėvui meilę, kuri yra persmelkianti viską ir visus. Ir tik patirdami šituos pačius Tėvo meilės virpesius ir jūs, kiekvienas, turtėjate. Turtėjate Jo meile tiek, kad pradėdate ja dalintis su kitais, nes toks yra jūsų realus šito dvasinio ir amžino meilės turto poveikis jūsų sielai – dalinantis ja turtinti ir kitus savo sielos brolius ir seseris. Ir ne tik aplinkui, bet ir visoje kūrinyje. Dėl to aš jus mokau, kad brolystės ryšys yra taip pat patiriamas. Ir šitas patyrimas jus taip pat suartina vieną su kitu per Tėvo meilę, kurią patiria atsivėrusios sielos.

Savo mokymu aš neslepiu nuo jūsų nieko. Aš jus tik kviečiu ir raginu jo ragauti, kad pajustumėte tą skonį, apie kurį ir kalba mano mokymas.

115. Mirtingojo sielos daigas jūsu viduje

Aš puikiai suprantu jūsu silpnybes ir troškimus. Dėl to nė vieno iš jūsu nesmerkiu, kad jos vis dar tiek stipriai valdo jūsu pačių vidinio aš nuostatas ir sprendimus. Apie savo silpnybes jūs net nesusimąstote. Jūs gyvenate, tarsi tos silpnybės būtų neatskiriama dalis, ir dėl to nekreipiate į jas dėmesio, nemėginate nuo jų ne tik išsivaduoti, bet bent jau jas sumažinti. Šiuo metu jūsu siela yra tokio pavidalo, kad jos negalima pavadinti dar net sudygusia, jeigu šitą pavidalą palyginčiau su augalu.

Ji daigą išleis tada, kada jūs nors trumpomis akimirkomis pradėsite pamąstyti apie tai, kas jums trukdo tapti geresniam. Ir jeigu apie tai imsite mąstyti vis dažniau, ir sielos daigas vis labiau kalsis per jūsu žmogiškojo ir gyvulinio aš charakterio apvalkalą. Būtent šitas apvalkalas ir trukdo jūsu sielai sudygti. O jūs klaidingai manote, kad visos jūsu dabartinės savybės yra paveldėtos ir dėl to yra nepakeičiamos. Tuo labiau, kad ir jūsu mokslininkai jums vis tokią nuostatą perša dar giliau.

Tačiau, atėjo laikas jums sužinoti daugiau, negu žino ir patys jūsu mokslininkai genetikai, psichologai, psichiatrai, antropologai – mirtingojo skaisčios sielos daigas gali sudygti ir prasikalti net ir pro patį tvirčiausią ir juodžiausią apvalkalą. Ir tą padaryti ji gali vien tik dėl to, kad yra ne materialaus, bet dvasinio jūsu aš pirminis impulsas šitame materialame fizinio kūno apvalkale, kuriam pradžia suteikia genetinis paveldėjimas. Ir šitam jūsu pradiniam dvasinio aš impulsui didesnę pagreitį, arba stipresnę augimo postūmį, gali suteikti ir dabartinis jūsu gyvulinis aš, jeigu tik jis pradės daugiau susimąstyti apie meilę, gėrį, grožį, tarnavimą, gailestingumą, brolystę. Jeigu jis pradės valyti savo storą ir surambėjusią genetinio paveldėjimo žieve, ir visą laiką ją minkštindamas geromis mintimis. Tai bus panašu į nešvaraus lango valymą, kad pamatytų jūsu akys gražų aplinkos vaizdą pro labai švariai nuvalytą langą. Tačiau net ir pro nuvalytą langą, kad ir labai švarų, jūsu materialios akys mato vaizdą per stiklo sienelę. Ji dar jus atskiria nuo paties vaizdo. Jūs dar nesate tame vaizde patys. Dėl to ir jūsu pačių to vaizdo pojūtis dar nėra toks gilus ir visaapimantis, koks jis būtų jums tą langą atvėrus ir per jį išlipus į paties vaizdo aplinką.

Šiandien absoliuti jūsu dauguma esate patenkinti dabartine savo padėtimi dvasinėje sferoje, kad net ir nemėginate savojo lango valyti iš viso. Jūs net ir nesusimąstote, kad jį reikėtų kaip nors valyti, nes niekas jūsu šito nemokė ir nemoko. Ir tik labai retas kuris iš jūsu išgirsta tą Tėvo dvasios beldimą iš vidaus ir atsigręžia į Tėvą ir atsiduoda Jo valios vykdymui. Ir labai greitai jūs tokį žmogų pradėdate

iš savojo tarpo išskirti ir net su tam tikra pašaipa vadinti *šventuoju*. O juk jis nėra joks šventasis. Jis kaip tik tapo tikruoju ir normaliu žmogumi. Būtent tokiu žmogumi turite tapti ir jūs, kiekvienas.

Ir tada patys pamatysite, kad jūs tikrai tapote tikruoju žmogumi, tik ne šventuoju. Toks gyvenimas be dabar jus kankinančių ydų ir ligų yra tikrasis gyvenimas ir tikroji šviesa. Dėl to jokių būdu nebegalėtumėte ir pagalvoti vėl apsisukus žengti atgal į ankstesnį savo gyvenimą, kuriame net nesusimąstėte, jog reikia savo dvasinio lango stiklą valyti, kad sielos akys galėtų pamatyti tikrą vaizdą, kurio nebeiškreiptų jokios ydos. Tačiau lygiai taip tvirtai žinotumėte, jog vien tik grožėtis nuostabiu vaizdu per nuostabiai nuvalytą langą jūsų sielai nepakanka, nes ji trokšta pati pajauti paties to vaizdo realumą ne per stiklo sluoksnį, bet pati būdama paties vaizdo aplinkoje. Ir tada ji atvėrusi langą išskristų daryti gerus darbus visiems, kurie tame vaizde yra patys, arba kurie yra lygai taip pat į tą vaizdą dar tik žvelgiantys per savo sielos langą, kurią jau pradėjo valyti, o kai kurie, kaip šiuo metu ir jūs, dar net ir nesusimąstote, kad yra toks langas, kurią reikia nuvalyti nuo savo ydų purvo.

Jūsų dabartinės ydos, po kurio laiko, jums primins lygiai tokius pačius vaiko kaprizus, kokius jis demonstruoja, kada tėvai nepatenkina kokio nors jo noro. Išmintingi tėvai suranda kelia į mažylio širdį, neišmintingi tėvai patys susierzina, net užpyksta dėl tokių mažylio rodomų kaprizų. Ir pradeda jį bausti, pradeda jam pataikauti, tik nesiekia surasti kelia į jo širdutę. Tačiau kaip ir mažylio atveju, taip ir jūsų atveju, jeigu nieškoti sprendimo, kaip tokius kaprizus ištirpdyti nuoširdžia meile ir gyvu bendravimu su vaiku, o tik siekti atsipirkti tenkinant visus kaprizus ar stengtis vaiką muštruoti ir bausti, tai vaiko visą gyvenimą galima labai lengvai sužaloti. Tačiau tėvams tos vaiko užgaidos, tie kaprizai neatrodo rimti. Jie visą laiką ir lieka vaikiški.

Lygiai taip ir jūsų dabartinės ydos, tokios, kaip baimė, pyktis, neapykanta, kerštas, pavydas, noras tenkinti vien tik savojo gyvulinio aš interesus kitų sąskaita, ir daugybė kitokių, yra ne kas kita, kaip tokios pačios vaikiškos užgaidos. Jūsų siela dar nėra išleidusi savo daigo per šitų ydų storą sluoksnį, dėl to jos kankina aplinkinius taip, kaip maži vaikai kankina savo neišmintingus tėvus savo kaprizais.

Siela, pati savaime, negali išsiskleisti visu savo spindesiu per vieną akimirksnį. Taip, kaip ir vaikas negali tuoj pat atsisakyti visų savo kaprizų. Tai ilgas ir pastangų reikalaujantis procesas. Ir kai kuriems jis būna ne tik skausmingas, bet net ir tragiškas. Dėl to jūs turite įsisąmoninti, jog savo sielos langus iš vidaus turite pradėti valyti jau

dabar, nes tai prisidės prie to, kaip jūsu būsimieji vaikai greitai galės atsisakyti savų kaprizų, ir be skausmo.

Valydami savo sielos langus nuo savo ydų purvo, jūs galite prisidėti prie visos žmonijos vaikų kaprizų išmintingo nukreipimo į tvirto charakterio formavimą be savanaudiškumo priemaišų. Kuo švariau nuvalysite savo sielos langus, tuo skaistesnis vaizdo spindesys versis vidun ir kvies atverti patį langą, kad siela pati galėtų išsiveržti iš vidaus į plačiąją erdvę, kur ji gali pati pasireikšti savuoju spindesiu. O tas spindesys patrauks ir kitų žvilgsnį, žvelgiančių per savo sielos valomą langą. Ir tokia siela niekada savo vaikelio kaprizų nemėgins nuslopinti jėga ar pataikavimu. Ji visada ieškos kelio į vaiko širdį, kad galėtų ir patį vaikutį, nuo pat mažens, mokyti valyti ir savo sielos langą, kad jis netaptų toks murzinas iš viso.

Ir nors jūsu dabartinės ir vaikiškos charakterio ydos jums nėra tokios pastebimos patiems, nes nematote tokių pavyzdžių, kurie demonstruotų, savo kasdieniu gyvenimu, ryškų švytėjimą be tokių ydų, dėl to su jomis net ir nemėginate kovoti, tačiau jos gali jums sukelti labai rimtų problemų, jeigu jas ir toliau taip toleruosite ir joms pataikausite. Aš matau daug giliau už jus ir toliau negu jūs galėtumėte įsivaizduoti. Aš žinau pačias jūsu ydų kilmės šaknis. Žinau ir prie ko jos gali atvesti kiekvieną iš jūsu, nes aš esu ten, kur tokių ydų nėra, ir žinau patekimo į ten kainą. Todėl ir suteikiu šitą mokymą, kad tą sužinotumėte ir jūs.

116. Dabartinių ydų suvešėjimas gali užbraukti jūsu išlikimą

Net ir dabartinių jūsu vaikiškų ydų kaina gali būti labai brangi kiekvienam iš jūsu. Ji gali sudaryti net jūsu, kiekvieno, išlikimo kainą. Jūs patys labai rizikuojate, kad išlikimą po materialios vadinamosios mirties jūs galite užbraukti. Patys savo ranka. Vien dėl to, kad nežinote, kokia gali būti siaubinga kaina taip ir toliau jums miegant ant savo vaikiškų ydų maišo.

Taip, kaip vaikas su savo vaikiškais kaprizais gali išaugti į savanaudį žmogų, kuris savo sprendimais gali suluošinti ne tik kitus žmones, bet daugybę žmonių, jeigu šitiems vaikiškiems kaprizams bus leista vystytis ir vežėti, taip ir jūsu vaikiškos ydos, kurios ir rodo ne ką kitą, tik jūsu nesubrendimą, jūsu vaikiškumą, jeigu joms ir toliau leisite jus valdyti, jos tikrai jus ves tolyn nuo Tėvo, o tuo pačiu ir nuo prisikėlimo iš jūsu materialios mirties miego.

Prisikėlimui užtenka vieno vienintelio dalyko – asmeninio apsisprendimo vykdyti Tėvo valią ir įtikėti. Tam, kad prisikeltumėte, jums nėra būtina tapti geru ir tobulu žmogumi, koku mane

vaizduojate jūs, kada aš buvau žmogiškuoju pavidalu. Aš irgi nebuvo tobulas žmogus, kad ir kaip jums tą norisi pateikti vieni kitiems. Aš buvau vedamas Tėvo lygiai taip, kaip esate vedami ir jūs, kiekvienas. Ir negimiau aš toks, kad būčiau tobulas ir be ydų. Ir mano nerimo ir susierzinimo akimirkos, kada kas nors vykdavo ne pagal mano paties norą, lygiai taip pat mane valdė, kaip valdo ir jus. Tačiau aš atradau ryšį su Tėvu ir tas ryšys mane ugdė, ramino, ir stiprino eiti būtent tokiu keliu, nors kelių prieš save aš turėjau lygiai tiek, kiek jų turėjo ir kiti mano bendraamžiai. Tik ryšys su Tėvu užtikrino mano tolimesniojo gyvenimo kelio pasirinkimą ir ėjimą tuo keliu iki galo. Be Tėvo, be gyvo ryšio su Juo, aš nebūčiau ne tik šituo keliu ėjęs, bet nebūčiau sugebėjęs įvykdyti savosios misijos – patirti jūsų žmogiškąjį gyvenimą, kad pažinčiau jį iš vidaus, ir jums apreikšti Tėvą, o Tėvui apreikšti jus. Aš tą dariau kaip mirtingasis, kaip žmogus, sąmoningai atsisakęs bet kokios paramos iš man pavaldžių visatos dvasinių būtybių ir institucijų. Nejaugi jūs manote, aš nebūčiau galėjęs nužengti nuo kryžiaus? Jeigu šitaip manote, labai klystate. Aš – tas, kuris drauge su savo Partnere, kuri visą laiką lydėjo mane nuo pačios visatos kūrimo pradžios, ir su kuria drauge kūrėme ją ir visas gyvybės rūšis joje, esu Visatos Bendravaldovas su ja, ir galėjau bet kurią akimirka, pačią tragiškiausią akimirka, kada tvariniai išsityčioja iš Kūrėjo ir net jį nukankina pačia siaubingiausia mirtimi ant kryžiaus, nužengti nuo kryžiaus, be jokios paliktos kraujuojančios žaizdos ant mano išsekusio kūno paviršiaus, ir paversti daugybės skausmo ir siaubo ašaras džiaugsmo ir pasitenkinimo ašaromis ir šūkšmais, tačiau tokiu savo veiksmu aš būčiau užbraukęs jūsų ateitį, jūsų galimybę tik *itikėjimu ir atsidavimu Tėvo valios vykdymui iš meilės Jam* pranokti bet kokias fizines kančias ir dvasines negandas, kad galėtumėte tikrai patekti pas Tėvą.

Šitas mano pademonstruotas veiksmas yra skirtas visiems mirtingiesiems, per visas planetas, kuriose gyvena žmonės, ir kurie ieško išsivadavimo iš savo ydų kelių, kad jie kalbėdami apie mano mirtį galvotų ne apie mano kančią ir skausmą, bet apie Tėvo meilę ir atsidavimą Jam, nes tik tai gali žmogų pakelti į patį aukščiausią lygį – į Tėvo dvasinio ryšio lygį, kuriame be meilės neegzistuoja nieko – jokio skausmo, jokios kančios, jokio nerimo, jokios baimės, jokio pavydo, jokio pykčio, jokio noro nugalėti kitus, jokio troškimo nustumti kitą, kad pasinaudotum to pažeminto vieta, o yra tik meilė, meilė, ir meilė.

Ir jūsų dabartinės ydos, jeigu jūs leisite joms netrukdomai vešėti, jos vis labiau ir labiau aptrauks jūsų sielos langus, kad greitai laiku iš viso nustosite suvokti, kad toks langas gali egzistuoti. O jeigu tokio suvokimo neteksite, tai ir nebegalvosite apie koki nors valymą. Gyvensite savo susikurtoje materialioje iliuzijoje ir patirsite daug

skausmo, kančių, ir baimės. Ir toks gyvenimas jus pradės ne tik varginti, bet palaipsniui praras bet koki džiugesį net ir turint gausų materialų turta. O dar vėliau jūs pradėsite patirti ir fizinius kūno skausmus, ligas, kurios jūsų neturėtų varginti iš viso.

Tačiau pats liūdniausias dalykas gali būti toks, kad jūs taip ir neatsigręšite į Tėvą per savo visą materialų gyvenimą. Ir tai jums sudarys patį didžiausią pavojų. Tokį pavojų, kuris galės pastatyti užkardą visam tolimesniam keliui pas Tėvą į Rojų, jeigu jūs pradėsite, savo dabartinių ir jau suvešėjusių ydų valdomi, prieš Jį *maištauti, neigti Jį*.

Štai tuomet net ir pats Tėvas nebegalės jums padėti, nes Jis jūsų laisvos valios apsisprendimo negali pakeisti savo valia. O prie tokio galutinio Tėvo atstūmimo apsisprendimo savo laisva valia jus ir bus atvedusios jūsų dabartinės vaikiškos ydos, kaip mažo vaiko neravimi kaprizai atveda jį į savanaudišką suaugusiojo gyvenimą. Tik skirtumas tas, kad vaiko kaprizus, jeigu jie pavirto į didžiules piktžoles, dar galima ravėti ir suaugusiam esant, tai jau suaugusiojo ydų neravint ir galutinai nusigręžiant nuo Tėvo, tolimesnio kelio nebelieka iš viso. Jis baigiasi. Nes toks buvo žmogaus pasirinkimas laisva valia.

Štai dėl to labai svarbu ravėti ir mažylio vaikiškus kaprizus, ir suaugusiojo ydas, nes tiek viena, tiek kita yra tarpusavyje susiję dalykai.

Visada turėkite omeny, kad jūsų šitas gyvenimas dabartiniame pasaulyje yra tik pats pirmasis. Nors jūs, daug kas, tikite reinkarnacija, kurios nėra, tačiau šitas pradinis pasaulis jūsų kelyje į Tėvo amžinybę, turi pačią svarbiausią vietą jūsų asmeniniame kelyje. Nors jis trunka vos keliasdešimt metų akimirka, bet ją nugyvenę netinkamai, nedorai, be Tėvo, atrasto savyje, jūs rizikuojate, kad šita Tėvo meilės, tiesos, ir amžinybės kelią galite atstumti, o tuo pačiu ir niekada daugiau, per visą amžinybę, *nebeegzistuoti kaip atskiras individas*. Štai kokią svarbą Tėvas yra suteikęs jūsų pradiniam pasauliui ir jus apgyvendinęs jame. Štai dėl to jūs turite labai rimtai susipažinti su mano dabartiniais mokymais, kuriuos jūs skaitote, ir patys pamėginti susigaudyti savyje, kiek šitame kelyje į amžinybę pas Tėvą Rojuje jūs esate pažengę link Jo ar, priešingai, nuo Jo. Ir šitie apmastymai, drauge su perskaitytais mano mokymais, padės jums priimti teisingą sprendimą, jeigu jo dar nesate priėmę, arba pakeisti, šiek tiek patikslinti jau priimtą sprendimą, jeigu jis nėra iki galo vienašališkas – atrasti Tėvą savo viduje ir vykdyti Jo valią.

117. Mokykite vaikus atrasti Tėvą savyje – tai didžiausia dovana jiems

Jūs dažnai kartojate, kad darote viską dėl savo vaikų, kad net gyvenate dėl jų, stengiatės viską, kas tik geriausia, atiduoti jiems. Tačiau nieko negali būti jiems geriau, kaip tik išmokyti juos atrasti Tėvą savo viduje. Jūs net išvaizduoti negalite, kokia tai dovana būtų pati nuostabiausia dovana, koks tai būtų pats tinkamiausias visos žmonijos įprasminimo ir šviesinimo kelias, jeigu jūs, kiekvienas, savo vaikus išmokytumėte atrasti Tėvą savo viduje.

Vien tik šitas Tėvo atradimas, jau dabar, pradėtų keisti visą žmoniją taip, kaip ji niekada nesugebėjo, per visą savo vieno milijono metų egzistavimą, pasikeisti. Ir užtektų vos kelių kartų, kad šitie pasikeitimai būtų įtvirtinti viso pasaulio mastu tiek, kad jūs visas savo lėšas, skiriamas ginklams, valstybių išlaikymui, reklamai, neveiksmingai kovai su narkomanija, nusikalstamumu, ligomis, net stichijų nusiaubtų regionų atstatymui, sutaupytumėte, nes tokie dalykai jūsų nebepaliestų ir nekankintų, kaip kankina dabar.

Jūs tik pamąstykite, jeigu visos tokios lėšos būtų nukreiptos jūsų visų gerbūviui gerinti ir tarpusavio bendravimui plėsti ir gilinti. Nieko nebebūtų švaistoma tam, kas atsigrežtų prieš jus pačius. Ir tai būtų daroma vien tik dėl to, kad jūs išmokytumėte savo vaikus atrasti Tėvą savo viduje. Ir tai jų gyvenimą pakeistų tiek, kad jie daugiau niekada nebelaikytų nė vieno savo bendraamžininko priešu, kurį reikia sunaikinti, nes jis yra nuskriaudęs jūsų tėvų ar senelių kartą, o žvelgtų į juos kaip į savo sielos brolius ir seseris. Ir trokštų su jais bendrauti kaip su tokiais pačiais Tėvo mylimais vaikais, kokie mylimi yra ir jie patys.

Ir tai yra vienos užduoties, suteiktos jums, įgyvendinimas vien tik jūsų asmeniniu mastu, ir tokia šviesi perspektyva visai žmonijai! O tuo pačiu ir visai kūriniui!

Tik nuo jūsų priklauso tiek asmeninis jūsų pačių, tiek ir jūsų vaikų šviesus ar drumzlinas gyvenimas šitame pasaulyje. Jūs turite aiškiai suvokti, kad nei ankstesnio gyvenimo, nei dar vieno gyvenimo, kad savo klaidas galėtumėte ištaisyti, Tėvas neduoda. Jam užtenka ir vieno vienintelio gyvenimo, kurio dėka Jis patikrina jus, kiekvieną, norite jūs eiti pas Jį meilės ir tiesos keliu, ar ne. Jis nereikalauja iš jūsų to, ką pasiekti jums šitame pasaulyje būtų per daug sunku – kad akimirksniu taptumėte tobuli, koks tobulas yra Jis. Tam Jis suteikia jums, kiekvienam, visą amžinybės kelią, kad augtumėte ir panašėtumėte į Jį. Jis vien tik *prašo* nuoširdžiai apsispręsti, ar trokštate iš visos širdies eiti Jo siūlomą keliu.

Ar jums toks meilės ir tiesos kelias nepriimtinas? Jeigu nepriimtinas, tuomet jūsų asmeninę laisvą valią Jis ir patenkina per savo Sūnus, kurie daugiau jūsų nebevystys link tobulumo, nes jūs po materialios kūno mirties ir nebebūsitate prikelti. Jūsų valia Tėvui yra aukščiausia. Ir Jis ją patenkina.

118. Sielos lavinimas po prisikėlimo

Kada vaikai pradeda lankyti mokyklą, tada mokytojai jiems pasakoja apie įvairiausius darbus, kuriuos jie galės dirbti, kada užaugs, kada baigs mokyklą. Tačiau po mokyklos eina dar kita mokykla, kur jie mokysis tos profesijos įgūdžių.

Lygai taip pat ir su dabartiniu jūsų gyvenimu. Jis yra tik pats pradinis jūsų mokymosi etapas, skirtas tam, kad *itikėtumėte* į Tą, kuris yra nematomas, bet kuris pradeda visą kūriniją ir sukuria viską iš energijos. Jis sukuria net ir pačią energiją, kuri sukuria viską kita, bet pats Jis nėra sukurtas. Jo sukurti niekada niekas nesukūrė, nes Jis visą laiką buvo, yra, ir bus. Dėl to, kad galėtumėte suprasti, su laiku, po ilgų ir labai sudėtingų ir įdomių mokymų, Jį vis geriau ir giliau, kad net patys galėtumėte ir kitus mokyti apie Jį, jūs ir turite užbaigti šito pradinio gyvenimo mokyklą, kad galėtumėte pradėti lankyti kitą, tik aukštesnę mokyklą, bet jau kitame pasaulyje ir aukštesniu pavidalu, negu turite dabar.

Dėl to ir jūs, dabar, turite mano mokymų klausytis taip įdėmiai, kaip maži vaikučiai su giliu susidomėjimu klausosi savo mokytojos, kuri jiems aiškina, ką jie galės veikti tada, kada užaugs ir šitą mokyklą jau bus užbaigę. Dėl to ir jūs, kaip ir tie mažyliai, kurie nieko negali suvokti, ką reiškia būti suaugusiu ir dirbti suaugusio darba, sakykim pilotuoti lėktuvą, ar būti tyrinėtoju, ieškant gamtos turtų, negalite suvokti, ką reikės daryti jums po prisikėlimo, kad galėtumėte geriau pažinti aplinką ir patirti Tėvo buvimą visur. Ir jūs turėsite mokytis dar aukštesnėje mokykloje negu šitas jūsų pradinis pasaulis.

Kiekvienas naujas pasaulis bus toks, kad jums suteiktų ne tik naujų atradimų džiaugsmo, bet taip pat patvirtintų ir ankstesniame pasaulyje įgytas žinias. Visos žinios jums bus suteikiamos ne tam, kad galėtumėte prieš kitus mėgautis jomis, bet tam, kad galėtumėte geriau orientuotis naujo ir aukštesnio lygio pasaulyje bendradarbiaudami su tokiais pat, kaip ir jūs, žengiančiais pas Tėvą į Rojų tobulėjimo keliu, o tuo pačiu papildomai išmokdami bendradarbiauti ir su aukštesnio lygio pasaulio gyventojais, kad galėtumėte augti toliau. O tam, kad galėtumėte augti, jūs ir turite įgytas žinias pritaikyti praktikoje. Tik šitokiu būdu jūs galėsite sau parengti kitą laiptelį, ant kurio galėsite

vėl kaupiti naujų žinių, kurias vėl turėsite taikyti praktikoje. Ir toks kelias visą laiką tęsis iš pasaulio į pasaulį sielos pavidalu.

Ir ateis laikas, kada jūs atsidursite tame pačiame pasaulyje, iš kurio aš valdau visą savo kūrinių Tėvo man suteikta galia. Ir valdau taip, kaip ir pats Tėvas valdytų, jeigu Jis būtų *asmeniškai, o ne per mane* šitoje mano visatoje. Mes, aš ir kiekvienas iš jūsų, bendrausime betarpiškai. Jūs mane matysite ir bendrausite su manimi lygiai taip, kaip dabar matote vieni kitus ir kaip betarpiškai akis į akį bendraujate vieni su kitais.

Iki to laiko jūsų sielos matymas bus tiek išplėstas, jūsų suvokimas bus toks gilus, kad jums nebebus reikalingas joks papildomas manųjų virpesių priderinimas prie jūsų, kad galėtumėte mane išvysti. Tada jūs tapsite *amžinąja dvasia*.

Pasiekę mano visatos valdymo būstinę, jūs būsite užbaigę visą sielos, tūkstančius metų, jūsų laiku matuojant, trukusią savojo mokymo vieną dalį. Iki to laiko jūs mane būsite matę tam tikromis progomis, kada manojų dvasios pavidalo virpesiai jums buvo specialiai nužeminami, kad mano pavidalą galėtumėte matyti jūsų sielos dar neišlavintas regėjimas. Tuo tarpu tapę dvasia patys, jūs būsite pasirengę bendrauti su manimi akivaizdžiai kaip brolis su broliu.

Ir per visą sielos lavinimo ilgalaikį etapą jūs vis daugiau ir daugiau būsite mokomi, kaip dirbti ir bendradarbiauti su daugeliu sielų ir iš kitų pasaulių, lygiai taip pat šito besimokančių, siekiant kuo geresnių savo savybių atskleidimo ir pritaikymo *visumos labui*.

Jūs turite suvokti patį pagrindinį dalyką, kad tobulas yra tik Kūrėjas ir visa kas yra sukurta iš Jo kilusių Kūrėjų. Tuo tarpu visi evoliuciniai tvariniai, kurie yra sukurti laiko ir erdvės visatoje, siekia vienintelio tikslo – kuo geriau atskleisti savo visą potencialą, kurį kaip asmenybės dovana yra padovanojęs kiekvienam pats Tėvas. Dėl to šitas siekimas reikalauja tiek asmeninių pastangų, tiek mokymo, tiek to mokymo pritaikymo praktikoje, kad susiformuotų vis tvirtesni įgūdžiai. Jūsų dabartinis gyvenimas be praktikos irgi būtų neįmanomas. Toks yra Tėvo evoliucinis bet kokio tvarinio vystymo planas. Nuo paties žemiausio iki paties aukščiausio. Tik tie, kurie buvo sukurti tobuli, tie vysto savo patyrimą, eidami prie vis žemesnių tvarinių, kad patirtų bendravimą su tais mažiausiais kūrinių vaikais.

Ir šitoks vystymasis per praktinį patyrimą vysto ir pačius aukščiausius, nes jie susiduria su netobulais ir labai savanaudiškai žvelgiančiais žemais Tėvo vaikais, ir pačius žemiausius, nes šie mato, kaip su meile jiems tarnauja patys aukščiausi Tėvo vaikai, kad jie tą darytų lygiai taip pat su meile visų labui.

Gyvenimas kūrinijoje nėra beprotiškos lenktynės dėl vieno vienintelio prizo, kurį tegalima laimėti vienam ir būtent tam, kuris bus pirmasis. Gyvenimas kūrinijoje yra savo tikrojo aš veidrodžio valymas kasdieniu mokymusi ir tarnavimu, kad to tikrojo aš atvaizdas veidrodyje būtų matomas vis aiškiau ir ryškiau, kad jo tikrasis spindėjimas būtų ne tik matomas, bet ir jaučiamas kiekvieno vidumi. Dėl to tikrai kūrinijoje nėra tos varginančios įtampos, kuri vyrauja jūsų pasaulyje, kuriame norite nurungti vienas kitą, kad tik pasirodytumėte geresni vieni už kitus ir gautumėte didesnę atlygį materialia prasme. Būtent jūsų iškreiptas gyvenimo prasmės suvokimas ir sukelia jums nuolatinį stresą, kuris jusalina ir veda į fizinio kūno ligas, nes jūs esate įsitikinę, kad gyvenimas šitame pasaulyje be fizinio komforto kūnui ir malonių išpūdžių jūsų akims nėra vertingas, kad ne iki galo išnaudotas, ir dėl to kelia nepasitenkinimą.

Tuo tarpu gyvenimas aukštesniuose pasauliuose, kur nėra jokių pinigų ir mokesčio už tarnavimą, yra visiškai kitokios prasmės negu jam teikiate jūs. Ar kuris iš jūsų prieštarautumėte, kad kiekvienas iš jūsų galėtumėte jaustis daug tvirčiau, kad savo sugebėjimus išvystytumėte daug geriau, kad matytumėte daug plačiau, kad suprastumėte daug giliau, kad patirtumėte, viską, daug gyviau? Nesurasite nė vieno žmogaus, kuris tuo pačiu metu būtų nuoširdus ir nenorėtų šitaip gyventi. Ir tai yra ne dėl to, kad šito tiesiog trokšta pats žmogus. Šitai yra vien tik dėl to, kad Tėvas yra sumanęs tokį mirtingojo tobulinimo planą, kuris ir apima siekimą vis daugiau ir geriau. Tačiau dėl žmogaus nesubalansuoto materialaus ir dvasinio vystymo, jis visą dėmesį nukreipė vien tik į savojo žemo ir gyvulinio aš poreikių tenkinimo vystymą. Ir tik dėl to, net ir po prisikėlimo, jums teks nemažai įdėti pastangų, kad galėtumėte savo dabartines ydas transformuoti į kupiną Tėvo meilės tarnavimą kitiems visiškai nelaukdami už tokį tarnavimą pagyrimų. Nors ir jų sulauksite. Bet ne dėl to, kad lauksite, bet dėl to, kad su meile tarnausite ir dėl to jūsų mokytojai ir vadovai jus tuo skatins dar atkakliau eiti šituo keliu, kuris ir padeda jums atskleisti savo tikrąjį aš su visomis jame esančiomis geromis savybėmis. Tik jos dar pasislėpusios po nenuvalytu jūsų aš veidrodžio dulkių sluoksniu. Daug sluoksnių vis dar dengia jūsų tikrąjį aš pavidalą, nors vis daugiau ir daugiau atskleidžia ir jums patiems, kiekvienam, realesnį jūsų aš vaizdą. Ir nuo to vaizdo jums taip pat darosi malonu, nes jūs jaučiate tikrąją savo aš vertę, kuri jau atsiskleidė, o dar daugiau jaučiate savo viduje, kokia galinga yra Tėvo meilės jėga jūsų viduje, kuri dar ateityje, po daugybės tūkstančių metų mokymų ir patyrimų, atskleis jūsų aš net ir tokius bruožus ir sugebėjimus, apie kuriuos, dabar, nieko nepagalvojate.

119. Atsisakykite sprendimų vengimo

Ir visa tai kūrinijoje daroma ne įtampos ir streso sąlygomis, bet nuoširdaus ir kupino meilės bendradarbiavimo sąlygomis. Kadangi klaidos yra neišvengiamos, tai jūs net ir jas padarę nenusimenate taip, kaip nusiemenate šitame pasaulyje, bet darote antrą ar trečią, net ir ketvirtą mėginimą tą užduotį įgyvendinti. Jūs nustojate *vengti* užduoties sprendimo, jeigu iš karto jos išspręsti nepavyko. Jūs *neatidėliojate* jums sunkių sprendimų įgyvendinimo, ką šiandien darote nuolat.

Jūsų vengimas spręsti eilinius kasdienius uždavinius jus ne tik vargina ir smukdo, bet tuo pačiu veda jus į neryžtingumą, nepasitikėjimą savo jėgomis, ir blogo įpročio stiprinimą – viską atidėlioti ateičiai. Tačiau jūs turite suvokti, kad ateitis yra numaćiusi jums naujus sprendimus, kurie turi remtis šiandieninių sprendimų įgyvendinimu. Vien tik tokiu nuolatinu sprendimų atidėliojimu jūs stabdote savo pačių, asmeninį, vystymąsi.

Įsivaizduokite, kas būtų, jeigu nors akimirkai Tėvas sumanytų atidėti savosios meilės pasiuntimą jums ir visai kūrinijai. Kūrinija tą pačią akimirką nustotų egzistavusi, nes ji visa laikosi tik Tėvo siunčiamos meilės virpesių energijos dėka. Ir jeigu tik akimirkai nutraukti jos tekėjimą, tai nors ir primityvus pavyzdys, bet jis bus pakankamas jums įrodymas: Jeigu visoje erdvėje, kurią matote virš savės, matytumėte vienas šalia kito viršgarsiniu greičiu skriejančių lėktuvų nesuskaičiuojamą koloną, ir staiga pats pirmasis lėktuvas tik vienai akimirkai netikėtai sustojo vietoje. Kas atsitiks su visa ta nesuskaičiuojama virtine kitų lėktuvų? Net ir paskutiniojo, kuris bus už tūkstančių kilometrų nuo pirmojo, laukia lygiai toks pat tragiškas likimas, kaip ir antrojo, kuris neišvengiamai trenksis į pirmąjį stovintį lėktuvą. Aišku, kad šitas pavyzdys nėra iki galo toks kad galėtumėte visa tai įsivaizduoti, nes lėktuvą veikia žemės trauka, ir jis nukris ant žemės, bet aš jums pateikiau pavyzdį, kad mėgintumėte suvokti tokia lėktuvų koloną, kurioje pirmasis lėktuvas sustoja ir nekrenta, tai yra hipotetinis pavyzdys, kaip ir tas pats pasakymas, kad Tėvas nors akimirkai nutrauktų savosios meilės skleidimą visai kūrinijai.

Tuo aš jums noriu pasakyti, kad Tėvas visus mus moko, jog nieko neatidėliotume kitai akimirkai, ką turime padaryti šitą akimirką, o mes mokome jus, kad savo sprendimus priimtumėte ne atidėliodami vien tik dėl to, kad šito sprendimo priėmimas jums nemalonus ar varginantis. Jeigu dėl ko nors abejojate, tuomet jūs ir galite pasiklausti Tėvo, pasitarti su Juo, kaip geriau šitą sprendimą priimti, kad jis atitiktų Tėvo valią ir pasitarnautų visumos labui. Tik jokiū būdu

nesistengti jo išvengti. Vengimas nėra jūsu, kiekvieno, augimo priemonė. Jūsu augimo priemonės yra sprendimai ir jų įgyvendinimas visumos labui. Augimas yra asmeninis, sprendimai yra asmeniniai, įgyvendinimas yra kolektyvinis ar asmeninis, vaisiai irgi yra visada kolektyviniai ir asmeniniai.

120. Augimas patyrimo dėka dabarties akimirka

Koks bebūtų jūsu požiūris į savo dabartinį gyvenimą, jūs vis tiek jį galite išplėsti ir pagerinti. Niekada nemanykite, kad jūs nebegalite tapti geresni ir tuo pačiu pagerinti ir patį gyvenimą. Lygiai taip pat niekada nemanykite, kad jūs esate pakankamai geri, kad nebegalėtumėte tapti dar geresni, o tuo pačiu ir jūsu gyvenimas, kad dar daugiau pagerėtų. Nors jūs turite būti visada ramūs, tačiau niekada nesijauskite savajame gyvenime pasiekę visko, kad nebenorėtumėte siekti ko nors daugiau.

Tokia būsena, net ir dvasiniame kelyje, yra labai pavojinga ir ji veda į savojo aš pastatymą į tokią būsena, kada žmogus praranda savojo dabartinio gyvenimo druskos skonį – toks žmogus nebemato kasdieniame gyvenime prasmės ir jo mintys vis labiau ir labiau krypta į ateitį, net ir į tą ateitį, kuri dar tik bus po prisikėlimo. Tačiau iki tos ateities dar gali būti labai toli, nes kūnas dar turi daug neiškovotos energijos ir gali kalnus nuversti, o vidinis aš jau pradėjęs norą, ką nors daryti šitame pavidale ir jau vis daugiau ir daugiau projektuoja, ką ir kaip jis norėtų veikti po šito pavidalo mirties. Ši būsena yra tokia, tarsi aplenktų ir įvykius ir laiką. Ir ji labai vargina ir patį žmogų, kuris yra atsidūręs tokioje padėtyje. Jis yra įtikėjęs, turi nuostabų požiūrį į aplinką ir į tarnavimą, tik stinga varomosios meilės jėgos nukreipimo į dabarties akimirksnį. Visa ji sukoncentruota į būsimą ateitį, o dabarčiai skiriama tik tiek, kiek reikia palaikyti patį veikimą, kad jis vis tik vyktų.

Kada šita pati varomoji meilės jėga yra nukreipiama į praeitį, kada visa energija yra atiduodama vien tik istorijos tyrinėjimui, vien tik protėvių pagarbai, vien tik tradicijų puoselėjimui, vien tik prisiminimams, toks žmogus irgi savojo aš dabarties potencialo, to potencialo, kurį jis pajėgus panaudoti visumos labui, taip pat neiškovoja, kaip ir tas, kuris tą patį savo dabartinio aš potencialą nukreipia vien tik į ateitį. Šituo savo pažiūriu jie labai priartėja vienas prie kito. Tik jų abiejų dabarties potencialo neišnaudojimas turi visiškai skirtingus motyvus ir skirtingas priežastis. Bet rezultatas yra labai panašus – tiek vienas, tiek kitas nejaučia mėgavimosi iš savojo aš dvasinio augimo dabartinės akimirkos. O dvasinis augimas be mėgavimosi pačiu tuo augimo

procesu gali sukelti ne tik nepasitenkinimą, bet ir nusivylimą šita pačia akimirka ir dėl to atvesti į savęs izoliavimą nuo aplinkos.

Būtent dėl to dvasinis augimas, kaip ir fizinis augimas, negali būti nei paspartintas, nei sulėtintas visumine prasme. Jis yra tik toks, kiek individas nori augti dalyvaudamas šitoje pačioje akimirkoje, kuri jį ir supa paties augimo metu. Dvasinis augimas yra to individo noras augti. Ir šitas pats noras gali patį dvasinį augimą arba stabdyti, atidėti, arba pralenkti šitą pačią akimirką. Tačiau pats dvasinis augimo procesas yra nesulaikomas ir vyksta tik taip, kaip pats tas dvasiškai augantis individas įgyja patyrimą. O patyrimo įgyti jis negali net ir labai norėdamas augti greičiau, tobulėti greičiau, ar būti dvasingesnis greičiau. Jis ir auga, tobulėja, dvasingėja tik tos patyrimo akimirkos metu ir yra toks dvasingas, koks yra dvasingas tą pačią akimirką. Tik toji akimirka nulemia kiekvieno individo dvasingumo lygį visoje kūrinijoje.

121. Noro augti dvasiškai ir patyrimo svarba

Pats dvasinio augimo noras labai daug prisideda, kad tas augimas vyktų. Ir vyktų taip, kaip numatyta pagal evoliucinio vystymosi planą. Be individo noro toks dvasinis augimas *neįmanomas*. Nėra dvasinio augimo prievarta ar iš pareigos. Tiek prievarta, tiek pareiga kai kuriems individams gali būti tik susimąstymo kelrodžiai ženklai, tačiau sprendimai dėl paties žengimo į šitą dvasinio augimo kelią yra savanoriški, visada priimami tik laisva valia. Dėl to, individo noras gali tiksliai padidinti arba sumažinti to paties individo potencialo atskleidimą vienu ar kitu dabarties momentu. Tačiau jokių būdu neįmanoma, kad šitas pats potencialo atskleidimas pagreintų patį individo dvasinį augimą, kurį sudaro vien tik patyrimo įgijimas.

Aš jums pasakysiu, kad Tėvas jau dabar žino, kada jūs, kiekvienas, pasieksite Jį, Rojuje, Jis jau dabar jus, kiekviena, laiko esančiais Rojuje, nes Jam laikas neegzistuoja, Jis apkabina visą amžinybę dabarties akimirkoje, ir viską, kiekviena pradžia žino nuo pabaigos. Dėl to jūs, nė vienas, negalite savo žengimo pas Tėvą nei paskubinti, nei sulėtinti nors viena sekunde. Tėvui yra žinomi visi jūsų buvę, dabartiniai, ir būsimieji nukrypimai nuo savojo tiesaus kelio pas Jį. Ir šituos nukrypimus sudaro tiek jūsų abejonės, tiek ir nepasitikėjimas Tėvu, ir dėl to nepasitikėjimas šituo pačiu keliu, kuriuo žengiate, o tuo pačiu ir ne toks gilus patyrimas šitame kelyje. Bet jūs eiti šituo keliu ir negalite kaip nors kitaip. Jūs einate tik taip, kaip šito norite ir kaip šitą norą įgyvendinate savuoju patyrimu dabarties akimirką. Ir jeigu tik jūsų noras jus perkelia iš dabartinės akimirkos į praeitį ar ateitį, tuomet jūs negalite iki galo visa gelme sukaupti patyrimo būtent tuo

metu, kada tik ir galite jį kaupti. Todėl norėdami augti dvasiškai, jūs visada turite gyventi *dabartyje*.

Praeities ir ateities akimirkos gali tik sustiprinti arba susilpninti norą *kaupiti patyrimą dabartyje*. Tokios akimirkos yra nepavojingos. Jos net sveikintinos, nes padeda patirti malonius praeities momentus ir pasiekti atsipalaidavimą nuo dabarties veiksmo atkaklių pastangų. Lygiai taip pat ir persikėlimas į ateitį suteikia papildomo noro dėti dar daugiau pastangų į dabarties veiksmą. Pavojus atsiranda, kada dabartį yra mėginama iš esmės pakeisti praeitimi arba ateitimi.

Kada aš jums kalbu apie individo norą, kuris gali dvasinį augimą sulėtinti arba paspartinti, kaip ir visos kūrinių, tada aš jums kalbu apie savojo aš patyrimo gelmės pasiekimą, kuris ir sudaro dvasinį augimą. Ir jeigu jūs turite didesnį ar mažesnį norą dvasiškai augti, tada jūs ir galite patirti daugiau ar mažiau, o tuo pačiu ir dvasiškai augti, daugiau ar mažiau, savuoju patyrimu kiekvienu konkrečiu dabarties momentu. Kiekvieno iš jūsų dvasinis augimas vyksta tik dabartyje, ir tik patyrimo įgijimo dėka. Kito kelio tiesiog nėra. Ir čia nuo jūsų noro augti greičiau ar geriau niekas nepriklauso. Visa lemia jūsų patyrimo įgijimas. O patyrimo negalima įgyti vien tik, net ir labai didelio, noro dėka. Patyrimas yra įgyjamas tik patiriant. Ir patirti negali, ko nebuvo patyręs praeities akimirka, mėgindamas tą akimirka ar kitas akimirkas susigražinti mintyse. Lygiai taip pat negali patirti ir tada, kada gyvenimi mėgindamas įsivaizduoti savo gyvenimą ateityje.

Dėl to jūsų, kiekvieno, net ir didžiausi norai geresnio gyvenimo tiek sau, tiek kitiems vis tiek atsiremia į dabarties akimirka, į jūsų, kiekvieno, dabarties akimirkos kuo gilesnį meilės ir gėrio patyrimą su Tėvu. Štai toks jūsų noras ir prisidės prie to, kad jūs patys, kaip asmenybės, galėsite atskleisti savosios asmenybės potencialą dabarties akimirka, jį paversdami tikraja savojo aš dalimi, kuri ir įgyja dabarties patyrimą. Ir šituo savo dabarties patyrimu jūs, kiekvienas, tampate vis labiau realus. Panašiai kaip vaikas, kada jis vis daugiau išmokdamas ir užbaigdamas dar vieną mokyklos klasę, vis daugiau auga savo žiniomis ir sugebėjimu tas žinias pritaikyti ir tuo pačiu vis labiau tapdamas savo tikroju aš, kokiam jį ruošia dabartinė, kad ir labai iškraipyta, švietimo sistema – mokėti prisitaikyti prie aplinkos ir išgyventi toje aplinkoje. Ir tas vaikas, vis užbaigdamas, klasę po klasės, kad ir kiek norėtų gyventi prisiminimais apie praeities akimirkas ar vien tik ateities fantazijomis, negalės prie savojo augimo pridėti nieko tokio išskyrus tai, ką savuoju patyrimu sukaupia šita patį akimirksnį. Tik jo paties patyrimas jį ir daro tokį, koks jis, kaip asmenybė, yra tuo konkrečiu momentu. Vien tik teorinis žinojimas nėra pakankamas augimui. Augimui ir savojo aš, tikrojo aš,

atsiskleidimui būtinas tų teorinių žinių pritaikymas – patyrimas. Todėl galima labai gerai žinoti daug ką, bet jeigu tų žinių nesugebate pritaikyti, arba neturėjote kur jų pritaikyti, negalite tvirtinti kad jas įsisavinote, ir kad jomis galite pasinaudoti, tuo pačiu ir sužinoti, koks gi yra jūsų tikrasis aš. Ir nors labai norėtumėte, kad jums pasisektų šias žinias pritaikyti praktikoje, bet vien tik noro, nors jis ir labai svarbus, neužtenka. Būtinas tų žinių pats taikymas, *patyrimas*. O jis ir atskleidžia jūsų tikrojo aš pasiekimo lygį.

Štai kodėl taip svarbu yra ne tik naujų žinių siekimas, bet ir jų pritaikymas, kad galėtumėte savasis aš augti kaupdamas patyrimą.

Ir visa kūrinija yra nuostabi mokykla ir praktinio žinių pritaikymo laboratorija visose veiklos sferose, apie kurias jūs neturite nė menkiausio supratimo, kadangi jūs savo kelią tik pradėdote. Jūsų laukia tokia nuostabi patyrimų kaupimo arena, begalinė arena, nors ir turinti savo realias ribas. Bet jums ji dar ilgai atrodys kaip tarsi jų neturinti, kaip tokia, kurioje neįmanoma aprėpti nei veiklos įvairovės, nei erdvės platybės, nei pasaulių gausybės. Ir per visą amžinybę, į kurią pirmąjį žingsnį žengiate jau dabar, šitame savojo materialaus gyvenimo pasaulyje, niekada nebus nė vienos akimirkos, kad savo dvasinį žengimą galėtumėte nors viena akimirka paspartinti. Visas vystymosi procesas, kiekvienam iš jūsų, yra tik toks, kiek jūs patiriate, kiek jūs pritaikote įgytas žinias, suteiktas nuostabių dvasinių mokytojų, panašiai, kaip dabar jums žinias suteikia jūsų mokytojai mokykloje, tik jie naudos visiškai nepanašius į jūsų metodus ir kitoki turinį. Ir visą suteiktą informaciją jūs turite pritaikyti praktikoje, ir šituo pačiu įgyti pasirengimą aukštesniam laipteliui.

Kada jūs, sakykime, mokotės vairuoti automobilį, tai ne iš karto lipate į mašiną. Jūs dar turite sužinoti daug dalykų iki pradėsite važiuoti. Jums reikia išmokti kelių eismo taisykles, sužinoti kiekvieno, reikalingo vairavimui, prietaiso mašinoje paskirtį ir vietą, kad galėtumėte juo naudotis, jau žinodami, kur jį surasti ir kaip įjungti. Tačiau net ir tada, kada žinote kelių eismo taisykles labai gerai, kada mašinoje visus reikalingus vairavimui prietaisus pažįstate irgi gerai, vis tiek dar negalite sakyti, kad vairuoti mokate. Tik dabar jūs pradėdote imtis šitų žinių taikymo praktikoje. Ir tada pamatote, kad tai, kas buvo lengvai suprantama ir atrodė lengvai įvykdoma, nėra taip lengva ir paprasta, kada reikia viską padaryti pačiam. Patyrimo stoka jūsų visas žinias paverčia tokiomis, kurios dar nėra pažadintos, kad veiktų jūsų kasdieniais veiksmais. Ir tiktai po ilgų ir atkaklių pastangų jūs, palaipsniui, imate vis geriau ir geriau vairuoti ir pačią mašiną. Ir kuo dažniau vairuosite, tuo gilesnius įgūdžius įgysite, tuo patikimiau vairuosite. O dabar pažvelkite į mano pateiktą pavyzdį iš praeities ir ateities akimirku.

Jūs mokotės vairuoti. Tačiau praėityje jūs labai norėjote vairuoti mašiną, tik tuo metu jūs neturėjote tam galimybių. Ar tas noras paspartino jūsų išmokimą vairuoti. Jūs vien tik dėl to noro automobilio vairuoti nemokėjote. Vien tik noras jums nesuteikė įgūdžių vairuoti. Tai reiškia, kad ir kiek norėtumėte ko nors, vis tiek tas noras nepakeičia paties vairavimo proceso. Pats noras nepadidina vairavimo sugebėjimo, jeigu nėra paties vairavimo proceso akimirkos patyrimo. Lygiai tas pas ir su ateities akimirka. Jeigu mokaisi vairuoti automobilį, ir jeigu tavo noras jį vairuoti labai gerai yra labai didžiulis, vis vien nuo šito paties noro tu negali mokėti jį vairuoti labai gerai. Jį vairuoji tik taip, kaip tuo metu jį gali vairuoti, koki įgijai jo vairavimo patyrimą. Ir čia vien tik noras negali niekam pridėti nieko prie to, kas įgyjama patyrimu.

Tačiau nepaisant to, kad pats noras negali atstoti patyrimo, vis tik jis yra labai svarbus faktorius, kad būtų įgyjamas pats patyrimas. Noras yra kaip katalizatorius cheminei reakcijai vykti. Jeigu noro nebus, tai procesas vyks sunkiai ir skausmingai. Noras padeda įgyti patyrimą lengviau, nors paties patyrimo jis ir neatstoja.

Štai kodėl ir jūsų noras dvasiškai augti yra labai svarbus, nes šitas noras jus stimuliuoja siekti naujų patyrimų su Tėvu dabarties akimirka.

122. Vaikų auklėjimo pagrindas ir gėlmė

Mano mylimieji broliai ir sesės dvasioje, aš, Kristus, dar kartą noriu sugrįžti prie vaikų auklėjimo klausimo, kadangi šiandien jis niekur jums nėra aiškinamas. Įvairiausi vaikų psichologijos vadovėliai, įvairiausios knygos, skirtos vaikų auklėjimui nemoko bendravimo su vaikais, kaip pagrindinio dalyko, kuris visada turi būti grindžiamas pokalbiais apie *Tėvą*. Jūs daug kur prasilenkiate su tiesa, kada vaikotės vienadienių rezultatų, kaip užauginti vaiką, kad jis būtų sveikas, kad būtų linksmas, kad turėtų gerą ryšį su tėvais ir aplinka, bet visiškai neugdote *suaugusio* Tėvo vaiko. Štai kur yra jūsų visų dabartinių skausmų ir kančių šaknys. Jūs norite išauklėti vaiką tik tokį, koks jums patiems atrodo turėtų būti geras vaikas ar suaugęs žmogus. Tačiau kaip jūs jį tokį išauklėsite, jeigu patys nesate geri ir niekada nerodote *gyvo* pavyzdžio, į kurį ir galėtų lygiuotis jūsų vaikas. Būtent dėl šitos pačios problemos aš dar kartą norėčiau sugrįžti prie šito esminio žmonijos klausimo.

Šiandien visa vaikų auklėjimo ir švietimo sistema toli prasilenkia su Tėvo numatytu evoliuciniu individo dvasinio ugdymo planu. Dėl to ir reikia tai, kas su juo prasilenkia, atstatyti į vėžes.

Kada prieš daugiau kaip trisdešimt aštuonis tūkstančius metų mano sukurti Tėvo sūnus ir dukra, Adomas ir Ieva, kuriuos vadinau Materialiaisiais Sūnumis ir Dukromis, atvyko į jūsų planetą, tada jie turėjo pagrindinę misiją – sukurti violetinę rasę ir tuo pačiu pagerinti jūsų biologinį išsivystymą. Nuo jų misijos sėkmės priklausė ne tik jūsų biologinis atsparumas ligoms, bet ir dvasinis imlumas. Deja, jie savo misiją sužlugdė ir jūs violetinės jų gyvybės plazmos beveik negavote. Todėl dabar jums taip sunku suvokti dvasinius mokymus, kurių siekia tik labai mažytė žmonijos dalelė. Todėl jūs ir vaikus nežinote, kaip auklėti dvasiniu metodu, ne intelektualiu metodu, kuris vyrauja dabar.

Ir vis tik, Tėvo planas yra nesustabdomas, nes jis numatytas visos kūrinijos dvasiniam vystymuisi. Ir nė vienas nėra pajėgus jį sustabdyti ar nutraukti. Dėl to ir jums dabar tenka priimti pasirinkimą, ar jūs norite, kad ir kitos jūsų sielos brolių ir sesių kartos taip kankintųsi, kaip kankinatės jūs, ar, priešingai, norite jų kančias ne tik sumažinti, bet net prisidėti prie jų fizinio ir dvasinio augimo daug aukštesniu negu jūsų lygis šiuo metu. Sprendimas jūsų, kaip ir veiksmai, o vaisiais naudosis ateinančios kartos per jūsų vaikų, jūsų vaikaičių ir tolimesnių kartų išmintingesnius sprendimus ir veiksmus visose savojo aš gyvenimo sferose.

Adomas ir Ieva buvo atgabenti iš Satanijos sistemos, kuriai priklauso ir jūsų pasaulis, vadinamas Urantijos vardu, ir jų gyvybės plazma atitinkamu laiku įterpta tarp jūsų tolimųjų protėvių šiandien būtų jau davusi labai gerus ir genetinius ir dvasinius vaisius ir jums. Dabar gi Adomo ir Ievos vietoje turite būti jūs, ir daug aukštesnio lygio dvasinių vaikų lavinimu kloti geresnius pamatus net ir genetiniam paveldėjimui ateinančiose kartose.

Dėl to, pirmiausia, jūs patys turite dvasiškai tobulėti, šitokį tobulėjimo kelią pasirinkdami *sąmoningai*, o ne blaškydamiesi iš vieno takelio į kitą ir vis patys nesuvokdami, kur gi esate. O kad susivoktumėte, jūs galite pasinaudoti šitais mano mokymais. Tačiau jie yra tik paviršutiniai ir skirti jūsų kasdieniam taikymui. Daug išsamesni ir daug gilesni yra perteikti tokiaame Apreiškime, kuris vadinasi Urantijos Knyga, ir kuriame jūs galėsite perskaityti mano gyvenimo žmogiškuoju pavidalu nuoseklų aprašymą, kuris yra pateikiamas šitame Apreiškime man pritarus. Ten jūs susipažinsite ir su mano pastangomis, auklėjant savo mažesnius brolius ir seses po mano tėvo, Juozapo, tragiškos mirties, kada man tebuvo keturiolika metų. Tai jums padės susidaryti geresnį vaizdą tiek apie mano paauglio gyvenimą, tiek apie mano požiūrį į tuometinę mokymo sistemą, kuri draudė mergaitėms lankyti mokyklą, tad man nieko kito nebeliko, kaip pačiam imtis mokytojo vaidmens namuose ir savo sesutes mokyti tų pačių dalykų, kurių

išmokdavau sinagogos mokykloje. Dabar gi aš norėčiau akcentuoti vaikų auklėjimą, kad suvoktumėte, jog nuo jų priklauso ramybė ir darna pačioje visuomenėje.

Nė vienas vaikas negimsta koks nors kitoks, kaip tik toks, kad būtų suformuotas jūsų aplinkos. Jis gimsta kaip tuščias popieriaus lapas, ant kurio, kaip dailininkas ant drobės, jūs galite nutapyti paveikslą, kuris galės raminti ir žavėti arba kuris kels daug skausmo ir kančios. Kiekvienas paveikslas atspindi dailininko charakterį ir jausmus.

Jūs, būdami vaiko tėvai, galite jį ugdyti šviesų Tėvo sūnų ar dukra, bet galite tais dalykais visiškai nesidomėti ir patį vaiką palikti savo gyvulinio aš instinktų auka juos net sustiprindami. Šiandien jūs vaikus pamiršote, jūs matote tik lėles, kurias vadinote savo vaikais. Kada jums norisi pažaisti su lėle, tada jūs prie vaiko prieinate, o kada nebenorite, jūsų dėmesio vaikas prisišaukti nebegali. Tačiau net ir tai, kad vaikas nesulaukia jūsų išskirtinio ir kupino meilės dėmesio taip pat yra jo auklėjimas. Jis mokosi, kaip jam reikės bendrauti su savo vaikais. Vien tik Tėvo dvasia beldžiasi ir į jūsų pačių sielą, ir į vaiko sielą – suartėkite Tėvo meilės dvasiniu ryšiu, pažvelkite vieni į kitus ne trumpalaikių akimirku ir malonumų tenkinimo žvilgsniu, bet *nuolatiniu kupino meilės dvasinio bendravimo su vaiku ryšiu.*

Tėvas ar motina niekada neturi pataikauti jokiems vaiko kaprizams, kurie griauna vaiko asmenybės charakterį iš vidaus. Aš esu mokęs savo apaštalus, jog išmintingas tėvas niekada neduos vaikui vandens gyvatės, jeigu ji atsidūrė tinkle su kitomis žuvimis, net jeigu vaikas ir prašo jos. Toks vaiko kaprizas gali labai brangiai kainuoti pačiam vaikui. Ar bus vaikas patenkintas, jeigu jo šita užgaida nebuvo patenkinta? Aišku, kad ne. Ar jūs, suvokdami pasekmes, dėl to irgi nepritarsite tokiam išmintingam tėvo sprendimui, kaip ir vaikas? Aišku, kad pritarсите. Jūs gi matote toliau ir aiškiau už vaiką, ir suvokiate, kad vaikas tokių tragiškų pasekmių sau pačiam dar nesupranta. Dėl to jokių prieštaravimų nekyla, kada yra toks akivaizdus galimos skaudžios pasekmės pavyzdys tėvui paklusus vaiko kaprizui. Tačiau kodėl gi jūs nematote lygiai to paties savo pačių šeimoje? Kodėl jūs esate tokie neišmintingi ir tokia didžiulė jūsų dalis dalinate vaikui gyvatę vos tik jis užsimano jos? Argi vien tik dėl to, kad patys esate kaip maži vaikai ir negalite suvokti tokių tragiškų pasekmių savo vaikams, kada jų kaprizus puolate tenkinti vos tik jūsų jaunoji atžala ko užsimano? Jokių būdu ne, nes jūs esate girdėję ir iš savo tėvų, esate skaitę apie tai, kad vaikų lepinimas visada augina problemas vaikui augant, nes norai didėja ir auga su metais taip pat. Ir patys esate ne kartą patyrę, kaip šmėkšteli mintis, o ką reikės daryti dar toliau, kada prašoma vis didesnių ir didesnių dovanų. Ir

dovanojate išsijuose. Duodate vaikui gyvatę. Ir patys stebitės, kad problemos vis auga, jų sprendimui nėra galo, santykiai niekaip netvirtėja, jokios šilumos ir supratimo nėra. Vien tik galvos skausmas. Vaikas niekuo nesidomi, arba domisi ne tuo, kuo norėtumėte, kad domėtusi. Ir vis stebitės, ko jam trūksta, kodėl toks nedėkingumas, kada viskas, kas geriausia šeimoje yra skiriama jam?

Pirmiausia jūs patys turite išmokti atskirti žuvis nuo vandens gyvatės. Tik tada galėsite būti tikri, kad neduodate jos savo vaikui. Juk aš pavartodamas šią metaforą minty turėjau gyvatę ne tiesiogine prasme, bet visą gėrį ir blogį, koks yra gyvenime. Bet koks blogis gali atsigręžti labai pavojingu kampu prieš bet kurį iš jūsų ir visą visuomenę, jeigu jo nesistengti paversti gėriu. O kaip blogį paversti gėriu ir aiškina šitas mano mokymas.

Dabar aš jums galiu daug ir labai išsamiai aiškinti, kaip jūs turite auklėti savo vaikus, tačiau mano žodžiai jums taip ir liks tik tušti žodžiai, jeigu jūs patys nemėginsite atrasti Tėvo savyje. Ir tik atradę Tėvą savyje, jūs pajausite, kad tik dabar suvokėte, kaip reikia auklėti savo vaikus, kaip reikia su jais bendrauti, kaip reikia su jais *augti drauge*, kad jie pajauštų iš jūsų sklindantį gyvą Tėvo meilės tekėjimą. Ir kaip mat jie reaguos į šią gyvą meilės virpesį. Dabar jūs Tėvo meilės virpesių nesugebate skleisti nuolat, nes vos tik nuo vaiko pasitraukiate, ir virpesius kaip mat užblokuojate savo viduje, nes kitus darbus einate dirbti be Tėvo meilės. Tik matydami savo mylimą atžalą, jūs galite šituos pačius Tėvo meilės virpesius išlaisvinti. Ir tai su sąlyga, jeigu nėra įtampos darbe, jeigu jūsų nevargina kitos problemos, jeigu jūsų mintys nėra užimtos koku nors susitikimu su draugais, jeigu nesiruošiate savo mintyse kokiam nors pasimatymui su kažkuo ir tą slepiate. Visos tokios mintys, kurios nėra nuspalvintos Tėvo meilės virpesių, šituos pačius virpesius akimirksniu užblokuoja. Ir jūs patys galite patikrinti, kada jūsų bendravimas su vaiku yra kupinas meilės ir nuoširdus, o kada tik išoriškas ir apsimestinis, tarsi neštumėte sunkią naštą, iš kurios kuo greičiau norėtumėte išsivaduoti.

Ir kada šitas dirbtinis bendravimas vis dažnėja, kada jo akimirkos vis ilgėja, tada jūsų vaikas nebejaučia iš jūsų sklidusių meilės virpesių, jis pradeda reikalauti iš jūsų dėmesio, jis nori su jumis bendrauti, o tuo metu jūs žengiate pirmą žingsnį jį nupirkti, paduodami jam pirmąją gyvatę – kokį nors barškutį, kad tik vaikas užsiimtų juo pats ir paliktų nors akimirkai jus ramybėje. Tai pirmoji jūsų bendravimo su vaiku klaida. Iš esmės ji prilygsta išdavystei. Klaida tą galima pavadinti tik dėl to, kad jūsų niekas nemokė, jog bendravimas turi būti be barškučių, o gyvas. Tačiau tai yra pirmoji jūsų išdavystė, kada vaikutis prašo iš jūsų meilės, jūs jos neduodate ir pakišate jos surogatą – verslininkų sugalvotus dirbtinius žaislus, kurie laikui

einant darosi vis sudėtingesni ir savaime suprantama brangesni. Ir jūsų išdavystė vis gilėja, nes jūs ir patys jaučiate susierzinimą, kad vaikui žaislai greitai nusibosta, ir pirk jam naują. O tai brangus išorinio vaiko malonumo tenkinimas.

Vaikui būtinas gyvas ryšys, gyvas bendravimas, o jūs atsiperkate negyvais žaislais, kurie jokios vertės jo paties augimui neturi. Jums tik perša klaidingą nuostatą tiek vaikų psichologai, tiek darželių auklėtojos, tiek mokytojai, tiek pramonė, tiek reklama. Visa tai vaiko *charakterio* neugdo.

Priešingai, tai skatina vaiko nenutrūkstamų kaprizų augimą. Ir jūs vėl ir vėl kišate vaikui gyvatę, nes būtent jis jos ir prašo. O savo gyva bendravimą su vaiku jūs suvedate iki paties minimumo. Tačiau ir tas pats minimumas nėra gyvas bendravimas. Jeigu jūs su vaiku pasikalbate minutę kitą, jau mintyse esate kur nors kitur ir stengiatės atsiriboti nuo tokio bendravimo su vaiku kuo greičiau. Ir vėl vaikas iš jūsų negauna Tėvo meilės virpesių, jis negauna gyvojo Tėvo gyvo vandens savo sielai. O iš kur jis gaus, jeigu jūs patys jo neturite, jeigu jūsų paties indas yra tuščias. Dėl to ir stengiatės kuo daugiau apipilti vaiką tik išoriniu dėmesiu be vidinės *gyvybės*.

Ar galite atlikti kokią nors darbą, jeigu jam neskirsite viso savo dėmesio, gerai? Aišku, kad ne. Kiekvienas darbas tam ir skirtas, kad sutelktumėte visą dėmesį. Ir kas šitą pažeidžia, tas labai dažnai turi patirti skaudžių pasekmių, net ir dirbdamas nedidelį darbą. Ir jeigu dar tam darbui atlikti turi būti panaudojami instrumentai, ypač aštrūs, ar įrenginiai, tai jūs galite ir susižeisti ar sužeisti kitus.

Vaiko auklėjime tai yra dar pavojingiau. Jūs galite sužeisti arba ir viso sunaikinti vaiko sielą. Tai didžiausias, koks tik gali būti skausmas visai kūrinijai, kada siela nebeturi jokių galimybių išsiskleisti, kad pakiltų laisvam skrydžiui po prisikėlimo.

Dėl to, augindami vaiką, jūs turite būti visą laiką labai atidūs. Niekada nebūti tokie, kad jūsų mintys suktųsi kitur. Visada būdami su vaiku bendraukite su juo nuoširdžiai. Jūs tapote nuoširdžiais jausmais grindžiamą paveikslą. Pagal jį spręst ir apie dailininką. Pagal jūsų vaikus spręst kiti ir apie jus. Ir jeigu jūs visą laiką būdami su vaiku bendrausite nuoširdžiai, visą laiką būsite jam atsivėrę, tai toks ryšys pranoksta bet kokius barškučius ar bet kokius, kad ir labai brangius ir gražius, bet negyvus žaislus. Ir jūsų tokio gyvo ryšio neatstos jokie patys brangiausi žaislai.

Gyvas bendravimas – tai ne kas kita, kaip šnekėjimasis su vaiku. Kalbėkitės su juo nuolat. Pasakokit apie savo jausmus, pasakokit apie aplinką, sekite savo pačių kuriamas gražias pasakas, dainuokit jam. Ir viską darykit labai nuoširdžiai, visą laiką ne pamėgdžiodami vaikučio

garsus, bet nuolat kartodami normalius savo kalbos taisyklingus žodžius.

Ir tada patys pamatysite, kokie šitie mažiukai yra imlūs ir kiek daug gali suvokti.

Kada jūs neleidžiate jiems patiems kilti iki jūsų lygio, palaipsniui, bet patys pataikaudami, prisiderinate prie jų lygio ir pradodate kalbėti jų kalba, tai iš kur gi jam girdėti normalią kalbą ir išmokti ją greičiau ir geriau. Gyvas bendravimas – tai ir žaidimas drauge. Jūs patys galite sugalvoti daugybę žaidimų. Jūs esate kūrėjas. Jūs gi tapote paveikslą. Leiskite savo fantazijai skrieti, tegu ji pasireiškia bendravime su vaiku, jeigu jai nėra kur pasireikšti kitur. Tuo pačiu jūs lavinsite ir vaiko protą. Ir daug labiau negu bet kokie negyvi žaislai. Tačiau svarbiausia jūs turite visur aiškinti aplinką ir tos aplinkos Šaltinį – Tėvą. Vaikas turi nuo pat mažumės patirti, kad visoje aplinkoje yra mylinti Tėvo ranka, kuri visada padeda ir nuramina, net labiau negu jūsų. Visa tai nusės mažyliui į sąmonę. Ir jam leis daug geriau pažinti Tėvą, jam augant toliau. Jūs taip auginsite savo vaiką nauju Tėvo sūnumi ar dukra visai kūrinijai, kaip tą ir numato Tėvo evoliucinis mirtingųjų tobulinimo planas. Ir šitaip ugdysite gėrio ir meilės daigus jo sieloje, kuri galės daug anksčiau pasireikšti gėrio mintimis ir darbais. O tai turės milžiniškos įtakos ir vaiko fizinio kūno sveikatai. Vaikas augs daug stipresnis ir sveikesnis už savo bendraamžius, kurie nebus auklėjami tokiu keliu.

Šeima ir turi suvaidinti pagrindinį vaidmenį, kad žmonija pasuktų dvasinio vystymosi keliu. Dėl to jokie vaikų lopšeliai ir darželiai šitokios užduoties išspręsti negali. Ši užduotis numatyta vien tik šeimai. Todėl palaipsniui, vaikų lopšeliai ir darželiai išnyks, nes jiems nebebus poreikio. Visi vaikai augs tik šeimose. Našlaičiai bus išūnyti irgi visi. Dabar mano žodžiai jums neatrodo įtakingi. Tačiau bus būtent taip, kaip sakau aš. Pamestinukų vaikų taip pat nebeliks. Kad šitas laikas ateitų greičiau, daug priklausau nuo jūsų, kiekvieno, asmeninio apsisprendimo atsigręžti į Tėvą, surasti Jį savo viduje, ir savo visus darbus paskirti tik Jam, visą savo gyvenimą pašvęsti tik Jam ir gyventi pilnakraujį ir labai aktyvų kasdienį gyvenimą, tik jam suteikiant Tėvo meilės ir tarnavimo motyvą.

123. Prasmė

Kiekviena diena, kiekviena akimirka turi savo vertę ir prasmę tik tokią, kokią jai suteikia jūsų siela. Jeigu jūs negyvenate atvira siela, reiškia jūs iš viso negyvenate tos dienos, tos akimirkos. Tai tuščiai praleista diena ar akimirka, jeigu ji nėra paskirta savojo aš prasmingam ir

turiningam ieškojimui. Jūs galite kiek tik norite švaistyti savo laiką beprasmiams darbams ir kaip asmenybė vis labiau ir labiau risti žemyn, o ne kilti aukštyn. Ir niekas dėl to jums nė mažiausiu laipsniu nepriekaištaus, nei angelai, nei aš, nei Tėvas. Tačiau mes visi jus, kiekvieną, mokome, mokome kiekvieną dieną, kad pradėtumėte gyventi prasmingai. Jūs net nesusimąstote apie savojo gyvenimo prasmingumą. Aš jums aiškinau apie gyvenimo kiekybę ir kokybę. Ir raginau jį paversti iš kiekybinio, kada visko siekiate tik sau, tik savajam aš, galbūt dar ir savo šeimos nariams, į kokybinį, kada pradodate gyventi visumai, net ir visai kūrinijai. Tik šitoks gyvenimas yra kokybinis. Ir tik toks gyvenimas yra prasmingas.

Tačiau prasmingumas dar turi ir kitą lygį, kurį galite pavadinti papildomu lygiu. Jūs turite pajauti kiekvieno atliekamo veiksmo prasmę savo aš plėtimui, pažinimui. Prasmę turite pamatyti saulės tekėjime ir nusileidime, lietuje ir pūgoje, medžių lapų metime ir pumpurų sprogime, gėlių žydėjime ir nuvytime, žmonių pyktyje ir meilėje, gėryje ir blogyje, džiaugsme ir liūdesyje, skausme ir palaimoje. Bet kokioje aplinkoje turite pamatyti *prasmę*. Tik prasmės matymas suteikia giluminį augimą jūsų charakteriui.

Kada jūs pradodate išvelgti prasmę net ir ten, kur prasilenkiama su Tėvo valios vykdymu, ir kada suvokiate, kad toks prasilenkimas yra kieno nors nebrandumo pasireiškimas, tada jūs ir matote laisvos valios pasireiškimo prasmę. Tik laisva valia galima nusigręžti nuo Tėvo valios vykdymo ir tuo pačiu patvirtinti nevienodą dvasinį išsivystymą tų laisvą valią turinčių žmonių, kurie sudaro jūsų aplinką. Ir dėkokite Tėvui už tokios valios jums suteiktą patyrimą, nes tik per tokį patyrimą jūs galite patikrinti savosios laisvos valios pasireiškimą – ar ji ir toliau liks Tėvo meilės ir tiesos pažinimo kelyje, ar pasirinks paprastesnį ir jai suprantamesnį kelią – elgtis taip, kaip tą siūlo aplinka. Tik žmogiško blogio šešėlis gali suteikti prasmę jūsų laisvos valios pasireiškimui spindinčioje Tėvo meilės ir tiesos šviesoje be šešėlio.

Kada aš jus mokau kiekviename veiksmo, net ir blogame, matyti ne patį veiksmą, bet ir to veiksmo prasmę, tai jokiū būdu aš jūsų nemokau šitiems veiksmams pritarti ir juos atkartoti. Išvelgdami net ir juose prasmę, jūs patys pradodate pajauti savojo aš mąstymo skirtumą, lygindami savo praeities ir dabarties vertinimus. Jūs taip galite pastebėti jūsų pačių savojo aš veidrodžio švarumą, kiek jame matote savo tikrojo aš atvaizdą, kiek jūsų tikrasis aš blogio veiksmams, ir kokiems, nebepritaria ir kodėl nebepritaria, ir vis tik ar jis myli tuos, kurie tuos blogio veiksmus atlieka, ar jiems jaučia pyktį, ar net neapykantą?

Meilė nėra teorinis teiginys „aš myliu tave.“ Meilė yra realūs Tėvo virpesiai, kurie vis labiau ir labiau užvaldo jūsų atsiveriančią Jam sielą. Todėl ji ir pradeda vis labiau ir labiau mylėti ne tik savo artimuosius, ne tik savo šeimos narius, bet vis daugiau ir daugiau mirtingųjų visoje aplinkoje. Ir meilę reikia vis auginti ir plėsti. Nes lengva mylėti tik tuos, kurie daro vien tik gerus darbus. Tačiau kada save nuoširdžiai paklauskite: „Ar aš myliu tą, kuris mane įžeidė, sumušė, užėmė mano vietą darbe, ir dar taip nedorai, kuris ima kyšius, kuris daro nusikaltimus, kuris nėra toks, kad vykdytų Tėvo valią, koks esu aš, ar aš tokį klumpantį savo sielos brolių ar sesę myliu?“ ir kada nuoširdžiai sau prisipažinsite, kad dar nemylite, tai ir bus jums paaikškinimas, jog net ir blogis jums leidžia vertinti savojo aš augimą, net ir blogis jums suteikia prasmę, net ir blogis jums suteikia galimybę save vis labiau ir labiau kontroliuoti ir augti tik jums suprantamu dydžiu, nes tik jūs nuoširdžiai jaučiate savo vidinę būseną.

Ir jūsų būseną turi artėti iki tokios, kokią jums yra suteikęs Tėvas per savosios dvasios padovanojimą, kad ji padėtų atsiskleisti tikrajam jūsų aš. Jūs turite pradėti jausti lygiai tokią pačią meilės virpesių būseną savo viduje tiek tiems, kurie yra geri ir Tėvo valią vykdo, tiek ir tiems, kurie yra, kol kas, blogi, ir Tėvo valią pamina. Jūsų vidinė būseną neturi skirtis, kada matote ir vienu, ir kitų veiksmus tų veiksmų atlikėjų atžvilgiu. Tėvas myli juos vienodai, net ir taip, kaip Jis myli ir mane, net ir taip, kaip vienodai juos myliu aš, nes juos aš myliu Tėvo meile, nes Tėvas ir aš esame viena. Lygiai taip, kaip ir Tėvas, aš, ir visa kūrinija yra viena. Tik dėl to saulė šviečia vienodai ir geriems, ir blogiems, ir lietus lyja vienodai tiek geriems, tiek blogiems. Ir jūs, kiekvienas, turite jausti tuos pačius meilės virpesius tiek geriems, tiek blogiems. Ir šitie meilės virpesiai neturi niekuo skirtis nuo tų meilės virpesių, kokius jūs skleidžiate net mažiausiam iš savo vaikelių, kuri myluojate pakėlę ant rankų supdami su tėviška ar motiniška meile. Būtent šitą pačią Tėvo meilę jūs ir nukreipiate savo vaikeliui. Tai nėra *jūsų meilė*. Šitą Tėvo meilę jūs *privatizavote*. Atėjo laikas ir ją išleisti laisvės skrydžiui. Ir kad šitą galėtumėte padaryti, aš jums ir suteikiu šituos savo mokymus.

Jūs vis gilau ir giliau, šitų pačių mokymų dėka, pradėsite jausti ir vertinti savo pačių aš, tikrąjį ir gyvulinį. Ir tik tada pajausite savo pačių milžinišką nužengtą kelią savo pačių *viduje*, kada atsigręšite į save kurioje nors praeities akimirkoje, ir pamėginsite prisiminti savo reakcijas į tuos pačius blogio veiksmus ir tų veiksmų atlikėjus tada ir dabar.

Tik tokiu atveju jūs ir galėsite suvokti, kad save jūs išlaisvinote iš neigiamų vertinimų kito atžvilgiu, kad ir kokie būtų to blogio veiksmai.

Būtent blogis ir padėjo jums augti tikruoju Tėvo vaiku, nes jūs išsilaisvinote iš jo per ryšį su Tėvu, atrastu savo viduje. Ir toks gyvas ryšys jums suteikė realų patyrimą, kada jūsų tikrasis aš pradėjo vienodai apkabinti su Tėvo meile visus be jokio išskaičiavimo. Šitaip jūs pamatėte prasmę net ir blogyje. Tačiau blogio gairės vis labiau lieka praėityje, o gėrio gairės vis labiau ryškėja ateityje, kad jūs vis labiau ir labiau tampate įsitikinę, kad ateityje nėra nieko kito, tik gėris, gėris, ir vien tik gėris.

Jūs turite matyti prasmę absoliučiai visur, net ir vabzdžių ar skruzdėlių egzistavime, nes ir tai sudaro visos sistemos reikalingą dalį. Tėvo valia apima *visumą*. Ir tai, kas šiandien jums gali atrodyti žiauru ir negailestinga, po daugybės tūkstantmečių viskas atrodys ir šitoje planetoje kitaip. Ir tai, kas šiandien jums atrodo, kad prasilenkia su Tėvo valia, po tų tūkstančių metų bus pavirtę nuostabia darna. Tačiau šitoji matoma gamtos, gyvūnijos, ir žmogaus darna nebus atėjusi per akimirka, ir vien tik išmintingų sprendimų dėka. Per tuos tūkstančius metų bus įvykę daug skausmingų dalykų, kurie tų akimirkų dalyviams bus atrodę kaip žiaurūs ir neteisingi Tėvo valios pasireiškimo epizodai. Jūsų matymas dabar yra labai siauras, o gyvenimo trukmė šitame pasaulyje yra tokia trumpalaikė, kad bet kokios gilesnės ir teisingesnės išvados jums neprieinamos, nes dabartinė aplinka tokių tendencijų nedemonstruoja. Štai kodėl aš jums ir noriu praplėsti jūsų mąstymo lauką, kad galėtumėte net ir dabartinėje aplinkoje pažvelgti taip, kad prasmę pastebėtumėte visur. Nėra be prasmės nieko. Net ir kiekvienas uodas turi prasmę, nes ir jis yra visos sistemos dalis, nors ir neišliekanti, bet įtakojanti visą sistemą savo perėjimu į kitą energijos pasireiškimo pavidalą.

Todėl visur ir visada matykite *prasmę*, nors, žvelgdami tik dabarties akimirkos ir dabartinio jūsų suvokimo požiūriu, visa, kas vyksta visoje planetoje, jums gali prasmės ir neturėti, nes tai toli gražu neatitinka jūsų sampratos, kas yra Tėvo valia.

Stenkitės pažvelgti nebe savo, bet Tėvo žvilgsniu per savo vidinį ir tikrąjį aš, kuris ir jaučia Tėvą savo viduje, Ir tada pamatysite, kad palaipsniui, bet vis daugiau ir daugiau, jūs imate pastebėti prasmę visuose aplinkos veiksmuose.

Ar yra prasmės tuose jūsų veiksmuose, kurie niokoja visą gamtą, naikina žmoniją? Jeigu vertinsite tik iš paviršiaus, jokios prasmės tokiame griovime nepamatysite. Jūs kertate šaką, ant kurios sėdite patys. Ir ne vienas ar keli, bet visi iki vieno. Dėl to šitaip save naikinti ir savo aplinką darkyti jokios prasmės, jūsų supratimu, būti negali. Tačiau, kada vaikas uždega degtuką ir nusidegina pirštą, ar tas nusideginimas turi prasmės? Vaikui skauda, jis kenčia. Tėvai

pergyvena, nori vaikui padėti ir visaip jį ramina, bet vaikui skauda vis tiek. Ir tėvams tai sukelia dar daugiau vidinės kančios. Jie norėtų, kad šitaip geriau skaudėtų ne jų mylimam mažyliui, bet jiems, kad tik jam nereikėtų taip kentėti fizinės kančios. Tačiau būtent šitas nusideginimas ir turi prasmės, nes per šitokią veiksmą vaikas įgijo patyrimą, kuris leido jam ne tik galų gale išgirsti, savo fiziniu patyrimu, tėvų dažnus perspėjimus nežaisti su degtukais, bet ir labai gerai įsidėmėti, ką reiškia nudegti degtuko ugnimi. Toks suvokimas, kilęs dėl patyrimo, nusideginimą pavertė prasmingu.

Lygiai taip ir su jumis. Net ir tada, kada žmogiškuoju pavidalu aš buvau tarp jūsų, aš nieko nemokiau daugiau negu mokau jus dabar. Ir tada, ir dabar aš jums kalbu apie Dievo Tėvystę ir žmonių brolystę, ir kaip mano šitą mokymą išplėtė manasis apaštalas iki visos kūrinių brolystės. Tačiau vis tiek prasmė manoj mokymo yra nepakitusi kokybės požiūriu. Tačiau jūs manęs neklausėte, ir dabar neklausote, kada jums mano mokymus perteikia išmintingi jūsų sielos broliai ir sesės. Jūs elgiatės kaip elgiasi maži vaikai žaisdami su ugnimi. Jūs negirdite perspėjimų, kad toks žaidimas yra pavojingas ir gali nudeginti. Tik jūsų rankose degtukas yra ne kas kita, kaip jūsų, kiekvieno, elgesys tarpusavyje ir su gamta. Jums aš dabar sakau, kad jūs visi, ir kiekvienas, turite atsigręžti į savo vidų, ir tik jame surasti Tėvą. Aš gi jums prieš du tūkstančius metų nuolat kartojau: „Aš belsiu, ir kas tik atvers savo širdies duris, aš įeisiu į vidų.“ Aš nesakiau, kad praeisiu pro šalį. Aš jus mokiau atverti man savo širdies duris, kad galėčiau patekti į jūsų *vidų*, kad galėčiau jus stiprinti iš vidaus, ne iš išorės. Ir Tėvas savo dvasią, Minties Derintoją, yra patalpinęs jūsų prote.

Mes galime prie jūsų prisibelsti tik iš vidaus, kada jūs ir patys mus pajuntate savo pačių viduje. Kol šito neįvyko, tol jūs į kitų savo sielos brolių ir sesių perspėjimus iš išorės nekreipiate dėmesio ir toliau žaidžiate pavojingą žaidimą su degtukais. Ir kuo greičiau degtukai užsidegs, tuo greičiau nudegsite pirštus, tuo greičiau išgirsite, ką jums jau seniai kartoja ne vienas – neterškite vandenu, nekirkite miškų, negaminkite chemikalų, nekurkite ginklų, nežudykite žvėrių, nenaikinkite žmonių, nebūkite beširdžiai, nepaskęskite tarp daiktų, ir dar daug ko nedarykite, kas anksčiau ar vėliau jus nudegins.

Nudegins ne tik jus, kiekvieną, bet sukels daug skausmo ir man, ir mano ir jūsų Tėvui. Tačiau į mūsų perspėjimus, perteikiamus per kitus Tėvo sūnus ir dukras, jūs nekreipiate dėmesio, nes ir toliau kuriate naujus planus, kaip alinti žemę, kaip naikinti miškus, kaip žudyti žvėris ir žmones vien tik savo netikro, gyvulinio, ir savanaudiško aš kaprizų patenkinimui. Degtukas jau dega. Ir jis nėra ilgas. Rankos jau ima jausti karštį ir pirštai vis traukiasi, bet jūsų

savanaudiškumas vis tiek nenori atsisakyti savų planų. Dėl to neišvengiama yra tai, kad pirštai nudegs. Ir ne tik tų, kurie šita degtuką uždegė ir laiko savo rankose, bet ir visiškai su jais niekuo nesusijusių Tėvo vaikų.

Planeta irgi yra susietas organizmas. Net ir menkos gyvybės rūšies sunaikinimas viename planetos gale atsilieps kitame planetos krašte. Tik jūs, kol kas absoliuti jūsų dauguma, šitų sąsajų nematote. Bet jos yra tikros. Ir suduos skaudų smūgį visiems. Jis jau būtų ir suduotas, bet mes visomis išgalėmis vis stengėmės jį sustabdyti. Tačiau jūsų savanaudiškumui ribų nėra jokių.

Jūs sau prisiskiriate visus dabartinius civilizacijos laimėjimus, net nesusimąstydami, kad mūsų vedimu, tik mūsų dėka, jūs gaunate tokias idėjas ir tų idėjų įgyvendinimo sprendimus.

Tie, kurie yra imlesni šitų mūsų virpesių perteikimui, tie ir padaro ir atradimus, ir išradimus. Ne patys jie susigalvoja visas žmonijos civilizaciją į priekį vystančias mintis. Tokios mintys mūsų kanalais yra perteikiamos jums, kad tik jums būtų geriau gyventi. Tačiau kaip tas idėjas jūs vėliau panaudojate? Jūs net sugalvojote ir išdrįsote monopolizuoti jas ir pasisavinti tik sau, vienam ir keliems asmenims, jas užpatentuodami. Ir vien tik dėl to, kad galėtumėte iš jų panaudojimo gauti kuo daugiau pinigų sau.

Tačiau visos civilizacijos vystymo idėjos jums yra pateikiamos ne tam, kad jas *privatizuotų* sukčiai ir apgavikai, bet kad jos būtų *visų*. Ir kam jūs pačias geriausias mintis ir idėjas panaudojate? Ginklams kurti. Net ir atomo suskaidymo branduolinę reakciją jūs panaudojote bombai gaminti, o dabar patys tapote jos įkaitais, kada vieni kitiems ją pradėjote mojuoti kaip laukinis vėzdu. Jums dar per anksti turėti tokias idėjas. Tačiau tai, kas buvo manyta, kad jūs galite panaudoti pažangos labui, jūs naudojate savanaudiškiems tikslams. O tai ir yra degtuko jūsų rankose uždegimas jūsų pačių rankomis. Kiekvieną gerą darbą galima suteršti blogu motyvu. Jūsų motyvai yra savanaudiški. Dėl to jūsų civilizacija yra pavojuje, kad degtuko deganti liepsna nudegins labai didelį skaičių žmonių. Ir ne tik nudegins, bet sudegins visiškai. Bet tokį sprendimą pasirinkote patys ir laisva valia.

Ir vis tik, net ir šitame pačiame jau nebe degtuko, bet milžiniško gaisro sukeltame veiksmo yra prasmė. Ji per kančias, per skausmus, kada išliks tik mažiau kaip trečdalis žmonijos, leis šitam išlikusiam trečdaliui žmonių suvokti šitokio planetinio degtuko sukulto gaisro pasekmes ir pamatyti, ką reiškia beatodairiškai savanaudiškas gyvenimas ir nusigręžimas nuo Tėvo savo širdyje.

Kada kalbu apie gaisrą, tada šitą žodį aš vartoju kaip simbolinį įvaizdį, kuris siejasi su degtuko uždegama liepsna. Tuo tarpu tikrovėje šita gaisro liepsną jūs patirsite ir potvynių pavidalu, ir ligų pavidalu, ir prievartos ir karų pavidalu, ir chaoso ir tamsos pavidalu. Štai tada jums ir prireiks to tikrojo ir nematomo ramsčio, kada viskas, kas matoma atrodoys taip, kad remtis nebebus į ką.

Turtai per akimirką nebeteks vertės. Ori užimama boso padėtis subliūkš kaip išleistas oro balionas, prezidentai ir karaliai nebeturės ką valdyti, nes valstybės be žmonių nebeteks prasmės.

Štai šitokioje aplinkoje ir pasireikš tie Tėvo gyvojo įtikėjimo sūnūs ir dukros, kurie patys jaus patį tvirčiausią ir patikimiausią ramstį savo viduje – Tėvą.

Aš jums sakiau prieš du tūkstančius metų apie būsimą Jeruzalės sugriovimą. Ir tas sugriovimas įvyko. Ir šiandien aš jums sakau apie jūsų naujosios Jeruzalės sugriovimą – apie jūsų dabartinės civilizacijos – sugriovimą, kuris bus kitoks negu buvo fizinis miesto sugriovimas. Tai bus jūsų pačių savanaudiško kelio pasirinkimas ir to kelio sukeltos pasekmės per mano ką tik išvardintus požymius.

Ir tai yra visos prasmės prasmė – net ir jūsų nusigrėžimas nuo Tėvo leis kitiems suvokti tokio nusigrėžimo pražūtingumą, o tuo pačiu pamatyti vienintelę teisingą kryptį, kuri visada išlieka tik su Tėvu, Tėve, ir atrandant Tėvą savo viduje. Savuoju nusigrėžimu nuo Tėvo ir savo savanaudišku gyvenimu jūs ir suteiksite prasmę, kad kitiems, savo beprasmiu apsisprendimu ir gyvenimu, kuris buvo nukreiptas vien tik į save, bet ne į sielos brolius ir seses, pasitarnautumėte daugiau negu pasitarnavo jums kiti sielos broliai ir sesės mokydami jus gėrio ir tiesos. Tik nesėkmingai. Tačiau toji jūsų nesėkmė atneš sėkmę kitiems, kurie sugebės pamatyti prasmę visoje jūsų tragedijoje, kad jos nepakartotų patys.

124. Mano mokymų paskirtis

Mano mokymai yra skirti tiems iš jūsų, kurie patys nuoširdžiai trokštate siekti daugiau negu jau esate pasiekę. Tie, kurie savo padėtimi, ir aplinka, esate patenkinti, mano šitais mokymais nesidomėsite ir juos niekinsite, kaip niekam tinkamus ir net trukdančius gyventi. Tačiau jūs turite atsiminti, kad didžioji dalis jūsų, ir mano, sielos brolių ir sesių, tokių mokymų trokšta, nes jie patys negali suprasti, kodėl aplinkui vyrauja chaosas, kodėl tokia padėtis, kada meilė ir tiesa negali prasibrauti pro įvairiausias užkardas ir kliūtis, kodėl tokie paprasti ir akivaizdūs žodžiai, taip sunkiai gali skintis kelią tiek žmogaus širdyje-sieloje, tiek ir gyvenime.

Todėl jiems šitie mokymai bus kaip atsispyrimo lenta prieš šuolį kasdieniame gyvenime.

O juk ir iki šiol kūrinijoje vyravo lygiai ta pati Tėvo meilė ir tiesa kaip ir iki mano šitų mokymų perteikimo. Tačiau jūs jautėte, kad vis tik kažkokio tiesos perteikimo jums stinga, kad galėtumėte susiorientuoti aplinkui ir savo gyvenime surasti tvirtesnį kelią negu tą, kuriuo žengėte iki šiol ir kuris jus taip vargino ir kėlė tiek daug nerimo iš vidaus ir iš išorės. Štai tiems, kurie jautė šitokią nerimą, tiems, kurie kėlė daugybę nuoširdžių klausimų savo viduje, kurie ieškojo, nuoširdžiai, atsakymų į savo iškeltus klausimus, kurie stengėsi visomis išgalėmis nepasiduoti tokiai įtraukiančiai blogio jėgai, mano mokymai bus kaip stiprybės šaltinis.

Ir jie iš tikrųjų yra skirti jūsų, kiekvieno, sustiprinimui ir paskatinimui, kad savo kelyje žengtumėte tik Tėvo meilės ir tiesos keliu, nors ir koks būtų viliojantis ir turtingas, materialia ir kūno patogumo prasme, jums siūlomas kitas kelias. Mano mokymai yra skirti jūsų, kiekvieno, charakterio ugdymui, kad jūs patys patirtumėte savo teigiamą keitimąsi ir tuo pajustumėte savo tikrojo aš pergalę prieš savo gyvulinį aš, kupiną aistrų ir savanaudiškų siekių, kurie ir pastato užkardas ir barjerus meilei ir tiesai. O kada jūsų, tokių, susiburia daug, tada jūs ir stengiatės, visomis priemonėmis, apsunkinti kelią meilės ir tiesos sklidimui, kad net ir kiti savo kelyje jos nebegalėtų nei pamatyti, nei jos siekti. Jūs ir tampate, patys, ta blogio jėga, kuri trukdo augti ir jums patiems, ir kitiems.

Ne Tėvas, ir ne aš nuo jūsų paslepiame meilę ir tiesą, ne. Nuo jos pasislepiate jūs patys. Dėl to ir atėjo metas man pateikti šituos mano mokymus kaip Aukščiausiam Visatos, kurioje jūs pradodate savo žengimą į amžinybę, savo kelią pas Tėvą Rojuje, Valdovui. Nors jūs mane pažįstate Jėzaus Kristaus vardu, tačiau šituos mokymus aš pateikiu jau būdamas ne tik kaip Kristus, bet kaip Visatos vienas iš Sutvėrėjų ir Aukščiausiųjų Valdovų. Aš juos pateikiu kaip pati aukščiausioji visatos jėga, kuri yra Tėvo meilės ir tiesos jėga visoje visatoje.

Dėl to aš jums sakau, kad tie iš jūsų, kurie mano šitais mokymais patikės ir pradės juos taikyti savo kasdieniame gyvenime, tiems nebus jokių neįveikiamų kliūčių, kad ir patys taptų meilės ir tiesos reiškėjais kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kad ir kokios būtų tam nepalankios aplinkybės. Jūs, drauge su Tėvu ir manimi, o taip pat ir su savo angelų sargų, serafimų, pagalba, pajėgsite įveikti visas kliūtis, kad meilė ir tiesa suspindėtų aplink jus, o jūsų viduje, kad ji šviestų taip stipriai, kad ir jūs patys pradėtumėte maitintis šitais pačiais meilės ir tiesos gyvais virpesiais. Ir taip bus, nes tokia yra Tėvo, tokia

yra mano valia, kad jūs išsivaduosite iš melo ir baimės vergovės, kad taptumėte laisvais Tėvo vaikai.

Štai tam yra skirti ir mano mokymai. Jus išlaisvinti iš jūsų pačių susikurtų pančių, kurie jums veržia, trina iki kraujo ir rankas, ir kojas, ir kaklą. O jūs turite jaustis palaimoje ir nepatirti jokio trynimo, jokio skausmo. Ir tam, kad pajautumėte nuolatinę palaimą, pasiekiančią ir apglėbiančią jus Tėvo siūlomą palaimą, jūs ir turite mano mokymais vadovautis. Nė vienam jie nepakenks. Net ir tiems, kurie nenori jų skaityti, net ir tiems, kurie jus skaudina ir kankina, net ir tiems mano mokymai nepakenks. Jokių būdų jie neatims nė vienam iš jūsų laisvos valios apsisprendimo. Tik jūsų valia nuspręš, ar verta tokiu keliu eiti, ar verta atsistoti ir kaip jūs sakote, „pūsti prieš vėją.“ Spręsti jums, kiekvienam asmeniškai. Tačiau jūs vis tik turite žinoti: tie, kurie apsispręsite „pūsti prieš vėją,“ pūsti prieš savo pačių užsidėtus ritualų ir dogmų, ydų ir skurdo vergystės pančius, tiems į pagalbą ateis Tėvas. Tiems padėsiu aš ir visa mano visata, nes nė vienas mano visatoje negali būti vergas prieš savo paties valią. Dėl to visa visatos gausi šeima, apie kurią jūs neturite jokio supratimo, prisijungs prie jūsų dvasinio pakilimo ir išsilaisvinimo.

Jums yra tekę girdėti apie angelus sargus. Jūsų šitie angelai sargai turi atitinkamą pavadinimą – serafimai. Ir jie visą laiką dirba su jumis, kad padėtų jums išsilaisvinti iš šitų vergovės pančių. Tačiau, kada jūs asmeniškai sąmoningai priimsite tokį sprendimą, tai jūsų sargai gaus milžinišką sustiprinimą savo pačių veiklai, ir dėl to ji vyks daug sėkmingiau. Lygiai taip pat prie šitos veiklos prisidės tautų angelai, bažnyčių angelai, pažangos angelai, angelai-visuomeniniai architektai, tarpinės būtybės, Melkizedekai, fiziniai kontrolieriai. Tokia pagalba jums bus suteikiama kiekvienam, apie kurią negalėtų net pasvajoti pats turtingiausias jūsų materialių valstybių karalius.

Šita pagalba ir dabar jums suteikiama, tačiau, kol jūsų laisva valia yra nukreipta į blogio pusę, o ne į Tėvo, tol šita pagalba jums nėra prieinama, tol ja pasinaudoti negalite jūs, nes apie ją nieko nežinote ir negalvojate. Ir reikia vieno vienintelio žingsnio – jūsų nuoširdaus ir asmeninio apsisprendimo laisva valia, kad pasirenkate Tėvo meilės ir tiesos kelią. Ir kelias – laisvas, ženkite jį drąsiai ir per visą amžinybę. Mano mokymai jums padės priimti šitą sprendimą ir juo pasinaudoti kasdieniame gyvenime taip, kad meilės ir tiesos kelią praplėstumėte ir apšviestumėte ir kitiems. Jūsų žingsniai padrąsins kitus. Kuo daugiau bus žengiančiųjų meilės ir tiesos keliu, tuo tvirtesnis bus pats žingsnis.

Tačiau jums tiems, kurie šituo keliu žengsite pirmieji, mano mokymai ir bus tas išorinis pastiprinimas, kurį galėsite skaityti ir pasitikslinti

savo žingsnį, kol išmoksite tiesiogiai ir gyvai bendrauti su Tėvu ar su manimi, kad pasiklaustumėte mūsų patarimų.

Savo vienu apsisprendimu jūs visiškai pakeičiate savo ateitį. Iš vergo tampate laisvas. Tai nuostabus pasikeitimas ir patyrimas. O kada atrasite Tėvą savo viduje, tada jūsų vidinis laisvės pojūtis bus toks milžiniškas, kad negalėsite juo atsidžiaugti, nes tik tada suvoksite, kad tapote Jo sūnumi ar dukra. Tik tada, kaip žmogus, suvoksite, kad nustojote būti Tėvo tarnas, bet tapote mylinčiu ir mylimu Tėvo sūnumi. Tai nuostabi vidinė transformacija į tikrąjį savo aš.

O kol šitą pasieksite, tol mano mokymai jums pravers kaip pagalbiniai turėklai žengiant šitais į viršų kylančiais laiptais. Ir šitie vieninteliai laiptai veda į meilę ir tiesą. Kiti keliai veda į savojo gyvulinio aš dar didesnę įsiviešpatavimą ir dar didesnių kančių patyrimą. Tačiau kas ko šitame gyvenime siekiate, tas tą ir pasieksite. Jeigu ieškote vien tik materialių poreikių tenkinimo savo gyvuliniam aš, tada jūs ir turite dalyvauti ir kitų tokių pačių gyvulinių aš sukurtomis taisyklėmis grindžiamame žaidime, kuris suteiks jums daug nusivylimo ir skausmo akimirku, nes šito žaidimo taisyklės meilės ir tiesos pasireiškimo nenumato. O jeigu nenumato, tai nei meilės, nei tiesos jame tikėtis negalite. Todėl negalite jame tikėtis nei paguodos, nei užuojautos, nei nuraminimo, nei supratimo. Turite laukti tik įtampos, neteisingumo, ir jėgos viešpatavimo. Jeigu jums, jūsų sielą vedantis į pražūtį, toks kelias priimtinas, tai jūsų valia jį pasirinkti. Tačiau jis yra labai skausmingas ir pražūtingas akligatvis. Juo jūs nenueisite niekur. Tik save dar daugiau išsekinsite ir patirsite nusivylimą toki, kad paskutinę akimirką, prieš jūsų ligotam ir daug kentėjusiam kūnui užbaigiant savo energijos paskutiniuosius lašus, sau pasakysite „Patyriau savo gyvenime daug ko – ir džiaugsmo, ir skausmo, bet meilės ir laimės nepatyriau.“ Ir tai bus tiesa. Nes meilės ir laimės patirti negali niekas, kas yra nusigrėžęs nuo Tėvo, kas neatsiveria Jam. O tas, kas Jam atsiveria, tas nebegali gyventi tokio savanaudiško gyvenimo. Tas renkasi kitą kelią – gyvybės, ne mirties kelią.

125. Skirtingi požiūriai į mirtį

Nėra nė vieno žmogaus, kuris būtų nusigrėžęs nuo Tėvo, ir kuris nebijotų mirti. Ir atvirkščiai, nėra nė vieno žmogaus, kuris būtų atsigrėžęs į Tėvą ir mirti bijotų. Tai du priešingi poliai, kaip žmogus palieka pasaulį. Ir pagal paskutinį kūno atodūsi galite spręsti, ar tas žmogus buvo su Tėvu, ar nuo Jo buvo nusigrėžęs. Kad ir kaip jūs norėtumėte apgauti kitus, tačiau Tėvo apgauti neįmanoma, nes Jis nėra apgaunamas dėl vienintelės priežasties – Jis yra *meilė*. O meilės negalima sunaikinti, ją galima niekinti, galima nuo jos nusigręžti,

galima iš jos tyčiotis, galima ją išduoti, bet sunaikinti *neįmanoma*. Nes ji yra iš Tėvo, kuris yra gailestingas. Ir jeigu tik jūs atsigrešite į Jį savo pačių viduje, atsigrešite ne žodžiu, ne mintimis, bet visa savo savastimi, visa siela, tada ir pajusite palengvėjimą ir Tėvo meilės gyvą tekėjimą. Ir nesvarbu, kad tą padarysite prieš pat jūsų dabartinio materialaus kūno paskutinio energijos lašo išnaudojimą, jūs vis tiek šitą palengvėjimą pajausite ir ištarsite: „Aš su Tėvu, ir jaučiu Jo meilę ir ramybę. Ir nebebijau mirti, nes einu pas Tėvą.“ Ir mirties reiškinys įvyks be įtampos, bet ramybės būsenoje, nes toks yra Tėvo meilės ir tiesos kelias, net ir paskutinę materialaus kūno šitame pasaulyje akimirką. Ir ne vienas šitą akimirką pasako: „Visą gyvenimą lėkiau, įtemptai dirbau, bet palaimos taip ir nepajutau. O dabar pajutau, kad yra kažkokia jėga, kuri mane ramina, ir jaučiu palaimą.“

Ir tam skirti mano mokymai, kad jūs padėtumėte ir kitiems išeiti iš jūsų pasaulio, tiems, kurie bijo išeiti, nes jie gyveno jame be Tėvo, kaip tikri našlaičiai. Tad padėkite per pačią paskutinę jų akimirką čia atsigrežti jiems į Tėvą, kad jie vis tik pajauستų ramybę ir palaimą iš Tėvo, esančią jų pačių viduje. Tėvas visada reaguoja į patį silpniausią smegenų virpesį, impulsą, jeigu tik jis yra nuoširdus pakvietimas ir atsivėrimas Jam. Jis nieko neperša per jėgą, tačiau jokia kita jėga nepajėgi Jam užkirsti kelio suteikti tą pačią giluminę ramybę ir palaimą, jeigu tik yra nors menkiausias tokio nuoširdaus noro virptelėjimas smegenyse. Net jeigu žmogus yra paralyžiuotas ir negali kalbėti ir judėti, net ir jam paaiškinkite, kad Tėvas atsiliepia ne tik į nuoširdų žodį, bet į nuoširdžią mintį, nuoširdų norą, prašant Jo nuraminimo ir padėjimo. Pagalba ateina *akimirksniu*. Nėra jokios kliūtis, kuri galėtų užkirsti kelią tokios palaimos suteikimui. Ir priešingai, nėra tokių galingų ir stiprių pagalbos prašymo žodžių, kurie galėtų iš Tėvo išprašyti tokios palaimos mirštančiajam, jeigu pats mirštantysis šitokios pagalbos purtosi. Laisva valia, kiekvieno individo, yra aukščiausia ir nepažeidžiama. Dėl to savo maldomis jūs pasieksite tik tiek, kad patys melsdamiesi, nuoširdžiais savo pačių žodžiais, mintimis, jūs sulauksite ramybės patys ir visa mirties agonija jums atrodys ne kas nors daugiau, kaip kūrinijos dėsnio – priežasties-veiksmo-pasekmės – pasireiškimas prieš jūsų akis, kur jūs pakeisti negalite nieko.

Tas, kas Tėvą atstumia laisva valia, tas ir miršta agonijoje. O artimiesiems tokie vaizdai kelia siaubą. Tačiau, jeigu tik jūs žinotumėte daugiau apie Tėvą, tai savo kančią sumažintumėte milijonus kartų, nes Tėvui reikia matyti, vienu ir tuo pačiu metu, kaip miršta daugybė Jo vaikų, kurie Jį atstumia, nuo Jo nusigręžia, kada Jis juos myli vienodai, kaip ir tuos vaikus, kurie myli ir Jį. Ir tokie Jo vaikai, Jis žino puikiai, išnyksta iš kūrinijos. O jie yra nepakeičiami.

Reiškia per visą amžinybę nebebus tokių, kokie išnyko. Bus kiti Tėvo vaikai. Bet jie jau bus kiti, ne tie, kurie išnyko. Ir Tėvas turi šitą skausmą patirti kiekvieną akimirką ir per visą kūriniją. Ar jūs galite suvokti, koks milžiniškas Tėvo skausmas, kuris patiriamas vėl ir vėl, kai tik palieka mirtingojo kūnas materialų pasaulį, kuriame buvo nugyventas gyvenimas *be Tėvo*?

Jūsų, mirtingųjų, dabartinis gyvenimas, nugyvenamas nusisukus nuo Tėvo, ateinančioms kartoms bus visiškai nesuprantamas. Lygiai taip, kaip nesuprantamas yra jums urvinių laukinių žmonių gyvenimas. Tai, kad jūs gyvenate išsivysčiusioje materialioje civilizacijoje, jūsų niekuo neišskiria daugiau nuo laukinių, kurie gyvena urvinės civilizacijos aplinkoje. Savo dvasinio mąstymo lygiu jūs nuo jų net ir atsiliekatė, nes urviniai buvo savojo išsivystymo natūralioje aplinkoje, tuo tarpu jūs turite, kiekvienas, Tėvo fragmentą, Tėvo dvasią kiekvieno iš jūsų viduje, ir vis tiek nuo Tėvo esate nusigręę. Tai tik rodo, kad jūsų dvasinis mąstymas net atsilieka nuo urvinio žmogaus mąstymo. Jeigu urvinis žmogus būtų turėjęs tokį galingą ir tobulą Pagalbininką, jis būtų daug daugiau reagavęs į Tėvo vedimą iš vidaus. Ir skirtumas yra tik tas jūsų naudai, kad jūsų protas, objektyviai žvelgiant, yra toliau pažengęs savo mąstymo lygiu negu urvinio, dėl to jūs jau ir galite priimti Tėvo fragmentą savo prote, ko padaryti dar negalėjo urvinis žmogus. Tačiau, santykinai, jis tikrai būtų atsidavęs daug daugiau tokiam dvasiniam vedimui, negu dabar jį paneigiate jūs. Jūsų dabartinis Tėvo paneigimas jus veda į pražūtį. Ir tą jūs suvokiate, bet vis tiek atsisakote keistis. Ir ne šiaip keistis, bet keistis į gerą ir savo pačių labui. Tai koks turi būti neišmintingas protas, kuris suvokia savo tragišką ateitį, ir vis tiek nesistengia jai užkirsti kelio? Ar galėjo šitai pasielgti urvinis laukinis? Jokių būdu ne. Jis savo mąstymu atitiko savo aplinką, tuo tarpu jūs nuo savo materialios išsivystymo aplinkos ir net jums suteikiamų aplinkybių dvasinėje sferoje atsiliekatė daug, labai daug kartų.

Todėl mano mokymai taip pat yra skirti jums dar kartą atkreipti jūsų dėmesį ir sužadinti jūsų dvasinį mąstymą. Dar kartą priminti, jūsų laikais, kad net ir daug tūkstančių metų nuo tų laikų, kada ėjo į pasaulį pranašai ir nešė mano šviesą, nors ir ne tokią ryškia, jūs juos žudėte ir niekinote, o jų šviesą purvinote ir šmeižėte, ir lygiai tą patį darote ir šiandien. Ir šiandieninių pranašų žodžius jūs išjuokiate, o pačius pranašus atstumiate kaip nenormalius. Nors jie jums linki ir trokšta tik vieno – atverti jūsų dvasinį regėjimą, kad šalia savęs pamatytumėte savo sielos brolius ir seses ir jų perteikiamų žodžių, kurie yra ne jų pačių, bet Tėvo ir mano, tikrumą ir poveikį jums patiems.

126. Dar kartą apie neegzistuojančią reinkarnaciją, įtikėjimą, ir jūsų patyrimus

Dėl to, kad jūsų išmintis yra smukusi, arba teisingiau pasakius, nepakilusi iš viso iš savojo gyvulinio ir savanaudiško aš lygio, tai man nebeliko nieko kito, kaip tik pačiam, kaip Jėzui Kristui, dar kartą kreiptis į jus su savo mokymu ir dar kartą žadinti jūsų sielas, kad apsaugočiau jas nuo skausmo ir ašarų, kurios jus taip baugina ir žudo. Ir kad jas nušluostyčiau jums, o jūs kitiems, tai šitie mano mokymai yra patys svarbiausi, nes tik jų dėka nusiraminsite ir kitus nuraminsite, nes visą aplinką matysite ne savo siauru žvilgsniu, bet daug Gilesniu ir skvarbesniu.

Skaitykite ir perduokite kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kad kuo daugiau žmonių susipažintų su jais ir susimąstytų apie savo ikišiolinį gyvenimą ir priimtų, laisva valia, sprendimą iš materialisto tapti Tėvo sūnumi ar dukra ir tuo užsitikrinti ramų ir pilnavertį gyvenimą šitame pasaulyje ir prisikėlimą po jūsų vadinamos materialios mirties. Antro gyvenimo neturėsite ir reinkarnacijos nepatirsite. Įsidėmėkite. Net ir tie mokymai, kuriuos esu perdavęs per kitus žmones, ir kurie užsimena apie reinkarnaciją, tai mano padaryta nuolaida tų žmonių protui, kad jie patys, taip giliai paveikti reinkarnacijos idėjos, nepasimestų ir neatsisakytų kelio pas Tėvą iš viso, jeigu jų dvasinio vystymosi pagrindas jiems bus išmuštas iš po kojų. Ir toji nuolaida mano buvo padaryta kaip *kompromisas jums*. Ir apie tai jau kalbėjau ir šituose mokymuose. Dabar aš jums dar papildysiu. Tėvui nereikia jūsų begalinio gyvenimų kartojimo mirtingojo pavidalu. Kad ir kiek kartų jums būtų leista gyventi žmogiškuoju pavidalu, jūs vis tiek visų žmogiškųjų patyrimų niekada negalėtumėte sukaupti vien dėl to, kad kitoje kartoje patyrimai yra kitokie ir sprendimai yra taip pat kitokie. Dėl to ir patikrinimas jūsų patyrimų požiūriu yra be prasmės.

Tuo tarpu yra vienas vienintelis patyrimas, kuris ne tik paneigia bet kokios sampratos apie reinkarnacijos realų egzistavimą, bet ir yra teisingas ir teisus jūsų patikrinimas – jūsų, kiekvieno, *asmeninis įtikėjimas į Tėvą*. Ir jokie kiti jūsų asmeniniai patyrimai, gerų ar blogų darbų, netenka prasmės, jeigu nėra *įtikėjimo patyrimo*. Šis patyrimas yra vienintelis ir nesikeičiantis per visą amžinybę ir ne tik žmogui, bet ir sielai bei dvasiai. Visada, ir amžinai, įtikėjimas yra toks patyrimas, kurio negali nei nusipirkti, nei išmokti. Jis yra *gyvas ryšys* su Tėvu. Ir asmeninis. Net ir kolektyvinės maldos metu vis tiek jis išlieka gyvas *asmeninis* ryšys, kuris pranoksta bet kokius savojo aš iki tol sukauptus patyrimus. Jis yra vidinis bendravimas su Tuo tikroju ir realiu Kūrėju, kurį ir atrado mirtingasis savo viduje. Štai toks jūsų patyrimas ir yra raktas ir garantija mums tikrinant jūsų

apsisprendimą. O ne tai, koks jūs esate geras ar blogas. Tėvas tam ir yra sukūręs mane ir daugybę mano Rojaus Brolių ir Seserų, kad mes jums sukurtume ir visatas ir jus pačius, ir kad parengtume jums kelią pas Jį žengti per įtikėjimą, kuriuo žengsite net ir būdami materialaus žmogaus pavidalu. Ir jums reikia ne klaidžioti, o *įtikėti*. Reikia tik šito vienintelio jūsų patikrinimo elemento: Ne jūsų *patyrimo*, bet *įtikėjimo*.

Tėvas ir aš esame jums parengę daugybę pasaulių, kur jūs ir kaupsite savo patyrimą po prisikėlimo. Ir tas patyrimo kaupimas užims, vien tik kelyje pas Tėvą, milijardus metų. Jūs dar būsite tikrinami, po prisikėlimo, kaip sielos, ir tik tada tapsite amžinomis dvasiomis su tuo pačiu savo aš, kuris šitą kelionę į amžinybę pradeda šiandien žmogiškojo ir gyvulinio aš pasireiškimu.

Kadangi jūs esate tik pačiame pradiniame pasaulyje, tai niekas iš jūsų ir nereikalauja didelių patyrimų. Net ir tai, kad jūs turite daug gyvulinių ydų, tokių kaip pavydas, pyktis, kerštas, neapykanta, baimė, ir panašių, nėra blogai, nes visi šitie neigiami jūsų gyvulinio aš pasireiškimai bus visiškai pakeisti Tėvo meile ilgame kelyje pas Jį. Dėl to ir šiandien, vien tik *įtikėjimu*, didelę dalį šitų ydų jūs lygiai taip pat ištirpdytumėte. Įtikėjimu ir gyvu ryšiu su Tėvu, o ne įtaigos pratimais ar psichologinėmis treniruotėmis.

Aš jums pasakysiu dar daugiau. Kada pereisite per tūkstančius metų, jūsų laikų matuojant, truksiantį sielos vystymosi etapą, ir kada jau tapsite dvasia, tada jūs su mano visata atsisveikinsite ir žengsite toliau pas Tėvą į kūrinių centrą – Rojų. O manoji visata yra tik nedidelė dalelė visos ir toliau dar besiplečiančios kūrinių. Ir už manosios visatos ribų, daug aukštesniu lygiu negu manajoje visatoje jūs vis daugiau ir daugiau įgysite naujų patyrimų ir augsite savo dvasiniu išsivystymu. Nors jau bus praėję milijardai metų nuo tos akimirkos, kada būsite palikę mano visatą. O jūs savo patyrimus vis kaupsite ir kaupsite. Ir vis geriau pažinsite kūrinių, vis labiau atskirsite Tėvą nuo Sūnaus, o Juos abu, nuo Dvasios, nes Juos tris pažinsite kaip *atskirus asmenis*. Ir tas patyrimas, kurį jūs kaupėte kažkada pradinėje mirtingojo pakopoje šitame mirtingųjų pasaulyje neatrodys didesnis už nematomą dulkelę.

Todėl vien tik iš nežinojimo jūs laikotės reinkarnacijos idėjos, kurios nėra vien dėl tos priežasties, kad Tėvas yra *mylintis, o jūsų patyrimui kaupti yra jums parengęs gausybę pasaulių*. O tik viename pasaulyje, ir dar pradiniame, sukaupti daug patyrimų tiesiog neįmanoma, kada prieš jus nutiestas kelias per visą kūrinių. Štai dėl ko nebegaišinkite savęs neegzistuojančios reinkarnacijos idėjomis, bet ieškokite gyvo ryšio su Tėvu, kad *įtikėtumėte*.

Jeigu laikysitės reinkarnacijos nuostatos žmogiškajame gyvenime, rizikuojate, kad patys pasiklysite ir neberasite tikrojo *įtikėjimo rakto*, kuris atrakina prisikėlimo į aukštesnę egzistencijos lygį duris. O antrojo karto pakartoti savo gyvenimą čia jums tikrai nesuteiksiu. Tam ir šituos mokymus aš jums pateikiu, kad galėtumėte susimąstyti ir apsispręsti.

Gyvenimas šitame pasaulyje jums duotas ne tam, kad jį švaistytumėte ir klaidingai manytumėte, jog dar kartą galėsite nugyventi malonesnį gyvenimą. Jis duotas tam, kad, turėdami laisvą valią, savo gyvenimą, bet kokiam savo išsivystymo lygyje, galėtumėte paversti maloniu jau dabar. Malonumą suteikia Tėvas. Dėl to jūs ir turite *įtikėti*, kad pajaustumėte, jau dabar, ir jau šito gyvenimo prasmės malonumą. O gyvenimo prasmės malonumas negali būti pajaustas vien tik kuo didesniu patyrimų kaupimu, jeigu nėra *įtikėjimo*. Ir užtenka vien tik *įtikėjimo*, kad tas pats sunkus, monotoniškas, ir alinantis gyvenimas įgautų vien tik malonumo prasmę. Vien tik *įtikėjimas* mirtingajam atveria duris į tokias vidines ir išorines aukštumas, apie kokias jis anksčiau net ir nepagalvojo. O aš dabar jums sakau, jog tas pats *įtikėjimas* atveria duris ir pas mane. Nes pas Tėvą niekaip nenueisite kitaip, kaip tik per mane. Dėl to *įtikėdami* į Tėvą, jūs taip pat *įtikite* ir į mane, kaip Jo Sūnų ir jūsų visų vyresnįjį Brolių. Dėl to jūs žinote, jog mylinčioje šeimoje, vyresnysis brolis visada rūpinasi jaunesniaisiais savo broliais ir sesėmis. O Tėvo dieviškoje šeimoje šitas rūpinimasis pranoksta bet kokios žemiškosios šeimos mylinčio brolio rūpinimąsi savo jaunesniaisiais broliais ir sesėmis.

Tėvas ir aš esame viena. Štai dėl ko, vis labiau *įtikėdami* į Tėvą, jūs vis daugiau pasitikėsite ne tik Juo, bet ir manimi. Jūs visi pradėsite patirti ir mano paramą jums, kiekvienam, nes Tėvas man pavedė rūpintis jumis visais ir kiekvienu atskirai. Dėl to Tėvo ir mano rūpinimasis jumis yra vienas rūpinimasis. Nėra taip, kad Tėvas jumis rūpinasi daugiau, o aš mažiau. Aš jumis rūpinuosiu taip, kaip jumis rūpinasi Tėvas, nes Jis man atidavė visą visatą, kad joje valdyčiau taip, kaip Jis ją valdytų, jeigu asmeniškai būtų ne Rojuje, o mano visatoje. Dėl to Tėvo ir mano rūpinimasis jumis yra vienas ir tas pats rūpinimasis.

127. Atlygis už *įtikėjimą* yra jūsų prisikėlimas

Todėl aš jums sakau, kad *įtikėdami* į mane, jūs taip pat *įtikite* ir į Tėvą. Nėra *įtikėjimo* į mane be *įtikėjimo* į Tėvą. Tačiau *įtikėdami* į Tėvą jūs *įtikite* į mane kaip į savo vyresnįjį Brolių, kuris padeda jums žengti pačiame pradiniame pasaulyje pas Tėvą, ir kuris ir toliau padės, kada jūs atsibusite iš mirties miego manosios visatos sielų pažadinimo

milžiniškose ir gražiose salėse. Ir tada dar labiau pajusite meilę ir Tėvui, ir man dėl tokio nuostabaus Tėvo plano, kad ne reinkarnacijos kaupiamų vis naujų ir naujų patyrimų dėka, bet vienintelio *itikėjimo* dėka jūs pranokote materialią mirtį, nes prisikėlėte. Ir ne tik prisikėlėte taip, kaip pabundate iš nakties miego, bet prisikėlėte su nauju kūnu, kuris nebekankins jūsų skausmais ir ligomis, nes jo paskirtis yra tarnauti Tėvui gerais darbais tik aukštesniu lygiu negu žmogiškasis. Ir jūs kuo puikiausiai suvoksitė, kad, nors ir naujoje ir jums nepažįstamoje esate aplinkoje, bet esate tas pats pabudęs savasis aš, kuris jaučiasi pailsėjęs kaip po paties giliausio miego. Ir ne tik pailsėjęs, bet turintis vaiko nuoširdų norą sužinoti, kur jis yra, kas čia aplinkui vyksta ir kodėl. Ir šitas noras bus patenkintas.

Ir ne tik sužinositė, kaip ir kur patekote čia, bet taip pat ir pamatysitė patį pasaulį ir jo kunkuliuojantį ir prasmingą gyvenimą, į kurio veiklą galbūt įsijungsitė ir jūs. Jūs stebėsitė jį ir stebėsitės juo, koks gražus ir malonus jūsų žvilgsniui yra šitas gyvenimas, kaip jis malonina jus iš vidaus. Jūs jausitė neapsakomą ramybę, palaimą, ir nepaaiškinamą vidinį džiugesį, kad visa tai matote. Ir jums vis labiau ir labiau kilns noras ir patiems asmeniškai ką nors daryti ir dalyvauti tokioje veikloje, tik nežinositė nuo ko atsispirti. Ir jums paaiškins, kada ir kaip prasidės jūsų dalyvavimas šitame, daug aukštesnio lygio gyvenime, palyginus su jūsų gyvenimu tame pasaulyje, iš kurio atvykote.

Ir šitą realią kelionę į šitą pasaulį jūs užsitarnavote ne kuo nors kitu, bet tik savo asmeniniu *itikėjimu*.

Kada aš gyvenau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu, aš nuo jūsų nesiskyriau niekuo. Ir mano itikėjimas į Tėvą vis augo ir gilėjo dėl mano asmeninio ryšio su Tėvu. Tik šitas ryšys su Tėvu man leido patirti tokį gyvenimą, kokį aš patyriau. Jūs dabar mane vadinatė Dievo Sūnumi vien tik dėl to, kad šitai aš pats save pavadinau savo misijos pabaigoje. Iš pradžių save aš vadinau Žmogaus Sūnumi. Aš nenorėjau jūsų išgąsdinti, kad iš karto jums atsiskleisčiau kaip atėjęs nuo Tėvo. Tiesiog aiškinau ir savo gyvenimu rodžiau, kaip galima atsiremti į Tėvą ir visus žmones mylėti. Ir mylėti ne tik kaip sielos brolius ir seseris savo broliška meile, bet mylėti *tėviška meile*, kuri niekada nereikalauja, kad meilė būtų sugražinama. Tik tėviška meilė myli sūnų ar dukrą, net jeigu sūnus ar dukra meilės ir nerodo. Štai tokią meilę aš demonstravau savoju gyvenimu. Jeigu jums būtų sunku suvokti mano mokymą, tai matydami mano gyvenimą, jūs galite jį atkartoti savoju tėviškos meilės gyvenimu. Ir nebūtinai jūs mane turėtote vadinti Mokytoju. Aš lygiai taip galėjau nugyventi savo gyvenimą dirbdamas dailidės gyvenimą, ar tapdamas pirkliu. Aš galėjau tapti ir filosofu. Net ir Galilėjos žydų vadovu kovoje prieš pagonių priespaudą.

Tik aš pasirinkau dvasinio vedlio kelią. Bet jokių būdu tai nereiškia, kad mano pasirinktas kelias buvo geresnis už kitus kelius, kurių pasirinkti jau nebegalėjau, nes dviem keliais tuo pačiu metu eiti negali. Aš pasirinkau tokį kelią, kuris galėjo suteikti kuo daugiau šviesos ir paguodos paprastiesiems ir skriaudžiamiems žmonėms, kad jie galėtų sustiprėti tokiomis sunkiomis sąlygomis, kokios vyravo tuometinėje jūsų planetoje.

Tačiau jeigu jūsų dvasinis lygis būtų buvęs daug aukštesnis, aš būčiau pasirinkęs jau kitokį kelią, kad pasiekčiau kuo daugiau jūsų širdžių. Jeigu jūs būtumėte išsivystę daug labiau negu esate net ir šiandien išsivystę savo materialioje, politinėje, ir visuomeninėje sferose, tai aš galėjau tapti ir kokios nors valstybės vadovu, ir būtent šitoje savo veiklos sferoje demonstruoti pasauliui, kaip su Tėvu reikia tvarkyti krašto reikalus. Dabar aš jums šitai sakau dėl to, kad jūs turėtumėte įsisąmoninti, jog mano rango Tėvo Sūnų veikla per žmogiškojo įsikūnijimo laikotarpį, kuris yra labai trumpas, gali būti kuo įvairiausia. Ji nėra apribota vien tik tokia veikla, kokią vykdžiau aš. Bet kiekvienoje veiklos sferoje visi mano dvasinio rango Tėvo Sūnūs žmogiškojo įsikūnijimo metu demonstruoja Tėvo valios vykdymo gyvenimą kuo jie bedirbtų, kaip jie betarnautų.

Ir kuo aukštesnis žmonijos išsivystymo lygis, tuo laisvesnis mūsų pasirinkimas, kokių kelių mes galime žengti demonstruodami Tėvo valios vykdymą. Menkai išsivysčiusioje visuomenėje ir pasirinkimas menkas, nes labai mažai kas gali keistis platesniu mastu tarp žmonių, jeigu bus pasirenkamas toks užsiėmimas, kuris neturės tiesioginio ryšio su dideliu skaičiumi žmonių. Tik labiau išsivysčiusioje visuomenėje galima perteikti mokymą, ir vien tokio mokymo pagarsinimas, net ir iš valstybės vadovo posto, padeda žmonėms teisingiau pasirinkti dar teisingesnį kelią visumos gerovei. Tačiau tokia visuomenė jau turi būti iki to laiko atsikračiusi tokių gyvulinių ydų, kaip savanaudiškumo ir baimės. Ji jau turi gyventi aukštesniais idealais – tarpusavio supratimo ir bendravimo, grindžiamo meile.

128. Negyvi ritualai ir dogmos yra didžiausia kliūtis jūsų ryšiui su Tėvu

Mano prieš du tūkstančius metų pasirinktas žmogiškojo gyvenimo kelias atitiko tuometines sąlygas ir aš prie jų prisitaikiau. Dabartinių laikų sąlygos yra labai pasikeitusios materialaus išsivystymo ir ryšio priemonių prasme. Tačiau dabar jūsų sąlygos dvasiniam augimui yra daug sunkesnės negu buvo mano laikais. Mano įsikūnijimo metu, man reikėjo kovoti su, tuo metu vyravusia, pažangiausia, žydų religija, kuri

buvo pavergusi negyvais ritualais-prietarais ir dogmomis visą žydiją net ir už Palestinos ribų.

Ritualus-prietarus įveikti nepaprastai sunku. Tačiau juos įveikti lengviau buvo tada, negu dabar. Dabar jūs turite ne kokios nors vienos religijos ritualų-prietarų ir dogmų, bet daugelio religijų. Ir kiekviena iš jų jus laiko kaip tikrus dvasios vergus savo vergovėje ir laiko taip stipriai, kad iš jų vaduotis nedrįstate. Ir nedrįstate ne dėl to, kad būtumėte patenkinti, bet dėl to, kad nežinote, o kas gi yra tikėjimas be ritualų. Ir niekas apie tokį tikėjimo be ritualų-prietarų taikymą jūsų kasdieniame gyvenime jums neaiškina nei namie, nei mokykloje, nei bažnyčioje. Todėl net ir tikėdami į Dievą ir toliau laikotės vien tik negyvų ritualų-prietarų ir išpažįstate dogmas be *gyvo patyrimo su Tėvu*. Štai šitas gyvas patyrimas su Tėvu ir yra *itikėjimas*. Ir kaip tik jo trūksta visame pasaulyje. Religijų daug, o itikėjimo jose nėra. Dėl to jūs ir negalite patirti Tėvo. Negalite pajaušti jo realaus buvimo ne tik aplinkui, bet svarbiausia – savo viduje. Jūs jaučiate Tėvo meilės stygių savo pačių viduje. O tai rodo, kad esant gyvam Tėvui, jūs vis tiek esate našlaičiai.

Save jūs nuraminote tuo, kad tikite, nes lankotės pamaldose bažnyčioje. Tie, kurie pamaldas bažnyčioje veda, irgi yra Gyvo Tėvo našlaičiai, nes pamaldas veda vien tik atlikdami negyvą ritualą, bet neturėdami gyvo ryšio su Tėvu. Dėl to jie nesimeldžia iš dvasios ir neleidžia ir jums pamaldų metu pajaušti dvasinio ryšio su Tėvu, nes būtent negyvo ritualo atlikimas ir trukdo tokiam gyvam ryšiui su Tėvu, ir tarp jūsų visų, užsimegzti. O kad atėję tikintieji vis tik neišsilakstyti, tada jų dėmesys yra atitraukiamas nuo gyvo ryšio su Tėvu spalvingais šventikų-kunigų drabužiais, kurie vis keičiasi, priklausomai nuo ritualinių švenčių. Ritualai yra ne tik vaizdiniai, bet ir garsiniai bei kvapų pavidalu. Tai įvairūs paskambinimai varpeliais, smilkalų vartojimas, atsiklaupimai ir atsistojimai, kunigų perėjimai iš vienos vietos į kitą. Visa tai neturi jokio ryšio nei su Tėvu, nei su manimi, nes ir Tėvas, ir aš kalbame tik per jūsų atsivėrusią sielą, o ne per jūsų materialius ir matomus akims atliekamus jūsų veiksmus, kada siela dar nepažadinta.

Visa tai visiškai nesusiję su jūsų *itikėjimo gyvu ryšiu su Tėvu*, kuris turi vykti per sielos atsivėrimą Tėvui ir gyvą bendravimą Jo garbinimo metu, kada kalba pati atsivėrusi siela savo meilės virpėjimu, nukreiptu tiek į Tėvą, tiek į sielos brolius ir seseris, esančius bažnyčioje, sinagogoje, mečetėje, ar gamtoje, kur tik bevyktų šitoks gyvas Tėvo garbinimas, o taip pat ir į tuos sielos brolius ir seseris, kurių nėra per garbinimą šitoje vietoje, bet kurie gyvena ir dirba kitose vietose, kituose kraštuose, kituose pasauliuose, ir net aukštesniuose pasauliuose, į kuriuos jūs dar tik pateksite po prisikėlimo. Ir lygiai taip

jūsu atsivērusių sielų meilės virpėjimas turi būti nukreiptas ir į visa kūriniją, nes nė vienas jūsų meilės virpesys neišnyksta per visą amžinybę. Jis tik šviesina kūriniją.

Ir tik esant tokiam gyvam sielos atsivėrimui iki pat gelmių gelmės jūs pradėsite patirti, savo pačių viduje, gyvą ryšį su Tėvu ir pajausite gyvojo įtikėjimo kuriančiąją galią, energiją, savo viduje. Ir po tokių pamaldų niekada neišeisite sunerimę ar liūdni. Visada jausite prisipildę tokios Tėvo meilės ir ramybės, kad ją dalinsite kitiems. Jums nebereikės linkėti vieni kitiems ramybės, nes visi jos būsite *pilni*, ir Tėvo meilės virpesius spinduliuosite visiems, nes per pamaldas ir Tėvo meilę imsite jausti vis smarkiau ir smarkiau.

129. Mano kreipimasis į šventikus

Todėl dabar aš kreipiuosi į tuos, kurie pamaldas veda ir kuriuos jūs vadinate kunigais ar pastoriais, imamais ar rabinais. Atsiverkite Tėvui savo siela, kad pajautumėte Jo meilės virpesius, ir tada patys pajausite, kaip Tėvo dvasia, esanti jūsų pačių, kaip ir kiekvieno kito, viduje, jus pradeda nukreipti į Tėvo gyvo vandens šaltinį jūsų viduje, bundančią sielą. Ir neuždėkite jai apynasrio. Leiskite išsitiesti laisvam ir galingam šuoliui, kuris ir pažadins jūsų parapijiečių sielas. Jūs prie jų žadinimo galėsite patys prisidėti tik tada, kada išlaisvinsite savo sielas iš ritualų vergystės. Šitokio jūsų sielų išsilaisvinimo laukia milijonai jūsų sielos brolių ir seserų. Aš taip pat. Ir Tėvas laukia.

Argi aš nesakiau savo apaštalams, prieš pakildamas pas Tėvą, kad jie nesibaimintų ką turės kalbėti prieš savo teisėjus, kada juos atves pas juos, nes tada kalbės Tėvo dvasia, esanti viduje? Dabar aš sakau ir jums: Nebijokite atsiverti Tėvui, leiskite kad Jo dvasia prabiltų jūsų sielos sužadintomis lūpomis. Atsiverkite visa savo siela Tėvui ir garbinkite Tėvą taip, kaip šito trokšta jūsų atsivėrusi siela. Ir ji pati išstara garbinimo ir maldos žodžius. Nepergyvenkite, kad šitie žodžiai nesutaps su parašytais maldų knygoje žodžiais. Jūsų atsivėrusi siela gaus Tėvo meilės virpesius ir juos pavers kitiems girdimais maldos žodžiais. Ir visos atsivėrusios sielos iš karto pajaus šitų tyrų ir garsiai tariamų žodžių meilės virpėjimą. Ir sureaguos taip ryškiai, kad ne viena siela pravirks. Pravirks sielos skaistinimo ašaromis. Ir šitos ašaros suvilgys ne tik moters, bet ir vyro akis. Net ir vaiko akis.

Tik nebijokite patys atsiverti, o atsivėrę ir pajautę savo viduje Tėvą, nebijokite suteikti žodį savo sielai, kad ji ir garbintų Tėvą, ir melstųsi taip laisvai ir nuoširdžiai, kaip tik ir tegalima garbinti Tėvą ir melstis laisvai ir nuoširdžiai. Be jokių ritualų, be jokių auksu siuvinėtų apeiginių drabužių, be jokių dogmų. Vien tik atsivėrusia savo siela, kuri ir lies savo gyvas maldas visiems susirinkusiems.

Ir jie džiaugsis, kad ir jų sielos vis daugiau ima atsiverti ir prisipildyti Tėvo meilės ir ramybės. O Tėvo garbinimo maldos metu jos ima pajusti neapsakomą palaimos būseną, kurioje norėtų likti dar ir po maldos. Dėl to po maldos neskubėkite vėl sugrįžti prie skaitymo ar pamokslo. Pasilikite dar kurį laiką tokioje palaimos būsenoje. Būtent tokioje būsenoje esanti jūsų siela gali geriausiai išgirsti jums sakomą Tėvo žodį, kurį Jis sako kiekvienam jums asmeniškai. Ir būtent toki, koks jums reikalingas tuo metu. Ir nesvarbu, kad Tėvo žodžio neišgirsite iškart po maldos, galbūt jį suvoksime eidami namo ar jau grįžę. Bet tikrai gausite sustiprinimą ir patarimą iš Tėvo.

Ir nebijokite, kada jus, dėl šitokių negyvų pamaldų ritualų laužymo, ims peikti jūsų hierarchai. Mane jie irgi peikė ir keikė, vadino net velnio apsėstu ir tarnaujančiu jam. Jūs gi jau būsite patyrę savosios sielos atsivėrimą ir ryšį su Tėvu, gyvą ryšį, ir žinosite, kad būtent dabar, tik dabar, esate įžengę į Tėvo kelią, kuriuo ėjau ir aš. Ir jūs jau matysite, kad šitas kelias yra gyvas, be ritualų, nes patys jau būsite patyrę, kokia yra maldos gyvo ryšio su Tėvu galia, kurios neturi jokia ritualinė malda.

O jus dar labiau sustiprins jūsų sielos brolių ir sesių liudijimai, kada po jūsų vedamų pamaldų jie prieis prie jūsų ir dėkos už tokius nuostabius patyrimus ir ramybę. Tikintieji dėkos jums už tai, kad jūs pažadinote jų sielas gyvam ryšiui su Tėvu. Ir nieko nebijokite, kada jus kiti smerks ir niekins, net kaltins, kad griauunate bažnyčia, kai jūs būtent ir stengiatės, jau sugriuvusią ir vien tik ritualinę bažnyčia, prikelti naujam gyvenimui. Nebijokite tokių kaltinimų, nes mane irgi kaltino, kad aš griauunu protėvių tikėjimą, man buvo užtrenktos sinagogų durys, mane persekiojo, ir net nukryžiavo vien tik dėl to, kad aš nešiau Tėvo meilės žodį. Dėl to jūs nebijokite nieko, nes Tėvas ir aš visada padėsime jums visuose jūsų meilės ir šviesos darbuose. Net ir tada, kada susimokę jie šalins jus iš bažnyčios, nebijokite nei jų, nei pasekmių. Aš atvesiu pas jus sunerimusią ir ištroškusią meilės ir tiesos sielų, kad jas nuramintumėte ir mokytumėte gyvo ryšio su Tėvu be jokių tarpininkų. Kad jas mokytumėte vienintelio teisingo bendravimo su Tėvu kelio – per nuoširdų atsivėrimą Jam. Ir jūs surasite raktą į jų sielas ir stiprinsite jas, kaip ir aš stiprinau. Bet, kad šitą galėtumėte daryti, kad galėtumėte eiti Tėvo keliu, kaip juo ėjau aš, pirmiausia atsiverti Tėvui turite jūs patys. O tada apsispręsti, ar norite padėti kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kaip jiems padėti norėjau aš.

Kelias yra Tėvo. Jis nutiesė šitą kelią kiekvienam. Aš juo žengiau drąsiai ir visą laiką pasitikėdamas Tėvu. Jūs taip pat galite juo žengti. Apsispręsti turite kiekvienas asmeniškai ir laisva valia. Aš jus kviečiu į šitą kelią. Tai yra gyvas kelias. Ir juo žengti yra tikras iššūkis jūsų

dieviškojo aš charakteriui. Tačiau žinokite, jeigu juo eiti apsispręsite, visada pirma jūsu eisiu aš, o Tėvas visada eis jūsu viduje. Jūs niekada nebūsite palikti vieni. Nė akimirkai. Ir jūsu angelai serafimai suteiks jums nuolatinę paramą, nes toks yra manosios Partnerės, Visatos Bendrakūrėjos ir Bendravaldovės nurodymas savo angeliškiesiems vaikams – vesti mirtinguosius Tėvo vaikus pas Jį suteikiant jiems išorinę pagalbą, kaip Tėvas, kaip aš, ir kaip Šventoji Dvasia gali suteikti pagalbą iš vidaus. Dėl to kiekvienas jūsu gyvas žingsnis su Tėvu visada susilaukia mūsų visų džiaugsmingo pritarimo, supratimo, ir paramos. Ženkite drąsiai ir be baimės, atsiremdami į Tėvą, esantį, per savo dvasią, jūsu viduje.

Nėra nė vieno organizmo visoje kūrinijoje, kuris nepaklustų Tėvo meilės įstatymui. Net pats menkiausias organizmas, kuris nematomas jūsu akims, ir tas veikia Tėvo meilės įstatymo lauke. Tik jo veiklą modeliuoja aukštesnių organizmų virpesiai, kurie ir leidžia arba, priešingai, neleidžia veikti žemesniesiems organizmams. Tačiau ir vienu ir kitu atveju visų veikimas yra Tėvo meilės lauke, kuriame viešpatauja vienintelis Tėvo meilės įstatymas. Ir jūs esate vieninteliai planetos gyventojai materialiu pavidalu turintys laisvą apsisprendimo valią, kaip sąveikauti su visa aplinka. Ar ją stiprinti ir puoselėti, ar griauti ir naikinti. Tačiau ir viena, ir kitą darydami, vis tiek jūs negalite išsiveržti iš Tėvo meilės įstatymo pasireiškimo lauko. Jūs negalite veikti už Tėvo kūrinijos ribų. To negali padaryti nė vienas gyvas organizmas. Dėl to ir jūsu veikla kūrinijoje gali būti tikrai arba jūsu laisva valia derinama prie Tėvo meilės įstatymo veikimo, arba jam priešintis. Tačiau paties įstatymo veikimo ji įtakoti neturi nė menkiausios galios. Jūs galite įtakoti tik kitų veikimą to paties meilės įstatymo pasireiškimo lauke. Todėl jūsu pasirinkimas gali turėti įtakos tik kitų apsisprendimui laisva valia.

130. Įtikėjimas ir maistas

Jeigu jūs, jau dabar, apsispręsite atrasti Tėvą savo viduje per gyvąjį įtikėjimą, ir šito nuoširdžiai ir atkakliai sieksite, tada ateis tokia akimirka, kada jūs gimsite iš *dvasios*. Šitoks gimimas jūsu charakterio ydingas savybes, tokias kaip baimę, pavydą, pyktį, kerštą, savanaudiškumą, siekimą garbės, valdžios, populiarumo, pirmenybės, ir panašias jus varginančias ir nesuteikiančias ramybės jūsu vidiniam aš pakeis į nuostabų ir giluminį meilės jausmą visumai ir kiekvienam atskirai paimtam individui, nesvarbu ar jis būtų žmogus ar gyvūnas, augalas ar akmuo, visa kam liesis nepaliaujama giluminės meilės upė, kuri ir maudys visa tai gyvame meilės tekėjime.

Ir ŗtai tuomet jŗs netikėtai sau suvoksite, kad taip maitintis, kaip maitinotės, jŗs nebegalite. Ir nebenorite. Jŗs nebenorite, tiesiog savaime ir labai natŗraliai, valgyti jokios mėsos, jokios ŗzuvies, jokio gyvo organizmo, kuris gali judėti ir jausti skausmą ir savosios mirties artėjimą. Tik mirties artėjimą jis jaučia ne tiesiogine prasme, kaip jums gali pasirodyti, kad turėtų jausti. Jis jaučia pasikeitusią aplinką. Ir tas aplinkos pasikeitimas veikia visą gyvŗno organizmą.

Tačiau pagrindinė prieŗzastis, kodėl jŗs nebegalite vartoti mėsos ar ŗzuvies, yra jŗsų viduje milŗziniška galia vibruojantys Tėvo meilės virpesiai, kurie jŗsų sielai, kuri vis daugiau ir daugiau atsiveria ir juos jaučia, nebepriimtinas joks veiksmas, kuris neatitinka ŗitų Tėvo meilės virpesių. Nė vienas gyvŗnas nėra ŗudomas, kada pasireiškia Tėvo meilės virpesiai. ŗudymas yra tik ten, kur tų virpesių pasireiŗkimas yra labai smarkiai uŗblokuotas.

Nėra nė vieno gimusio iš dvasios Tėvo sŗnaus, kad jis ir toliau valgytų gyvulinį maistą. Tai tokia mirtingojo vidinė dvasinė bŗsena, kuri jaučia milŗzinišką meilės antplūdį, kuris ir paskandina bet kokį ankstesnį norą maitintis gyvuliniu maistu.

Kada aŗ gyvenau tarp jŗsų ŗmogiŗskuoju pavidalu, tada aŗ turėjau save visą laiką prievartauti, kad valgyčiau gyvulinį maistą ir mano siela visą laiką verkė dėl tokio maisto vartojimo. Tačiau aŗ turėjau derintis prie jŗsų sampratų ir tradicijų. Aŗ turėjau neuŗmirŗti savo pagrindinės uŗduoties apreikŗti jums Tėvą ir gerąją naujieną, kad visi esate broliai ir seserys, net ir pagonys. Ir jeigu tuo metu bučiau dar jus pradėjęs mokyti ir mitybos, tai jŗs manęs iš viso nebŗtumėte klausę, nes ir taip nuo manęs nusigrėŗtė.

ŗiandien aŗ jums galiu pasakyti daugiau ir apie maistą, kurį valgote kasdien. Jis yra ne tik netinkamas, bet ir ŗalingas. Jŗs nebeturite sveiko ir natŗralaus maisto, nes, dėl savojo godumo, pradėjote vartoti dirbtinius stimulatorius, chemines traŗsas, kad gautumėte didesnius derlius ne tam, kad maistu aprŗpintumėte ŗmones, bet kad uŗdirbtumėte daugiau pinigų sau.

Ir jeigu tik uŗ tai nustotumėte gauti pinigų, tai jŗs iš viso nustotumėte auginti ir grūdus, ir gyvulius, ir paukŗčius. Nors maisto reikėtų tiems patiems ŗmonėms. Tačiau jŗsų meilės jausmas yra tik pinigams, bet ne ŗmonėms. Dėl to ir siekiate jų, net ŗudydami savo sielos brolius ir seseris. Net ir kŗdikius.

ŗiandien jŗs nežinote, ko griebtis, nes aplinkui pilna įvairiausių ligų, kurių išgydyti nepajėgiate ir nepajėgsite niekada, kad ir kiek tam skirsite pinigų ir energijos. Jŗs, save vadinantys ŗemdirbiais, irgi prisidedate prie tokio ligų išplitimo savo valia sutikdami vartoti kitų

savanaudžių sielos brolių ir seserų sukurtus chemikalus. Jūs save raminatė, kad tą daro visi, ir jeigu šito nedarysite, tai tikrai neišgyvensite, nes bankrutuosite. Jūs net nepabandėte tokių cheminių trašų atsisakyti, o jau iškart sau užkirtote kelią pasirinkti kitokį kelią – meilės ir tiesos kelią. Jūs net nesuvokiate, kad galite gauti puikius derlius natūralaus tręšimo ir sėjomainos būdu, kada žemę ne prieveartausite, ne nualinsite, o leisite jai *kvėpuoti ir ilsėtis*. Tik išdrįskite žengti šita kryptimi.

Dabar jūs bėgate kaip voverė rate, ir sustoti negalite, nes nežinote kaip, kada visi aplinkui tik ir kalba, kad reikia auginti daugiau, reikia tręšti daugiau, ir vis kitokiomis naujesnėmis ir stipresnėmis cheminėmis trašomis. Ir ką gi jūs išauginate? O gi kuo nuostabiausia terpę virusams daugintis, nes kiekvienas toks, stimuliatorių pagalba, išaugintas javas ar gyvulys nebeturi tų teigiamų virpesių, kuriuos jis gauna iš aplinkos natūraliai, nes visi jie yra sugriaunami dirbtinių preparatų vartojimu.

Ir kada toks produktas patenka ant jūsų stalo ir vartojamas maistui, galite būti tikri, kad pasekmės bus labai skaudžios visam organizmui, nes natūrali ląstelė reikalauja natūralaus ir sveiko maitinimosi. Tačiau vietoje šito ji gauna jau nebe natūralų, bet dirbtinai išplėstą arba padidintą ląstelę, augalo ar gyvūno. Ir nors ląstelė turi tą pačią struktūrą, tačiau jos proporcijos yra pažeistos. Jos apvalkalas, arba membrana, yra padidėjusi, o branduolys yra sumažėjęs. Todėl membrana, dėl savo išsiplėtimo, nebepraleidžia į ląstelę tiek gyvybingų medžiagų ląstelės maitinimui, kad palaikytų jos normalų gyvybingumą, ir dėl to ląstelės branduolys, kaip ir pati ląstelė nebegauna tinkamo maitinimo. Dėl to jų veikla ilgainiui išsigimsta. Ir vietoje elastingos ir gyvybingos ląstelės atsiranda išpūsta, bet nebe tokia lanksti ir veikli ląstelė, kuri pati tampa nebeatspari ir ligoms ir bet kokiems gamtos pasikeitimams. Ir kad augalas ar gyvūnas tokiomis sąlygomis galėtų dar ir toliau išlikti, tai šitą pačią gyvą ląstelę reikia vėl dirbtinai stimuliuoti cheminiais preparatais. O jie visi kaupiasi ir ląstelės membranoje, ir pačioje ląstelėje, ir jos branduolyje. Tai lygiai toks pat jūsų sukurtas augalas ar gyvulys narkomanas. O koks yra žmonių narkomanų ir gyvenimas, ir naudingumas jūs jau matote patys.

Tuo tarpu augalus ir gyvūnus narkotizuoja patys iš savojo godumo pinigams. O tada ir patys palaipsniui tampate narkomanais vartodami tokį maistą kasdien. Tik dozės ne tokios, kaip gatvės narkomanų. Bet pasekmės labai panašios, nes ligos jus persekioja ne mažiau kaip narkomanus.

TodĖl prieš mėgindami ŗvaistyti milijardus visiŗkai beprasmiams projektams, kurie neturi ne tik jokios naudos, bet yra dar ir ŗzalingi jŗsŗ kŗnui, kada kuriate vis naujus ir naujus cheminius narkotikus, kuriuos kaŗkodĖl vadinote vaistais, susimastykite. Nustokite narkotizuoti cheminĖmis traŗsomis tiek augalus, tiek dirbtiniais, irgi cheminiais, preparatais gyvŗnus. Visus tokius chemijos fabrikus kuo greiĉiau uŗdarykite. Tai bus jŗsŗ pirmas ŗingsnis ne tik į milijardiniŗ lĖŗŗ sutaupymą, bet ir į sveiko maitinimosi sugraŗzinimą į jŗsŗ gyvenimą.

131. Gyvensena ir mityba

Kada esate tiek daug nukrypę nuo TĖvo meilĖs kelio, tai norĖdami juo eiti vĖl, turĖsite daryti pakeitimus visose savojo gyvenimo srityse, pradĖdant asmeniniu įtikĖjimu, ir baigiant politika, ekonomika, ŗvietimu, ŗeima, tarpusavio santykiais. Ir pakeitimai daug kam bus tikrai ŗokiruojantys. Taĉiau tik tokie pakeitimai gali jus išgelbĖti nuo praŗŗties, kuri jau dabar yra pakibusi virŗ jŗsŗ dĖl jŗsŗ paĉiŗ neiŗsmintingŗ veiksmŗ ir gyvenimo prieš TĖvo valią.

Mano mokymas yra skirtas tiems, kurie norite siekti permainŗ ne savanaudiŗkais tikslais, bet TĖvo kŗrinijos labui, ŗmonijos labui, visumos labui, tuo paĉiu ir savo labui. DĖl to aŗ jiems ir nurodau kryptį, kuria jie turi ŗzengti. Iki ŗiol jie net neŗinojo, kuria kryptimi eiti, dĖl to ėjo taip, kaip juos vedĖ energingiausi, o tuo paĉiu ir savanaudiŗkiausi, jŗ sielos broliai ir seserys. Taĉiau ŗita kryptis yra praŗŗtinga. Ir tą jauĉia ne vienas. Tik niekaip negali suvokti, ka reikĖtŗ keisti, kad visa sistema pradĖtŗ gyventi kitaip. TodĖl mano mokymai ir skirti jums tiems, kurie nori suŗinoti, ka reikia keisti ir kaip tą daryti.

Bet vietoje jŗsŗ ŗito pakeitimo aŗ padaryti negaliu. Tik jŗs esate tie visagalie ŗitoje srityje, kurie galite juos padaryti. Jŗs esate vieninteliai tokie. Net ir TĖvas negali ŗito padaryti vietoje jŗsŗ.

AtĖjo laikas labai rimtiems sprendimams. Ar jŗs sutiksime apsisprĖsti, laisva valia ir kuo skubiau, priklausos visos ŗmonijos vystymosi kryptis jau dabar. Ar jŗs ir toliau plausite kaip inertiŗka masĖ, kuri pati neturi jokio noro ka nors keisti, nes aplinkui irgi mato tik tokią paĉią inertiŗką masĖ, tai jau priklausos tik nuo kiekvieno iš jŗsŗ asmeninio ir savarankiŗko sprendimo ir ŗito sprendimo įgyvendinimo. Net jeigu apsisprĖs tik vienas ŗmogus, jo apsisprendimas turĖs įtakos visiems. Visai ŗmonijai. DĖl to tikrai nemanykite, kad esate tokie, kurie pakeisti nieko negalite. Galite. Tik atsigreŗkite į TĖvą, esantį jŗsŗ, kiekvieno, viduje, ir jŗsŗ gyvenimas pavirs iš kanĉios ir skausmo į palaimą ir

ramybę. O tada ir patys patirsite, jog tapote galingais Tėvo vaikais, kurie gali nuversti kalnus drauge su Tėvu.

Ir tada jums nebekils ranka kenkti savo sielos broliams ir sesėms žudant juos chemikalais, kada juos beriate į dirvą ar duodate gyvuliams, kad vėliau juos suvalgytų jūsų sielos broliai ir sesės, valgydami duoną ar mėsą, daržovę ar žuvis. Tačiau dar baisesnis dalykas yra tai, kad šitaip apnuodydami augalus ir gyvūnus, jūs tuo pačiu apnuodijate ir save. Visa tai jūs darote iš savojo gobšumo. Dėl to jūsų sielos virpesiai negali, būdami aukštesni ir trumpesni, prasiveržti pro žemus ir ilgus jūsų savanaudiško ir gyvulinio aš skleidžiamus virpesius. Reiškia, kad jūs ir prie gyvulių ar į laukus einate irgi ne iš meilės, o tik iš savanaudiškumo, ir, žvelgdami į augančius javus, matote augančius pinigus, kaip ir į gyvūnus žvelgiate be meilės, tik su savo naudos atspalviu. Ir gyvūnas, kaip ir javas, negauna iš jūsų tikrųjų meilės virpesių, kuriuos trokšta skleisti siela, pati gaudama juos iš Tėvo. O apnuodydami chemikalais ir laukus ir gyvulius, jūs ir iš jų negaunate natūralių Tėvo meilės virpesių atspindėjimo, kada einate per laukus, ar savo gyvulių bandas. Jūs einate per juos ir tie virpesiai sklinda iškreipti. Ir juos iškraipėte jūs, ne laukai, ne gyvuliai, bet jūs padarėte juos tokius. Tai panašu į dulkėmis apneštą stiklą, kada jūs nebegalite matyti ryškaus vaizdo. O priedo jūs dar ir patys dėvite nešvariai nuvalytus akinius. Tad vaizdas yra dar mažiau ryškus. Ir vienintelis būdas, kaip šitokį nešvarų vaizdą matyti švarų, nusiimti akinius ir atverti nešvarų stiklą iš viso, kad pajaustumėte gryną ir gyvą ryšį su aplinka be jokių dirbtinių priemaišų.

O tą pasiekti būtinas gyvas ryšys su Tėvu. Tik Jo dėka, tik patiriamų Jo meilės virpesių dėka, save išsigydysite nuo gobšumo ligos. Ir apsisvalysite nuo vidinių teršalų, kad galėtumėte su atvira siela pažvelgti į savo nuostabius laukus ir gražias bandas, kurios jūsų sielai teiks džiugesį, kad visa tai auginama su Tėvo meile, ir auginama iš meilės sielos broliams ir seserims. Ir kada pajausite šitą sielos virpėjimą, tada vargu ar jums kils ranka atimti gyvybę tiems gyvuliams, kurie bus su tokia meile išauginti. Ir su meile ne tik jiems, bet ir visai aplinkai. Ir aplinka jums atsिमokės tais pačiais Tėvo meilės virpesiais, kaip ji gali atsिमokėti taip natūraliai, be jokio dirbtinumo.

Ir bandas auginsite ne tam, kad jas skerstumėte, bet tam, kad jos džiugintų ir jus, ir tuos, kurie lankysis pas jus. Nes jos auga ir sveikos ir stiprios. Ir tik nusenusias bandas ir natūraliai mirusias, bus panaudojamos maistui dar mėsos neatsisakiusiems sielos broliams ir seserims. Ir tokių galvijų, išaugintų su meile, mėsa bus skanesnė ir minkštesnė už dabar jūsų vartojamų pačių jauniausių veršelių ar ėriukų mėsą. Tačiau su laiku tokių žmonių, kurie dar valgys mėsą ar

žuvį, skaičius vis mažės. Ir poreikis laikyti bandas ar kitus gyvūnus maistui išnyks. Tada jie bus laikomi tik darbui savo ūkyje ir gamtos grožiui palaikyti, kad džiugintų sielą.

132. Aplinkos pažinimas

Šitas laikmetis jūsų planetoje, nors ir labai įtemptas jums, ir daug kam varginantis ir neramus, bet jis yra toks nuostabus jums, jūsų dvasiniams padėjėjams, nes mes matome jūsų pastangas besirenkant tarp gėrio ir blogio, tarp tiesos ir melo. Mes matome jūsų vidinius pergyvenimus, kada jūs net ir darydami ką nors blogai, viduje jaučiate jūsų vadinamos sąžinės graužimą. O tai rodo jūsų jau bundantį ryšį su savo aukštesniuoju aš, su savo siela, kuri jums siunčia impulsus, jog ne toks turi būti jūsų gyvenimas, kokį gyvenate dabar. Tačiau nuostabiausia yra tai, kad būtent šituo laikmečiu ir jūs patys galite ne tik pajauti, bet ir savo materialiomis akimis pamatyti, panašiai kaip per filmą, besikeičiančius vaizdus tokio gyvenimo, kuris jus supa betarpiškai. Dabartinis laikmetis jums neša tiek daug pasikeitimų visos žmonijos mastu tiek keliavimo iš vieno kraštų į kitus, tiek galimybių tuos kelionių išpūdžius perteikti įvairiausių priemonių dėka kitiems savo sielos broliams ir sesėms, tiek ryšio priemonių išplėstu panaudojimu, tiek keliavimo aparatų panaudojimu. Ir visa tai vyksta tiesiog ne kažkada praeityje ar tolimoje ateityje, bet būtent šituo pačiu laikmečiu. Ir prieš jūsų akis.

Ir jūs šitais dalykais mokate puikiai pasinaudoti, ir jais naudojotės. Ir dėl to jus reikia tik pagirti ir dar labiau padrašinti siekti įgyvendinti dar drąsesnes idėjas. Todėl šitas laikmetis jums suteikia daug malonių patyrimų ir patogumų, kurie daug kam išliks per visą gyvenimą šituo pavidalu neišdildomai įspausti atmintyje.

Todėl jūs turite su dėkingumu pažvelgti į savo aplinką, kuri suteikia jums tokių nuostabių galimybių ir pažinti daug platesnę aplinką, negu kada nors anksčiau, ir patiems papasakoti apie save tuose kraštuose, kurie neturi jokio supratimo apie jūsų kraštą. Šitas jūsų laikmetis nebekelia tokios baimės ir nerimo, kokį keldavo ankstesni laikmečiai, kada būdavo išsiruosiama į keliones, kurios buvo retos ir ne tokios tolimos, kokios yra dabar. O tai reiškia, kad jūs daug geriau pažįstate aplinką, negu patys žymiausi jūsų sielos broliai ir sesės, kurie keliavimui buvo pašventę visą savo gyvenimą ir kurių drąsios pastangos įgyvendinant šitas jų keliones ir atnešė jiems šlovę, o jums galimybę taip plačiai keliauti be baimės ir nerimo.

Tačiau planeta nuo tų laikų nei padidėjo, nei sumažėjo. Žmogus irgi netapo toks, kad išaugtų dvigubai didesnis, kad jo smegenys irgi dvigubai išsiplėstų. Vien tik jūsų pačių patyrimas leido jums geriau

pažinti aplinką, o tas aplinkos pažinimas leido jums suvokti, kas ir kur gali jums kelti pavojų, net grėsmę jūsų gyvybei, ir kaip reikia tokių pavojų išvengti. Jūsų didesnis aplinkos pažinimas leido jums nusiraminti ir nebebijoti aplinkos tiek, kiek jos bijojo prieš jus gyvenę jūsų sielos broliai ir sesės, kurie tokių priemonių pažinti aplinką neturėjo.

Tai leidžia jums daug daugiau suvokti, kas yra tikra, o kas ne, kas yra amžina, o kas laikina. Ir jūs, turėdami dabartinio laikmečio priemonės tyrinėti aplinką, turėtumėte atitinkamai išmintingai pasinaudoti viskuo, kas yra sukurta materialioje sferoje, kad lygai taip energingai ir veiksmingai kurtumėte savo tikrąjį aš tyrinėdami dvasinę sferą.

Juk dabar dvasinėje sferoje jūs esate panašiai, kaip kažkada buvo jūsų pirmieji materialaus pasaulio tyrinėtojai. Jie plaukė į nežinią, jie atrasdavo vis naujus ir naujus krantus, ir vis toliau ir toliau nuo savo gimtojo uosto, kol galų gale apiplaukė visą planetą ir tuo įrodė, kad iš tikrųjų planeta nėra plokščia, kad ją galima visą apiplaukti, išplaukus iš uosto, į jį sugrįžti ne tuo pačiu keliu, o plaukiant vis tolyn ir tolyn. Nors tikrovėje tas tolyn ir tolyn, su kiekviena mylia buvo vis artyn ir artyn link to paties gimtojo uosto, iš kurio laivas ir išplaukė.

Ir jūsų dvasinė kelionė turi būti vis gilyn ir gilyn į savo paties vidų, kad vien tik jame atrastumėte Tėvą, ir tada pajautumėte, kad išnyko bet kokia baimė, savo kitų sielos brolių ir seserų baimė, nes jie gali būti kitokio tikėjimo, kitokios veido spalvos, kitokios kultūros. Šita baimė yra vien dėl to, kad jums stinga vidinio patyrimo su Tėvu. Kaip keliautojas plaukdamas per vandenynus, priplaukia krantus, salas, šalis, taip ir jūs keliaudami per Tėvo meilės dvasinį vandenyną, irgi priplauksite krantus, salas, šalis, kuriose atrasite savo sielos brolius ir seses, taip pat plaukiančius šituo pačiu dvasios vandenynu ir taip pat ieškančius ir krantų, ir salų, ir šalių. Ir tada pamatysite, kad jūs turite bendrą jungtį, Tėvą, kuris leido save patirti kiekvienam savaip, kiekvienam savo asmeniniu patyrimu, bet kiekvienas iš jūsų žinosite, kad tas patyrimas jus suvienijo, nes jūs labai greitai savo siela pajausite kitos sielos skleidžiamus Tėvo meilės virpesius, kaip ir kita siela pajaus jūsų sielos skleidžiamus Tėvo meilės virpesius, ir jūs suvoksite jog atradote bendrą salą šitame Tėvo meilės vandenyne. Ir šitas atradimas jums suteiks daugiau pažinimo ir pasitikėjimo, tiek savimi, tiek ir atrastu savo sielos broliu ar sese, nes tas pasitikėjimas eis iš Tėvo meilės.

133. Gerasis Locmanas ir kapitonas

Kada jūs vis daugiau ir daugiau atpažinsite tokių sielos brolių ir sesių, tada suvoksite, kad jūs atplaukėte nebe į atskirą salą, bet į kitą

krantą. Ir jame pamatysite daugybę savo sielos brolių ir sesių, nors dėvinčių kitokius drabužius, nors turinčių kitokius papročius ir kitokią kultūrą, bet lygiai taip trokštančių ramybės, palaimos, ir meilės, kaip ir jūs trokštate, kad šitas jūsų troškimas ir išviliojo jus plaukti šituo Tėvo meilės dvasiniu vandenynu ieškoti naujų kraštų, kuriuose atrastumėte savo sielos brolius ir seses.

Ir Tėvas pasirūpino taip, kad visi plaukiantys šituo vandenynu tikrai atrastų savo sielos brolius ir seses, kurių anksčiau nepažinojo, ir nežinojo apie jų egzistavimą visiškai nieko. Nes šitoje dvasinėje kelionėje Tėvas yra jūsų laivo locmanas, bet kapitonu liekate jūs, kiekvienas asmeniškai. Ir tik jūs sprendžiate kokiam uoste jūsų laivui šitoje milžiniškoje kelionėje išmesti inkarą, kad surastumėte kitų savo sielos brolių ir sesių. Ir šitas uostas gali būti jūsų kaimynas ar visiškai nepažįstamas žmogus gatvėje, o gal bendrakeleivis jums skrendant į kitą šalį pailsėti ar savo verslo reikalais, o gal skrendant ištikus kokiai nelaimei ar ligai. Locmanas jums tik saugiai rodo laivo plaukimo kryptį, o sustojimus pasirenka kapitonas. Nes tik kapitono laisva valia sprendžia kur ir kada sustoti laivui ir išmesti inkarą. Locmanas yra tik *patarėjas, bet ne sprendėjas*.

Tačiau dvasinėje kelionėje Locmanas yra jūsų viduje ir visada veikia *tobulai ir neklystamai*. Suklysti gali tik kapitonas. Dėl to kapitonui visą laiką verta vis giliau ir giliau atsigręžti į savo paties vidų, kad išgirstų Locmano patarimus, kokiam uoste ir kada išmesti inkarą. Dar daugiau, šis Locmanas niekada kapitono nepalieka, ir jo paslaugomis kapitonas gali naudotis bet kada, bet kokiomis aplinkybėmis. Dar daugiau, šitas Locmanas veikia ir kitus kapitonus, šitokiu būdu juos apjungdamas, kad kapitonai galėtų greičiau atpažinti vieni kitus ir pajauti vieni kitiems meilę ir šitų meilės virpesių, kaip nuostabiausio ir patikimiausio lokatoriaus dėka, išvengti laivų susidūrimo.

Tačiau nuostabiausia Tėvo meilės vandenyne yra tai, kad Locmanas yra *pats Tėvas*, kuris taip išlaviruoja laivus be susidūrimų, kad kuo labiau kapitonai pajunta iš Locmano sklindančius meilės virpesius, tuo arčiau plaukia prie kitų laivų, ir tuo saugiau jaučiasi. Ir kuo laivų yra daugiau ir kuo jie yra arčiau, tuo saugesnis vandenynas kiekvienam laivui.

Tėvo meilės dvasinis vandenynas sutalpina visus laivus saugiai ir jie niekada nesusiduria, kada kapitonai iš vidaus pajunta Locmano siunčiamus jiems virpesius ir jais pasikliauja, visiškai ir iki galo. Tik toks atsidavimas Locmanui ir pasitikėjimas Juo, leidžia kapitonui ne tik jaustis ramiai, bet tą ramybę dalinti kitiems, kurie lygiai taip, kaip ir jis plaukia savo laivu, o taip pat ir tiems, kurie dar nedrįsta į Tėvo

meilės vandenyną išplaukti vieni, nes nežino net kur šis vandenynas yra.

Tačiau dar nuostabiau yra tai, kad šis Locmanas veda kapitono laivą tarp kitų laivų ir džiaugiasi tuo, kad vis daugiau ir daugiau Jam reikia vesti šitokių laivų. Ir džiaugiasi ne dėl to, kad jam bus didžiulis pelnas, bet dėl to, kad kapitonai yra saugūs ir laivas plaukia saugiai, nes kapitonai pasitiki Locmanu, kuris neprašo jokio užmokesčio už savo paslaugas. Jis veda laivus iš *meilės* visiems kapitonams ir laivams, nes jis yra *Gerasis Locmanas*.

Štai kodėl dabartinis jūsų laikmetis yra nuostabus, nes jūs galite atrasti savo Gerąjį Locmaną savo pačių viduje. Mano laikais, kada aš gyvenau tarp jūsų, tokios galimybės žmogus dar neturėjo. Dabar, po manosios misijos užbaigimo, tokią galimybę jūs, kiekvienas, turite jau du tūkstančius metų. Tačiau kiek mažai iš jūsų išplaukė į šiuos plačiuosius ir gyvuosius Tėvo meilės vandenyno dvasinius vandenis. Mažai kas iš jūsų ir šiandien nori išplaukti į šiuos vandenis.

Jūs vis dar labiau pasitikite materialiomis keliavimo priemonėmis ir materialiomis kelionėmis, nors jos jums kainuoja brangiai ir nuvargina fiziškai. Mano mokymas yra skirtas jums tam, kad pradėtumėte keliauti ir savo dvasinėje kelionėje, kad nebijotumėte išplaukti į Tėvo meilės vandenyno dvasinius vandenis, kurie yra kiekviename iš jūsų. Ir nors jie yra jūsų viduje, bet vis tiek jie yra patys giliausi vandenys. Tačiau juose skęsdami, jūs gyvybės neprarasite. Priešingai, jūs patirsite palaimą ir didžiulį norą ir kitiems parodyti kaip nuo savojo kranto išplaukti į šią Tėvo meilės vandenyną, esantį jūsų pačių, kiekvieno, viduje.

134. Dabartinis laikmetis ir jūsų apsisprendimas

Dabartinis jūsų laikmetis yra nuostabus ir tuo, kad jis jums paliudys dvasinius pasikeitimus daugelio iš jūsų viduje. Tokius pasikeitimus, apie kokius jūs ir pagalvoti nepagalvojote. Taip, kaip ir materialūs atradimai, keitė jūsų gyvenimą, taip ir dvasinės pergalės jus keis dar labiau negu materialūs laimėjimai. O dėl to keisis ir paties materialaus gyvenimo kryptis ir kokybė, nes vis daugiau ir daugiau bus tokių Tėvo sūnų ir dukrų, kurie mokys kitus dvasinių tiesų ir materialaus gyvenimo kiekybės pakeitimo į materialaus gyvenimo kokybę, kurioje viešpatauja *meilė ir tiesa*.

Šitas jūsų gyvenimo laikotarpis yra nuostabus ir jums, kiekvienam asmeniškai, nes jūs turite galimybę susipažinti su mano mokymais, skirtais dabartinių laikų žmonėms, kurie ieško manęs, ieško Tėvo, kaip pasimetę maži vaikai, ir negali surasti, nes eina ne į tą pusę, kur

gali surasti ir mane, ir Tėvą. Ir lygiai taip turite galimybę tapti tokiais pat dvasiniais mokytojais, kokių buvau aš, kada gyvenau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu. O tapę dvasiniais mokytojais jūs padėsite kitiems savo sielos broliams ir sesėms net daugiau negu padėjau aš, nes jūs dabar galėsite naudotis visomis ryšio ir bendravimo priemonėmis, kokių nebuvo mano laikais.

Dabartinis jūsų gyvenimo laikotarpis yra nuostabus ir tuo, kad šiandien jūs turite tokią nuostabią, didesnės negu iki šiol buvo tarp žmonių apreikštos tiesos, knyga, pavadintą Urantijos Knyga. Joje jūs pamatysite ir mažytę dalelę mano gyvenimo, kurio nėra parašyta nė vienoje kitoje žmonių parašytoje knygoje. Tačiau skaitydami šita knyga, turėkite minty, kad ji yra tik labai mažytė tikrovės ir Tėvo tiesos dalelė, kaip ir mano tuometinio gyvenimo žmogiškuoju išikūnijimu dalelė. Tačiau šita apreikšimo knyga suvaidins dar didesnę vaidmenį negu mano atėjimas žmogaus pavidalu tarp jūsų, nes ji jums atskleidžia tokią tikrovės dalį, kurios atskleisti aš negalėjau, kad neišgąsdinčiau jūsų protėvių kartos.

Todėl jūs turite tik džiaugtis tokiomis milžiniškomis galimybėmis, kurios yra suteiktos, jums, kiekvienam, augti dvasioje, kad vis labiau panašėtumėte į savo tikrąjį aš, kokį jums ir padovanojo Tėvas kaip asmenybės dovaną. Tokių galimybių mano laikų bendraamžininkai neturėjo. Jie gyveno dar tamsesnėje negyvų ritualų ir dogmų priespaudoje. Bet ir jie stengėsi ir ieškojo didesnės šviesos ir meilės labai panašiai, kaip šito ieškote ir jūs. Tačiau tik nedaugelis išdrįso žengti mano pasiūlytu *gyvuoju* Tėvo keliu.

Nepakartokite jų suklydimo, kad dar po kelių kartų jūsų provaikiaičiai nebeturėtų gyventi vien tik išorinio kiekybinio gyvenimo. Kad nebūtų taip, jog dvasinio pažinimo vaisiaus jie taip ir nebūtų paragavę vien tik dėl to, kad jų protėviai buvo bailūs ir atsisakė nusimesti ritualų ir dogmų grandines ir iš vergų ir tarnų tapti Tėvo laisvais ir mylinčiais sūnumis ir dukromis.

Jūsų dabartinis apsisprendimas nulems ir kitų kartų, jūsų palikuonių, gyvenimo kokybę. Dėl to jūsų, kiekvieno, apsisprendimas yra toks svarbus, kad jo poveikį jaus ištiesos kartos, kada jūs patys asmeniškai jau seniai būsite kitokiu pavidalu.

Ir aš labai trokštu, kad jums nebūtų skaudu ir liūdna dėl tokio neryžtingumo ir klaidų, kada jums, kiekvienam asmeniškai, bus parodyti jūsų dabartinio gyvenimo epizodai, kad galėtumėte palyginti savojo statuso supratimą, su tuo supratimu, kokį turėjote būdami žmogiškuoju pavidalu šitame gyvenime, savo pradiniame gyvenime į amžinybę pas Tėvą Rojuje.

Tai nėra priekaištas ar noras jus sumenkinti, tiesiog tai yra parodymas, kiek jūs paaugote savo dvasiniame kelyje pas Tėvą. Dėl to jums ir bus parodomi jūsų priimti sprendimai šitame gyvenime individualiai, kad nesijaustumėte nesmagiai prieš kitus. Tačiau net ir matydami savo dabartinį gyvenimą, kuris tuo metu jau bus praėityje, jūs jausite dėl vieno savo priimtų sprendimų malonų ir pritariantį pojūtį, tuo tarpu dėl kitų, jausite norą, kad būtų buvę daug geriau, jeigu būtumėte priėmę kitokius sprendimus, kurie būtų turėję kitokių pasekmių tiek jums, kiekvienam, asmeniškai, tiek ir visiems. Ir ypač liūdins tokie priimti jūsų asmeniniai sprendimai, kurie buvo priimti net ir po dvasinių mokymų, kada jums jau buvo paaikškinta panašių sprendimų poveikis tiek jums asmeniškai, tiek ir visumai, ir vis tiek jūs pasirinkote savanaudišką ir ribotą sprendimą iš baimės keisti savo sustabarėjusias sampratas. Jūs, matydami savo dabartinio gyvenimo priimamus sprendimus, jausitės panašiai, kaip dabar jaučiatės, kada jums kas nors pasakoja apie jūsų praeties veiksmus, kuriuos jūs prisimenate su malonumu ir kurių prisiminti nenorite dėl netinkamų savo poelgių tuo praeties epizodu. Ir šitame pasakojime nėra jūsų pasmerkimo, nei jūsų gyrimo, tiesiog tik primenami įvykiai, kurie jums gali būti malonūs ir nemalonūs.

Todėl mano mokymai yra perteikiami jums dar ir tam, kad kuo mažiau jaustumėte nemalonių virpesių savo viduje, kada žiūrėsite savo dabartinio gyvenimo epizodus kaip į savo dar neseną praetį.

135. Po jūsų prisikėlimo

Kada jūs retkarčiais pagalvojate apie tai, kas gi vis tik laukia po jūsų vadinamosios mirties, jūs negalite nieko įsivaizduoti konkrečiai, nes nėra liudijimų iš jūsų mylimųjų, kurie tuo keliu išėjo anksčiau. Dėl to dabar aš jums šiek tiek pateiksiu jūsų būsimojo gyvenimo pavaizdavimą, kuris daugeliui tikrai pasirodys kaip nuostabus gyvenimas Rojuje. Tačiau tai nėra tikrasis Rojus, kuris yra jūsų visos kelionės tikslas ir likimas.

Jūs jau žinote, kad bilietas į prisikėlimo salę yra jūsų *įtikėjimas, tik įtikėjimas*. Ir kada jūs įtikite, kada jūs tikrai pradėdote gyventi ne kiekybinį gyvenimą, viską kaupdami tik sau – turtus, tik sau, valdžią, tik sau, populiarumą, tik sau, malonumus, tik sau, ir bet kokius kitokius gyvenimo siūlomus patyrimus, tik sau – bet kokybinį gyvenimą – viską paskirdami visumai, dalindamiesi savo turtais su visuma, valdžią turėdami tik dėl to, kad galėtumėte savo šviesą skleisti kitiems ir palengvinti visų gyvenimą, populiarumo iš viso nesiekdami, bet su visais bendraudami su meile ir dėl to jausdami kitų ir meilę ir

pagarba, visą savo gyvenimą atiduodami prasmingam tarnavimui Tėvui ir kūrinijai – tada jūsų prisikėlimas yra garantuotas.

Kada jūs gyvenate prasmingą gyvenimą ir palaikydami gyvą ryšį su Tėvu, jūs iš juntamų meilės gyvų virpesių jaučiate Jo tikrumą. O jeigu dar su Juo ir bendraujate nuolat taip, kad girdite Jo mokymus, kalbatės su Juo kaip su savo sielos broliais ir sesėms, tai tas gyvas ryšys tik sustiprėja. Ir kada šitaip gyvendami jūs artėjate prie savosios materialaus kūno gyvybinės energijos išekvojimo pabaigos, tada jūs tikrai žinote, kada tas įvyks. Bet nejaučiate jokio nerimo. Jūs jaučiate malonų virpulį ir jaudulį, panašiai, kaip dabar jaučiatės prieš ilgą ir nuostabią kelionę, kurios metu tikitės, ir net jaučiate, kad tikrai bus nuostabių patyrimų, išpūdžių, ir malonių reginių.

Ir šitai kelionei jūs taip pat pradodate ruoštis. Sutvarkote visus savo ne iki galo atliktus reikalus, kad liekantieji čia jūsų artimieji neturėtų sukti sau galvos, ko jūs dar nepadarėte, ką reikėtų padaryti jiems, bet nežino nuo ko net pradėti, nes daug reikalų nebuvo nei aptarta, nei iš viso žinoma, kad jie buvo pradėti. Žodžiu, jūs elgiatės labai išmintingai ir su meile aiškindami savo artimiesiems, kad artėja jūsų iškeliavimas iš čia.

Jūsų ramybė ir atsidavimas rodys ir jūsų artimiesiems, kaip gyvas pavyzdys, kad su Tėvu viskas yra ne tik įmanoma, bet ir mirtis nėra toji pabaiga, kada mirštantysis išnyksta į nežinią ir niekada nebeegzistuoja kaip tas pats aš. Būtent tokią mirtį dabar jums pateikia net ir mano vardu save vadinanti religija, nors ir ji pati dėl skirtingų ritualų yra susiskaidžiusi ir skirtingai žvelgia į mirtį. Vieni iš jūsų net ir valgyti atnešate tiems, kurie jau iškeliavo, tiesiog į kapines ir norite maitinti to iškeliavusio sielą, nors maistą nešate prie materialaus kūno kapo. Kiti gi padedate lėkšteles ant stalo, irgi norėdami pamaitinti jau nebesantį tarp jūsų jums artimą buvusį žmogų.

Angelai serafimai jus saugo ir padeda jums šitame gyvenime, vis skatindami jus pasitikėti ir iverkti dar vieną jums pasiūlytą sprendimą sankryžą Tėvo labui. Tačiau jie ir po jūsų kūno mirties savojo angeliškojo sargybinio darbo neužbaigia. Jie saugo jūsų sielą be sąmonės ir be kūno savo paties viduje. Tam jie turi tokį savo sugebėjimą, kokį turi tik jų kategorijos angelai, kad sielos, dar nepažadintos iš mirties miego, tapatybės virpesius akumuliuoja savyje ir laukia sprendimo dėl tos sielos prisikėlimo. Nuosprendis dėl prisikėlimo paskelbiamas trečiąją dieną po kūno mirties. Kol serafimai laukia nuosprendžio, jie atvyksta į vietinės sistemos prisikėlimo salę, esančią jūsų vietinės sistemos, Satanijos, pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Ir tas jų pasirengimas jūsų pažadinimui yra labai intensyvus, ir jame dalyvaus ne tik serafimai, bet ir kitokios dvasios,

kurios yra susijusios su energijos manipuliavimu ir gyvybės formos suteikimu. Dėl to jūsų naują kūną jums parengs morontinės energijos prižiūrėtojai, Gyvybės Nešėjai, Melkizedekai, ir dar kai kurios dvasinės būtybės, susijusios su aukštesnio lygio morontinio proto suteikimu jums po prisikėlimo.

Kada gaunamas nuosprendis dėl jūsų, kaip ir dėl kitų, prisikėlimo, kadangi prisikeliančiųjų yra milijonai, tuomet prisikėlimo salėse užverda nuostabiai jaudinanti veikla, kuri nėra suprantama net ir toms dvasioms, kurios dalyvauja šitame pačiame pažadinimo procese. Kiekviena dvasia žino savo užduotį ir ją vykdo tobulai ir be jokių sutrikimų, nes tai nėra dvasinio augimo procesas, kada galima padaryti geriau ar blogiau, tai toks procesas kurį galima atlikti tik taip, kaip jį atlikti galima. Dėl to jame ir turi dalyvauti ne viena dvasia; kad kiekviena įneštų savo indėlį į jūsų pažadinimą, kokį įnešti ji sugeba ir kokiam ji yra kvalifikuota.

Sielos tapatybės pažadinimas tai nėra toks veiksmas, kaip miegančio žmogaus prikėlimas po gilaus ir ilgo miego švelniai kviečiant jį pabusti. Tai labai sudėtingas energijos transformavimo ir pritaikymo procesas, kuris turi atitikti formuojamą naujos kokybės sąmonės potencialą ir tos sąmonės gyvą apvalkalą, atitinkantį tos sąmonės potencialo energetinius virpesius po sielos tapatybės prisikėlimo. Todėl pats procesas vyksta ne vienu ir tuo pačiu metu, bet etapas po etapo. Kada vienos dvasios savo darbą padaro, tada jų vietoje pradeda veikti kitos. Juk net ir jūsų materialus kūnas, kuriam susiformuoti motinos iščiose prireikia apie devynių mėnesių, yra nepaprasto sudėtingumo energetinis mechanizmas, turintis Dievybės gyvybės kibirkštį, kuri ne tik palaiko visos šitos sudėtingos sistemos gyvybingumą, jos augimą, patyrimų kaupimą, bet net ir sugebėjimą įvertinti tai, kas yra gėris ir blogis. Sielos gyvybės mechanizmas yra daug kartų sudėtingesnis ir subtilesnis už jūsų materialų kūną. Dėl to jį sukurti neįmanoma tomis pačiomis priemonėmis, kokiomis yra kuriamas materialus gyvas kūnas.

Šitas sielos kūnas yra kuriamas ne šiaip sau, bet asmeniškai jums, kiekvienam, kad po jūsų sielos tapatybės pažadinimo, jūsų sąmonė, kuri atsijungė tuo metu, kada jūsų materialus kūnas visus savo gyvybinės energijos virpesius išnaudojo ir jūsų smegenys toliau nebeskleidė jokių impulsų, kada vėl bus atstatyta, arba tiksliau sakant, įjungta į gyvybinės energetinės grandinės, turi būtent ir atitikti ne kieno nors kito, bet konkrečiai jūsų sąmonės energetinius virpesius. Tai būtų labai primityvu, bet jūs galite palyginti su tuo, kaip persodinama širdis ir laukiama, ar nebus atstūmimo reakcijos, ar organizmas priims iš kito organizmo fundamentalų kraujo apytaką

užtikrinanti organą. Tik šitoks palyginimas tikrai yra labai santykinis, nes jūsų pačių sąmonė tikrai gaus tobulai jos virpesius atitinkanti energetinį apvalkalą ir net toki, kuris galės būti keičiamas vis subtilėsniu ir subtilėsniu, kad visą laiką atitiktų jūsų augančius sąmonės energetinius virpesius.

Kada jūsų prisikėlimas yra užbaigtas, tada į jūsų aukštesnio lygio nebe materialų, bet sielos protą vėl sugrįžta Tėvo dvasia, jūsų asmeninis Minties Derintojas, kuris jus visą laiką kaip Gerasis Locmanas vedė per audras ir negandas žemiškojo gyvenimo metu, gyvendamas jūsų materialiam prote. Kadangi Tėvo dvasia jus pažįsta iš vidaus, net geriau negu jūs galite pažinti patys save, kadangi ji žino jūsų visas mintis, tai priešingai negu jūsų materialus protas, kuris ir taip jūsų labai menkai yra išvystytas ir vystomas, kad daugybę savo minčių jūs labai greitai užmirštate, tai Minties Derintojas jas išsaugo ir neišbarsto nė vienos. Būtent Minties Derintojo išsaugotų visų jūsų minčių kopija ir leidžia nustatyti, kokiais motyvais jūs nugyvenote savo žemiškąjį gyvenimą, kada reikia priimti nuosprendį dėl jūsų sielos pažadinimo ar nepažadavimo. Todėl sugrįžęs Minties Derintojas jums į jūsų sąmonę vėl sugražina jūsų buvusių minčių ir sampratų apvalytą kopiją. Kadangi daugybė jūsų buvusių minčių buvo niekam nereikalingas balastas, tai jos yra apvalomos, o paliekamos tokios, kurios turi prasmės jūsų dabartiniam charakterio augimui.

Tačiau tai nereikia, kad jūsų minčių kopija yra kokių nors būdu pagerinama. Tiesiog jums sugražinamos tik tokios mintys, nuo kurių jūs turite savo dvasinį žengimą pirmyn į Rojų atnaujinti, kada jį trumpam sustabdė jūsų materialaus kūno mirtis. O iš ankstesnių minčių jums paliekamos tokios, kurios jums leistų suvokti savo anksčiau priimtų sprendimų kainą ir reikšmę. Čia galėčiau jums pateikti irgi tokį palyginimą, kada valomi grūdai, tada pelai atsijojami nuo jų. Tačiau ir grūdai nevysi būna geri. Taip ir su jūsų mintimis, kada išvalomas balastas, kaip pelai, tada išvalomos tokios beprasmės mintys, kurios jūsų žemiškajame gyvenime užima daug vietos. Tačiau tarp paliktų minčių yra daugybė tokių, kurios yra tokios, kaip sugedę grūdai, iš kurių miltų negausi ir duonos neiškepsi. Tačiau tam ir yra tolimesnis jūsų dvasinio ugdymo etapas – sielos gyvenimo etapas. Mirtis, kaip jūsų asmeninis patyrimas, jums jokio dvasinio augimo nesuteikė. Kada kūnas miršta, po sielos tapatybės pažadinimo, jos sąmonė visiškai niekuo nesiskiria nuo tos sąmonės lygio, kada kūnas nustojo veikti kaip gyvybingas tos sąmonės materialus apvalkalas.

Dėl to po prisikėlimo jūsų sielos naujas apvalkalas tiksliai atitiks jūsų sąmonės energetinius virpesius. Ir nebus jokios atstūmimo reakcijos. Tačiau, kad nejaustumėte nerimo po sielos pabudimo, jūs turėsite galimybę ne tik pamatyti savo angelus serafimus, kurie jus taip

rūpestingai globojo ir saugojo iš išorės jūsų žemiškajame gyvenime, bet taip pat ir gausite naujojo gyvenimo vadovą, kuris padės jums susipažinti su aplinka.

Jūsų naujas energetinis sielos apvalkalas yra daug gražesnės formos negu turėtas jūsų materialus kūnas. Jūsų energetinis spinduliavimas yra daug aukštesnio dažnio negu buvo jūsų materialaus kūno skleidžiami virpesiai. Kadangi jūs nebeturėsite jokio materialaus organo, tai jūsų ir mityba bus paremta visiškai kitokiu principu. Jūs dar nesate pasirengę tam, kad maitintumėtės vien tik energetinių grandinių teikiama energija, todėl jūsų vartojamas maistas irgi turi daug aukštesnį energetinį virpėjimą palyginus su jūsų dabartiniu materialiu maistu. Vis tik jūs dar turite išiekvotą energiją atstatyti ir maisto pagalba, ir miego pagalba.

Jūsų naujasis kūnas, nors ir yra daug aukštesnio lygio negu dabartinis materialus, bet dar nėra taip labai nutolęs, kad būtų amžinas. O tas, kas nėra amžinas, tas turi ir maitintis maistu, ir palaikyti energetinę pusiausvyrą miegu. Lygiai taip pat jūsų naujas kūnas gali patirti ir energetinius pažeidimus, ką jūs galėtumėte palyginti su dabar jūsų patiriamomis mechaninėmis traumomis, sužalojimais. Tačiau ligų jis nebeatirs. Kaip ir jūsų materialių smegenų patiriamo skausmo. Ką dabar dar patiriate fizinių traumų metu.

Kada jums bus suteikta galimybė, tuoj pat po prisikėlimo, susipažinti su jūsų naujuoju pasauliu, tada jums bus suteikta ir jūsų naujojo vadovo-gido pagalba. Būtent jo dėka jūs galėsite suprasti, kokia atsiveria nuostabi aplinka prieš jus. Jūsų matymas bus išplėstas, dėl to jūs matysite daug daugiau ir patirsite daug daugiau pojūčių palyginus su dabartiniu jūsų sugebėjimu matyti ir patirti. Jūsų gido aiškinimai bus suprantami dėl to, kad gausite vertėją, kuris jums yra gerai žinomas jūsų serafimas sargybinis. Angelai serafimai puikiai moka visas žmonių kalbas.

Keliavimo priemonės pranoksta jūsų dabartinį supratimo lygį. Kada jūs keliaujate iš vieno pasaulio į kitą, tada jūs esate gabenami angelų transportuotojų, tuo tarpu keliaudami ir vienos vietos į kitą tame pačiame pasaulyje, jūs turėsite naudotis individualiomis vietinio transporto priemonėmis, kurias jums sunku būtų pavaizduoti, nes jūs visiškai nesate susidūrę su morontine energija.

Nors tai ir labai primityvus palyginimas, tačiau pamėginkite įsivaizduoti savo kūną daug aukštesnių energetinių virpesių, kada išnyksta materialūs organai ir pats kūnas, bet vietoje jo atsiranda lengva spinduliuojanti forma, o šita pati spinduliuojanti forma yra patalpinama į kitą spinduliuojančią formą, kuri gali neįtikėtina greitai pergabenti šią formą iš vienos vietos į kitą už tūkstančių kilometrų. Ir

šita gabenanti forma taip pat yra ir sąmoninga ir protinga. Ji nėra tokia, kuriai reikalingas dar vienas pilotas ar vairuotojas, nes ji pati yra ir pilotas, ir toji priemonė, kuri gabena sielos asmenybę. Dar daugiau, ji gali keisti ne tik skriejimo kryptį, bet ir greitį priklausomai nuo poreikio ir nekelti jokio materialiai klausai girdimo garso. Ir nusileisti gali bet kur ir bet kada pagal poreikį. Jums sunku suvokti, kad gali būti tokia gabenimo priemonė, įveikianti tūkstančius kilometrų be jūsų lėktuvams būdingo triukšmo ir pati yra ir protingas pilotas ir gabenimo priemonė.

Kada jūs keliausite per šitą pirmąjį savo pasaulį, tada patys pamatysite, kokia yra harmoninga spalvų gama augmenijoje ir gyvūnijoje, kuri taip pat turės aukštesnį energetinį dažnį, kuris atitiks jūsų išplėstą regėjimą. Jūs matysite tūkstančius atspalvių tiek tarp gyvūnų, tiek tarp augalų. Negalėsite atsigėrėti, kad augmenija yra komponuojama pagal spalvas ir aukštį, pagal formą ir tankį, pagal aplinką ir poreikį.

Ko jūs tikrai nepamatysite, tai dabartiniuose jūsų dideliuose miestuose sugalvotų dangoraižių. Jūs matysite nuostabius statinius, kurie žavės jus savo ir forma ir papuošimais, kokių nesate matę niekur savo dabartinėje planetoje. Ir pastebėsite, kaip forma yra pritaikyta paskirčiai. Ten kur gyvenamieji pastatai, ten yra harmoningai derinama aplinka – augmenija ir gyvūnija, ten daug daugiau atvirų erdvių ir vandens telkinių. Ten, kur yra veiklos sfera, ten pastatai yra pritaikyti veiklos pobūdžiui. Jūs pamatysite tarsi gerai suderintą gyvą sistemą. Kiekvienoje vietoje viena veiklos rūšis tarsi atkartoja kita, tik kažkuo papildydama. Tai mokymosi pasaulis. Teorinio mokymosi ir praktinio taikymo pasaulis. Dėl to matysite vienur grupėmis dirbančius tokius, kaip jūs, neseniai irgi pažadintus, jau su pasauliu susipažinusius ir pradėjusius savo tolimesnį praktinį žengimą į Rojų šituo aukštesniu lygiu, negu savo pirmajame pasaulyje.

Lygiai taip pamatysite ir tokių kaip ir jūs, kurie su didžiuliu susidomėjimu žvelgia į tuos jau veikiančius praktiniu lygiu. Jūsų vadovas-gidas jums aiškins ir kokia kur vyksta veikla, ir kokie čia yra statiniai, kuo jie papuošti. Ir labai nustebsite, kad pastatų puošimui yra panaudojami jūsų taip branginami deimantai, auksas, platina, ir jums net nepažįstami metalai.

Kadangi šitas materialus pasaulis, o visi pasauliai yra materialūs, tik jų cheminiai elementai įvairėja einant artyn Rojaus į kūrinijos centrą ir tolyn juo jūsų pirminio ir dabartinio pasaulio, yra pirmasis po jūsų prisikėlimo, tai jūs matysite labai daug materialių statinių. Priedo, kadangi jūs savo kelią į Rojų pradėdate materialiu mirtinguoju, tai jūs per visą amžinybę išsaugosite šitą savo sugebėjimą atpažinti

materialius statinius ir bet kokią, net ir pačią paprasčiausią, materiją. O taip pat dėl to, kad pirminėje dvasinio augimo stadijoje, kurią ir sudaro jūsų sielos patikrinimo etapas, kol tapsite amžinąja dvasia, jūs dar vis tik esate arčiau materialaus tvarinio negu aukščiausiojo lygio dvasios, tai jūsų mokymų pasaulyuose bus labai daug ir materialių statinių, nors jų skaičius vis mažės. Tačiau proporcingai jų mažėjimo skaičiui, jų architektūra ir papuošimas subtilės ir augs.

Ir jūsų pačių gyvenamieji pastatai turės jau ne vien materialių energijos išraiškos formų, bet ir morontinių. Jūs gyvensite atskiruose individualiuose namuose, turėdami aplink juos daug erdvės ir nuostabios augmenijos, kad iš jos galėtumėte formuoti savo grožio sampratą savo aplinkoje, sutinkamai su savo dvasiniu augimu. Ir tą darysite ir su meile, ir su noru. Gyvūniją taip pat derinsite prie aplinkos. Dėl to net pagal gyvūnijos ir augmenijos suderinamumą galima bus spręsti kiek jūsų kūrybinė mintis yra įgyvendinama jūsų aplinkoje ir jūsų asmeninių pastangų pasireiškimu. Viskam jūs turėsite visas suteiktas galimybes. Net ir tų pačių svajonių realizavimui, kurių realizuoti negalėjote savo žemiškajame gyvenime. Viskas atsirems tik į jūsų pačių asmeninį norą – ar dar tebenorėsite įgyvendinti savo neįgyvendintas svajones.

Ir jus stebins kiekvienas naujas žingsnis savo pačių augime. Jūs vis labiau ir labiau atsiskleisite sau pačiam, kad tampate geresni ir geresni. Atrodytų jau pasiekta gerumo riba, bet po jos vėl atsiveria nauja ir dar didesnė gerumo pasireiškimų riba. Jūs dabar sunkiai bendraujate tarpusavyje, nors bendraujate su sau gerai pažįstamais žmonėmis, kurie sudaro jūsų žmogiškąją šeimą, jūsų artimuosius, jūsų bendradarbius, kaimynus, gatvėje sutinkamus sielos brolius ir seses. Tačiau jūsų bendravimas turi vien tik savanaudiškumo atspalvį. Jūs nemokate atsiduoti vieni kitiems, kad užmegztumėte toki bendravimą, kuris kitiems suteiktų pasitikėjimą ir savimi ir kitu. Jūs skriaudžiate vieni kitus užgaudami, net fiziškai sužeisdami, ir net atimdami vieni kitiems gyvybę, kuri suteikta jums tam, kad dalintumėte vieni kitiems Tėvo meilę. Dėl to jūsų gėrio ribos net nepradėtos ne tik plėsti, bet iš viso yra suspaustos, ir gėris tarp jūsų nepasireiškia toks, koks turės pasireikšti.

Todėl jums bus keista ir malonu, kada pradėsite patirti, jog naujajame savo dvasinio augimo pasaulyje sielos pavidalu jūsų nerimo ir nepasitikėjimo kitais jausmas vis silpsta, užleisdamas vietą gilesniam vienas kito supratimui ir pasitikėjimui. Tuo labiau jums kils nuostaba, kad bendrausite su sielomis, kurios bus atvykusios iš skirtingų pasaulių. Todėl toks įvairumas jums leis pažinti gyvenimą ir kituose pasaulyuose. Ir jūsų dvasinio augimo ir brendimo lygis leis jums vis

labiau plėsti jūsu matymo aplinkoje gyli, nes pamatysite, kad vis daugiau pastebėsite tokios veiklos, kuri anksčiau pro jūsu žvilgsnį prasprūsdavo visiškai nepastebėta. Tas pats ir su aplinkos grožiu, tiek augmenijos, tiek gyvūnijos. Jums atrodoys tarsi jos pagausėjo ir ji tapo įvairesnė. Tačiau nuostabiausia bus tai, kad visu tuo jūs džiaugsitės ir dalinsitės su kitais savo bičiuliais, ko anksčiau nedarėte, nes tam nejutote jokio poreikio.

Dvasinis augimas viduje atitinka ir jūsu asmeninį norą dalintis visu gerumu ir gėriu su kitais. Todėl jūs patys norėsite dalyvauti vis daugiau ir daugiau šito grožio kūrime ir siūlysitės į užduotis, kada tik bus koks poreikis tokioms užduotims. O jis bus visada, jums gaunant naujų žinių, kad jas galėtumėte pritaikyti praktikoje. Jūsu dabartinis siekimas vengti darbų, labai greitai pasikeis į siekį prašytis į darbus visumos labui. Ir toks siekis bus toks natūralus, kad jūs negalėsite atsistebėti savo naujomis nuostatomis. Tačiau tai tik pati pradžia.

Ir kada viename pasaulyje įsisavinsite ir praktiškai išmoksite įsisavintą informaciją pritaikyti visumos labui, nes tik praktikoje bendradarbiavimo principu pritaikyta teorinė informacija yra laikoma įsisavinta, tada jūsu angelas serafimas pateiks prašymą jūsu dvasinio augimo lygį patikrinti. Ir po sėkmingai išlaikyto egzamino jūs keliausite į aukštesnio dvasinio vystymo pasaulį. Į kitą pasaulį jus nugabens transportuotojai angelai, kurie gali pergabenti dvasines ir sielos, arba morontines, būtybes tolimais atstumais, kada tokios būtybės tokių tolimų atstumų įveikti negali pačios. Jūs kelionės metu miegosite lygiai taip, kaip miegojote mirties miego metu, kada buvote gabenami serafimų į prisikėlimo pasaulį. Tik dabar jūs jau turėsite morontinį, arba sielos pavidalą. Dėl to jus gabens nebe serafimas, bet angelas transportuotojas. Tačiau jūsu serafimai jus ir toliau lydės. O kad kelionė jūsu nevargintų ir jūs neeikvotumėte energijos, jūsu sąmonė bus atjungta. Dėl to kitame pasaulyje, kada jūsu sąmonės būseną vėl bus atstatyta, jausitės kaip po puikaus miego.

Ir šitame pasaulyje viskas prasidės iš naujo, panašiai, kaip ir pirmajame. Jums bus suteikta galimybė susipažinti su šito pasaulio aplinka, o tada bus nustatytas jūsu dvasinis lygis, ar jis atitinka šito pasaulio suteikiamą mokymą, ar jį pranoksta. Jeigu pranoksta, tuomet jūs keliausite į dar kitą pasaulį. Tačiau po kiekvieno sąmonės atstatymo po kelionės miego, jūsu sielos energetinis apvalkalas yra vis aukštesnio energetinio virpėjimo, kad jūsu matymas ir pojūčiai būtų atitinkamai išplėsti ir pritaikyti aukštesnio dvasinio mokymo reikmėms. Dėl to jūsu sugebėjimas matyti ir patirti visą laiką augs. Bet jūs niekada neprarasite galimybės ir sugebėjimo matyti ir žemesnius energetinius pavidalus, kuriuos matydavote savo žemesniame dvasinio

išsivystymo lygyje. Dieviškas planas numato, jog evoliuciniai tvariniai, savo dvasinio augimo kelyje, patyrimo neišbarsto taip, kad praeitas lygis dingtų, bet ant žemesnio lygio užkloja aukštesnį, išsaugodamas jį per visą amžinybę. Dėl to net ir pasiekę Rojų ir tapę ištobulintomis dvasiomis jūs vis tiek galėsite matyti materialius žmones ir materialius statinius, nors materija jums nebebus tokia kliūtis, kokia yra jūsų materialiam pavidalui šiandien.

Jūsų gyvenimas po prisikėlimo taps vis realesnis ir realesnis su kiekvienu išsivystančiu nauju pasauliu ir jo suteikiamu mokymu. Pasaulis jums bus tuo, kuo šiandien jums yra mokykla. Tik šiandieninė jūsų mokykla nemoko jūsų gyvenimo tiesos, bet kemša jums vien tik informaciją, ir dar nenaudingą didžiąja dalimi. Mokykla visiškai nemoko jūsų tarpusavio bendradarbiavimo ir jūsų vidinio pažinimo, kaip šitą informaciją dera taikyti visų labui. Tuo tarpu dvasinio lavinimo pasauliuose-universitetuose jums bus suteiktos visos galimybės gauti būtent jus ugdančią informaciją, kuri plečia jūsų sampratą ir apie Kūrėją ir apie kūrinių, ir apie tarnavimą ir Kūrėjui, ir kūriniui. Ir tik toks mokymas, kuris turi praktinį pritaikymą, gali kiekvienam teikti gyvybingą ir didžiulį troškimą jo siekti, nes kiekvienas mato, kaip nuo tokių asmeninių pastangų keičiasi visuma ir joje keičiasi ir kiekvienas asmeniškai.

136. Švietimo sistema turi lavinti vaikus ne individo, bet visumos labui

Individualistinis-egoistinis mokymas kenkia tiek visumai, tiek individui. Dėl to, kuo greičiau tą suvoksite, tuo greičiau atsisakysite tokios dabar ydingos mokymo sistemos, kuri visa yra grindžiama individo egoistiniu siekimu naudoti sau bet kokia kaina. Net žalos visumai kaina.

Toks trumparegiškas požiūris į švietimą ir vaiko lavinimą jau šiandien duoda skaudžių rezultatų, kada jūs patys matote, kaip mažiau kaip vienas procentas žmonijos gyventojų valdo visą likusią žmoniją. Žmonijos vedlių ir negali būti didesnis procentas, tačiau vargas yra dėl to, kad tie vedliai yra viską pajungę savo, o ne visumos interesams. Ir tai yra jūsų vaikų lavinimo ir švietimo rezultatas, pasekmė.

Jūs neturite mokytojų, dėl to negalite paruošti gerų ugdymo programų, kad tokie mokytojai būtų paruošiami. Nėra gerų programų mokytojų rengimui, dėl to nėra ir gerų parengtų mokytojų. Atrodytų yra užburtas ratas. Tačiau visiškai tai nėra užburtas ratas. Jį galima labai greitai ir labai plačiu mastu, viso pasaulio mastu, pašalinti, kad jo neliktų nė kvapo. Kad susprogtų, kaip susprogsta muilo burbulas.

Tereikia kiekvienam iš jūsu atrasti Tėvą savyje. Ir tada, akimirksniu, kiekvienas, atradęs Tėvą savyje, žinos, kaip reikia lavinti vaikus, ko juos reikia mokyti, ir kaip juos mokyti. Ir programos nebebus reikalingos, nes jas diktuos Tėvas per jūsu sielą. Ir tik tada jūs suvoksite, kad vaiko ugdymas ir lavinimas prasideda nuo jo pripildymo meilės turiniu, o ne nuo sausos scholastinės informacijos kalimo visiškai nesuvokiant nei jos pritaikymo galimybių, nei naudos visuomenei ir žmonijai.

Jūs turite įsisąmoninti esminį dalyką – gyvenate Kūrėjo-Tėvo kūrinijoje ir dalyvaujate, realiai dalyvaujate, pagal savo galimybes, visos kūrinijos vystymo projekte. Todėl niekada jums nepavyks pasiekti gerų pasiekimų nei moksle, nei gamyboje, jeigu jūs iš savo veiklos, o tuo labiau iš vaiko lavinimo ir švietimo, pašalinsite paties Kūrėjo-Tėvo vaidmenį.

Ir kuo greičiau šitą suvoksite, kuo greičiau atrasite Kūrėją-Tėvą savo viduje, tuo greičiau šitas ydingas dabartinio vaikų lavinimo ir švietimo tariamai užburtas ratas bus visiškai pašalintas. Ir be jokių papildomų lėšų, ir pačiu plačiausiu mastu ir per kuo trumpiausią laiką.

Kada tik ateis Tėvo patyrimas savo pačių kasdieniame gyvenime, tada iš karto pasikeis sprendimų kokybė. Ir tas, kas šiandien atrodo gyvenimo varomoji jėga, konkurencija, arba individualizmas, labai aiškiai pamatysite, jog tai yra jūsu, visu, pražūtis. Ir tada energingai pulsite taisyti tokią iškraipytą pasaulio padėtį. Šito jums nepasakys jokie mokslininkai, jokie politikai, šitą jūs turite patys išgirsti iš Tėvo, taip, kaip dabar išgirstate, per mano apaštalą, sakomą šitą pačią žinią. Tačiau dabar jūs ją skaitote, tik ji nėra jums artima ir sava, kokia ji taps, kada atrasite Tėvą savo viduje ir Jį patirsite. Tada suvoksite, kad gamybos perkėlimas į mažiau išvystytas vietas dėl didesnio pelno yra visiškai ne tas pats, kas dalinimasis savo patyrimu, kad ir mažiau išsivystę kraštai galėtų užsiimti gamyba ir mokytis bendradarbiavimo. Tik Tėvas jums, kiekvienam atsivėrusiam, pasakys, kaip ir ką reikia daryti, kad bendradarbiavimas būtų visumos, kaip darnios šeimos, labai. Tik su Tėvu jūs turėsite drąsos ir ryžto žengti tokį žingsnį, kuris paneigs visus dabar egzistuojančius jūsu vadinamuosius mokslinius teiginius, jog tik konkurencija užtikrina žmonijos vystymąsi ir yra nepakeičiamas pažangos stimulatorius.

Tai patys klaidingiausi teiginiai, kuriuos galėjo sugalvoti jau protingi žmonės. Ir jeigu toliau laikysitės šitų trumparegiškų teiginių, tai neišvengiamai prieisite tokios ribos, kada vienas prieš kitą stosite kaip didžiausi priešai. Tada jums neberūpės nei pelnas, nei gamyba, nei patys teiginiai, tada galvosite tik kaip išlikti gyvam. Tačiau pasislėpti nebus kur, nes chaosas vyraus visur. O chaosas gimdo ne tik

netvarką, bet ir paniką. Savo ruožtu panika dar labiau sustiprina chaosą. Ir tada jau niekas nebenori klausyti nieko. Tokiomis sąlygomis susikalbėjimas tiesiog neįmanomas.

Todėl aš jus ir raginu, kad patys kuo skubiau padarytumėte išvadas ir visa savo siela atsigręžtumėte į Tėvą savo viduje, Jį atrastumėte, gimtumėte iš dvasios, o tada pradėtumėte normalų žmogiškąjį gyvenimą kaip Tėvo sūnūs ir dukros, žinantys kaip reikia auklėti savo vaikus ir ko juos mokyti ir kaip mokyti mokyklose. Ir tokie mokyklas baigę jauni žmonės gerai suvoks savo gyvenimo prasmę – atiduoti visą iš Kūrėjo gaunamą meilę ir veiklą visumos labui. Ir jie sieks šitą įgyvendinti kasdieniame gyvenime.

Štai tuomet jūsų mokymo programos pasikeis į realaus gyvenimo viena programą – tarnauti su meile vieni kitiems, kaip jums tarnauja Tėvas. Tik tada jūsų mokyklos ir universitetai taps tikromis mokyklomis ir universitetais, nes tik tada nustos banguoti atskiru laikotarpiu populiarių profesijų mokymas, nes jis yra naudingas pelno-pajamų požiūriu tiek individui, tiek universitetui, tuo tarpu kitos profesijos negali iš viso prisišaukti studentų. Tai nebrandžios visuomenės ligos, kurias *būtina* gydyti, nes jos vis labiau ir labiau išsiūbuos žmonijos laivą. Ir vaistas yra vienas vienintelis – *įtikėjimas*.

Tik tada išnyks prestižinės ir pelningos profesijos, nes į darbą bus žiūrima ne kaip į savojo gyvulinio aš sureikšminimą, bet kaip į galimybę sugebėjimais atsiskleisti savo aukštesniajam ir realiam aš per tarnavimą visiems. Tik tada išnyks vertinimas pagal turtinę padėtį ar valdžios galią. Tik tada kiekvienas turės nepaprastai padidėjusias galimybes pasireikšti būtent toje sferoje, į kurią ir linksta širdis. O ten, kur širdis, ten ir darbo kokybė nepalyginamai geresnė. Tik tada jūs suvoksite, kad bendradarbiavimas ir lenktyniavimas dėl geresnių rezultatų, kad vėliau galėtumėte pasidalinti ir su kitais jūsų sugalvotais geresniais metodais, kad ir kiti galėtų pasiekti geresnių rezultatų, yra nepalyginamai aukštesnė pažangos varomoji jėga, kokios žmonija dar nežinojo. Šitaip jūs galėsite išlyginti netolygų ekonominių pasaulio išsivystymą, sumažinti chaotišką migraciją, kada viename krašte žmonės miršta iš bado, nes neturi darbo ir galimybių pragyventi, o kitame yra didžiulis perteklius, kuris ir traukia žmones ten.

Nėra nė vienos neišsprendžiamos problemos. Yra tik jūsų, kol kas, neišmintingi jų sprendimo metodai. Jūs ir dabar dažnai kartojate, jog su Dievu viskas įmanoma. Tai kodėl šitokio teiginio netaikote praktiniame savo kasdieniame gyvenime, kad ir spręstumėte jus dabar taip sunkiai slegiančias ekonomines, politines, vaikų auklėjimo, švietimo, lavinimo, socialines problemas. Atsisukite į Kūrėją-Tėvą ir

pradėkite bendradarbiavimą su Juo, o tada pamatysite, kad iš Jo mokotės ir tarpusavyje bendradarbiauti. Nuo tokio jūsu naujo požiūrio ir gyvenimo turtės visi. Turtėsite ir kiekvienas asmeniškai. Tik ženkite praktinį žingsnį link Tėvo, kuris savo žingsnį jau yra žengęs, nes Jis jau padovanojo jums, kiekvienam, savo dalelę, savo dvasią, Minties Derintoją, ir apgyvendino jūsu prote. Dabar Tėvas laukia, kantriai laukia, kada jam atsakysite tuo pačiu, ir atsisuksite į Jį visa širdimi, kad atsivėrusi siela pradėtų patirti gyvą ryšį su Juo. Atsiverkite Jam ir tada sugebėsite išspręsti visas dabar neišsprendžiamas problemas, tiek asmenines, tiek visuomenines.

137. Kantrybė

Jūsu tikrovės pažinimas tik prasideda. Dėl to jūs turite džiaugtis, kad jūsu Vedlys ir Mokytojas yra pats Tėvas per savo dvasią, savo paties dalelę, patalpintą jūsu prote, ir pavadintą Minties Derintoju, kad jums būtų galima suprasti Jo veikimą lengviau. Būtent Tėvas šitokiu būdu, tik meilės virpesiais, ir derina jūsu, kiekvieno, mintis, kad jos vis labiau atitiktų jums numatytą lygį, kad jos vis šviesėtų ir skaidrėtų. Dėl to Jo paties dalelė, dvasia, tas Paslaptینگasis Pagalbininkas, kuris jums nėra matomas, bet gali būti pajuntamas ir patiriamas atitinkamose jūsu atsivėrimo Jam būsenose per malda, per gyvą komunikaciją su Tėvu, padeda pasiekti tokių minties suderinimo su Tėvo virpesiais lygiu, kurie toli pranoksta daugumos iš jūsu net pačios lakiausios vaizduotės lygį.

Todėl neskubėkite apšaukti kitų savo sielos brolių ir sesių pamišusiais ar dar aštresniais žodžiais, jeigu jie jums pasakoja apie tokius patyrimus, perteikia žodžiu ar raštu tokius mokymus, kokius jūs patys, kol kas, suvokti galite ne iki galo. Tuos mokymus jie ir gauna iš savojo Paslaptingojo Pagalbininko. Ateis toks metas, kada visi žmonės kalbės su Tėvu savo mintimis, savo žodžiais nuo pat jaunumės. Ir nieko tokie bendravimai nestebins. Todėl su apibendrinimais ir galutinėmis išvadomis pakentėkite ir palaukite tol, kol visuomenė taps dvasingesnė.

Žmonių skubėjimas patirti viską kuo greičiau ir kuo intensyviau yra gyvulinio ir savo žemojo aš pasireiškimas materialiam gyvenime. Dvasinis gyvenimas numato labai palaipsnių ir labai kantrų, atsidavusį Tėvui, savo dieviškojo aš vystymą. Tai labai intensyvus, bet tuo pačiu labai nuoseklus ir net nepastebimas savojo aš ugdymas. Ir šita procesą paversti nekantrumu arba siekimu viską pajaušti ir patirti iš karto, tai yra ne kas kita, kaip paties proceso pažeidimas.

Jūs, materialiu pavidalu, atlikdami tokį darbą, kaip automobilio akumuliatoriaus pakrovimą, žinote, kad jis daug geriau ir pilniau

pakraunamas, kada yra kraunamas mažesne elektros srove ilgesni laiką, negu aukštesne srove trumpesni laiką. Tuo tarpu dvasinis vystymasis numato dar pilnesni savojo aš pakrovimą su apmąstymais ir svarstymais, kas gi vis tik yra net ir pats tas tvarinio dvasinis vystymasis. Ir tokiam procesui jokių sutrumpinimų būti negali. Jūs kaip tas akumulatorius, galite pasikrauti tik tiek, koks yra jūsų talpumas. Tik skirtumas tarp materialaus akumulatoriaus ir jūsų dvasinės baterijos yra toks, kad jūsų baterija yra gyvasis jūsų aš, kuris savo dvasinį talpumą plečia ir vysto dvasinio augimo metu. Tas pats aš, bet talpumas gali augti iki begalybės. Dvasiniam talpumui ribų nėra.

Ir kuo didesnis nekantrumas, kuo didesnis skubėjimas su apibendrinančiomis ir galutinėmis išvadomis, tuo mažesnis to tvarinio dvasinis talpumas tuo konkrečiu momentu. Tačiau jis gali būti plečiamas. Dėl to bet kokia galutinė išvada negali būti galutinė, nes paprasčiausiai ji bus labai greitai patikslinta, išplėsta, o gal net ir paneigta. Ir tik vienas vienintelis kelias garantuoja, kad ir jūsų dabartinės išvados gali būti teisingos, jeigu jūs atsiduodate savo Paslaptingojo Pagalbininko vedimui iš vidaus ir nesipriešinate jam, derinant jūsų mintis miego metu, kada jūsų sąmonė yra atjungta, o Minties Derintojas veikia per jūsų sąmonę, kada jos kanalas nėra užimtas sapnų vaizdiniais.

Štai tada jūsų išvados bus vis teisingesnės, nors ir negalutinės, bet visą laiką bus nukreiptos viena kryptimi: į vis didesnio pakrypimo į Tėvo pusę ir vis didesnio atsidavimo Jam ir didesnio pasitikėjimo Juo pusę. Tada jūsų daromos išvados ir apibendrinimai bus jau nebe jūsų žemojo ir nekantraus aš skubotas vaisius, bet vis labiau atsiskleidžiančio ir pasireiškiančio tikrojo sielos-vaiko vis subtilesnis žvilgsnis Tėvo akimis į tikrovės platesnį horizontą, skubančiam aš neprieinamą ir dėl to nesuvokiamą ir nepastebimą.

Kantrybė yra viena pagrindinių valinio tvarinio charakterio savybių. Skubėjimas niekada negali suteikti tvirto žinojimo ir patikimo pažinimo bet kokioje veiklos sferoje. Kantrybė – tai nereiškia veiklos iššėsimas ir jos vilkinimas. Kantrybė, tai siekimas pažinti tos veiklos visus aspektus, kad ji taptų ne tik suprantama, bet ir artima dėl vis gilesnio ir gilesnio jos pažinimo ir patyrimo joje. Kantrybė – tai priešinga savybė charakterio nekantrumui, kuris veikia kaip nuodas bet kokiai veiklai, nes nekantrumas visą tvarinio dėmesį koncentruoja į veiklos rezultata, bet ne į pačią veiklą. Siekiant rezultato, bet nesuvokiant pačios veiklos proceso ir nejaučiant tokios veiklos patyrimo prasmės, neišmanoma pasiekti ir laukiamo rezultato. Dėl to jūs turite ugdyti savo kantrų požiūrį į viską, ką jūs atliekate. Jūs

turite visada ir visur atlikti bet kokį darbą taip, kaip jis gali būti atliktas taip gerai, kaip jį atlikti jums leidžia jūsų sugebėjimai. Jūs turite atsisakyti tokio požiūrio – gerai bus ir taip. Gerai yra tik taip, kaip jūs galite tuo metu atlikti geriausiai.

Tačiau tam, kad šitaip galėtumėte atlikti jums būtina atlikti užduotį, jūs turite visą dėmesį sutelkti į pačios užduoties atlikimą, o ne į bet kokios kokybės rezultata. Kantrybė turi giminingą sau bruožą, kurį jūs vadinate uolumu. Tas, kuris viską atlieka uoliai, tas yra ir kantrus. Dėl to stenkitės visus darbus dirbti uoliai, tada augs ir jūsų kantrybė. Tuo tarpu uolumą ugdo susidomėjimas ta užduotimi, kurią jums pavesta atlikti. Jeigu jūs nesidomėsite tuo darbu, kurį jums reikia padaryti, tada ir stengsitės jį padaryti kuo skubiau. O tai reiškia, kad jūsų uolumui nebus kur išsiskleisti, nes jūsų dėmesys bus nukreiptas į kuo greitesnio rezultato pasiekimą, o ne į patį darbo atlikimą, kuriam būtinas uolumas.

Kantrybė pranoksta uolumą tuo, kad ji yra visaapimanti tvarinio charakterio savybė, kuri pasireiškia visada, net ir tada, kada nereikia atlikti jokios užduoties. Sakykim, jums reikia laukti autobuso stotelėje. Ir jeigu tenka palaukti ilgiau, tai nekantrus žmogus gali prarasti gerą nuotaiką, pradėti jaudintis, kad per ilgai gaišta laiką, ar dar susigalvoja save patį erzinančių kokių nors minčių. Tuo tarpu tas, kuris yra kantrus, jis net ir laukdamas autobuso suranda sau prasmingą užsiėmimą, net stebėdamas aplinką, mintimis pasikalbėdamas su savimi, o įtikėjęs – su Tėvu ar su manimi.

Kantrybė ne tik ramina charakterį, kuris yra linkęs pulsuoti, kunkuliuoti, ir visą laiką nerimti, bet ir leidžia tam pačiam charakteriui tvirtėti ir grūdintis, kad jo šeiminkas, jūsų tikrasis aš, galėtų geriau pažinti pats save. Kantrus žmogus save analizuoja daugiau negu nekantrus. Kantrus žmogus labiau pasveria savo veiksmus negu nekantrus. Dėl to kantrus žmogus gali būti palyginamas su tokiu žmogumi, kuris imasi užduoties, tarsi geriau jai būtų pasiruošęs. Ir net jeigu jos atlikti nepavyksta taip gerai, kaip tikėjosi, dėl to nesusierzina.

Kantrybė yra pagrindinė jūsų charakterio ugdymo svirtis. Tiktai reguliuodami ją, jūs galite ugdyti ir sutvirtinti savo dieviškojo aš charakterį ir panašėti į Tėvą.

Ar jūs galite įsivaizduoti, kas atsitiktų su kūrinija, su jumis, kiekvienu, jeigu Tėvas nebūtų kantrus? Ar jūs manote, kad Tėvas, kuris yra tobulumo Šaltinis ir Centras, matydamas jus taip nenoriai dirbančius savo darbus, taip sunkiai prisiverčiančius atlikti bet ką uoliai be jokio atlygio, ir matydamas, kad tuos darbus atliekate ne taip tobulai, kaip Jis norėtų, kad jūs atliktumėte, jeigu būtų nekantrus,

taikstytuši su tokiu jūsu požiūriu ir tokiu jūsu gyvenimu? Tačiau, kadangi Jis yra Tobulumo Šaltinis, tai Jis tobulai suvokia, kad, dabar, jūs žengiate tik savo pirmąjį žingsnį į savo tobulėjimą, ir išstobulinimą pasieksite tik tada, kada stovėsite Jo paties akivaizdoje Rojuje, todėl jūs leidžia jums *augti*, vystantis patiems ir vystant savo pačių kantrybę.

Dėl to ir jūs turite atsiduoti Tėvo dvasios vedimui iš vidaus, kad galėtumėte vystyti šitą savo charakterio bruožą – kantrybę. Jūs lygiai taip, kaip kantrus Tėvas yra su jumis, turite būti kantrūs su savo sielos broliais ir seserimis. Galbūt kai kurie jų veiksmai, požiūriai jus gali net erzinti, bet jūs turėtumėte su jais išlikti kantrūs. Nors jūsu gyvenime jums pasitaiko įvairių situacijų, tačiau kantrybės nepraraskite nė vienoje iš jų. Tik kantrus veikimas atneš jums nuostabų atlygį – jūsu pačių nugalintą ir spindintį kaip deimantą jūsu tvirtą charakterį, kuris ir padės jums siekti panašumo į Tėvą per visą ir ilgą kelionę-karjerą į Rojų pas Tėvą.

Kantrus charakteris – tai ne tik uolumas atliekant užduotį, tai taip pat ir apsauga nuo suklydimo. Kada kantrus laukia ir mąsto, nekantrus veikia dar net nesuvokęs situacijos, ir dėl to jos neišanalizavęs. Nesuvokiant aplinkos labai maža tikimybė, kad atliktas veiksmas bus geriausiai atitinkantis tos situacijos reikalavimus. Todėl kantrybė jus apsaugo nuo papildomų kančių, kurias jums sukelia suklydimai. O papildomos kančios nekantriam žmogui dar labiau mažina jau ir taip menką kantrybę, todėl jo ir kiti veiksmai vėl bus skuboti, kad tik greičiau būtų ko nors griebtasi šitokią padėtį ištaisyti, net nesusimąstant, kad vietoje jos ištaisymo, ji dar labiau sukomplikuojama. Ir tokia klaidingų sprendimų virtinė pagimdo klaidingų veiksmų virtinę, o ši savo ruožtu sukelia gyvenimo kančių virtinę, kuri anksčiau ar vėliau tokį žmogų atveda į ligą. O labai dažnai ir į ankstyvą mirtį.

Ir jeigu gyvenimo kančios tokį nekantrų mirtingąjį dar pastūmėjo savo nekantrumą nukreipti prieš Tėvą, tai labai didelė tikimybė, kad toks žmogus pasirašo sau ir kankinančios fizinį kūną mirties nuosprendį. Ir net tokį nuosprendį, kuris bus patvirtintas ir Dievo. Ir po tokio žmogaus maišto prieš Tėvą ir po materialios jo kūno mirties, nebebus jokio prisikėlimo tokiam mirtingajam aukštesniu pavidalu – sielos pavidalu su tuo pačiu ir gyvu savuoju aš. Toks prisikėlimas nebus suteiktas maištaujančiam ir dėl savo kančių viskuo kaltinančiam Tėvą mirtingajam ir dėl to apsisprendusiam tokiu siūlomu Tėvo keliu neiti. Bet apsisprendusiam *galutinai*.

Kantrybė yra tokia nuostabi charakterio savybė, kad ją turintis žmogus niekada neap kaltins Dievo dėl savo sunkios padėties, bet jis dar labiau Jo mels suteikti dar daugiau kantrybės šitą padėtį išverti.

Štai kodėl nekantrumas yra labai pavojingas bet kam, nes jis tikrai apsunkina materialų gyvenimą, paverčia jį nuolatiniu bėgimu lenktynėse su savo laiku. Ir visą laiką siekiant tą laiką sutrumpinti. Tačiau kelyje pas Tėvą Rojuje sutrumpinti negalima nieko. Jūs negalite pas Jį patekti kitokie negu Jis yra numatęs kokie jūs turite patekti. Ir Jis būdamas Kantrybės Tobulumas ir Šaltinis ir jus ugdo būti kantriems net ir savo pradinio žingsnio pas Jį etape, kada esate dar tik materialaus mirtingojo pavidalu, kada jūs dar neperkopėte per savo materialaus kūno mirties slenkstį, kada dar nenuėjote nė vieno žingsnio po prisikėlimo sielos pavidalu, kada dar labai toli jums iki dvasios pavidalo, kada dar jūsų laukia dvasios pavidalu mokymai truksiantys milijardus metų. Tačiau jau dabar Tėvas jums siūlo paragauti savojo charakterio kantrybės ugdomų vaisių, kada jūs patys pajausite, kaip kantrybė jus grūdina ir stiprina, kaip ji suteikia vis gilesnio patyrimo su Tėvu, kaip ji leidžia net ir jūsų materialiam ir labai pažeidžiamam kūnui jaustis stipriau ir sveikiau.

Tačiau svarbiausia yra tai, kad kantrybė, būdama viena iš dieviškojo charakterio savybių, bet kokį žmogų vis labiau ir labiau suartina su Tėvu, nes toks žmogus visą laiką kantriai siekia panašumo į Tėvą ir stengiasi bendrauti su Juo. Ir net jeigu ilgą laiką jam nepavyksta Tėvo išgirsti, jis vis tiek kantriai siekia gyvo ryšio su Tėvu, esančiu jame. Ir kantrybė visada vainikuoja tą ryšį su Tėvu.

Kantrybės ugdymas niekada negali pakenkti niekam. Tik kantrybės dėka jūs įveikiate problemas, kurios kyla jūsų kelyje kaip užduotys jūsų, kaip Tėvo vaiko, patikrinimo metu šitame žemiškajame jūsų gyvenime.

138. Gamtos turtų niokojimas yra pražūtingas jums patiems

Šiandien jūsų gamtos ištekčiai yra niokojami. Jūs labai neapdairiai elgiatės su tuo, ką jums suteikia gamta, pati planeta. Jūs net ir nesusimąstote, kad ją skriaudžiate ir varginate tiesiogine prasme. O juk ne jūs esate jos šeimininkai ir savininkai, tačiau elgiatės tarsi būtumėte ją nusipirkę ir laikytumėte ją savo nuosavybėje.

Kada jūs taip negailestingai ją darkote, nesaugote jos išteklių, tada jūs demonstruojate savo mąstymo išsivystymą. Tai netinkamas mąstymas, kuris visiškai nesiderina, ir net kontrastuoja, su jūsų dabartiniu materialiu civilizacijos lygiu. O apie dvasinį lygį liudija tik tiek, kad jūsų dvasinis viščiukas dar nėra pramušęs net kiaušinio lukšto, kad pamatytų didesnę pasaulį. Jūs esate tikrai save skriaudžiantys ir akli Tėvo vaikai. Jūs turite *įsisąmoninti*, kad kūrinija veikia kaip sistema, kad jūsų kūnas veikia kaip sistema, kad jūsų planeta veikia kaip sistema, kad ji ir pati yra visos kūrinijos sistemos dalis. Dėl to nuo

jūsų elgesio su planeta, kurioje tik pradodate savo pirmąjį žingsnį į amžinybę, priklauso jūsų planetos aplinka kitoms kartoms, kurių dar tik laukia pasirodymas šitoje pačioje planetoje.

Jeigu jūs būtumėte šitos planetos savininkai, tai iš jos niekada ir neišvyktumėte. Jeigu jūs būtumėte planetos šeimininkai, tai savojo turto tikrai nelaužytumėte. Dabar jūs esate panašūs į vaikus, kurie susirinko žaisti smėlio dėžėje, ir vietoje to, kad joje darniai žaistų ir bendrautų vieni su kitais, ėmėtės pačios smėlio dėžės laužymo. Ir nepraeis tiek daug laiko, kai pati dėžė bus sulaužyta ir smėlis iš jos pradės byrėti. Tad greitai laiku jis išsibarstys, išsinešios po aplinką ir nebebus jokio noro vaikams čia rinktis ir žaisti, kaip jiems norėjosi kurti savo tikrovės atspindį gražioje smėlio dėžėje. Tiesiog savo rankomis nesuprantantys vaikai ją visą sudarkė. O juos perspėti ir sustabdyti nebuvo kam, nes suaugę-vaikai buvo užsiėmę lygiai tuo pačiu ir kitose smėlio dėžėse.

Todėl mano jums suteikiami šitie mokymai yra skirti jus *perspėti*, kad žaidžiate su pavojinga sau ugnimi. Jūs griunate savojo gyvenimo aplinką ir darote nusikaltimą prieš ateinančias kartas, kurioms nepaliksime ne tik švarios ir malonios aplinkos, kurią būtumėte savo siela ir rankomis išgražinę, bet net ir tą, kuri jau buvo sukurta ne jūsų rankomis, bet mano, kaip Tėvo Sūnaus-Kūrėjo rankomis, kada aš kūriau su savo pagalbininkais visatą, o jums šitą smėlio dėžę, kad žaistumėte darniai ir draugiškai savąjį gyvenimo žaidimą, taip sistemingai niokojate, kad mes negalime toliau stebėti taip, kaip stebėjome iki šiol. Jūs patys sukeliate tokius katastrofinius reiškinius, kaip cunamis ir milžiniškos stichinės katastrofos, kurios jums suteikia tiek daug netekčių, fizinio skausmo, ir materialių praradimų. Tačiau toks jūsų neapdairus gyvenimas priverčia šitaip kentėti jus pačius.

Žinokite, iki šiol, jeigu ne jūsų toks neapdairus elgesys ir su aplinka, su gamtos turtais, ir vienu su kitais, jūsų aplinkos sąlygos būtų nepalyginamai ramesnės, negu jos buvo anksčiau. Mes visomis išgalėmis stengėmės tokius griaujančius ir jus gąsdinančius procesus planetoje sušvelninti ir net uždelsti. Tam mes turime ir priemones ir galią. Tačiau tokia sulaikanti ir santykinai rami aplinka jūsų nenuteikia darniam bendravimui ir bendradarbiavimui tarpusavyje. Priešingai, jūsų nepasotinamas godumas ir nesugebėjimas pakelti savo žvilgsnį nuo materialaus turto ir turtėjimo į dvasinius ieškojimus ir santarvės įgyvendinimą bei vienu išigalėjimo kitų atžvilgiu tiek šeimoje, tiek visuomenėje, tiek politikoje, tiek ekonomikoje, tik dar labiau auga ir tam nesimato jokių ribų. Dėl to mes esame priversti po truputį atidaryti apsauginį garo vožtuvą, kad katilas visiškai nesusprogtų. Ir mes po truputėlį jį atidarome, leisdami, labai

palaiapsniui, gamtos-planetos energetinio karščio spaudimo iš vidaus jėgoms išsiveržti į paviršių.

Jūs be atodairos siurbdami ir dujas, ir naftą, ir vis iš giliau, patys formuojate, atskirose vietovėse, ertmes po jūsų planetos pluta. Jūs puikiai suvokiate, kad ten, kur yra bet kokia ertmė sistemoje, ji vis tiek turi būti užpildyta, jeigu sistema yra veikianti ir neužblokuota. Dėl to ir tos ertmės pradeda įtakoti karščio spaudimo kryptį po pluta ta kryptimi, kur ir susiformuoja nors menkiausia ertmė arba sumažėjęs naftos ar dujų tūris. Bet toks karščio spaudimo judėjimas gali sukelti ir potvynį, ir žemės drebėjimą net ir labai tolimose planetos vietose, nes net ir po pluta esanti karšta materija, kurią jūs ir patys matote, kokia ji yra naikinanti per ugnikalnių išsiveržimus, lygiai taip pat yra susieta į bendrą planetos sistemą ir visada reaguoja į bet kokius pokyčius po pluta. Ir beveik dviejų tūkstančių laipsnių jūsų planetos branduolio karščio spaudimo poveikis, nors ir vėstantis link planetos plutos ir vandenyno dugno, vis tiek yra toks didžiulis, kad gali sukelti silpniausiose plutos vietose, kur yra mažesnis materijos tankis ar atsirandančios ertmės, ir drebėjimus, ir ugnikalnių išsiveržimus, ir potvynius, ir jūsų pavadintas cunamio bangas vandenyne. Planetos paviršiaus pluta juda, nors ir ne taip aktyviai, kaip prieš šimtus tūkstančių metų.

Tuo tarpu jūsų veiksmai, iš godumo, vardan didesnio pelno atskiroms kompanijoms ir atskiroms grupėms sielos brolių ir sesių, šitoki plutos santykinį ramumą veikia taip, tarsi jūs erzindami žadintumėte miegantį liūtą. Tačiau liūtas dar gali nebūti jums toks pavojingas, jeigu jis bus visiškai sotus, kad būtų tingus. Tada jums pasisekė. Tačiau pluta nėra sotus liūtas. Ji reaguoja į bet kokį karščio spaudimo pasikeitimą. Ir net mažiausias pasikeitimas gimdo jos veiksmus. O tai sukelia milžinišką reakciją planetos vandens baseine. Dėl to sureaguoja ir vandenynas. Ir šitą reakciją jūs patys pamatote, kada cunamio bangos nušluoja milžiniškus pastatus kaip vaikų pastatytas smėlio pilis.

Ir jeigu mes nemėgintume šitokio karščio spaudimo išlyginti jį uždelsiančiomis, o tuo pačiu ir jį susilpninančiomis priemonėmis, tai cunamio banga būtų daugybę kartų baisesnė savo pasekmėmis ir nuniokotais plotais. Taip mes tik susilpniname poveikį. Mes negalime sustabdyti evoliucinio pačios planetos materijos nusistovėjimo proceso. Jis nusistovi per milijonus metų. Ir tos nuolatinių ugnikalnių ir žemės drebėjimų, potvynių ir žemynų judėjimo epochos yra praeityje. Dabartiniai ugnikalnių išsiveržimai ir drebėjimai yra tik tolimas jų aidas. Tačiau jūs vis tiek norite erzinti miegantį liūtą savo nuolatinio godumo potvynio bangomis.

Todėl vietoje to, kad be atodairos plėstumėte žemės turtus ir juos leistumėte vėjais, geriau vystykite savo protą, mėgindami suvokti, kaip gi galite gauti pažangesniais būdais sau taip reikalingus energetinius išteklius, kurie ne tik neterš aplinkos, bet ir nežadins miegančio liūto.

Jūs turite suvokti, kad net ir dabartinis jūsų protas jau yra pajėgus įgyvendinti tokius planus, kurie jus visiškai išvaduotų nuo energetinių išteklių gavimo tokiu pražūtingu sau patiems metodu. O kad tokius planus galėtumėte sukurti ir įgyvendinti, siekite pirmiausia atrasti Tėvą savyje, nes tik tada pradėsite veiksmingai dirbti tarpusavyje bendradarbiaudami, o ne konkuruodami iš godumo dėl geresnių ir pelningesnių užsakymų. Kada jūs atsiversite Tėvui, kada jūsų energija ir pastangos bus nukreiptos ne savo pelno siekimo, bet visumos gerovei, tik tada jūs sugebėsite pasinaudoti jums jau ir dabar suteikiama galingesnių minčių ir projektų pagalba iš jūsų nematomų, bet realių ir tikrų pagalbininkų, kurie jus ir myli ir padeda, nors jūs jų ir nematote.

Kūrinija, o jos dalelė yra ir jūsų planeta, yra Tėvo sukurta ne tam, kad ją žalotų ir naikintų, bet tam, kad joje kurtų ir šita kūryba džiaugtųsi ir augtų, o augdami bendrautų visi tie, kurie dalyvauja šitame kūrybos procese-žaidime. Ir visi atsigrežtų ir atsiremtų į Visų Kūrėją – Tėvą, ir Jį garbintų dėl tokios nuostabios smėlio dėžės – Kūrinijos – sukūrimo. Jūsų materialioji gerovė niekada nepakils, jeigu nesukursite savo vidinės dvasinės gerovės. Vidus atsispindi jūsų išorės veiksmuose, lygiai taip, kaip ir išorės veiksmai atspindi jūsų vidų. Dėl to, jeigu tik jūs pradėsite puoselėti savo vidų, jeigu tiktai pradėsite vystyti savo sielą atsiduodami Tėvo vedimui iš vidaus, tuomet ir visą aplinką pradėsite puoselėti. Ir ją ne naikinsite ir ne niokosite, bet kūrybingai papildysite savuoju meilės kupinu gyvenimu.

Tik tada suprasite, kad ateinančioms kartoms gamtą turite palikti *švaresnę, negu ją gavote iš ankstesnės kartos*. Ją turite puoselėti ir saugoti, kaip jums patikėtą labai brangų turtą. Jūs nesate šito brangaus turto savininkai ir šeimininkai. Šitą brangų turtą jūs tik valdote kaip patikėtiniai, gavę įgaliojimą juo naudotis savo kartos ir kitų kartų gerovei. Dėl to jūs ir turite šitą jums suteiktą įgaliojimą perduoti kitoms kartoms su iškelta galva, kad padarėte viską, kas buvo jūsų galioje ir visą jums patikėtą turtą ne tik rūpestingai išsaugojote, bet dar net įnešėte ir savo indėlį jį gausindami ir puoselėdami, kad tik kita karta turėtų dar geresnes sąlygas, negu turėjo jūsų visa karta, šitą brangų turtą valdyti patikėtinio teise.

Tik toks požiūris į savo pradinio gyvenimo planetą užtikrins jos rūpestingą saugojimą ir puoselėjimą. Tik toks požiūris leis jums susimastyti, jog toliau eiti dabartine kryptimi, kada planeta net verkia

nuo jūsup žiaurumo ir godumo, kad jai nėra kito kelio, kaip tik reaguoti į jūsup savanaudišką gyvenimą taip, kaip numato priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis. Ir ji turi reaguoti. Mes šito dėsnio panaikinti negalime. Mūsup galioje tik jo veikimą sulėtinti laike, o tuo pačiu ir sušvelninti jo pasekmes jums. Tačiau godumo užtemdytam protui atrodo, kad prie tokių, jums skaudžių, šio dėsnio veikimo pasekmių jis niekuo savo veikla neprisideda. Toks mąstymas labai klaidingas. Ir ji reikia kuo skubiau taisyti, nes priešingu atveju tokios pasekmės bus greitu laiku dar skaudesnės.

Ir nesidairykite į kitus. Pradėkite nuo savęs. Žinokite, kad ir koks beatrodytų mažas ir silpnas žmogus šitame pasaulyje, bet jis gali padaryti milžinišką poveikį visai aplinkai, pradėdamas gyvenimą su Tėvu ir Tėvui ir toliau darbuodamasis savo kasdienėje veikloje. Tačiau, kada tokia veikla yra permelkta jo paties sąmoningai suvoktų ir nukreiptų į ją Tėvo meilės virpesių, tada ji tampa *šventa*. Todėl, net jeigu šalia ir nebūs nė vieno, kuris šitaip Tėvo meilę ir suvoktų ir patirtų ir šitaip savo kasdienę veiklą pašventintų, tą darykite jūs, kiekvienas, savo kasdieniame gyvenime. Pradėkite viską nuo savęs, ne nuo kaimyno. Jeigu jis jus skriaudžia ar skaudina, nebendrauja ir niekina, siųskite jam, savo nuoširdžioje maldoje, savo komunikijoje su Kūrėju, Tėvo meilės virpesius ir melskitės už jo dvasinį pabudimą, už jo praregėjimą. Tą patį darykite už tuos kurie niokoja jūsup aplinką. Siųskite meilės virpesius ir jiems, kad jie pajaustų šitos meilės virptelėjimą iš jūsup per didžiausią atstumą, net už tūkstančių kilometrų. Melskite jiems šviesos ir meilės, išminties ir supratimo. Tą patį darykite ir savo politiniams vadovams. Kad ir jie praregėtų. O patys visada būkite ištikimi Kūrėjui – Tėvui savo kasdieniais gyvenimo šventais žingsniais. Taip jūs ir pradėsite saugoti jums patikėtus planetos turtus, jeigu patys, tiesiogine prasme, jų nevaldote patikėtinio teise. Tai bus jūsup parama visiems tiems, kurie juos valdo. Ir visa tai darykite su meile, labai nuoširdžiai. Ir ne tik pavieniui, bet ir grupėse, nes prisimenate, kolektyvinė malda yra daug galingesnė, nes jos poveikis išauga tiek, kad prilygsta besimeldžiančiųjų kolektyve skaičiaus kvadratui.

139. Nešvaistykite veltui nė akimirkos

Kiekvieni metai, praleisti veltui, kada visiškai nesusirūpinate savo gyvenimo prasme ir gyvenimo kokybe, ne tik apsunkina jūsup pačių gyvenimą ir pablogina sveikatą, nors to dar galite ilgai ir nepajausti, bet taip pat jus nutolina ir nuo Tėvo, nors Jis ir yra jūsup pačių viduje. Todėl nesureikšminkite išorinių fejerverkų ir saliotų ugnies, kuri taip spalvingai nutvieskia naujųjų metų nakties dangų, kad jūs imate

džiaugtis kaip maži vaikai. Jūsų naujieji metai turi būti viduje, ne išorėje. Jūs turite naujuosius metus matuoti ne kiek padarėte, bet kiek tapote geresni ir gailestingesni, labiau mylintys ir tarnaujantys. Štai dėl ko jūs turite bet kuriuos naujus metus pasitikti vis didesnio dvasinio ūgio ir brandesnio savojo aš pavidalu. Ir jokie ryškiausi įvairiaspalviai išoriniai fejerverkai neatstos to, ką jūs patiriate savo viduje augdami su Tėvu, Tėve, ir jausdami Tėvą savo viduje.

Būtent tik tokie matai rodo, kad laiko veltui nešvaistote. Dar daugiau, jį branginate ir naudojate labai prasmingai. Tai yra vienintelė dovana, kurią galite padovanoti net Tėvui. Ir visi iki vieno. Ir tokia dovana Jam niekada neatsibosta. Jis ir pats jums nori dovanoti, ir dovanoja, prasmingą *amžinybę*, kad tik geriau būtų jums. Dėl to ir jūs turėtumėte pajauti prasmę ne tik visų metų, bet ir kiekvienos dienos akimirkos prasmę. Tačiau kol jūsų akys žavėsis vien tik išorinių fejerverkų ugnimi, visiškai nesusimąstydami apie vidinės, Tėvo dvasinės meilės patalpintus fejerverkus jūsų pačių viduje, tol jūs veltui tik švaistysite laiką, kaupdami vien tik kiekybinio gyvenimo patyrimą, visiškai nesusovokdami, kad toks neapsakomas grožis egzistuoja jūsų viduje. Tik jums dar jis nepatirtas, dėl to atrodantis nerealus.

Kiekvienos minutės vertę ir prasmę jūs galite pajauti tik tada, kada užmezgate ryšį su Tėvu, nes būtent Tėvas ir ryšys su Juo suteikia prasmę visos kūrinijos visiems tvariniams, nes būtent Tėvas yra kūrinijos Prasmės Šaltinis. Dėl to bet kas, turintis sugebėjimą užmegzti ryšį ir gyvai bendrauti su Tėvu, pajunta prasmę ir jos saldybę. Tačiau jums, patiems žemiausiems iš valinių tvarinių, esantiems materialiam kūne, beveik neįmanoma dabartiniu pavidalu pajauti Dvasių Šaltinio, kuris visas yra dvasinis. Tačiau, kad jūsų šitoji užduotis jums būtų palengvinta, Tėvas jums, kiekvienam, padovanoja pats save, savo paties fragmentą, savo dvasią, Minties Derintoją, kurį apgyvendina jūsų materialaus pavidalo prote. Dėl to jūs, būdami sąmoningi, galite ir pajauti, ir patirti, kas yra Jo dvasinė meilė ir vedimas iš vidaus, kas yra grožis ir gailestingumas, kas yra tarnavimas ir altruizmas. Ir niekada šitie pojūčiai neišnyks iš jūsų patyrimo, kada tik jūs atsiversite Tėvui, esančiam jūsų viduje. Būtent dėka Tėvo jūs ir galite pajauti kiekvienos akimirkos prasmę. Tik Jo dėka jūs galite savo sudvasinto materialaus proto pojūčiais po truputėlį prisiliesti prie tokių sampratų, kaip amžinybė ir begalybė, nors jų nesusovokdami ir neaprėpdami, bet vis giliau ir realiau žvelgdami į jas, kaip į savo likimą, o dabartinio gyvenimo akimirkas vertindami nebe kiekybės požiūriu, bet kokybės.

Tai ir parodys jums, asmeniškai jums, ne kitiems, nors ir kiti šiek tiek pastebės, jūsų sąmonėjimo lygį vertinant kiekvienos savo gyvenimo akimirkos prasmingumą. Ir jį galėsite suvokti tik jūs, kiekvienas

asmeniškai, ir Tėvas, esantis jūsų viduje. Kiti to suvokti negalės, nes jų dvasinis lygis ir patyrimas bus kitoks, nors lygiai taip unikalus ir nepakartojamas, ir lygiai taip prasmingas, kaip ir jūsų, tačiau vis tik individualus.

Dėl to kiekvienas iš jūsų galėsite įvertinti tik patys save.

Tačiau pajauti nedidelę dalelę ir kitų savo sielos brolių ir sesių gyvenimo akimirų prasmingumo galėsite ir jūs tie, kurie būsite jau atsivėrę Tėvui ir dėl to būsite patyrę ne tik panašių savo gyvenimo akimirų prasmę, bet taip pat ir turėdami ryšį su Tėvu kaip gyva jungiamąją grandį su savo kitais sielos broliais ir sesėmis. Ir būtent toks gyvas ryšys su Tėvu jums leis giliau pajauti tai, ko šiaip jau vien tik materialus jūsų protas nebūtų pajėgęs padaryti. Tą jis sugeba padaryti tik Tėvo dvasios dėka ir tik užmezgęs gyvą ryšį su ja pačia.

Štai kodėl tam, kad jūsų gyvenimo kiekviena akimirka, kiekvienas epizodas įgautų prasmę ir jums patiems teiktų pilnavertį malonumą ir pasitenkinimą, jūs turite bendrauti su Tėvu per Jo dalelę, Jo dvasią, esančią jūsų viduje. Ir toks ryšys yra realus ir gyvas. Jis jums visada yra prieinamas, kada tik realiai užsinorite tokio nuoširdaus ir gyvo bendravimo su Tėvu. Jis yra su jumis ir net jūsų viduje kiekvieną akimirką. Tik nuo jūsų asmeninio noro ir apsisprendimo priklauso jūsų ryšys su Tėvu. Tėvas jums atsivėręs yra visada. Jis kantriai laukia jūsų atsivėrimo Jam pačiam. Todėl viskas yra jūsų, kiekvieno, rankose. Kada ir kur pajausite savojo gyvenimo kiekvienos akimirkos prasmę ir savo kiekvieną veiksmą imsite vertinti tiktai tokio prasmingumo požiūriu, kokį jums diktuos jūsų gyvas ryšys su Tėvu, nuspręsti galite tik jūs. Kiekvienas asmeniškai.

Ir šitoks apsisprendimas pakeis jūsų dabartinį gyvenimą į tokį, kuris jums pradės teikti malonumo pojūtį ir pradėsite jausti paties gyvenimo skonį, kokio dabar dar nepajutote, nes esate per daug užsiėmę savojo egoistinio aš interesų įgyvendinimu. Ir šitoks dabartinis gyvenimas jums atneša daug įtampos, sukrėtimų, kančios, o džiaugsmo akimirkos yra tokios retos, kad iš esmės jūs gyvenate tikro kankinio gyvenimą. Ir Tėvui, kaip ir man, labai skaudu matyti jus šitaip besikankinančius ir siekiančius tik materialių malonumų ir atokvėpio nuo įtampos vėl kitų materialių interesų patenkinimu.

Ir kada mes matome, kaip jūs žengiate į visiškai priešingą pusę, į tą pusę, kur jūsų laukia dar didesni įtampos ir kančios patyrimai, kur jūsų protas patirs dar daugiau streso ir trumpų materialaus atsipalaidavimo nuo jo akimirų, mums labai skaudu matyti jūsų dvasinį aklumą ir nenorą praregėti. Jūs demonstruojate pavydėtina atkaklumą siekti materialių pergalių, bet apgailėtina neišmintingumą ir trumparegiškumą, nesuvokdami, kad tai jus veda į naujas kančias ir

pavojingą gyvenimą, kuris ribojasi su jūsų visišku išnykimu iš kūrinijos po jūsų materialaus kūno mirties.

Net nemėgindami surasti kiekvienos akimirkos prasmę jūs labai smarkiai rizikuojate. Ir šita rizika niekada nepasiteisins.

Net ir jūs patys, dvasiškai praregėję, apgailestausite, kad tiek daug laiko, tiek daug savo gyvenimo metų iššvaistėte tuščiai, kurie jums nedavė nieko. Tiesiog buksavote vietoje, kaip mašina ant ledo, nors šalia buvo smėlio dėžė, tik jūs jos nematėte ir toliau spaudėte savosios mašinos akseleratorių, kad tik pajudėtumėte pirmyn. Tačiau veltui. Mašina judėjo ne pirmyn, bet po truputėlį vis slinko atgal. Dėl to nebebūkite tokie akli ir apsižvalgykite, ar nėra aplinkui, kad jums kas nors padėtų pajudėti į priekį.

Jūsų dabartinis požiūris į savo laiko tuščią leidimą jums yra visiškai priimtinas, nes jūs kitokio jo leidimo neišvaizduojate. Jūs mokotės iš savo tėvų, iš draugų, iš aplinkos. Tačiau net nesusimąstote, kad ir jie gali nesuvokti, jog toks laiko leidimas nėra prasmingas. Ir būtent jūs galite būti tie, kurie perkirsite tą nelemtą Gordijaus mazgą. Jūs galite būti tie, kurie pradėsite laiką vertinti ne kiekybės prasme, bet kokybės. Ne kiek nuveikėte, bet kaip nuveikėte per tą patį laiką. Jeigu per tą patį laiką jūs stengėtės nuveikti visumos labui, su kilniu asmeniniu motyvu, tai reiškia, kad laiko veltui nešvaistėte.

Tačiau jeigu mintyse visą laiką viešpatauja tik savanaudiškumo motyvas – darba atlieku tik tam, kad už jį man moka – tai visas darbo laikas yra ne kas kita, kaip jo švaistymas. Tai tik varginantis ir kankinantis lažas jūsų sielai ir protui. O būtent jūsų motyvas ir nulemia jūsų požiūrį ir į darbą, ir į laisvalaikį: ar jis yra tik laiko švaistymas, ar prasmingas savęs ugdymas.

Bet koks laisvalaikio leidimas, jeigu jame viešpatauja alkoholis, yra ne tik laiko švaistymas, nesvarbu, kad tuo metu jums linksma, bet tuo pačiu ir jūsų aukštesniojo ir dvasinio aš dar didesnis kankinimas nelaisvėje. Tai jums įrodo jūsų pačių prasta savijauta kitą rytą, moralinis nerimas dėl kokių nors padarytų neapgalvotų veiksmų, noras, kad to geriau nebūtų buvę iš viso. Tai rodo, kad jūsų veiksmai buvo jūsų vidinį ir tikrąjį aš tiek užspaudžiantys, kad dabar net ir jūsų žemasis ir gyvulinis aš jaučia ne vakar jaustą malonumą, o kartėlį ir nerimą. Tai rodo, kad, jūsų smegenis nustojus veikti išorinėms narkotizuojančioms medžiagoms, pakili būseną dinga, o jūsų sąmonės aukšti virpesiai visiškai išbalansuoti, ir jūs jaučiate ne pakylėjimą, bet nuosmukį viduje. Tai rodo, kad jūsų taip praleistas laikas buvo iššvaistytas, nepriklausomai nuo net ir labai pakilios būsenos tuo metu, kada taip leidote laiką.

Ir visiškai yra priešingas jausmas po prasmingai praleisto laiko. Jūs jaučiate vidinę džiugesio būseną. Ji jokių būdu nesukelia kokio nors nerimo ar nusivylimo, kančios ar apgailestavimo dėl tokiu būdu praleisto laisvalaikio. Nėra jokių priekaištų sau ar kitiems. Yra vidinis palaimos jausmas dėl to, kad tas laikas suteikė naujų patyrimų, kurie sielai teikia džiugesį ir palaimą. Ir norisi tą akimirką dar labiau prailginti, pakartoti, net gilesniu pavidalu. Palaima ateina dėl to, kad siela jaučia patirtų akimirkų nuostabius virpesius ir ji trokšta juos pratęsti. Siela jaučia lengvumo ir pakylėjimo pojūtį. Ji nori dar labiau patirti šitoki pilnatvės jausmą, kad dar labiau galėtų išsiskleisti savoju augimu.

Toks pojūtis yra dėl to, kad siela atpažįsta jai perduodamus Tėvo dvasios virpesius, skleidžiamus jai per jūsų protą, ir ji lygiai taip atgamina savo atmintyje laisvalaikio metu patirtus lygiai tokius pačius virpesius jūsų prote. Dėl to jai palaimos būseną tarsi pratęsiama dabar, ir ji trokšta patirti papildomų patyrimų, kurie jai suteiktų tokią pačią palaimos būseną, tik dar didesniu intensyvumu.

Ir sielos jaučiami ir patiriami tokie aukšti virpesiai ją ne tik taurina ir daro jautresnę, bet taip pat stiprina ir ugdo. Todėl po tokio laisvalaikio prasmingo praleidimo ji jaučiasi sutvirtėjusi palyginus su jos būseną iki to laisvalaikio praleidimo akimirkos. Ji dėkinga už to laisvalaikio metu patirtas akimirkas. Ir už jas dėkoja Tėvui, nes būtent tokia buvo Jo valia, kad siela pajautų tuos prasmingus Tėvo virpesius laisvalaikio patyrimų metu. Tai ir parodo, kad laisvalaikio akimirkų patyrimai atitiko Tėvo virpesių aukštą dažnį, dėl to jie ir buvo siela ugdantys. Šie patyrimai buvo aukštesnįjį savo aš išlaisvinantys, o ne dar labiau pavergiantys savo žemojo ir gyvulinio aš viešpatavimo gnaužtuose.

Ir vertindami savo gyvenimo akimirkų prasmingumą jūs visada turite neklystantį matą – savo sielos ryšį su Tėvo dvasia, kuri yra jūsų viduje. Ir kada tik dėl bet kurio savo gyvenimo epizodo, giliai savo sieloje, pajuntate palaimingą pasitenkinimą, dėl vienos ar kitos gyvenimo akimirkos, dėl vieno ar kito padaryto veiksmo, tai rodo, kad jūsų praleista akimirka, atliktas veiksmas, jūsų sielai buvo ją ugdantis, o tuo pačiu ir prasmingas jūsų aukštesniam aš, jūsų tikrajam, ne gyvuliniam, aš.

Ir kuo daugiau ir dažniau jūs bendrausite su Tėvu, tuo geriau pradėsite ne tik vertinti savo gyvenimo laiko prasmingumą, bet vis geriau suvokssite, kaip gi nebešvaistyti laiko kiekybinių interesų tenkinimui, o pradėti siekti gyvenimo kokybinių akimirkų įgyvendinimo. Ir jūsų sugebėjimas atskirti kiekybines gyvenimo akimirkas nuo kokybinių rodo jūsų dvasinį žingsnį. Ir jis visada

tvirtēs, jeigu juo žingsniuosite. Bet koks žingsnis – tiek materialus, tiek dvasinis – tvirtėja tik jį žengiant.

Ir nepraeis daug laiko, kada jūs sąmoningai suvoksite, kad toks kokybiškas jūsų gyvenimas ir tegali būti jūsų tikrasis gyvenimas. Tik jis suteikia jums palaimą sielai, ir išlaisvina jus iš materialių kančių ir nerimo akimirkų. Todėl vėl sugrįžti į kiekybinio gyvenimo akimirkas daugiau nebenorite už jokių pasaulio materialius turtus.

Net ir turimus, ir toliau uždirdbamus materialius turtus, dabar jau suvokiate, kaip panaudoti visumos labui ir tuo pačiu juos paversti kokybiniais ir dvasiniais turtais materialiu pavidalu. Ir visa tai jūs sugebate padaryti vien tik dėl to, kad leidote savo sielai išsilaisvinti iš jūsų žemojo žmogiškojo ir gyvulinio aš viešpatavimo, kad ji galėtų laisvai augti ir virsti jūsų tikruoju ir aukštesniuoju aš, padovanotu Tėvo jūsų asmenybės dovanos forma, su visu savo potencialu per visą amžinybę, kuris jau ir sugebėjo atskirti tuščią laiko švaistymą nuo prasmingo gyvenimo akimirkų.

140. Išplėskite savo sampratą apie kūrinių

Jūsų dabartinės žinios apie mane ir kūrinių labai prasilenkia su tikrove. Dėl to aš jums noriu paaiškinti, kad mano visata, toji kūrinių dalis, kurią kūriau aš drauge su savo Partnere, jums net negirdėta, Visatos Motina Dvasia, sudaro tik vieną visatą iš septynių šimtų tūkstančių tokių visatų. Jūs iš viso painiojate daugybę astronominių terminų, tvirtindami, kad yra tik viena visata. Tačiau jūs nieko nežinote apie gyvybę visatose, dėl to jūs ir negalite jų koku nors pagrindu skirstyti. Visatos kuriamos iš energijos. Jos nėra atsitiktinės kosmose, kuris taip pat yra *sukuriamas*. Jūs nieko nežinote apie energijos manipulatorius, tokias būtybes, kurios man padėjo ir padeda palaikyti energetinę pusiausvyrą mūsų visatoje. Dėl to dabar aš jums pateiksiu daugiau žinių apie visatos fizinę struktūrą.

Visa kūrinių turi savo mažesnių segmentų vadovybę. Jūs neturite manyti, kad tik jūs turite savo valstybių vadovus. Kosminė kūrinių lygiai taip yra nuostabiai valdoma, kaip nuostabiai gražiai ir atrodo, kada jūsų akys mato jos tik labai mažytę dalį nakties danguje, kada nėra debesų uždangos. Tačiau jūs nieko nematote iš tų gausybės planetų, kurios yra skirtos viso šito skliauto nuostabiam valdymui. Šitos planetos nėra spindinčios žvaigždės, dėl to jūsų žvilgsniui jų pamatyti tiesiog neįmanoma. Bet jūs turite suvokti, kad jeigu jau jūsų tokia atsilikusi savo mąstymu planeta turi valdymą, tai Dievo kūrinių tuo labiau turi turėti valdymą. Jūs neturėtumėte manyti, kad Dievas yra toks, kuris nesukuria daugiau pasaulių, ir tobulų pasaulių. O kam

Jam tuomet juos kurti, jeigu juose negyventų ir kitokios gyvybės formos negu jūsų gyvybė? Dėl to toji gyvybės forma taip pat turi turėti atitinkančią jų lygį, jų sugebėjimus, veiklą. Todėl ir pasauliai turi būti atitinkamo lygio, kad toji gyvybės forma galėtų ir pritaikyti savo atitinkamus sugebėjimus.

Kada jūs stebite ir analizuojate savo veiklos rezultatus ir pačią veiklą, tada jūs galite suvokti, nors ir maža dalimi, kad jūsų veikla yra labai toli nuo tos veiklos, kuri būtų tokia, kokios jūs norėtumėte, jeigu būtumėte stebukladarys, sugebantis viską padaryti per akimirksnį. Ir ne tik padaryti labai greitai, bet padaryti toki dalyką, apie kurį galite tik pasvajoti, nes tokio dalyko niekas nėra sukūręs. Pavyzdžiui, jūs norėtumėte skraidyti į kitus pasaulius, bendrauti su kitais gyvais organizmais tuose pasauliuose, nes ir dabar jūs ieškote įvairių įrodymų, kad yra gyvybė kitose planetose, kad kas nors atskrenda į jūsų pasaulį. Jūs norėtumėte pamatyti savo draugus ar artimuosius, kurie gyvena toli nuo jūsų, kad žinotumėte, kaip jiems tuo metu sekasi. Jūs norėtumėte, kad jūsų darbai būtų palengvinti tokiomis priemonėmis, kurios padėtų juos atlikti akimirksniu ir labai gerai. Jūs norėtumėte niekada nesirgti, o susirgus pasveikti tuoj pat, kad nereikėtų jūsų kūnui patirti skausmų ir kančių. Ir tokios priemonės iš tikrųjų egzistuoja, tik jūs dar negalite jų įsisavinti, nes jūsų energijos valdymo metodai yra labai grubūs ir primityvūs. Tačiau yra tokių pasaulių ir tokių būtybių, kurios energiją valdo tobulai ir tai, apie ką jūs svajojate, yra jų veiklos įprasta arena. Jūs tokios energijos įsisavinimo, būdami materialiu pavidalu, pasiekti negalite. Nes tai pati pirminė gyvybės forma, kuri kontroliuoti energijos negali. Ji tegali ją labai maža dalele pamėginti pakeisti iš vienos formos į kitą. Bet ir tai prieš tai turi išvystyti savo dvasinį lygį, nes kitaip net ir labai primityvus energijos pakeitimas iš vienos formos į kitą gali jus pačius kaip fizinius organizmus sunaikinti.

Dabar jūs mėginiate energiją panaudoti vien tik kitų naikinimui. Jums buvo leista, prieš laiką, eksperimento tvarka, atrasti atomo suskaidymo branduolinę energiją. Tačiau net ir tokią labai pavojingą reakciją jūsų fiziniams kūnams jūs pirmiausia panaudojote ne savo poreikiams tenkinti, bet ginklui sukurti. Jūsų dvasinio atsilikimo lygis diktuoja savanaudiškus sprendimus net įsisavinant vienokius ar kitokius energijos metodus. Tuo pačiu tos grupės ar valstybės, pasiekusios nors kiek pranašumo šioje srityje, tuoj pat mėgina diktuoti savo sąlygas mažiau pažengusiems kraštams, kad pasiektų savo interesų patenkinimą bendraujant su mažiau išvystytais kraštais.

Tai nėra Tėvo meilės įstatymo veikimo principas. Šitaip jūs negalite, net ekonomiškai, vystyti planetos, nes jūs vietoje to, kad sulauktumėte mūsų pagalbos sprendžiant įvairias aukštesnio lygio energijos

įsisavinimo problemas, dabar tos pagalbos nesulauksite, nes ji yra sustabdyta, kad naujų energijos įsisavinimo metodų, kurie įgalintų jus aplankyti kitas planetas su gyvybe, neatrasite, jog nepanaudotumėte ir jų naikinimo tikslams.

Jūsų planeta yra ne tik eksperimentinė, kokia paprastai būna kiekviena dešimta planeta su žmonėmis, bet priedo ji buvo daugiau kaip du šimtus tūkstančių metų izoliuota nuo tarpplanetinio ryšio grandinių ir vietinės sistemos ryšio grandinių. Dėl to tik eksperimento tvarka jums buvo *leista* sužinoti branduolinės energijos gavimo metodą. Tačiau dabar mes matome, kad šitas metodas jums buvo suteiktas per anksti. Tiek laiko planeta buvusi dvasinėje izoliacijoje net ir turėdama aukštą materialios civilizacijos lygį, nieko nesiskiria nuo vaiko, kuris žaidžia su degtukais ant milžiniškos šieno kupetos.

Tačiau kūrinijoje jūs esate ne vieni. Ir ne visi yra vien tik pradiniame savo dvasinio vystymosi etape. Dėl to jūs iš tikrųjų turėtumėte žinoti, kad yra gausybė kitų kūrinijos vietų ir pasaulių, kur savo pačias drąsiausias dabartines svajones galėsite įgyvendinti. Nėra nė vienos jūsų minties, net šiuo metu pačios fantastiškiausios, kurios jūs vėliau negalėtumėte realizuoti tikrovėje. Fantazija yra ne kas nors daugiau, kaip tik jūsų mintis aplenkusi tiek laiką, tiek vietą. Bet ji yra tikra tikrovės dalelė. Tik ne šito pasaulio dalelė, nes kūrinija turi daugybę vietų, daugybę pasaulių, kuriuose jūs ir galėsite įgyvendinti tai, ką jūsų protas dabar palaikytų stebuklu ir fantastika.

Kadangi visi pasauliai turi savo dvasinius vadovus, tai savaimė turėtų būti suprantama, kad tie vadovai turi būti labiau išsivystę už eilinius to pasaulio gyventojus, kad galėtų jiems suteikti jų lygį atitinkanti vadovavimą. O tokį lygį suteikti įmanoma tik tokiems vadovams, kurie patys yra aukštesnio lygio. Priešingu atveju nebūtų augimo. Dėl to jūsų laukia, po prisikėlimo iš fizinio kūno mirties miego, ir kada gausite naują savo formą, sielos formą, kuri nebeturės materialaus kūno, daugybės pasaulių-universitetų lavinimo teorinis ir praktinis jūsų parengimas, kad pasiekę visos kūrinijos centrą – Rojų – jūs būtumėte tobulai paruošti ne tik valdyti įvairius fizinės kūrinijos segmentus, panaudoti tokias energijos rūšis, apie kurias dabar neturite jokių žinių, bet taip pat ir tarnauti patiems mažiausiems kūrinijos tvariniams, žmonėms, kokie dabar esate ir patys. Ir tarnauti lygiai su ta pačia Tėvo meile, kokią gali jausti jums ir tie patys mažiausi iš visų kūrinijos tvarinių.

Fizinė kūrinija yra tokia milžiniška, kad ją Tėvas yra suskirstęs į daugybę įvairių segmentų. Ir kiekvienas toks segmentas su kitais panašiais segmentais sudaro atitinkamą kategoriją valdymo požiūriu. Dėl to jūs ir nežinote, kad tokių visatų, kaip mano, yra septyni šimtai

tūkstančių. Ir jos yra aprūpintos energija, kad galėtų normaliai veikti. Tačiau ir manoji visata turi mažesnių segmentų, lygiai taip, kaip ji pati yra vienas iš segmentų dar didesnių vienetų visoje kūrinyje. Ir visa tai yra padalinama todėl, kad iš energijos fizinio šaltinio - Rojaus – pasklindanti energija yra labai galinga. Dėl to ją būtina sumažinti, kad būtų galima pritaikyti žemesniems dariniams. Ir kuo toliau nuo Rojaus į kosminę erdvę, tuo smulkesni dariniai turi gauti vis mažesnę arba silpnesnę tos pačios energijos pasireiškimą. Tą padaryti būtina, kad pati žemiausia gyvybės forma – materialinė gyvybė – nebūtų sunaikinta. Jūs jau dabar suvokiate, kokia jūsų materialiai gyvybei yra pavojinga atominė-branduolinė energija.

Taip, kaip energija, pasklindanti iš Rojaus, vis nužeminama iki paties žemiausio jūsų saulės lygio, taip panašiomis, tik daug kartų sudėtingesnėmis, pakopomis nužeminamas Tėvo dvasinis pasireiškimas, einant per vis mažėjančius kūrinių segmentus, kol pasiekiamos tokios planetos, kurios yra apgyvendinamos materialia gyvybe, kuri pradžia gauna iš gyvybės plazmos ir evoliucijos metodo dėka išsivysto iki žmogaus, galinčio tapti Dievo sūnumi ar dukra ir po materialaus kūno fizinės mirties patirti prisikėlimą su savuoju aš, egzistavusiu tame materialiam kūne, ir toliau tęsti savo dvasinį žengimą į Rojų pas Tėvą sielos pavidalu, o dar vėliau dvasios pavidalu.

Ir visas šitas augimo kelias nusidriekia per aukštesnius pasaulius, kurie visi yra kosminėje erdvėje, bet ne kaip atskiri ir izoliuoti vienetai, bet kaip sujungti į atitinkamus ir aukštesnius darinius, žengiant į kūrinių centrą. Ir visiems šitiems dariniams yra parūpintas atitinkamas energijos kiekis, atitinkami jos prižiūrėtojai ir tvarkytojai, o taip pat ir atitinkama valdymo struktūra ir būtybės šį valdymą užtikrinančios.

Ir kada jūs žengiate iš paties žemiausio kūrinių lygio į patį jos vidurį, net pas Tėvą, jūs turite būti tikri, kad vis gražėjantis kiekvienas naujas jūsų įsisavintas pasaulis jums suteikia užuominą, jog ir toliau šitaip žengiant, grožis augs. Dėl to atitinkamai ir jų valdymas ir tos gyvos ir realios dvasinės asmenybės, užtikrinančios tų vis gražėjančių pasaulių valdymą, irgi gražės, ir savo išminties gelme irgi augs.

Aš esu jums žinomas Jėzaus Kristaus vardu. Tačiau tikrasis mano dvasinis statusas yra Sūnaus Kūrėjo statusas. Aš jau aiškinau, anksčiau, kad mane sukūrė Dievas Tėvas ir Dievas Sūnus, kurių kai kurie iš jūsų supainiojo su mano asmeniu. Dievas Sūnus visada yra kaip Asmuo, kaip Antrasis Rojaus Trejybės Asmuo, Rojuje. Jis niekada iš Rojaus nepasitraukia asmeniškai. Bet jis turi savo atstovus kituose kūrinių segmentuose. Ir tokie Tėvo Sūnūs, kaip ir manoji kategorija, atstovauja ir jam.

O jūs žengiate kaip tik pas Tėvą Rojuje. Ir jūs niekaip negalite pasiekti Tėvo, prieš tai nesuvokę, kas yra Amžinasis Sūnus, būtent šitas pats Dievas Sūnus. Bet jūs negalėsite jo suvokti, kol nesuvoksite, ir dar likus milijardams metų iki jo suvokimo, kas esu aš. Jūs niekaip, *ne vienas*, negalėsite palikti mano vietinės visatos ribų, kol nesuvoksite manęs, ir kol nestovėsite prieš mane dvasios pavidalu. Jau nebe sielos, bet amžinosios dvasios pavidalu, su tuo pačiu savo aš, kuris šiandien ir pradeda šitą kelionę pas Tėvą į amžinybę mano vietinėje visatoje, pačioje pradinėje visatoje, kurioje ir vyksta jūsų patikrinimas. Iš pradžių žmogiškuoju materialaus tvarinio, turinčio laisvą valią, pavidalu, tada, jeigu įtikite, po prisikėlimo, sielos pavidalu. Ir tik užbaigę visą patikrinimą sielos pavidalu, jūs mano visatoje tapsite amžinąja dvasia. Ir aš jus asmeniškai išlydėsiu toliau ir į aukštesnės visatos karjerą. Į tolimesnį mokymosi etapą. Tik daug ilgesnį negu jūs praleidote mano visatoje. Jūs iškeliausite į supervisatos mažesnius sektorius. O po jų mokymosi įsisavinimo kilsite į didžiuosius sektorius. Iš jų ir pateksite į supervisatą. Į patį Paukščių Tako galaktikos centrą. Tačiau po tokio intensyvaus mokymosi jūs keliausite dar toliau – į dieviškąją visatą, į centrinę visatą.

Ir visi šitie kūrinijos dariniai turi nuostabaus grožio materialius pasaulius. Nors jūsų dvasinis vystymasis vis augs ir gilės, bet jūs visą laiką gyvensite ir veiksate *materialiuose pasauliuose*. Jie astronomams nėra matomi. Bet visi šie pasauliai yra nuostabiai aprūpinti reikalinga energija ir puikiais vadovais bei dvasiniais mokytojais, kurie ir suteiks jums aukštesnio lygio dvasinius mokymus. Ir visa tai vyks realiuose materialiuose pasauliuose, kurie ir sudaro dalį fizinės kūrinijos energijos, paverstos į šiuos nematomus jūsų astronomams, ir dėl to nieko apie juos nežinančius, jūsų ateities gyvenimo ir mokymosi pasaulius.

Ir tik keliaudami per kūriniją patys, ir vis labiau ją pažindami, pamatysite, kiek mažai apie ją žino dabartiniai jūsų astronomai, ir kiek daug dėl to jie daro klaidingų išvadų. Nors reikia pasakyti ir jiems gerų žodžių vien dėl to, kad jie deda daug pastangų, kad atrastų kitus pasaulius. Tačiau atkaklumo neužtenka. Tam būtinas įtikėjimas į Tėvą ir daug gilesnis ir visapusiškesnis fizinės kūrinijos suvokimas.

141. Mano mokymai veda į meilę ir tiesą ir rodo kryptį į išlikimą

Mano mokymas jums yra ne prievartinis, ne toks, kuris būtinai turi būti įgyvendinamas tam, kad galėtumėte savo gyvenimą pagerinti. Mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs iš viso išliktumėte kaip savoji tapatybė po prisikėlimo. Mano mokymas yra susijęs su jūsų ateities gyvenimu, kuris prasidės po prisikėlimo. Dabartinis jūsų gyvenimas

yra sujauktas ir supainiotas tiek, kad jūs net nesuvokiate, kiek esate paskendę materializmo pelkėje. Dėl to prireiks ne vienos kartos pastangų, kad visą šitą dabartinį materializmo liūną galėtų, karta po kartos, nuosekliai ir su Tėvo meile, valyti jūsų palikuonys. Ir tik tada jūsų gyvenimas pagerės. Tačiau iki šitokio pagerėjimo laukia didžiuliai sukrėtimai, didžiulės fizinės kančios ir netektys. Tačiau jūsų išlikimas priklauso nuo to, ar jūs pradėsite vadovautis mano dabartiniu mokymu, kuris lieka toks pat, kaip ir prieš du tūkstančius metų – Dievo Tėvystė ir žmonių brolystė, ir net, kaip mano dabartinis apaštalas išplėtė, visos kūrinių brolystė. Šito mano mokymo praktinis pritaikymas negalės pakeisti gyvenimo dabartiniu pavidalu tiek, kad jis taptų tikras ir teisingas visiems ir iš karto. Tik tas, kuris pavers mano mokymą savo paties gyvenimo principu, o Tėvą, atradęs savo viduje, pavers savojo gyvenimo kertiniu akmeniu, ant kurio tvirtai atsistos pats, toks Tėvo sūnus pajaus savojo gyvenimo prasmę, ir dėl to nebejaus tokio skausmo ir kančios dėl neteisingumo ir skriaudos, ką jaučia dabar.

Tačiau nei skausmas, nei skriauda neišnyks kitiems. Dėl to ir įtikėjusių žmogų veiks vidinis skausmas ir kančia dėl kitų patiriamo neteisingumo ir skriaudos. Tada jautrumas bus nukreiptas nebe į savojo aš vidų ir norą pagerinti gyvenimą tik sau, bet šitas žvilgsnis bus nukreiptas į išorę, į kitus savo sielos brolius ir seses, kurie dabar kenčia.

Ir tik tada ateis vidinis suvokimas, kad vienam pakeisti aplinkos kitiems neįmanoma, nes visa kūrinių yra viena Tėvo šeima. Ir jeigu kenčia nors vienas šios šeimos narys, tai kenčia ir visa mylinti šeima. Dėl to brolystė apima tarpusavio meilės ir tarnavimo skleidimą. Ir tik tada jūs pradėsite suvokti, kada imsite mano mokymą taikyti, kad jūs negalite likti nuošalyje nuo kitų skausmo ir kančios, kai patys nei skausmo, nei kančios nebeatiriate, nes atradote Ramybės Šaltinį – Tėvą – savo viduje. Ir Jis nuramina jus. Bet tuo pačiu Jis ir veda jus, kad ir kitiems, dar kenčiantiems ir patiriantiems neteisingumą, padėtumėte taip pat atrasti Tėvą savyje, kad ir jie pradėtų patirti ramybę savo viduje, kad jų skausmas ir kančia būtų ištirpdyti atrastoje ir patiriamoje Tėvo meilėje.

Tačiau tai tik viena tokio sielos brolio veiklos sfera. Mano mokymas, nors ir yra kupinas meilės ir gailestingumo kiekvienam iš jūsų, taip pat jis turi ir dvasinio veikimo užtaisą, kuris vers jus imtis išmintingų priemonių, kad padėtumėte kitiems, tuo pačiu šviesdami ir tuos, kurie pilni neteisingumo ir apgavysčių, kurie skriaudžia savo sielos brolius ir seses, negalinčius priešpastatyti jokių kitokių veiksmų, tik vidinę kančią, vidinį nerimą, vidinį skausmą ir vidinį susitraukimą, kada prarandamas bet koks žmogiškumas tiek iš vieno pusės, tiek iš kitų

pusės. Sielos broliai ir sesės tampa vieni kitų nekenčiančiais priešais. Tik vieni yra stiprūs savo turtais ir padėtimi, dėl to diktuojantys savo sąlygas, kaip gyventi kitiems, kurie yra nuo jų priklausomi materialia prasme ir dėl to negalintys gyventi taip, kaip jie norėtų. Kiti yra silpni ir vargšai savo padėtimi, dėl to turi paklusti pirmųjų valiai, savosios valios iš viso atsisakydami ir palaipsniui užmiršdami kaip gyventi laisva valia, kada visi sprendimai yra priimami vietoje jų tų galingųjų. Vargšams belieka tik vykdyti tai, kas jiems yra nurodyta. Laisvos valios suvaržymas pradeda žaloti asmenybės charakterio augimą.

Jie pradeda ne tik iškrypti iš šviesos ir doros kelio, bet dar daugiau susitraukia nematydami išeities iš susidariusios padėties, nes mato, kad kitame darbe vyksta lygiai tas pats ir niekur geresnių sąlygų negaus, dėl to nusiminimas pavirsta į ilgalaikį nepasitenkinimą visu tokiu gyvenimu.

Ir tik mano mokymas padės visiems sielos broliams ir sesėms atsitiesti kaip oriems mirtingiesiems, kurie, net ir būdami neturtingi, pradės augti tiesiais ir gražiais medžiais, kad kitiems suteiktų šešėlį karštą dieną ir užuovėją ir priedangą darganotą dieną. Tie, kurie pradės vadovautis mano mokymais, pradės ne tik patys keistis, nes pajaus savo viduje, kaip juos veda ir stiprina Tėvas, pajaus mano paramą, pajaus mano Partnerės, Visatos Motinos Dvasios, paramą, pajaus angelų paramą bet ir patys pajaus vidinį akstiną veikti su meile ir tiesa. Ir pradės jie veikti kiekvienas savo darbe, kiekvienas savo gyvenime, ir veikti taip, kad net ir patys stipriausi ir turtingiausi pastebės jų veiklą ir neteks žado dėl tokios drąsios jų veiklos net ir jų pačių kompanijos viduje, net ir ten, kur iki šiol save valdovais laikė jie save.

Ir tas pakilusiųjų sielos brolių ir sesių veikimas bus ne maištas, ne pasipriešinimas, bet *meilė ir tiesa*. Meilė ir tiesa bus diegiama toje aplinkoje, kur dirbs pabudę sielos broliai ir sesės. Jie diegs Tėvo meilę ir tiesą ne dėl to, kad norėtų pasirodyti kovotojais už meilę ir tiesą, bet jie nebemokės gyventi kitaip. Tai bus jų gyvenimo būdas, kuris ir skirsis tiek nuo jų ankstesnio gyvenimo, kupino nerimo ir baimės, tiek ir nuo dar nepabudusių sielos brolių ir sesių gyvenimo. Būtent patys tie meilės virpesiai sklis iš tokių gyvų ir veikiančių meilėje ir tiesoje žmonių į aplinką. Ir kiti žmonės tą pajaus. Tiek drauge dirbantys, tiek ir jų darbdaviai. Ir šiems nebus prie ko prisikabinti, nes ir jie bus nustebę dėl tokio savo samdinių-darbuotojų pasikeitimo. Ir jie matys, kad tas pasikeitimas yra kažkoks nesuvokiamas, ne šiaip dirbtinis, bet toks, kuris suteikia jiems galios ir jėgų iš vidaus šitaip gyventi ir nebijoti. Šitie aukštesnių dažnių virpesiai vienus ramins, kitus erzins, tačiau net ir suirzę, jie nežinos kaip reaguoti, kad nusiramintų. Vis

daugiau ir daugiau žmonių ieškos užtarimo iš pabudusių meilei ir tiesai sielos brolių ir sesių. Ir sulauks jų pagalbos, nes ir Tėvas, ir aš veiksime per juos, net ir taip, kaip dabar veikiame per jūsų sielos brolių, kuris jau daug laiko užrašinėja šituos mano mokymus, kad galėtumėte pamatyti šviesą savo kelyje į meilę ir tiesą.

Jūs turite suvokti, kad mes jūsų nevedame per prievartą arba įsakymais link savęs. Tėvas ir aš tik kviečiame, ir vis raginame, nebijoti žengti link mūsų. Mes jums suteikiame milžinišką paramą. Tik jos neatstumkite, o priimkite. Mūsų visa veikla yra skirta pagalbos teikimui, o ne apsunkinančių barjerų statymui, kad tik jums būtų sunkiau prie mūsų prasibrauti. Viską mes jums esame ir parėngę ir suteikę, tik naudokitės visomis priemonėmis. Meilė ir tiesa jau yra Tėvo suteikta, o mano paremta, jūsų pačių viduje.

Štai tie, kurie atras Tėvą savo viduje, tie atras ir meilę, ir tiesą. Ir vien tik dėl to, kad ją ir matys, ir jaus, galės ir kitiems dalinti ir padėti ją pamatyti. Ir jiems tai bus tiek akivaizdu, tiek tikra, kad kitiems, nematantiems nei meilės, nei tiesos savo viduje, atrodys labai keista, kaip jie tą gali ne tik matyti ir jausti, bet nebijoti ją skleisti kitiems. Ir visiems. Ir vien tik su meile, be jokios apgaulės, be jokio savanaudiško išskaičiavimo.

Jie matys pabudusius savo sielos brolius ir seses, einančius nebesidairant, kur statyti tamsoje koją, bet drąsiai ir tiesiai, tarsi kas nematomas apšviestų kelią. Būtent tas žingsnio tvirtumas ir nesiblaškyimas ir žavės kitus, kurie niekaip negalės suvokti, iš kur toks tikrumas, kada dar tik vakar ir jie buvo prislėgti ir pasimėtę, pykstantys ir nepatenkinti, o šiandien kupini tvirtumo ir ramybės, ryžto ir noro žengti tuo pačiu keliu, kurio vakar net neišivaizdavo, jog egzistuoja iš viso. Ir jie žengs šituo keliu nebe savojo savanaudiško aš labui, bet savo aukštesniojo ir dieviškojo aš labui, padėdami kitiems. Visiems. Net ir vakar dar taip nemėgtiems savo darbdaviams.

Tai – gyvenimas išlikimo, savojo aš išlikimo amžinybėje, virpesiuose. Tai – ne šios dienos, bet rytdienos, net ir amžinybės, gyvenimas. Bet jis gyvenamas šiandien. Ir jis kuria daug geresnį gyvenimą ateinančioms kartoms. Ne šiai kartai, bet ateinančioms kartoms, kada tokių pabudusių sielos brolių ir sesių bus daug daugiau. Ir mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs, kiekvienas, galėtumėte asmeniškai apsispręsti ir pradėti gyventi su Tėvu, esančiu jūsų viduje, ir tuo pačiu greičiau Jį atrasti savo viduje, kad būtumėte tikri dėl *savojo išlikimo*. Jau dabar būtumėte tikri dėl išlikimo. Ir gyventumėte savo gyvenimą ne varge ir skurde, bet oriai, kaip ir tinka Tėvo sūnui ar dukrai. Jums netinka gyventi pasimetusių, susigūžusių, ir nesuvokiamą gyvenimą. Tai nėra Tėvo sūnaus ar dukros kelias.

Mano mokymas jus žadina atsibusti, apsidairyti, ir pamatyti kelio kryptį į asmeninį išlikimą per *itikėjimą* ir Tėvo atradimą savo viduje. Tačiau mano mokymai *nėra* itikėjimas ir Tėvo atradimas jūsų viduje. Tačiau jūs turite padaryti patys, kiekvienas asmeniškai. Šito vietoje jūsų padaryti aš negaliu. Tikrai jūs, kiekvienas, sprendžiate, ar norite patirti išlikimą po jūsų kūno materialios mirties, ar jums jau užtenka šito gyvenimo.

Jeigu jūs esate pavargę ir nusivylę dabartiniu gyvenimu, tai aš jums ir siūlau tikrojo ir pilno palaimos gyvenimo kryptį link Tėvo, esančio jūsų, kiekvieno, viduje. Jeigu jūsų tokie palaimos horizontai, prasidedantys jūsų pačių viduje, nevilioja, tuomet mano mokymai jūsų nesužadins ir jūs nepasirinksite išlikimo. Dėl to Tėvas jūsų laisva valia priimtą sprendimą – atsisakyti išlikimo – patenkins, kad ir kaip Jam būtų skaudu savo sūnui ar dukrai nebesuteikti prisikėlimo, kad savo sūnų ar dukrą ir toliau gyvą vestų pas save.

Pamėginkite pastatyti save į Tėvo vietą, kada jūsų mylimi vaikai nenori likti gyvi drauge su jumis ir geriau pasirenka mirtį dėl savo neišmanymo, o ne gyvenimą, kurį jūs pajėgūs jiems suteikti. Ir kada tokių Tėvo sūnų ir dukrų yra gausybė. Pamėginkite įsivaizduoti, kokią nuoskaudą sukelia tie Jo vaikai, kurie sąmoningai ir laisva valia apsisprendžia toliau nebeiti amžinybės keliu.

Todėl mano mokymai yra skirti jums, kiekvienam, kad laisva valia priimtumėte išmintingą sprendimą. Tai nėra privalomas mokymas, kaip ir jūsų sprendimas nėra būtinas vien tik toks, kad turėtumėte apsispręsti vien tik už savo asmeninį išlikimą. Mano mokymas yra skirtas, kad surastumėte savo viduje Tėvą, patirtumėte Jo meilę, o tada jūsų sprendimas, laisva valia, bus tikrai tvirtas ir visada, bet kokiomis aplinkybėmis, tikrai už išlikimą. Tačiau toks jis bus ne dėl mano mokymo, bet dėl to, kad savo viduje patiriate Tėvo meilės palaimą, ir jos norite patirti vis daugiau ir daugiau. Ir tokios palaimos patyrimas jus, kiekviena, veda vis arčiau ir arčiau pas Tėvą. Ir jūsų besiskleidžianti siela pradeda jausti šitokią nenumaldomą norą susiliesti su Tėvu, kad apie jokią atsisakymą nuo išlikimo ir užsiminti nebeverta. Bet kokios, net menkiausios, abejonės, yra ištirpusios giliame ir gyvame ryšyje su Tėvu ir nuostabiame ir visaapimančiame Tėvo meilės patyrimo.

142. Kurkite naują gyvybę ir puoselėkite ją tik drauge su Tėvu

Kada aš gyvenau jūsų planetoje prieš du tūkstančius metų, tada nieko nežinojau apie prisikėlimą, kol pats neužmezgiau gyvo ryšio su Tėvu. Iki to laiko mane vis kankino klausimas, kas atsitinka, kada žmogus miršta. Ir kodėl jis miršta? Kam reikalinga tokia žmogaus gyvenimo

pabaiga? Kodėl mylimi žmonės turi mirti? Kodėl Dievas, kurį visi vadino Jahve, negali pasigailėti, kad prateštų gyvenimą? Koks gyvenimas turi vertės – pilnas turtų ar tikėjimo?

Ir tiktai užmezgęs gyvą bendravimą su Tėvo dvasia, kuri gyveno ir mano prote, kaip dabar gyvena ir jūsų, aš pradėjau gauti paaiškinimus. Ir tik tada, po truputėlių, ėmiau suvokti, kad Tėvas ir yra numatęs prisikėlimą vien tik iš meilės, kad mes čia neužsibūtume ilgai, nes tai tik pati pradžių pradžia, šitas materialus gyvenimo blyksnis. Ir jo visiškai pakanka, kad kiekvienas apsispręstų, ar nori eiti pas Tėvą, ar įtikėjimas pasiektas tokio lygio, kad tas noras eiti pas Tėvą pradeda keisti to žmogaus gyvenimo žingsnius ir sprendimus taip, kad jis tampa geresnis, gailestingesnis, ir teisingesnis kitiems. Ir toks įtikėjimas leidžia tam žmogui pradėti jausti didesnę jėgą, esančią jo paties viduje. Ir tos vidinės jėgos veikimas praplečia ir paties žmogaus aplinkos suvokimą ir sustiprina jo žinojimą, kad šitas gyvenimas nėra vienintelis, kad materialaus kūno mirtis yra tikrai ne pabaiga. Ir tas jausmas vis auga ir gilėja, kad po mirties yra kitoks gyvenimas, kad yra išlikimas.

Labai svarbus gyvenimo aspektas yra jūsų kūdikių ir vaikų auklėjimas, pagrįstas Tėvo meilės virpesiais, o ne jūsų savanaudiška ir savininkiška meile savo vaikui, kaip daiktui, o ne kaip žmogui-asmenybei, turinčiai iš Tėvo laisvą valią. Lygiai tokią pačią, kokią turite ir jūs tėvai. Jūs neturite laikyti savo kūdikio, kurį laikote ant rankų, kurį maitinate krūtimi, savo *nuosavybe*. Jūs laikote ant rankų, jūs maitinate krūtimi naują, tik ką gimusį, Tėvo sūnų ar dukrą. Lygiai tokį, kokie esate ir patys. Jūs niekuo nesiskiriate, išskyrus tai, kad tarp jūsų yra įsiterpę tie metai, kurie skiria jūsų gimimą ir šio Tėvo vaiko gimimą, ir tas patyrimas, kurį jūs jau sukauptėte. Tačiau tai labai trumpas blyksnis, kad iš tikrųjų jus paverstų kitokiais. Tas laiko intervalas labai greitai praeis ir vaiko patyrimas pranoks ir jūsų patyrimą, jeigu prie šito jūs prisidėsite visa savo siela.

Dėl to jūs, tėvas ir motina, dar laukdami kūdikio, turite savo meilę Tėvui ir visai aplinkai pajauti savo pačių viduje. O ją pajauti galite tik tada, kada Tėvą atrasite savo viduje. Dėl to tik atradę Tėvą jūs jau lauksite kūdikio apimti Tėvo meilės virpesių ir tuos pačius virpesius iš Tėvo patirdami kiekvienas savo viduje. Dar laimingesni tėvai yra tie, kurie net prieš sutikdami vienas kitą ir prieš susituokdami jau buvo atradę Tėvą savo viduje. Tada jų tarpusavio meilė nuo pat susitikimo pradžios turėjo neišardomą grandį – gyvą Tėvo meilę, patiriamą jų abiejų viduje ir vieno kitam. Ir šitokia pora iš tikrųjų susituokia Tėvo meilės vedama, o ne materialaus išskaičiavimo ar lytinio potraukio vienas kitam vedama. Ir būtent tokia pora jau kurdama naują kūdikį, kuria jį su Tėvu, pasikviesdama savo meilės virpesiais Tėvą, dalyvauti

tokiame naujo Tėvo vaiko kūrybos veiksmė kaip bendrakūrėją. Ir jie jaučia šitokią papildomą gyvybinę energiją, sklindančią iš Tėvo, paties lytinio meilės ryšio metu, kuriame iš tiesų ir dalyvauja pats Tėvas, su meile pakviestas būsimųjų kūdikio tėvų. Ir tai yra garantija to, kad naujo Tėvo sūnaus ar dukros vystymasis nuo pat pirmosios akimirkos vyks sklandžiai ir be komplikacijų. Ir kūdikis gims sveikas, stiprus, ir gyvybingas.

Ir būtent tai yra apsprendžiama tėvų meilės virpesių, kurie ateina iš Tėvo per Jo dvasią, Minties Derintoją, nuolatinis skleidimas tiek vieno kitam, tiek besivystančiam embrionui motinos iščiose, tiek visai aplinkai, tiek pačiam Tėvui, tiek visai kūrinijai. Ir visa kūrinių lygiai taip saugo ir globoja tokį naują vaisių, kad jis gimtų, kaip naujas visos kūrinių narys. Fizinis narys, kuris vėliau, savo tėvų auklėjimo dėka, taps sąmoningu dvasiniu nariu, nors dar tebebus materialiam pavidale.

Motina, po kūdikio gimimo, neturėtų su kūdikiu skirtis. Tėvas irgi turi stengtis būti greta jo kiek įmanoma, pagal sąlygas, kuo daugiau. Nes jūs turite žinoti, kad kūdikį maitina ne tik motinos pienas, kurį ji duoda su meile, bet ir tėvo meilės virpesiai, kurie yra *gyvi* ir *tikri*. Dėl to, pirmiausia, ko tėvas turi atsisakyti, po kūdikio gimimo, tai bet kokių alkoholinių gėrimų ir tabako vartojimo, jau nekalbant apie dar stipresnes narkotines priemones. Visos šitos svaiginančios medžiagos, o iš tikrųjų slopinančios smegenų veiklą, labai smarkiai žemina tėvo vidinius energetinius virpesius ir tai taip pat slopina kūdikio energetinius virpesius, aukštesnius slopina žemesniais. O tai ypač svarbu, nes kuo žemesni virpesiai yra tokiame gležname organizme, tuo labiau jis bus linkęs į susirgimus, net pačius menkiausius.

Štai kodėl būtinas ir tėvo dalyvavimas, pradedant gimdymu ir baigiant auklėjimu, kad jis savo meilės virpesius galėtų perteikti tiek motinai, tiek kūdikiui, ir tuo tiesiogiai prisidėtų prie sveiko kūdikio gimimo, kuris būtų kuo mažiau skausmingas, ir net visai be skausmo.

Tai priklauso nuo motinos ir tėvo įtikėjimo laipsnio. Ir, net dabar, *įtikėjusi* motina gali gimdyti *be fizinio skausmo*, kada Tėvo meilės virpesiai ir atsidavimas Jam visą fizinį skausmą gerte sugeria ir ištirpina. O prie to gali prisidėti ir vyras-tėvas.

Tik ką gimusiam kūdikiui pati nuostabiausia dieta yra motinos meilė ir šiluma, kaip ir tėvo meilės virpesiai. Ir motinos pienas turi ne tik maistines medžiagas, bet taip pat ir atitinkamą skonį. Ir kuo jame daugiau Tėvo meilės virpesių, tuo malonesnio skonio motinos pienas. Tačiau šitą skonį jūs galite sugadinti, jeigu jūs patys nejausite Tėvo meilės ir maitinsitės tokiu maistu, kuris reikalauja kito organizmo mirties. Todėl net ir jūsų meilės virpesiai, sklindantys iš vidaus,

nesuteiks malonaus skonio motinos pienui, jeigu jos maistas bus gyvulinis. Tuo labiau, kad toks maistas yra kenksmingas ir pačios motinos organizmui.

Būtent dėl to yra labai svarbus įtikėjimas, malda, ir gyvas ryšys su Tėvu, kad jūs pradėtumėte į viską žvelgti kaip į sistemą. Dar daugiau, jūs turėtumėte suvokti, kad toji sistema tikrai veikia remdamasi priežasties-veiksno-pasekmės dėsnio, ir jūs šito nei pakeisti, nei panaikinti negalite. Niekas jo veikimo panaikinti ar sustabdyti negali išskyrus Kūrėjus. Tačiau jų toks savavalis išikišimas taip pat turėtų pasekmių visai kūrinijai. Ir tik gimę iš dvasios, tiktai patys pradėję jausti *gyvą Tėvo meilę* visai aplinkai, jūs nebegalėsite ir toliau ramiai vartoti tokį maistą, kuris reikalauja kito gyvūno gyvybės. Todėl jūsų maistas pasikeis į augalinį, o tuo pačiu ir į sveikesnį. Tik augalinį maistą jūs turite valgyti *įvairų*. Tik taip jūs palaikysite savo organizmą sveiką. Dėl to stenkitės valgyti žalias, ne virtas daržoves, žalius vaisius, riešutus, kruopas išbrinkykite. Kad būtų minkštesnės, galite jas sutrinti trintuvėje ir užplikyti karštu vandeniu, o tada palaikykite, kad išbrinktų. Nebijokite žalio ir nevirto maisto. Tik jame yra visi vitaminai taip reikalingi jūsų organizmui. Ir jie visi pateks ir į motinos pieną, kad juos visus gautų ir kūdikio organizmas. Ir vitaminus, ir mineralus. Vartokite jūros druską ir gerkite paprastą vandenį. Ir tik su meile Tėvui jūs ir galėsite šitaip maitintis.

Žinokite, jūs savo mitybą tiek iškreipėte, tiek išplėtėte, kad patys pasimetėte. Ko jums reikia, nebežinote visiškai. Net ir tie, kurie mėginote kitiems nustatinėti maitinimosi kryptis. O jums, kiekvienam, reikia labai nedaug ir labai paprasto, bet gyvo, žalio, nevirto, ne kepto, ne troškinto maisto.

Tačiau Tėvas maitina ne tik materialiu maistu. Jis maitina jus savo meile. Dėl to visada prieš valgydami pasimelskite ir šita savo malda jūs ir atsiversite Jam, kad pajautumėte Jo meilės energetinių virpesių maitinimą. Ir visa tai pajaus ir kūdikis, tiek iš motinos pieno, tiek iš jūsų sklindančių Tėvo meilės virpesių. Ir jūs patys stebėsitės, kaip jis auga stiprus ir sveikas. Ir dar daugiau. Auga tarsi pats savaimė, jūsų visiškai nevargindamas savo verksmu, nes jis pats labai anksti bus savarankiškas ir pats pasiprašys valgyti. Jūs, motinos, labai greitai pastebėsite jo prašymą. Bet tai nebus verksmas. Tai bus siekimas jūsų krūtis, tai bus siekimas jūsų. Jūs su juo bendrausite visą laiką ir jusite jo virpesius. Ir savuosius perteiksite. Ir toks abipusis nematomas ryšys, bet gyvas ryšys, leis jums labai greitai vienas kitą suprasti labai gerai ir labai subtiliai.

143. Vaikas ir jūs

Kūdikiui reikalingi meilės virpesiai, ne tik materialus maistas. Dėl to jį maitinkite jais nuolat. Ir bendraukite, ir žaiskite, ir kalbėkitės su juo kaip su sau lygiu. Apie tai aš jau jums aiškinau anksčiau. Dabar aš jums norėčiau šiek tiek paaiškinti apie didesnio vaiko auklėjimą, apie tokio amžiaus vaiką, kuris pradeda jausti didesnę įtaką iš aplinkos, o ne iš tėvų, kada tėvų autoritetas pradeda kristi. Kad šito neatsitiktų, jūs neturite savo vaikams sudaryti tokio klaidingo išpūdzio, jog žinote viską, kad tik iš jūsų jis gali sužinoti bet ką, kas jį domintų.

Visada jūs turite palaikyti su savo vaiku labai nuoširdų ryšį. Niekada vaikui nemeluokite. Niekada nebijokite pasakyti, kad ko nors nežinote. Bet lygiai taip paaiškinkite, kad visažinis yra tik Tėvas, kuris ir padeda kiekvienam sužinoti daugiau. Dėl to vienas žmogus žino daugiau vienoje srityje, kitas kitoje. Taip Tėvas ir nori, kad žmonės, kaip Jo vaikai, dalintųsi vieni su kitais ir savo žinojimu, kad jie su meile bendradarbiautų. Ir tada jam paaiškinkite, kada jis sužinos atsakymą į savo klausimą, kurio jūs jam paaiškinti negalite, tegu tada savo žinojimu pasidalina ir su jumis. Jam taip bus rodomas ir pasitikėjimas, kad jūs vertinate jo žinojimą ir norite net iš jo išgirsti paaiškinimą. Jis taip pat jaus savo vertę, kad jūs jį išklausote ir būtent iš jo sužinote, ko nežinojote. Lygiai taip pat jam nebus keista, kad tėvai gali ko nors nežinoti, nes visada viską žinodavo, o dabar nebežino. Vaikui tai sukelia didelį nusivylimą. Todėl toks paaiškinimas yra ir nuoširdus bendravimas, ir jo požiūrio plėtimas, ir mokymas, kaip vis tik reikia ieškoti atsakymų ne tik iš tėvų, kurie nėra visažiniai, bet ir iš kitų šaltinių, o taip pat ir dalintis informacija su kitais, kurie dar šito nežino.

Jeigu turite galimybę, pamėginkite atsakymą į šitą patį klausimą surasti ir jūs. O tada vėl prie jo sugrįžti, kada būsite su vaiku. Jeigu tokios galimybės neturite, tada paklauskite savo vaiko, ar jam pasisekė sužinoti atsakymą. Šitoks ryšys ir domėjimasis turi būti nuoširdus. Tai vaikas jaučia iš jūsų virpesių.

Lygiai taip jis jaučia, kada jūs tik formaliai jo klausiate apie ką nors, kas jūsų vis tik nedomina. Tai lygiai tas pats, kaip ir vaikas su jumis kalbėtų, tačiau jo mintys būtų kitur ir jūs jaustumėte, kad jis kalba tik tam, kad jūs nuo jo greičiau atsikabintumėte, o tada jis jau pasiners į savo stichiją. Bendravimas visada turi būti nuoširdus.

Jeigu jūsų bendravimas, nuo pat vaiko gimimo, buvo grindžiamas meilės ryšiu, Tėvo meilės virpesiais, tai jūsų nuoširdus ryšys su vaiku bus natūralus ir stiprus. Ir jūs bendrausite kaip lygiaverčiai partneriai, o ne kaip motina ar tėvas ir vaikas, kuris visada turi paklusti jūsų reikalavimams vien dėl to, kad yra vaikas. Toks savininkiškas požiūris

į vaiką, kaip į daiktą, gali pražudyti patį vaiką, nes jis visiškai nenumato vaiko laisvos valios ugdymo, savarankiškų sprendimų priėmimo, ir nepriklausomų veiksmų atlikimo. Toks vaiko auginimas, bet ne auklėjimas, apsiriboja vien tik jo materialių iškreiptų interesų tenkinimu ir tėvų reikalavimu rodyti už tokių sentimentalų vaiko charakterio žlugdymą dėkingumą. O kada vaikas auga, jo charakteris natūraliai ima pasireikšti naujais niuansais, ir jis pradės maištauti prieš jo laisvos valios varžymą, nes jis jau matys, kaip jo bendraamžiai gali savo laisvą valią ne tik pareikšti savo tėvams, bet ir ja naudotis už namų sienų. Dėl to tokioje šeimoje, kur vaikas buvo augintas be Tėvo meilės virpesių, vaiko maištas yra neišvengiamas, nebent jo laisva valia būtų visiškai pajungta tėvų valiai, o tai jau būtų visiškas Tėvo laisvos valios pažeidimas, ir anksčiau ar vėliau tokiems tėvams sukeltų didelių problemų šeimoje.

Dėl to, niekada nelaužykite savo mylimo vaiko laisvos valios, bet auklėkite jį Tėvo sūnumi ar dukra, ugdykite jo nesavanaudišką, altruistinį charakterį bendraudami su juo kaip lygus su lygiu, visą laiką leisdami reikštis Tėvo meilės virpesiams ir nuoširdumui, o ne savo siekiams ir tikslams. Ir toks bendravimas ir yra vaiko auklėjimas, kada tokio auklėjimo, kuris vargintų, nebelieka. Lieka tik dalinimasis savuoju patyrimu. Tačiau dalinimasis patyrimu ne vien tik žodžiais, kurių vaikas ir nesuprastų, bet savuoju gyvenimu, kuris turi būti toks, kad atsiduotumėte Tėvo vedimui iš vidaus, o vaikas ne tik jaustų kokiais Tėvo meilės virpesiais gyvena ir kvėpuoja, tiesiogine prasme, jo tėvai, bet vėliau pamatytų ir jūsų veiksmus gyvenime. Toks dalinimasis savo patyrimu labiau veikia vaiką negu sausi žodžiai. Lygiai taip, jeigu jūsų žodžiai ima skirtis nuo jūsų gyvenimo, tą jūsų vaikas labai greitai pastebės, jeigu dar jo charakteris nebuvo tiek stipriai iškreiptas nuo meilės ir tiesos kelio. Ir tada jūsų gražūs, bet neatitinkantys realių jūsų žingsnių gyvenime žodžiai labai greitai tarp vaiko ir jūsų pastatys šaltą nematomą sieną, kurios įveikti negalės jokie apeliavimai į sąžinę ar moralę. Toks vaikas gali pradėti maištauti prieš jūsų gyvenimo būdą nieko jums nesakydamas, o atlikdamas tokius veiksmus, kurie net ir jums, vienaip kalbant, kitaip darant, sukels šoką, nes net jūs šitaip nesielgiate žemai. Tačiau tokie jums baimę įvarantys vaiko veiksmai bus ne kas kita, kaip jūsų, vadinamojo, gero auklėjimo pasekmė. Todėl jūs turite išsąmoninti, kad pasidalinimas su savo vaiku savo patirtimi yra taip pat ir *jūsų kasdienis gyvenimas*. O jo paslėpti, jeigu jis prieštarauja jūsų sakomiems savo vaikui žodžiams, tiesiog neįmanoma. Jūs neturite manyti, kad vaikas jūsų gyvenimo nemato ir nesupranta. Jis jaučia jūsų virpesius, nes jis taip pat turi Tėvo dvasią, kuri ir jį veda lygiai taip, kaip ir jus. Ir jos vedimas gali būti net stipresnis jam, jeigu jis priešinasi tokiam vedimui mažiau, jeigu jūs iki tol kreipėte link gėrio,

link tiesos, link meilės, nors tik tuščiais žodžiais, be savo patvirtinančių šituos pačius žodžius realių žingsnių gyvenime. Ir toks vaikas jaučia daug daugiau, negu jaučiate jūs. Dėl to jūs ir pats nesuvoksite, iš kur jūsų vaikas žino ir jaučia, kad jūsų gyvenimas skiriasi nuo jūsų tariamų jam žodžių. Tačiau tokia dviprasmiška padėtis vaikui bus sunki našta, kaip surasti išėjimą iš tokio tėvų jam suteikto labirinto. Čia daug ką nulems jo aplinka už šeimos ribų.

Dėl to nerizikuokite savo vaikų ateitimi, net jų išlikimu, o patys, savo laisva valia, pasirinkite Tėvo meilės kelią, kuriame yra viena vienintelė Tiesa – savo vaiką auklėti Tėvo sūnumi ar dukra. Tik tokioje aplinkoje vaikas bus ugdomas trokštantis ieškoti dar didesnės tiesos, negu jis žino, eiti dar ryžtingiau negu ėjo iki šiol, būti visiškai laisvas nuo negyvų ir varžančių laisvą valią ritualų, siekti atkakliau negu iki šiol gilesnio Tėvo meilės patyrimo ir sugražinti ją Tėvui ir visai kūrinijai dar nuoširdžiau per Tėvo garbinimą ir tarnavimą savo sielos broliams ir seserims.

144. Organizmą žalojantis energijos švaistymas

Bendradarbiavimas kūrinijoje yra įvairių lygių. Kuo didesnis tvarinio dvasinis patyrimas, tuo gilesnis jo atsidavimas Tėvo reikalui, visos kūrinių šviesinimui ir tarnavimui Tėvui. Dėl to toks bendradarbiavimas gali būti tik laisva valia. Jūs turėtumėte žinoti, kad šitoje pačioje kūrinijoje yra daug įvairiausių būtybių, kurios laisvos valios neturi ir negali pasirinkti, kas joms būtų tolygu jūsų pasirinkimui tarp gėrio ir blogio, tarp Tėvo valios vykdymo ir nevykdymo, nes jos būtent ir buvo sukurtos tokios, kad atliktų tik tokias konkrečias funkcijas. Ypač tai susiję su energijos manipuliavimu įvairiuose kūrinių padaliniuose. Pati energija nesikeičia automatiškai, kada ją iš savęs per Rojų paskleidžia Tėvas. Energija kosmose įgauna įvairių formų transformaciją dėka gyvų būtybių, kurios veikia kaip tos energijos manipulatoriai. Tai ir Rojaus Jėgos Organizatoriai, ir Energijos Transformuotojai, ir Energijos Centrai, ir Energijos Reguluotojai, ir Fiziniai Kontrolieriai, ir dar kitos būtybės, kurių vienintelis veikimas per visą kūriniją atitinkamai moduluoti energetinius virpesius, kad jie būtų tinkamai pritaikomi atitinkamo kūrinių segmento poreikiams arba net atskiro individo poreikiams atitinkamoje aplinkoje. Ir jų visą laiką veikla, kas sekundę, yra susieta vien tiktai su energijos pateikimu, atitinkančiu tos kūrinių dalies poreikius, kurioje jie ir veikia. Ir tokia jų veikla jokių būdu nevargina. Ir ją visada jie vykdo tobulai, nes tam ir buvo sukurti. Jūs turite suvokti, kad per visą kūrinių egzistavimą niekada nebuvo nė akimirksniui sutrikdytas energijos nei tiekimas, nei jos

manipuliavimas. Ir toks veikimas ir ateityje bus tobulas ir nesutrikdytas per visą ateities amžinybę, ir kūriniškai toliau plečiantis. Tačiau vienintelis dalykas – tai energijos manipuliavimas, kuris visada yra tobulas net ir pačiose tolimiausiose nuo Rojaus kosmoso dalyse. Dėl to jūs turite būti tikri, kad niekada kūriniškai nepritrūks nei energijos, nei ją manipuluojančių būtybių kantrybės ir ištvermės manipuluoti energiją pagal poreikius, nes toks veikimas yra numatytas pagal Tėvo evoliucinį kūrinių plėtimo planą panaudojant visas tam sukurtas energijos manipuliavimo priemonės. Jūs taip pat turite suvokti, kad tokie energetiniai centrai neturi jokio personalo, nes patys yra pats tas personalas ir yra patys *protingi savaime*. Jų protas yra nepranokstamas, kas susiję su jų veikla. Dėl to tokių centrų veikla, ir patys centrai kaip būtybės, pranoksta jūsų suvokimo ribas. Tačiau jūs turite žinoti, kad Tėvas parūpino visai kūriniškai toki jos organizacijos modelį, kuris numato kiekvieną, net ir pačią menkiausią niuansą, kad kūrinių veikla nestokotų nieko tam, kad joje esantys laisvą valią turintys tvariniai galėtų vystytis iš pačios apačios, nuo pat žemutinės energetinės pakopos, materialių mirtingųjų, iki pat išstobulintų dvasių, pasiekusių amžinybę Rojuje ir savo kelyje vis labiau ir labiau galėtų atsiduoti Tėvo valios vykdymui nenukrypdami į šalutinius kelius, kurie blaškytų dėmesį nuo pagrindinio tikslo.

Kada jūs pradėdate žengimą į Amžinybės Centrą ir Šaltinį – Tėvą – tada jūs savo materialioje formoje, arba savo kūne, veikiate taip, kad tik pradėdate atskirti, kas gi yra toji Tėvo valia ir kaip ją derėtų vykdyti. Ir kuo labiau imate pajauti, kad jūsų viduje, ne materialiam energetiniame apvalkale, bet jūsų mąstyme, yra kažkokia vidinė jėga, kuri jums padeda nuspręsti, laisva valia, ne prievarta, kad Tėvo valia visada yra susijusi su meile, tiesa, ir gėriu, tada jūsų apsisprendimas vis tvirtėja ir jūs pradėdate vis geriau ir geriau atskirti, net ir sudėtingomis aplinkybėmis, kur yra Tėvo valios vykdymas, o kur ne. Tačiau net ir vykdydami Tėvo valią, darydami gerį kitiems, jūs turite patys pasirūpinti savo materialiu kūnu, pasirūpinti energetiniu jo pakrovimu, arba energijos atstatymu.

Kada jūs veikiate dienos metu, tarnaudami visai kūriniškai, tada jūs turite eikvoti energiją. Jeigu jūs veikiate prieš Tėvo valią, tai jūsų energijos iškrova dar daugiau padidėja. Todėl jūs turite savo energiją atstatyti tiek maistu, tiek miegu, ir net Tėvo garbinimu ir malda. Ir tam jūs turite paskirti ne tik laiko, pastangų, bet, iš esmės, ir visą savo gyvenimą. Nes be tokio energijos atstatymo jūs egzistuoti nebegalėtumėte. Todėl jūsų, iš esmės, visos pastangos ir yra nukreiptos vien tik į savosios energijos atstatymo priemones, ir visiškai užmirštate pačią Energijos Šaltinį – Tėvą. Jūsų visa energija yra

eikvojama tam, kad uždirbtumėte kuo daugiau pinigų, kuriuos paskirtumėte skanesniam maistui, geresniam būstui, didesniam kūno miegojimo komfortui, įvairesnei maisto gaminimo įrangai, įvairiems pobūviams stresui nuimti, kelionėms atostogaujant, vaistams ligai ištikus, sanatorijoms nuovargiui kamuojant. Visam tam jūs skirate savo gyvenimą. Juk tai ir sudaro jūsų iššvaistytos energijos atstatymo priemonės. Ir tam jūs pašvenčiate savo gyvenimą ir lygiai tą patį daryti mokote savo vaikus ir visą kartą.

O kada jūs gyvenate? Jūs visą laiką veikiate streso sąlygomis, kuris dar labiau eikvoja jūsų gyvybinę energiją. Tokiomis sąlygomis ne tik neįmanoma gyventi, bet ir jokių būdu neįmanoma net palaikyti ir tos gyvybinės energijos, kuri jums yra suteikiama iš aukščiau, pusiausvyrą. Kad ir kiek tam jūs paskirsite pinigų, laiko, pastangų, vis tiek energijos pusiausvyros neatstatysite, nes jūs tiesiog nemokate to daryti ir manote, kad už jus tą padarys miestuose stovintys puikiai įrengti namai, minkštose lovose patogus kūnui miegas, turtingas ir brangus maistas, prabangūs pobūviai, ir tolimos kelionės. Savo energetiniam balansui atstatyti kūnui reikia būtent kuo mažiau tokio apkrovimo, kurį jūs ir suteikiate mėgindami savo prarastą energiją atstatyti. Jūs negalite savo kūno prievartauti nuolat ir nejausti jokių neigiamų pasekmių. Dabartinis jūsų gyvenimo ir stilius, ir ritmas yra ne jums suteiktos gyvybinės energijos pusiausvyros atstatymas, bet jos papildomas ne eikvojimas, bet akivaizdus švaistymas. Ir tą skaudžią pasekmę jūs matote savo akimis, ligoninės perpildytos, žmonės nusiminę dėl savo gyvenimo aplinkos, nes aplinkui tiek daug neišspręstų problemų, tokių kaip nusikalstamumas, korupcija, prievarta, žmonių išnaudojimas, prasta ekologinė padėtis, jaunimo, šeimos, visuomenės, žmonijos krizė, bet nėra nė vieno siūlomo modelio, kuris realiai pasiūlytų sprendimo kelius visoms negerovėms šalinti. Jokie modeliai netinka – nei švediškas socializmas, nei amerikietiškas kapitalizmas, nei rusiškas komunizmas, nei globalizmas, nei sąjungos, nei imperijos, nei individuali izoliacija. Viskas statoma kaip kortų namelis, be jokio pagrindo. Dėl to jis ir griūna, nes visas jūsų dabartinis gyvenimas nenumato būdų, kaip atstatyti jūsų materialaus kūno švaistomą energijos pusiausvyrą.

145. Išmintingas energijos panaudojimas ir jos pusiausvyros atstatymas

Būdas yra vienintelis – įtikėjimas į Tėvą ir Jo paties suradimas savo viduje. Tada harmonizuosis kiekvieno iš jūsų ryšys ne tik su savo aukštesniuoju ir tikroju aš, bet taip pat ir su aplinka, su visa kūrinija, ir užsimegs gyvas ryšys su pačiu Tėvu. O tada pasikeis

požiūris į tai, kaip jums reikia ne atstatyti iššvaistytą energiją, bet kaip ją prasmingai eikvoti visumos labui, o jos atstatymo kelias yra pats paprasčiausias, ramus miegas ant kieto pagrindo ir paprastas maistas iš daržovių, vaisių, javų grūdų, žirnių, pupų, paprastas vanduo ir žolelių arbata. Tai labai pigus maistas ir jo nereikia daug. Ir svarbiausia, kad jūsų gyvensena pasikeis, o tai leis jums iš tikrųjų atsisakyti žalingų įpročių, kurie jums brangiai kainuoja ne tik energijos švaistymo požiūriu, bet ir finansų požiūriu. Jums neberekės mokėti už vaistus, nes nustosite sirgti. Neberekės važiuoti į sanatorijas, nes jūsų visas gyvenimas taps sanatorija. Jūs nebepatirsite streso ir depresijos, nerimo ir įtampos, o tuo pačiu nebeeikvosite visiškai tuščiai nei energijos, nei laiko.

Tačiau net ir esant tokioms sąlygoms jūs dar turėsite pasirinkti energijos atstatymo priemonėmis – maistu ir miegu. Bet tam skirsite vis mažiau laiko ir minčių. Ateis laikas, kada vis daugiau ir daugiau jūsų sielos brolių ir sesių palaikys gyvą ryšį su Tėvu, su manimi, kad jie galės savo energiją atstatyti tiesiai iš energetinių grandinių be jokio materialaus maisto. Tada tokių jūsų sielos brolių ir sesių gyvenimas bus dar labiau nukreiptas į Tėvo valios vykdymą per meilės ir gėrio skleidimą aplinkai. Jūs turite suvokti, kad su Tėvu yra viskas įmanoma realiai. Tai nėra fantazija ar neprieinama svajonė. Tai daugelio ateitis dar esant materialiu pavidalu.

Tačiau po prisikėlimo iš materialios mirties miego, kada Energijos Reguliotojų, Morontinės Energijos Prižiūrėtojų, ir kitų dvasinių būtybių bus jums parengtas naujas kūnas nebeturintis jums tiek daug kančios kėlusio materialaus pavidalo, tada jūsų energijos atstatymo priemonės taps tokios, kad jus vargins taip pat daug mažiau negu jus vargina dabartiniame jūsų gyvenime. Jūs maitinsitės tokiu maistu, kuris nebeturi materialaus pavidalo. Ir patį maistą jūs gausite visiškai parengtą Morontinės Energijos Prižiūrėtojų dispozicijoje veikiančių jų Pagalbininkų, kurių pagrindinė veiklos sfera Morontinės Energijos Prižiūrėtojų energijos manipuliavimą paversti prieinamą kiekvienos individualios sielos kūno-formos išėkvotos energijos atstatymui. Patiems jums tokiu maistu rūpintis neberekės. Jūsų visas dėmesys bus nukreiptas į savojo tikrojo aš pilnesnį atskleidimą ir tarnavimą, taip, kad jūsų tikrasis aš vis labiau ir giliau suvoktų savojo aš ryšį su Tėvu ir visa Jo šeima-kūrinija. Dėl to visi kiti antraeiliai dalykai, kurie neturi nieko bendro su savojo aš vystymu, kad jis vis labiau panašėtų į Tėvą, nėra užkraunami tvariniui. Tam yra kiti savo funkcijas atliekantys tvariniai.

Net ir dabartiniame savo pasaulyje, jūs nešvaistytumėte tiek energijos ir pastangų, jeigu gyventumėte kaip Tėvą atradusių savo viduje vaikų

darni žmonijos šeima. Vien tik dėl to, kad jūs šitaip negyvenate, tai jums ir atrodo, kad kiekvienas turi pats pasirūpinti savo aplinka ir maistu. Dėl to ir pradodate lenktyniauti vienas su kitu, o tada ir kenkti visokiais būdais, kad tik pralenktumėte vienas kitą. Jūsų gyvenimas yra iškreiptas ir vargingas egzistavimas nuolatinio nerimo ir streso sąlygomis, kurios savaime jau iš jūsų siurbia energiją, kuri numatyta jūsų tikrojo aš atskleidimui per meilės ir gėrio tarnavimą tiesoje su Tėvu. Tiek, kiek šito jūs nedarote, tiek jūs savo energiją švaistote tuščiai. Tai lygiai tas pats, kad jūsų mašina buksuotų vietoje ir išekvotų savo visą degalų atsargą, o nuo perkaitimo, dėl blogo aušinimo, dar perkaistų ir jos variklis. Degalų nebėra, variklis perkaito ir sugedo, o jūs taip ir nepajudėjote iš vietos. Toks yra jūsų dabartinis jus taip varginantis egzistavimas, kuris mums kelia tokį skausmą, kada mes matome, jog tereikia jums atsigręžti į savo vidų, atrasti Tėvą, ir pati giliausiai įklimpusi ir buksuojanti mašina bus per akimirka ištempta ant nuostabaus ir tvirto kelio.

Dėl to daugeliui iš jūsų, kurie būsite prikelti iš materialios mirties miego, energijos atstatymo priemonės, ir dar nereikalaujančios iš jūsų jokių asmeninių pastangų, atrodys jau kaip Rojus, kuriame nebegali būti nieko geriau, kada jūs vis labiau prisiminsite savo nuolatinę kovą šitame pasaulyje.

Kiekvienas aukštesnis jūsų savojo aš atsiskleidimo laiptelis numato ir jūsų sielos formos atitinkamą energetinį suderinimą ir dėl to jo energijos atstatymo formos irgi subtilės. Nors jūs ir turėsite maitintis morontiniu maistu, panašiai, kaip ir dabar, tačiau jūsų maisto pavidalas taip pat keisis ir vis labiau artės prie tokio, kad jo poreikis vis mažės, o intervalai tarp maitinimosi vis ilgės, tuo tarpu energijos kiekis vis didės, kol galų gale tapę amžinosiomis dvasiomis jūsų visas išekvotos per tarnavimą energijos atstatymas vyks nebe maisto dėka, bet tiesiogiai iš energetinių grandinių.

Kada tik jūs būsite pažadinti, morontinis maistas jums pasirodys labai gairus, kvapnus, ir energetiškai labai pakraunantis, kad savyje pajusite energijos antplūdį. Tačiau tai bus ne tik dėl paties maisto, bet taip pat ir dėl visiškai kitokio poilsio ir miego. Jo kokybė visiškai neprimins jūsų dabartinio miego, kaip ir trukmė bus daug mažesnė. Jeigu dabar jūs esate įpratę miegoti nakties metu po aštuonias valandas ar net kai kurie ir ilgiau, tai sielos pavidalu jau nuo pat pradžių jums užteks dvigubai trumpesnio laiko, tuo tarpu pats miego gilumas suteiks tokį energijos atstatymą, kuris daug kartų pranoks jūsų dabartinį neramų ir sapnų iškraipomą energijos atstatymą miego metu.

Su kiekviena nauja sielos morontinės formos pakopa intervalas tarp miego ilgės, kol galų gale tapę amžinosiomis dvasiomis jūs nebejausite jokio poreikio miegoti iš viso per visą amžinybę. Dabar tokios mintys jums nėra suvokiamos. Tačiau, kada ir jūs patys patirsite, kokia yra atgaiva ryšys su Tėvu ir tarnavimas, koks yra tobulas energijos atstatymas iš energijos grandinių, tada patys suvoksite, koks yra Tėvo tobulas sumanymas iš materialaus tvarinio, kuris be perstojo vien tik ir rūpinasi savosios iššvaistytos energijos atstatymu, kada iš viso netarnauja Kūrėjui, o veikia vien tik savo savanaudiškam aš, ir, per vidinę meilę, po materialaus kūno išėkvotos energijos ir patirtos mirties, tas pats aš vis tiek yra pažadinamas ir jam suteikiama aukštesnio energetinio virpesio forma, ir jis vis vystomas, vystantis vidiniam tos pačios formos gyventojui, vis labiau ir labiau atsiskleidžiant tam aš, kad jis net susilieja su Tėvo dvasia ir tampa viena asmenybe su paties Tėvo dalele, tampa net amžinąja dvasia, kaip amžinas yra ir pats Tėvas, tada jūsų susižavėjimas Tėvo evoliuciniu kūrinių vystymo planu dar labiau didės.

Tačiau net ir tai bus tik pradžia, nes Tėvas jus stebins, kaip ir visa kūrinių, per jūsų visą kelią į Rojų. Ir dėl to jūs nepaliausite žavėtis Jo fantazija ir originalumu. O tas susižavėjimas Tėvu, gimdys jūmyse dar didesnę troškimą atsiduoti Tėvui ir mylėti Jį dar labiau.

Ir pradžia tam galite padaryti jau šiandien ir būdami dar šitame pasaulyje.

146. Išmintis iš Tėvo suteikiama tam, kad žvelgtumėte toliau

Dar būdamas paauglys, kada buvau žmogiškuoju pavidalu jūsų pasaulyje, aš patyriau didelį nusivylimą, kada į mane kreipėsi Judėjos žydų delegacija, ragindama mane prisijungti prie nacionalinio judėjimo, kuris tuo metu formavosi ir turėjo tikslą parengti jaunimą tokiems veiksams, kurie baigtųsi išsivadavimu iš Romos imperijos pagonių priespaudos. Mano nusivylimas buvo susijęs su tuo gilesniu požiūriu ir suvokimu, kad bet koks išsivaduojamasis judėjimas buvo pasmerktas pralaimėjimui. Imperija buvo per daug galinga, kad ją būtų sugebėjusios įveikti nedidelės žydų jėgos. Ypač tokia imperija, kuri neturėjo gilesnės Dievo sampratos, dėl to jos valdžios nuostatos tikinčiųjų žydų atžvilgiu dar daugiau buvo neigiamos negu kitų imperijos netikinčių pakraščių atžvilgiu.

Ir man buvo labai skaudu, kad tokio žingsnio beprasmiškumo nesuvokė nei toji delegacija, kuri taip užsispyrusiai mane ragino prie jų prisijungti, nei tie žmonės, kurie ją atsiuntė pas mane, vien tik turėdami savo išskaičiavimus, kad patraukę mane į savo pusę, jie patrauks ir viso Nazareto ir jo apylinkių jaunimą, kuris didele dalimi

bendravo tarpusavyje ir mane gerai pažinojo. Man buvo skaudu viduje, kad suaugę žmonės, dėl savo trumparegiškumo, prisidengę patriotizmo šūkais, ima priešinti jaunos žmones ir nuteikti vienus prieš kitus. Ir man atsisakius prie nacionalistų prisijungti įvyko skilimas net mano paties giminėje. Ir iš esmės tik dėl žmogaus trumparegystės politikoje, vienas giminaitis gali atsidurti priešingoje kovos barikadų pusėje negu kitas. Ir mano atsisakymas paremti nacionalistus, suskaldė net viso Nazareto jaunimą. Tokio nusivylimo man dar nebuvo tekę patirti anksčiau. Aš visada buvau įpratęs visiems suteikti laisvą valią veikti, tačiau, kad ir kokia būtų kito žmogaus laisvos valios pasireiškimo išraiška, kad ir kaip nepritarčiau tokiam laisvos valios veiksmui, man niekada nekildavo noro, kad dėl to turėčiau jausti pyktį ar net susierzinimą tam žmogui.

O dabar tuoj pat pajutau, kaip tie, kurių viltys patraukti mane į savo pusę sužlugo, ėmė manęs neapkęsti, vadinti mane bailiu ir įvairiais užgaunančiais mane vardais. Tik ką buvę geri santykiai, akimirksniu, nutrūko, atšalo, susvetimėjo, nors aš niekuo nepasikeičiau, koks buvau prieš akimirka, toks ir likau po tos pačios akimirkos. Tik mano atsisakymas paklusti aktyvistams, pakeitė jų, o taip pat net ir kai kurių mano giminaičių, nuostatas mano atžvilgiu.

Šitą aš jums sakau dėl to, kad žinotumėte, jog išmintingesnis sprendimas ir to sprendimo vykdymas, nereiškia, kad jūs visada susilauksite pritarimo tokiam savo žingsniui iš visų. Jūs turite suvokti, kad žmonės yra nevienodai suprantantys ir giliai mąstantys. Dėl to, tie, kurie jūsų veiksmų nesuvoks ir jiems nepritaras, jie stengsis ir kitus savo aplinkos žmones nuteikti prieš jus. Ir tą darys nesiskaitydami su jokiais priemonėmis. Jus juodins, šmeiš, lies visoki įmanomą purvą, kad tik jūsų žengimą pirmyn sustabdytų. Jūs turite žinoti, kad tokioje dvasinės tamsos aplinkoje, kuri vyrauja dabar jūsų planetoje, lygiai taip, kokia ji vyravo ir mano laikais, kada buvau tarp jūsų, žmonės negali atleisti vieni kitiems ir labai greitai išsižeidžia. Tai grynai gyvulinis bruožas – valdyti jėga, nesvarbu, ar ji būtų fizinė jėga, politinė jėga, ar pinigų jėga. Bet dabar jus valdo ne išmintis ir atsidavimas Tėvui su meile ir gailestingumu tarnaujant vieni kitiems, o gyvulinis instinktas viešpatauti kitų atžvilgiu, pradedant kiekviena politine partija, kolektyvu, valstybe, ir baigiant, valstybių sąjunga ar bet kokia kita didesne struktūra.

Todėl jūs turite pasirengti, dvasiškai atsiduodami Tėvo vedimui iš vidaus ir Jo perteikiamai išminčiai, kad ja ir vadovautumėtės dėl to, kad galėtumėte ne tik atsilaikyti prieš jūsų būsimą puolimą iš įvairiausių pusių, net iš jūsų draugų pusės, bet ir dėl to, kad dar labiau sustiprintumėte savo įtikėjimą ir žingsnio tvirtumą savo dvasiniame kelyje.

Jūs turite žinoti, jog aš būdamas žmogiškuoju pavidalu, dar būdamas paauglys, žinojau, kad visus klausimus ir problemas galima išspręsti tik taikiai ir per įtikėjimą į Tėvą. Ir toks kelias yra suvokiamas tik tiems, kurie atsiduoda Tėvui ir tuo pačiu gauna Jo išmintingus mokymus, kurių dėka ir suvokiau, kad ir nacionalistinis judėjimas yra pasmerktas, kad jis atves tik į pralaimėjimą ir dideles kančias. Todėl gilesnis suvokimas leido man ir neprisidėti prie paties judėjimo, nors mano žingsnis ir suskaldė Nazareto jaunimą. Bet aš negalėjau pasielgti kitaip.

147. Šviesa patiria tamsos pasipriešinimą

Ir jums, taip pat, dvasiniame kelyje atsivers didesnis suvokimas ir tada matysite daug giliau visą aplinką. O dėl gilesnio matymo pradėsite elgtis nebe taip, kaip elgiasi aplinkiniai. Ir elgsitės šitaip ne dėl to, kad norėtumėte save išaukštinti ar paerzinti aplinkinius, bet dėl to, kad jums tokia gyvensena taps vienintelė natūrali, bet aplinkiniam ji bus nesuprantama ir dėl to kelianti jų susierzinimą. Juk ir jūs turite tokią pasakymą, kaip „balta varna.“ Ji lygiai tokia pati varna, tačiau vien dėl to, kad kitokia jos spalva, ji yra pastebima ir dėl to nemėgstama.

Tą jums sakau dabar, kad žinotumėte, jog šitame šviesos kelyje jūsų laukia ne tik palaima, bet ir pasipriešinimas tų, kurie visokiais būdais stengsis šitą pačią Tėvo teikiamą palaimą iš jūsų atimti ir grasins su jumis susidoroti, kad tik sugražintų jus į tokių, kaip jie varnų būrį, kuriame jūs turėtumėte būti pilka ir niekuo nuo kitų nesiskirianti varna.

Tėvas veda visus ir kiekvieną. Ir veda vienodai. Tik nevisi Jo vedimą pajunta. Bet pajutę, tikrai nebegali toliau gyventi taip, kaip gyveno. Jie nebenori gyventi tamsoje, kada, nors akimirksniai, pajuto šviesos ir laisvės nuo ritualinių suvaržymų skonį, kada patyrė paties Tėvo gyvą meilę, tikrai nebenori sugrįžti į buvusios įtampos ir neapibrėžtumo aplinką. Priešingai, jie nori tai aplinkai dalinti tai, ką patiria jie. Todėl toks šviesos dalinimas, ir dar su meile ir atsidavimu, ir pradeda erzinti kitus, kurie dar nėra patys pamilę ir atsidavę gėriui, kuriuos dar valdo gyvulinis ir žemasis savo aš. Todėl jūs turite žinoti, kad susidursite su tokia galinga pasipriešinimo banga proporcingai savo veiksmams. Kuo toliau žengsite dvasiniu keliu į gelmę, tuo labiau tolsite nuo tamsios aplinkos, tuo mažiau tamsi aplinka jus supras ir tuo labiau puls.

Tam, kad šitą jūsų puolimą galėtumėte sumažinti, jums būtinas gyvas ryšys su Tėvu, gyvas bendravimas ir pasikalbėjimas su Juo, kad gautumėte iš Tėvo pamokymus, kaip išmintingai pasielgti kiekvienoje situacijoje, kada jūsų protas gali padiktuoti tokius sprendimus, kai

jūsų aplinka dar labiau sukils prieš jus. Atsiminkit, kad Tėvas myli vienodai ir jus, atradusius Jį savo viduje, ir jus puolančius jūsų sielos brolius ir seses, kad ir kokie jie būtų aršūs ir pikti jūsų atžvilgiu. Dėl to, tik Tėvo patarimas padės jums kuo mažiau konfliktuoti su mažiau dvasiniu keliu į priekį pažengusiais. Po kurio laiko jūs ir patys pajausite šitiems pykstantiems savo broliams ir sesėms ir meilę, ir gailestingumą. Ir jūsų požiūris į juos pasikeis tiek, kad jūsų veiksmai švelnės ir kels mažesnę nepasitenkinimą jūsų sielos broliams ir sesėms.

Tai ir bus naujas jūsų patyrimas, kuris jums patvirtins, kad kitų pakeisti jūs negalite niekaip kitaip, tik savo meilės ir gailestingumo tarnavimu visiems vienodai. Jūs galite keisti tiesiogiai tik save patį, savo didesniu atsidavimu Tėvui. Tačiau aš irgi dariau būdamas žmogiškuoju pavidalu. Mano aplinka man buvo labai nepalanki ir mane stengėsi gniuždyti ir suspausti į tokius tradicijos ir ritualo rėmus, kurie man trukdė pajauti gyvą ryšį su gyvu Tėvu. Dėl to aš nesipriešinau tiems ritualams, bet išeidavau vienas pabendrauti su Tėvu savo žodžiais, savomis mintimis, taip, kaip man atrodė, galima bendrauti su gyvu savo žemiškuoju tėvu. Ir aš kalbėdavau su Juo kasdien ir labai daug. Ir tik po kurio laiko pradėjau patirti, kad mano mintys yra praplečiamos tiek, kad jčiau, jog tai visiškai nebe mano buvusios mintys, jog tai daug tyresnės ir skaistesnės mintys. O kada dar pajutau ir meilės bangas savyje, tada ir pradėjau suvokti, kad Tėvas man kalba.

Tėvas sako taip, kad Jį išgirstų kiekvienas šito nuoširdžiai trokštantis ir siekiantis. Ir būtent šitas ryšys su Tėvu keitė mane. Darė mane iš nutrūktgalvio vaikėzo į guvų, bet giliau žvelgiantį vaikinuką, kuris pradėjo pastebėti net ir tokius veiksmus, kurių dar neatliko mano aplinkos draugai, bet kuriuos atliks po akimirkos. Aš pradėjau jausti truputį į priekį. Ir tą pojūtį vystė ryšys su Tėvu, nes leido pažvelgti į žmonių veiksmus į priekį tik dėl to, kad pradėjau giliau matyti žmonių charakterio savybes. O giliau pažindamas žmogaus charakterį, jau gali matyti ir to žmogaus veiksmą, kurio jis dar neatliko, bet labai greitai atliks.

Šią patį patirsite ir jūs. Tik bendraukite su Tėvu, ir tada pamatysite tokį aplinkos giluminį paveikslą, kokio iki tol nematėte. Matysite tarsi žmogaus vidų. Matysite kito žmogaus vidų tiek, kad galėsite, nesuklydę, pasakyti, kada jis bijo, kada yra sunerimęs, kada yra įsitempęs, kada jaučia ramybę ir palaimą viduje. Ir tą matysite net neužkalbinę paties žmogaus, net tokio žmogaus, kurio niekada anksčiau nebuvote matę. Tokia giluminė žmonių charakterio išvalga, kurią suteikia ryšys su Tėvu, jums ir leis geriau bendrauti su aplinka, kuri nėra palanki jums. Tada daug geriau jausite, kiek tokioje

aplinkoje jŭs galite atverti ųiniŭ apie TĖvą, kiek jŭs galite bŭti iųgirstas ir suprastas toje tamsioje aplinkoje esanĉiŭ nuoųirdųiŭ ir ieųkanĉiŭ TĖvo ir Jo meilĖs ųmoniŭ.

Aplinka nĖra vienalytĖ. Tamsiame fone visada surasite ųviesos taųkeliŭ. ųtai tiems taųkeliams ir paųviesite savo spindulĖliu, kad negyvą ųviesos taųkelį iųjudintumĖte ių sastingio, kad jam parodytumĖte ieųkojimo kryptį į jo paties vidŭ. O kad galĖtumĖte greiĉiau uųmezgti tarpusavio ryųi, jums ir reikalingas gilesnis ir skvarbesnis to ųmogaus charakterio matymas. NĖra, net ir dvasiniame kelyje, vien tik pergaliŭ ir laimĖjimŭ.

Viena, ką jums, kiekvienam, TĖvas garantuoja, tai vis naują ir naują patyrimą ir palaimą. Tuo tarpu jums asmeniųkai vykdant TĖvo valią, jŭs negalĖsite paveikti kito valios niekaip kitaip, tik savo nuoųirdumu ir meilĖs veiksmu per tarnavimą. Taĉiau ne visada tas duos jums norimŭ vaisiŭ, nes kad ir kiek matytumĖte ųmogaus charakterį tuo metu, jŭs turite ųinoti, kad net ir tvirĉiausias, ryųtingiausias charakteris ųmogiųkuose reikaluose gali visiųkai iųskysti dieviųkuose reikaluose, ir ten, kur reikalingas ryųtas ir drąsa veiksmui, gali tapti bailus ir neveiklus, ir ten, kur reikia ųviesinti, ir labai tyliai vienam, save patį.

TodĖl nenusivilkite, kada su tokiu entuziazmu jŭsŭ besiklausantis ųmogus, ir jums atrodantis kaip tik toks, kuris taip pat galĖtŭ ryųtingai prisidĖti prie ųviesos savojo spindulio paskleidimo, netrukus pats susigŭų nuo tokios ųviesos ir atsitrauks į ten, kur ji nĖra tokia gyva ir jį akinanti, kur yra paprastesnis ritualas ir bendravimas jau gerai suprantamais bŭdais net ir su Dievu.

Dvasinis kelias yra vien tik laimĖjimŭ kelias kiekvienam juo ųengianĉiam tik *asmenine* prasme. Kad ir kokį skausmingą patyrimą jŭs sukaupte, vis tiek jis jus, kiekvieną asmeniųkai, *ugdo*. Ir tą jŭs turite labai giliai suvokti. Net nuo jŭsŭ nusigrĖųę jŭsŭ paĉiŭ draugai ar giminĖs, net patys artimiausi, jus *ugdo* ir jums suteikia galimybĖ įveikti vis naujas dvasiniŭ kalnŭ virųšunes. Dvasiniame kelyje pralaimĖjimŭ nebŭna. Yra vien tik patyrimo kaupimas. Ir nebŭtinai virųšunĖs įveikimą sudaro malonaus patyrimo kaupimas. IųdavystĖs patyrimas ir dar didesnis po jos atsidavimas dvasinei tarnystei – meilei ir gĖriui – taip pat yra dvasinĖs virųšunĖs įveikimas. Ir vienas ių prasmingiausiŭ, formuojant jus, kiekvieną, kaip iųtikimą TĖvo sŭnŭ ar dukrą.

Lengva tarnauti ten, kur tokiŭ iųtikimŭ TĖvo vaikŭ yra daug. Taĉiau reikalauja didelĖs iųtikimybĖs TĖvui tarnauti su meile ir gailestingumu ten, kur kiti tarnauti trukdo, ųmeiųia, juodina. Ir tarnauti tyliai vienam. Taĉiau dar sunkiau tarnauti dar atkakliau tada, kada jus

išduoda ir palieka, nusigręžia ir dar juodina jūsų buvę bendražygiai. Tai pati aukščiausia savojo aš augimo patikrinimo forma – ištikimybė.

148. Mąstymo virpesiai

Mano gyvenimas žmogiškuoju pavidalu buvo, ir yra, skirtas jums pademonstruoti, kad net ir žmogaus pavidalu Tėvo sūnus gali pasiekti pergalę prieš savo egoistinį ir žemesnįjį aš, kada žmogus užmezga dvasinį gyvą ryšį su Tėvu. Būtent Tėvo dvasia, kuri gyveno ir mano viduje, kaip ji gyvena ir jūsų viduje, vedė mane per visus sukrėtimus taip, kad aš nejučiau tokios baimės, kokią būčiau jautęs, jeigu nebūčiau palaikęs šito gyvo ryšio su Tėvu. Jūs turėtumėte suvokti, o vėliau ir patys patirti, kad toks gyvas ryšys su Tėvu pakeičia mirtingojo sampratą apie savo fizinį kūną, kaip apie vienintelį kūną savajam aš egzistuoti.

Kada šitoks suvokimas apima kiekvieną smegenų ląstelę, kada toks suvokimas visiškai įsigali smegenyse, o iš tikrųjų įgauna viso žmogiškojo mąstymo kamuolinį ir pilnavidurį pavidalą, tada žmogus suvokia, kad šito kūno pradimas visiškai nieko nereiškia pačiam vidiniam aš. Jis jau puikiai *žino, ne tik suvokia, kad po fizinio kūno mirties prisikėlimas bus*. Nors patyrimo dar nėra, tačiau žinojimas yra toks tvirtas, kad jis ribojasi su pačiu patyrimu.

Kada aš sakau, kad mąstymas įgauna kamuolinį ir pilnavidurį pavidalą, tai noriu jums pavaizduoti, kad pats mąstymo procesas yra kaip atitinkamas energetinis pavidalas, kuris apima banginius reiškinius, kuriuos sukelia smegenų veikla. Ir smegenų veikla yra ne ištisinė pulsuojanči linija, kaip ją fiksuoja jūsų materialūs prietaisai, bet turi projekcinį pavidalą. Jis panašus į kamuolinį debesį, kuris turi ne tik išorinį pavidalą, bet ir vidinį. Ir kuo aktyvesnis smegenų veikimas, tuo tankesnis kamuolinio debesies vidus, nes jame energetiniai virpesiai keičiasi tiek dažniu, tiek tankumu. O kiekvienas dažnis turi savo atspalvį ir dėl to jūsų mąstymas ir išreiškia įvairiaspalvį kamuolinį pilnavidurį debesį. Jeigu jūs pamatytumėte savo pačių smegenų energetinį veikimą, jis ir būtų panašus į pulsuojančių kamuolinį pilnavidurį debesį. Jeigu galėtumėte matyti tuos virpesius, tai pagal jų atspalvius jau pažintumėte žmogaus dvasinį lygį, nors su žmogumi nebūtumėte dar kalbėję. Dėl to kūrinijoje nuo labiau išvystyto matymo pasislėpti negali niekas. Todėl nebetenka prasmės ir pats minties slėpimas, kokį naudojate jūs čia, savo planetoje, kada pradodate meluoti vieni kitiems.

Melavimu jūs suardote visą savo mąstymo pilnavidurio debesies struktūrą. Jūs imate ją raižyti kaip peiliu, net patys nesusimąstydami,

kad šitaip kenkiate *sau*. Jūs sujaukiate savo visus energetinius virpesius smegenyse, o dėl tokio nedarnaus smegenų veikimo, šituos pažeistus impulsus smegenys pasiunčia absoliučiai visais nervų kanalais, ir į tuos pačius iškraipytus nervinius impulsus sureaguoja kiekviena ląstelė. Dėl to ji ima patirti stresą ir nebežino, kaip jai veikti toliau, nes ji nėra sukurta, kad veiktų streso sąlygomis. Tada įsijungia ląstelės gynybinė-apsauginė funkcija. Ji pradeda lėtinti savo veikimą, kad apsaugotų nuo padidinto iškreipto impulso ją pasiekusio gyvais nervų kanalais. Šitoji reakcija negali trukti ilgą laiką nepakeisdama pačios ląstelės, kuri numatyta, kad veiktų normaliomis sąlygomis. Dėl to, bet koks melas, sukuria papildomą stresą kiekvienai gyvai ląstelei, nors šito poveikio dar ilgai gali nepajausiti žmogus. Žmogaus organizmas, kaip visuma, yra per daug didžiulis, kad pajautų tą patį akimirksnį fizinį skausmą ir kurio nors organo pokyčius vos tik sumelavus.

Ląstelės tokią nenormalią reakciją pajunta savu lygiu, tuo tarpu visas organizmas pajaus po ilgo laiko, kada pačios ląstelės bus savo veiklą tiek pakeitusios, kad žmogaus organai nebegalės atlikti jiems numatytų funkcijų ir pradės sutrikti normali organizmo veikla. Tuomet pajaus ir žmogus, kada skausmas pradeda trukdyti jam normaliai gyventi.

Jūs tokį nenormalų organizmo veikimą pavadinate liga. Tačiau iš esmės, tai yra sutrikdytas jūsų smegenų mąstymo kamuolinis, įvairiaspalvis, pilnaviduris debesis. Kad surastumėte savo vadinamos ligos priežastį, jūs turite atidaryti savo mąstymo „kompiuterio“ programą ir pamėginti sureguliuoti ją taip, kaip yra numatęs jos normalų ir sklandų veikimą Programuotojas – Tėvas. Tada normaliai veiks ir visos jūsų organizmo atskiros į programos impulsus reaguojančios dalys.

O kad programa veiktų normaliai visą laiką, būtina jūsų kompiuterio smegenims – jūsų mąstymui – visą laiką laikytis Programuotojo – jūsų programos Sukūrėjo-Tėvo – nurodytų taisyklių: palaikyti gyvą ryšį su jūsų programos Šaltiniu, kad neįvyktų gedimų pačioje programoje jums mėginant nuo jos nukrypti ir net ją naikinti mėginant įvesti savus pataisymus.

Šitą aš jums sakau tam, kad susimąstytumėte, jog bet koks neigiamas žingsnis, kurį jūs žengiate sąmoningai, apmąstę, nesvarbu koks menkas jis pasirodytų jūsų akims, vis tiek turi poveikio jūsų pačių organizmui. Jūs jau pradėdate suvokti, kad net cigaretė, alkoholis, narkotikai turi neigiamos įtakos jūsų organizmui. Nors šitą neigiamą poveikį pajausite skausmo išraiška ne iš karto. Gali praeiti daug metų nuo pirmosios cigaretės ar kitokio išorinio stimulatoriaus. Tačiau bet koks rūkymas, narkotikų ar alkoholio vartojimas liudija, kad tokio

žmogaus smegenų veikla yra iškreipta ir jis nori tą iškreiptą programą atstatyti, nes jam ji kelia nepatogumą. Tačiau kaip atstatyti nežino, dėl to griebiasi šalutinių išorinių priemonių – cigaretės, alkoholio, narkotikų – ar pasireiškiančių kitomis vidinėmis priemonėmis, tokiomis, kaip agresija kitų atžvilgiu, pyktis net be matomos ir akivaizdžios priežasties, kerštas, ir panašios neigiamos emocijos. Visa tai kuriam laikui apramina iškreiptą mąstymą, tačiau šituos pačius gyvus neuronų pernešamus iškreiptus smegenų mąstymo programos impulsus kiekviena gyva ląstelė pajunta. Ir lygiai taip ginasi, kaip ginasi puolamas nekaltai žmogus. Jis susigūžia ir laukia, kol toks puolimas praeis. Jeigu žmogus taip pat nėra panašaus mąstymo, kaip ir puolantysis. Panašaus mąstymo žmogus akimirksniu reaguoja į agresiją dar didesne agresija. Ir jo ląstelės taip pat reaguoja susitraukdamos. Jos nėra pačios agresyvios. Tačiau gyvulinės smegenys ir gyvulinis mąstymas vis tiek siunčia agresyvius impulsus ir viso organizmo ląsteles tiesiogine prasme išprievartauja, kad jos pradėtų veikti ekstremaliu režimu. Toks ekstremalus režimas išsekina ląstelę, kad ji negali veikti prievartos ir streso sąlygomis ilgą laiką. Dėl to, jos veikimą gali dar šiek tiek pratęsti narkotizuota aplinka, kada smegenys ne tik nebesuvokia savo siunčiamų nervinių-energetinių signalų ląstelėms, bet ir pačios ląstelės, panaudodamos paskutinius resursus, padaro viską, kad tik smegenų pasiųstus signalus įvykdytų, kiek dar turi savyje sukauptos energijos. Tačiau jos negali padaryti daugiau negu gali. Dėl to ištinka mirtis nuo narkotikų perdozavimo, nuo per didelio alkoholio kiekio, nuo per daug intensyvaus rūkymo, nuo per didelio streso.

Kada tokie smegenų impulsų iškraipymai yra sukeliama ne taip intensyviai, tada per ilgą laiką sutrinka įvairių organų normalus veikimas, nors ląstelių lygiu toks prievartavimas buvo pajaustas nuo pirmos cigaretės ar nuo pirmos taurelės alkoholio. Nepaisant to, kad žmogus ir toliau gyvena, net ir nejausdamas didelio skausmo, tačiau jo smegenų veikla yra transformuota ir užsiima visiškai ne tuo, kam jos ir yra skirtos.

149. Žmogui smegenys suteiktos tam, kad jis augtų, o ne degraduotų

Žmogui smegenys yra skirtos ne tam, kad save žalotų ir sukeltų sau skausmą, o tuo pačiu taptų didžiule problema aplinkiniams. Žmogaus smegenys yra vienintelės iš visų planetoje egzistuojančių gyvų tvarinių smegenų, kurios yra numatytos tam, kad save vystytų į aukštesnį lygį. Joks planetos gyvūnas šito padaryti negali. Jokia beždžionė, joks dramblys, krokodilas ar liūtas negali savojo egzistavimo pabaigoje

palikti geresnio gyvenimo savo palikuonims. Tą padaryti turi tik žmogus. Nes jo smegenys yra vienintelės tarp visų materialių planetos tvarinių kūrybingos. Jos suvokia kūrybos procesą ir prasnę. Lygiai taip jos suvokia ir griovimo pasekmes. Dėl to vien tik žmogus gali nugyventi visiškai nepanašų gyvenimą į visų kitų gyvūnų gyvenimą tuo, kad paliktų geresnę aplinką kitoms kartoms gyventi, kad jos šita kūrybą tęstų ir dar kitoms kartoms paliktų dar geresnę aplinką.

O tam, kad šitaip vystytųsi jūsų gyvenimo aplinka, būtina, kad jūsų mąstymo kamuolinis debesis visą laiką intensyvėtų aukšto dažnio virpesiais, kad jie vis tankėtų šitame mąstymo debesyje, jog galų gale jie išviešpatautų iki galo. Tik tada jūsų smegenys siųs vien tik tokius skaidrius be jokio streso impulsus, kad kiekviena ląstelė ir gaus tokia savo veiklos aplinką, kuri neturės jokių stresų, jokio pašalinio poveikio, kuris dabar ją taip nualina ir prievartauja. Tada, visa smegenų veikla dirbs harmoningai ir be jokių dirbtinės įtampos dirgiklių, kurie dabar jūsų suvokimu vadinami priešingai, įtampos sumažintojais.

Bet kokia narkotizuojanti priemonė – tabakas, alkoholis, narkotikai, cheminiai dopingo preparatai – yra ne įtampos atpalaidavimo priemonė, bet priešingai, papildomas stresas tiek smegenims, tiek kiekvienai fizinio kūno ląstelei.

Pavartoję tokias dirbtinas priemones jūs apsiraminate ne dėl to, kad nuėmėte stresą, bet dėl to, kad apsvaiginote smegenis, ir jos nebegali normaliai reaguoti į aplinką, kad reikiamu metu įjungtų apsaugos priemones ir jūs tiesiog nustotumėte dirbę, o imtumėte ilsėtis, arba, jeigu tai streso akimirkos, pradėtumėte bendrauti su Tėvu, kad tos akimirkos įtampą Jis nuimtų nuo jūsų, tiesiog kaip dulkių siurblys susiurbia visus nešvarumus, taip Tėvas iš jūsų smegenų susiurbia joms per sunkų stresą.

Tuo tarpu, kada jūsų smegenys yra apsvaigusios ir nebegali suvokti ir realiai įvertinti visos aplinkos ir jos poveikio, jos ir toliau tęsia sau pačioms, ir visam organizmui, kenksmingą veiklą, tuo pačiu prievartaudamos tiek save, tiek ir visą organizmą, kurį jos ir valdo. Ir vien tik dėl to, kada situacija praeina, jūs jaučiate išsekimą, blogą nuotaiką, ir net fizinius skausmus, nes jūs fiziškai prievartavote patys save. Ir labai dažnai jūs imate patys sau priekaištauti, kad elgiatės neprotingai. Ir save nuraminiate, kad ir kiti taip pat elgiasi, dėl to toks elgesys yra normalus.

Save nuraminti jūs galite sugalvoti labai daug įvairių neišmintingų paaiškinimų, tačiau nuo to organizmo reakcija nepasikeis. Jeigu jį ir toliau šitokiais būdais prievartausite, tai vis tiek įvyks nepageidautinos pasekmės. Ir jus liga, ar net mirtis, ištiks net ir tokiu metu, kada

normaliai gyvendami jūs būtumėte pačiame jėgų sužydėjime ir prisidėtumėte prie geresnių aplinkos sąlygų kūrimo ateinančioms kartoms, šviesindami tiek save, o savo kasdieniu gyvenimu, tiek ir kitus.

Jūs, būdami patys protingiausi tvariniai tarp visų jums matomų gyvūnų šioje planetoje, savo elgesiu neprilygstate tiems patiems gyvūnams, kurie nėra tokie protingi, kaip jūs. Jūs patys žudote save, savo vaikus, ateinančias kartas, kitus gyvūnus, gamtą. Jūsų dabartinis gyvenimo būdas yra sukonzentruotas vien tik į išorinius dirgiklius ir nusiramavimo ieškojimą vien tik per juos. Jūs turite visiškai pakeisti savo mąstymo kamuolinį debesį, pripildydami jį Kūrėjo kūrybinės meilės virpesių nudažytu ir tik jų prisigėrusiu mąstymu.

Kūrėjas jums suteikė laisvę mąstyti ir rinktis. Bet tuo pačiu Jis davė ir laisvę pasirinkti Jo skleidžiamą *išmintį*, kurią jūs galite gauti iš Jo paties, per Jo dvasią, Minties Derintoją, kuri ir gyvena šitame įvairiaspalviame jūsų mąstymo debesyje.

Tėvo dvasia ir veikia jus per šią mąstymo debesį. Ji nori, kad jūs vis labiau ir labiau pripildytumėte savo mąstymo debesį jos siunčiamais iš Tėvo meilės aukšto dažnio virpesiais, mintimis, kurios sėja meilės sėklą, grožio ir gėrio sėklą. Tuo pačiu šitos mintys vis labiau pasireikš ir tokiais pat šviesiais darbais, kada tik pradės ryškiau atsispindėti mąstymo debesyje.

Štai tada jūs pajausite, kad norite vien tik gerų ir gražių minčių, kurios pačios savaimė ramina, nes jos *visos* yra iš Kūrėjo. Ir kada tik pajausite visu savo mąstymo debesimi, kad jis yra pripildęs Jo minčių ir siekių, tada ir pradėsite veikti taip, kaip veda jus, kiekviena, Tėvas. Jis veda jus per šio mąstymo debesies pripildymą savo virpesiais, kuriuos ima jausti jūsų gimstanti siela. Ir ji nebenori jokių išorinių dirgiklių, o trokšta vis didesnio ir glaudesnio susilieimo su Kūrėjo dvasia, vis labiau ir labiau pripildančia žmogaus mąstymą savo virpesiais per vis didesnę ir didesnę sielos atsivėrimą.

Mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs susipažinę su juo, galėtumėte pasirinkti, ar toliau tęsti savo trumparegišką gyvenseną, ar vadovaujantis mano mokymo kryptimi žengti į savojo aš giluminio atskleidimo šviesą kiekvieno iš jūsų konkrečiomis sąlygomis su kiekvieno iš jūsų savita aplinka, bet visur ir visada pasitikint ir pasikliaujant Tėvu. Tik tada jūs suvoksite, kad jūsų gyvenimas įgavo prasmę ir jūsų nebegąsdins tokia mintis, kad jūs niekam nebereikalingi, kad jūsų niekas nesupranta ir jūs likote vienišas.

Kad šitaip nebūtų, jūsų laukia nuostabus kelias per savo aukštesniojo aš atskleidimą ir pažinimą. Be šito jūs esate pasmerkti didžiuliam kentėjimui ir nuolatiniam nusivylimui, kadangi gyvenimo vingiai vystysis ne taip, kaip norėtų juos pasukti savo naudai jūsų žemasis ir gyvulinis aš. Dėl to jam ir kils nuolatinis skausmas ir vargas, nes ir kitų savo žemasis gyvulinis aš sieks lygiai to paties, kaip ir jūsų – gyvenimą pritaikyti ir modeliuoti prie savojo aš. Įsivaizduokite, kiek turi būti gyvenimo modelių, kurie vienas į kitą žiūrėtų vien tik savo požiūriu, visiškai neatsižvelgdami į kitų požiūrį ir mąstymą.

Todėl jūs ir turite pradėti keisti savo asmeninį gyvenimą nuo savo aukštesniojo, dieviškojo, aš atskleidimo. Ir kada šitą padarysite, tik tada galėsite padėti tą patį padaryti ir kitiems, perteikdami tokius mokymus, kaip dabar aš perteikiu jums. Ir kada jūs pradėsite realiai patirti Tėvą savo viduje, kada pradėsite su Juo bendrauti, tada pajausite nenumaldomą troškimą padaryti lygiai taip ne tik savo namuose, savo šeimoje, savo draugų aplinkoje, bet ir ten, kur dirbate, su kuo bendraujate.

Ir tie iš jūsų, kurie dirbate mokytojais ar auklėtojais, dėstytojais ar politikais, lygiai taip pat pajausite nenumaldomą troškimą savo patyrimus, su savo pačių požiūriu, dalinti aplinkai, ypač vaikams, ir visomis jėgomis sieksite, kad jūsų meilės kupina veikla tiesiog trykštų iš jūsų, tuo pačiu pakeisdama visą ikitolinę ne tik jūsų veiklą, bet ir jūsų aplinkos požiūrį į šitą pačią veiklą. Jūsų bendravimas su mažyiais vaikais, su mokiniais, su studentais įgaus visiškai kitokių atspalvių, kurių iki tol nebuvo matęs niekas. Ir tą akimirksniu pajaus ir mažyliai vaikai, ir mokiniai, ir studentai. Jie pajaus savo aukštesniuoju aš, pajaus jūsų skleidžiamus meilės virpesius ir pradės atsakyti jums tuo pačiu. Net šito sąmoningai ir nesuvokdami.

Žinokite, kad meilės virpesiai yra patys skvarbiausi, jog net ir pats žiauriausias nusikaltėlis, pats to sau nesuvokdamas ir nepripažindamas, vis tiek nori, kad jį mylėtų, kad jam būtų gera. Nors tą meilę ir gerį jis suvokia tik pačia žemiausia forma, fizine malonumo forma. Tačiau ir jo siela trokšta to paties, ko trokšta ir jūsų siela – Tėvo meilės virpesių ir palaimos, gėrio ir ramybės.

Dėl to, patys atsivėrę Tėvui, atradę Jį savo viduje, jūs nebebijosite žengti tokių žingsnių savo darbe, nors dar prieš akimirką tokie pasiūlymai žengti ta pačia meilės ir gėrio kryptimi, jūsų žemą gyvulinį aš gąsdino. Todėl jis gūžėsi ir atsikalbinėjo nuo tokių praktinių žingsnių. O dabar drąsiai ir ryžtingai tą daro matant visiems. Ir kitiems tai yra tiek pagalbą suteikiantis, tiek baimę keliantis žingsnis. Tiems, kurie jau patys labai arti tokio savo aukštesniojo aš atskleidimo, toks žingsnis yra ir jų sąmoninių siekių eiti tokiu tiesos

keliu sustiprinimas ir patvirtinimas. Kitus, kurie dar gyvena vien tik savo žemojo aš virpesių aplinkoje, toks žingsnis gąsdina ir baugina, kad tik nereikėtų žingsnio žengti ir jiems, ir dar visų akivaizdoje.

Tačiau, nepriklausomai nuo aplinkybių, jūsų aukštesniojo aš pergalė prieš jūsų žemesnįjį aš yra nulemta Tėvo. Jis jums, kiekvienam, parengė savosios pergalės aukštesniojo aš prieš žemesnįjį aš kelią ir programą. Dėl to jūs galite būti tikri, kad jau nors kiek atsivėrusi jūsų siela, tikrai įveiks savo menkesniąją ir materialią pusę, jūsų savanaudišką aš, jeigu tik vis labiau ir labiau remsis į Tėvą. O kad toks atsirėmimas įvyktų kuo ankstesniame amžiuje, jūs turite drąsiai ir ryžtingai keisti visą savo mąstymą ir visos švietimo sistemos veikimą.

Tačiau, kokia švietimo sistema jums tiktų geriausiai dabartinėmis jūsų sąlygomis, spręsite jūs patys. Čia aš jums negaliu pasiūlyti jokių konkrečių receptų. Tačiau patys atradę Tėvą savo viduje, jūs jau atrasite ir tuos konkrečius kelius, kaip gi keisti švietimo sistemą iš dabartinės scholastinės, vien tik informacijos kimšimo, ir išskirtinai nukreiptos į savo žemojo aš interesų patenkinimą per visą dabartinio kūno gyvenimo laikotarpį, į gyvo bendradarbiavimo ir bendravimo švietimo sistemą, kurioje vyrautų Tėvas, kaip dvasinis pagrindas ir visų tarpusavio jungiamoji grandis, suvienijanti visus į brolišką šeimą. Tik toks švietimo sistemos transformavimas suteiks jai *prasmingumą*. Ir tik tada vaikai nuo pat mažens mokysis broliško bendravimo ir tarnavimo, o mokykloje žinias kaups ne kaip materialius produktus į savo sandėlį, kad būtų materialiai turtingesni, bet kad jas galėtų pritaikyti visumos labui, atsižvelgdami į savo sielos polinkį ir sugebėjimą pajauti Tėvo vedimą iš vidaus. O universitete studijuos tik tie, kurie jaus poreikį tokias studijas tęsti, kad įgytų dar didesnę kvalifikaciją savo sukauptoms žinioms pritaikyti visumos labui. Ir profesijas tokioje visuomenėje jauni žmonės rinksis ne vaikydamiesi išorinių madų ir populiarumo, bet vedami sielos balso.

Visų, kiekvieno, tarnavimas bus vertinamas, kaip pats nuostabiausias indėlis į visuomenės vystymą ir savojo aš atskleidimą visumos labui. Todėl populiarių ar prestižinių profesijų tiesiog neliks. Bus toks pat požiūris, kaip ir dabar mylinčioje gausioje šeimoje, kur brolis ar sesuo myli savo brolių ar seserį nepriklausomai nuo užimamų pareigų ar neprestižinės profesijos. Ir myli iš širdies. Ir šnekasi jie kaip lygus su lygiu, o savo darbą vertina kaip šeimos indėlį. Kiekvienas džiaugiasi kito dorumu ir rūpestingu požiūriu į darbą, nesvarbu kokį darbą – prestižinį ar neprestižinį, žmogaus požiūriu – dirbtų.

150. Padėkite sau

Dėl to jūs vis labiau turite susimąstyti, kad aš prieš du tūkstančius metų pradėjęs skelbti gerąją naujieną – Dievo Tėvystę, žmonių brolystę – šiandien savo mokymą tęsiu. Ir lygiai taip, kaip tada, vėl tvirtinu, kad ateis toji karta, kuri daugiau suvoks mano evangeliją. Ir bus toji karta, kuri joje gyvens. O kad tai įvyktų, kreipiuosi paramos į jus – padėkite *patys sau, atsigrežkite į Tėvą, esantį jūsų pačių viduje, ir atradę Jį, patirsite gyvenimo prasmę*. O tada jūsų gyvensena pasikeis į Tėvo šeimos nario gyvenseną. Ir tik tada jūs galėsite dalintis savojo patyrimu su kitais savo sielos broliais ir sesėmis ir mokyti juos gyvenimo su Tėvu, ir brolystės tarp žmonių. Ir savo gyvensena jūs padėsite man, kaip ir Tėvui, priartinti tą akimirką, kada visa žmonija gyvens mano atnešta prieš du tūkstančius metų evangelija.

Kada aš lankiausi su nuostabiausia savo misija žmogiškuoju pavidalu, kada buvau pakrikštytas Jordano upėje, tada aš jau žinojau, kad mano misija baigsis tragiškai. Aš žinojau, kad mano kūno laukia siaubinga mirtis. Lygiai taip pat žinojau, kad aš visiškai nedarysiu nieko, kad jos išvengčiau, nors turėjau visas galias padaryti taip, kad ne tik aš, bet ir mano sielos broliai, kabantys ant kitų dviejų kryžių, nuliptų nuo šitų siaubingų barbarų sugalvotų fizinio kūno žudymo priemonių, kurias dar baisiau panaudojo net ir mano vardu prisidengusi katalikiškoji inkvizicija. Aš galėjau sukelti tokią audrą džiūgavimo ir pasigėrėjimo Tėvu šūkšnių, kokios dar nebuvo mano žemiškajame kalyje, tokiu paprastu savo minties virptelėjimu, kad aš šito noriu.

Tačiau tai būtų buvęs tik trumpalaikis reginys akims ir džiugesys protui. O vėliau nepažadinta siela būtų dar labiau užspausta žmogaus savanaudiško ir žemo aš proto ir dar daugiau reikalautų naujų įrodymų ir nepaprastų reginių. Ir šito nesulaukdami, tokie žmonės ne tik nusigrežtų nuo manęs, nuo Tėvo, bet ir vėl mane pakabintų ant to paties kryžiaus. Nepažadinta siela, negali atpažinti Tėvo tylaus kalbėjimo per žmogaus aukštesnįjį aš. Todėl savanaudiškam žmogaus protui būtini išoriniai, ir kuo stipresni, kuo aštresni reginiai, kuriais jis galėtų žavėtis ir tik jais galėtų sau patvirtinti kokius nors išgirstus teiginius. Tačiau toks tikėjimas nėra Tėvo siunčiamas sielos *itikėjimas*. Tik sielos itikėjimas yra gyvas. Tik jis gali sielai patvirtinti, kad ji neklysta, be jokių išorinių ženklų, be jokių minios susižavėjimą sukeliančių nepaprastų darbų.

Todėl jūs galite daug prisidėti prie mano gyvos evangelijos išplitimo žmonių širdyse, kad jie irgi pajautų jos veiksmingumą, lygiai taip, kaip ir jūs pajusite, jeigu laikysitės mano dvasinio mokymo. Ir kada tik šitokiu mano mokymu vadovaudamiesi atrasite Tėvą savyje,

nelaikykite Jo vien tik sau, dalinkitės savo patyrimu su visais, kurie šito nori nuoširdžiai. Tačiau, jeigu dirbate su mažyiais vaikais, tai skleiskite jiems Tėvo meilę ne tik virpesiais, kuriuos jie labai gerai jaučia, bet taip pat ir paprastu jiems suprantamu žodžiu. Jūs pripildote ne tik jų širdes meilės virpesiais, bet taip pat ir jų aukštesniajam aš leidžiate vystytis jau nuo pat mažens, nesuteikdami galimybių išvirtinti jų žemam ir savanaudiškam aš.

Ateis laikas, kada jų pakylėtas ir šviesusis, o tuo pačiu tikrasis aš, įsigalės savo žemojo aš atžvilgiu, šiam taip ir nespėjus įleisti gilių šaknų ir nustelbti savo tikrąjį ir nesavanaudišką dieviškąjį aš. Ir tai bus jūsų indėlis į manosios evangelijos skleidimą.

Ir jūsų darbas neliks nepastebėtas ir neatsitiks taip, kad jūs būtumėte neįvertinti. Jus įvertins ir jūsų angelai serafimai, kurie jus lydi visada ir globoja jus, kaip ir jūs globojate kitus, ir net dar daugiau. Tą pastebėsiu ir aš. Tą pastebės ir Tėvas. Ir visa jūsų gera veikla brandins ir jūsų charakterį, kad pasirengtumėte dar didesnei meilės ir gėrio veiklai. Todėl būkite ramūs ir tikri, kad kiekvienas jūsų geras darbas iš širdies nelieka nepastebėtas ir neįvertintas. Aš jus mokiau prieš du tūkstančius metų, kad nekrautumėte turtų žemėje, kur juos gali pavogti, o krautumėte juos danguje, kur jų negali nei pavogti, nei kandis sunaikinti. Jūsų geri darbai ir yra jūsų tikrieji dangaus turtais, kurie nepradings *niekada*. Ir kada jūs pakilsite pas mane po savojo prisikėlimo, tada jūs ir patys pamatysite, kad visi jūsų geri darbai išliko, ir juos visus jums parodys. Tada pamatysite, kiekvienas, daug ar ne padirbėjote per savo gyvenimą. Ir patys pamatysite, ar turtingi esate po šitokio gyvenimo.

151. Jūsų indėlis Tėvo banke

Mano pasakymai apie turta turi ir tiesioginę prasmę – kraukite turta gerais darbais. Tai didingesnis ir vienintelis turtas, kuris išlieka per visą amžinybę, nes jis yra Tėvo saugomas. Ir visą laiką už jį mokami dideli procentai, kokių nemoka joks žemiškasis bankas, nes šie procentai yra ne kas kita, kaip jūsų pačių charakterio augimas ir grūdinimas. Todėl jūs turite žinoti, kad Tėvo bankas nebankrutuoja niekada, kad savo turta laikydami Jo banke jūs galite būti ramūs, kad jūsų niekada neapgaus.

Jūsų vidinis itikėjimas į Tėvą ir pasitikėjimas Tėvu yra jūsų pačių indėlio knygelė, kurios pagalba galite pasitikrinti, pasikalbėdami su Tėvu apie savo turto dydį Tėvo banke. O jūsų asmeninio charakterio pasikeitimai ir liudija, jums ir kitiems, kokie jums mokami procentai už Tėvo banke laikomą jūsų gerų darbų turta. Dar daugiau, Tėvo bankas nenaudoja jūsų turto niekam kitam, tik turtinti jus pačius

asmeniškai, o kūrinią turtėja tik tiek, kiek kiekvienas iš jūsų įnešate gerų darbų indėlių į Tėvo banką.

Tad, jeigu jūs savo gerus darbus investuosite į mažus vaikus, į mokinius, į studentus, tai ne tik didinsite savo indėlį Tėvo banke, bet tuo pačiu turtinsite ir kūrinią, o tuo pačiu lengvinsite kelią kitoms kartoms atidaryti sąskaitą tame pačiame Tėvo banke. Būtent tik Tėvo bankas neturi savanaudiško pelno motyvo ir viską atiduoda indėlininkams su kaupiu.

Būtent toks motyvas yra vienintelis pagarbos vertas motyvas transformuoti net ir jūsų pačių dabartinių žemiškųjų bankų veiklą, paverčiant ją ne vien tik savanaudiško pelno siekimu, ir dar nulupant devynis kailius nuo žmogaus, ypač nuo vargšo, bet pakreipti jų veiklą visos visumos labui. Ir tokia veikla taptų prasminga, o ne kenksminga, kokia ji yra dabar.

Šiandieninė jūsų bankų veikla yra žalinga jums patiems, tik šito jūs dar negalite suvokti. Dabartiniai pasaulio bankai daro viską, kad tik galėtų pasiekti kuo didesnę pelną, kuris ir taip jau yra milžiniškas. Tačiau jūs patys skatinate ir džiaugiatės, kad pelnas auga kiekvieni metai. Tai ne tik nelogiška, bet ir skatina žmonių visuomeninę nelygybę, kur vieni, turėdami gausybę pinigų, gali sau leisti bet ką, ko tik užsigeidžia, kiti gi yra palikti be pragyvenimo šaltinio.

Iš karto negalima pakeisti ekonomikos iš orientuotos į pelną į orientuotą į tarnavimą *bendradarbiaujant*. Tačiau jau šiandien bankai gali šitą politiką pradėti įgyvendinti savo pelno vieną pusę paskirdami visuomenės vystymui šeimos ir švietimo srityse.

Šeimos ir švietimo sritys yra svarbiausios visuomenei vystantis. Tik šeimos ir švietimo dėka jūs galite išlavinti dorus ir nekorumpuotus politikus, kurie nustato visos valstybės judėjimo kryptį visose sferose. Dėl to jūs turite suvokti, kad investuodami į šeimos moralę ir dorą, į švietimo sistemos keitimą nuo scholastinės į gyvą tarpusavio bendravimo šeimą, pagrįstą meile, jūs investuojate į Tėvo banką. Ir būkite tikri, kad atėjus laikui savo indėlį atsiimti, kada jums reikės šitą pasaulį palikti, jūs džiaugsitės, kad jį laikėte Tėvo banke. Ir toliau savo sutartį norėsite pratęsti po priskėlimo, nes igtas patyrimas šitame pasaulyje nepradings. Dėl to tas įtikėjimas, kurį būsite patyrę šitame pasaulyje, taip pat nepradings niekur. Būtent jis ir suteiks jums tą didžiulį norą ir toliau kaupti savo turtą ir patikėti jį Tėvo bankui.

Kuo didesnis įtikėjimas, tuo didesnis pasitikėjimas. Ir vienas, ir kitas prisideda prie abipusio ir ilgalaikio bendradarbiavimo. Tėvas jums pasitiki ir dėl to net savo paties dalelę yra padovanojęs kiekvienam iš

jūsų. Todėl jis ir siekia, kad pasitikėtumėte Juo ir jūs, kad savo turta patikėtumėte Jo bankui.

Tuo pačiu principu turi dirbti ir jūsų bankai. Žmogus patiki savo santaupas bankui, pasitikėdamas juo, dėl to ir bankas turi rodyti pasitikėjimą žmogumi, o ne lupti visą odą mokesčiais ir mažomis palūkanomis. Tai vienpusė judėjimo kryptis. Tėvo banko judėjimas yra indėlininko labui ir visumos labui, jūsų bankų judėjimo kryptis yra vien tik bankų labui. Tad ateina laikas, kada bankai turi pertvarkyti savo politiką ir nukreipti ją į indėlininko pusę bei visumos labui. O tą jie padaryti galės tik tada, kai bankininkai atras Tėvą savo viduje ir patys atidarys savo gerų darbų indėlį Tėvo banke. Ir ne anksčiau.

Štai, ir vėl, čia daug kas priklauso nuo kiekvieno iš jūsų asmeninio indėlio į Tėvo banką. Jeigu atidarysite savo sąskaitą Tėvo banke, tai toji sąskaita suteiks jums charakterio augimo procentus už indėlio laikymą, o jūsų tvirtėjantis charakteris leis jums pasireikšti taip, kad jo vaisius jaus ir matys ir daug tų, kurie šiandien yra dar labai maži. Ir būtent jie yra jūsų bankų, naujųjų bankų, ateitis. Jūs turite nuostabią galimybę ne tik augti patys, bet taip pat sukaupti tokių įvairiapusių patyrimų, kartais net labai skausmingų patyrimų, kurie padės jums patiems geriau suvokti savojo aš augimo ir atsiskleidimo kelią ir galimybes per visą amžinybę, jeigu tik pradėsite mano mokymus taikyti savo kasdieniame gyvenime.

Dėl to drąsiai eikite į Tėvo banką ir atidarykite savo amžiną indėlį jame jau šiandien.

152. Mūsų šeima ir jūsų pagalba man

Mūsų bendra su Tėvu visatos šeima yra suvokiama ir patiriama jums, kiekvienam, tik tada, kada jūs patys trokštate iš visos širdies prisijungti prie mūsų šeimos ir tapti jos pilnateisiais nariais. Tačiau jūs turėtumėte žinoti, kad Tėvo šeimoje nėra vietos tinginiams, kurie nenori atsiduoti šeimos bendrabūviui, kuris ir kuria visos šeimos gerovę, paremtą tarnavimu ir gilumine Tėvo meile.

Jūs negalite sujaukti šitos šeimos taip, kaip sujaukiate savo žemiškąją šeimą. Tėvo valia yra priešinga negu jūs galite ją suvokti dabar. Jūs neturite manyti, kad Tėvo pakantumas ir gailestingumas yra toks, kad Jis taikstosi su bet kokių jūsų asmeniniu gyvenimu, kada jūs pradėdate gyventi savo žemiškoje šeimoje. Nors žmonių sugalvota šeima yra vien tik žmogiškoji institucija, bet jūs turėtumėte suvokti, jog per ilgą žmogaus evoliuciją ji kaip tik ir pasiekė tokią išraišką, kada jūs sukuriate toki priėšingų lyčių bendravimą ir bendradarbiavimą, pagrįstą meile ir ištikimybe, kokį visą laiką kūriau, kuriu, ir kursiu aš su savo Partnere, Visatos Motina Dvasia. Taip, šita

prasme, jūsu šeima atitinka tokį mūsų dieviško bendravimo ir bendradarbiavimo principą. Tačiau tai, kaip jūs žvelgsite į savo žemiškąją šeimą, priklausys nuo jūsų požiūrio į mane ir į Tėvą. Tik su Tėvu širdyje, ir pajutę jo giluminę ir realią meilę savo viduje, jūs įgausite tokį požiūrį į savo žemiškąją šeimą, kokį aš turiu visą laiką nuo pat pirmosios akimirkos, kada tik pradėjau kurti, drauge su savo Partnerė, visą visatą ir joje esančią gyvybę, kuri iki šiol, per daugybę milijardų metų, dar nėra iki galo sukurta. Dėl to aš kviečiu ir jus, kiekvieną, prisijungti prie manosios visatos šeimos plėtimo.

Tėvas man, drauge su Visatos Motina Dvasia, patikėjo sukurti visatą ir jos gyvybės šeimą, kuri vis labiau ir labiau atitiktų Jo kūrinijos šeimos vystymo planą. Dėl to, aš negaliu įvykdyti Tėvo evoliucinio tvarinių šeimos tobulinimo plano, jeigu jūs man nepadėsite ir patys, kiekvienas, asmeniškai, neprisidėsite prie šito plano įgyvendinimo.

Štai kokia yra jūsų sprendimų vertė ir atsakomybė.

Aš jus, kaip visatos vienas iš Dviejų Sukūrėjų ir Valdovų, kviečiu ateiti man į pagalbą ir padėti man įvykdyti Tėvo pavestą užduotį. Be jūsų pagalbos aš šitos nuostabios užduoties įgyvendinti negaliu, nes jos viena iš sudedamųjų dalių yra tokia, kad vien tik mano pastangų nepakanka, kad įvykdyčiau visą užduotį. Šitoji dalis yra bendra ir jums, ir man. Tik jūsų dvasinis vystymasis leidžia įgyvendinti man Tėvo pavestą visą visatos šeimos vystymo užduotį. Štai dėl ko aš į jus kreipiuosi, kad jūs manęs nenuviltumėte ir neišduotumėte, jeigu mano vardą kartojate savo kasdieniame gyvenime. Jeigu jūs esate su manimi, kada taria mano vardą jūsų lūpos, tuomet ženkite dar vieną žingsnį į priekį, išgirskite, kaip aš beldžiuosi į jūsų širdį, kad atvertumėte jos duris ir aš galėčiau įeiti į vidų, kad mane jaustumėte ir patirtumėte ne tik tada, kada mano vardą taria jūsų lūpos, bet ir kada tik yra atverta jūsų širdis ir kada jūs darote gerus darbus kitiems, net ir netariant jūsų lūpoms mano vardo.

Tokia jūsų pagalba, nuolat teikiama man, yra neįkainojama parama visai visatai. Ir jos vertės neįmanoma įvertinti jokiais materialiais turtais. Tai visos visatos šeimos vystymo kelias, kurį jūs pasirenkate patys, laisva valia ir asmeniškai. Ir tik tada jūsų žmogiškoji šeimos gyvenimo išraiška atitinka mano ir manosios Partnerės bendravimo ir bendradarbiavimo išraišką visos visatos lygiu ir atitinka mūsų lūkesčius, susietus su jūsų šeimų dvasiniu vystymu.

Štai kokią jūs galite suteikti man pagalbą ir tuo pačiu patys prilygti man, vystydami kiekvienas save iš meilės Tėvui, ir man, o tuo pačiu ir visai žmonijai ir visai visatai, kurioje yra milžiniška gausybė įvairių tvarinių kategorijų. Vien tik jūsų bendravimas, iš širdies, su manimi

yra lygiai tas pats bendravimas su Tėvu. Tėvas ir aš esame viena dvasioje. Ir jeigu tik jūs pradėdate bendrauti ir bendradarbiauti su Tėvu, lygiai taip jūs bendraujate ir bendradarbiaujate ir su manimi. Visiškai nėra skirtumo man, kad jūs tariate Tėvo vardą. Aš žinau viską, kaip viską žino ir Tėvas, kas susiję su jūsų mintimis ir planais, lūkesčiais ir nerimu. Taip, kaip Tėvas dirba jūsų labai ir gerovei, taip dirbu ir aš. Ir Tėvo dvasia, dirbanti jūsų viduje, veikia lygiai taip, kaip ir mano Tiesos Dvasia, kuri visą laiką beldžia į jūsų širdį, kad atvertumėte jos duris ir aš galėčiau įeiti į jūsų vidų. Jeigu tik jūs atrandate gyvą Tėvą savo pačių viduje, tuo pačiu jūs atveriate ir savo širdies duris, kad per jas įečiau ir aš. Ir tada Tėvo ir mano veikimas jūsų, kiekvieno, atsivėrusio viduje sustiprėja, nes mums nebereikia įveikti jūsų nenoro ir priešinimosi eiti dvasinio vystymosi keliu, nes juo pradėdate eiti patys noriai. Ir man atveriate duris. Priešingai negu Tėvas, aš negaliu būti jūsų viduje visą laiką prieš jūsų valią. Aš tik beldžiu, kad atvertumėte savo sielą ir atsivertumėte, tuo tarpu Tėvas jūsų viduje yra visą laiką, net ir tada, kada mano beldimui jūs priešinatės ir mane keikiate. Tačiau net ir tokiu atveju, Tėvo dvasia jūsų viduje nieko nedaro prieš jūsų valią.

153. Jūsų žemiškoji mylinti šeima

Jeigu jūs norite atsiduoti savo žemiškosios šeimos griovimui ir paniekimui, o dar blogiau jos naikimui, Tėvo dvasia negali jums priešpastatyti nieko daugiau, kaip tik savo meilės jums siunčiamus virpesius, kad tik juos pajaustumėte ir nutrauktumėte bet kokias šeimą naikinančias pastangas. Tėvo dvasia jums dovanoja kuriančiąją meilės galią, kad jūsų šeima būtų ne stipri, o *mylinti*. Tik mylinti šeima yra kurianti šeima. Ir tada nebetenka prasmės jūsų dabar taip dažnai vartojamas žodis *stipri*. Tada jūsų šeima tiesiog tampa tokia, kokia ji ir turi būti – *mylinti*.

Stipri šeima yra jūsų sugalvota samprata, kaip pavyzdys tokiai šeimai, kurioje nėra meilės, kuri dėl meilės trūkumo nėra mylinti ir labai dažnai iš viso suyra. Tam, kad mėgintumėte kažkaip paaiškinti, jog toks kelias nėra geras, jūs pradėjote vartoti stiprios šeimos, darnios šeimos apibūdinimą. Tačiau, kada visos šeimos pasieks tokį dvasinio išsivystymo lygį, kad visi vyrai ir moterys bus atradę Tėvą savo viduje, kada jie tikrai sukurs šeimas ne dėl kokių nors išskaičiavimų, bet iš meilės Tėvui ir Jo dėka sutiktam kitos lyties žmogui, tada tokia šeima visada išliks mylinti ir tarnaujanti Tėvui ir kūrinijai, kartu su Tėvu kurdama naują gyvybę, savo vaikus, ir auklėdama juos Tėvo sūnumis ir dukromis. Tada nebebus tokio reiškinio, kaip šeimų žlugimas,

neīstikimybē. Dēļ to tiesiog atkris toks šeimos apibūdinimas, kaip stipri.

Nors jūsų laukia labai tolimas kelias iki tokios mylinčios šeimos, nors iki to meto dar bus daug kančios ir skausmo akimirku jūsų kūnui ir sielai, bet jūs turite jau dabar apsispręsti, kad galėtumėte pasirinkti Tėvo kelią, kuris ir priartins tokią kartą, kuri į jūsų kančias ir skausmus, paliktus tolimoje laiko praeityje, žvelgs su nuostaba ir liūdesiu, kad jų protėviai gyveno tokiomis sunkiomis sąlygomis vieni kitus apgaudinėdami, iškraipydami savo pačių vaikų auklėjimą, slėpdami nuo jų Tėvo meilę ir šviesą, ir net naikindami savo pačių šeimas. Jiems šita suvokti bus neįmanoma, nes aplinkui vyraus Tėvo meilė, kuria spinduliuos vienas kitam vyras ir žmona ir jų vaikai.

Ir būtent jūs esate atsakingi, kad tokia karta išvystų pasaulį, kiek šita atsakomybė yra jau dabar jums suvokiama jūsų, kiekvieno, aukštesniojo aš viduje. Būtent šito jūsų vidinio aukštesniojo aš patyrimas ir veda į tai, kad mano bendravimo ir bendradarbiavimo su mano paties Partnere, Visatos Motina Dvasia, meilės principą, mums perduotą paties Tėvo, jūs taikytumėte savo žemiškosios šeimos kasdieniame gyvenime. Tik jis vienas atitinka Tėvo meilės įstatymą, galiojantį visoje kūrinijoje.

Tai, kad jūs esate materialūs mirtingieji, nesuteikia jums jokios išimties, kad savo gyvenime turėtumėte vadovautis koku nors kitoku principu, jeigu norite ir siekiate darnos šeimoje ir visuomenėje.

Jums nelieka *jokio kito kelio*, kaip tik Tėvo meilės kelias savo pačių šeimoje. Ir kuo greičiau tą kelią pasirinksite, kuo greičiau pradėsite jį žengti, tuo greičiau atrasite Tėvą savo viduje, tuo greičiau jūsų šeimas užlies Tėvo meilės banga, tuo palaimingesnis bus jūsų asmeninis gyvenimas šeimoje. Ir tuo daugiau malonumo ir pasitenkinimo suteiksite ir mums, Visatos Motinai Dvasiai ir man. O taip pat ir Rojaus Trejybei – Visuotiniam Tėvui, Amžinajam Sūnui, ir Begalinei Dvasiai.

Visi jūsų meilės virpesiai, sklindantys iš atsivėrusių sielų, pasieks ir mus ir Rojaus Trejybę. Nė vienas, net mažiausias meilės virpesio subangavimas nepranyks. Jis ir toliau liks visatoje ir šildys ją. Dėl to jūs turite būti tikri, kad šitais Tėvo meilės virpesiais, kurie neturi nė šešėlio savanaudiškumo, jūs ne tik šildote vieni kitus iš vidaus, bet lygiai taip palaikote vieni kitų sveikatą, o tuos, kurie jų dar nejaučia ir turi fizinių negalių, ir gydote. Jūs šituos Tėvo meilės virpesius pavadintumėte stebuklingu eliksiyru, kuris padaro tai, ko padaryti negali niekas kitas, kad ir kiek dėtų pastangų.

Štai kokią jūs galite kurti šeimą iš meilės Tėvui, o ne iš materialių ir savanaudiškų išskaičiavimų. Tokią šeimą, kurioje nebus negalavimų, kurioje nebus konfliktų, kurie ypač pažeidžia vaikų mąstymą ir jį labai susiaurina ir uždelsia, kurioje nebus nerimo ir baimės, kad vienas kitą galėtumėte sumenkinti ir paminti žmogaus orumą, kurioje nebus paslapčių, nes jos dabar yra vien tik dėl to, kad jūs vienas kitą apgaudinėjate ir tą apgavystę slepiate, tuo pačiu sukurdami nepasitikėjimą vienas kitu.

154. Dabartinė šeimos tragiška padėtis yra jūsų pačių savanaudiškumo pasekmė

Tai, kas dabar veikia šeimą kaip neigiami poveikiai, sukuria kiekviename iš jūsų žemus energetinius virpesius, kurie jūsų fizinį kūną ir protą alina ir padaro juos virusų ir depresijos aukomis. Tai ypač pavojinga vaikams, kadangi jų atsparumas yra dar mažesnis, nes jie yra daug atviresni visam tam, ką jūs darote, ir darote vedini savanaudiškų motyvų ir tuo pačiu skleisdami žemus virpesius.

Todėl jūsų dabartinės šeimos ir jose augantys vaikai patirti ramybės ir santarvės tiesiog negali. Net jeigu tuo metu ir neliepsnoja matomas akims ir girdimas ausims fizinis konfliktas, žemi energetiniai virpesiai vis tiek yra spinduliuojami vieno kitam. Ir vien tik dėl to jūs savo namus pradėjote vadinti ne kuo kitu, kaip *pragaru*. Vaikai bėga iš namų. Suaugę taip pat. Jūs bėgate nuo to, ką savo veiksmais sukūrėte patys.

Ar jūs suvokiate viso to pasekmės, kada jūsų, pabėgusių iš savo pačių laisva valia sukurtų šeimų, žemi energetiniai virpesiai yra perkeliama kitoms šeimų grupėms. Ir tos kitos šeimų grupės labai greitai pavirsta į tokį patį, kaip ir ankstesni, pragarą. Jūs pavadinate savo šeimas ne meilės židiniu, bet pačiu žiauriausiu žodžiu, kuris netinka iš viso, kad būtų vartojamas visoje kūrinyje, ne tik kad atskiroje šeimoje.

Jūs patys tampate virusais, nes kaip ir jie dauginasi milžinišku mastu, tuo pačiu pažeisdami jūsų fizinį kūną įvairių ligų pasireiškimu, taip ir jūs vis labiau ir daugiau pažeidžiate vis naujų ir naujų jūsų pačių laisva valia sukurtų šeimų būsimą gyvenimą. O jūsų palikuonys visa tai pakartos dar siaubingesniu pavidalu, nes kiekviena karta ne tik pakartoja ankstesniosios kartos gyvenimą, bet jį atkartoja aukštesniu arba žemesniu lygiu.

Jeigu jūs patys dvasiškai nesivystote, tai kitos kartos nebeturės akivaizdaus pavyzdžio, kuriuo galėtų vadovautis, ir jų gyvenimas bus jūsų gyvenimo atkartojimas tik žemesniu lygiu. Kitos kartos gyvenimas bus dvasine prasme tik skurdesnis, o fizine prasme daug

skausmingesnis, nes jūs vienas į kitą žvelgsite priešininko akimis, kuri būtina nugalėti, kad pasitenkintumėte tokia pergale.

Jūs net sugalvojote tokius pavadinimus, kaip vampyrai, kurių iš viso nebuvo ir nėra. Tai jūsų fantazijos vaisius. Tačiau, savo iškreiptos fantazijos skatinami, pradėjote apie vampyrus, geriančius žmogaus fizinį kraują, rašyti knygas, kurti filmus, kad tokie išsimentantys vaizdai užaugino jau kelias kartas. O jos jau praplėtė vampyro, neegzistuojančio tikrovėje, sampratą iki tokios sampratos, kad jūs ėmėte bet kokią dvasiškai nesubrendusį Tėvo sūnų ar dukrą vadinti vampyru, kuris „siurbia“ kito žmogaus energiją. Taip jūs pasiekėte toki iškreiptą kūrinijos suvokimą, kad jau ir šeimose atsirado „energetiniai vampyrai“ – žmona arba vyras. Ir pradėjote dar labiau traukti žemyn, sugalvodami, kaip nuo tokių, pramanytų ir nerealių, vampyrų apsiginti per įvairius užkalbėjimus, įvairius amuletus, įvairius paslaptinius ritualus. Ir už tai pradėjote imti pinigus. Tai didžiausias prasimanymas, koki tik galėjo susigalvoti šiuolaikinis neišmanėlis žmogus – gąsdinti pats save, o tada dar ir pinigus mokėti, kad nuo tos pačios baimės išsivaduočiau.

Todėl aš jums galiu pasakyti labai atvirai ir labai paprastas ir tais pačiais žodžiais – jūsų ramybė ir laisvė yra jūsų pačių, kiekvieno, rankose. Atsisukite į Tėvą, esantį, per savo dvasią, Minties Derintoją, jūsų, kiekvieno, viduje, ir tada patirsite Tėvo meilę, kuri ir pavers jus ir pačius Tėvo meilės laidininkais visiems, su kuriais tik bendrausite. Ir tada jūs, ir dabartinėje šeimoje, bent jau iš savo pusės jokiuose konfliktuose tiesiog nebedalyvausite. Ir iš „vampyro“ pavirsite į mylintį vyrą ar mylinčią žmoną. O jeigu lygiai taip Tėvą savyje atras ir jūsų partneris ar partnerė, tada jūsų šeima ir taps Tėvo meilės persmelkta šeima, kurią iš pelenų kaip feniksą naujam gyvenimui prikels ne jūsų pačių atrasti iš naujo fiziniai jausmai, bet Tėvo meilė, kuri jūsų iki tol vyravusį savanaudišką požiūrį į kitą pavers į milžiniškos Tėvo meilės upės tekėjimą, kurioje maudysitės abu. O maudydamiesi abu toje pačioje upėje, jūs ir pajausite tą nuostabų ir gaivų upės vandenį, kuriame esate abu. Tik tada jūs pajausite, patirsite, kad norite šitame pačiame meilės upės vandenyje maudyti ir savo vaikus. Ir tai bus jau visiškai kitokie ir jūsų virpesiai, nukreipti į savo vaikus, ir visiškai kitoks suvokimas, kas yra jūsų vaikai.

Jūs nustosite žvelgti į savo vaikus, kaip į savo *nuosavybę, gyvą nuosavybę*. Jūs suvoksite, kad jie jums nepriklauso, kaip baldas ar kitas daiktas, kuri galite pastumti taip, kaip jums patinka. Jūs ne tik suvoksite savo protu, bet pajausite savo siela, kad jūsų vaikai yra to paties, kaip ir jūsų, Tėvo vaikai, kurie turi lygiai tokią pačią laisvą valią, kaip ir jūs. Tik jie dar maži. Ir jūsų užduotis – juos išugdyti, kiek tik įmanoma jums tą padaryti, drauge su Tėvu, kad jie išaugtų kaip

gražūs ir tiesūs medžiai, gausiai žaliuojantys ir teikiantys didžiulį šešėlį karštą dieną bet kokiam keliauninkui. O tokiu galingu medžiu jūs galėsite juos išauginti tik su meile, kantrybe, ir milžinišku atsidavimu Tėvui, kad iš Jo semtumėtės išminties, kaip tą užduotį įgyvendinti.

Kada jūs išauginsite savo vaikus, kurie taip pat turės gilų meilės iš Tėvo patyrimą ir suvokimą, kada jie suvoks, kad gyvenimo kiekybės namas turi būtinai stovėti ant gyvenimo kokybės pamatų, kad jis nesugriūtų, kad gyvenimo kokybės pamatai yra ne kas kita, kaip Tėvo valios vykdymas darant gerus darbus visiems ir nelaukiant už juos atlygio, tada jūs patirsite, kad jūsų gyvenimo prasmė tikrai įgavo dievišką atspalvį. Ir jūsų gyvenimas tampa panašus į Tėvo.

155. Raštų sulinkęs medis ir šis mano mokymas

Mano gyvenimas žmogaus pavidalu prieš du tūkstančius metų jums aiškiai pademonstravo, kad tik meilė, meilė, ir dar kartą meilė Tėvui ir visiems aplinkui yra tas kelias, kuris išspręs visas žmonijos problemas. Tiesiog nėra kito pasirinkimo, kad jūs galėtumėte savo gyvenimą pakeisti į tokį, kokio trokšta jūsų siela. Nėra kitokio pasirinkimo. Jeigu būtų buvęs kitoks, ir geresnis kelias geresniam jūsų gyvenimui sukurti, aš jį būčiau ir pademonstravęs jums.

Nevisi tokį mano kelią yra pajėgūs suvokti net ir šiandien, kada praėjo jau du tūkstančiai metų po mano įsikūnijimo. Ir pagrindinė klaida buvo padaryta evangelijų autorių, kurie rašė ne Dievo įkvėpti, kaip jūs nuolat tvirtinate, o tiesiog perteikdami, jau daug metų praėjus po mano pakilimo pas Tėvą, atsiminimus apie mano mokymus. Kadangi mano mokymų nėra vienas nesuprato taip, kaip juos mokiau aš, tai ir jų atsiminimai buvo nuspalvinti jų klaidingų sampratų apie mano mokymą, kuris jūsų ir nepasiekė iki šių dienų. Vien tiktai dėl šitos priežasties aš leidau perteikti apreiškimą, kurį jūs gavote Urantijos Knygos pavadinimu. Šitas apreiškimas yra milžiniškas darbas didžiulio dvasių kolektyvo, kuris perteikė pačią didžiausią dabartinės kūrinių panoramą ir Tėvo veiklą visoje Jo šeimoje.

Tuo metu žmogus dar nebuvo tiek išsivadavęs iš baimės vergovės, kad aš būčiau galėjęs savo sielos broliams aiškinti tokius mokymus, kokius suteikia Urantijos Knygos apreiškimas. Dėl to mano mokymas turėjo apsiriboti jūsų sugebėjimu suvokti jį. Tačiau net ir tai pasirodė jums per daug sunku ir jūs pradėjote mano mintis ir mokymą iškraipyti ir derinti prie savo aplinkos. Aš niekada neiškėliau savęs, kaip viso mano mokymo centrinės figūros. O jūsų sugalvota krikščionybė sukūrė mane kaip savo centrinį asmenį, aplink kurį

sukasi visos krikščionybės dogmos. Jūs patys turētumēte atgauti savo orumā ir iš sulinkusios stovēsenos atsitiesti, tačiau mano asmeniui jūs turētumēte atiduoti tokią pagarbā ir meilē, kokiā jūs atiduodate kiekvienam iš savo sielos broliu ir sesiū, o Tēvo asmeni iškelti i pati *centrā ir vien tik Jo meile mylēti visus.*

Jūs turite suvokti, kad mano tas mokymas, ir šitas mokymas, yra numatytas tam, kad jūs patys ne tik suvoktumēte, bet taip pat ir patirtumēte, kad geriausias jūsu gyvenimo kelias yra ne koks nors kitas, bet tik *Tēvo kelias*. Ir jūs negalite sugalvoti jokio kito ir geresnio kelio, kad ir kiek šito norētumēte. Todēl aš perteikiu, per savo apaštala ir Tēvo ambasadoriu, dabartinū savo mokymā norēdamas, kad jūs nustotumēte ir toliau manyti, kad jūsu dabar taip dažnai kartojamas evangeliju mokymas jums suteikia geriausia kelia. Tai jūsu pačiu sugalvotas kelias, bet ne mano mokymu kelias.

Aš niekada nemokiau, kad jūs turētumēte mane aukštinti ir iškelti visu spindėjimu, kuris užtemdytu net ir Tēvo spindėjimą, kuris yra vienodai spindintis visai kūrinijai, o tuo pačiu ir man. Kaip ir jums, kiekvienam.

Kaip ir prieš du tūkstančius metu, kai aš buvau atėjęs jūsu akims matomu pavidalu, taip ir dabar, panaudoju jūsu sielos broli tam, kad gautumēte mano mokymā, kuri galētu skaityti jūsu materialios akys, suvokti jūsu materialus protas, ir jį patirti jūsu atsivėrusi siela. Jūs turite suvokti visa savo atsivėrusia siela, kad mano misija prieš du tūkstančius metu buvo lygiai tokia, kaip ir šis, dabartinis, mano mokymas - apreikšti jums Tēvā, o Tėvui apreikšti žmogū. Tā aš padariau savuoju gyvenimu, kurio metu aš visā laikā mokiau vien tik meilės ir nieko daugiau. Tik meilė, jaučiama sielos, gali padaryti tokius darbus, kokiū negali padaryti jūsu protas be meilės tvirto pagrindo. Tik su Tēvo meile jūs galite stovėti tvirtai dabartiniame jūsu neramiame, o dažnai labai audringame gyvenime. Geresnio už Tēvo kelia tiesiog nėra visoje kūrinijoje. Atėjo laikas, kada aš jums turiu pasakyti, kaip pasakiau prieš du tūkstančius metus – aš esu tas kelias *pas Tēvā*, aš esu gyvasis vanduo, *kurio Šaltinis yra Tėvas*, aš esu toji gyvybės duona, *kurią augina Tėvas*, aš esu tas gerasis piemuo, *kuris yra nuo Tėvo*. Aš ir Tėvas esame *viena dvasioje*. Aš niekada nemokiau, kad aš esu meilės šaltinis, kuris sušildo jus. Tačiau aš jums sakiau, kad aš jus myliu, net ir taip, kaip jus myli Tėvas, kad ir jūs turētumēte vienas kitā mylēti net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Dabar aš jums sakau – *meilės šaltinis yra Tėvas, kuris ir mane pripildo savosios meilės galia, kad ir aš galiu jus mylēti net ir taip, kaip jus myli Tėvas, kad ir jūs turētumēte vienas kitā mylēti net ir taip, kaip myli jus Tėvas.*

Tai vienintelis kelias, kuris gali ištaisyti visus suklydimus, kuriuos jūs patyrėte ir patiriate, vadovaudamiesi mano mokymus iškraipiusiomis evangelijomis. Vien tik dėl to jūs negalite išdrįsti su Tėvu bendrauti ir Jį, patį Tėvą, atrasti savo viduje, nes jūs Jo bijote, nesate prie Jo prisiartinę ir prisiglaudę dvasioje, kaip materialiai prie žemiškojo tėvo prisiglaudžia mylintys vaikai ir laimės akimirka, ne tik kai kenčia skausmą ar išgąstį.

Šitas mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs greta esamų evangelijų skaitymo, vis daugiau dėmesio skirtumėte šito mokymo studijoms ir realiam Tėvo atradimui savo viduje. Jūs turite suvokti, kad tikrasis kelias yra tas, kuris suteikia *Tėvo meilę jūsų sielai*. O siela negali patirti Tėvo meilės nesikreipdama, nuoširdžiai, į Tėvą *nuolat, kasdien*.

Aš tą jums sakau ne taip, kaip jums sako jūsų dvasiniai akli vedliai kunigai, kurie gyvena ne Tėvo meile, bet evangelijos ritualiniu skaitymu, šaltu ir apskaičiuojančiu savo materialiu protu, bet kaip tas jūsų *visų* dvasinis vedlys, kuris visą laiką yra su Tėvu *viena* ir kuris trokšta, kad ir jūs, kiekvienas, su Tėvu būtumėte dvasioje *viena*.

Kaip gi jūs būsite su Tėvu viena dvasioje, jeigu visą laiką centriniu asmeniu savo maldose laikysite vien tik mane. Suteikite savo maldose, ir gyvenime, deramą vietą Tėvui. Išaukštinkite Jį, kaip ir dera Jam būti išaukštintam, net ir taip, kaip Jį išaukštinau aš, visu savo gyvenimu, kurio pilniausią apreiškimą jūs ir galite skaityti Urantijos Knygos apreiškime.

O dabartiniu savo mokymu aš turėjau vieną tikslą – išplėsti jūsų suvokimą ne tik apie mane, apie kai kuriuos kūrinių aspektus, bet ir apie jūsų dabartinio gyvenimo kai kuriuos aspektus. Kaip šiuos aspektus pagerinti arba pašalinti, kurie yra jums sunkūs, kaip nereikalingas balastas, kad neleidžia jums laisvai kvėpuoti ir žengti į priekį, tam jūs taip pat dabar turite pagalbinę priemonę – šitą mano mokymą.

Jūs neturite kito pasirinkimo išskyrus vienintelį – kelią pas Tėvą. Kitas kelias veda į jūsų tapatybės sunaikinimą. Tačiau jūsų pasirinkimas visada yra asmeninis ir visada laisva valia. Jūs renkatės tarp *tikrosios mirties ir amžinojo gyvenimo*. Jūs nesirenkate tarp gero kelio, geresnio kelio, ir geriausio kelio. Jūs renkatės tarp gyvojo iškėjimo, *išlikimo*, kelio ir *išnykimo* iš visos kūrinių, per visą amžinybę, kelio. Bet apsisprendę išlikti, jūs turite drąsiai eiti *Tėvo keliu* ir vadovautis *Jo vedimu*, kuris yra realus kiekvieno iš jūsų viduje.

Būtent dėl to, kad jus paskatinčiau išlikti ir žengti Tėvo keliu, aš jums suteikiau šitą mokymą. Tik Tėvo kelias garantuoja visų jūsų dabartinių skaudžių problemų sprendimą jau dabar. O taip pat ir visą laiką ateityje. Tik Tėvas yra toji meilės galia, kuri užgesins visų karų

ugnis; tik Tėvo meilė išstiprins neapykanta tarp religijų; tik Tėvas, atrastas kiekvieno iš jūsų viduje, leis pajauti ir mane esantį *gyva, o ne kabantį ant kryžiaus*; tik Tėvo meilės virpesiai, pažadinę jūsų sielą, pripildys ją gyvybės, kad ji pradės tarnauti gerais darbais net ir tiems, kuriuos to žmogaus protas anksčiau laikė savo priešais.

Dėl to jūsų pasirinkimas yra vienas vienintelis – drauge su manimi tarnauti *Tėvui*. Tėvui, kuris yra vienintelis ir amžinas meilės Šaltinis, ir jums, ir man, ir visai kūriniui.

Dėl to Tėvo asmuo turi suspindėti visu ryškumu jūsų viduje ir jūsų gyvenime, net ir taip, kaip Jis spindėjo mano viduje ir mano gyvenime, kada aš gyvenau jūsų pavidalu.

Mano mokymas jums suteiks ne tik supratimą, kad Tėvas yra jūsų, kiekvieno, viduje, bet taip pat suteiks ryžto atsigręžti į Tėvą ne toli danguje, kaip jūs mėgstate sakyti, bet arti savo viduje. Jūs per savo vidinį atsigręžimą ir i tikėjimą keliaujate pas Tėvą, bet niekaip negalėdami išvengti susitikimo su manimi. Jūs, kiekvienas, kurie pasirinksite i tikėjimą-išlikimą asmeniškai susitiksime su manimi. Tačiau tas susitikimas įvyks, kada jūs būsite daug daugiau nužengę nuo šito jūsų pradinio pasaulio po jūsų prisikėlimo, kada jūs nueisite visą sielos patikrinimo ir mokymo etapą ir būsite tapę amžinąja dvasia. Tada jūsų matymo diapazonas bus nepaprastai išplėstas, kad jūs jau mane matysite savo natūraliu dvasios matymu. Jums neberekės pagalbinių dvasinių būtybių, kurios sumažintų manoj dvasinio kūno energetinį virpėjimą iki jūsų sielos buvusio matymo diapazono.

Jūs mane matysite ir klausysitės mano mokymų ir būdami sielos pavidalu, tačiau mūsų asmeninis susitikimas, su kiekvienu iš jūsų, skirsis nuo tų bendrų susitikimų jūsų sielos mokymų metu.

156. Mano antrasis atėjimas

Ir kada aš jums kalbėjau apie savo antrąjį atėjimą, apie savo sugrįžimą tarp jūsų, tada aš jums sakiau, kad sugrįšiu, kada būsiu šlovėje ir galioje, ir kada žmogus mane galės matyti savo dvasios akimis. Dabar aš esu šlovėje ir galioje. Tačiau jūs dar nesate pasirengę matyti savo dvasios akimis, jums dar reikia pasiekti didžiulį i tikėjimo į Tėvą laipsnį, kad mane galėtumėte pamatyti dvasios akimis.

Net ir tada mano atėjimas nebus materialaus kūno pavidalu, jis bus tik jums matomu ir suvokiamu pavidalu, lygiai taip, kaip jūs mane kai kurie matėte po mano prisikėlimo ir mano pakilimo pas Tėvą. Dabar mano atėjimas bus didingas tuo, kad mano švytėjimas bus toks šlovingas ir galingas, kad neturėdami dvasinio pasirengimo jūs netektumėte žado, alptumėte, ir prarastumėte sąmonę. Toks mano

atėjimas dvasiškai nepasirengusiems mane išvysti, sukeltų pasaulinį šoką tiek dvasinį, tiek energetinį.

Mano, kaip vieno iš Visatos Sutvėrėjų ir Valdovų, kuris dabar visatą valdo kaip Tėvas ją valdytų būdamas visatoje asmeniškai pats, o ne per mane, energetinis pavidalas, arba kaip jūs sakote kūnas, turi tokią galingą ir aukštų virpesių įkrovą, kad ji pakeistų šiandien egzistuojančią visos planetos energetinę pusiausvyrą. Norint, kiek įmanoma, mažiau įsiterpti į energetinį planetos lauką, būtina jūsų pačių sielos virpesius aukštinti, artinti prie Tėvo ir mano virpesių.

Lygiai taip, jūs turite pradėti vartoti ekologišką energiją, kai dabar tik pačią pradžią jūs suteikiate saulės ir vėjo energijos vartojimui. Tačiau tokia energija dar toli nuo tos energijos, kuri laukia jūsų, kai jūs pakelsite savo pačių sielos virpesius, kurie taip pat teiks jums labai naudingą energijos formą. Lygiai taip, jūs pradėsit vartoti energiją iš energetinių grandinių, kurios nusidriekia per visą kūriniją. Štai tuomet jūs priartėsite prie tos akimirkos, kada aš galėsiu jums pasirodyti savo šlovėje ir galioje, man suteiktoje Tėvo.

Aš nepasirodysiu jums dėl smalsumo patenkinimo. Aš ateisiu lygiai taip turėdamas savo misiją – jūsų suvokimą apie Tėvą ir mano vaidmenį tarnaujant Tėvui išplėsti. Aš jums suteiksiu tolimesnius mokymus, kurie dar labiau jus sustiprins, jau pradėjusius žengti šituo keliu. Ir visa visata, net ir pats Tėvas, stebės mano atėjimą antrą kartą tokiu žmogui suprantamu ir pažįstamu pavidalu. Tokio įvykio dar nebuvo nė vienoje visatoje, kad Sūnus Kūrėjas, po savojo išikūnijimo bejėgiu kūdikiu, gimusiu iš moters, suaugtų tos planetos mirtinguoju, užbaigtų savo misiją, ir pažadėtų dar kartą sugrįžti į tą pačią planetą antrą kartą. Tai bus visiškai naujas dalykas visiems – ir man, ir jums.

Dėl to aš tokiam savo antrajam atėjimui turiu labai įtemptai pasiruošti. Jūs taip pat. O kaip pasiruošti jau žinote iš mano šitų mokymų.

Tačiau aš jums suteiksiu, drauge su Tėvu, dar vieną pagalbą jūsų dvasiniame kelyje. Iki mano antrojo atėjimo pas jus, Tėvas ir aš atsiųsime dar vieną Sūnų, kuris jus ves dvasiniu meilės ir tiesos keliu žmogaus kūno pavidalu. Jis ateis tarp jūsų nepraėjus daug laiko. Dar šitos kartos žmonės galės apie jį išgirsti ir net kai kurie su juo dirbti drauge, bendrauti su juo, kad dvasios patyrimas būtų perduodamas jūsų sieloms, o jūs galėtumėte savo patyrimą perduoti kitiems savo sielos broliams ir sesėms. Ir šito mano dvasios brolio pasirodymas sustiprins jus, ir daugelį pakvies į iki šiol neregėto masto tarp jūsų dvasinę teisingumo tarnystę.

Ir toks dvasinis kelias taip pat artins mano antrąjį atėjimą. Jūs turite ne spėlioti, kada aš vėl pasirodysiu tarp jūsų ir pasyviai laukti manęs, bet visomis išgalėmis stengtis žengti dvasiniu šviesėjimo keliu. Jūs turite ne mano antrojo pasirodymo laukti, bet padėti kitiems pajausti dvasinio kelio prasingumą, kad šitokių dvasinio švytėjimo paskleidimu jūs prisidėtumėte prie mano antrojo pasirodymo tarp jūsų laiko priartinimo. Tik jūs esate tie, kurie ir nulemsite mano atėjimą dar kartą pas jus. Jūs būsite vieninteliai, kurie būsite matę ne tik Dievo Sūnų antrą kartą, bet Tėvo Sūnų Šlovėje ir Galioje savo dvasinio matymo akimis.

* * * * *

II. Pastaba.

Mielieji, jaučiuosi laimingas, galėdamas pateikti jums, ką tik Jėzaus man užbaigtą diktuoti jo mokymą.

Šis mokymas daug kam bus naudingas, daug ką sustiprins ir paskatins rimčiau pažvelgti į savo kasdienį gyvenimą, į savo vertybes, į savo aplinką, bet ypač į savo asmenį ir į savo šeimą. Jis padės surasti savyje jėgų keistis į geresnį žmogų, į gėrį, kurį žmogus gali nešti ir kitiems. O toks žmogaus noras įneš savo asmeninį indėlį į Jėzaus mokymo taikymą praktiniu ir kasdieniu lygiu. Jis leis kiekvienam drąsiau augti dvasiškai, kad šis augimas iš vidaus pasireikštų kasdieniais veiksmais išorėje. Ir kiekvieną dieną.

Aš tokį gyvenimą gyvenu jau ne vienerius metus. Ir savo asmeniniu patyrimu liudiju, kad viską, ką jūs perskaitėte šitame Jėzaus pateiktame mokyme, aš patyriau ir patiriu tikrovėje.

Mano dvasiniai lūžiai kulminaciją pasiekė per 1991 metų sausio 13-osios tragiškus įvykius, kada karinė jėga buvo pavartota prieš Lietuvos Televiziją ir radiją, kur aš iki tol buvau dirbęs 16 metų. Aš pradėjau sau kelti klausimus, kodėl žmogus turi žudyti kitą žmogų, kodėl jis negali savęs suvaldyti, kodėl jis nevertina kito žmogaus gyvybės, siekdamas savanaudiškų interesų patenkinimo, kodėl mes taip pasidaliname į skirtingas stovyklas, kad vieni stojame prieš kitus, ką buvau patyręs ir savo darbe dar daug laiko likus iki tų tragiškų įvykių? Tačiau į šituos klausimus atsakymų aš nežinojau. Tuo metu. Tačiau ieškojimai jau buvo pradėti. Ir gilūs. Ir labai nuoširdūs. Tik, kur gauti atsakymus? Dabar jau daug metų, kaip tuos atsakymus esu gavęs, jau ne vienerius metus mokau ir kitus dvasinio kelio pasirinkimo, kaip ir mane moko ir Tėvas, ir Jėzus. Tik jų dėka ir galiu jų man suteikiamą šviesą skleisti kitiems ir dalintis Tėvo meile su

visais, ir vienodai. Be jokių išskaičiavimų. Lygiai taip, kaip ja dalinosi ir Jėzus.

Štai dėl to ir galiu savo asmeniniu gyvenimu patvirtinti, kad visi jūsų ką tik perskaityti Jėzaus jums pateikti mokymai yra *tiesa*. Net ir tai yra tiesa, kad nenuoširdūs žmonės juos pasmerks kaip šventvagystę, kaip tokie patys nenuoširdūs žmonės žudo ir kitus savo brolius ir seseris, kad įgyvendintų savo savanaudiškus planus.

Dėl to, tie, kurie pajutote šitų mokymų prasmę ir šviesą, meilę ir tiesą, nebijokite nieko, taikykite juos savo gyvenime, kaip ir aš juos taikau. Tik dėl to ir galėjau užmegzti dvasinį ir tiesioginį bendravimą tiek su Tėvu, tiek su Jėzumi ir gauti iš jų mokymus, kuriais dalinuosi su kitais savo sielos broliais ir seserimis.

Jeigu ne Tėvo vedimas iš vidaus, kurį pajutau taip realiai ir kuriam atsidaviau visa savo siela, tai dabar ir aš būčiau tarp kokios nors besivaidijančios politinės partijos narių, ar kokios nors kompanijos, skriaudžiančios kitas kompanijas, darbuotojų, ar kurios nors biurokratinės institucijos neturintis laisvės ir prie viršininkų besiderinantis, kad neišmestų iš darbo, ir tyliai sutinkantis su jų sprendimais, samdiny, arba, kas būtų buvę daug realiau, jiems prieštaraujantis dėl jų žingsnių, paminančių tiesą, ir išvejamasis iš darbo kaip trukdantis jų interesų įgyvendinimui. Tačiau greičiausiai vis tik būčiau emigravęs į Jungtines Valstijas, nes puikiai mokėdamas anglų kalbą, ir dar amerikietiškoji variantą, turėdamas atkaklų ir ryžtingą charakterį, tiesos siekimo aštrų pojūtį, būčiau ten įgyvendinęs savo siekius.

Tačiau nuo visų šitų žingsnių mane sustabdė Tėvas, nuolat siųsdamas vieną ir tą pačią mintį, nors tuo metu dar nežinojau, kad tai būtent Jo mintis. „Tegu kiti dirba tuos darbus, kuriuos nori dirbti, tegu išvažiuoja kiti į užsienį, tegu siekia savo tikslų, tačiau kas dirbs dvasinio švietimo darba, jeigu nuo jo pasitrauks tie, kurie suvokia šitokio darbo prasmę ir svarbą visiems, ne tik sau. Jo tikrai nedirbs tie, kurie šitokio darbo svarbos nesuvokia. O jeigu jo nedirbs net ir tie, kurie jo svarbą suvokia, tai iš kur gi atsiras šviesa tarp žmonių?“

Štai šita vienintelė mintis mane nuolat persmelkdavo, kada tik kildavo noras, kur nors kitur imtis veiklos. Ir labai greitai mane vėl sugražindavo vien tik į dvasinio tarnavimo kelią. Bet vis su gilesniu patyrimu ir gilesniu noru skleisti šviesą visiems, kas tik jos nori.

Vien tik Tėvo vedamas iš vidaus, per dešimtį metų, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išverčiau milžinišką, daugiau kaip dviejų tūkstančių puslapių dvasinių būtybių apreiškimą, pavadintą Urantijos Knyga. Būtent ją savo šitame mokyme mini ir Jėzus. Tai toks giluminis

dvasinių bŰtybių perteiktas apreiškimas, kuris milžiniškai išplečia žmogaus suvokimą, kas yra Dievas Tėvas, kas yra Dievas Sūnus, kas yra Dievas Dvasia, kas yra Rojaus Trejybė, pats Rojus, galaktikos, vietinės visatos, kokia yra milžiniška Tėvo kŰrinija, kurioje veikia miriadais Dievo Sūnų, kuriems priklauso ir Jėzus, kas yra saulės, kaip jos atsiranda iš Űkų, kas tuos Űkus sukuria ir iš ko, kas yra planetos ir kaip jos atsiranda iš sauliu-žvaigždžių, kas yra žmogus, kaip jis išsivystė, daugybėje planetų, iš *gyvybės plazmos*, evoliuciniu būdu, tuo tarpu pačią gyvybės plazmą sukuria dvasinės bŰtybės, kas yra tos dvasinės bŰtybės, kas yra pomirtinis gyvenimas, kuo skiriasi siela nuo dvasios, kuri išsaugo mŰsų tikrąjį vidinį aš, padovanotą Tėvo, kaip asmenybę, kas yra Jėzus ne tik kaip buvęs mirtingasis, koks jis buvo tik šiek tiek daugiau kaip tris dešimtmečius, bet kas jis yra iš tikrųjų, kokia yra jo veikla ir kaip jis palaiko ryšį su mumis, kad mes galime bendrauti su juo tiesiogiai, koks buvo Jėzaus gyvenimas tuo metu, kada jis buvo įsikūnijęs žmogaus pavidalu, ko jis mokė ir kodėl mokė būtent taip, kaip mokė, kur jis keliavo, kaip bendravo su žmonėmis, ką mėgo veikti būdamas vaikas, kaip elgėsi su savo bendraamžiais, su savo tėvais, su mokytojais sinagogos mokykloje, kaip bendravo su fariziejais ir ko mokė žmones po savo prisikėlimo, kada apsiereiškė tiek savo apaštalamis, tiek ir kitiems tikintiesiems.

Jokio žmogaus neprašomas, tik vedamas Tėvo iš vidaus, 1995 metais įkūriau Urantijos grupę Vilniuje, o po kelerių metų ir Kaune. Taip pat Marijampolėje ir Pasvalyje.

Dvi vasaras, 2005-aisiais ir 2006-aisiais metais, keliavau per Lietuvą su Urantijos Knyga, aiškindamas ją ir skelbdamas gyvą Tėvo žodį daugybės miestų ir miestelių gatvėse. Miegodavau palapinėje miškuose. Per pirmąją kelionę, prie Kretingos, miške, vidurnaktį, man apsiereiškė Jėzus ir su juo bendravau dvi valandas. Ir būtent tada Jėzus mane paskyrė savo apaštalu ir Tėvo ambasadoriumi. Ir būtent tada jis man padėkojo, kad aš jo evangeliją taip drąsiai skelbiu, ir būtent tada jis man pats pasakė, kad jo evangeliją net išplėčiau nuo Dievo Tėvystės, žmonių brolystės iki visos kŰrinijos brolystės. Tik po šito Jėzaus apsiereiškimo aš prisiminiau, jog per paskaitas, jau daugiau kaip pusę metų tikrai visada pridurdavau, kad ne tik žmonės tarpusavyje yra sielos broliai ir sesės, bet ir visos dvasios, kad ir kokio jos bŰtų aukšto rango, vis tiek mums visiems yra broliai ir sesės dvasioje. Ir būtent tada Jėzus mane įgaliojo toliau skelbti tokią išplėstą jo evangeliją, mokyti, ir gydyti jo vardu. Ir šitą paskyrimą ir įgaliojimą man patvirtino taip pat ir Tėvas, kada bendravau ir su Juo. Apie mano patyrimus su Urantijos Knyga, apie Jėzaus apsiereiškimą, o taip pat man perduotus Tėvo mokymus, o taip pat ir Tėvo apsiereiškimą jau 2006 metų rudenį, galite paskaityti mŰsų svetainėje – www.urantija.lt – kur aš visiems pasakoju apie savo bendravimą tiek su Tėvu, tiek su

įvairiausiai žmonėmis. Tą patį dariau 2005 metais ir Jungtinių Valstijų miestuose Denveryje, Kolorado valstijoje, San Franciske, Kalifornijos valstijoje, Salt Lake City'je, Jutos valstijoje. Tą darau ir dabar, kai nelyja ir nėra šalta, Vilniuje, daugiausia Gedimino prospekte, nes čia žmonių būna daugiausia. Ir pats negaliu atsistebėti, kokia yra milžiniška Tėvo parama, skelbiant Jo gyvą žodį net ir šiandieninių nudvasėjusių miestų gatvėse.

Jėzaus paprašytas, ikūriau Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovę. Jos pavadinimą sugalvojau ne aš. Jį man perdavė Tėvo dvasia. Ir nuo to laiko, o tai buvo pirmąjį rugsėjo mėnesio šeštadienį 2002 metais, kas šeštadienį vedu pamaldas joje. Ir malda liejasi iš dvasios. Ir patiriu tokių nuostabų dvasinį ryšį su Tėvu, su Jėzumi, ir su kitais sielos broliais ir sesėmis, kad tai, ką sako šiuose savo mokymuose Jėzus, tikrai yra patvirtinama asmeniniu patyrimu.

Einu ten, kur veda Tėvas, darau tą, ką moko daryti Tėvas, nes mano valia susiliejo su Tėvo valia iš meilės Jam. Ir jau nebesakau: „Tėve, tebūnie ne manoji valia, bet Tavoji.“ Tą sakydavau anksčiau, kada savo valios dar nebuvau suliejęs su Tėvo valia, kada savo valią turėdavau užgniaužti ir sutikti su Tėvo valia. Mūsų valia tapo *viena*. Dėl to jau sakau: „Tėve, manoji valia, kad būtų Tavoji valia.“ Ir nepaprastai džiaugiuosi, kad man nebereikia savo valios laužyti, kad ji atitiktų Tėvo valią. Dabar mano valia yra tokia pati, kaip Tėvo, o tai nuostabus palaimos patyrimas sielai. Ir jis yra nuolat, visą laiką.

Aš gyvenu tik iš paaukojimų. Dėl to mano dvasinį tarnavimą, jeigu jūsų siela nori taip pat prisidėti prie didesnės šviesos skleidimo, galite nuolat remti pervesdami paaukojimus į Algimanto Jokubėno sąskaitą

Nr. LT607300010080104680, banko kodas 73000; Swedbank

Jeigu jūs mane remsite ne iš pareigos, bet iš širdies, tai jūsų parama jums sugrįš keleriopai didesnė. Taip jau Tėvo yra sutvarkyta, kas duodama su *meile*, tas sugrįžta su kaupu.

Jėzus mokė: „Kada jūs iš visos širdies pasišvenčiate karalystės evangelijos skelbimui, tada jums neturėtų kilti abejonių dėl paramos jums patiems ar jūsų šeimoms, kurias palikote. Jeigu jūs savo gyvenimą pašvęsite evangelijai, tada jūs tikrai pagal šią evangeliją gyvensite. Jeigu jūs esate tikrai tikintieji mokiniai, tada jūs turite duoną užsidirbti sau patiems ir prisidėti prie išlaikymo visų tų, kurie moko, skelbia, ir gydo.“

Aš savo gyvenimą pašvenčiau evangelijai ir pagal šią evangeliją gyvenu. Ir trokštu toki, kupiną meilės gyvenimą, atskleisti ir kitiems, kad ir jie

pamatytų, koks yra nuostabus Tėvo meilės, ramybės, ir sveikatos kelias.

Telydi jus ramybė.
Su broliška meile,
Algimantas